

Giới thiệu Xuy Bất Tán Mi Loan

Truyện Xuy Bất Tán Mi Loan của tác giả An Ninh là câu chuyện về cuộc sống thiên tài của hắc cũng như những lần chọc phá và gây họa cho nàng..

Hắc nổi tiếng là một người danh chấn thiên hạ, là người đã từng giúp cho hoàng đế tranh ngôi. Một nam thần phong lưu trong mắt mọi người như thế lại có thể đùa giỡn với nàng như thế sao ???

Một tay trấn an thiên hạ, một tay đùa giỡn với nữ nhân. Liệu đây là tình yêu mà hắc giành cho nàng hay đơn giản nàng chỉ là thứ giải trí cho hắc ?!!

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Bắc Tống năm Thiên Hi. (từ năm 1017-1021)

Trong ngoài Khai Phong Phủ, nếu có người hỏi Khai Phong Phủ phủ doãn (quan huyện) là ai, người qua đường có thể nhất thời không trả lời được, nhưng nếu hỏi nhà giàu nhất Khai Phong Phủ là ai, thì ngay lập tức trẻ con đều có thể buột miệng nói, đương nhiên là Bạch phủ*.

Từ con đường trước cửa lầu Tuyên Đức ngay trung tâm thành đi về hướng nam, đến được cửa Nam thì đi hết con đường cái về hướng Đông, đi qua Đại Tướng Quốc Tự, cửa hàng Cao Dương, ngõ Diềm Thủy thứ hai, cây đồng tử Hàn gia, gian thứ mười ba, ra khỏi Tống Môn về hướng đông nam, cách đó không xa chính là Bạch Phủ độc chiếm một góc hơn trăm mẫu**.

(Mẹ ơi, cái địa chỉ!!!)

Bên trong Bạch phủ thứ nổi tiếng nhất không phải là cây cối xanh tươi, kỳ hoa dị thảo, không phải lan trắng mọc trên đá, hành lang chín khúc, cũng không phải thanh lưu (dòng nước xanh) quang co, thềm đá giữa đường, mà là ‘ngũ tọa tương gian’ chằng chịt xen lẫn vào nhau, vườn hoa và các tòa tháp bố cục tinh diệu, mỗi một chỗ đều có kiến trúc và kết cấu vô cùng khéo léo.

Người đương thời có vần thơ: phủ nãi thanh việt trung, phi thiên kiến thiên lý. (Hơ, hơ, biết dịch thơ, nhưng đại ý là: Giữa phủ toàn là bóng mát, bay qua mái hiên thấy ngàn dặm).

Bạch phủ trở nên giàu có là có nguyên nhân sâu xa.

Bạch lão thái gia đã tạ thế là nghĩa huynh của đương triều Lưu thái hậu, biểu cữu (chú họ) của Lưu Mỹ, lúc Lưu thái hậu còn trẻ là Lưu hoàng hậu, lão thái gia ở trong thành Biện Lương đã tự mình có không ít sản nghiệp, khi đó Lưu hoàng hậu mới thượng vị lại muốn nắm trọn quyền hành trong hậu cung, không thể không chuẩn bị một số tiền lớn hối lộ lung lạc nhân tâm, mà nguồn tiền chính là vấn đề nhức đầu của nàng.

Đương triều có luật hậu phi không được cùng họ ngoại qua lại thân thiết, không có phe cánh Lưu hoàng hậu để tránh người dõn lên án, tìm được Bạch lão thái gia là người không phải là trực hệ hoàng thân quốc thích, cứ như vậy mà mật đàm với hắc mấy canh giờ.

Không lâu sau, Bạch lão thái gia ‘thần không biết quỷ không hay’ liền tiếp nhận mấy lò sứ lớn ở kinh thành và các vùng lân cận.

Bạch lão thái gia bí mật đưa vào trong cung một số lượng lớn thỏi vàng thỏi bạc để ủng hộ, Lưu hoàng hậu rốt cục đạt được ước muốn, không tới mấy năm đã độc bá hậu cung, thậm chí còn đụng tới triều chính.

Bạch lão thái gia sau khi qua đời, buôn bán của Bạch phủ trong tay Bạch lão gia rất nhanh chóng được khuếch trương.

Chẳng những bên trong Khai Phong phủ náo nhiệt phồn hoa có được một số lượng lớn tửu lầu (quán rượu), khách sạn, nhà hàng, phường trà, chuồng ngựa, mấy huyện ngoại ô kinh thành còn có hàng hà sa số ruộng đồng khế ước dưới danh nghĩa của Bạch phủ, tiếng tăm đã vang rất xa, thực sự trong thất phủ cũng đã có vô số sản nghiệp.

Bạch lão gia không chỉ có chuyên kinh doanh lò sứ, còn nhắm tới Giang Nam bên cạnh Thái Hồ, thu nhận những tú nữ xuất sắc nhất dệt gấm, đồng thời ra tiền ra sức hỗ trợ sĩ tử có tài hoặc là phu tử giới võ trong dòng họ vào triều làm quan, mỗi lần gặp hạn hắc lữ lự hay hoa màu thất thu thì lại càng hưởng ứng kêu gọi triều đình mở rộng kho lúa tiếp tế người dân.

Trải qua hai đời Bạch lão thái gia cùng Bạch lão gia tích đức, địa vị của Bạch phủ được vô cùng tôn sùng, hắc như chỉ đứng sau Hoàng Cung, ngay cả quan lại cùng những nhàn ông hết ba phần.

Năm Thiên Hi thứ hai (năm 1018), hoàng tử do thị nữ Lý thị sinh ra được Lưu Hoàng Hậu lấy làm con mình được sắc phong làm hoàng thái tử, năm đó thái tử Triệu Trinh bảy tuổi.**

Cần nhắc kỹ càng, Bạch lão gia mới thỉnh cầu hoàng hậu, đem con trai độc nhất đời thứ ba của Bạch gia là Bạch Thế Phi sinh cùng năm với thái tử đưa vào cung hầu hạ thái tử học hành, Lưu hoàng hậu lúc nắm quyền tuy giáng chức không ít trọng thần, nhưng vẫn không hề quên ân tình của Bạch gia năm

đó viện trợ nài, lúc này hạ chỉ đón Bạch Thế Phi tiến cung.

Tiểu nhi Bạch Thế Phi chẳng những thông cơ trí hơn người, càng thêm tài nghệ siêu quần, sau khi tiến cung rất được hoàng hậu sủng ái.

Năm Hưng Nguyên (năm 1022), tiên đế băng hà tại điện Diên Khánh, thái tử mười hai tuổi lên ngôi làm Thánh Đức hoàng đế, gọi Lư hoàng hậu là Hoàng thái hậu, cùng nhau xử lý quốc sự tại điện Càn Chính, được vài năm như vậy, Lư thái hậu đã nắm quyền cả thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Mà sau khi Lư Thái Hậu buông rèm chấp chính nắm giữ triều chính, Bạch lão gia lại nhẹ nhàng cự tuyệt ý muốn của thái hậu phong hàm tiến tước cho Bạch Thế Phi, trái lại bắt hần hồi phủ để hần bắt đầu học kinh doanh.

Lúc này Bạch phủ đã giàu nhất thiên hạ, cả nước không ai bằng.

Lại nói về năm đó, sau khi mùa đông bắt đầu, liên tiếp mấy ngày liền gió bắc nổi lên dữ dội, bầu trời mây đen dày đặc, tuyết lớn rơi là cả mấy ngày mấy đêm, cả bầu trời đều là hoa tuyết, mái nhà khắp nơi đều bị đóng băng, ban công thì phủ đầy tuyết.

Trời đông giá rét, chiều hôm mau tối, chưa kịp hoàng hôn mà nội thành đã gần như không còn người, riêng chỉ sâu trong một ngõ nhỏ dường như có thấy một đám khói bếp mờ mờ ảo ảo, khói trắng lượn lờ mà còn ẩn trong tuyết tạo thành một mảng trời tối tăm mờ mịt.

Lúc này trên đường cái cửa Nam không có một bóng người, một vị thiếu niên áo xanh ước chừng mười lăm tuổi, trên lưng còn vác một bao đồ nặng đi đông đi tây. (không thể đi thẳng)

Phía trước hần không xa, có một thiếu nữ khoác áo tơ, cầm dù hướng về phía về hần mà đi, phía sau thiếu nữ còn có một tiểu nha hoàn trong tay còn cầm theo một cái rổ, trong rổ có chứa đồ cúng tế, có thể thấy là vừa hai người vừa mới từ Đại Tướng Quốc Tự cầu phúc đi ra.

Xa xa còn loáng thoáng nghe được âm thanh truyền đến

Lọc cọc, lọc cọc, lọc cọc lọc cọc...

Kèm theo tiếng vó ngựa dồn dập là tiếng gào thét lạnh lẽo từ xa đến gần: “Giá! Giá!”

Thiếu niên giương mắt nhìn lên, một con tuấn mã giữa mênh mông tuyết đang phi nhanh mà đến, bởi vì thể ngựa tới quá nhanh lại có bông tuyết che mắt, nhất thời thấy không rõ dung mạo của người điều khiển đang nằm sấp trên lưng ngựa, chỉ thấy lờ mờ thấy dưới lớp áo lông chồn trắng như tuyết đang bị gió lớn thổi bật lên là một thân ảnh còn trẻ.

Ngay lúc tuấn mã phi nhanh tới sau lưng cô gái, một thân ảnh nhỏ bỗng nhiên từ trong ngõ Diêm Thủy đi ra, tiểu hài đồng bết tóc vừa chạy vừa không ngừng quay đầu lại, kinh hoàng bối rối, căn bản không có chú ý tới lại có một con tuấn mã chạy ra từ trong một cái ngõ nhỏ dân cư thưa thớt.

Bất ngờ có một đồng tử (bé trai) đột nhiên từ bên cạnh lao ra, ngay lập tức vị thiếu niên kinh hãi, mắt thấy một đồng một ngựa sẽ đụng nhau, nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, dây cương trong tay hần nhanh như chớp bị ghim lại, “Ơi — “

Kèm theo tiếng thét chói tai không ngừng của tiểu đồng, con ngựa trắng đang phi nhanh bỗng nhiên dừng lại, phát ra tiếng hí mãnh liệt, móng trước giương lên ngay giữa không trung, toàn bộ thân ngựa dường như dựng đứng, đem thiếu niên trên lưng ngựa vung lên cao hai thước, lúc hần bị ném huyết khí tuôn ra khiến đầu văng mắt hoa ngay lập tức, bất ngờ dây cương trong tay khiến cho thân ngựa lệch phương hướng, móng ngựa hướng về phía có tiếng hót hoảng đàng sau, nhắm vào thiếu nữ mà đá!

Thiếu niên khẩn trương, bàn chân mãnh liệt đạp vào thân ngựa, kéo dây cương trong tay, nhưng không cách nào khống chế con ngựa.

Đang lúc nghìn cân treo sợi tóc thì ngay lập tức, tiểu nha hoàn đứng gần thiếu nữ bỗng nhiên bị một chưởng ngã về phía đông tuyết bên cạnh, cùng lúc đó thiếu nữ đã sợ tới mức mặt mày tái mét đột nhiên cảm thấy bên hông bị xiết chặt thân thể chợt nhẹ nhàng, vốn nghĩ móng ngựa sẽ giẫm lên trán nàng nhưng tức khắc lại xa khỏi tầm mắt vài trượng, ầm một tiếng rơi ngay chỗ nàng đứng trước kia, đem tuyết trên đất đạp tung tóe.

Phi thân xuống mặt đất ngay tức khắc, khuôn mặt tuấn tú phiêu dật của vị thiếu niên lộ ra vẻ bối phục, đi về phía thiếu áo xanh ôm quyền hành lễ, “Đa tạ huynh đài tương trợ, bằng không thì kẻ hèn này hôm nay đã gây ra đại họa.” Lại nho nhã lễ độ hướng về thiếu nữ mà nói, “Kẻ hèn này nhất thời lỗ mãng, xông tới cô nương, vạn lần xin cô nương thứ lỗi.”

Thiếu niên áo xanh buông thiếu nữ ra, thờ dài trả lễ.

Cô gái kia đã định thần, nhưng sắc mặt có chút trắng bệch, hướng về cả hai người cuối chào một cái, mắt nhìn thiếu niên áo trắng thuận tay đỡ nha hoàn trong đông tuyết dậy mới chuyển hướng về phía tiểu đồng đang bỏ nhào trên đường, nàng nhẹ nhàng bước tới, ngồi xổm xuống, đưa tay định đỡ tiểu đồng lên, nhưng thỉnh linh lại bị đối phương đẩy ra.

Nàng lúc này mới chú ý tới mu bàn tay phấn nộn của tiểu đồng nổi lên màu đen, không khỏi giật mình, trong đông tuyết dày đặc như thế này, dù cho ngã sấp xuống va chạm bị thương thì cũng lắm là chỉ bị trầy da mới phải, nhìn đứa bé lại lần nữa, dường như chưa tới mười tuổi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại tràn đầy địch ý, trong hai con mắt trẻ thơ lại chứa đầy sự sợ hãi.

Thiếu niên áo trắng cùng thiếu niên áo xanh cùng nhau đi tới, quan tâm hỏi, “Làm sao vậy?”

“Có phải hay không bị té rồi hả?”

Lúc này trong ngõ nhỏ bỗng nhiên truyền đến một tiếng kinh hô từ xa: “Cháy rồi! Cháy rồi!”

Có người mở cửa đi ra, quan tâm hỏi, “Nhà ai cháy rồi sao?”

“Phải, nhà của Giác Nghi đại phu!”

“Đúng là kì lạ, trời tuyết rơi nhiều như vậy sao lại xảy ra hỏa hoạn?”

“Đừng có đứng đó mà tán gẫu, đi hỗ trợ nhanh lên a.”

Mỗi hộ gia đình dọc theo con đường đều cầm thùng cầm chảo chạy ra, đồng loạt chung sức cứu hỏa

Cả hai thiếu niên có chút ngạc nhiên mà nhìn nhau.

Ánh mắt thiếu nữ nhìn vào cái cần cổ đang mang một cái khóa vàng được chế tạo tinh xảo của tiểu đồng, hình như nhớ tới cái gì, nhẹ nhàng a một tiếng, nửa thương tiếc mà nói, “Thì ra là người.”

Năm Thiên thánh thứ năm (năm 1208)

Bạch Thế Phi 17 tuổi vừa qua khỏi lễ nhũ hương* không lâu sau, Bạch lão gia cần cù thật thà vất vả lâu ngày thành bệnh, kéo dài được mấy tháng, cuối cùng thuốc và châm cứu cũng khó trị, Bạch lão gia cả đời chưa từng nạp thiếp, chỉ kết tóc duy nhất một thê tử, ân ái tình thâm, sau khi hân qua đời Bạch phu nhân thương tâm quá độ, cả ngày không ăn không uống, cùng năm cũng buông tay nhân gian. (Hic ước j lấy được ông chồng jong zay, chết cũng mãn nguyện!)

Đau khổ vì mất song thân, Bạch Thế Phi thương tâm gần chết, kiên trì giữ đạo hiếu ba năm, đem toàn bộ tâm tư vui đầu vào cơ nghiệp mà vong phụ đã truyền lại, đối với chuyện mai mối một mực xin miễn.

Mặc dù hân đã nói rõ ràng là sẽ không kết hôn, nhưng trong ba năm cũng vẫn có vô số bà mối đập đồ cổng Bạch phủ, tuy nhiên cuối cùng đều đi về tay không.

Thiên thánh năm thứ tám (năm 1031), Bạch Thế Phi hai mươi tuổi mãn tang.

Ngày hôm đó từ trong điện Thừa Minh bỗng nhiên tuyên hạ một đạo chỉ, thái hậu sai người triệu hân vào cung gặp mặt.

Bên trong cái bình hương lô được chạm hoa tinh xảo bằng vàng im ắng có đốt một loại hương liệu không biết tên, một mùi thơm kỳ dị nhạt nhẽo mà tỏa ra khắp phòng, nhẹ nhàng thổi qua chớp mũi, hít một chút là thấm vào tim gan, cực kỳ thanh nhã dễ chịu.

Trên chiếc ghế làm bằng cây tử đàn sát cửa sổ có phủ một lớp nệm mềm mại được thêu hình hoa mẫu đơn bảy màu.

Bạch Thế Phi điệu bộ lười nhác, ngồi dựa vào ghế, mái tóc đen bóng được buộc gọn gàng bằng một sợi dây vàng dưới chiếc mũ bằng gấm tinh xảo, trên chiếc mũ đó có một viên dạ minh châu còn lớn hơn con mắt phát sáng mờ mờ ảo ảo vô cùng uyển chuyển, chiếc mũ thêu vàng còn rủ xuống hai bên khuôn mặt tuấn tú trắng như tuyết, trên ngọc diện (khuôn mặt như ngọc) còn trẻ là hai hàng lông mày xéo xéo, hai con ngươi như hai ngôi sao bởi vì nắng chiều mà lộ ra chút quý quý, sống mũi thẳng đứng được đặt đúng chỗ, bạc môi vì nở nụ cười mà khoe miệng cong lên.

Hân tiện tay cầm lấy cây mơ trên bàn trà bỏ vào trong miệng, khi thì hai bên má phồng lên, khi thì đôi môi anh đào cong lên, phảng phất có tiếng nứt khe khe hút lấy tư vị tuyệt duyệt của quả mơ, nhưng lại không hề nóng lòng mà nhai, gần như chỉ chậm chậm ngậm trong miệng, mặc kệ trong miệng tạo ra nhiều nước bọt.

Thái hậu Lưu Nga đã hơn 60 tuổi ngồi ngay ngắn ở giữa giường, màu da trên mặt vẫn trắng nõn nà như xưa, không tỉ mỉ xem xét căn bản sẽ không nhìn ra dưới khóe mắt ẩn lên một ít nếp nhăn nhân nhậ, dường như đối với cái tính trẻ con của Thế Phi không hợp quy củ không hề trông thấy chút nào, nàng từ từ nghiêng đầu mà hớp ngụm trà, khép lại cái chén nhẹ nhàng đưa về phía bên cạnh, cung nữ hầu hạ kẻ bên lập tức tiến lên nhận lấy.

“Thế Phi.” Nàng rốt cục mở miệng, giống như mỉm cười, lại như xúc động “Thời gian qua thật nhanh, nháy mắt mà cha mẹ người đã qua đời được ba năm.”

“Vâng, kẻ hèn này lúc nào cũng nằm mơ thấy họ”. Đặt quả mơ ngay giữa hàm răng, hân ‘mạn bất kinh tâm’ (thờ ơ) mà đáp.

Lưu Nga than nhẹ, “Hiếm thấy, ba năm qua người thủy chung kiên trì giữ đạo hiếu, phần hiếu tâm này quả thực đáng khen.” Liếc hân một cái, “Hôm nay đã mãn tang, có tính toán gì không?”

Bạch Thế Phi miễn cưỡng lên tiếng, “Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại** (Trong ba điều bất hiếu, không con là tội nặng nhất), việc cấp bách tất nhiên là phải kết hôn trước.”

“Đã chọn trúng khuê nữ nhà ai?” Lưu Nga thuận miệng hỏi.

“Thiệu Ân đã chọn vài gia đình để cho kẻ hèn này xem qua, luận hình dáng chính là trưởng nữ của đương nhiệm tham tri Yển Thư: Yển Nghiênh Mi, luận tài tình chính là ái nữ của Binh Bộ Thượng Thư Hạ Kính: Hạ Nhân Phi, nhưng mà luận tri giao vẫn là con gái của Tụ Hiền điện Đại học sĩ Trương Sĩ.

Trương Lục Dạng, cũng coi như là thanh mai trúc mã của kẻ hèn này.” Đào trái mơ trong miệng, một bên má hấn phồng lên, khuôn mặt lộ vẻ u sầu “Ai, hoa nhiều loạn mắt, cũng không biết chọn cái nào mới tốt.”

Lưu Nga điềm đạm cười cười, “Người đứng là thằng nhóc con” Cổ tay vừa nhấc, trà đã tiện tay, chạm rảnh uống một ít rồi mới nói, “Ngược lại, người nữ nhi chưa lấy chồng kia của Hạ Kính ta đã có dịp gặp qua một lần.”

Quả mơ kẹp ở giữa hai hàm răng, không muốn người khác biết mà hấn nhẹ nhàng cắn xuống hai đạo lần sọc “A?”

Tiếng chưa dứt, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một tiếng vái chào “Hoàng Thượng giá lâm”

Đang mặc một bộ thường phục màu tím, Triệu Trinh nhanh chóng tiến vào, “Mẫu hậu.” Xoay người đưa tay ngăn Bạch Thế Phi không quỳ lạy cũng không sao, vẻ mặt hấn hưng phấn, “Hào tiểu tử, trăm tìm người thật vất vả ah, nửa tháng nay người trong phủ người một mực nói người đang ở Giang Nam, như thế nào hôm qua mẫu hậu kêu người tiến cung thì người cũng đã trở về?”

Bạch Thế Phi cười hắc hắc hai tiếng, “Thật sự thì đúng là trùng hợp như vậy, khuya ngày hôm trước ta vừa về tới nhà.”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, người theo trăm đến đây, lần trước người bày ra cái ván cờ kia, trăm đã có thể tìm được cao nhân giải trận.” Triệu Trinh đi đến bên người Lưu Nga, gương mặt cầu xin mà kéo ống tay áo nàng, “Mẫu hậu có thể kết thúc ở đây được không?”

Lưu Nga nhin không được hấn quần lầy, cười một tiếng, “Được được được, Thế Phi người hãy theo Hoàng Thượng đi.”

“Vâng.” Bạch Thế Phi bất đắc dĩ đứng dậy, miễn cưỡng hành lễ, theo sau lưng Triệu Trinh mà rời khỏi.

Đưa mắt nhìn hai người cười cười nói nói mà đi ra bên ngoài, vẻ tươi cười nhợt nhạt trên mặt Lưu Nga cũng tự nhiên biến mất, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm, đem chén trà nhỏ đưa xuống, nâng nghiêng đầu về phía sau.

Một thân hình to lớn đang mặc trang phục thị vệ từ sau bình phong đi tới.

“Người thấy thế nào?” Nàng nhàn nhạt lên tiếng hỏi.

Chu Tấn nói, “Thuộc hạ cho rằng, thời điểm Hoàng Thượng tới đây thật là trùng hợp.”

Lưu Nga bất động thanh sắc (bình tĩnh) “Như vậy người cho rằng là Bạch Thế Phi đã lợi dụng Hoàng Thượng, hay là Hoàng Thượng đã cùng hấn liên thủ đối phó với ai gia?”

“Cái này... Thuộc hạ không dám đoán bậy.”

Lưu Nga thần sắc động lại, phát phát tay, “Người xuống dưới đi.”

Chu Tấn nhanh chóng lui ra.

Ra khỏi Khánh Thọ cung, Triệu Trinh cùng Bạch Thế Phi hai người cùng nhau hướng về Sùng Chính điện mà đi.

“Mẫu hậu có ý gì?” Triệu Trinh hỏi.

Bạch Thế Phi nhổ ra hạt mơ từ trong miệng vào trong tay, đầu ngón tay bắn ra, cái hạt mơ kia chui vào trong đám hoa cỏ bên ngoài hành lang liền biến mất không thấy gì nữa, “Thái Hậu hi vọng ta lấy nữ nhi của Hạ Kính.”

Triệu Trinh khẽ cong khóe môi, “Lúc trước khi trăm lập hậu, vốn nhìn trúng cháu gái của kỵ binh thượng vệ tướng quân Trương Mỹ, thế nhưng mà mẫu hậu lại cho rằng nàng không bằng cháu gái của Lô Quân Tiết Độ Sứ Quách Sùng, cuối cùng trăm vẫn lập Quách Thị làm hoàng hậu.” Hấn liếc nhìn Thế Phi, “Người phải tự mình cân nhắc đi.”

Bạch Thế Phi nhợt nhạt cười “Đúng là phải hao tâm tổn trí mà.”

Lúc hoàng hôn, một cỗ kiệu quý giá từ Đông Hoa môn (cửa) xuất cung, xuyên qua Tang Gia, ngõ hẻm Du Lâm, ra khỏi Tổng môn, về đến cánh cổng có mái hiên cao chót vót của Bạch phủ.

Lúc Bạch Thế Phi đi qua tiền đình trải đầy đá trắng, đại quân gia Thiệu Ân từ trong sảnh đi ra nghinh đón.

Thiệu Ân này đã ngoài năm mươi, lớn lên rất có phúc tướng, quản lý mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ, tính tình thật là ôn hậu, cũng không bao giờ trách phạt nô bộc, từng trải qua hai đời Bạch gia hấn đối với các loại người phú quý cùng phổ thông thân thể sớm nhìn quen lắm rồi, chẳng những xử sự chu đáo, cộng thêm bụng đầy kinh luân (cách kinh doanh), thường khéo léo ứng phó với các quý nhân quan lớn đến phủ, phong thái so lão gia các gia đình có tiền còn thông suốt hơn.

“Trang Trung Vệ sai người đưa tới cho công tử một phong thư.” Thiệu Ân đưa qua một phong thư.

Bạch Thế Phi tiếp nhận, một bên xem thư một bên đi về phía thư phòng, hai mắt xẹt qua nội dung trong thư, môi của hấn cong lên, đem thư bỏ vào trong tay áo, nói, “Người nhanh chóng chuẩn bị một phần thiệp đưa đến Yên phủ.”

Thiệu Ân ngừng lại một hồi, “Ý của công tử là — “

“Ta muốn kết hôn với con gái của Yến Thu: Yến Nghênh Mi làm vợ, việc này làm càng nhanh càng tốt, người tranh thủ thời gian đi làm”

“Vâng.” Thiệu Ân kinh ngạc, mặc dù không rõ vì sao gần đây chủ tử đối với hôn sự nhắc tới cũng lười, mà bỗng nhiên lại trở nên nhiệt tình, nhưng cũng không có hỏi nhiều, chỉ là vội vàng nhận lệnh mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Bên trong triều đình đủ loại quan lại, cho tới sơn dã hương dân, toàn bộ trong ngoài thành Khai Phong đều không ngờ tới, chưa cần đợi các quan mai (các quan lo về việc hôn nhân và lý dị) hay tư mai (các ông mai bà mối) động thủ, thì vừa mất tang Bạch Thế Phi không hề báo trước đã tới nhà của Tham tri Yến Thu đưa thiệp cầu thân, xin cưới Yến Nghênh Mi vừa tròn mười tám tuổi làm vợ.

Tin tức truyền ra sau đó đã làm tan nát trái tim si tình ngu muội chờ mong trong ba năm của không biết bao nhiêu thiếu nữ hai bên bờ sông

Danh môn vọng tộc Bạch phủ cùng quý đương triều trọng thần Yến gia chẳng những môn đăng hộ đối, Bạch Thế Phi cùng Yến Nghênh Mi càng nổi danh trai tài gái sắc, có thể nói là trong kinh thành đông đúc tìm trên trời dưới đất cũng khó kiếm được một đôi giai ngẫu như vậy, khi bà mối đưa bát tự đến Yến Phủ, hai bên đã rất ấn ý với nhau.

Ngay sau khi Bạch phủ đưa ra thiệp mời cùng rượu ‘Hứa Khẩu’, Yến phủ trả lại ‘Ngư trứ’, bà mối cũng đã chọn ngày lành lành hôn, cứ như vậy thỏa thuận tháng chín quý Sửu là ngày đại hôn. 1

Mặt trời mọc mặt trời lặn, hoa nở hoa tàn, nháy mắt đã đến ngày nghinh dâu 2

“Thượng Trụy.”

“Dạ?”

Yến Nghênh Mi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, một mảng tro bụi mênh mông đằng xa, cả chân trời ửng vàng, hình như có gió lớn thổi qua làm bụi đất bay lên.

Ở sau lưng nàng, toàn bộ thị nữ đã cho lui ra, chỉ còn lại Thượng Trụy thành thạo giúp nàng búi tóc “Báo sáng nói sắc trời hôm nay sẽ âm u.”

“Âm u.” Yến Nghênh Mi nhẹ nhàng lặp lại.

Thượng Trụy cười cười, “Thế nhưng trên lịch lại là ngày thích hợp để cưới gả.” Nàng tỉ mỉ cài sợi dây vàng lên búi tóc cho Yến Nghênh Mi, rồi lại đem một bộ trang sức trầm cài bằng vàng bằng ngọc cắm vào từng cái.

“Chẳng biết tại sao, mấy ngày nay mắt của ta bị giựt không ngừng.”

“Từ lúc đính hôn đến nay đêm nào người cũng đọc sách đến canh ba, mấy ngày này không ngủ, nghỉ ngơi cho tốt, con mắt làm sao có thể không mệt nhọc?”

Yến Nghênh Mi gục đầu xuống, “Còn không có tin tức sao?” Giọng điệu hết sức buồn rầu, lại còn có chút lo lắng.

Tay cầm lược dừng ngay giữa không trung một chút, Thượng Trụy thấp giọng đáp, “Không có.”

Chủ tớ hai người lại im lặng.

Mãi cho đến lúc trang phục sẵn sàng, Yến Nghênh Mi đứng lên, mở rộng hai tay áo đỏ thẫm ra, nhìn chính mình trong gương đồng đang mặc một trang phục đẹp đẽ long lẫy thêu tơ vàng quý giá, thấp giọng tự nói, “Tuy là có tình nhưng đã gả đi thì cả đời phải từ bỏ.”

Thượng Trụy lặng lẽ nhìn nàng, bên ngoài khuê phòng thỉnh thoảng truyền đến những tiếng cười đùa của đám thiên kim tiểu thư, âm thanh vui vẻ bên ngoài cùng với tình thân chán nản trong phòng thật không ăn khớp với nhau.

Nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, Thượng Trụy nhắc nhở, “Thời gian không còn sớm.”

Yến Nghênh Mi gật gật đầu, nhìn gương xong, tóm gọn vạt áo, bỏ qua mọi chuyện trong lòng, bước ra khỏi trang phòng.

Nàng vừa mới lộ diện đã được nhận lấy một trận kinh hô hăm dọa, “Nghênh Mi, hôm nay ngươi thật đẹp!”

“Oa! Cái áo này thủ công thật tinh diệu, lúc xuất giá ta cũng muốn một bộ như vậy đây!”

“Ngươi đừng có nằm mộng! Ta nghe nói cái này khăn quàng vai là Bạch gia đặc biệt tìm mười hai tú nữ vì Nghênh Mi mà thêu đấy.”

Yến Nghênh Mi nhàn nhạt cười, tùy ý các nàng vây xung quanh mình vừa vén tay áo vừa hâm mô mà la lên.

Thượng Trục xa xa đứng ở một nơi hẻo lánh, nhìn xem cái này cả phòng như bướm vây quanh hoa thơm.

“Các tiểu thư của ta! Trang điểm tốt hết rồi phải không? Đoàn đón dâu tới đã lâu rồi!” Ngoài cửa truyền tiếng bà mai thúc giục

“Tốt rồi tốt rồi! Tới ngay đây!”

Y phục rực rỡ sang chói, âm thanh vang lên uyển chuyển, các nữ quyến vây quanh tân nương tử, cả một đoàn người ồn ào náo động trong dần dần đi xa, trong phòng hương khí tuy còn lượn lờ, người cũng đã đi, căn phòng lộn xộn trở nên yên tĩnh đến lạ lùng.

Thượng Trục lấy một cái ghế ngồi xuống chốc lát, từ trong tay áo lấy ra một lá thư trắng.

Trầm tư thật lâu, nàng rốt cục vẫn phải lấy đèn cầy đỏ đốt lá thư thành tro, trở lại phòng ngủ của mình ngay sát vách, cầm lấy gói đồ nhỏ đã thu dọn từ sớm, cài lại cửa, xoay người đi ra, được vài bước thì bất giác ngừng lại, quay đầu liếc mắt nhìn lại lần cuối cùng cái gian phòng đã ở trong vòng sáu năm, trong lòng có chút mất mát.

Từ nay về sau, nàng theo Yến Nghênh Mi cùng nhau sinh tồn trong Bạch phủ lạ lẫm.

Hoàn thành các loại nghi thức, tiệc được nâng lên, đội ngũ đón dâu rốt cục cũng xuất môn, nhạc công trên đường liên tiếp diễn tấu sáo và trống, ven đường vô số người vây xem, vô cùng náo nhiệt.

Khi tiệc hoa tới Bạch phủ, đội thầy tướng số xướng vài câu hi, tụng đậu, bà mối mới đỡ Yến Nghênh Mi hạ kiệu, bước trên thảm đỏ Ba Tư được trải trên mặt đất từ sớm, có người bưng lấy một mặt gương đồng tại phía trước đi về uống ngược lại, dẫn tân nương tử vào phủ.

Không cần nhúng tay vào, Thượng Trục không xa không gần hồi hải theo sát sau lưng mọi người, con mắt ngẫu nhiên nhìn xung quanh, bên trong Bạch phủ khắp nơi giăng đèn kết hoa, từng cánh cửa, mái hiên đều được treo lụa gấm, tràn đầy vui mừng, có thể thấy đã đem hôn lễ làm thành một sự kiện trọng đại.

Được phu gia (nhà chồng) coi trọng như vậy, nghĩ lại cũng coi như là một nhân duyên tốt, nàng thầm cảm thấy an tâm.

Khi đoàn người đi qua một sảnh lớn trống không, ở bên trong một hành lang trạm trở cách đó không xa một thân ảnh màu hồng chợt xuất hiện, nàng chăm chú nhìn lại, chỉ thấy trong hành lang là một gã nam tử mặc hi bào thêu chỉ vàng, đội châu quan (mũ ngọc) đang đứng đấy, gương mặt thanh tú như ngọc hiện ra, tu thân hào phóng, phảng phất lâm phong, con mắt liếc nhìn Yến Nghênh Mi một thân đồ thâm khảm hi che đầu trong biển người, thần sắc như cười mà không cười, biểu tình lười nhác nhàn nhạt giống như đang xem diễn.

Thượng Trục chỉ cảm thấy người nọ rõ ràng là tân lang, hai đầu lông mày trên gương mặt lại không thấy vui vẻ, đảo mắt liếc qua Yến Nghênh Mi giống như mỹ nhân như hoa như mây, dung nhan tuấn tú cho rằng không có người thấy mà lơ đãng nhẹ nhàng nở một nụ cười giống như việc này không liên quan tới mình chỉ đứng ngoài quan sát, không thèm đếm xỉa đến.

Tiếp theo, trong nháy mắt, cặp mắt lạnh lùng như phát ra ma thuật hút lấy nhân tâm kia lướt đến Thượng Trục, nghinh tiếp nghi hoặc của nàng đang lặng lẽ quan sát, khi phát giác ra thì cảm thấy nao nao.

Thượng Trục cuống quýt cúi đầu, trong lúc vô tình nhìn thấy bí mật của người khác có chút chột dạ, không dám nhìn lung tung xung quanh, nhắc vẩy bước nhanh chóng đuổi kịp đoàn người đi vào.

Đội các nàng đi xa về phía tân phòng, Bạch Thế Phi mới xuất hiện, con mắt nhìn qua thân ảnh xinh đẹp sau cùng trong đám người, ngực có chút hoảng hốt mơ màng khó hiểu, chưa bao giờ gặp mặt nhưng nha hoàn đó dường như cùng hắn nói gì đó.

Trước phòng Thiệu Ân đang an bài dâu vào đây các khoảng tạp vụ, trông thấy Bạch Thế Phi xuất hiện, vội vàng tiến ra đón, “May mắn Nhị quân gia suy nghĩ chu đáo, dọn ra hai gian nhà kho, hạ lễ (quà mừng) hôm nay thu vào đã chất đầy một gian rồi.”

Bạch Thế Phi chớp chớp con mắt xinh đẹp, “Phong tuyền có đưa lễ đến?”

“Chưa hề nhận được hạ lễ của Vệ đại nhân, ngược lại là Thái Hậu và Hoàng Thượng đều ban thưởng đồ quý giá.”

Bạch Thế Phi không đếm xỉa tới mà cười cười.

Lúc này gã sai vặt dẫn một văn sĩ từ ngoài cửa vào, Bạch Thế Phi vội vàng cùng Thiệu Ân tiến lên phía trước, chấp tay thi lễ, “Tiểu chất bái kiến Trương thúc phụ.”

Tự Hiền điện đại học sĩ Trương Sĩ khiếm tốn mỉm cười vuốt râu, “Chúc mừng hiền chất hôm nay đại hi ah.” Phất tay gọi hạ nhân đưa lên hạ lễ, trên mặt hình như có chút khó xử nói, “Đây là nha đầu Lục Dạng đặc biệt sai người làm đây, ta khó lay chuyển năng bất quá, chỉ phải mang đến, kính xin hiền chất chớ trách.”

Thiệu Ân tới trước nhận lấy, Bạch Thế Phi ra hiệu mở hộp lụa ra, bên trong là một cái hồ lô lớn lưng còn cồng một cái tiểu hồ lô và một khối ngọc, cái này vốn có ý là trăm tử ngàn tôn (trăm con ngàn cháu), vô cùng phú quý cát tường, nhưng không ngờ cuối cùng trên cái hồ lô lớn kia có khắc khuôn mặt thiếu nữ nhìn trùng trùng

Còn chưa hết, bên cạnh còn có mấy chữ: Quân tâm nhân hà khí, nô hận đàm biên sinh³ (Lòng chàng sao nở bỏ, thiếp hận ứa ruột gan- edit tạm)

Bạch Thế Phi khi khi bật cười.

Thiệu Ân tranh thủ thời gian, lệnh gã sai vật đăng ký trên sổ ghi chép, đợi chủ khách hai người hàn huyên xong, từ tốn mời Trương Sĩ vào chỗ.

Khách mời tấp nập mà đến, phần lớn là các thương nghiệp quyền quý, bên trong thành Khai Phong chỉ cần hơi có thân thì không có người nào không đến, ngay cả thương nhân vọng tộc các vùng phụ cận, phẩm là cùng Bạch phủ có buôn bán vãng lai tất cả đều không ngại đường xa xa xôi mà tới, đặc biệt phải người có thân phận tương đương đích thân tới đến dự.

Buổi tiệc theo quy định đề ra từ trước giờ lành bắt đầu, rượu qua ba chén, tân nương từ được đỡ từ trong phòng đi ra, tầm mắt Bạch Thế Phi lại rơi trên khuôn mặt Trương Thụy đang đứng bên cạnh Yến Nghênh Mi, cùng nàng nhìn nhau, con mắt âm u kia lại khiến cho Thượng Trụy không hề phòng bị, ngực nhảy dựng thành thịch, chẳng biết tại sao đột nhiên lại cảm thấy khăn trương dị thường, trong đầu không tự chủ mà nghĩ ngợi, thì ra hẳn chính là Bạch phủ công tử nổi tiếng.

Thượng Trụy nhanh chóng bỏ ánh mắt ấy qua một bên, ánh mắt Bạch Thế Phi mới chuyển hướng về phía Yến Nghênh Mi.

Hắn chưa bao giờ thử qua ‘tâm viên ý mã’⁴ nhưng bây giờ lại vô tâm không hề nghe thấy một bên bà mai chủ trì hành lễ đang nói cái gì, chỉ cần có chút ít mới lạ mà khác thường con mắt lại thủy chung nhìn về phía nha hoàn đang đỡ tân nương từ, nàng rốt cục phát giác ý đồ của hắn mà bối rối cuối thấp xuống chỉ thấy được hai bên gò má mà không thấy gì nữa hết, trong lòng của hắn bỗng dâng lên một nỗi sung sướng cùng với buồn rầu khó tả.

“Nhất bái Thiên Địa.” Bà mối cao giọng ra lệnh.

Đôi tân nhân (cô dâu chú rể) theo lời mà làm.

“Nhị bái cao đường.” Đợi lễ xong lại xướng, “Phu thê giao bái.”

Bạch Thế Phi quay người đối mặt với tân nương từ, mí mắt hơi hơi nhấc lên, không tự chủ được mà lướt về phía Thượng Trụy, bởi vì nàng cùng Yến Nghênh Mi gần trong gang tấc, cho nên người ngoài không hề bắt bẻ, chỉ cho là Bạch Thế Phi đa tình coi người nào mới vào cửa chính là thê tử, chỉ có duy nhất Thượng Trụy tự mình cảm nhận được sự khác thường của hắn, bắt đầu cảm thấy lo lắng bất an.

Cả người như bị bao phủ bởi một loại cảm giác bức bách vô cùng lớn, nàng biết rõ mâu quang khiến cho người khác phải mất hồn của hắn vẫn chưa dời đi, lo lắng cùng hoang mang lẫn lộn, nàng bị bức phải thất thố mà ngẩng đầu lên, nhanh chóng lườm hắn nguyên ý là muốn mời người này đừng có tại hiện trường đang bái đường như vậy mà vượt rào, không ngờ hắn lại đang cúi người về phía Yến Nghênh Mi, chớp mắt đã nhìn thấy ánh mắt xấu hổ cùng hoảng sợ tránh né của nàng, đồng tử Bạch Thế Phi hiện lên sự ngạc nhiên mừng rỡ không hề che giấu, ánh mắt có chút chuyển biến hơi nghiêng người, qua những sợi lông mi dài buồng bình rú xuống đã thấy rõ ràng hết nét sợ hãi trên khuôn mặt nàng, ung dung nghiêng người sâu hơn về phía nàng.

Yến Nghênh Mi từ đầu đến cuối bị phủ khăn hồng trên đầu nên đối với sóng ngầm mãnh liệt liên tục xuất hiện không hề có bất cứ cảm giác gì.

Mà nếu không là bà mối la lên “Kết thúc buổi lễ”, Thượng Trụy suýt nữa đã thất lễ trước cả sảnh người.

Nhưng sau đó nàng tuyệt đối cũng không dám dùng nửa con mắt nhìn qua Bạch Thế Phi, toàn lực lấy lại tinh thần, cẩn thận tí mĩ mà cùng Yến Nghênh Mi kính rượu, chủ rể kéo khăn dẫn tân nương từ đi đến từ đường thăm viếng liệt tổ liệt tông của Bạch Phủ, từng cái nghi thức rườm rà được hoàn thành, Yến Nghênh Mi cùng Thượng Trụy chủ tớ hai người không hẹn mà cùng lặng lẽ nhẹ nhàng thờ ra.

Tân nương từ lần nữa được đỡ vào trong tân phòng, bên ngoài yến tiệc vẫn được bày ra cho đến khi trăng lên cao, Bạch Thế Phi suốt cả buổi tiệc đều bị quán lấy, một khắc cũng không thể có thể thoát thân, mãi đến khi khách mời đều đã ra về, đừng nói đám nô bộc và tỳ nữ nhóm trong phủ, cả bọn họ tất cả đều đã mệt được người ngã ngựa, mặt hắn cũng lộ vẻ mệt mỏi.

Thật vất vả có thể ngồi xuống nghỉ ngơi, gã sai vật bên cạnh Bạch Kính bưng lên trà nóng.

Thiệu Ân bẩm, “Đã theo như phân phó của công tử, đã thu xếp cho phu nhân ở tại Sơ Nguyệt Đình.”

Bạch Thế Phi tiếp nhận trà xanh, nhấp nhẹ “Người đi báo với nàng một tiếng, mời nàng tự mình ngủ trước.”

Thiệu Ân khẽ giật mình, “Không biết — công tử tối nay ở chỗ nào? Lão nô cho người chuẩn bị.”

Bạch Thế Phi chế nhạo nói, “Bỏn công tử chưa bao giờ qua đêm tại chỗ hắn?” Đương nhiên vẫn là trở lại chỗ hắn vẫn ngủ Đệ Nhất Lâu, đặt chén trà xuống, đứng dậy, “Hôm nay các người cũng bận rộn mệt mỏi, đều sớm trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Dứt lời vút xuống lầu bậc ‘kính nghi bất định’ (vừa kính ngạc, vừa khó hiểu) nhàn hạ đi ra khỏi phòng.

Từ con đường trong sân trước của Đệ Nhất Lâu đi về hướng bắc không xa là một cái hồ được xây trong Bạch Thị Lâm Uyên.

Cái kia hồ có một tên gọi đặc biệt Thu Thủy Vô Biên, bên trong vườn có kỳ lâm tú mộc (cây lạ gỗ đẹp), khúc kính thông u5 (Đường quanh co dẫn vào nơi tĩnh mịch), nước xanh như ngọc trên mặt hồ còn có đình Hàm Thổ, bóng cây xanh mát ánh hồng, đây là một trong bốn khu vườn đứng đầu trong thành Khai Phong, tám cảnh “Biện thủy thu thanh”6 vang danh khắp thiên hạ, là muốn nói đến hồ Thu Thủy Vô Biên.

Trăng khuyết trên trời tây như móc câu đọng lại trên mái đình cao cao của nhà thủy tạ.

Bạch Thế Phi thông thả dạo đến bên Phù Đình bên cạnh hồ mà ngày xưa hắn đã từng sống một mình ở đây, trong đêm tối nhánh cây thấp thoáng che dấu thân ảnh của hắn, vừa mới ngồi xuống trên mặt ghế bằng đá, liền trông thấy một bóng người mảnh khảnh trong bóng đêm chăm chăm bước đến, đi trên con đường đá mà hắn vừa mới đi qua, đến chỗ giống như ngã ba bởi vì hoàn cảnh lạ lẫm mà lưỡng lự, cuối cùng quay về hướng Thủy Các tương đối sáng.

Ngồi dựa cột bạch ngọc khắc hoa của nhà thủy tạ, Thượng Truy mặt mũi không chịu nổi nhìn nhìn bốn phía không người, bất chấp lễ nghi, đem chân gác lên lan can, hai chân nhỏ nhỏ được bọc trong đôi giày vênh lên cùng một chỗ, đai lưng bằng lụa thật dài lơ đãng trượt xuống dưới đựng tới mặt nước, nằng nề động đậy, trong hồ gợn sóng.

Ánh trăng rơi vào khuôn mặt nàng đang ngẩng lên, chiếu sáng rõ ràng đầu nàng đang hướng về phía chân trời xa xôi cùng với đôi mi tiệp (chân mày và lông mi) cong cong, rồi dọc theo phần y phục xuống dưới đất, chiếu vào bên trong Thủy Các một nửa tối một nửa sáng, tay cầm cây sáo để sát vào bên môi, một khắc sau, một tiếng sau du dương mang theo một chút cô tịch vang lên trong đêm tối xuyên qua mặt hồ yên tĩnh.

Đêm thu lạnh gió lớn thổi đến, mặt nước nổi lên một chút sóng

Thật lâu, khúc nhạc đã tận, tiếng sáo dừng khoan thai dừng lại, bông sen bên hồ bị gió thổi mà đong đưa, bóng cây mập mờ trên mặt nước im lặng.

Bạch Thế Phi vẫn không nhúc nhích ẩn nấp trong đình bên cạnh hồ, đến lúc nữ tử bên trong nhà thủy tạ đứng dậy ly khai, đưa mắt nhìn thân ảnh của nàng dần dần đi xa, cuối cùng biến mất tại trong bóng đêm, hắn mới quay trở lại nơi đã đến, tập trung tư tưởng suy nghĩ lại suy nghĩ, nhớ lại chuyện ban ngày, trong lòng ngực giống như vẫn còn phảng phất dư vị “tâm đăng thần trí” (thất thần), bên môi bật ra như có như không ý cười.

Cái nơi hẻo lánh cô tịch tối tăm này, có lẽ về sau sẽ trở nên thú vị thêm chút ít rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sáng sớm canh năm vừa qua.

Trong Bạch Phù, một thân ảnh nam tính dọc theo hành lang trạm chỗ vội vàng mà đi, không chút do dự tiến vào Đệ Nhất Lâu vẫn đang im ắng, thẳng đến phòng ngủ của Bạch Thế Phi mà đi, khi hắn đến trước cửa phòng ngủ thì bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát khe khẽ: “Ài?!”

Người nọ quay đầu, một khuôn mặt mang một chút tiêu tụy lộ ra, dưới cằm đều là lởm chồm râu xanh, tựa hồ một đêm không ngủ.

Bạch Kính vội vàng hành lễ, “Tiểu nhân bái kiến trung vệ lang đại nhân.”

Trang Phong Tuyền á một tiếng, đẩy cửa đi vào “Thế Phi.”

Người trên giường giựt mình tỉnh lại, vẫn còn buồn ngủ nhưng trông thấy hắn lại thả lỏng.

“Ta quyết định từ quan.” Trang Phong Tuyền nói.

Trở mình một cái, vẫn còn ngái ngủ, cái miệng ní non, “Từ quan ah...”

Trang Phong Tuyền cầm lấy cổ áo, nhắc cả người hắn lên “Ta dự định nam hạ (đi về miền nam) một chuyến.”

Cả người Bạch Thế Phi mềm nhũn, cái đầu cụp xuống, trong vô thức cái miệng lặp lại, “Tốt... một chuyến...”

“Thế Phi!”

Ngáp một cái, miến cường căng mí mắt ra một chút, khốn đốn y nguyên cộng thêm ám ức “Trang đại huynh đài... Mặc kệ người muốn làm cái gì hoặc là

muốn ta làm cái gì, ta đều nhận lời người... Người có thể giờ cao đánh khê được hay không thả ra cho ta trở về giường đi hả?”

Trang Phong Tuyền vừa bực mình vừa buồn cười, buộc lòng phải buông tay.

Mơ mơ màng màng nằm trên giường một hồi lâu, nắng sớm càng ngày càng sáng, buồn ngủ cũng dần dần biến mất, lúc Bạch Thế Phi mở mắt ra đã hoàn toàn tỉnh táo, ánh mắt xẹt qua trong phòng, bóng dáng của Trang Phong Tuyền ở đâu chứ?

“Bạch Kính.” Hần lớn tiếng kêu lên.

Ngoài cửa Bạch Kính lên tiếng, bụng chầu nước tiến vào, “Công tử, Trang Trung vệ nói hần đi trước, buổi sáng còn phải vào cung trực.”

Bạch Thế Phi bật cười, “Làm khó hần rồi.”

“Cái gì?”

“Không có gì, rõ khỏ.” Miễn cưỡng mà che lại miệng đang ngáp, kéo chăn xuống giường.

Sáng sớm mà bị người đánh thức, mệt mỏi vì ngủ chưa đủ khiến cho tâm tình của Bạch Thế Phi rất khó chịu, rất không thoải mái, càng ngày càng khó chịu, cuối cùng khó chịu đến mức bỗng nhiên hần có nhã hứng, rửa mặt xong nhìn Bạch Kính cười hắc hắc nói, “Ta đi Sơ Nguyệt đình một chuyến.”

Tầng sáng bên trong Bạch phủ, tiếng chim hót rõ ràng, hương hoa không biết nơi nào truyền đến, cảnh sáng sớm xanh tươi làm người ta cảm thấy rất thoải mái.

Mặt trời vừa lên, Thượng Trụ một mình một người tản bộ bên trong Lâm Uyển, xa xa trông thấy một gốc cây ngọc quế già nở hoa, nàng dạo đến trước, bẻ mấy cành, nhìn xem sắc trời, tính toán Yến Nghênh Mi cũng đã bắt đầu thức dậy..., liền hướng Sơ Nguyệt Đình mà trở về.

Lúc đi đến cổng vòm bên ngoài, bắt gặp đứng mặt cái người từ trong đình viện đi ra cùng một lúc.

Nàng cuống quýt thỉnh lễ, “Cô gia sớm.”

Chẳng biết tại sao nụ cười trên mặt Bạch Thế Phi đặc biệt vui sướng, dường như có chuyện gì lại khiến cho tâm tình của hần trở nên đặc biệt vui sướng như vậy, hần đứng ở trước mặt nàng mà nói: “Chủ tử nhà người thức dậy thực muộn, bất quá ta vừa mới giúp người đánh thức nàng.”

Thượng Trụ không tự giác nhíu mày, sắc trời cũng lắm vừa mới hừng sáng mà thôi, sao lại gọi là trễ chứ? Nàng thấp giọng đáp, “Kỳ thật tiểu thư trước sau như một đều dậy sớm, chỉ là đêm qua đọc sách muộn, cho nên sáng nay mới dậy muộn chút ít.”

Cái gì chủ tử nhà nàng, chẳng lẽ chủ tử nhà nàng không phải là phu nhân của hần sao? Người này cũng không biết làm phu quân như thế nào đây, đêm tân hôn lại ở riêng hai nơi, đêm qua khó lắm canh ba qua đi người ta mới ngủ được, hần sáng sớm lại đến quấy rầy.

Tình tình người này cũng không tránh khỏi quá mức khó lường.

Bạch Thế Phi giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, vỗ vỗ quạt lông vào lòng bàn tay, “Ta vừa rồi đã quên dặn dò: nhắn với Văn Tĩnh, lại để cho tiểu thư nhà người về nhà thăm bố mẹ sau đó đừng có xuất phủ nữa, qua ít ngày ta có bằng hữu đến, muốn giới thiệu cho nàng làm quen.”

Thượng Trụ bắt giác mà bĩu môi

Nhìn thấy nàng chưa kịp che dấu cặp mắt đen không cho là đúng, Bạch Thế Phi cơ hồ nhịn không được muốn cười lớn ra tiếng, “Không phải cái gì ‘trư băng cầu hữu’ (bạn heo bạn chó) 1 nha.” Hần nói, giọng điệu tràn đầy ý đùa cợt, mẫn nguyện trông thấy hai gò má nàng bị ửng hồng vì bị trêu chọc

Thú vị, suy nghĩ một lát, hần còn bổ sung, “Vị bằng hữu kia của ta họ Trang.”

Vừa dứt lời cũng không hề ngoài ý muốn trông thấy nàng đột nhiên tròn to mắt, trong đôi mắt xẹt qua một chút hoài nghi cùng sợ hãi, khóe môi phẩn nộn bởi vì khấn trương mà hơi khô đi, ánh mắt có một chút dao động, cái não nhỏ ở bên trong giống như bị điện giật, dường như không rõ lời hần nói có ý gì, lại sợ hãi ý của hần giống như suy nghĩ của nàng, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu tâm ý của hần là muốn cái gì, chỉ có thể ngậm miệng, không cách nào mở miệng ứng đối.

Hần còn lợi dụng thời cơ mà thêm một câu, “Hần rất lợi hại nha.” Giống như nói gì đó nhưng kỳ thật cái gì cũng chưa nói, mườì phần mà chỉ vì hứng thú muốn chọc nàng.

Thượng Trụ nhịn không được, phúc lễ (cúi người hành lễ) nói, “Cô gia thứ lỗi, Thượng Trụ còn có việc trong người, thỉnh cô gia cho tiểu nhân cáo lui.” Nàng chỉ mười sáu tuổi nhưng cũng không ngu ngốc, đã hiểu được Bạch Thế Phi cũng chỉ trêu chọc người, chẳng qua chỉ là những cử chỉ của hần khiến cho nàng không thể hiểu nổi2, càng không rõ hần tại sao hần lại có hứng thú trêu chọc một nha đầu.

“À?” Nét mặt Bạch Thế Phi rõ ràng thất vọng, tựa hồ như là thật đáng tiếc vì nàng đối với đề tài này không có hứng thú, “Đã như vậy, quên đi, ta vốn muốn nói hần chính là Trang vệ lang đây — bất quá được rồi, ừ, người vội phải đi.” Lúc ly khai còn thuận tay rút đi hoa cành trước ngực nàng, “Xấu quá, ta giúp người ném đi.”

Đưa lưng về phía nàng, đi xa được một lúc hần cố nén buồn cười một hồi lâu bây giờ mới bộc phát ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của mỡ tỳ lập tức trắng bệch

thật sự lại khiến cho hắn thoải mái hết sức, tâm tình tốt cực cũng sáng khoái vô cùng.

Thượng Trụ xuyên qua cổng vòm, tiến vào Sơ Nguyệt đình thì chứng kiến toàn bộ tỷ nữ đang đứng ngay người trước cửa phòng.

Nàng kinh hãi, “Các người như thế nào đều đứng ở nơi này?”

Vân Tinh được Thiệu Ân phái tới phụng dưỡng Yến Nghênh Mi, vẫn còn sợ hãi mà run giọng đáp:

“Mới... Vừa mới rồi mọi người còn đang tỉnh lại, không biết chuyện gì xảy ra đột nhiên bên ngoài phòng truyền đến một tiếng bang bang nổ mạnh, chúng tôi sợ tới mức toàn bộ chạy vội ra xem nhưng công tử gia, chẳng biết tại sao lại phát giận dữ dội, cánh cửa bị đá đến nỗi kêu loảng xoảng, phu nhân ở trong phòng bị dọa đến kinh hồn, kết quả công tử gia cười hắc hắc, nói kỳ thật không có việc gì, sau đó, sau đó... hắn đã đi...”

Thượng Trụ kinh ngạc, sau đó liền tức giận đến nói không ra lời.

Mà trên con đường nhỏ bên ngoài sân Bạch Thế Phi đi về phía thư phòng, nét tươi cười trên mặt cơ hồ nhìn không được mà kéo dài đến mang tai, nếu Trang huynh đài đã không cho hắn tốt ngủ, hắn dứt khoát cũng không để cho người khác ngủ ngon, hắc hắc, chính là người cha đã mất của hắn đã dạy, làm người cái gì cũng có thể ăn, chỉ là không thể chịu thiệt.

Chẳng qua là không nghĩ tới cư nhiên có một tiểu nha đầu thức dậy sớm như vậy, trở thành cá lọt lưới, vậy thì đổi lại hù dọa nàng là được rồi, ha ha ha, bộ dạng bị hù của nàng ngẩn ngơ thật là làm cho hắn khá là vui vẻ, còn có cái này mấy cành ngọc quế thơm tho này, nở hoa cũng không tồi, vô cùng thích hợp cắm ở trong bình mai cao cỡ nửa người trong thư phòng hắn.

Chú thích:

1. ‘Trư bằng cầu hữu’: bạn heo bạn chó à bạn lười, bạn xấu.

Bạch Thế Phi ở đây nói câu này ý là đang chê Yến Nghênh Mi quen với bạn xấu bạn lười nên mới hư thân mà không chịu dậy sớm.

2. Nguyên văn: “sờ không được đầu” à trích từ câu ***“Trượng Nhị hòa thượng mặc bắt trứ đầu não” = (nghĩa đen) sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng.

Câu này xuất xứ từ một truyền thuyết cổ, về mê cung “Bát Quái” La Hán Đường ở chùa Tây Viên vùng Tô Châu. Lời đồn rằng mê cung La Hán Đường vừa mỹ lệ vừa kỳ diệu, được xây dựng bởi một vị hòa thượng thân hình rất cao lớn, mọi người không biết pháp danh của ngài nên gọi ngài là Trượng Nhị hòa thượng (hòa thượng cao hai trượng ^^). Trượng Nhị hòa thượng khi chỉ đạo xây dựng La Hán Đường thì không đưa ra bản vẽ cụ thể, nghĩ tới đâu chỉ cho công nhân làm tới đó, những người được tuyển vào xây dựng công trình đều mơ hồ về tính toán của Trượng Nhị hòa thượng, còn La Hán Đường sau khi hoàn thành kiến trúc vô cùng ảo diệu, càng khiến người xem choáng váng.

Bởi vậy, mọi người đều nói ‘Sờ không tới suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng’, về sau câu này được truyền miệng và nhiều khi được lược bớt còn (sờ không được suy nghĩ) với ý nghĩa: mù mờ, không thể hiểu rõ sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Giờ tỷ1, nhị quân gia Đặng Đạt Viên vội vàng đi về phía thư phòng.

Đặng Đạt Viên hơn 30 tuổi, hắn là do Bạch Thế Phi mời về làm việc sau khi Bạch lão gia qua đời, hỗ trợ quản lý cơ nghiệp của Bạch phủ trải rộng các châu các phủ (các tỉnh các thành), nhìn qua thì thấy tính tình hắn trầm mặc hướng nội, nhưng thực tế thì lại vô cùng khôn khéo lợi hại, chẳng những cẩn thận đến từng hạt bụi, mọi thứ đều phải rõ ràng, hơn nữa nói một không hai, thưởng phạt phân minh, mọi người làm đối với hắn vừa kính lại vừa sợ.

Phất tay một cái cho gã sai vặt bên cạnh lui đi, hắn mới hướng về phía Bạch Thế Phi mà nói, “Trong cung có mật hàm truyền đến.”

Bạch Thế Phi ‘mạn bất kinh tâm’ (thờ ơ) từ phía sau thư án ngẩng đầu lên, “Nói cái gì?”

Đặng Đạt Viên bóp nát ‘lạc hoàn’2 trong lòng bàn tay, đọc xong rồi nói, “Thái hậu muốn chúc thọ tại điện Thiên An.”

Bạch Thế Phi cười nhẹ: “Nàng không phải hôm nay mới có ý này, năm ngoái đã từng nói bóng nói gió trước mặt Hoàng Thượng, ngược lại Hoàng Thượng lại có một mảnh hiếu tâm, chủ động đến trước mặt nàng thỉnh chỉ (mời một cách ngon ngọt), nói muốn chúc thọ nàng tại điện Thiên An, mà lúc này nàng vì rồi lại vì danh dự mà chối từ.”

Đặng Đạt Viên lắc đầu, “Điện Thiên An từ trước đến giờ chỉ là nơi cho ta yết kiến thiên tử trong những buổi lễ long trọng, nàng ta tuy là trong tay nắm quyền triều chính, tuy nhiên thân phận cũng chỉ thuộc về hậu cung, lại muốn Hoàng Thượng cùng quan lại các cấp cùng nhau khấu đầu chúc thọ nàng ta tại Điện Thiên An, nói như thế nào cũng không thích hợp.”

“Đúng vậy, gia lễ cùng quốc lễ làm sao có thể lẫn lộn? Việc này bị tể tướng Vương Tăng sau đó biết được, lập tức cùng Yến Thư liên minh thượng tấu, còn nói cái gì ‘Bệ hạ lấy hiếu phụng mẫu nghi, thái hậu khiêm tốn bảo toàn quốc thể, thỉnh làm như lời thái hậu’, hai câu nói đó đã khiến nàng không thể nói được gì, lại không thể nổi giận, thiếu chút nữa còn bị bá quan trên triều cười chết, về sau Hoàng Thượng ban lệnh cho thiên hạ lấy ngày sinh thần của nàng làm thành một ngày lễ lớn, mới có thể làm dịu được hờn dỗi của nàng.”

“Hôm nay nàng lại lần nữa mưu đồ việc này, chẳng lẽ đã nắm chắc phần thắng trong tay?”

“Vương Tăng, Yến Thư cùng các trọng thần trong triều cũng giống như người đối đãi nàng như người trong hậu cung, lúc nào cũng khuyên ngăn kiềm chế việc làm của nàng, không nghĩ tới năm trước Vương Tăng được nàng giao cho quản lý Ngọc Thanh Chiêu Ứng cung³, cộng thêm mọi sự vụ lớn nhỏ trong Ngọc Thanh Chiêu Ứng cung lớn nhỏ sự vụ, đây chính là một chuyện rất vinh dự, mọi người trong triều còn tưởng rằng nàng khoan dung độ lượng, không ngờ hạ tuần⁴ tháng sáu Ngọc Thanh Chiêu Ứng cung tự dưng vô cớ nổi lên một trận đại hỏa, một tòa Lâm Cung to như vậy một tòa ‘lâm cung ngọc vũ’⁵ to như vậy lại bị đốt thành một đống hoang tàn chất đen, Vương Tăng quản giáo bất lực, đau khổ chịu tội, cuối cùng bị điều đi Thanh Châu làm tri huyện, chiêu này giết gà dọa khỉ thực cũng khiến trên triều yên ổn một thời gian dài.”

Đặng Đạt Viên cả kinh, “Như thế này thì xem ra nàng thủy chung là muốn hưởng lễ ngộ giống như thiên tử.”

Bạch Thế Phi nhẹ cười không thôi, “Ta từng nghe nói nàng tự mình thăm dò đánh giá của các đại thần về Võ Tắc Thiên, còn dự định dựa vào lễ nghi của hoàng thất mà xây dựng Thất Miếu cho nhân gia Lưu Thị của nàng, về sau bị phó tướng Lỗ Tông Đạo khuyên can mới bỏ đi ý niệm trong đầu, bây giờ Lỗ Tông Đạo đã qua đời, Vương Tăng bị bãi chức, Yến Thư mặc dù tạm thời được chu toàn, nhưng cũng khó giữ thân, chỉ có Lã Di Giản được đề bạt làm tể tướng, toàn bộ thế lực triều đình đã nằm trong tay nàng, dự đoán đến năm nay chuyện nàng muốn làm nhất định sẽ hoàn thành.”

Lúc này Thiệu Ân từ ngoài cửa tiến vào, “Trong nội cung có chỉ, truyền công tử yết kiến.”

Đặng Đạt Viên nhíu mày, “Theo lý công tử cũng chưa từng tham dự đến những chuyện đấu đá bát nháo trong cung, tại sao lại bị lôi kéo vào chứ.”

Bạch Thế Phi cười khỏ, buông cây bút đỏ trong tay ra, xếp lại cuốn sổ ghi chép “Ta cũng là bởi vì chưa từng tham dự, mới phá hỏng chuyện lớn”. Mấy năm trước chỉ lo chăm coi chuyện làm ăn trong phủ, đối chuyện triều chính chẳng quan tâm, kết quả lúc xoay người lại phát hiện, đã trở thành ‘người vì dao thót, ta vì thịt cá’⁶.

Đại hôn còn chưa hết ngày thứ ba, bên kia đã xuất chỉ đánh phủ đầu, có thể thấy được toàn bộ đều không đem hấn đặt ở trong mắt, nói đi thì nói lại, thái hậu có thể yên lặng theo dõi mọi diễn biến, đợi một mạch cho đến khi hấn chính thức kết hôn xong mới lên con, cũng coi như là một sự nhẫn nại hạng nhất.

Được nàng bồi dưỡng trong nhiều năm, tính tình cũng trở thành nên thận trọng dè dặt trong mọi chuyện, có lẽ đây là cơ hội duy nhất của hấn.

Cong cong đôi môi đỏ, hấn đi ra cửa.

Bên trong hoàng thành, thái hậu lại đang ở trong Khánh Thọ cung.

Quách hoàng hậu đáng vẻ đoan trang, đi cùng là biểu muội Hạ Nhân Phi, con gái của Binh Bộ Thượng Thư Hạ Kính, cùng ngồi ở bên cạnh. Hạ Nhân Phi nổi tiếng là đệ nhất mỹ tài nữ (vừa đẹp lại vừa tài) tại thành Biện Lương, kinh cân mà cúi đầu, mi tiếp (lông mày và lông mi) như vẽ trên dung nhan kinh sâu đậm nhiệm tuyệt mỹ, một vẻ đẹp buồn bã động lòng người, khiến cho người khác phải vô cùng thương tiếc

Chu Tấn đứng ở bên trái phía sau Lưu Nga, trầm tĩnh như bóng.

Lưu Nga hơi liếc mắt về phía Hạ Nhân Phi, khẽ hóp một ngụm trà trong chén rồi mới nói, “Tâm ý của người hoàng hậu đã từng nói với ai gia.” Chỉ là không nghĩ tới tại nàng đã ngầm ám chỉ mà Bạch Thế Phi sau lại vẫn nghịch ý mà làm, ít nhiều có chút làm cho nàng trở tay không kịp, “Thời điểm tiêu tử kia đính hôn đã đem hôn sự huyền ảo khắp nơi, lớn bé trong Khai Phong phủ không người nào không biết hấn đối với nhi nữ của Yến ưa thích không rời, ai gia nếu như lúc đó nhúng tay vào, chẳng phải là khiến cho người trong thiên hạ chê cười, bị mang tiếng xấu một gây đánh gãy đôi uyên ương.”

“Thái hậu nói rất đúng.” Hạ Nhân Phi thấp giọng kính cẩn trả lời, “Chỉ trách số tiểu nữ vô phúc duyên phận mỏng manh.”

Hoàng hậu than nhẹ, “Cũng là do người nhắm phải mục tiêu không nên nhắm, gặp phải con cái nhà ai thật bất hảo, hết lần này tới lần khác bắt gặp hấn ngay trong lễ Hoa Hết lần này tới lần khác bắt gặp hấn ngay trong lễ Hoa Thành⁸, mà ngay cả Hoàng Thượng cũng nói, hấn cũng chính là người chân chính ‘phiên điệp không dính thân’⁹.” Lặng lẽ mà nhìn về phía thái hậu, bất đắc dĩ mà nói, “Bây giờ hấn lại lấy về chính thất, làm sao mà có thể tưởng tượng được chứ?”

Hạ Nhân Phi nhẹ nhàng cắn môi, mi mắt rũ xuống có vẻ như muốn rơi lệ.

Thế nhưng thái hậu lại cười rộ lên, “Được, hoàng hậu bây giờ là đang xem thường ai gia đó.”

Hoàng hậu cuống quýt đứng dậy, “Nhi thần không dám, mong rằng mẫu hậu thứ tội.” Nói xong lại quỳ xuống lạy.

“Đứng lên đi.” Lưu Nga đặt trà chén xuống, “Nếu ai gia muốn tra hỏi chuyện này, không thiếu được muốn hai tỷ muội các người hao tổn chút tâm tư.”

Hạ Nhân Phi mừng rỡ, tức thời nín khóc mỉm cười, Doanh Doanh bái tạ đứng dậy.

Có nội thị (người hầu trong cung) đi vào mà nói, “Nội Tàng khó có thu một trân phẩm, sai người tặng cho thái hậu tiêu khiển.” Vừa dứt lời liền trình lên một cây sáo được làm từ ngọc thạch màu xanh.

Chu Tấn bên cạnh nhìn thấy, không khỏi ghen ngào kêu nhẹ.

Lưu Nga chỉ cảm thấy ống sáo trong suốt, cầm vào tay thì thấy lạnh buốt, ánh sáng trượt trên thân sáo có thể chiếu sáng cả một nơi u tối, đúng là được chế từ một loại ngọc vô cùng tốt không hề có dấu vết, trên đỉnh sáo còn buộc một bông lút được thắt từ năm loại tơ vàng khác nhau, vô cùng tao nhã mà tinh xảo, lúc tiếp nhận không kèm được mà phải nhìn lại vài lần, lại nghe thấy từ từ bên cạnh vậy mà phát ra tiếng ngọc nhiên, liền tăng thêm ba phần thích thú, quay đầu hỏi, “Cái này có lai lịch ra sao?”

Chu Tấn tiến lên khom người bẩm báo, “Nếu như thần đoán không sai, cây sáo này có lẽ có một tên gọi là Ván Tinh sáo. Ước chừng một trăm năm trước, ở trong rừng xanh có một cặp thần tiên quyến lữ vô cùng nổi danh, nam gọi là Phạm Văn Thiên, nữ gọi là Liễu Hoàn Tinh. Phạm Văn Thiên thiếu niên thành danh, mười bảy mười tám tuổi cũng đã là một nhân vật rất nổi tiếng, năm đó lúc hắn hai mươi tuổi, vô tình gặp được Liễu Hoàn Tinh sau đổi với nàng còn nhất kiến chung tình, mà Liễu Hoàn Tinh kia chính là con gái của một nhạc công, hoàn toàn là một nữ tử tâm thường không hề biết võ công, vốn là tiền đồ vô lượng nhưng Phạm Văn Thiên vì nàng mà rời khỏi giang hồ, hai người dặt tay quy ẩn lâm cốc.”

Hạ Nhân Phi lộ ra vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, khiến cho khóe mắt Chu Tấn phải liếc qua một cái.

Hắn cúi đầu tiếp tục nói, “Ước chừng mười năm sau đó, có một đám người trong võ lâm tụ tập tại Vạn Tuyền Phong tranh đoạt một khối hản ngọc ngàn năm, Phạm Văn Thiên bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, trong chớp mắt hản ngọc đã bị hắn lấy đi, không đợi cho mọi người thấy rõ ràng, thân ảnh của hắn dĩ nhiên đã biến mất, chỉ từ xa xa để lại một câu ‘ các ngươi đến đây tranh giành, quấy nhiễu sự thanh tịnh của ta, không bằng để ta lấy đi làm thành cây sáo cho Hoàn Tinh’, về sau trên giang hồ liền đồn đãi, nói hắn tìm được danh thủ (thợ thủ công nổi tiếng) Bất Xuất Thế 10 điều khắc làm thành một cây Ván Tinh sáo cho Liễu Hoàn Tinh, nhưng là trên đời lại chưa từng có người thấy qua.”

Thái hậu nghe được thấy thú vị, “Lại có một câu chuyện được ít người biết đến như vậy, ngược lại cũng có hứng thú.”

“Trong truyền Liễu Hoàn Tinh còn phổ một khúc nhạc gọi là: Ván Thiên Hoàn Tinh khúc, chỉ là thủy chung chưa từng có người nghe qua.”

“Xuống dưới tìm nhạc sĩ đến, để cho ai gia nghe một chút xem cây sáo làm từ ngọc này có chỗ gì đặc biệt.” Lưu Nga nói, sau đó liền bắt gặp trên mặt Hạ Nhân Phi hình như có chút kích động, cho nên mới tùy tiện hỏi, “Chẳng lẽ ngươi biết thôi?”

Hạ Nhân Phi cung ứng, “Tiểu nữ từ xác thực từng học qua mấy khúc, chỉ sợ làm ô thánh nhĩ của thái hậu.”

Lưu Nga đang định lên tiếng, nội thị ở bên ngoài đã xướng lên, “Bạch gia công tử cầu kiến — “

Nàng liền dừng lại cuộc đối thoại, đem cây sáo đặt trên bàn, “Truyền.”

Hạ Nhân Phi chợt nghe thấy Bạch Thế Phi đã đến, mặt không khỏi mặt lộ vẻ kinh hãi, lại nhận được ánh mắt của hoàng hậu, mặc dù âm thầm lưu luyến, cũng biết là không nên tiếp tục mà phải dừng lại, chỉ có thể đứng dậy cùng nhau xin đi.

Lưu Nga cũng không giữ các nàng, chỉ là phát phát tay, “Đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tấn Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Hạ Nhân Phi cùng Hoàng Hậu lui ra đến ngoài cửa thì đứng lúc đụng phải Bạch Thế Phi.

Thấy là Hoàng Hậu từ trong phòng đi ra, Bạch Thế Phi dừng bước thi lễ, mỉm cười ngược lại con mắt phong lưu lại dừng lại ở trên mặt Hạ Nhân Phi, cũng hướng về phía nàng nhân hạ mà vẫy chào, Hạ Nhân Phi e thẹn cùng luống cuống mà trả lại một cái vạn phúc, mãi cho đến lúc qua khỏi người, cũng không tự chủ được xoay đầu nhìn lại hình bóng của hắn, gương mặt nhu nhược trước đó bị làn gió đã quét qua một cái liền biến mất sạch sẽ, thay vào đó chính là một con mắt si tình cùng với sự nồng nhiệt sâu lắng.

Trong phòng Lưu Nga đang cúi đầu thưởng thức trà, một màn này toàn bộ đều rơi vào trong mắt của Chu Tấn, ngay sau đó con mắt tinh minh của Bạch Thế Phi đã lướt về phía hắn, Chu Tấn không kịp thu lại ánh mắt, thế là ánh mắt của hai người nhanh chóng đụng nhau, chỉ là trong nhất thời Bạch Thế Phi đã nhìn về phía Lưu Nga, hai con người trong suốt không thấy đáy giống như không có ý nghĩ gì khác, chỉ là mỉm cười thản an.

Lưu Nga mỉm cười xuống, cười cười rồi nói, “Hôm qua mới là ngày đại hi của người, ai gia vốn không muốn hôm nay sẽ gọi người tiến cung, chỉ là mấy ngày nay trong lòng ai gia luôn luôn có chút ít tích tụ, lại cứ trong nội cung lại không có một người có thể làm cho ai gia thuận mắt, cho nên mới muốn tìm người tới đây cùng ai gia giải sầu, cũng xin đừng trách.”

Mâu Quang bị sáo ngọc trên bàn hấp dẫn dần ổn định lại, Bạch Thế Phi cười nhẹ rồi nhàn nhàn đáp lại, “Lời này của thái hậu chẳng phải là muốn giết kẻ hèn này? Cần biết người bên ngoài cho dù là có tích được đức cả đời cũng chưa hẳn có thể tích đủ vinh quang lần này của kẻ hèn này, đừng nói chỉ là giải sầu, cho dù thái hậu muốn kẻ hèn này máu chảy đầu rơi, đó cũng là do kẻ hèn này kiếp trước đã tu luyện phúc khí — ngược lại thứ cho kẻ hèn này lắm miệng hỏi một tiếng, không biết nguyên nhân gì đã phá hỏng tâm tình của thái hậu?”

“Lại nói tiếp, kỳ thật cũng không phải là công việc gì quan trọng, thì là ngày hôm nay tảo triều, có đại thần thượng tấu nói thọ thần sinh nhật của ai gia sắp đến rồi, đề nghị có phải là cử hành điển nghi ăn mừng tại Thiên An điện hay không, ai ngờ cái tên Bí Các2 Giáo Lý Phạm Lý Sương tức thời ra khỏi hàng, nói việc này thật không hợp lẽ.” Sắc mặt Lưu Nga dần dần trầm lại, trái ngược ánh mắt lại vô cùng tĩnh lặng, có ba phần trở nên vô cùng sắc bén, mơ hồ dấu điểm sát khí, “Lúc đầu ai gia đã từng tuổi này, qua một năm là một năm, có chúc thọ hay không cũng là đều là bình thường, chỉ là cái tên Phạm Lý Sương kia trên triều lại hạ thấp thể diện ai gia như thế, lại nói ai gia một lời đâm vào lòng con nhỏ3, thật sự khó có thể nuốt trôi.”

Bạch Thế Phi cũng đã thu lại tư thái biếng nhác, ngũ quan tuấn mỹ lại như cũ, không nóng không lạnh.

“Thái hậu chẳng những là quý vì thiên hạ chi mẫu, từ sau khi tiên đế băng hà bao năm qua đến nay vì triều đình cạn kiệt cương chính, bất luận công lao hay khổ lao, về tình về lý, đại thọ chi lễ như vậy cũng là ‘thuận lý thành chương’ (hợp lẽ), Phạm Lý Sương bất quá là một kẻ hủ (thối rữa) nho hèn đồ không thể thay đổi, thái hậu cần gì phải vì bọn người như vậy phí sức động khí?”

Thần sắc Lưu Nga trở lại bình thường, ánh mắt lờn lờn về phía hắn, “Đáng lẽ muốn xử lý một tên Phạm Lý Sương nho nhỏ còn không dễ dàng? Chỉ là thứ làm cho ai gia đau đầu, lúc trước chính là Yên Thừa tướng hết lòng đưa hắn vào triều, vừa vận Yên Thư hôm nay lại trở thành tân nhạc phụ của người, ai gia cho dù không nhìn mặt tăng cũng phải xem mặt phật phải không?”

Bạch Thế Phi khẽ cười khổ, chiêu này đúng là ân uy (ân huệ cùng uy nghiêm) đều xem trọng như nhau.

Nếu như Phạm Lý Sương bị xử lý, người tiến cử là Yên Thư tự nhiên khó tránh khỏi liên lụy, Bạch Thế Phi vừa mới làm con rể của hắn mới có một ngày, dù sao cũng không thể khoan tay ngồi nhìn tân nhiệm nhạc phụ gặp nạn mà bỏ mặc, xem ra hôm nay hắn khó có thể toàn thân trở ra rồi.

Sau khi ngừng lại một chút, tâm tình Lưu Nga tựa hồ khoan khoái dễ chịu chút ít, gương mặt có chút giống như cười mà không cười, lơ đãng mà chuyển trọng tâm câu chuyện, “Khi người vừa mới đi tới, nữ nhi của Hạ Kính cùng hoàng hậu vừa vận từ chỗ ai gia đi ra, người có gặp phải không?”

“Vừa vận dụng phải ở ngoài cửa.”

“Tiểu kiều nương (thiếu nữ xinh đẹp) kia chẳng những lớn lên xinh đẹp, tính tình lại càng khiêm tốn hữu lễ, cái gì khiến ai gia yêu thích.”

Bạch Thế Phi miễn cưỡng cười cười, ánh mắt lơ đãng lại lần nữa rơi vào sáo ngọc trên bàn, mi mắt chợt nháy lên một cái, giống như nhớ ra cái gì đó mà hào hứng xoay mình, nhìn chằm chằm vào cây sáo kia mà nói, “Thứ này như là do một loại ngọc thủy vô cùng tốt chạm thành? Đồ chơi hiếm lạ trong thiên hạ đúng là đều chạy đến nơi của thái hậu.”

Lưu Nga thấy hắn hứng thú, cầm lấy cây sáo chuyển tới, “Nội Tàng Khố ngày hôm nay vừa đưa tới.”

Bạch Thế Phi tiếp nhận dùng ngón giữa vuốt vuốt, giống như yêu thích không buông tay, con mắt mang vẻ trông mong mà nói, “Kẻ hèn này cả gan, muốn hướng thái hậu ban thưởng thứ này, không biết thái hậu có thể chịu bỏ những thứ yêu thích?”

Lưu Nga đẩy mắt bay vút qua vẻ hài lòng, “Những thứ nhỏ nhặt này trong cung không hề thiếu, nếu như người ưa thích có thể cầm lấy đi.” Cung nữ đỡ lấy váy bên dưới giúp nàng hạ thay đổi tư thế ngồi, vẻ mặt lộ ra một chút mệt mỏi.

Bạch Thế Phi thức thời đứng dậy, cảm tạ phần thưởng sau đó cười cười rồi khỏi phòng.

Ánh mắt Lưu Nga lờn hướng về phía Chu Tấn, trên mặt hắn rõ ràng có vẻ nghi hoặc.

“Người có phải là không rõ vì sao ai gia đã thả hắn đi rồi?”

Chu Tấn cung ứng, “Thần ngu dốt, thỉnh thái hậu chỉ rõ.”

Bên môi nổi lên một chút vui vẻ, Lưu Nga tràn ngập thương thức mà thở dài một tiếng, “Cái đứa bé kia thật sự là trăm linh trăm lợi, ai gia mệnh hắn lấy nữ nhi của Hạ Kính, hẳn mặc dù không có trực tiếp nhận lời, lại hướng ai gia mở miệng lấy phần thưởng, cái này chẳng phải tương đương với việc cùng ai gia đã đạt thành giao dịch?”

Chu Tấn giật mình, “Nói cách khác hắn đã nhận lời thái hậu lấy Hạ Nhân Phi?”

“Đồng ý là đồng ý rồi, lại không có ưng thuận thời gian, ai gia cũng là muốn nhìn một chút, hắn có thể chịu được bao lâu.”

Dùng thân phận của nàng cùng giao tình với Bạch phủ trong nhiều năm qua, chung quy đúng là thật không tốt khi lộ đao lộ kiếm mà bức hôn một hậu sinh văn bối, khó cho Bạch Thế Phi bắt đầu dĩ lĩnh hội ý tứ của nàng lại còn vô cùng khéo léo mà đáp ứng, mà không có chút nào lộ trần mối quan hệ chồng chất song phương như một tấm voan mỏng vừa chạm vào là đã rách ngay lập tức.

Nếu như hần không cam lòng chịu an bài, tuổi trẻ khí thịnh mà kháng chỉ khiến nàng đâm lao phải theo lao, vậy thì cả hai cũng khó có thể chịu nổi, nàng không thể nói trước có khả năng sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

Ngoài cửa, Bạch Thế Phi chưa đi được mấy bước, liền trông thấy Triệu Trinh đứng tại ở bên trong hành lang chậm trễ, hần tiến tới phía trước tiếp đón.

Triệu Trinh thấy hần về mặt tươi cười, nhin không được thờ dài, “Trầm đặc biệt đến chậm một bước, vốn định coi trộm bộ dáng thất bại khốn quẫn của ngươi một chút, thế nhưng xem ra hôm nay ngươi thật giống như lại vượt qua kiểm tra rồi?”

Bạch Thế Phi hắc hắc cười nói, “Khánh thọ của Thái hậu kết cục đã định, Hoàng Thượng hần là chủ động xúc tiến chuẩn bị?”

Ánh mắt Triệu Trinh trầm xuống, “Đến lúc đó tôn nghiêm của trăm đặt nơi nào.”

Bạch Thế Phi mặt mày lên tiếng, “Nhân lúc này hiểu thuận với lão nhân gia một chút, khiến cho nàng lại vui vẻ một hai năm là tốt rồi.”

Triệu Trinh hơi nghi kị mà nhìn về phía hần, “Ngươi thực sự nắm chắc?”

Mâu quang Bạch Thế Phi bỗng nhiên trở nên sâu đậm, như nước sâu không đáy, “Có lẽ còn có thể nhanh hơn.”

Hần lấy Yến Nghênh Mi bắt quả là có chủ tâm làm trái ý, không ngoài dự liệu, Lưu Nga quả nhiên không vui, lại giả dối đe dọa hần một phen, hần do phải thuận theo tình thế tỏ ra khuất phục ý chỉ, giống như tâm tính có ba phần phồng căng nhưng khó khăn đến trước mắt thì lại sợ hãi, tức thời nên phải cúi đầu chịu thua.

Cũng có thể do là Lưu Nga thủy chung không có quá đem hần tuổi còn trẻ đặt ở trong mắt, chỉ cần như vậy là đủ.

“Nàng có nói hay không sẽ xử trí Phạm Lý Sương như thế nào?”

“Tạm thời còn không ngại, thỉnh Hoàng Thượng an bài xong xuôi, lấy các quan viên cao thấp trong các phe phái đối lập, lệnh cho một số người a dua nịnh nọt ton hót, tấu thỉnh thái hậu chịu sắc phong tôn hiệu trong Thiên An điện, còn những người khác thì dâng sớ trần tình (phát biểu ý kiến), yêu cầu nàng rút lui rút lui khỏi màn che không cần nghe chính sự, trả lại chỗ cho vạn dân thiên tử.”

Triệu Trinh hơi giật mình, sau đó liền lĩnh ngộ, che miệng vừa cười vừa nói, “Ngươi tự tạo việc cho nàng?”

Trong triều thế lực giằng co lẫn nhau ở khắp nơi, mặc kệ bên nào dâng biểu, đều tất nhiên sẽ bị đối phương phản đối, cái này mảy đến mảy hương, như vậy thời gian sắp tới cần phải lãng phí rất nhiều thời gian nghị sự trên triều, nhưng sẽ tạo gánh nặng trong lòng cho Lưu Nga, dù sao đối với chuyện đấu đá trên triều cũng sẽ thể cùng với cái hạng công tử bột chẳng ra hồn như Bạch Thế Phi đối mà tâm sự, trước mắt coi như là bớt được một chuyện nhỏ.

“Dần dặt nàng khiến cho nàng không rảnh tìm ta giải buồn.” Để hần có thể bứt ra mà an bài “Đúng rồi, ta còn muốn một người của Hoàng Thượng.”

“Ai?”

“Trung vệ đội lĩnh vệ lang Trang Phong Tuyền.”

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Tọa lạc ở Bắc Triều Nam của Bạch Phủ là một sân nhỏ tiến vào năm tòa nhà hùng vĩ cao lớn rực rỡ hiếm có.

Tiến vào đại môn, đập vào mắt là một tiền đình (sân trước) rộng 30 trượng vuông cực kỳ rộng lớn, mặt đất trải đầy đá trắng, đi đến bên trong là hai cánh cửa hai bên mở ra lần lượt là một cái phòng lớn, phòng khách, phòng chính, hậu đường cùng thiện sảnh (phòng ăn), mỗi lần tiến vào đình viện phía trên là mái ngói đều được lợp bằng loại gạch lưu li màu thượng hạng, cột trụ bằng đá xanh, bệ sáng trụ mái l, huyền son đầu cùng2, ngũ tích lục thú3, song cửa sổ cũng được chạm khắc tinh xảo.

Phòng khách lộng lẫy hoa lệ mà lại tân trang tinh xảo là nơi đón khách, trái phải hai bên có thiên sảnh rộng rãi, thư phòng cùng Trí bảo trai4 bố trí ở giữa, hai bên gian chính là phòng vẽ, phòng đàn và phòng trà, hậu đường thì có phòng khách chuyên dùng để tiếp đãi nữ quyến, còn lại là phòng quản sự, nhà kho, trai đường, võ viện, phòng ở cho nô bộc cũng không phải là ít dựa theo cấp bậc cùng công việc mà phân bố hai bên chỗ ở của chủ tử.

Ra khỏi hậu đường, ước chừng 200 bước là mái hiên nguy nga khí phái hành lang điêu khắc kéo dài đến một quần thể Trang Nguyên Tinh La tằm cư (phòng ngủ) ở cuối hành lang, sườn đông là Sở Nguyệt Đình, phía tây là Âm Lục Cư, Đông Bắc là Thỉnh Phong Viện cùng Tây Bắc là Hoán Châu Các,

mỗi đình mỗi viện mang phong cách độc đáo khác nhau, lịch sự tao nhã, bốn hướng toàn bộ ôm lấy Cảnh Viên Đệ Nhất Lâu ở giữa, là chỗ ở của Bạch Thế Phi.

Đi qua sân nhỏ trong tầm ngư sâu hơn vào bên trong là Bạch Thị Lâm Uyển cùng hồ Thu Thủy Vô Biên cùng vô số đá sam xen lẫn vào nhau, hoa và các loại cây cảnh chen chúc, tại phía sau núi nơi yên lặng thanh u có từ đường của Bạch phủ.

Nhập phủ nhiều ngày, Thượng Trụ đã nhanh chóng quen thuộc cảnh vật chung quanh.

Sáng sớm ngày thứ ba sau khi kết hôn, Yến Nghênh Mi mang theo nàng ra khỏi Sơ Nguyệt Đình, cùng với Bạch Thế Phi về nhà mẹ đẻ đáp lễ. Sau khi tại Yến phủ ăn cơm uống rượu, tán gẫu nửa ngày, theo như tục lệ cũ, Yến gia gói kỹ lại cái loại bánh trái thượng hạng bằng vải gấm đủ màu sắc, mời một đội nhạc công, diễn tấu sáo và trống đưa bọn về đến nhà.

Tiến vào tiền ốc thì Thiệu Ân ra đón “Công tử, Trang trung vệ lang tới đã lâu.”

Bạch Thế Phi sắc mặt hiện ra vẻ chế nhạo, “Hắn ở đâu?”

“Đang ở trong đại sảnh dùng trà.”

Bạch Thế Phi ngược lại nói với Yến Nghênh Mi, “Phu nhân hãy đi theo ta, để ta giới thiệu cho nàng một vị tri giao.”

Khỏe mắt khẽ liếc qua thì lập tức thu được thần sắc của hai người Yến Nghênh Mi cùng Thượng Trụ, người phía trước đột nhiên nghe thấy thì mừng rỡ, lúc ấy người thứ hai thì liền cau mày, gương mặt tức khắc tái đi, ngón tay bên dưới vô ý nắm nhẹ lấy đai lưng bằng gấm, giống như có chút ngạc nhiên cùng bất an.

Trong lòng của hắn âm thầm cảm thấy thú vị, tiểu nha đầu này thật là có ý tứ.

Một nhóm ba người bước vào thiên sảnh, nam nhân bên trong đang chấp tay sau lưng xem xét bức Sơn Chá Kinh Tước Đồ5 treo trên tường quay đầu lại, ánh mắt tựa như bó đuốc, lại có vẻ như chung quanh không hề có bất cứ thứ gì mà thẳng tắp rơi về phía sau lưng Bạch Thế Phi, ngay trên mặt Yến Nghênh Mi.

Yến Nghênh Mi chỉ cảm thấy dưới chân nhẹ như nổi trên nước, Thượng Trụ nhanh chóng nhẹ nhàng đỡ lấy nàng.

Đã không còn người ngoài ở lại, Bạch Thế Phi một phát bắt lấy cổ tay Thượng Trụ, trong lúc nàng kinh hãi mở to cái miệng nhỏ nhắn không biết phản ứng như thế nào, liền kéo nàng đến bên cạnh mình, cười nói, “Tiểu mỹ nhân, chúng ta qua bên cạnh đi, ta có một thứ tốt muốn tặng nàng.” Dứt lời cường ép nàng kéo ra ngoài cửa.

Thượng Trụ tức gấp vừa then, ngấm đùng chút lực, nhưng sao cũng không thoát được tay Bạch Thế Phi, mãi đến khi bị hắn kéo vào thư phòng bên cạnh, đi thẳng đến án thư hai bên, lúc hắn nghiêng đầu thì nhìn thấy xấu hổ cùng giận dữ trên mặt nàng, không có bao nhiêu áy náy mà hướng nàng cười hắc hắc, ngược lại thu hồi ý đùa trong đầu, buông nàng ra, cầm lấy cây sáo trên bàn đưa tới.

Tầm mắt thấy được ánh xanh, màu ngọc bích trong suốt trên thân sáo như tấu vào tận ruột gan, dây buộc trên đỉnh sáo mang theo vẻ lộng lẫy, toàn bộ không giống như vải dệt bình thường. Thượng Trụ đang tức giận nhất thời liền bị kinh ngạc thay thế, đáy lòng không khỏi ngạc nhiên, hỏi, “Cô gia sao biết nó là biết thổi sáo?”

“Ah...” Không đề phòng nàng lại hỏi, Bạch Thế Phi chuyển tầm mắt sang chỗ khác, nhẹ nhàng nhíu mũi, sau đó khỏe miệng cười cười thật to, rất vô lại mà quay đầu, “Chuyện lớn nhỏ trong phủ, bốn công tử lại không có khả năng biết?”

Không muốn nói cho nàng biết, những đêm này, trong lúc nàng thổi sáo tại Thủy Các, hắn đều ngồi uống rượu trong phủ đình bên hồ.

Cái nơi trống trải tiếng người vui vẻ kia, từ lúc song thân qua đời, ba năm qua vẫn là nơi ở cô đơn của hắn.

Không nghĩ tới trong đêm đó, bỗng nhiên lại có một tiếng sáo tựa như tâm tình của hắn tâm tình tiến vào, hắn rất ngạc nhiên, nhưng bởi vì nàng không ý định quấy rầy hắn, cho nên hắn cũng không có đi quấy nhiễu nàng, sau khi phụ mẫu qua đời hắn đã hiểu rất rõ, loại người đứng giữa đêm tối tĩnh lặng như thế này là muốn cách ly với nỗi cô đơn

“Vây — không biết cô gia vì sao lại trọng thưởng nô tài như thế?” Thượng Trụ nghi hoặc lại hỏi, lớn lên trong Yến phủ, nàng từ nhỏ tai nghe mắt thấy, cái cây sáo này đập vào mắt liền biết không phải vật tầm thường.

“Ta mấy ngày trước không phải đã lấy của nàng mấy cành hoa?”

Ngày đó tiến cung gặp mặt Lư Nga, từ lúc sinh ra trong phủ quý xa hoa đến nay có đọc nhiều vô kể các loại bảo vật. Hắn tự nhiên vừa liếc đã nhìn ra, cây sáo ngọc trên bàn trà là do một loại ngọc phi tuyết thể mài dũa tinh xảo mà thành, thậm chí dù sao trước mắt bất luận như thế nào cũng phải đáp ứng yêu cầu của Lư Nga trước, bất quá làm cần một chút hướng nàng dò hỏi bảo vật, thứ nhất có thể làm cho Lư Nga đối với hắn yên tâm không nghi ngờ, thứ hai cũng đúng lúc hắn muốn đoạt hoa tình của tiểu nha đầu này.

“Về sau đừng có lại gọi ta là cô gia.” Hắn nói, ngồi xuống phía sau thư án, ý bảo Thượng Trụ lui ra ngoài, chấp bút bắt đầu phê duyệt tài liệu kinh doanh từ các nơi truyền về.

Nàng lại không di chuyển, mắt nhìn mấy cảnh khô trong bình mai bên cạnh thư án, lại nhìn về phía hấn đang cúi đầu phê án, nhẹ giọng kêu, “Công tử —”

Hấn ngẩng đầu lên, có chút kinh ngạc nàng còn đứng y nguyên, nhìn nàng, hấn ôn nhu mà nói, “Nói.”

“Nếu như nô tỳ sáng mai — lại đi cho công tử mấy cảnh hoa gãy, không phải công tử có thể — lại cho nô tỳ một thứ khác?” Nàng nhỏ giọng chậm rãi nói.

Hai hàng lông mày như vẽ nghiêng vẹo dưới tóc mai, Bạch Thế Phi bật cười, vuốt tay áo buông bút đỏ, hai tay giao lại, vô cùng hào hứng mà nhìn về phía đối diện thư án, vị kia hấn là nô tỳ đầu tiên trong phủ có ý đồ cùng hấn trao đổi điều kiện.

Khuôn mặt trái xoan yêu kiều xinh đẹp trắng nõn của nàng tuyệt không tới 17 tuổi, da như phấn mại, nhìn đẹp nhất vẫn là dưới cặp lông mày mỏng như lá kia là cặp mắt giống như bảo thạch, đen bóng tựa như một hồ nước sâu, lưu quang lúc nhìn xung quanh thì như ẩn như hiện, lúc nàng nhìn chăm chú người khác, đồng tử lại giống như giếng sâu, có một loại thú vị đặc biệt không thể nói nên lời, hấp dẫn người khác khiến họ không tự chủ được mà cùng nàng tương vọng (nhìn về nhau), mà nàng tựa hồ cũng tự biết đôi mắt mình quá đẹp dễ chú ý nên lúc nào cũng rủ mí mắt xuống mà tận lực che dấu.

Bốn mắt gặp nhau, hai người đều không nói lời nào.

Thấy mâu quang hấn chuyên chú nhìn nàng, dưới ánh sáng dần dần lại hiện lên một chút hỏa nhiệt, cuối cùng vẫn là nàng hơi quay đầu đi, không chịu nhìn lại về phía hấn.

Trong lòng hấn lại có chút lay động nhưng không chịu thu hồi lại ánh mắt, vẫn y nguyên như vậy mà chăm chú nhìn nàng, hàng lông mi dài buông xuống hai bên sườn mũi xinh đẹp, lần theo sống mũi là cái miệng anh đào nhỏ nhắn, quai hàm thanh tú dẫn đến đôi khuyên tai bạch ngọc, tất cả đều thật mê người, Khi La vấy tại bên hông bó được đường cong lá lướt, nhỏ nhỏ kích thước lưng áo không doanh nắm chặt, như vô tình ý bên ngoài cái cảm của hấn có lẽ có thể đặt tại đỉnh đầu của nàng, có lẽ trên mái tóc đen của nàng có thoang thoảng tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng...

“Cô gia.”

“Ah —” hấn “Khục khục” hai tiếng, có chút ít xấu hổ mà thu hồi ánh mắt, nhất thời không khí trong phòng trở nên kỳ lạ, hai người đều không biết nên nhìn về phía nơi nào mới tốt.

Hấn chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng trong người như mềm nhũn ra, trong lòng thì giống như bị một sợi dây nhỏ quấn lấy nên có chút tê dại không ngừng, nhưng lại không hình dung ra cái loại cảm giác kỳ lạ như vậy, chỉ là trên khuôn mặt trắng như ngọc, từ gò má kéo dài đến sau tai, đều hiện lên một ít ửng đỏ.

Thanh thanh yết hầu, hấn nói, “Nàng nghĩ muốn cái gì?”

Đột nhiên cảm thấy, giờ này khắc này nàng mà mở miệng nói muốn trăng non trên trời, hấn cũng sẽ làm một cái thang mà hái bằng được cho nàng.

“Thượng Trụy thăm nghĩ phải về với tiểu thư.”

Bạch Thế Phi khẽ giật mình.

Muốn từ trên khôn mặt nhỏ bé của nàng tìm cái có gì đề nói ra mấy cái mảnh khỏe, bắt quá chỉ trong giây lát, ý nghĩ này đã bị hấn bỏ sang một bên, hấn cười cười, “Ta và nàng đều biết, hai người bọn họ người tình đầu ý hợp.”

“Nhưng tiểu thư đã gả cho cô gia ngài.”

Lại là ‘cô gia’, Bạch Thế Phi nghe được hai chữ này nhin không được nhủi mày.

“Tiểu thư cùng Trang công tử hữu duyên vô phận, đã là sự thật, cô gia vì sao còn muốn xúc hợp?” Trong câu hỏi có hàm chứa sự bất mãn, vạn nhất về sau có chuyện gì xảy ra, chẳng phải sẽ khiến cho danh dự của Yến Nghênh Mi hủy hết?

Hấn dường như khó tin lại dường như vô cùng thú vị mà nhìn nàng cười, “Như vậy nàng cảm thấy ta phải nên làm như thế nào? Tiểu Thượng Trụy.”

“Tiểu thư nhà ta xuất từ danh môn, chẳng những dung mạo hơn người, tính tình nhàn thực (hiền thực), lại tri thư đạt lễ, tận hiểu tài nghệ, cùng cô gia người không phải rất xứng đôi sao?”

Thì ra là thế... Bạch Thế Phi có chút hơi buồn bực mà úp lại cuốn sách trên bàn, sau đó mới nghiêng mắt nhìn lên, bối lông tìm vết nhìn nàng, “Cho nên ban đầu là ngươi, mà không phải là phu nhân nhà ngươi, sai người ở bên ngoài nghe ngóng ta?”

Khuôn mặt nàng đỏ lên, không có phủ nhận.

May mắn ah, phẩm hạnh hấn đoan chính, kỷ lục tốt đẹp, lao lao lực lực, cần cù chăm chỉ, ngày ngày ở nhà, cũng không lạm giao (giao kết nhiều bạn bè), nếu không chỉ sợ không qua được pháp nhãn của nàng, cả nửa thân thể mềm nhũn, đều dính ở trên bàn sách, hấn giống như là không có khí lực, híp lại đôi mắt rồi lại chăm chăm vào hàng mi dài của nàng, “Ta nghĩ nàng chẳng qua là chặn lại bức thư cuối cùng của hai bọn họ, lại một chút cũng không có xem qua nội dung trong đó?”

Thượng Trụy đột nhiên ngừng đầu, nghênh tiếp ánh mắt vừa mơ hồ vừa xa xăm của Bạch Thế Phi.

“Nội tình trong đó, nàng có thể đi hỏi tiểu thư nhà nàng, về phần Phong Tuyền tại sao phải ở chỗ này, vậy thì hoàn toàn là do nàng rồi, hấn liên tục không có nhận được tin tức của Yến Nghênh Mĩ, lo lắng nàng ta có phải bị sắc đẹp của ta dụ dỗ hoặc đã lấy thân báo đáp rồi hay không, cho nên nhin không được tự mình đến phủ xem xét.”

Kỳ thật Trang đại huynh đài là tương tư chịu không được, kiên đến chào từ biệt, ngày mai hấn sẽ cùng Trang Phong Tuyền đi về phía Tần Thiểm, bắt quá hấn sẽ không nói cho nha đầu kia biết tình hình thực tế, nàng không phải nên vì tiểu thư nhà nàng cức cung tận tụy sao? Hấn càng muốn làm cho nàng cảm thấy là nàng thực có lỗi với tiểu thư nhà nàng, tốt nhất là làm cho nàng bút rút đến chết mới thôi.

Ngón tay trắng nõn lại không rảnh rồi kịp để che đi cái miệng đang ngáp, hấn lại như nhìn mà không nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú tựa vào cái gối to bên cạnh, hai tay vén ống tay áo lên, chuẩn bị vui đầu ngủ trưa.

Trên mặt Thượng Trụ lúc đỏ lúc trắng, không lên tiếng được, sau một khắc hấn vẫn không nhúc nhích bảo trì tư thế ngủ, hấn kỳ thật đã là hạ lệnh trực khách, nàng chính xác vừa thẹn lại hối hận, cuồng quit thỉnh lễ, “Nô tỳ đáng chết, đối với cô gia đắc tội! Nô tỳ xin cáo lui.”

“Thuận tay đóng cửa.” Thanh âm của hấn từ trong tay áo rầu rĩ phát ra.

Nàng cắn cắn môi anh đào, cúi đầu ly khai, lúc đi tới cửa thì nghe được sau lưng truyền đến một câu.

“Tiểu Thượng Trụ, sau này nếu nàng lại gọi ta ‘cô gia’ thêm một lần nữa, ta sẽ đem nàng kể cả Yến Nghênh Mĩ cùng một lúc đuổi ra khỏi phủ.”

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mĩ Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Bạch Thế Phi đi Tần Thiểm xử lý chuyện mua bán ngựa hơn mười ngày sau gọi người mang hộ thư trở về, nói là còn phải đi đến Ích Châu một chuyến, cửa hàng giao dịch vàng bạc bên đó cần phải thu xếp, nhiều lần lại có thư nói là cần đi đường vòng về phía Hàng Châu, Tuyền Châu mà đi, hết gấp cửa hàng dặt tờ đến nghiệp đoàn buôn bán mậu dịch Hành Lão.

Bổng chốc hơn nửa tháng liền trôi qua.

Ngày hôm đó Yến Nghênh Mĩ có ý định đi Đại Tướng Quốc Tự thấp hương nên dậy sớm, sau khi Văn Tĩnh hầu hạ nàng rửa mặt, chải đầu cài tóc thì trông thấy bên trong hộp phấn son đã thấy đáy, nhân tiện nói, “Phu nhân, son phấn này sắp dùng hết rồi, có phải nên để cho đại quân gia bảo bên ngoài đưa đến một ít?”

“Phấn son này của ta ngàn vàng khó mua, bên ngoài không thể mang đến.”

Văn Tĩnh tò mò cầm lấy cái hộp xem xét, thân hộp màu trắng bạch ngọc thanh thấu làm nổi bật lên màu sắc lớp bánh mỡ bên trong vô cùng tươi đẹp, còn có một mùi hương thơm ngát, quả thực so với loại bên ngoài bán thì thuần khiết hơn rất nhiều, lật cái hộp lên nhìn dưới đáy, lại không có khắc dấu ấn, không khỏi mà hỏi, “Đây là son phấn của cửa hàng nào?”

Tiếng cửa vang lên, Thượng Trụ từ bên ngoài đi vào.

Yến Nghênh Mĩ quay đầu cười nói, “Ngươi đến thật đúng lúc, phấn son ta dùng ở đây không còn nhiều.”

Thượng Trụ đi đến bên cạnh hai người, tiếp nhận cái hộp từ trong tay Văn Tĩnh, nhìn một chút, dùng móng tay nhẹ nhàng cạo ba cái lớp mỡ trên mặt, đem bột phấn đặt lòng bàn tay, đầu ngón tay chấm lấy một ít nước động lại phía bên trên chén sứ, hai lòng bàn tay xoa vào nhau, đem lớp mỡ hồng hồng, nhẹ nhàng và đều đặn vỗ vào hai má của Yến Nghênh Mĩ, sau vài lần thì đã hồng hồng như hoa anh đào, mà mơ hồ còn thoang thoảng mùi hương nhẹ nhẹ.

Nàng vừa chăm chú vừa nói khẽ, “Vừa vận hoa lựu vẫn còn nở, mấy ngày tới sẽ làm một ít.”

Văn Tĩnh tức khắc trừng lớn hai mắt, “Cái này — đây đều là do ngươi làm hay sao? !”

Con mắt Yến Nghênh Mĩ cong lên, “Còn không phải là nàng ta làm sao, nếu nói tiếp thì là chuyện từ rất lâu trước kia rồi.”

Thượng Trụ cầm ống đựng đồ trang điểm màu xanh ngọc bằng đồng, lấy ra một cây trâm mảnh, dùng đầu nhọn của trâm cào lấy một ít mỡ đỏ thắm, điểm nhẹ lên môi của Yến Nghênh Mĩ, sau đó đem cây trâm ngọc nam vàng kia quay ngược đầu lại, dùng mảnh hoa trên đầu một cây trâm hết sức chăm chú mà điểm một chút khẩu nữ2 lên hai hàng môi cong của Yến Nghênh Mĩ, khiến cho môi của Yến Nghênh Mĩ xinh đẹp lên không ít.

Đôi mắt thanh doanh như nước lúc này mới ngoảnh lại nhìn Văn Tĩnh, “Ngươi gọi Văn Ngọc các nàng, đi giúp ta hái mấy rổ hoa lựu đến, tốt nhất là nụ hoa còn chưa nở.”

Văn Tĩnh lên tiếng, kích động chạy ra ngoài.

Thượng Trục lại từ bên trong hộp trang sức lấy ra hộp phấn, dùng cây trâm bạc bên trên có một miếng ngọc phẳng mỏng như cánh ve rồi cạo lấy một lớp trên bề mặt hộp phấn, rồi dùng một túi hình cái trống bằng lụa sa sạch sẽ trong tay, dậm một ít phấn rồi đánh lên má bên cạnh gò má của Yến Nghênh Mĩ, làm cho gò má trong trắng lộ hồng, lại dùng hai lòng bàn tay thận trọng vỗ vỗ vài cái để cho son phấn dính sát vào da, trang điểm xong nàng đứng thẳng lên, lui ra vài bước, chăm chú nhìn kỹ càng trái phải khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Yến Nghênh Mĩ một phen, thoả mãn cười cười.

Yến Nghênh Mĩ đối với nàng cười nói, “Ta thấy hôm nay ngươi cũng đừng đi dâng hương với ta.”

Thượng Trục dùng khăn sa lau sạch cây trâm, cất lại gương, rồi lại tới chậu nước sạch trên kệ trong góc rửa sạch tay, nhìn nhìn ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời chói lọi, đúng là thu quang tốt, nhân tiện nói, “Cũng tốt, hôm nay sắc trời nắng ráo sáng sủa, thích hợp làm việc.”

Nhanh nhẹn giúp Yến Nghênh Mĩ ăn mặc thỏa đáng, lại chuẩn bị xong lễ vật dùng để bái thần, Thượng Trục gọi một tiểu nha đầu, giao cho một rổ chứa hương nến trái cây, đem mọi chuyện đều dặn dò cẩn thận, sau khi tiễn hai người xuất môn, nàng hướng về Tú Lâu lấy chút ít bông vải sạch sẽ, lại đi trù phòng lấy Hoắc Hương từ thượng hạng.

Gần giữa trưa, Văn Tĩnh cùng Văn Ngọc đem hoa hái được trở về, liền thấy Thượng Trục đang hâm nóng bình Hoắc Hương từ trong một bình nước sôi, trong phòng hương khí mờ mờ.

Văn Tĩnh khó hiểu nói, “Ngươi tốn công tốn sức như vậy làm chi, vì sao không trực tiếp đun nóng bình rượu kia?”

“Trong rượu này có Đinh Hương cùng các hương liệu khác, chỉ có thể chậm rãi hâm nóng, không thể nấu chín, như vậy hương vị sẽ bị phiêu tán.” Thượng Trục tập trung ngừng hâm rượu, “Có lẽ được rồi.” Đem bông bỏ vào, dùng đũa tre chọc nhẹ khiến cho bông hoàn toàn ngâm vào trong rượu, sau đó dùng lụa bố đem miệng bình phong lại.

Văn Ngọc thấy hành động này của nàng ngạc nhiên nói, “Làm cái gì vậy?”

“Lại để cho hương liệu cùng hương vị bông vải toàn bộ thấm vào trong rượu.”

“Phải ngâm bao lâu?”

“Nếu là mùa hè thì một ngày một đêm là được, xuân thu hai quý thì hai ngày hai đêm, mùa đông thì phải cần ba ngày ba đêm.”

Văn Tĩnh nói không nên lời, “Hôm nay đã nhập thu, vậy không phải là cần ngâm hai ngày hai đêm sao? !”

Thượng Trục lấy hoa lựu từ trong lẵng hoa ra, rải trên mặt bàn, cúi đầu tinh tế lấy ra những bông non không đủ màu sắc, “Văn Tĩnh ngươi đi lấy mấy cái chén đến, đem những nụ hoa bóc vỏ ra, sau đó đem những cánh hoa bên trong nghiền nát.”

“Được!” Văn Tĩnh hăng hái chạy ra ngoài.

Lúc trở về lúc chẳng những trong tay bung đầy chén bát, còn kêu Văn Ngọc đến giúp đỡ.

Mấy người riu ra riu rít, cười cười nói nói mà làm việc, thỉnh thoảng tò mò hỏi Thượng Trục cái này làm ra sao, cái kia phải làm như thế nào.

Thượng Trục một bên kiên nhẫn đáp lại, một bên đem những cánh hoa được nghiền nát tập trung lại, trước dùng nước trong đổ vào một lớp dày, lại đem ra hạt lê đã nướng sẵn cùng lá vàng của cây gai đã được lọc qua bằng nước sạch, dầm chung với hoa, sau đó dùng lụa tơ tằm gói lại rồi vắt lấy nước hoa màu đỏ.

Ngay sau đó nàng đẩy ra hai bình lựu ngâm chua ra, lấy hạt lựu bên trong giã nát, thêm vào một chút nước chua của hạt kê rồi khuấy đều, rồi cũng dùng lụa tơ tằm xoắn lọc, hòa nước lựu cùng nước hoa cùng một chỗ, khuấy hồi lâu, sau đó mới để yên để cho nước hoa lắng đọng.

Mấy người bên cạnh ngửi thấy mùi thơm, Văn Tĩnh thở dài, “Việc này thật đúng là tốn nhiều công phu.”

“Không như vậy thì không cách nào lọc bỏ được màu vàng hàm ẩn bên trong của hoa lựu cùng với các tạp chất khác.” Thượng Trục đáp lại, chậm rãi nghiêng vò gốm đựng nước hoa, nước trong ào ạt đổ ra mãi cho đến khi nước hồng đậm đặc hiện ra trước mắt.

Tiếp theo nàng cất nước hồng cất vào trong một bình sứ thông dầu, bung đến một phòng ăn nhỏ nhất trong góc viện, đặt vào trong một cái nồi, dưới đáy nồi còn thêm một ít nước khoảng một lòng tay, đốt củi lên, để lửa riu riu mà chậm chậm nấu, đợi đến khi nước sôi, nàng lại thêm nửa muống nước lã, không lâu sau nước lại sôi lần nữa, nàng lại thêm nước vào trong, cứ như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần.

Qua chừng một khắc, nước trong bình dần dần bốc hơi, mà trong hơi nước bốc lên lại có lẫn một vài đốm hoa nhỏ li ti mà mắt thường khó nhìn thấy dần dần nổi lên trên, cho đến khi những đốm hoa nhỏ tụ lại thành một tầng đỏ thẫm dày đặc phía trên mặt bình.

Thượng Trục nấu một lát, mới đem củi lửa tắt đi.

“Như vậy là được sao?” Văn Tĩnh hỏi.

“Đội bình nước này nguội đi, sau vớt lớp mỡ bên trong, rồi nhẹ nhàng nhào cho mịn, sau bỏ vào trong túi lụa cho khô, nếu như thời tiết tốt như vậy, chỉ cần phơi nắng vài ngày thì liền có thể cho vào trong hộp rồi.”

Văn Tĩnh lại có chút khó hiểu, “Nếu như vậy là được rồi thì vì sao người còn tắm mấy thứ bỏ đi kia vào trong rượu?” Còn phải ngâm đến hai ngày hai đêm.

“Đây chẳng qua chỉ là mặt mũi, mà rượu kia là chuẩn bị để làm khẩu mỡ, đúng rồi, các người ai quen biết với đầu bếp trù phòng? Giúp ta đi một chuyến, xin bọn họ ngày mai kêu bên ngoài đưa cho ta một ít xương bò, ta muốn dùng một ít tủy sống.”

“Không bằng ta nói nhị quân gia một tiếng, lại để cho hắn phân phó xuống dưới.” Văn Lộng này giờ vẫn không lên tiếng lúc này đột nhiên thốt lên.

Ba người cùng nhau quay đầu nhìn nàng, ánh mắt không khỏi kinh ngạc.

Gương mặt Văn Lộng có chút ngại ngùng, “Ta... Ta cùng nhị quân gia là đồng hương.”

“Vậy cứ như thế a.”

Lập tức không còn chuyện gì, mọi người nhanh chóng giải tán.

Thời gian như trôi đưa, sau hai lần mặt trời mọc mặt trời lặn, bình hoắc hương từ kia đã thấm đầy hương liệu.

Sáng sớm ngày hôm đó, Thượng Trụy liền phân phó Văn Tĩnh đem chu sa màu đỏ đã chuẩn bị trước đó mài thành phấn, “Động tác phải chậm, lực đạo phải đều đều, mài càng mịn càng tốt.”

Còn Thượng Trụy thì tự mình đi đến trù phòng lấy một ít tủy bò, rồi dùng nước ấm rửa sạch, loại bỏ chất dơ mỡ thừa, lại lấy chút ít mỡ bò có sẵn cùng với dầu xanh thượng đẳng, sau khi trở về liền đổ toàn bộ đồ trong bình rượu ra, dùng băng gạc lọc đi hoa cùng các loại hương liệu, sau lại đem nước rượu đổ vào bình mới, bỏ thêm tủy bò vào.

Sau đó đi đến bên cạnh Văn Tĩnh, dùng một ngón tay chấm lấy một ít bột phấn trong chén, rồi dùng ngón tay cái cùng ngón trỏ khẽ xe, cảm thấy không có vón cục trên da, mà lại trơn mịn, nhân tiện nói, “Được rồi, chúng ta lại đi ra bên ngoài.”

Bọn nha đầu thấy nàng lại bụng lấy cái chai đi ra ngoài, vừa theo vừa ở bên cạnh hỏi, “Lại muốn nấu lên sao?”

“Ừ, lần này phải đốt lửa lớn.”

Ngay lúc các nàng ra phòng hương về phía góc viện mà đi, thì một thân ảnh áo trắng đã biến mất hơn nửa tháng lại xuất hiện tại cổng vòm ra vào của Sở Nguyệt Đình.

“Các nàng đang làm gì?” Bạch Kính nhìn thấy vài bóng dáng đi cùng nhau liền kinh ngạc thấp giọng hỏi.

Ánh mắt Bạch Thế Phi lại dừng lại trên một giá gỗ trong sân, trên kệ còn bày biện một cái gầu xúc nhỏ, giống như đang phơi nắng thứ gì đó, hắn đi qua, nhìn nhìn bên trên gầu xúc có mấy túi lụa kích thước lớn nhỏ, hắn đưa tay đem một trong cái túi mở ra, mùi hương hoa lựu lập tức xông vào mũi.

Nhìn kỹ thứ trong túi, hắn không khỏi kinh ngạc kêu nhẹ một tiếng, dùng ngón út lau một chút, trói chặt miệng túi để lại chỗ cũ, quay đầu cười mỉm mà nói với Bạch Kính, “Người lại đây.”

Bạch Kính không nghi ngờ gì mà nhanh chóng bước lên phía trước, chỉ thấy tay áo vút qua một cái, hắn đã bị ngón tay cái của Bạch Thế Phi vuốt một cái ngay mặt, hắn sợ tới mức lập tức lui ra phía sau vài bước, “Công tử người —”

Bạch Thế Phi bảo hắn chờ có lên tiếng, quan sát màu đỏ tươi trên mặt hắn, quả nhiên đúng là phấn hồng, trong nội tâm hắn lại càng ngạc nhiên, chuyển con mắt nhìn về thân ảnh xinh đẹp dẫn đầu một đám người đang đi về phía sườn đông của góc sân, “Đi, chúng ta tới xem một chút.”

Bên trong táo phòng, Thượng Trụy đang nổi lửa nấu sôi cái bình, mỗi khi dung dịch hương liệu trong bình sôi sùng sục, nàng liền đi đến bên cạnh cho thêm vào một chút mỡ bò, sôi một lần thì thêm một lần, mấy lần lửa mạnh quá thì nàng lại rút bớt củi ra, dùng hơi nóng của lửa mà nấu, sau đó chậm rãi trộn lẫn chu sa vào trong bình, điều chỉnh thêm vào dầu xanh, dùng một chiếc đũa khuấy đều, khiến cho màu sắc dung dịch cùng mỡ hòa đều vào nhau.

Sau khi dập tắt lửa, lớp mỡ trong bình ngưng kết một màu hồng tươi đẹp tinh tế mà mịn màng, hương khí bốc lên thơm nồng.

Thượng Trụy từ trong lò đứng dậy, giơ tay áo lên lau mồ hôi đỏ đầy trán, lần này làm xong vài công phu vật này, tóc mai nàng đã có chút ít mất trật tự, trong lúc đó ngay ngoài cửa sổ có một đợt gió xuyên qua, thổi vào mặt nàng làm bay vài sợi tóc, lộ ra hàng lông mày cong như liễu cùng đôi đồng tử như nước, phảng phất một loại khí phách cùng nhu tình.

“Chờ sau khi cứng lại một chút, xem như xong việc.” Đem tóc rối vén lại sau tai, Thượng Trụy cười nhẹ nhìn về phía các nàng Văn Tĩnh, “Lần này ta đặc biệt làm nhiều phần, tiểu thư có mấy hộp đồng màu xanh, ước chừng đựng được khoảng năm phần, nói bọn họ sau khi đựng đầy, thì phần còn lại các người tự phân ra. Còn có những thứ đang phơi nắng bên ngoài sân, thì trừ cái túi lụa khá lớn kia ra, còn lại các người cũng cầm lấy đi a.”

Mấy nha đầu nghe xong, liền cùng nhau hoan hô, “Trụ từ người thật tốt!”

Mọi người đều có lòng thích cái đẹp, huống chi mấy người đang ở tuổi dậy thì, không nói đến ngày lễ ngày tết ai cũng đều trang điểm, thì ngày thường ai cũng muốn ăn diện cho mình xuất chúng một chút, nhưng mà phần son phẩm chất tốt giá thành đều không rẻ, đối với các nàng mà nói thì khoảng chi tiêu này lại càng xa xỉ, cho nên nghe Thượng Trụ nói xong lời này thì các nàng tự nhiên mừng rỡ.

Nhìn thấy các nàng vui vẻ được ôm nhau thành một đoàn, Thượng Trụ không khỏi cũng nhẹ nhàng bật cười.

Bạch Thế Phi trốn ở hành lang bên ngoài cửa sổ, ánh mắt dừng ở lúm đồng tiền, con mắt tinh mịch lưu chuyển, một hồi lâu về sau, mới quay người dẫn Bạch Kính lặng yên rời đi.

Ra khỏi Sơ Nguyệt Đình, Bạch Kính nhện không được hỏi, “Các nàng cuối cùng là nấu thứ gì đó? Còn có Trụ Từ nói chuyện cũng kì lạ, cái gì khẩu mô, đây không phải là đồ trang điểm của các cô nương sao?”

Bạch Thế Phi liếc mắt nhìn dấu đỏ trên mặt hấn, tự mỉm cười mà nói:

“Ở bên trong《 Bắc Hộ Lục 》của Đoàn Công Lô, người thời Đường, có ghi, cổ nhân dùng hoa hồng lam làm yên chi, giống như Sơn Phần thời nay, trong sách cũng từng đề cập nữ nhi của đại quốc công tiền triều Diệu Tông ngẫu nhiên phát hiện ra dùng hoa lưu cũng có thể làm thành son, về phần khẩu mô, thì trong《 Tề Dân Yêu Thuật 》của Gia Tư Hòa người thời Bắc Ngụy cũng có ghi lại tỉ mỉ quá trình chế tạo.”

Nói xong, lại lẩm bẩm một mình, trong lòng có một nghi vấn thủy chung không bỏ đi được, vì sao một nha đầu bình thường, mà lại dường như đã đọc qua các loại thư sách cổ mà ngay cả tiêu thư khuê các cũng rất ít tiếp xúc, không chỉ như thế, nàng lại thông minh học được cách làm, bằng sức của một mình nàng mà làm ra những thứ đó.

xxx xxx xxx

Bạch Thế Phi vừa đi thì đã hơn nửa tháng, thật vất vả người mới trở về, thì bỗng nhiên quan lại quyền quý các cấp, công tử thiếu gia, tướng quân phò mã, đặc phái viên Đô Úy, thậm chí một ít giang hồ hào kiệt thần bí, tất cả đều văn phong tới nhà thăm viếng, trong phủ nếu không phải là bồi diên yến tiệc thì cũng là khúc cầm lưu thương, ngày ngày vô cùng náo nhiệt, một đám nô bộc loay hoay ‘người ngựa đồ’.

Giao du rộng lớn như thế khiến cho Yến Nghênh Mi cùng Thượng Trụ lúc nào cũng ru rú trong nhà thấy mà phải trợn mắt há hốc mồm, sau đó liền không chịu nổi quấy rầy mà đau đầu vạn phần, cứ trốn tránh ở trong Sơ Nguyệt Đình không hề ra ngoài xã giao, Bạch Thế Phi tùy các nàng, chỉ bảo Thiệu Ân thông báo ra ngoài là phu nhân ốm bệnh nhẹ trong người.

Sau một thời gian dài hỗn loạn như thế, rốt cục cũng lấy lại an tĩnh khó có được.

Vào ban đêm Thượng Trụ cũng như ngày thường đi vào trong Thủy Các, ngồi bên trên thạch lan thối sáo.

Nước chảy không ngừng, trăng tròn trăng khuyết.

Thối sáo là nàng năm đó mười ba tuổi tại Yến phủ cùng một vị sư thái học.

Nàng nhớ rõ rất rõ ràng, ngày ấy người gác cổng báo lại, nói bên ngoài có vị sư thái cầu kiến Yến phu nhân, vị thái sư được nghênh tiếp vào trong, nhìn thấy nàng đứng bên cạnh Yến Nghênh Mi, thì thần sắc trở nên mơ hồ, mở miệng yêu cầu trò chuyện một mình với phu nhân, su nửa canh giờ thì từ trong phòng đi ra, bỗng nhiên lại hỏi nàng, “Người có muốn học thổi sáo hay không?”

Nàng kinh ngạc không ngờ mà nhìn về phía phu nhân.

Yến phu nhân nói, “Xem ra người cùng sư thái hữu duyên, không ngại học.”

Từ khi vào Yến phủ đến nay nàng vẫn là nha hoàn bên người của Yến Nghênh Mi, bởi vì Yến Nghênh Mi đối đãi với nàng thân thiết nồng hậu, nhiều khi gọi nàng phụng dưỡng bên cạnh, còn mọi thứ khác đều có thể phân phó nha hoàn sai vặt khác làm, cho nên thân phận của nàng đến cùng có chút bất đồng, nô bộc bình thường cũng không thể sai khiến nàng, mấy thiếp phòng của Yến đại nhân đơn giản cũng sẽ không bắt nàng làm việc, cho nên lúc nào nàng cũng có chút ít thanh nhàn, sáng sớm cùng chạng vạng tối đều tới khách sương (phòng cho khách) cùng sư thái học thổi sáo.

Lúc nghỉ ngơi nàng đã từng hiếu kỳ mà hỏi sư thái là nhân sĩ phương nào, nàng ta chỉ nói pháp danh thực của mình, đối với vấn đề khác tắc thì chỉ cười không nói.

Cứ như vậy một tháng trôi qua, sau đó vào một đêm sư thái nghe nàng thổi xong ‘Tâm Dương Dạ Nguyệt’ xong thì nói, “Được rồi.” Dừng một chút, nhìn xem nàng lại nói, “Hôm nay ta và người, cũng đã đến lúc ‘duyên tận chi kỳ’.”

Nàng sửng sò, biết rõ không cách nào giữ lại, trong lòng nàng lại có chút khó chịu.

Ngày hôm sau sư thái từ biệt mà rời đi, từ đó về sau, nàng liền không còn gặp lại sư thái.

Những năm gần đây này, mỗi khi đêm dài khi thổi một khúc nhạc, chung quy vẫn không hẹn mà lại nhớ tới chuyện trước đây, sư thái đối với nàng vô cùng yêu mến, mà nàng chưa từng nhận được từ nơi nào khác, chỉ tiếc thế gian này mọi thứ tốt đẹp đều ngắn ngủi như vậy, chỉ có trí nhớ mới có thể giống như ánh trăng tròn khuyết, mà có thể trở thành lâu đài.

Buồng cây sáo, nàng nhẹ nhàng vắt đầu miếng vải lụa dính nước, rồi dọc theo hành lang ‘cửu khúc bát ngoặt’ mà rời đi, thân ảnh trong bóng tối ngày càng xa, cho đến cuối cùng rốt cục cũng biến mất.

Cách đó không xa từ trong đình tạ dựng bên cạnh hồ được bao phủ bởi bóng cây

Trong bóng tối bỗng nhiên có một giọng cười ôn hòa vang lên, “Khúc nhạc này tên gọi là gì?”

“Tân Khuynh Bôi Nhạc.” Một giọng nói âm trầm khác đáp lại, “Trong thi phổ của Đôn Hoàng có Khuynh Bôi Nhạc, trong ‘Đường Âm Quý Ký’ có ghi lại, khúc nhạc này được phổ từ Bùi Thần Phù⁴, phối hợp với âm điệu Trung Lữ⁵, trong ‘Lễ chi nhạc’ còn ghi lại, tiền triều Huyền Tông từng khiến cho Mã Vũ 6 nghiêng chén rượu vui cười mấy chục khúc, về sau Đường đế Tuyền Tông cảm thấy vui vẻ cũng thôi sáo bài này, tự chế một khúc Tân Khuynh Bôi Nhạc.”

“Rượu này cũng đã uống xong, khúc nhạc cũng đã nghe xong được, nửa tháng cũng đi qua, ngươi lại đang đợi cái gì?” Người lên tiếng đầu tiên mỉm cười đặt câu hỏi.

Trầm mặc một lát, người nọ không trả lời câu hỏi của hắn, lại nói, “Ta một mực quên hỏi, cây sáo Vãn Tình này từ nơi nào mà ngươi có được?”

Giọng cười trở nên ngạc nhiên, “Không nghĩ tới ngươi đối với âm luật lại tinh thông đến như vậy, rõ ràng có thể phân biệt được tiếng sáo.”

“Ngày ấy hồi phủ cùng ngươi ngồi đây uống rượu, bình sinh nghe được tiếng sáo đệ nhất kỳ diệu như thế, âm sắc êm tai toàn bộ không giống như ống trúc bình thường có thể thổi tấu, ta suy đi nghĩ lại cũng nghĩ không ra, thiên hạ thợ thủ công danh tiếng nào chế tạo ra một cây sáo quý giá truyền lại đời sau, về sau mới nghĩ tới cây Vãn Tình trong truyền thuyết.”

“Haha, vậy ngươi làm sao biết là ta có được?”

“Kỳ trân như thế lại xuất hiện tại Bạch phủ, ngoại trừ tự trong tay Thế Phi công tử ngươi chạy ra đi, ta nghĩ không ra còn có khả năng thứ hai.”

“Quả nhiên là Trang Phong Tuyền.” Bạch Thế Phi mỉm cười, “Từ trong nội cung mang ra đây, lão thái bà bức ta lấy nữ nhi của Hạ Kính, ta hướng nàng đòi hỏi cây sáo Vãn Tình, ‘lưỡng bất tương khuỵ’ (hai bên đều không chịu thiệt), chỉ là đến tay ta thì lại trở nên vô dụng, nên thưởng cho tiểu nha đầu kia rồi.”

“Ngươi cũng quả nhiên là Bạch Thế Phi.” Trang phong tuyền giương mắt nhìn hắn, trong ánh mắt có chút ít hàm ý xấu xa, hướng thái hậu đòi lấy một thứ bảo vật thất truyền trăm năm, vậy lại tùy tiện khen thưởng cho một tiểu nha đầu? “Nói đến nội cung, trên triều đình dạo gần đây dường như có chút náo nhiệt?”

“Là rất náo nhiệt, lão thái bà rốt cục cũng suông sẽ đạt được mong muốn, trèo lên Thiên An điện tiếp nhận đủ loại chúc tụng của quan lại.”

“Bất quá người tấu thỉnh nàng hoàn chính cũng ngày càng nhiều, chỉ tiếc đều không ngoại lệ đều bị giáng chức trục xuất.” Trang Phong Tuyền nhìn bạn hữu tri giao, “Nàng hôm nay cố tình mưu hoàng thượng vị, cho nên Hoàng Thượng nể trọng ngươi, nhưng mà từ xưa đến nay gần vua như gần cọp, nếu như một ngày ngươi quả thật đứng đầu ngọn gió, nàng giết một hồi mã thương³ cùng Hoàng Thượng liên thủ, lại sợ đến lúc đó Hoàng Thượng có thể hay không cũng sợ ngươi cầm giữ công lớn? Dù sao mặc kệ hai mẹ con mấy người câu xé đầu đá nhau, ngươi có giúp đỡ ai thì thủy chung chỉ là ngoại nhân.”

Trên mặt Bạch Thế Phi vẫn mỉm cười như trước, “Ngươi xem dưới mắt nàng vẫn tưởng mọi sự thành, hoàn toàn không cần trọng, chắc hẳn trong nội tâm không biết nhiều thoải mái bao nhiêu, bởi vậy không chừng sẽ đắc ý mà hí hửng? Hoặc là trở nên càng hung tâm? Thế gian này bên trên có loại người thấy được thứ tốt thì sẽ thu lại ngay, trái lại cũng có một loại người bình thường nhưng lại thấy gió thì sẽ đẩy hết đà.”

Trang Phong Tuyền hơi có chút lĩnh ngộ, trầm tư sau nói, “Ngươi nói không sai, nàng mưu đồ nhiều năm như vậy, thật vất vả hôm nay rốt cục có chút ánh sáng manh mối, dù cho trời sinh tính lại cẩn thận, cũng khó tránh không khỏi bởi vì nóng vội mà chủ quan, chỉ toàn tâm muốn sớm ngày thủ một lần hành sự.”

“Đến lúc đó, ai lại biết nàng còn sẽ làm ra những thứ gì?”

Trang Phong Tuyền sợ hãi thán phục, “Chiêu này của ngươi ‘tiên tọa sơn quan hổ đấu’⁴ quả nhiên diệu toán, theo như tình hình trước mắt, những người khác toàn bộ không nên xuất đầu, bản thân thái hậu sẽ khiến cho Hoàng Thượng vượt giới hạn, chỉ cần nàng thị quyền mà làm, đến lúc đó Hoàng Thượng cùng nàng sẽ giống như nước với lửa.”

Ngày sau nàng bất quá thông thiên hồi hận, tất nhiên cũng đã muộn màng.

Bạch Thế Phi cười hắc hắc, chính như Trang Phong Tuyền nói, người ngoài tham gia vào chuyện trong cung đình từ xưa đến nay là tối kỵ, bất luận là phụ trợ bên nào thành hay bại cuối cùng phần lớn bản thân cũng khó bảo toàn, nếu như không nắm chắc phần thắng, hẳn làm sao có thể đơn giản chính thức động thủ.

Âm thanh từ xa vang lại, ánh trăng nghiêng dần về phía tây.

Bạch Thế Phi nhìn về phía Trang Phong Tuyền, “Ngươi thực có ý định đợi nửa tháng này, ngay cả ngươi cũng không trực tiếp gặp mặt một hồi, cứ như vậy đi không từ già?”

Trang Phong Tuyền trầm mặc, nửa ngày mới nói, “Thấy nàng cũng chỉ làm cho nàng thương tâm, vẫn qua một ít thời gian, chờ ta tại phía nam vũng vàng, rồi trở về bàn bạc kỹ hơn.”

Bạch Thế Phi che miệng, miễn cưỡng ngáp, “Ngươi cứ tự tiện, bổn công tử cần phải nghỉ đi.” Dứt lời liền cười đứng dậy, thông thả bước ra khỏi đình.

Dưới tàng cây nở ra hai đóa phù dung thanh tú đầy đặn to như cái chén, ánh bạc mờ nhạt của hoa giống như ánh trăng ánh lên rơi vào một thân áo trắng đang phiêu dật, vừa vặn từ cổ áo trở xuống đều được làm bằng một loại vải lưới tinh xảo, dọc theo bên hông là bạch ngọc được buộc thẳng, dưới vạt áo dọc theo thân người đến tận mắt cá chân là một đôi hài có thêu một mỹ đồ bằng chỉ bạc, góc áo bào thì hơi hơi bị gió thổi bay

Con ngươi giống như ánh sao bởi vì ánh vào hồ nước ánh trăng trong hồ nước chiếu vào mà trở nên vô cùng trong suốt.

Ánh trăng thật sự không tệ, tâm tình tốt hướng phía quảng trắng sáng tỏ trong bầu trời đêm mỉm cười, Bạch Thế Phi quay đầu, rất vô tình, không chút may mắn nào để ý đến nam nhân đang trầm mặc mà phát ra hậm hực, nét cười vẫn không thay đổi, “Ngươi nói ta là quay trở lại Đệ Nhất Lâu, hay là đi Sơ Nguyệt Đình qua đêm tốt hơn?”

Nam tử trong đình bỗng nhiên quay đầu, liền đem chén rượu trong tay ném về phía tên kia.

Bạch Thế Phi cuống quýt né qua, nét mặt tươi cười càng thêm nồng đậm, vác hai tay lên lưng rồi đi, ánh trăng kéo dài vô hạn bóng hắt trên mặt đất.

Khuyên Bôi Nhạc? Xem ra chuyện trong phủ hắc, nha đầu kia ngược lại cũng không phải không để bụng toàn bộ ...

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thời điểm thời tiết chuyển lạnh, thì lại tới lễ đốt lò, một đám thanh niên con quan gia cùng cậu ấm con cháu phú thân mang theo mỹ quyến như hoa hoặc cùng tỷ muội chính trực phương hoa náo nhiệt tới đến Bạch phủ. Trương Lục Dạng, nữ nhi của Trương Sĩ Tôn người cùng cùng Bạch gia thế giao, cùng đệ đệ là Trương Vĩ Tấn tự nhiên cũng sẽ đáp ứng lời mời mà gia nhập.

Bởi vì có nữ quyến đến phủ, cố tam quân gia Thương Tuyết Nga cũng phải ra phòng khách để chiêu đãi.

Thương thị là nữ quân gia duy nhất trong phủ, tuy đã qua tuổi bốn mươi nhưng bộ dạng vẫn còn thùy mị. Nàng nguyên là thị nữ hồi môn của Bạch lão phu nhân, từng gả đi ra ngoài, không ngờ vài năm sau chồng nàng qua đời, nàng mang thân phận quả phụ thân phận nhưng lại không con không cái, nhà chồng không chỗ nào cho nàng ở, cuối cùng đành phải lại quay lại Bạch phủ đến cầu Lão phu nhân thu lưu (thu nhận và giúp đỡ).

Lão phu nhân còn tại thế, Thương thị một mực trung thành và tận tâm, còn là người tận mắt nhìn thấy Bạch Thế Phi lớn lên, đối đãi như bảo bối trong lòng. Sau khi song thân qua đời Bạch Thế Phi không còn người thân, tự nhiên nhận làm phụng mẫu vì vừa là cố nhân vừa là trưởng bối. Thương thị cũng bởi vì cùng với hắn có một mối phân tình đặc thù như vậy cho nên địa vị ở tại Bạch phủ rất cao, mà ngay cả Thiệu Ân người có nguồn gốc thâm hậu có khi cũng phải kính nể một hai phần.

Lại nói đến ngày hôm đó trong Bạch phủ giết chết dê con, tế tổ tiên gửi áo ấm, thì sau đó mọi người tùy ý chia làm mấy bữa tiệc, rượu ngon thịt tươi lò nướng ở giữa, mọi người ngồi xung quanh ăn uống. Ai khỏi hài, có tài ăn nói thì thỉnh thoảng nói chút ít tiết mục hài, khiến cho mọi người cười vang, hào khí rất là vui vẻ sôi nổi.

Lúc là lễ tiết, Thiệu Ân vì không muốn thất lễ nên đã cho người đi Sơ Nguyệt Đình thỉnh Yến Nghênh Mi.

Cũng bởi vì là lễ tiết, Yến Nghênh Mi suy nghĩ chung quy cũng cần người ở bên ngoài trước mặt mọi người ra dáng đương gia chủ mẫu, cho nên liền dắt Thượng Trụ khoan thai mà đến.

Trong lúc các nàng đi vào đại sảnh, Trương Vĩ Tấn ngồi bên cạnh Bạch Thế Phi liền thấy hai người đầu tiên, ánh mắt tự động xem nhẹ cách ăn mặc kiểu phu nhân của Yến Nghênh Mi, mà rơi xuống trên mặt Thượng Trụ, lúc đó chỉ cảm thấy hai mắt hắn tỏa sáng, nghiêng đầu sang Bạch Thế Phi khẽ tai hỏi, “Nhà đầu nhà ai vậy?”

Bạch Thế Phi ngẩng đầu lên, trong phút chốc lại bắt được ánh mắt Thượng Trụ, nàng liền theo phản xạ mà nhanh chóng tránh đi, trong lòng hắn có cảm giác buồn cười, nhưng cũng còn có chút khó chịu.

“Trời ạ! Thế là xong! Hết rồi! Hồn của ta đã mất!” Trương Vĩ Tấn hạ giọng, đôi mắt to trong giống như ngọc đen kia lơ đãng xẹt qua hắn phảng phất ẩn ý thâm sâu vô hạn, tựa như cái nhìn kia đã đoạt đi hồn phách của hắn, “Thế Phi, ngươi có biết chủ mẫu nhà nàng hay không? Nhanh chóng nghĩ biện pháp giới thiệu cho ta đi!”

Bạch Thế Phi đưa ra nhẹ nhàng cười cười, “Đương nhiên là biết.” Uống cạn ly rượu cầm trong tay, chăm chú nhìn Thượng Trụ đang cúi đầu đi theo sau lưng Yến Nghênh Mi, thấp giọng trả lời, “Cái kia một lớn một nhỏ đều là nội phòng nhà ta đây.” Nói xong dùng mắt ý bảo Thiệu Ân mời chủ tớ hai người đi đến bên cạnh mình.

Trương huyneh đệ giống như bị người ra đút một trứng vịt thật to vào trong miệng, nói không ra lời.

Ngu ý của Bạch Thế Phi rõ ràng là muốn hấn sớm chết tâm.

Thờ dài một tiếng, hấn liền sa sút tinh thần mà đấm bóp ngực, nếu là nha hoàn nhà người ta, hấn không thể nói trước sẽ dùng biện pháp gì đoạt lấy nàng, nhưng là Bạch Thế Phi sao, ai –

Trương Lục Dạng vẫn một mực tập trung tư tưởng ngồi lắng nghe mọi chuyện Trương Vĩ Tấn hai người nói chuyện, hai mắt tràn đầy hào hứng mà chuyển qua chuyển lại nhanh như chớp, đẩy Trương Vĩ Tấn ra, cực tò mò thấp giọng hỏi, “Thế Phi ca ca, người lúc nào thì đã thu người vào nội phòng rồi hả? Sao nghe thấy bên ngoài nói gì.”

Bạch Thế Phi nghiêng người qua kề bên tai nàng mà trả lời, “Vừa thu đây.”

Trương Lục Dạng bật cười.

Cái hành động thân mật này lại rơi vào trong mắt của Yến Nghênh Mi và Thượng Trụ đang đi đến, người phía trước không khỏi che miệng cười khẽ, người phía sau lúc nghênh đón Bạch Thế Phi đang mỉm cười đứng dậy, thì liền thu lại ánh mắt có ba phần xem thường. Bạch Thế Phi thấy Trương Thụy chẳng những tận lực lảng tránh ánh mắt của mình, mà gương mặt thì lại càng ẩn dấu một chút sắc thái có một chút lạnh lùng, không cho là đúng, mới phát giác ra một chuyện không đúng.

Cái tên Trương Vĩ Tấn kia đã bị Bạch Thế Phi dùng một câu nói bắn chết hết mọi tư tưởng, vẫn ngồi ở bên cạnh si ngốc mà nhìn Trương Thụy đang đứng phía sau lưng Yến Nghênh Mi cách đó không xa, cái này thái độ thất lễ này khiến Yến Nghênh Mi không khỏi nhẹ nhàng nhũn mày.

Trương Lục Dạng thấy thế liền bĩu môi, dùng khuỷu tay đụng đụng vào tiểu đệ nhà mình, hung dữ trừng mắt nhìn hấn, cúi môi ghé vào lỗ tai hấn mà mắng, “Người bót làm cho ta mất mặt đi.”

Trương Vĩ Tấn phục hồi lại tinh thần, cười hi hi một hồi lại trở lại thì thầm vào tai nàng, “Tỷ, ta thấy bộ dáng Thế Phi cùng vợ hấn giống như không. . . ân ái lắm, không bằng người cũng gả vào đây, nghĩ cách đem nha đầu kia đuổi ra khỏi phủ, như vậy ta có thể thừa cơ hạ thù!”

Trương Lục Dạng bật cười, “Người nghĩ hay quá đi!” liền lén lén hạ thủ đệ đệ mình cái, nhìn hấn nhếch miệng, đầu có hơi hướng về phía Yến Nghênh Mi mà so đo, “Người nói, nàng với ta ai đẹp hơn?”

Trương Vĩ Tấn nghĩ nghĩ, “Tỷ, người muốn nghe lời nói thật sao?”

Trương Lục Dạng lại véo hấn một phát, “Đương nhiên là muốn nghe lời nói thật.”

Trương Vĩ Tấn mỉm cười, “Ta cảm thấy là nha đầu kia lớn lên càng xinh đẹp hơn một ít.”

Trương Lục Dạng buồn bực liền tát vào sau ót hấn một cái tát vỗ, tiếp theo trèo qua người ngồi kế Bạch Thế Phi nói chuyện.

Cũng không biết chính mình có phải sinh lòng nghi ngờ hay không, Bạch Thế Phi chế nhạo, thấy tâm trạng Trương Lục Dạng đứng ngồi không yên lại cảm thấy bất ổn, mà lại không thể trực tiếp quay đầu nhìn Trương Thụy, trong một lúc thất thần thì xiên thịt rút xuống tay, ngay lập tức kêu nhẹ một tiếng.

Thiệu Ân cuống quýt đi đến trước người, “Công tử bỗng có nặng không? Có muốn lão nô đi lấy chút ít tuyết cao linh chi đến đây?”

“Không có gì đáng ngại.” Bạch Thế Phi nhàn nhạt đáp lại, bỗng nhiên mưu kế liền chạy lên tới não, “Người mang thêm một cái ghế đến đây.”

“Vâng.” Thiệu Ân theo lời mà đi, đặt thêm cái ghế vào giữa hấn cùng Yến Nghênh Mi.

“Tiểu Trụ Tử.” Bạch Thế Phi quay đầu, môi cong lên hình vòng cung nở ra một nụ cười sâu sắc, “Đến nướng cho ta chút ít thịt dê.”

Yến Nghênh Mi sững sờ, nhìn xem vẻ mặt ranh mãnh Bạch Thế Phi, quay đầu nhìn về phía thần sắc không tình nguyện trong còn mang theo một tia ảo não của Thượng Trụ, nhất thời cảm thấy bảy tám phần thông sáng như tuyết, nhin không được cũng bật cười, giả bộ lơ đãng mà dậm vào, “Công tử đã phân phó, người cứ tới đây a.”

Ngay cả chủ tử của mình cũng đã mở miệng, cộng thêm ánh mắt toàn bộ mọi người đang ngồi nhìn về phía mình, khuôn mặt bởi vì mất tự nhiên mà hơi đỏ mặt Thượng Trụ bất đắc dĩ đành phải tiến lên, lúc ngồi xuống lại lạng lẽ đem ghế xích về phía Yến Nghênh Mi.

Tâm tình Bạch Thế Phi vui sướng cực độ mà đem xiên thịt đưa cho nàng, “Ta muốn ăn phần đùi đây, ba phần mỡ bảy phần nạc.” Giống như sợ nàng nghe không rõ sờ, vừa nói vừa nghiêng về phía nàng.

“Nô tài đã biết.” Thượng Trụ lo lắng đáp nhẹ, chỉ lo còn muốn tới lun bên này.

Yến Nghênh Mi âm thầm buồn cười, lờ mờ Bạch Thế Phi.

Bạch Thế Phi cười hắc hắc chỉ chứa không có trông thấy.

Thượng Truy chọn thịt rồi dùng xiên đâm vào, đặt vào trên lò than mà nướng.

Bạch Thế Phi một tay chống cằm tựa đầu gối, một tay nắm lấy chén rượu mã não khắc hoa, hào hứng bưng bưng mà nghiêng thân nhìn xem nàng đem xiên thịt lật qua lật lại, thỉnh thoảng còn ngang ngược chỉ điểm, “Xiên thịt cách lửa than quá cao, như vậy thịt sẽ không đủ mềm, thấp một chút thấp một chút.” Một lúc sau, lại như đã quen thân mà dùng bả vai cọ cọ đầu vai của nàng, “YAA.A.A.. Nha nha, tiểu Truy tử, trét thêm mật quế hoa, nếu không thịt bên trên sẽ khô.”

Thượng Truy chân tay có chút luống cuống, cứ như vậy nàng muốn tránh cũng tránh không được, muốn phát tác cũng phát tác không được, chỉ có thể cắn răng buồn bực mà nhẫn nhịn, khi nàng tháo gỡ mấy miếng thịt đã nướng chín vào trong chén mã não hình hoa Hải Đường sáu cánh ở trước mặt hắn, thì nhịn không được nghiêng đầu liếc nhìn xem, không có ý tiếp đón ánh nhìn chăm chú của hắn, đẹp và tinh mịn, ẩn bên trong có chút ít hàm ý không rõ ràng, liếc ngang thì ánh mắt còn mang theo một chút tà khí trên cợt ác liệt

Tiếp theo trong con giận dữ, miệng của nàng không tự chủ được khẽ run lên, hẳn quả nhiên là có ý đấy!

Bạch Thế Phi thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã tức giận đến mức đen như mực, cũng chỉ thiếu chút là không có cầm xiên thịt nắm chặt trong tay hướng trước mặt hắn mà đánh, trong lòng càng thêm vui vẻ nhưng cũng không dám lại tiếp tục làm càn, kẹp lên thịt bỏ vào trong miệng, nhai nuốt rồi khích lệ nàng một phen, về sau liền buông tha nàng, ngược lại cùng đám người bên cạnh đùa giỡn.

Thiệu Ân cùng Thương Tuyết Nga phụng dưỡng ở một bên liền đem tình huống lần này để trong mắt, không khỏi liếc nhau. Thiệu Ân thấy sắc mặt Thương Tuyết Nga hơi có khó chịu, liền thấp giọng giảng hòa, “Trong kinh thành này có thiếu gia nào không có vài nha đầu nội phòng? Khó lắm công tử chúng ta cũng rất cục thông suốt rồi.”

Thương Tuyết Nga thấp giọng đáp lại, “Nha đầu kia nếu như giống như Văn Tĩnh, Văn Lộng nhu thuận nghe lời cũng được thôi, nhưng là người xem nàng, rõ ràng bộ dáng chưa lớn đã trêu hoa ghẹo nguyệt, ta nghe nói ngày thường ở trong phòng cũng vị kia (ý là Yên Nghênh Mĩ) cũng chẳng phân biệt được tôn ti, lẽ ra công tử nhìn trúng nàng đó cũng là phúc khí của nàng, thế nào thì cũng nên hầu hạ cẩn thận, nhưng mà người cũng vừa mới nhìn thấy, tiểu nha đầu này tính tình ngược lại giống như so với chủ tử ta còn lớn hơn đấy, phải biết rằng đừng nói trong Biện Lương thành này, ngay cả trong Hoàng Thành (hoàng cung) chủ tử chúng ta cũng là người cực kỳ tự phụ, những năm gần đây này cũng chưa từng thấy hắn vui vẻ với nữ tử nào, lúc này lại nhìn trúng một nữ tử, có thể không khiến cho người cảm thấy phần nộ sao?”

“Công tử là hạng người gì, sóng gió gì mà hắn chưa từng gặp qua, chẳng lẽ một việc nhỏ nhặt như vậy mà hắn lại không có khả năng giải quyết cho thỏa đáng? Hơn nữa chuyện của công tử cũng chưa đến phiên ta và người, bậc làm nô tài quan tâm. Đại muội tử à, người cứ để cho hắn tự lo đi.”

Thiệu Ân vô tình nhưng có ý làm rõ khác biệt thân phận của chủ bộc, Thương Tuyết Nga nhất thời không thể lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mĩ Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bạch Thế Phi rất nhanh liền phát hiện, cái vị tiểu nha đầu tên gọi là Thượng Truy mấy ngày liên tiếp đều tận lực lẩn tránh hắn, vốn lẽ ban đầu chỉ là lẩn tránh ánh mắt của hắn, còn bây giờ thì đã bắt đầu tránh né cả người hắn.

Bất kể là cùng nhau ở chung ở một nơi nào đó như đại sảnh hay ra vào cầm thất phòng mà ngẫu nhiên gặp nhau đảm bảo là ở trước mặt nàng sẽ vĩnh viễn là cúi đầu và cúi đầu, sau khi hành lễ xong sẽ không đứng đợi ở một bên mà sẽ vội vàng rời đi, nếu ở trong hành lang từ xa đã thấy hắn, nàng khẳng định sẽ quẹo cua biến mất không còn bóng dáng, hắn tuyệt đối không còn vọng tưởng nàng sẽ còn có thể đi tới trước mặt hắn.

Bạch Thế Phi vừa bực mình vừa buồn cười, đồng thời trong nội tâm có chút tư vị không thể diễn tả nhưng càng ngày càng đậm.

Mặc dù diện mạo hắn không thể nói là như Phan An hay Từ Kiến, nhưng từ nhỏ đến lớn xung quanh hắn không có người nào là không bưng bê hắn trong lòng? Đi trên đường chính không phải là ngàn người phải chấp tay thi lễ sao? Ngay cả Thái Hậu đương triều ngoài mặt cũng xem hắn giống như châu bảo, mà trên dưới Khai Phong phủ phần là các tiểu thư gia đình quyền thế đều muốn làm mai với Bạch phủ, các bà mối đều muốn làm mai các tiểu thư gia đình quyền thế với Bạch phủ, từ sau khi hắn hai mươi tuổi đến nay thì không biết bao nhiêu cánh cửa của Bạch phủ đã bị đập phá. Hằng năm vào đêm nguyên tịch (lễ đốt đèn), tiết thanh minh, lễ hoa tiêu, tỷ nữ xui xẻo lên lún chuyển cho hắn tín thư cùng khăn tay của các tiểu thư danh môn khêu các thì càng không thể đếm xuể – -

Từ lúc chào đời tới nay, hắn chưa bao giờ thử qua cảm giác bị nữ tử xem như quỷ mị mà trốn tránh.

Điểm chết người nhất vẫn là, trong kinh thành nhiều tuyệt sắc giai nhân như vậy mà hắn một người cũng không mất tới, lại hết lần này tới lần khác đối với

tiểu nha đầu này động tâm tư, cũng bởi vậy vì nàng tận lực trốn tránh mà tâm tình cũng dần tích tụ chút uất ức.

Thượng Trữ cứ lẩn trốn người nào đó rõ ràng như vậy, đến nỗi người cẩn thận chu đáo là Yến Nghênh Mi cũng đã nhận ra, nhưng mà vô luận nàng ở bên cạnh thăm dò gắng hỏi như thế nào bên cạnh thăm dò hoặc lấy danh tiểu thư ra gắng ép, cũng thủy chung không hỏi ra được cái gì, Thượng Trữ cũng chỉ một mực chắc chắn là nàng nhạy cảm.

Ngày hôm đó vào lúc ăn trưa, sau khi Yến Nghênh Mi nhập tọa, Thiệu Ân liền giương giọng phân phó, “Đem đồ ăn lên.”

Yến Nghênh Mi khẽ giật mình, “Công tử không phải còn chưa tới sao?”

Thiệu Ân khom người đáp, “Thân thể công tử không khỏe, có phân phó nói ngày hôm nay không đi ra dùng bữa.”

“Hắn làm sao vậy? Có phải hay không thời tiết chuyển lạnh, không cẩn thận bị nhiễm lạnh rồi hả?”

“Ngược lại, công tử cũng chưa từng bị nhiễm lạnh.” Thiệu Ân dừng một chút mới nói, “Chỉ nói là trong ngực có chút buồn bực uất ức.”

Yến Nghênh Mi nghiêng đầu mắt nhìn tiểu nha đầu bên cạnh, nhin không được mỉm cười.

Thượng Trữ nhẹ nhàng rũ mi xuống, tránh mà không nhìn thấy ánh mắt hàm chứa ba phần thâm ý của Yến Nghênh Mi.

Bọn người hầu bưng lên thức ăn có đại chưng táo (大蒸枣), khắc hoa mai quả bóng nhỏ (雕花梅球儿), rượu dấm chua thịt (酒醋肉), hoa xuy am tử (花炊鹌子), nhượn kê (润鸡), ngũ trân thủy tinh quai không đều (五珍水晶脍不等), đợi cho mọi thứ được bày biện chỉnh tề, Yến Nghênh Mi mới nói với Thiệu Ân, “Đại quân gia, làm phiền mang đến cho ta một chén tam tuyệt (三脆).”

Thiệu Ân lập tức cho người mang lên.

Yến Nghênh Mi quay đầu, “Thượng Trữ, người đem chén canh này đến cho công tử.”

Tất cả hạ nhân hầu hạ ở đây rõ ràng đầy bị sưng sờ, phải biết rằng toàn bộ thức ăn ở trên bàn không cần phân phó cũng sẽ mang đến một phần giống như vậy tới Đệ Nhất Lâu, Thiệu Ân vừa mới tiến lên phân trần, Yến Nghênh Mi đã khoát tay, “Đề cho nàng đi một chuyến.”

Đáy mắt Thiệu Ân thu lại một ánh quang, liền đưa ra khay đựng chén canh vừa mới mang lên đưa cho Thượng Trữ.

Thượng Trữ bắt đắc dĩ đành phải tiếp nhận.

Thiệu Ân tổng tiền nàng ra bên ngoài phòng rồi nói, “Trữ cô nương, nếu như cửa viện không có ai chào hỏi thì cứ ngại trực tiếp đi vào cũng được, công tử gia khẳng định trong căn phòng đầu tiên.”

Nàng nhẹ giọng đáp lại, “Vâng.”

Bưng khay một đường bước đi.

Từ cổng vòm rù hoa tiến vào trong viện mà Bạch Thế Phi ở, dọc theo hành lang gấp khúc trái đầy kỳ hoa dị thảo đi vào bên trong, đi qua một góc sân tĩnh mịch trồng đầy hoa, đến bên trong chính giữa viện là một tòa lầu các hai tầng hồng lương nguy nga lộng lẫy, tứ phương là cột trụ mái hiên trang trọng. Nơi đâu chính là dinh thự nổi tiếng Đệ Nhất Lâu.

Trong đình viện lại đúng như Thiệu Ân nói, không có bóng người cũng không có tiếng nói, bọn sai vặt cùng Bạch Kính toàn bộ không biết đi đâu rồi, Thượng Trữ nhìn qua cái khay trong tay, buộc lòng phải bước lên bậc thang, nhẹ nhàng đi theo hành lang dưới mái hiên mà đi qua, dừng chân trước chánh đường, đưa tay nhẹ nhàng gõ cánh nửa mở nửa đóng.

Từ cánh cửa nửa mở nhìn vào bên trong, chỉ thấy trên sàn được trải kín bằng một loại thảm ba tư màu hoa tường vi, trên sợi lông tơ xinh đẹp mềm mại còn có một mảng vân án chói mắt phát sáng, ngay giữa phòng còn bày biện một cái bàn làm từ thân cây tử đàn được điêu khắc hình ‘Thụy thú phi điều’, nơi nối tiếp chân bàn và mặt bàn là một cái mộng cong cong hoa mỹ giống như một tầng mây tuôn, mặt bàn thì khám một lớp mỏng phi thúy xanh biếc, bên cạnh bàn còn có bày biện vài ghế ngồi tròn điêu khắc và trạm trổ phi thúy cùng kiểu.

Cách đó không xa song cửa sổ cùng song chắn sạch sẽ không phải được niêm phong bằng giấy, mà bằng một loại thất sắc lưu ly vô cùng quý hiếm, dựa vào tường là chằng chịt những giá đỡ khắc những hoa văn Sơ Lăng, mặt bên ngoài còn phủ một lớp vàng vô cùng xa hoa lộng lẫy.

[...] (Tả cảnh nhiều quá, edit đến chóng cả mặt nên tạm thời lướt bỏ)

Cho tới tờ đều đi dùng bữa, một mình một người lưu lại trong phòng, Bạch Thế Phi đối với một bàn đầy thức ăn đã nguội lạnh mà không hề muốn ăn, lúc nghe được tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên, cũng thật sùng sột.

“Vào đi.” Hắn nhìn vào hướng cửa ra vào.

Thượng Trữ nhẹ tay đẩy cánh cửa đang đóng một nửa, không hẹn mà bốn mắt chạm nhau.

Thấy người tới lại là nàng, Bạch Thế Phi chỉ cảm thấy ngực đau xót, nàng không phải là không muốn nhìn thấy hắn sao? Bạch phủ to lớn như thế, hai

người đều có chỗ ở riêng, hẳn còn thường thường không trong phủ, vốn đã khó có thể gặp mặt nàng một lần, nha đầu kia lại còn tránh hẳn như vậy.

Nàng nhanh chóng cúi đầu xuống, che dấu cực nhanh cảm xúc trong đáy mắt không để cho hắn thấy.

“Tiểu thư cho ta đưa canh đến cho công tử.” Thượng Trụy mang thứ đó dọn xong, bái lễ muốn rời đi.

“Ngồi xuống.” Hắn nói khẽ.

Chân nàng đã nâng nhưng nghe cái này hai chữ này liền không thể không thu hồi, xoay người lại, “Thượng Trụy không dám.”

“Ngồi xuống.” Lập lại một lần, sau đó hắn không nói thêm gì nữa, cầm lấy chiếc đĩa, bắt đầu chậm rãi ăn đĩa rau.

Thượng Trụy cúi đầu đứng nguyên chỗ, một bàn tay thì cầm khay, còn tay kia bắt an mà nắm chặt tà váy, có chút không biết làm như thế nào cho phải.

Thấy nàng thủy chung bất động, Bạch Thế Phi dừng lại đôi bữa, không ngẩng đầu lên, cũng không lên tiếng.

Nàng nhanh chóng nhìn hắn một cái, rốt cục vẫn phải nhẹ nhàng đem khay ôm ở trước ngực, ngồi xuống ở cái bàn đối diện cách hắn xa nhất.

Hắn lúc này mới một lần nữa mới động đĩa, nhưng lại ăn rất chậm, cũng rất ít, cả bàn tám chín món ăn chỉ động ba đĩa, hơn nữa cũng chỉ động đến ba đĩa đó, mỗi cái đĩa bắt quả chỉ ăn một chút, nhìn thấy như vậy Thượng Trụy nhịn không được khẽ nhủ mày, bởi vì ngày bình thường chỉ lo tránh hắn mà không có lưu ý đến, chưa từng nghĩ hắn lại kén chọn như vậy.

Trầm lặng quá mức khiến cho giữa hai người trầm mặc có chút thân thiết đặc biệt, dần dần khiến cho nàng cảm thấy một chút khẩn trương, bắt đầu tìm cách nói chuyện, “Công tử ăn quá ít.”

Bạch Thế Phi dừng đĩa một chút, không lên tiếng.

Câu nói tiếp theo đến bên miệng chuẩn bị nói ra thì bị nàng cứng rắn nuốt trở vào, nhẹ nhẹ cắn môi dưới.

Hắn lại bỗng nhiên giương mắt nhìn nàng, một đôi mắt tinh thâm huyền như nước sâu, lại phảng phất u ám oán hận.

Trong lòng nàng giống như bị khẽ chạm nhẹ một cái, nàng vô ý lại lần né tránh tầm mắt của hắn.

Thật vất vả mới có lại một chút khẩu vị giờ lại biến mất hầu như không còn, hắn lại nhẫn nhịn không được đặt xuống chiếc đĩa trong tay.

“Thượng Trụy.”

“Đây.” Nàng đáp nhẹ, trái tim trong ngực thỉnh thỉnh thỉnh mà đập thật nhanh, lỗ tai dường như lặn lẽ nóng rần lên.

“Về sau từ bỏ thói quen này đi.”

“Cái gì?” Nàng nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Gần ở trước mặt hắn chỉ cách một cái bàn, lần nữa con mắt màu đen nàng trợn lên lại bay vào làm cho thần thái người ta mát lạnh, khiến cho hắn nhịn không được nội tâm lại có chút dưng đưa, khẽ thờ dài, hắn nói, “Về sau ngẩng đầu lên nhìn người.”

Hai má nàng đỏ lên, giống như bị nói chột dạ.

“Nơi này là Bạch phủ, không phải địa phương nào khác — cho dù tòa nhà có lớn, đến cùng chẳng qua cũng chỉ một mình ta mà thôi.” Hắn trong lúc nhàn nhạt nói chuyện có chút ít vắng vẻ, “Bạch phủ chưa từng có phân bè kết phái, các quân sự mặc dù đối với dong bặc có chỗ trách phạt, nhưng bình thường cũng cực kỳ rất nhỏ, tại đây trong phủ đại bộ phận mọi người gặp qua tương đối dễ dàng.”

Cho nên bất kể là nàng tuyệt sắc tình đồng, hay là nàng tâm tư cẩn thận đề phòng, tại đây không tồn tại chuyện các phòng lục đục với nhau cùng với chuyện đấu đá lẫn nhau trong phủ, kỳ thật cũng không có cần tận lực che dấu.

“Nô tài đã minh bạch.” Câu trả lời của nàng đủ thấp cho muỗi nghe.

Nàng không chế không nổi lại cúi đầu xuống lại khiến cho hắn cảm thấy trong lòng một hồi lạc lõng, có như vậy hắn lại nổi lên động niệm, muốn nâng lên khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn của nàng nhìn kỹ cặp mắt trong suốt kia, đáy lòng có một âm thanh nho nhỏ cho hắn biết chính mình là khát vọng cỡ nào, khát vọng nàng đáp lại, dù là chỉ là cho hắn một cái ánh mắt nhẹ nhàng, ít nhất có thể khiến cho hắn không đến nỗi thất vọng.

Cánh cửa “Két.” một tiếng mở rộng ra, Bạch Kính người hầu thiếp thân của Bạch Thế Phi trở vào, bất ngờ nhìn thấy Thượng Trụy đang ngồi, ngạc nhiên buột miệng nói ra, “Trụy Tử người tới hồi nào?”

Rốt cục cũng có người quay lại, Thượng Trụy như nhặt được đại xá, vội vàng đứng dậy hướng Bạch Thế Phi hành lễ cáo lui, cũng không đợi hắn lên tiếng đã bước nhanh rời khỏi ra bên ngoài, Bạch Thế Phi chăm chăm nhìn bóng lưng giống như đang chạy trốn của nàng, buồn bực đến nỗi muốn xốc cái bàn lên, đáy lòng im lặng hỏi trời xanh, vì sao là nàng, tại sao lại là hắn với nàng.

Chương 10

Sau Hàn lộ tiết sương giăng, cây lá vàng rơi, côn trùng sâu bọ cũng rút xuống, sắp gần đến cuối năm, thời tiết càng ngày càng lạnh, khi hoa Thủy Tiên vàng nhạt khai nở thì khí trời cũng trở lạnh, trong Bạch phủ tất cả các phòng lớn nhỏ cũng đã dựng lên chậu than sưởi ấm, mọi người thay đổi áo bông dày bông dày để ấm thân.

Lời Yên Nghênh Mi nói mấy ngày trước lại bất hạnh ứng nghiệm, Bạch Thế Phi chẳng may nhiễm phong hàn.

Dù vậy, cũng không có đổi lấy được sự quan tâm của Thượng Trụ thêm một chút, nàng vẫn y như cũ trốn tránh hắn, duy nhất có chỗ khác trước đây, bất quá là nàng lại trở nên càng thêm dè dặt, ở trước mặt hắn cố gắng làm sao không để lại dấu vết, nhưng mà điểm mờ ám ấy của nàng, lại sao thoát được hai mắt hai mắt nhìn quen tình đời của hắn, riêng chỉ trong lòng thì cười khổ.

Sau khi ăn sáng cùng Đặng Đạt Viên và tất cả quản lý bất động sản nghị sự tại phòng làm việc, báo cáo trao đổi một phen xong, hắn định đoạt làm mọi thứ, đến giờ Ty, Bạch Kính vội vàng từ bên ngoài mà vào, Đặng Đạt Viên liền cho chúng quản sự rời đi.

Bóp nát hoàn tử mà Bạch Kính giao đến, xem qua nội dung tờ giấy được che dấu trong đó, Đặng Đạt Viên hướng Bạch Thế Phi nói, “Lúc tào triều Lưu ngự sử chẳng qua là tấu thỉnh sự vụ ngày thường cho Hoàng Thượng xử lý, lại bị thái hậu ngay tại chỗ trục xuất triều đình.”

Bạch Thế Phi có chút cụt hứng mà A lên một tiếng, không ngoài dự tính, thái độ của Lưu Nga quả nhiên bắt đầu càng ngày càng cứng rắn, miễn cưỡng cười cười, nói, “Người tìm cách đem tin tức ta bị bệnh truyền vào trong cung.”

Ánh mắt Đặng Đạt Viên lóe lên, “Tiểu nhân sẽ đi làm.”

Bạch Thế Phi đứng dậy, dẫn Bạch Kính hướng thiện sảnh mà đi.

Lúc bước vào công thiện sảnh, mâu quang hắt liếc về phía thân ảnh duyên dáng đứng hầu sau lưng Yên Nghênh Mi, không hề bất ngờ trông thấy Thượng Trụ theo thói quen mà nhanh chóng rũ mi xuống, buồn phiền ẩn nhẫn lâu ngày không khỏi bắt đầu muốn tuôn ra, lúc ngồi xuống hắn cố ý chọn lấy vị trí đối diện Yên Nghênh Mi cùng vị trí của nàng.

Sau đó khóe mắt liếc qua liền thoáng thấy nàng lặng lẽ nhích người, muốn giấu mình sau lưng Văn Tĩnh đang đến bên cạnh, bởi vì động tác này của nàng mà bỗng nhiên hắn nhìn thẳng nàng, đúng lúc bắt được ánh mắt bất an nhìn trộm của nàng, bỗng rồi khản trương một chút nàng lập tức hướng ngoài cửa nhìn quanh, giống như chính mình cái gì cũng chưa từng làm, chỉ là không còn không dám nghênh tiếp hai con người của hắn.

Bạch Thế Phi tâm tình vô cùng buồn bực, tính khí nóng nảy trăm năm khó gặp rốt cục cũng bạo tố mà nổi lên.

Bọn người hầu tất cả đều hết sức chuyên chú mà vội vàng an trí đồ đạc, mang lên thức ăn, châm trà chuyển khăn, không có người lưu ý đến sắc mặt chủ tử đã trở nên trầm lạnh, mà ngay cả Yên Nghênh Mi cũng bởi vì trước bàn ăn người đến người đi mà không để ý đến đối diện đang nhàn nhạt bốc lên mùi thuốc súng.

Duy nhất chỉ có đại quân gia Thiệu Ân đang cẩn thận an bài lấy các hạng sự vụ đầu vào đấy, trong lúc bận rộn mà vẫn cực kì nhạy cảm mà đem động tác thần thái hai người Bạch Thế Phi cùng Thượng Trụ toàn bộ thu vào trong mắt, đến lúc này rốt cục cũng minh bạch, vì cái gì mà ngày thường đám người hầu hay hòa nhau: công tử ngày gần đây cảm xúc thập phần bất thường.

Chứng kiến Thượng Trụ lợi dụng lúc Bạch Thế Phi đã bắt đầu dùng bữa mà tiếp tục lặng lẽ chuyển nhích người, với hơn hai mươi năm đời tính tình của Bạch Thế Phi thì Thiệu Ân am hiểu sâu sắc, lập tức ý thức được sự tình muốn không xong, hắn tranh thủ thời gian mở miệng, “Trụ cô nương, thỉnh tới giúp lão nô một việc.”

Thượng Trụ nghe vậy như trút được gánh nặng, bước nhanh đi tới vị trí của hắn, đó là phía sau bên cạnh Bạch Thế Phi, cái này nàng không cần lo lắng còn có người thỉnh thoảng ngẩng đầu, dùng một loại ánh mắt phảng phất cực đoan thất bại tới thăm phiền muộn nói không nên lời nhìn nàng... Ánh mắt lạc lõng của hắn cùng một ít cảm xúc kỳ lạ khác, từ lúc trước cũng đã làm cho trong nội tâm của nàng cảm thấy rất sợ, rất sợ rất sợ, thậm chí muốn trốn tránh.

Vốn là đang lặng im dùng bữa Yên Nghênh Mi nghe được Thiệu Ân nói chuyện lại khẽ giật mình, như thế nào lại sai Thượng Trụ đến? Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt tự nhiên liền xẹt qua Bạch Thế Phi trước tiên nhưng mặt hắn lại không có biểu lộ gì, tiếp theo đứng ở phía sau hắn, chứng kiến Thiệu Ân bắt quá là gọi Thượng Trụ xếp một chồng chén đĩa.

Bạch Thế Phi chậm rãi đặt tay giữa hai chiếc đĩa.

Nếu như tiểu nha đầu kia chỉ là cùng hấn trò ‘lạt mềm buộc chặt’, thì cũng thôi, trò này thì hấn cũng có am hiểu một chút, cũng vui vẻ ý phụng bồi nàng đùa nghịch kiểu nam nữ trêu nhau cho vui một phen, thế nhưng mà, hấn biết rõ nàng không phải, nàng xác thực là muốn cách hấn xa một chút, tốt nhất bất luận thời điểm gì đều không muốn cùng hấn tương kiến.

Chính vì hấn biết rõ, nàng ngay cả cái trò ‘lạt mềm buộc chặt’ cũng không chơi, cho nên mới càng thêm bức mình.

Tất cả động tác nhỏ bé của mọi người đều không có tránh được hai mắt buồn thông của hấn, kể cả việc nàng đang trốn tránh, Thiệu Ân tự dưng kêu to, cùng với khóe miệng Yến Nghênh Mi ần ần cười, từng việc từng việc chồng lên cùng một chỗ, lại khiến cho buồn bức trong lòng càng lớn, cũng đã biết tâm sự của hấn, thì cũng không cần phải làm cái gì che giấu.

Đánh tay trong lúc đó ông tay áo lơ đãng phát qua, chiếc đũa rơi xuống trên mặt đất.

“Thượng Trụ.” Hấn gọi.

Thượng Trụ sững sờ, Thiệu Ân bên cạnh vội vàng đẩy đẩy nàng, ý bảo nàng nhanh lên tiến đến.

Mặc dù không rõ ràng cho lắm, nàng vẫn nên đi đến bên cạnh hấn.

“Đôi một đôi.”

“Vâng.” Nàng thu lại hàng mi, cầm lấy đôi đũa, lui ra phía sau hai bước, gã sai vặt bên cạnh tranh thủ thời gian truyền đến đôi mới, nàng cầm lấy đưa lên.

Bạch Thế Phi lại không tiếp, đợi cho nàng nhanh chóng phản ứng, giương mắt nhìn hấn.

Ánh mắt hấn nhận nhặt nghênh tiếp nàng, lúc này mới tiếp lấy đôi đũa.

Nhìn không ra khuôn mặt hấn lộ vẻ gì làm cho lòng nàng hơi sợ, mới lui ra phía sau một bước, hấn lại nói.” Thượng Trụ.”

“Vâng.”

“Lấy khăn ẩm đến đây.”

Có tiểu tỳ lập tức theo cái khăn trắng như tuyết nóng hôi đang bốc hơi nóng được lấy ra từ trong hộp.

Thượng Trụ trở về mang tới, nhưng vẫn như trước chỉ khi nàng nhìn hấn, Bạch Thế Phi mới tiếp nhận đồ trong tay nàng.

“Thượng Trụ.”

“Vâng.”

“Canh đã nguội lạnh.”

Một lần nữa tiếp nhận chén canh mà người hầu vội vàng mang tới, lần này nàng thông minh mà tự giác nhìn về phía hấn trước, cái này lại khiến cho sắc mặt Bạch Thế Phi có chút bất ổn.

Nhưng mà một khắc sau.” Thượng Trụ.”

“Vâng.” Nàng bắt đầu có chút căng môi.

“Thêm rượu.”

Toàn bộ người trong thiện sảnh dù cho là người gốc nhất chính, cũng đã nhìn ra công tử đang phát giận.

Trong lúc nhất thời không còn người nào dám ồn ào, thiện sảnh to như vậy mà yên lặng không một tiếng người, chỉ có rõ ràng vang lên âm thanh phân phó và trả lời của Bạch Thế Phi cùng Thượng Trụ.

Bọn người hầu đều xa xa đứng đấy, khẩn trương mà chăm chú nhìn một màn trước mặt, ba người tỳ nữ quen biết Thượng Trụ len lén nhìn trộm, người nhìn ta, ta nhìn người, ánh mắt tất cả đều nghi hoặc, cũng không rõ Thượng Trụ như thế nào mà đắc tội với công tử.

Chỉ có Yến Nghênh Mi tựa hồ cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không nghe, như không có việc gì mà ăn cơm với rau ăn, ngược lại với không khí đang căng co.

Cho đến khi Thượng Trụ không còn che giấu đôi mắt đen nữa, trong mắt nhấp nháy hiện rõ ràng phẫn nộ, tâm tình ác liệt của Bạch Thế Phi mới được coi là khá thư giải, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì sinh khí nên bị kéo căng ra lại để cho tâm tư tà ác của hấn rất hào hứng mà tiếp tục đùa với nàng.

Lúc này đây hấn lại sai nàng đến phòng bếp.

Thừa dịp Thượng Trụ người không có trước mặt, Yến Nghênh Mi mới thấp giọng cười nói, “Thế Phi, đừng nói ta không nhắc nhở rõ ràng cho ngươi,

cũng đừng làm cho nàng phát bực.”

Bạch Thế Phi cười hắc hắc, làm cho nàng làm phát bực mới tốt, tính lại thì cũng chỉ có mình nàng mới khiến cho hắn sinh hờn dỗi hay sao?

Muốn giận dứt khoát ai cũng đừng giận bót, hai người cùng giận.

Hắn nghĩ là muốn như vậy, thế nhưng mà đợi Thượng Trụ bùng đồ ngọt trở về, thì thấy nàng bị sai dịch trên trán đã lấm thắm mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận nên đã đỏ lên, khiến người ta thấy yêu tiếc, lòng của hắn rất vô dụng mà trở nên mềm nhũn, rốt cục cũng chuyên tâm ăn cơm, không hề sai khiến nàng.

Một lúc lâu, thấy hắn rõ ràng không tiếp tục, trong thính đường yên tĩnh im ắng, Thượng Trụ lại bỗng nhiên nói chuyện, “Công tử chẳng lẽ không cần gì sao?” Ngữ khí vừa phần vừa lạnh.

Một ngụm súp trong miệng Bạch Thế Phi thiếu chút phun ngay tại chỗ, xa xa một mảng âm thanh hít thở muốn té xỉu, Thiệu Ân dùng tay áo rộng ấn ấn cái trán đỏ mồ hôi, Yên Nghênh Mi thì che miệng ho mạnh liệt.

Đưa lưng về phía Thượng Trụ, bên môi hắn cong lên không nén được vui vẻ, nghĩ thầm, nàng đêm nay chắc chắn sẽ thỏ khức ‘thập diện mai phục’.

Yên Nghênh Mi thừa cơ cho đưa mắt ra hiệu Thiệu Ân.

Thiệu Ân tranh thủ thời gian tiến lên, nói với Thượng Trụ, “Trụ cô nương trước nghỉ một lát, để lão nô đến hầu hạ công tử là được rồi.”

Nhiều lần, sau bữa cơm, đám người hầu hưng phấn mà xi xào bàn tán, nguyên một đám chạy lại nói cho nhau nghe.

Còn chưa tới buổi chiều, chuyện vui của công tử gia cùng thị tỳ tùy tùng phu nhân đã bị thêm mắm thêm muối mà truyền khắp toàn bộ phủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Mọi không ít lang trung uống không ít được, thế nhưng mà bệnh tình của Bạch Thế Phi chẳng những không thấy chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng tăng thêm, ban ngày cơm nước không vào, trong đêm tối thì khó ngủ, người gấp bên ngoài năm bước đã nghe thấy hắn ho không ngừng.

Tin tức hắn bị phong hàn nặng, rốt cục cũng trong thời điểm thích hợp truyền vào tai của Lưu Nga cùng Triệu Trinh.

Lúc đó hàn lâm y quan thanh dật tuần nhâ đang ở Khánh Thọ cung mà bắt mạch cho thái hậu, trùng hợp Triệu Trinh nhận được tin nội thị Diêm Văn Ứng tới thỉnh an, trông thấy Nhâm Phiêu Nhiên, liền thuận miệng nói, “Văn Ứng nói hôm qua hoàng hậu đau đầu, là chuyện gì xảy ra?”

“Thần đã đi khám cho hoàng hậu và chữa bệnh qua, chỉ là có hơi chút dấu hiệu phong hàn, sau khi uống hết thuốc tối hôm qua đã sai người đến truyền nói không có việc gì rồi.” Nhâm Phiêu Nhiên đáp.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Triệu Trinh gật đầu, nhìn về phía Diêm Văn Ứng, “Gần đây trong nội cung có phải có nhiều người đều nhiễm phong hàn hay không?”

“Hồi hoàng thượng, ngoại trừ hoàng hậu, Dương Thục phi cùng Vương mỹ nhân thân thể trần quý cũng có chỗ không khỏe.” Dừng một chút, Diêm Văn Ứng lẩm miệng nói câu, “Tiểu nhân nghe nói bệnh tình Bạch gia công tử cũng khá nặng, nghe nói danh lang trong Khai Phong phủ đều đã thỉnh qua, nhưng vẫn là không có chuyển biến tốt.”

Lưu Nga ánh mắt lờm lờm, người cũng hơi chút nghiêng về phía trước, có chút quan tâm mà nói, “Thế Phi bệnh nặng như vậy?”

Diêm Văn Ứng vội vàng quỳ sát, “Hồi bẩm thái hậu, tiểu nhân cũng không biết tình hình thực tế, chỉ là ngày trước vô tình nghe được bọn thị vệ xuất cung trở về đang tán gẫu.”

Triệu Trinh nhíu mày, “Ngoài cung tất cả đều là mấy thứ lang băm gì đó!” Trong ngôn ngữ giống như có chút lo lắng.

Lưu Nga mỉm cười nói, “Hoàng Thượng nếu là thật không yên lòng, chi bằng lại để cho Nhâm y quan đi đến chỗ Thế Phi nhìn một cái, viết ra một đơn thuốc tốt đẩy lùi thương hàn.” Lại quay đầu hướng Nhâm Phiêu Nhiên hạ khẩu dụ, “Người đi Ngự Dược Viện lĩnh chút ít linh chi nhân sâm thượng đẳng, cùng nhau mang đến thưởng tặng cho Thế Phi.”

“Thần can tuân thánh ý của thái hậu.” Nhâm Phiêu Nhiên âm giọng trả lời.

Tin tức rất nhanh truyền quay lại đến Bạch phủ, trong thư phòng Bạch Thế Phi nghe từ chỗ Đặng Đạt Viên thuật lại xong, khẽ thở dài, “Một chút ân huệ của nàng ngược lại trước sau như một đều hào phóng.”

Đặng Đạt Viên chần chờ một chút mới nói, “Thái hậu chẳng lẽ không lo lắng Hoàng thượng cùng công tử qua lại thân mật sao?”

Bạch Thế Phi cười cười, “Hoàng Thượng cùng ta là chi giao từ bé, qua lại thân mật thiên hạ sớm đều biết, tuy nhiên trong nội tâm thái hậu cũng có cách nghĩ khác, nhưng thứ nhất là vẫn đối với hoàng thượng và ta còn chưa có thực sự kiêng dè, thứ hai Hoàng Thượng bây giờ bắt quá là con rối giật dây trong tay nàng, nàng ta ở trên triều đình đã không lưu tình chút nào ra mặt chinh hấn, ra khỏi Sùng Chính điện thì tự nhiên sẽ giả bộ một chút sắc thái, ở trước mặt hấn thỉnh thoảng cũng sắm vai từ mẫu.” Cái này gọi là vừa đầm vừa xoa, còn làm cho sự quan đương triều dễ dàng đối với nàng thuận bút phong thêm cho nhiều công đức.

“Ngươi cho chút ít châu báu nén bạc tiền cung, khen thưởng đám người tương quan cho tốt.”

Nói xong Bạch Thế Phi đứng dậy, cùng Đặng Đạt Viên cùng nhau ly khai, nhưng mà vừa bước ra cửa thư phòng, liền gặp Bạch Kính thần sắc khác thường đang chờ đợi ở bên ngoài, con mắt quang lướt qua lướt lại, lại thấy Thượng Trụ đứng ở hành lang cách đó không xa, hấn ngăn người.

“Trụ Từ ở đằng kia hầu khoảng chừng đã hơn một canh giờ.” Bạch Kính thấp giọng nói.

Thượng Trụ bên kia nghe tiếng quay đầu, lần đầu tiên rơi vào trên người Đặng Đạt Viên, gương mặt hiện ra sắc mặt vui mừng, tiếp theo tầm mắt nhanh chóng rơi vào thân ảnh Bạch Thế Phi, chỉ cùng hấn nhìn nhau, con ngươi liền có chút nghiêng đi.

Thanh sắc Bạch Thế Phi dấu điểm chút ý cười âm áp, nghiêng đầu đối với Đặng Đạt Viên nói, “Chuyện gì?”

“Hôm qua khóa vàng của Trụ cô nương không cẩn thận làm hư cái móc khoá, nhờ tiểu nhân cầm đi cho thợ kim hoàn sửa chữa mang về.”

“Ah?” Bạch Thế Phi giống như hơi cảm thấy hứng thú, “Khóa vàng?” Cái trò gì mà đối với nàng trọng yếu đến nước này, khiến cho nàng sốt ruột đến mức đứng tại cửa ra vào đợi gần nửa ngày.

Đặng Đạt Viên từ trong vạt áo lấy ra một cái cổ vòng mảnh tơ vàng tinh xảo, Bạch Thế Phi tiếp nhận, khe khẽ ồ lên một tiếng, cái vòng cổ này bắt quá lớn bằng lòng bàn tay, chỗ móc khoá lộ ra một mảnh bạc kim hợp nhỏ nhỏ hợp thành cái khoá, rõ ràng cho thấy là vật đeo của trẻ nhỏ, trường mệnh khoá phía dưới còn có sáu chuỗi khớp dài như ý Kim Châu, có chút đặc biệt.

Hình dạng phú quý, chạm trổ tinh xảo, ứng với sở vật của nhà không tầm thường

Quái dị chính là hấn lại có một loại cảm giác lờ mờ quen thuộc gì đó là đã từng gặp qua cái vòng cổ nhỏ này.

Bạch Thế Phi đem cái khoá lật lại, sau lưng quả nhiên có khắc ký danh cùng với ngày tặng, mắt nhìn kỹ tên kia, cảm giác kì dị càng ngày càng đậm, lại liếc mắt nhìn hạ nhân đứng trên hành lang, trên mặt hấn đã lộ ra vẻ hoảng loạn, hấn cười cười, đối với Đặng Đạt Viên cùng Bạch Kính nói, “Đều xuống dưới đi.” Cầm trường mệnh khoá đi về phía Thượng Trụ.

Người của hấn vẫn còn cách đó ngoài một trượng, Thượng Trụ đã rũ lông mày và lông mi, quỳ gối thỉnh lễ.

Bạch Thế Phi đứng lại ngay trước mặt nàng, vỗ nhẹ nhẹ cái vòng cổ trong lòng bàn tay, “Của nàng?”

“Vâng.”

“Ồ đâu ra?”

Khuôn mặt Thượng Trụ cứng lại, có chút nhạt, “Khi còn bé được một người tặng cho.” Rõ ràng là không có ý muốn cho hấn biết nguyên nhân.

Ánh mắt Bạch Thế Phi trên cổ của nàng mặc dù đang bị trang phục mùa đông bao lấy nhưng vẫn thấy một đoạn nhỏ nhấn mềm mại xinh đẹp, tháo cái khóa vàng trên tay ra, bước về phía trước một bước đứng gần trước mặt nàng, nhẹ nhàng cười cười nói nói, “Cái vòng vàng làm thật là đẹp mắt, nàng đeo lên ta nhìn xem ra như thế nào.”

Thượng Trụ lúc này lui về phía sau, sống lưng liền đụng vào cây cột trụ hành lang, cử chỉ thân mật của hấn chẳng những dọa nàng nhảy dựng, mà hành động này cũng khiến cho sâu trong nội tâm một chút xấu hổ cùng hỗn loạn, cuống quýt mở miệng xin miễn, “Nô tài không dám làm phiền công tử!”

Bạch Thế Phi không nói cái gì nữa, chỉ cầm vòng cổ trong tay chậm rãi đưa tới.

Thần sắc nàng bất định mà thò tay đi đón, hấn lại không có buông tay, hai người đều tự nắm lấy một bên nhỏ của cái vòng vàng, khoảng cách gần gũi chỉ cần ai hơi nhúc nhích đầu ngón tay sẽ chạm đến da thịt đối phương, gần ngay dưới đáy mắt hấn một tác, phía sau vành tai trắng nõn của nàng nổi lên màu hồng nhạt, người kia không biết nên đứng ở nơi nào mà khăn trương không thôi, con ngươi không dám chuyển động chỉ dám buông xuống nửa buồn bực nửa xấu hổ.

Một loại cảm giác kỳ lạ mọc lên trong trái tim hấn, ánh mắt hấn rơi vào lông mày và lông mi của nàng, mũi thon, môi hồng nhạt, có chút nhi si ngốc nhưng không cần né tránh.

Đầu ngón tay đang nắm vòng cổ phát ra một chút lực đạo, tuy rằng là rất nhẹ nhưng lại có một cỗ khí thế không cho phép làm trái ý, cuối cùng bắt buộc nàng khuất phục ngẩng đầu, ánh mắt nàng đụng ngay lập tức, đáy mắt hần không che dấu chút nào toát ra tình mang, như lửa nhiệt mà dường như thâm sâu không đáy, khiến lòng nàng tiêm bông mà rối loạn, xấu hổ không ngừng truyền thẳng lên tới óc, khiến cho mặt phấn thêm rực rỡ như là hàm xuân.

Bất quá trong chớp mắt nàng đã tự giác mình thất thố, xấu hổ quá nặng đồng thời buồn bực càng nặng, quyết tâm trừng mắt liếc hần một cái.

Bạch Thế Phi có chút không muốn buông tay ra, nàng nhanh chóng nhận lấy khóa ảnh, muốn đi lại bị hần ngăn lại trước người, muốn lui nhưng sau lưng cũng đã dựa cột trụ hành lang, lúc trước liếc mắt một cái, hần tránh ánh mắt bên trong có chứa đựng trông mong gì đó trực tiếp diễn đạt đầy lòng nàng, mà bực mình là hoàn cảnh xấu hổ cùng với cái người khó chơi trước mắt này, đều là từ lúc chào đời tới nay nàng chưa bao giờ trải qua.

Hần mỉm cười nhìn xem nàng không biết làm thế nào, ôn nhu nhẹ cười, “Tiểu Trụ, cùng ta nói chuyện với nhau.”

“Nói... Cái gì?” Nàng bất an mà rất nhanh rũ dài lụa bên eo xuống.

“Tùy tiện nói cái gì.” Hần cúi xuống tìm kiếm đồng tử của nàng, bắt buộc nàng không thể không nghênh tiếp hai con ngươi của hần thêm lần nữa, “Vị như nói ta bị bệnh lâu như vậy, nàng một chút đều không quan tâm ta.” Rất có chút bất mãn ai oán.

Kiểu nhan nàng đỏ thắm, nhanh chóng nghiêng đầu, “Trong phủ người nào dám không quan tâm tới ngài? Những ngày này đại quân gia đã thỉnh bao nhiêu lang trung, tam quân gia chẳng những đi trừ phòng dịch thân sắc thuốc cùng chung đồ bổ, còn nghiêm khắc dặn dò Bạch Kính phải trông chừng ngài một tác cũng không rời, không phải sao?” Khi mở miệng ra nói chuyện, sự phản đối của nàng cũng bộc lộ ra, nhanh chóng liếc nhìn hần một cái, “Còn có bọn nha đầu, người nào trong miệng không phải mỗi ngày nhắc đi nhắc lại, cầu Bồ Tát phù hộ người mau mau khỏe mạnh.”

Cái này nhân gia đại phú đại quý thì bất đồng với cùng bách tính bình dân, chủ tử bất quá ngẫu nhiên cảm phong hàn, nhưng lại giống như là trời muốn sập xuống, nói là thỉnh rất nhiều lang trung, uống rất nhiều dược nhưng chưa từng có chuyển biến tốt đẹp, nhưng lúc này nhìn hần rõ ràng là có vẻ thần thanh khí爽, chỗ nào giống như người phát bệnh? Cũng không biết hần trước mặt người khác ho khan là đúng hay giả bộ.

Bạch Thế Phi bỗng nhiên cúi đầu, chớp mũi nhẹ nhàng cọ qua tóc mai của nàng, nhẹ nhàng hà hơi trong tai nàng, “Ta đã nói nàng làm sao có thể không quan tâm ta, nguyên lai Tiểu Trụ là nhìn ở trong mắt, ghi tạc ở trong tim nhĩ đây này.” Nói xong thì đã quay người, ống tay áo dài như lưu vân phật qua phật lại sau lưng, bên môi có một tia đùa giỡn vui sướng, sau đó tiểu ý dần dần thâm.

Thượng Trụ đứng bất động tại chỗ, cảm môi hung hăng trừng mắt nhìn bóng lưng Bạch Thế Phi bỏ xuống một câu giống như pháo đốt trên chọc nghênh ngang mà rời đi, gương mặt nhất thời giống như hỏa thiêu qua mà đỏ lên, nhất thời lại bởi vì tức giận đến cực điểm mà lúc trắng lúc xanh.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12

Ngày hôm đó lúc hoàng hôn, vị khách nhân đã đến bên trong Bạch phủ, Thiệu Ân hướng tới cung nghênh đưa vào phòng khách, nhìn bãi trà thơm, liền phân phó một đám hạ nhân tản đi.

[...] *(lại tả cảnh – gián lược)*

Trước một tấm bình phong trang trọng hùng hậu án ngay trung tâm, trên bàn bày biện một ấm và chén trà nhỏ bằng bạc khắc hoa, Bạch Thế Phi cùng Nhâm Phiêu Nhiên ngồi ở hai bên bàn sơn hình chim ưng cùng với ghế rộng có tay nắm.

Bưng lên chén nhỏ nhấp một ngụm trà, lúc che lại thì Bạch Thế Phi thoáng ho nhẹ một phát.

Nhâm Phiêu Nhiên ghen ngào mà cười, chế nhạo nói, “Ngươi hoặc là đừng giả bộ, hoặc là muốn giả bộ thì phải có chút khạc nhổ, âm thanh ‘khụ khụ’ thanh thúy này, ý vị miễn nhu (mềm mại), có điểm nào như là người mắc bệnh?”

“Ngươi đây ‘tiên thủ y đồng’ có thể đổi tên gọi ‘tiên nhĩ y đồng’ rồi.” Bạch Thế Phi cười hắc hắc, “Hôm nay tình hình trong triều như thế nào?”

“Quan viên bị thái hậu đuổi ra triều đình trước sau gộp lại đã có tầm mười vị.”

“Những người được an bài bù vào chỗ thiếu thì như thế nào?”

“Nói chung theo như kế hoạch của ngươi tiến hành, thông qua người trong kinh thành dẫn kiến (giới thiệu gặp mặt) cùng với cho người ngoài giả trang, trong đám người mới vào triều có năm người đứng đầu trong danh sách của ngươi, ngoài ra trong đám môn hạ, Xu Mật Viện, Tam Tĩ, Ngự Sử Đài cùng Gián Viện Lí, Hoàng Thượng cũng đã âm thầm an bài.”

Bạch Thế Phi nhẹ gật đầu, “Nghe nói thủ lĩnh bộ tộc Đảng Hạng ở Tây Bắc Triệu Đức Minh bởi vì bệnh trên người, cuối năm dự định phái kỳ nhi tử vào kinh diện thánh, chúc mừng năm mới cùng với áp vận vật tư tặng cho triều đình tặng?”

“Vâng, đến lúc đó đến sẽ là con thứ hai của hần Triệu Nguyên Hoan.”

Bạch Thế Phi khẽ gật mình, “Chấp sự không phải con trai trưởng Triệu Nguyên Hạo của hần sao?”

“Phụ trợ Triệu Đức Minh cai quản bộ tộc vẫn là Triệu Nguyên Hạo, nhưng lễ hàm nói người tới lần này không phải hần mà sẽ là Triệu nguyên hoan.”

Bạch Thế Phi trầm tư suy nghĩ, bên môi dần dần trôi lên một chút hứng thú.

“Thế nào? Ở đây còn có huyền cơ hay sao?” Nhâm Phiêu Nhiên hiếu kỳ hỏi.

Bạch Thế Phi lắc đầu, “Chỉ là có chút nhận xét, bất quá hiện tại nói còn quá sớm.”

Triệu Nguyên Hạo kia tựa hồ vẫn chưa thương vị đã có ý định không cùng triều đình giao hảo, nếu như một ngày kia Triệu đức minh chết bệnh mà để cho quyền hành của Đảng Hạng rơi vào tay hần, đã hơn hai mươi năm giáp trụ biên phòng Tây Bắc ‘ hữu canh vô chiến’, nói không chừng sẽ vén mở một vòng khói lửa mới.

Nhâm Phiêu Nhiên che dấu vui vẻ, bắt đầu trao đổi chuyện chánh sự.

“Thái hậu ngày trước từng lệnh Tập Hiền Viện cùng lễ quan thỏa thuận kỹ càng nghi chú phục sức khi vào yết kiến thái miếu, sau đó lễ quan tấu thỉnh thái hậu khi hành lễ mặc chỉ có Hoàng thượng mới mặc áo long cổn, đeo trang sức có mười sáu chu long hoa cùng mười hai lưu châu buông xuống trước sau nghi thiên quan (mũ vua).”

“Nàng muốn khoác trên người cốn miện (áo long cổn cùng vương miện hoàng đế) hưởng thái miếu tế tổ?” Bạch Thế Phi tuy nhiên hơi kinh ngạc, sắc mặt lại không có bao nhiêu là bất ngờ, tựa hồ là cử động này của Lưu Nga hoặc nhiều hoặc ít cũng nằm trong dự liệu của hần.

“Hoàng Thượng hy vọng có thể ngăn cản nàng.” Nhâm Phiêu Nhiên nói, chính là bởi vì đang mang trọng đại, cho nên Triệu Trinh mới có thể chệnh lệch hần tới thân truyền lời nhắn.

Nếu như lúc tế tổ thái hậu khoác trên vai chính là để phục, vị hoàng đế Triệu Trinh này bán tôn mặc cái gì? Đường đường nam nhi sáu thước, còn có mặt mũi nào đi theo nàng cùng nhau thăm viếng liệt tổ liệt tông Triệu gia.

Khuôn mặt Bạch Thế Phi chậm rãi trầm ngưng, “Việc này thực không dễ làm.”

Bao nhiêu năm rồi Lưu Nga vẫn muốn hưởng thụ đãi ngộ của thiên tử, bây giờ quyền thế của nàng trong triều đình rốt cục như mặt trời ban trưa, trong lễ mừng yết kiến long trọng nhất trong năm, đúng là cơ hội thật tốt cho nàng hướng các quan lại chứng minh rõ ràng bản thân, muốn ngăn cản việc làm lần này của nàng nói dễ vậy sao.

“Ngay cả người cũng không có biện pháp sao?” Nhâm Phiêu Nhiên hỏi.

“Biện pháp cũng không phải nhất định không có.” Liều mạng đổi ra một hai vị trọng thần trong triều ra sức can gián, biết đâu nhiều ít gì có thể kiềm chế nàng, “Ta lo lắng chính là sau khi nghi điển chấm dứt.”

“Người sợ nàng lại đối phó lại?”

“Xem thái độ tôn vinh của nàng bây giờ một tay che trời, làm sao có thể cho người ngoài nửa điểm làm trái, huống chi là tại nghi lễ long trọng vô cùng trọng yếu này kéo chân sau của nàng, sau đó chỉ sợ người cùng ta còn có Hoàng Thượng đều lại không có một ngày tốt lành.”

Nhâm Phiêu Nhiên cười khẽ, “Khó trách ta trước khi đi Hoàng Thượng nói một câu nói.”

“Cái gì?”

“Hoàng Thượng nói lúc này hần quyết tâm, cho dù người buông tay đi làm, không cần để ý hậu quả như thế nào.”

“Hần đương nhiên nói như vậy?” Bạch Thế Phi bắt đầu khẽ cười, tình mâu nhấp nháy khác thường.

“Tự nhiên thật đúng.” Loại lời này ai dám bịa đặt nửa câu, Nhâm Phiêu Nhiên nhẹ giọng thờ dài, “Cũng không thể trách Hoàng Thượng hung ác muốn đập nổi chìm thuyền, thái hậu đối với hần càng lúc càng khinh mạn rồi.” Có thể nhẫn nại, không có thể nhẫn nhục .

“Đã Hoàng Thượng đã lòng dạ kiên định, không thể nói trước ta và người cản trở hần một hồi.” Dừng một chút, Bạch Thế Phi nhìn về phía Nhâm Phiêu Nhiên, con mắt sáng lên hiem thấy mà trở nên nghiêm túc mà sắc bén như dao bạc, giọng nói lạnh mà trầm đến cực độ, “Nghi điển từ đầu đến cuối, người trong cung bình thường chăm sóc hần.”

Khuôn mặt Nhâm Phiêu Nhiên gật mình, ngay cả âm thanh cũng thay đổi, “Ý của người là — “

Trầm mặc hồi lâu, Bạch Thế Phi mới trì chậm chậm nói, “Người suy nghĩ một chút, thái hậu vốn là đem Sở Vương Triệu Nguyên Tá – cháu Triệu Tông

Bảo nuôi dưỡng một thời gian dài trong nội cung, bây giờ lại một mực thủ sẵn con trai của Kinh Vương Triệu Nguyên Nghiễm trong cung làm thư đồng cho Hoàng Thượng...”

Có lẽ nàng không nhất định có tâm tư hiểm ác như vậy, nhưng hôm nay muốn xung đột chính diện, hẳn lại không thể không phòng ngừa vạn nhất.

Khuôn mặt Nhâm Phiêu Nhiên cả kinh trắng bệch, trên trán cơ hồ chảy ra mồ hôi lạnh.

Lưu Nga muốn bắt quả chỉ là một con rối, nếu như ngày nào đó Triệu Trinh này làm Hoàng Thượng không nghe lời, làm cho nàng cảm thấy không hề hài lòng thuận ý, khi cần thiết, đem một người niên kỷ nhỏ hơn thao túng dễ dàng là con nôi dỗi nằng lên long ý đến mà cướp lấy, chuyện cũng không phải toàn bộ không có khả năng.

Có câu nói: hổ dữ không ăn thịt con, nhưng mà nói thế nhưng lại chưa bao giờ áp dụng cho trong cung, chỉ cần xem tiền triều Võ Tắc Thiên là đối đãi con trai ruột của mình như thế nào, liền biết đấu tranh vương quyền tàn khốc như thế nào, cốt nhục tình thân tình không hề tồn tại, mà chỉ có là ‘được làm vua thua làm giặc’.

Sau khi Nhâm Phiêu Nhiên rời đi, Bạch Thế Phi gọi Đặng Đạt Viên đến.

“Có vài chuyện tình sáng sớm ngày mai người thay ta đi xử lý, trước hướng chỗ ngồi bọn người náo nhiệt ở Câu Lan từ quán thả ra tin tức, nói y thuật Phiêu Nhiên siêu quần ta đã ‘thuốc đến bệnh trừ’, sau đó an bài ta cùng phu nhân ở hồi Yến phủ thăm viếng, ta cần cùng Yến đại nhân gặp mặt một lần, còn có, lệnh cho người của các châu phủ vùng Tây Bắc quan sát chặt chẽ, chỉ cần Triệu Nguyên Hoan tộc Đăng Hạng vừa vào quan lập tức truyền thư hồi phủ.”

Đặng Đạt Viên lĩnh mệnh sau vội vàng đi an bài.

Thần sắc Bạch Thế Phi trong trẻo nhưng lạnh lùng, một mình một người đã ngồi trong sảnh thật lâu, cuối cùng mới chậm rãi đứng dậy.

Chậm rãi trở lại Đệ Nhất Lâu, hơi nghiêng thủ đối với Bạch Kính ở sau lưng mà nói, “Đi hâm nóng một bình Tiên Lao đến đây.” Tự mình đi vào trong hành lang gấp khúc.

Lâm Uyển ở bên trong cảnh khô thưa thớt, nguyên lai mặt hồ Bích Lục đã kết thành miếng băng mỏng, tầng mây u ám lộ ra bầu trời không trăng không sao, không có cảnh âm che lấp mà lộ ra con đường đá đầy tuyết, chẳng qua là sau này sương tuyết trở nên vô cùng ẩm ướt cùng lây lội.

Bạch Kính đem rượu đến, hẳn như cũ là vô thanh vô tức mà ẩn tại trong phù đình Thủy Các, lẳng lặng nhìn mặt hồ băng cách đó không xa ánh lên chút ánh sáng, lẳng nghe tiếng sáo cô lạnh u thanh vang lên giữa đêm tối mênh mông, trong bóng tối một người chậm rãi tự rót uống một mình.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Bên trong Khai Phong thành cửa hàng cao thấp mọc lên như rừng, từ một hai tháng trước đã bắt đầu cạnh tranh bán đồ mừng lễ năm mới, có tân y gấm vóc, môn thần (thần giữ cửa) lớn nhỏ, lịch năm sau, hoa vàng, câu đối tết vãn... vãn, sau lễ ngày mồng tám tháng chạp qua đi Bạch phủ cũng bắt đầu sửa sang chuẩn bị đồ tết, ướp thịt khô, ủ rượu xay gạo, vẩy nước quét nhà lau cửa, phòng ốc sạch sẽ, mua sắm các loại rượu trái cây dùng để thờ cúng, chuẩn bị cho tốt hoa thơm cung vật để nghênh thần.

Trung tuần tháng chạp, Trang Phong Tuyền đã đến Bạch phủ, ý định ở đây ăn mừng năm mới.

Từ lúc gặp nhau dưới hành lang về sau, Thượng Trụy ngược lại cũng trốn Bạch Thế Phi nữa, nhưng suốt nửa tháng lại không chịu cùng hẳn nói câu nào.

Mặc kệ bạch thế phi thừa dịp khi không có ai thì vây quanh ở bên người nàng nhỏ giọng mềm mại mà cầu xin tha thứ, hay là nhờ Bạch Kính đưa thư xin lỗi chỉ thiên phát thệ về sau sẽ không làm cho nàng tức giận nữa, tất cả đều vô dụng, ngày thứ hai nàng nhìn thấy hẳn, vẫn như cũ là lạnh lùng mà liếc mắt, sau đó tự kiểm chuyện để làm.

Ngay cả đến buổi tối hẳn mời Trang Phong Tuyền cùng Yến Nghênh Mi đến Đệ Nhất Lâu ở bên trong uống rượu tán gẫu, nàng cũng là nói cái gì cũng không chịu cùng Yến Nghênh Mi cùng nhau tới.

Bạch Thế Phi bị ghen đến mức vô kế khả thi, kêu khổ thấu trời.

Yến Nghênh Mi không ngớt nhin cười, “Ta có một biểu đệ một mực rất yêu mến thượng trụy, tình hình nàng lúc ấy tránh hẳn tự như là hôm nay tránh người, biểu đệ không có biện pháp, đành phải đến cầu xin ta tìm cơ hội lại để cho hẳn và Thượng Trụy một mình gặp mặt một lần.”

Hiếm khi nghe được người bên ngoài nhắc đến quá khứ của nàng, Bạch Thế Phi thập phần hào hứng, “Ngươi giúp hấn đến sao?”

“Ta đi dò xét nha đầu kia trước, kết quả nàng nói ta nếu là thật làm như vậy, nàng sẽ không để ý tới ta một tháng.”

Trang Phong Tuyền nổi hứng tò mò, “Về sau như thế nào?”

“Về sau ta thấy biểu đệ đau khổ cầu khẩn hết mức, nên đã đáp ứng hấn, an bài bọn hấn một mình gặp mặt một lần, ta vốn tưởng rằng nha đầu kia chỉ là thuận miệng nói chơi, không nghĩ tới sau khi nàng gặp qua hấn ta rồi trở nên buồn bình, thật sự suốt một tháng không cùng ta nói nửa lời, trọn vẹn ba mươi ngày, một ngày cũng không ít.”

“Ah...” Bạch Thế Phi nhin không được vuốt trán thờ dài.

Trang Phong Tuyền cười ha ha, vỗ vỗ bờ vai của hấn, “Hào huynh đệ, ngươi còn phải cố gắng nhin nửa tháng đó.”

Bạch Thế Phi cười hắc hắc, đồng dạc mà nói, “Chi cần có thể ôm nỹ nhân về, cố gắng nhin mấy cái nửa tháng thì có làm sao.” Con ngươi đang mỉm cười một nửa chớp động, khi ngược lên nhìn về phía Yến Nghênh Mi thì lại có thêm chút trần trề thích thú, “Nàng là từ nhỏ bị bán vào Yến phủ sao?”

Không ngờ hấn lại hỏi đến vấn đề này, Yến Nghênh Mi không khỏi giật mình, cười cười nói, “Cái đó đương nhiên không phải.”

Trang Phong Tuyền thấy hai người này một hỏi một đáp, phảng phất đều có chút khác thường, lông mày nhảy lên hay (vẫn) là nhìn phía bạch thế phi.

Bạch Thế Phi ngân nga nói, “Ngươi còn nhớ hay không sáu năm trước, cái ngày tuyết rơi ta trên đường cái ngay cửa Nam phóng ngựa?”

“Nhớ rõ, lúc ấy ngươi thiếu chút nữa đụng vào một cái tiểu đồng tử, còn có Nghênh Mi.”

Bạch Thế Phi bỗng nhiên nghiêng đầu, cười một nửa nhìn về phía Yến Nghênh Mi, “Nàng chính là tiểu đồng đó đúng hay không?”

Yến Nghênh Mi khe khẽ thờ dài, “Ngươi trước mặt nàng ngàn vạn lần cũng được nhắc tới, bằng không thì nửa điểm cũng không tốt (dịch đại).”

Bạch Thế Phi gật gật đầu, bụng chén rượu lên chậm rãi uống, trong mắt ẩn chứa một dòng suy nghĩ sâu xa, nhưng lại không có tiếp tục truy vấn.

Tựa hồ trong vòng một đêm, mai vàng nở rộ, sắc hoa tràn khắp bên trong nội viện Bạch phủ, hương hoa thơm ngát mùi dấm.

Đã đến ngày hai mươi bốn tháng chạp, bởi vì là ngày giao năm, mọi nhà tể bái Ông táo, ở bên trong Bạch phủ cũng vô cùng long trọng, sớm mấy ngày đã đem bếp lò, bàn ghế và chảo nồi đã được thu dọn sạch sẽ.

Tể bái ngày hôm đó, tám chân dung ông Táo dán trên bàn thờ suốt một năm đã bị khói lửa ám được tháo xuống, mang lên đầu heo, song ngư, bánh đậu, đường mạch nha, bánh phở, các loại đồ cúng, rượu quả, đem bức họa xuống đặt ở trong lư hương mà đốt, sau đó lại đốt thêm một chút tiền giấy, hai bên bức họa còn dán một câu đối: “Thượng thiên ngôn hảo sự, hạ giới bảo bình an” (Trên trời nói chuyện tốt, dưới đất bảo vệ bình an), cuối cùng dùng bã rượu tỉnh tể bôi lên miệng lò.

Bởi vì Bạch phủ phải để một đám người hầu hàng năm thay phiên nhau về nhà mừng năm mới, để cho tiện những người này sớm ngày trở về, trong phủ hàng năm vì nô bộc mà tổ chức cơm tất niên cũng trước thời hạn vào ngày hai mươi bốn, do đó sau khi dọn đồ cúng phiên phức xuống, lễ tiễn thân hoàn tất, Thiệu Ân không nghỉ ngơi mà đi an bài tiệc rượu buổi tối.

Bạch Thế Phi cùng Đặng Đạt Viên đi về phía thư phòng.

“Sau khi thái hậu hạ chỉ muốn khoác trên vai để phục tiến yết thái miếu, đều là Yến đại nhân cùng Lễ bộ Tiết Khuê đang tham gia chánh sự phản đối, Yến đại nhân dùng Tứ thư trong cuốn Thượng Thư Chu Quan ở trên triều mà trần thuật, cho rằng lúc thái hậu tể tự nên mặc chính là lễ phục của Vương Hậu mà không phải là lễ phục của đế vương.” Đặng Đạt Viên bẩm.

“Tiết Khuê kia lại nói cái gì?”

“Mặt khác đám đại thần phụ chính đều không dám nói, duy độc Tiết thừa tướng đứng ra nói, nếu như thái hậu nhất định phải mặc như vậy đi bái kiến tổ tông, vậy thì khi hành lễ nàng dùng lễ bái của nam tử hay là dùng lễ bái của nữ tử?”

Bạch Thế Phi cười ra tiếng, “Hấn cũng dám nói.”

“Tiết thừa tướng luôn thủy chung mạnh mẽ phản đối cử động lần này Trần thái hậu.”

“Tiết Khuê là tam triều nguyên lão, đối nhân xử thế cương nghị nghiêm mẫn thanh chính, thái hậu cũng khó làm gì hấn.”

“Thái hậu mặc dù rất là không vui, nhưng ở hai vị thừa tướng đại nhân ở bên dưới ra sức khuyên gián nên cũng không khỏi nhượng bộ, nàng mặc dù không có hoàn toàn tiếp thu lời khuyên ngăn của bọn hấn, nên cũng đối với kẻ khác cải biến còn phục, vẫn giữ kiêu dáng của hoàng đế, nhưng tự giảm thứ hai thứ, y đi bái tổ tông, váy đi tảo, cũng không có bội kiếm, cuối cùng y phục nàng khoác trên vai khi thờ cúng chung quy cũng không phải là y phục vương miện đầy đủ của hoàng đế.”

“Cũng chỉ có thể như vậy.” Bạch Thế Phi khẽ cười khổ, “Có thể làm cho nàng chịu cải biến đã không dễ, ngươi mà lại nhìn xem bỏ đi, qua năm mới nàng

tất nhiên sẽ tìm cơ hội giáng tội Yến Tiết hai người, cái này một hồi là bốn công tử cũng không cách nào thoát thân khỏi chuyện này.” Sắc mặt có chút tối tăm phiền muộn, giống như trong nội tâm treo lấy một chút băn khoăn không rõ.

“Chẳng lẽ không có kế sách ứng phó sao?”

“Thời điểm này nàng đang tại nỗi nóng, không thể hành động thiếu suy nghĩ, người phân phó xuống dưới, tĩnh lặng một chút trước để an ổn qua năm mới, chuyện tình thừa thãi ra năm nói sau.”

Đặng Đạt Viên nhẹ gật đầu, “Tiểu nhân minh bạch.”

Bạch Thế Phi vì Lưu Nga mà thiết trí lần này nhiều như vậy, những nghiên cứu trước khi hành động là cố tình cho hôm nay lấy tình chế động, và lại nhìn xem nàng ra chiều như thế nào, hiệu quả vừa thâm vừa cạn.

Lúc nói chuyện, Thiệu Ân bưng một đồng giấy hồng được cắt xếp chỉnh tề tới gặp.

“Công tử, trên bàn cũng sắp dọn cơm, nên ghi hết phong bao.”

Bạch Kính tiến đến mài mực, Bạch Thế Phi đề bút trên giấy hồng tùy ý viết xuống số lượng tiền thưởng không giống nhau, Thiệu Ân lại gọi mấy tên sai vặt, ba chân bốn cẳng đem mỗi tấm giấy hồng viết xong đều cầm lên phía trên chậu than sưởi ấm, đem nước mực hơi cho khô, sau đó bỏ vào trong nguyên một đám bao lì xì.

Sau khi chỉnh lại, Thiệu Ân bưng khay đựng đầy tiền lì xì, dẫn đại gia hỏa bị kích động hướng về thiện sảnh mà đi.

Bạch Thế Phi mỉm cười đưa mắt nhìn bọn hán ly khai, trong thư phòng lại không còn ai khác, con mắt hướng đến bên một góc bàn, nhặt lấy một tờ giấy hồng rơi ở tại một góc hẻo lánh, đề bút, cầm lấy hơi trên than cho khô, xếp lại giấu vào trong tay áo sau đó cũng cất bước ly khai

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mị Loạn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Trong thiện sảnh đã dọn xong rượu tiệc, ba vị quân gia cùng các quân sự đều đã đến đông đủ, chỉ chờ Bạch Thế Phi ngồi vào vị trí tôn kính trước.

Hai bên sảnh cũng xếp đặt đều các bàn, có thể ngồi xuống ở nơi đây đều là nô bộc và tỳ nữ cấp bậc cao, không phải là các người hầu làm việc theo sau Đặng Đạt Viên ở bên ngoài, thì cũng là tùy tùng thân cận của chủ tử hai phòng, người liên quan hầu như mỗi người đều có tài năng do Bạch Thế Phi gọi thăng tên đến làm.

Ngoài ra còn có người hầu các phòng ngồi hai bên các xung quanh, còn có các món ăn thịnh soạn ở một bên, bởi vậy toàn phù hợp lại đoàn tụ cả một đường.

Yến tiệc rất nhanh qua ba vòng rượu và đồ nhắm, tất cả bàn bắt đầu người tới ta đi, kính rượu lẫn nhau, ngay cả Bạch Thế Phi cũng đứng dậy, đi qua kính tất cả các quân lý cùng quân sự, còn mỗi vị thuộc hạ lĩnh lương của hán đều tỏ lòng biết ơn, những phong tiền thưởng lớn của các quân lý này đều tự nhiên sớm được Thiệu Ân cùng Đặng Đạt Viên phát.

Sau khi mọi người không biết tự bao giờ nào loạn, dần dần đem mục tiêu nhắm ngay Bạch Thế Phi, một người tiếp một người liền bưng chén rượu tiến đến, hán thì lại cười hắc hắc mà ai đến cũng không có cự tuyệt, thậm chí bắt bớ trêu chọc vài câu với vài tỳ nữ quen biết chút ít, phản kính mấy chén trở về, trong lúc nhất thời âm thanh nào nhào tứ phía, cười cười nói nói cả sảnh đường, vui vẻ dị thường.

Đến phiên Thượng Trụ thì nàng đã sớm bị Văn Tĩnh Văn Lộng nháo qua vài lần, bởi vì bầu không khí đặc biệt sôi động nên cũng tự nhiên trở nên tự nhiên thoải mái, tiến lên cùng Bạch Thế Phi nói lời chúc, “Nô tãi mong ước công tử năm sau tài nguyên vào nhiều, đại cát đại lợi, bình an.”

Kiểu nhan của thiên hạ trước mắt nổi lên ba phần đỏ hồng ánh đào, vốn đôi mắt sáng lương thiện, đồng tử thanh trong bất tri bất giác cũng đã không còn nhiều cảnh giác, cảm nhận được sự mềm mại tràn đầy như nước này, Bạch Thế Phi liền nhìn nàng chăm chú, nhẹ nhàng cười rồi ngâm, “Yên chi vị phác hồng ánh tuyết, Thu thủy sinh sóng nhãn nhi mị.” (胭脂未扑红映雪, 秋水生波眼儿媚.)

Xấu hổ đột nhiên bùng cháy mạnh mẽ, mà trận này thì lại tuyệt đối không thể có thể nổi giận, Thượng Trụ buộc lòng phải buồn bực liếc hán một cái.

“Oa! Công tử gia người rất bất công! Chỉ đối với một mình Trụ Từ ngâm thơ!” Bạch Kính cầm đầu gây rối.

Bạch Thế Phi liếc xéo hán, thập phần hung hăng càn quấy mà nói, “Ta đâu chỉ đối với Trụ Từ ngâm thơ.” Đột nhiên kéo nàng gần tới trước mặt, nắm chén rượu trong tay hướng tay phải của nàng móc vào, “Ta còn muốn cùng Trụ Từ uống chén rượu giao bôi đây này!” Nói xong thì một hơi cạn sạch

chén rượu trong tay phải đang cứng đờ của nàng.

Hành động bất ngờ này khiến cho Thượng Trụy chấn động ngay tại chỗ, nghiêm mặt trừng trừng đôi mắt đang cười híp lại của hắn, trong nội tâm nhất thời không cách nào giải thích được cử động lần này của hắn rốt cuộc là lại trêu chọc nàng, hay là có ý nghĩa sâu xa nào khác, một đám nô bộc và tỳ nữ so với nàng đang thất kinh lại phản ứng trước, tất cả đều cười ầm ĩ, vây quanh nàng bảy mồm tám lưỡi mà thúc giục.

Vân Tinh thậm chí hưng phấn mà trực tiếp nâng lên cánh tay của nàng, lại để cho cái chén trong tay hướng đến gần môi, “Trụy Tử uống nhanh! Công tử cũng đã uống! Nhanh! Bạch Kính người đi mang rượu tới, cái này rượu giao bôi không thể không uống đây ba chén ! Mọi người nói có phải thế không?”

“Cái đó đương nhiên là đúng rồi!” Miệng mồm mọi người đồng thanh cao ứng, lại thêm ồn ào kêu la, “Trụy Tử nếu không uống chúng ta có thể rót vào được rồi!”

Tiếng cười đùa ầm ĩ vang lên, bên cạnh đã bị vây được chặt như nêm cối, Thượng Trụy bất đắc dĩ đành phải cầm rượu trong tay uống cho hết, may mà mặt mũi của nàng sớm bị cảm giác say nhuộm đỏ, cho nên người bên ngoài cũng nhìn không ra cái gì khác thường, chỉ có Bạch Thế Phi đang cũng bị mọi người vây vào giữa, nhìn thấy đôi môi kiều diễm ướt át lúc nàng mân rượu, thì trái tim một cổ tư vị tê tê đại đại nhỏ bé.

Thương Tuyết Nga ngồi cùng bàn nhủ mày nhìn một màn trước mắt, mặc dù đối với cử chỉ khác người của Bạch Thế Phi có chút không cho là đúng, nhưng thấy tình cảm quần chúng mãnh liệt, khó được một năm một hồi bữa cơm đoàn viên, cũng không muốn phát ngôn làm mất hứng.

Bên kia Bạch Thế Phi cùng Thượng Trụy bị vây khốn thoát thân không được, bên này Thiệu Ân cùng Đặng Đạt Viên im ắng đứng đây.

Thương Tuyết Nga khó hiểu mà nhìn về phía Thiệu Ân, “Làm sao vậy?”

Thiệu Ân nhỏ nhẹ mà nói, “Bây giờ bọn thiếu niên đang đùa nghịch vui cười, chúng ta ở đây chỉ biết là khiến cho bọn hắn chơi không đủ tận hứng, cả một ngày bận rộn xương cốt của lão già này cũng đã nhanh mệt rồi rồi, còn không bằng trở về phòng nghỉ ngơi sớm chút, mấy ngày sau chúng ta còn phải bề bộn đây này.”

Thương Tuyết Nga ngẫm lại, cảm thấy nói có lý, cũng đứng lên.

Ngoài ra những người niên kỷ hơi cao cũng lần lượt đứng dậy, đi theo mấy vị quản gia yên lặng rời khỏi bữa tiệc.

Vốn là một bàn chủ tử ngồi chật chội liền chỉ còn lại có Yến Nghênh Mi cùng Trang Phong Tuyền ngồi cạnh nhau, hai người nhẹ nhàng nhìn nhau cười cười.

Yến Nghênh Mi có chút nghiêng đầu về phía hắn, mượn ông tay áo che lấp đi mà nói nhỏ, “Ta thì chưa thấy qua người nào lợi dụng cơ hội hơn vị huynh đệ này của ngươi.”

Bạch Thế Phi trong lúc này vừa đùa nghịch vừa có đó là vô tình hướng tới mọi người trong phủ chiều cáo thân phận của Thượng Trụy, sau đêm nay địa vị trong phủ của nàng tự nhiên sẽ không còn giống trước, mọi người bên dưới đại thể sẽ hiểu ngầm mà không cần nói, từ nay về sau đêm nàng quy kết thành — người của công tử.

Trang Phong Tuyền cười khẽ nhìn về phía người ở giữa đám đông, “Nhìn bộ dáng của hắn, xem chừng còn có trò hay có thể xem.”

Thượng Trụy đi cũng đi không được, bị vây xem tương bách bất quá, xấu hổ áo rơi vào đường cùng, cuối cùng vẫn là đồ bùng cả khuôn mặt mà cùng Bạch Thế Phi bị bức rộc mà ốm ở nhưng kì thực vui vẻ, vai kề vai uống ba chén, mọi người lúc này mới tận hứng rồi đi.

Thừa dịp không có người chú ý, nàng bỗng nhiên nhắc chân hung hăng giẫm hắn một phát, lúc hắn ngẹn ngào kêu đau nàng đã sớm chui vào đông người, có người hầu nghe tiếng quay đầu, Bạch Thế Phi đau khô hé ra khuôn mặt phảng phất ừ ừ khuất khóc không ra nước mắt.

Trang Phong Tuyền cười ha ha, Yến Nghênh Mi cũng dùng tay áo che miệng, đồng tử như nước cũng cong lên.

Phần cuối của bữa tiệc mà đám nô bộc và tỳ nữ hưng phấn chờ mong rốt cục đã đến.

Hàng năm vào lúc ăn cơm đoàn viên, ngoại trừ Thiệu Ân theo lệ phát cho mỗi người tiền lì xì ra, trong sảnh trên bàn còn bày một khay lớn có đựng một chồng giấy màu hồng, trong tờ giấy hồng đó tự nhiên là được Bạch Thế Phi tự tay viết xuống — tiền thưởng từ vài đồng đến mấy quan mấy lượng, hơn mười lượng thậm chí đến mấy trăm lượng không đồng đều, đám nô bộc và tỳ nữ có thể lần lượt tiến lên rút ra, sau đó bằng phong bao đỏ mà chính mình rút đi đến phòng kế toán lãnh hiện ngân.

Đây là cơ hội tốt trời giáng hàng năm vên vẹn có một lần, cho nên mỗi người đều chờ mong.

Sau khi bị mọi người rót rượu hết vài vòng Bạch Thế Phi ném cốc rượu đi hết một tiếng, đám nô bộc và tỳ nữ lập tức phát ra hưng phấn không thôi tiếng thét chói tai, tất cả đều nhanh chóng vọt tới bàn đầu, người đẩy ta xô, một hồi liền tự giác sắp xếp thành một đội ngũ.

Bạch Thế Phi đứng ở phía sau bàn, đem xấp giấy hồng trước mặt xếp thành hình cái quạt.

Người thứ nhất đi lên chính là Bạch Kính, hai tay của hắn hợp thành chữ thập ở phía trước lăm băm cầu xin, sau đó nhắm mắt sờ soạng, từ đó rút ra một cái phong bao thì rất nhanh trọn mắt, khăn trương không thôi mà đem tờ giấy mở ra, giống như trái tim đang ngẹn ở cổ họng, ngay cả người đứng ngoài quan sát trong nháy mắt toàn bộ cũng nín thở im lặng, trông ngóng mà nhìn.

Khi con số bên trong tờ giấy rốt cục đập vào tầm mắt một cách rõ rệt, Bạch Kinh tức khắc nhảy dựng lên, “Oa! Năm mươi lượng! Thỏa mãn! Ta quá thỏa mãn!” Tiếng kêu dương dương tự đắc rúc lấy một mảnh cười đùa phía sau.

Bên dưới từng người xắn tay áo lên, vẻ mặt kích động nóng lòng muốn thử, người sắp hàng phía sau rõ ràng nóng vội không thôi, cùng là trong phòng của Yến Nghêh Mi, Văn Tinh tiến lên rút thăm, nóng vội mở ra xem xét thì khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên suy sụp, ừ ừ mà bủi môi, “Lão thiên gia ngày hôm nay không mở to mắt, của ta chỉ có 30 đồng.”

Rất nhanh đến phiên Thượng Trụ, nàng cũng giống người khác bị hào khí kích thích khăn trương này lấy làm hưng phấn không thôi, đi đến trước, đối với phong giấy bị rút tán loạn, đang định ra tay, Bạch Thế Phi lại nhất thời cao hứng kêu lên, “Ta đến giúp Trụ Tử rút một cái, cam đoan không có một trăm lượng cũng có ba trăm lượng!”

Mọi người đều cùng cười to kêu lên, “Công tử nói sai rồi! Là không có ba trăm lượng cũng có một trăm lượng!”

Ngọc diện bị ý say làm chệnh choáng như hoa đào rơi, Bạch Thế Phi chế nhạo giờ tay lên, tay áo dài hướng đến mặt bàn phát một cái, Trang Phong Tuyền ở bên xem náo nhiệt ánh mắt đột nhiên lóe lóe, thích thú mà hướng Yến Nghêh Mi mà đưa mắt ra hiệu, ý bảo nàng nhìn cẩn thận.

Dùng đầu ngón tay dài qua lại đi tuần tra, cuối cùng Bạch Thế Phi giống như ước lượng cẩn thận lấy ra một cái ở ngay chính giữa, từ từ đối diện với Thượng Trụ đang khăn trương chờ đợi, con mắt tinh tường ẩn chứa ngàn vạn tiểu ý.

Mọi người đều ngừng lại rồi hô hấp, đây chính là công tử tự mình rút đấy, không biết bên trong sẽ là bao nhiêu?

Thượng Trụ đem một góc tờ giấy mở ra, xem xong thì trong nháy mắt thần sắc trở nên cực kỳ quái dị.

Có người nhìn không được gọi, “Trụ Tử mau đọc đi ah! Rốt cuộc là bao nhiêu?”

Văn Tinh ở sau lưng nàng không xa khẽ bước chân đi tới, bỗng nhiên thò tay muốn cướp đoạt, Thượng Trụ sợ tới mức thét lên, nhanh chóng tránh ra thoát khỏi tay của nàng, bối rối mà đem hồng giấy lung tung vò lại ở trong lòng bàn tay, cực nhanh nói, “Một lượng! Chỉ có một lượng! Không phải một trăm lượng!”

Tiếng nói bọn người hầu ngay tại chỗ nổi lên tứ phía, “Ha ha ha, chỉ có một lượng! Vận may của công tử thực chênh lệch!”

“Nhanh! Phía trước nhanh lên! Đừng e ngại ta rút ba trăm lượng!”

Thượng Trụ lặng lẽ thối lui đến một góc trong sảnh, tay phải vẫn y nguyên khăn trương mà tạo thành nắm tay nhỏ, xa xa xấu hổ chen lẫn oán hận mà hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Thế Phi, bên đôi mắt cười của hắn, nhìn trộm xung quanh thừa dịp không có người chú ý mà nhanh chóng hướng nàng làm ra hình dáng thập phần vô lại hí hí mắt trái.

Trong phong giấy hồng kia có một dòng chữ cực nhỏ viết: tiểu mỹ nhân, đừng nóng giận, ta cho nàng lòng ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 15

Qua hai ngày, vì là quần áo mới cho sang năm thường đưa tới trong phủ. Thiệu Ân hướng Sơ Nguyệt Đình đi gặp Yến Nghêh Mi, “Phu nhân, người của hàng châu báu tới nói lên một số mẫu trăm cài tóc mới, không biết phu nhân muốn chính mình ra ngoài chọn hay là để cho chương quỳ lấy đưa tới?”

Yến Nghêh Mi nghĩ nghĩ hỏi, “Công tử thì sao?”

“Vừa mới tại Thiên sảnh nghị sự, lúc này ước chừng là đang ở thư phòng.”

“Ngày lạnh như thế này đừng làm phiền chương quỳ đi đi lại lại, như vậy đi, người đi hỏi công tử, nếu như hắn rảnh rồi, người nói lại ý của ta, để cho hắn mang theo Trụ cô nương đi đến cửa hàng thay ta tuyển vài món là được.”

Thiệu Ân lĩnh lời mà đi.

Bạch Thế Phi nghe xong, mặc dù là có chút ngoài ý muốn, lại không có cự tuyệt, vì vậy Thiệu Ân liền sai gã sai vặt đi tìm Thượng Trụ, chỉ nói là phu nhân phân phó nàng theo công tử đi ra ngoài giúp chọn vài món đồ trang sức, cổ kiệu đã chờ ở phía trước đình.

Lúc Thượng Trụ theo lời nói đi vào phòng trước, một cổ kiệu ấm áp đã ngừng ở ngoài cửa đang đóng đá.

[...] – (tả kiểu rất đẹp và tình xảo - lược bỏ)

Thượng Trụ đang nghĩ cái cổ kiểu này không phải là nàng ngồi đấy chứ, bên kia Bạch Kính vừa thấy nàng xuất hiện, đã vội vàng phản phó kiểu phu nghiêng kiểu xuống.

Do dự một chút, nàng hay là đi qua, nhấc cao chân, tiến vào trong kiệu, bên trong có mặt ghế bằng gấm đủ chỗ rộng cho ba người một cách thoải mái dễ chịu.

Bạch Kính thấy nàng ngồi vững vàng rồi, liền buông rèm xuống.

Bên trong kiệu yên lặng chờ một lát, nhưng trước sau không thấy có động tĩnh, Thượng Trụ mới muốn vén lên màn che cửa sổ nhìn xem, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, Bạch Thế Phi đã xốc lên màn kiệu khom người tiến vào, nhìn thấy nàng ở bên trong rõ ràng là kẻ giết mình, động tác lại nửa điểm không ngừng, đợi rèm đóng đưa lấy che lên cửa kiệu lúc hắn đã an tọa ở bên người nàng.

Vốn không nghĩ tới sẽ cùng hắn cùng cười một kiệu, Thượng Trụ ngây người, hai chân nhanh chóng khép cứng lại ngay chỗ ngồi, hai bên tai nhất thời khản trương ửng hồng, lại đã quên hướng hắn thỉnh an, mà vốn là kiệu dư giả rộng rãi bởi vì sự gia nhập của hắn, tức khắc đã trở nên bắt đầu chật hẹp.

Cổ kiệu giật giật sau khi bị gió lên, mà không biết sao thân kiệu lại bất chợt nghiêng vẹo, không hề phòng bị nàng “A” một tiếng rồi hướng bệ cửa sổ mà đâm tới, một cánh tay thon dài nhanh chóng duỗi đến ôm lấy nàng, vì nàng giải vây nhưng ngược lại khiến nàng càng thêm xấu hổ bất an, mới vừa muốn ngồi ngay ngắn một chút, nào biết cổ kiệu bỗng nhiên lại rung chuyển một cái, đầu của nàng đâm vào xương quai xanh trước ngực của Bạch Thế Phi, toàn bộ thân thể nhỏ nhỏ nhào vào trong lòng ngực của hắn.

Bạch Thế Phi không thể không một tay ôm chặt nàng, tay kia vén lên màn cửa sổ, muốn nhìn một chút là chuyện gì xảy ra, tại sao lại như vậy bất ổn như vậy, ánh mắt ần một nửa đành sau màn trướng quét tới, không ngờ lại chứng kiến Bạch Kính cùng đi theo kiệu đang nháy mắt ra đầu cho nhóm kiệu phu, thấy hắn xốc lên màn che thăm hỏi, vẻ mặt cười xấu xa lập tức hướng hắn nháy mắt ra hiệu.

Vừa định lên tiếng trách cứ, lại đột nhiên cảm giác được sự mềm mại ấm thơm mát khẽ động trong lòng ngực, một chút kiều diễm chui vào trái tim làm cho đáy lòng lại nhẹ nhẹ tê dại, vội vàng nhẹ nhàng ho một tiếng, vút cho Bạch Kính một cái ánh mắt quá phận khác, hắn rũ màn che xuống, cái cửa sổ vuông vức nhỏ nhỏ liền bị che chắn chặt chẽ.

Bạch Thế Phi quay người trở lại, bất động thanh sắc mà nhìn xem thiên hạ trong lòng âm thầm mà muốn thối lui, nhưng mà lúc nàng còn chưa kịp cân bằng lại cơ thể thì cổ kiệu kia lại giống như đưng phải cục đá mà đem nàng ném trở lại trong lòng ngực của hắn, mấy lần như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn nàng của nàng sớm bị thiêu đốt mà đỏ bừng, cái đầu vì mắc cỡ cơ hồ rũ xuống tới trước ngực, cho nên một chút cũng không phát hiện bên môi hắn lại nhếch lên nụ cười không đứng đắn.

Bất thành linh bị ngã liên tục như vậy, cuối cùng Thượng Trụ cũng cháng váng đầu óc, chậm rãi buông tha cho sự bức bối đối với cái cổ kiệu kia, ngoan ngoãn mà cho cánh tay của Bạch Thế Phi để ở trên lưng nàng.

Cảm giác được toàn thân nàng vốn là cứng ngắc lại chậm rãi mềm mại đi, tâm thần Bạch Thế Phi nhộn nhạo lặng lẽ buộc chặt khuỷu tay, khiến thân thể nhỏ bé của nàng dán chặt lấy thân thể của mình, đem nàng toàn bộ ôm trọn trong ngực, mà khi hắn hô hấp thì khí tức nam tính quanh quẩn mi ngách thái dương của nàng, mà nàng cũng chưa bao giờ thử qua cùng một người nam tử thân cận như vậy, chỉ cảm thấy có chút ngất ngây mê loạn, trái tim đập cực nhanh giống như sẽ từ dưới xiêm y mà nhảy ra ngoài.

Hai người bị nhốt ở trong một cái kiệu, đặc biệt là da thịt thân cận chỉ cách có một lớp quần áo chậm rãi đã lấp đầy trái tim bằng một chút say mê cùng ngọt ngào hiếm thấy, đích tình ần nấp lâu ngày bị khơi gợi rừng rực, một tia lý trí không chế lâu nay bị lưỡi dao sắt bén cắt đứt, đích tình cuộn cuộn như thủy triều tìm được một lỗ hổng nhỏ bé xông ra ngoài.

Hắn cúi đầu, tìm kiếm đôi môi anh đào của nàng rồi không chút do dự nhẹ nhàng ngậm lấy... Cổ kiệu đột nhiên chênh vênh, khiến cho trán của hai người chạm vào nhau, nàng tức thời tỉnh táo lại.

Buồn bực đá hai cước vào cửa kiệu, hắn mạnh mẽ bắt lấy cánh tay, khiến nàng giãy dụa lấy muốn trốn tránh nhưng thân thể thủy chung cũng không thoát ra khỏi khuỷu tay siết chặt của hắn, tay kia nâng lên khuôn mặt của nàng đúng ngay góc độ thích hợp nhất để nghiêng nhận khuôn mặt mỹ lệ của hắn, một lần nữa hắn dùng môi chụp lên nàng cái miệng nhỏ nhắn thủy sắc mênh mông của nàng, hắn nhẹ mút chậm nghiền tư vị mỹ diệu kia cho dù giờ phút này lại để cho hắn chết cũng cam tâm tình nguyện, dứt khoát đem nàng ôm lấy ngồi trên đùi của chính mình, theo đuổi trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi đang muốn co rút lại nhưng tránh không rời cường hắn mà in xuống một chút dấu hôn.

Cổ kiệu trên đường bình ổn khiến nàng rốt cục cũng buông tha cho ý chí, bất tri bất giác mà dần dần trầm mê vào trong sự dịu dàng của hắn, nàng trúc trắc vô ý thức đáp lại làm cho sự đòi hỏi của hắn bắt đầu trở nên cuồng dã, tình cảm tích lũy một thời gian dài từ sau khi gặp nàng mạnh mẽ tan vỡ trên đôi môi nàng, như là khát vọng nàng có thể hiểu rõ yêu thương của hắn, cho dù là muốn mạng của hắn để đổi lại trái tim trọn đời của nàng.

Triền miên thật lâu, sau khi thỏa mãn hắn dùng trán chống đỡ trán của nàng, ní non lấy tại môi nàng thờ dốc thật dài, “Tiểu Trụ... Tiểu tâm can...” Nhìn thấy kiều nhan đỏ bừng đang nhắm mắt của nàng, lúc này mới ý thức tới bờ eo bé nhỏ trong ngực cơ hồ bị chính mình vò nát.

Ngay tại lúc hắn hi vọng cổ kiệu tốt nhất vĩnh viễn đừng nên dừng lại thì Bạch Kính đã ở bên ngoài cửa sổ nhẹ giọng nhắc nhở, “Công tử, cũng sắp đến.”

Bạch Thế Phi nhẹ nhàng vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi nhưng mắt thì đã đóng chặt lại ở trong lòng mình, có người then thùng đây rồi, bên môi nổi

lên một nụ cười thỏa mãn, “Lập tức phải hạ cổ kiệu rồi.” Hắn ôn nhu nói.

Thượng Trục hé mở hàng mi ra, vừa tiếp xúc với con mắt nhìn chăm chú nhưng lại mang theo ý cười của hắn tức thời quay đầu đi chỗ khác, giãy dụa muốn ly khai khỏi ngực của hắn.

“Ngoan ngoan ngoan, đừng nhúc nhích, nghe lời.” Hắn vừa dụ dỗ vừa buông nàng xuống, cho phép nàng nhanh chóng ngồi vào bên kia cổ kiệu, giống như ở chính giữa của hắn và nàng có vẽ ranh giới, thấy nàng không thể cũng không dám quay đầu về bên cạnh, đáng cười bên môi hắn vẫn không sửa, chỉ cảm thấy tâm tình cực kỳ tốt, nàng làm cái gì hắn đều không ngại.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Cổ kiệu đi qua cửa hàng náo nhiệt nhất về phía tây của cây cầu Đắc Thắng, ngừng lại trước khu nổi tiếng chuyên kinh doanh ngọc trai, hương dược, tơ lụa trong Khai Phong thành, phố Phan Lâu

Tấm màn được kéo lên từ bên ngoài, Bạch Thế Phi đi ra trước, sau đó thò tay vào trong kiệu.

Chỉ thấy một bàn tay nhỏ bé như phấn ngọc chần chờ duỗi ra từ sau tấm màn, dùng một chút ngay đầu ngón tay nhẹ nhàng khoác lên lồng bàn tay của hắn.

Ven đường không ít người đi đường nhận ra cổ kiệu của Bạch phủ cùng Bạch Thế Phi, thấy tình cảnh này đều kinh ngạc mà dừng bước nhìn xem.

Thượng Trục căn bản không tưởng được, ngoài cổ kiệu có chừng trăm ánh mắt đang tò mò cung kính chờ đợi, cho nên khi nàng chui ra khỏi cửa kiệu, đứng dậy, chợt phát hiện chính mình bị người qua đường nhìn chăm chăm không tha như là son quái, ngay lập tức có phần ngáy ngốc, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Bạch Thế Phi bên trong đôi mắt bốc lên ngọn lửa nhỏ.

Sợ tiểu giai nhân lại phát biểu, hắn tranh thủ thời gian quay người không cho nàng trông thấy nụ cười yếu ớt vô tội trên mặt hắn.

Thật sự rất vô tội mà, cũng không phải hắn an bài nàng ngồi chung kiệu với hắn, tiểu tử Bạch Kính kia giờ trò hắn cũng không có biện pháp nha, cười thầm không thôi rồi dẫn nàng hướng vào trong ngõ nhỏ phía nam của phố Phan Lâu mà đi.

Chỉ thấy hai bên ngõ nhỏ cửa hàng mọc lên san sát như rừng, công và sân đều nguy nga tráng lệ khiến cho dân thường không khỏi chùn bước, bên trong tiệm buôn bán thi họa, đồ chơi quý giá, bảo khí, tể ngọc, trân châu, hương dược các loại, muốn cái gì thì có cái đó, vùng này đúng là nơi buôn vàng bạc châu báu lớn nhất trong Khai Phong thành, mỗi một lần nhắc bút giao dịch được hoàn thành cũng đều có giá trị từ ngàn vạn lượng trở lên.

Lần lượt có chường quầy, những người ăn mặc như thương nhân nghênh tiền hướng Bạch Thế Phi chấp tay thi lễ, mỗi lần ánh mắt kinh ngạc cũng sẽ nhanh chóng nghiêng nhìn qua Thượng Trục ngay phía sau hắn, nàng chưa từng cùng hắn xuất môn, hôm nay mới trải nghiệm được mức độ được chú ý của hắn, cô ý thả chậm bước chân, xa xa đứng sau cách hắn khoảng chừng bốn năm người.

“Oa! Tiểu Thiên Tiên!” (tiểu tiên nữ)

Đột nhiên xuất hiện một tiếng kêu to khiến Thượng Trục sợ tới mức hoa dung thất sắc, không kịp thấy rõ bỏ nhào vào trước mắt là người nào, nàng đã nhanh chóng quay đầu chạy tới bên người Bạch Thế Phi, nghe thấy hắn không hờn giận nói, “Vĩ Tẩn.”

Thượng Trục ở bên cạnh từ phía sau Bạch Thế Phi lặng lẽ nhìn lại, ở trước mặt hắn là một cậu ấm mặc y phục hoa lệ cực kì trẻ tuổi, rõ ràng xuất thân không phải phú thì quý, đang cười hi hi vẫy chào với gương mặt nửa lộ ra của nàng mà vẫy chào, “Áy! Tiểu Thiên Tiên, còn nhớ rõ ta sao?”

Nàng tranh thủ thời gian lùi về suy nghĩ, có chút ngạc nhiên, gương mặt người này lơ mơ có chút quen thuộc, nhưng lại như thế nào cũng nhớ nổi, mình đã gặp qua khi nào?

Bạch Thế Phi bỗng nhiên quay người, ống tay áo mở ra đem nàng ôm đến trước mặt, mỉm cười nói, “Ngoan, ta đến giới thiệu cho nàng.” Dứt lời tay kia ôn nhu nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng đã cuối xuống cực thấp của nàng, “Vị này chính là Tập hiền điện Đại học sĩ Trương Sĩ Tổn đại nhân Nhị thiếu gia Trương Vĩ Tẩn.”

Nàng sững sờ, ngửa mặt lên nhìn hắn, ấn đường cau lại giống như đang hỏi, là ả lô hội ngày đó đã tới nội phủ sao?

Hắn dùng ánh mắt nói cho nàng biết, không tề, đúng là hai tỷ đệ kia.

Trương Vĩ Tẩn bị hai người trước mặt giống như tâm ý tương thông liếc mắt đưa tình buồn bực phải kêu lên, “Chán ghét! Các ngươi không đợi lúc bốn

thiếu gia không ở đây sao!”

Vậy mà Bạch Thế Phi ôm Thượng Trụy xoay người rồi đi, trong miệng còn nói, “Chúng ta đừng cản trở Trương nhị thiếu gia.”

“Này! Này ! Ta còn chưa biết tên của nàng!” Trương Vĩ Tấn gấp đến độ dậm chân, lại bị Bạch Kính ngăn lại tại chỗ không có cách nào đuổi theo vào trong.

Thượng Trụy bị mang vào bên trong một cửa tiệm châu báu.

Nhìn chung quanh mặt tiền cửa hàng rộng mở, bên trong kết cấu cùng bày biện lịch sự tao nhã, phát hiện không ít trang trí bên trên đều có hoa văn đặc biệt của Bạch phủ, lại thấy Bạch Thế Phi như vào chỗ không người, không đợi chủ tiệm mời đã trực tiếp đi vào gian bên trong, ngồi xuống trên ghế dùng để chiêu đãi khách, không khỏi tò mò hỏi, “Trên con đường này có mấy cửa tiệm là của ngươi?”

Bạch Thế Phi nháy mắt, ngàn vạn tiếc nuối, “Một nhà cũng không có.”

Chương quây từ bên trong vội vàng đi ra nghênh đón nghe thấy lời nói ấy, nở nụ cười, đón hán mà nói, “Chỉ có điều mặt tiền của các cửa hiệu hai bên con đường này đều là của Bạch công tử mà thôi, chúng tôi chỉ là hướng công tử cho thuê một ít vốn làm ăn.”

Thượng Trụy dùng tay che lại cái miệng nhỏ nhắn mở tròn vì líu lưỡi không nói nên lời, nàng biết rõ Bạch phủ vô cùng giàu có, bắt quá cho tới nay không có nghĩ, “Ngươi nguyên lai có của như vậy!”

Tùng hộp từng hộp trang sức quý giá được người từ phòng trong bung ra, cung kính mà bày ở trước mặt Bạch Thế Phi.

Hắn tiện tay cầm lấy một cây trâm xuyên lỗ lỗ bảo thạch bằng vàng, vẫy tay gọi nàng tiến lên, cầm lên mái tóc đen không hề tô điểm của nàng, xem xét tỉ mỉ từng vệt vài lần, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại ửng hồng, lại có chút không quen nâng tay lên muốn kiểm tra lại chiếc trâm cài đầu, làm cho hán tử từ từ nở cười, “Ngọc thủ phù bất xúc thanh phong, thủy bộ liên động chiếu minh nguyệt.” (đây ý là: Tay ngọc nâng cao chạm gió mát, bước ngọc liên động vẫy gọi trăng sáng)

Kéo nàng qua rồi đem cây trâm cài tóc kia gỡ xuống, hán thay bằng một cây trâm vàng điêu khắc hoa tinh vi, liếc trái một cái, lại lắc đầu, cầm lấy hai viên ngọc trai quấn tơ vàng một cách tinh xảo để trên tai nàng, liếc phải một cái, vẫn là lắc đầu, thay đổi một kiện lại một kiện, hán cơ hồ đem tất cả châu báu bung lên đeo thử lên người nàng một lần, thẳng cho đến khi bụi tóc nàng bị mất trật tự.

Nhưng hán vẫn là không hài lòng, một mặt lắc đầu nhún mày, “Thật sự xấu quá.”

Thượng Trụy bị hán làm cho choáng váng mất kiên nhẫn, ánh mắt bắt đầu buồn bực.

Chương quây hầu hạ ở bên cạnh thất lưng càng lúc càng thấp, sợ hãi mà dùng ống tay áo ấn lấy mồ hôi đổ trên trán, phải biết rằng nơi đây không chỉ vẽ ra kiểu dáng đồ trang sức cho các phu nhân tiểu thư quan lại quyền quý, mà cũng là cửa hiệu được hoàng cung đặt hàng lâu năm, toàn bộ phổ ngọc trai trong Khai Phong thành không có khả năng tìm được bảo vật nào kiểu dáng mới mẻ hơn nơi này, nhưng giờ phút này một kiện cũng không lọt vào mắt của Bạch Thế Phi.

“Công tử, tất cả những thứ này đều là những kiểu mẫu tối thượng nhất rồi...”

Bạch Thế Phi kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía chủ tiệm thấp thòm lo âu, rất thành khẩn mà nói, “Chương quây những thứ châu ngọc này của ngươi đều rất tốt, xấu chính là nha đầu này mà thôi.” Hắn thập phần bất đắc dĩ mà chia chia vào Thượng Trụy.

Khuôn mặt đang đỏ mồ hôi hột của chương quây ngay tức khắc xanh trắng khó cãi lại, khóe miệng co giật, gương mặt cứng ngắc vô cùng.

Phải qua một hồi, Thượng Trụy mới hiểu được chính mình lại bị chơi xỏ.

Nàng tức giận dùng ánh mắt giết người, thò tay tựa như muốn đem những thứ châu ngọc này lật đổ, Bạch Thế Phi vội vàng từ chỗ ngồi nhảy lên, bắt chắp người bên ngoài đang nhìn, bắt lấy tay của nàng cùng mười ngón nàng siết sao đan xen vào nhau, đối với chương quây bên cạnh đang không biết nên lộ ra biểu tình gì mà cười nói, “Dem những thứ vừa mới thử qua kia đều đưa đến nội phủ đi.”

“Chương quây hay sao?” Gian ngoài của tiệm bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu mềm mại.

Bạch Thế Phi nghe thấy thì mâu quang lóe sáng, thất thần một chút liền bị Thượng Trụy đánh ngã hai tay của hắn.

Hắn cười cười, ra hiệu chương quây đi ra ngoài chào hỏi khách khứa, sau đó mắt quét về phía Bạch Kính, dừng lại ở trên mặt Thượng Trụy, ôn nhu nói nhỏ, “Bạch Kính trước tiên cùng nàng quay trở lại trong kiệu chờ ta, ta còn có chút chuyện muốn bàn giao cho chương quây, nói xong sẽ lập tức tới ngay, được chứ?”

Thấy hán còn có chuyện nghiêm túc muốn làm, Thượng Trụy đương nhiên ưng thuận.

Bạch Kính lập tức nhanh chóng tiến lên, thừa dịp Bạch Thế Phi quay người, thì thầm với nàng, “Trụy Tử, bên ngoài bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, không bằng ta với ngươi từ cửa sau đi ra ngoài?”

Thượng Trụy bị một lời của hán làm cho bừng tỉnh, tâm trạng trống rỗng, nàng đến cùng cũng chỉ là nha hoàn, tuy nhiên Bạch Thế Phi lúc nào cũng dùng

tình cảm cư xử với nàng, nhưng lấy thân phận của hần, vô luận như thế nào cũng không thích hợp cùng hần lộ diện ra bên ngoài bất thanh bất sở (không minh bạch), do là khấn trương nên chỉ đối với Bạch Kính nói tiếng được.

Tiếng bước chân hai người vang lên, Bạch Thế Phi lặng yên quay đầu trở lại, thần sắc có chút bất định mà dừng ở ngay bóng lưng của Thượng Trụ, mãi cho đến khi nàng cùng Bạch Kính chui vào góc hành lang, tan biến trong tầm mắt, hàng mi dài có chút buông xuống, hần vén tấm rèm lên đi ra ngoài.

Trong tiệm đang dần đầu bọn nha hoàn lựa chọn châu ngọc là một bóng hình xinh đẹp giương mắt nhìn đến, thấy là hần thì khuôn mặt không khỏi mang vẻ hoan hỉ, cuống quýt đứng dậy vái chào vạn phúc, “Chưa từng nghĩ công tử ở đây, Nhân Phinh có lẽ.”

Bạch Thế Phi kinh ngạc, sau đó khuôn mặt tuấn tú liền ôn nhu mỉm cười, hướng Hạ Nhân Phinh vái chào, tiếng nói chuyện như gọi gió xuân, “Kẻ hèn này cũng không nghĩ ra sẽ ở nơi đây vô tình gặp được Hạ tiểu thư, biệt lai vô dạng?”

“Nhờ hồng phúc của công tử, Nhân Phinh bình an vô sự.”

Bên cạnh nàng một nha đầu dáng dấp thông minh bỗng nhiên lớn mật chen vào vài lời nói, “Tiểu thư, những thứ hàng này người chọn đi chọn lại cũng không biết chọn cái gì tốt, không bằng thừa dịp Bạch công tử hôm nay đã ở đây, thỉnh hần giúp đỡ chọn lựa một hai kiểu đáng?”

Hạ Nhân Phinh điều chỉnh sắc mặt, “Chiêu Ngọc không được nói vậy, công tử quý nhân có nhiều việc, làm gì mà có thời gian rảnh rỗi mà chọn những thứ nữ nhi gia thế này, không nên làm phiền hần.” Mặc dù nói như thế, một đôi mắt tuyệt đẹp đầy sức sống lại hướng về phía Bạch Thế Phi, không khỏi hàm ẩn chờ mong.

Bạch Thế Phi cười mỉm mà đáp, “Ta cũng không vội vàng, chỉ là đối với mấy thứ trăm cái châu bảo này thật sự không hiểu nhiều, nếu để ta chọn, chỉ sợ chọn trúng mấy thứ không tốt đã bày bán từ lâu mà không bán được, chỉ sợ sẽ lại để cho Hạ tiểu thư cười rớt răng ngọc.” Dừng một chút, nghiêng đầu nhìn về phía chương quây, “Nói muốn chọn những thứ này, trong Khai Phong thành còn có người nào so với chương quây lại có tư cách hơn? Tiểu thư có gì để cho hần nhân hạ ngay trước mặt mà không sai khiến.”

Chương quây chính là người làm ăn, đối với việc thính âm biện dung (nghe giọng nhìn sắc mặt) thì rất dày dặn, thấy Bạch Thế Phi phản ứng như vậy, rõ ràng là không có ý định dừng lại lâu, liền bước lên phía trước giải vây, đối với Hạ Nhân Phinh cười nói:

“Nếu tiểu thư không chê tiểu nhân ánh mắt không tốt, chỉ bằng nhìn cây trâm Đóa Phượng Vĩ Phi đây? Chẳng những chế tác tinh tế, từng hạt trân châu sáng bóng mượt mà, màu sắc đẳng cấp này cũng là trên đời hiếm thấy, cam đoan bên trong Khai Phong thành chỉ có cái này, còn có trâm thạch anh, được lựa từ phi thúy thượng đẳng, được sư phụ nổi danh nhất trong thành bỏ ra ba ngày ba đêm điều mài mà thành...”

Thừa dịp Hạ Nhân Phinh bị miệng lưỡi lưu loát của chương quây cuốn lấy, Bạch Thế Phi mỉm cười cáo từ, thần nhiên rời đi.

Hạ Nhân Phinh theo dõi hình bóng tiêu sái của hần, nét tươi cười trên mặt liền mất hết, tiểu tỷ kia vùng trộm liếc nhìn nàng một cái, lại không dám lên tiếng.

Trong phủ nghe được tin tức, nói cổ kiệu Bạch Thế Phi dừng ở trên phố Phan lâu, cho nên nàng cũng vội vàng vàng dẫn người đi ra, chỉ vì muốn cùng hần bất ngờ gặp gỡ, nghĩ nàng cũng coi như là mỹ danh tài văn chấn động kinh thành, nhưng Bạch Thế Phi đáng hận thủy chung đối với nàng ôn hoà, một lòng nông sâu khó dò, khiến người buồn bực băn khoăn.

Châu hoa cầm trong tay ném trở lại trên bàn, hạ rồi rãnh phinh đối với thị tỷ chiêu ngọc trầm giọng nói, “Người tùy tiện chọn mấy thứ theo ta tiến cung đi, nhìn vài thứ dễ khen thưởng cho vài vị bên cạnh thái hậu.”

Bạch Thế Phi bên ngoài vén rèm lên tiến vào trong kiệu.

Thượng Trụ thấy hần rút cục trở về, khoe mắt chân mày không tự giác cong cong.

Trên đường trở về, Bạch Thế Phi thò tay gỡ gỡ tóc đen trên đỉnh đầu nàng, ôn nhu nói, “Vừa rồi nhìn trúng cái gì chưa?”

Nàng lắc đầu, đối với những thứ châu ngọc kia cũng không cảm thấy quá hứng thú.

“Quả thực cũng không có mặt hàng nào tốt.” Hần nói, những cái trâm cài tóc không thúy thì hoa, nhưng không thoát khỏi tục lệ, “Mấy ngày nữa ta tặng nàng vài thứ tinh xảo.”

Nàng chớp chớp hàng mi dài, “Tinh xảo như thế nào? Có thể tinh xảo được hay không — giống như cảm động người cả đường?” Hai tay cố ý thật dài kéo ra, làm ra hình dạng cả một khu phố.

Hần nghiêng đầu sang bên cạnh bật cười, khó gặp nàng dí dỏm lại làm cho lòng hần thần cực kỳ vui mừng, triu mến mà nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, nhưng đáy mắt lại nhanh chóng xẹt qua một tia âm sắc phức tạp khôn cùng, phảng phất tâm sự khó tả, lại phảng phất lo lắng lấy cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Những ngày cuối năm, bên ngoài Hoàng Thành Tuyên Đức lâu, từ cửa Đông liên tục mười ba gian lâu phụ cận đi thẳng đến mặt phía tây bên ngoài đường cái của Tây Đại Nhai (phố phía Tây), mặc kệ là châu nhai hay thành phố, lưu lượng khách không ngừng tăng lên trong các cửa hàng to nhỏ, tất cả đều giăng đèn kết hoa, thiếp hồng treo gấm, quan phủ phát tiền thuê nhà cho toàn thành trong ba ngày.

30 tết được nửa ngày, trên đường người qua lại dần dần rất thưa thớt, các hàng chợ đã sớm thu gánh trở về, tất cả cửa hàng cửa hiệu cũng lục tục kéo bản hiệu xuống đóng cửa, sớm thu dọn thỏa đáng, chuẩn bị về nhà đêm giao thừa vây xung quanh bếp nóng ăn bữa cơm đoàn viên, chưa tới chạng vạng tối, trong ngoài Khai Phong thành đều đã nghe thấy tiếng pháo nổ lên bốn phía.

Đêm đến toàn thành đốt đèn, khắp nơi lộ ra tiếng hoan hô vui mừng, một cảnh tượng cát tường cùng thái hòa.

Mùng một tháng giêng, tết âm lịch, đây là lễ tết quan trọng nhất trong năm.

Sáng sớm, Thiệu Ân dẫn toàn bộ tôi tớ hầu hạ khắp nơi thay bộ đồ mới, toàn bộ các phòng trong phủ đều được dọn lên trôi nước, mâm quả, mật gừng, bánh gai, vãn...vãn, một bàn té quả, mười loại mật, mười loại kẹo, ứng với mười loại trái cây, cái gì cần có đều có, hơn trăm chủng loại bánh ngọt tinh mỹ, thức ăn, trà thơm cùng rượu nổi tiếng.

Không lâu sau, trước cổng Khai Thủy và sân Thủy Nhược của Bạch phủ, kiệu cùng xe ngựa như nước chảy, các quan lại quyền quý cùng các nhà giàu sĩ tộc không ngừng nối liền đến phủ đến chúc tết.

Bạch Thế Phi một thân gấm vóc trắng như tuyết, búi tóc đen gọn gàng buộc bởi trâm quan khảm đá mắt mèo màu xanh lam hiếm thấy, tay áo cảm y, vạt áo đều được điểm vãn phù dung bằng tơ tằm đỏ tuyệt đẹp, đai ngọc có thêu hoa văn đồng dạng vòng chặt ngang thắt lưng, sườn bên phải còn vắt một dây ngọc bội ‘cửu lễ mai hoa’ [...]

Bên môi trần ngập ý cười sâu xa, Bạch Thế Phi ở trong thính đường lớn đi tới đi lui, nhiệt tình chiêu đãi hết đám khách này lại tới đám khách khác, một hồi ở một bên xưng huynh gọi đệ, một hồi đến bên kia sánh vai chào, gặp người thì liền ca ngợi, lại phải nói vô cùng chân thành tha thiết, để cho người nghe chỉ cảm thấy trong nội tâm thoải mái khoan khoái rất hưởng thụ, trước mặt hàng trăm khách bộ dáng hân hoan, xã giao tự nhiên, hào quang bắn ra tứ phía không ai bằng.

Khách nhân lần lượt xuất hiện, trong phủ càng ngày càng náo nhiệt bất quá Bạch Thế Phi cũng không có cách nào dành tâm trí cho việc gì khác, các đám khách cứ về rồi lại quay trở lại, là quân sự hậu đường và các phòng phía đông, Đặng Đạt Viên càng không ngừng đem thiếp dán vào từng hộp lễ vật rồi giao cho đám tôi tớ, cẩn thận dặn dò, cần phải có hơn mười danh thiếp tên cửa hàng, từng cái đưa đến toàn bộ các gia các phủ để trả lễ.

Cứ tuần hoàn đáp trả như vậy, thẳng đến sau buổi chiều giờ Thân, người đi chúc tết cũng lục tục dọn dẹp hồi phủ, ở bên trong Bạch phủ khách nhân cũng dần dần tản đi, dù vậy, cũng mãi cho tới cuối giờ Thân đầu giờ Dậu một hồi, đám nô bộc và tỳ nữ bọn họ tất cả đều mệt mỏi mới có thể chọn lấy băng ghế ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Bạch Thế Phi cũng thu hồi dáng tươi cười treo trên mặt cả ngày, xoa xoa huyết thái dương, cuối cùng lộ ra một bộ mặt ủ rũ.

Phóng tầm nhìn về tứ phía, thủy chung không thấy thân ảnh Thượng Trụ, từ lúc cơm tối đem qua về sau hẳn cũng chưa từng gặp qua nàng, một ngày qua đi không khỏi thấp thỏm tưởng niệm, cô nhân nói như cách ba thu, thực không nói quá. Hẳn khẽ cười khổ.

Hướng Đệ Nhất Lâu trở về, lúc đi qua hậu đường, bên cạnh phòng trà ở bên trong truyền đến tiếng nói chuyện, sau đó nghe được Văn Tĩnh kêu lên, “Trụ Từ, ngồi bên này.”

Bỗng nhiên trong lúc đó, một mối gì hẳn đều không muốn bận tâm nữa, không chút do dự nhấc chân cất bước đi vào, thị tỳ trong phòng thấy hẳn bỗng nhiên xuất hiện, tất cả đều tranh thủ thời gian đứng dậy thỉnh an, hẳn dùng tay miễn bãi, “Đều nghỉ ngơi đi.”

Tìm nàng trong đám người, khi cùng Thượng Trụ bốn mắt tương giao, cả trái tim vừa chua xót lại vừa mềm nhũn, muốn chết hẳn rồi.

Bạch Thế Phi bay thẳng đến nàng, dặt tay của nàng, ngay trước tất cả tôi tớ đang trở mắt sợ ngây người hẳn liền đem nàng mang đi.

Có thể là do động tác kiên quyết của hẳn, cũng có thể là do mỵ vũ của hẳn đầy rẫy sự mệt mỏi, không biết nguyên nhân gì, Thượng Trụ không có cự tuyệt, chỉ là không nói một lời mà mặc hẳn nắm tay về phía hậu viện mà đi đến.

Trở lại Đệ Nhất Lâu, phát tay lại để cho gã sai vặt cũng ngây người giống vậy lui ra, trực tiếp mang nàng vào phòng ngủ.

Buồng nàng ra, Bạch Thế Phi cả người ngã sấp trên giường, mặt nằm đặt ở trong gối, yếu đuối vô lực, “Giúp ta đám bóp.”

Thượng Trụ nhìn hình bóng đang buông lỏng tê liệt trên giường, nửa ngày trước lúc ở xa xa trông thấy hẳn vẫn còn chuyện trò vui vẻ, một chút thương tiếc bất đắc dĩ vô cùng mềm yếu lặng lẽ sinh sôi trong lòng nàng.

Lúc trước sau khi Yến phu nhân chọn trúng hẳn, vì Yến Nghênh Mi nàng từng sai người đi ra bên ngoài lặng lẽ nghe ngóng, đáp trả đều nói là hẳn phẩm

hạnh đoan chính tất cả đều vẹn toàn, là hảo nam tử tuyệt đỉnh khó gặp, ai ngờ đợi nàng đi theo Yến Nghênh Mĩ đã đến Bạch phủ, đã thấy hẳn chẳng những thích cùng bọn người hầu hi hi ha ha, bình thường còn động một chút lại trêu chọc nữ tử, đầy đủ đáng điệu của một thiếu gia ăn chơi trác táng, làm cho nàng có chút ít phản cảm.

Nhưng mà ở lâu sau đó, rồi lại phát hiện hẳn thật sự bề bộn nhiều việc, mỗi ngày sáng sớm canh năm vừa qua khỏi đã thức dậy, trong một ngày cũng có hai ba canh giờ cùng cùng tất cả các phòng nghị sự, các quân sự đều tự nói công tử nhìn xa trông rộng, vô cùng quyết đoán, không phải hoàn toàn giống tên bị thịt bại gia chi tử như nàng đã tưởng lúc đầu, có khi có chuyện phải ra bên ngoài, hẳn nói xuất môn thì xuất môn, mỗi tháng đều ra ra vào vào, ngựa không dừng vỏ thập phần bôn ba.

Từ lần thứ nhất gặp phải hẳn ngay trước Sơ Nguyệt Đình, nàng không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, chỉ chân thật cảm thấy, mỗi khi nàng đơn độc thì bị hẳn bắt bớ, hẳn lần nào cũng thích trêu chọc nàng, đôi mắt trong trẻo kia mang một ít mỉa mai, lúc bắt đầu là đùa bỡn giống như ranh mãnh, sau đó dần dần trở nên như là có thiên ngôn vạn ngữ, chung quy ánh mắt đó như nhìn thấy tim nàng đập như hươu chạy.

Mấy lần về sau, tuy chậm rãi nhưng cũng đã rõ ràng hẳn đối với nàng có ý, do là nàng bắt đầu sợ hãi, mỗi lần hẳn nhìn thấy nàng thì con người không che dấu chút nào mâu quang sáng ngời, cứ thế về sau trực tiếp mà lại tận lực để cho nàng biết rõ hẳn đối với nàng yêu thích, những thứ này đều làm cho nội tâm của nàng lo sợ bất an, cái thứ cảm giác nóng như lửa đốt nàng khiến nàng thầm nghĩ phải thoát đi.

Đoạn thời gian hẳn buồn bực không vui kia, trong nội tâm nàng cũng không phải là không có cảm giác, chỉ là từ xưa đến nay, hết thấy các thị tỳ cùng các chủ tử có dây dưa trước đó, có mấy người có kết cục tốt đẹp? Cũng có lắm người bị bội tình bạc nghĩa, tuy nhiên hôm nay nàng cũng thân phận hèn mọn, có thể đó cũng là cuộc đời của nàng, chung quy nàng không muốn đơn giản chà đạp chính mình, cho nên lòng dạ mới một mực cứng nhắc.

Không ngờ hẳn lại nhiễm phong hàn, thấy hẳn dù cho bị bệnh nhưng mỗi ngày cũng kiên trì nghe quân sự báo cáo và hướng thư phòng phê duyệt hồ sơ, thái độ nghiêm túc tuân thủ nghiêm ngặt gia nghiệp, khiến cho trong nội tâm nàng bắt đầu khâm phục biết bao nhiêu, tuy nhiên cuối cùng bị hẳn đùa, khi đó cảm thấy hẳn thực không giống như có bệnh trong người, nhưng mà đối với hẳn nguyên vốn đã có một chút tâm niệm kì diệu, bất tri bất giác nổi lên không cách nào khống chế.

Đến đêm ăn cơm tất niên kia, hẳn cố ý như vô ý mà bức nàng đáp lại trước mặt người khác, mượn cơ hội đưa đến trong tay nàng phong giấy hồng, càng là rõ ràng nói ra tâm sự của hẳn với nàng, trong đêm nàng lật qua lật lại, suy đi nghĩ lại thật lâu, một lòng đúng là vẫn còn một chút ngượng ngùng cùng với ngọt ngào mới nảy sinh.

Sau đó khi cùng cười một kiểu hoàn toàn vượt quá dự liệu của nàng, chỉ là hẳn lại là dạng người tuyệt đỉnh thông minh, khó được cơ hội tốt như thế nào mà không lợi dụng? Chính là cưỡng ép ôm lấy nàng, trong bá đạo không mất ôn nhu, làm cho nàng cho dù ở trong say mê cũng cảm nhận được chính mình là được quý trọng, mà hẳn hôn nàng mãi cho đến ý loạn tình mê mới chịu buông tay.

Hôm nay khách khứa đông đúc, nàng từ lúc chào đời tới nay chưa bao giờ gặp phải, trong phủ to như vậy lại chỉ một mình hẳn một người không ngừng nghênh đón, hạ nhân các nàng còn có thể thay phiên nhau vụng trộm trở về phòng nghỉ một lát, còn hẳn thì cả ngày mặt lúc nào cũng tươi cười, loay hoay chân không chạm đất, ngay cả ngồi cũng chưa từng ngồi xuống một chút, lúc đó nàng bất giác đã nghĩ, người ngoài hâm mộ Bạch phủ như vậy lại không biết cái nhà lớn như vậy cái gì cũng không thể ngừng làm việc một cách bừa bãi.

Không những vậy một lần trong một góc hẻo lánh xa xa nàng chứng kiến, thỉnh thoảng thấy được hẳn rảnh rỗi dòm ngó xung quanh như là nhìn bốn phía để tìm nàng, rõ ràng thần sắc có chút âm trầm, vừa quay đầu tiếp khách nhân thì gương mặt đã thay bằng nét tươi cười.

Một khắc này, nàng đột nhiên cảm giác được đáy lòng có chút đau đớn, nhớ tới hẳn đã từng nói với nàng, dù cho Bạch phủ có lớn, đến cùng cũng chỉ có một mình hẳn một người mà thôi. ... Hẳn nói chuyện khi đó có một chút tịch liêu cùng cô đơn, nàng lúc ấy cái hiểu cái không, hôm nay rõ ràng cảm nhận được tâm tình kia, đối với hẳn liền nổi lên một chút thương tiếc khó hiểu.

“Một mối quá...” Lâu không nghe thấy trong phòng có động tĩnh, sợ nàng đã lặng yên ly khai, Bạch Thế Phi đang nằm lý ở trên giường muốn quay đầu nhìn xem, lại một mối không nâng nổi thân người lên.

Thượng Trụ khê lắc đầu, đi đến phía trước chậu than ở bên trong thêm chút ít than, đem cục than đang cháy tới gần bình phong trước giường, tới trên quả cầu hương trống rỗng làm bằng kim loại bạc được khóa bằng cây kim bạc khắc hoa, vặn mở móc khóa đem hương cầu chia làm hai nửa, gảy chút ít than cháy vào chén sứ nhỏ trong tâm quả cầu, lại cho vào bên trong một chút ít hương liệu, đóng lại quả cầu rồi cài móc cho chắc chắn sau đó nhét vào bên hông Bạch Thế Phi.

Bởi vì bên trong quả cầu có hai cái móc cầu đồng tâm linh hoạt móc vào chén sứ, cho nên mặc kệ quả cầu hương nhấp nhô như thế nào, bát sứ cùng đĩa than bên trong tâm luôn cố định ở trung tâm, không đổ, vật ấy trong nhà của quý nhân thích hợp nhất là được dùng làm ấm và ủ hương cho chắn.

Nàng lại đi đến trước bàn, sờ lấy bình trà vẫn còn ấm, liền rót đầy chén, tay kia bung lên đĩa trái cây trên bàn, rồi trở lại trước mặt hẳn.

“Trước ngồi dậy ăn ít đồ.” Nàng khê gọi.

Bạch Thế Phi gian nan mà lật người lại, dựa nửa người vào đầu giường khắc hoa hoành bình, rồi từ chiếc đĩa trong tay nàng lấy hai kiện bánh ngọt mà ăn, cũng nhấp một miếng trà, thân thể cũng nhện không được trở nên tê liệt.

Nàng có phần muốn cười, lúc nụ cười đến bên miệng thì âm thầm ngậm xuống, mang chiếc ghế tròn đến trước giường.

Hắn tiếp tục nằm lý ở trên giường, nhưng khuôn mặt đã xoay ra phía bên ngoài, mí mắt trên khuôn mặt tuần nỹ trẻ trung đã một mối sắp thành một đường, khoe môi lơ đãng mà hơi nhếch lên, nhìn xem nàng ở trong phòng hẳn đi tới đi lui, biết rõ nàng có lưu ý đến chính mình chưa ăn thứ gì, làm cho

trong lòng hẳn dâng lên một loại tình cảm ấm áp nhẹ nhàng, từ sau khi chuyển phong giấy hồng cho nàng, tâm tình sợ bị cự tuyệt như là viên đá treo trên sợi dây rất cực cũng bình an rơi xuống đất, cả người hẳn từ trong ra ngoài rớt cuộc cũng trầm tĩnh lại.

Nàng ngai ngừng mở lên tấm chăn trắng bằng gấm và tơ tằm, nhất thời mùi hương hoa cỏ bao phủ, đem chăn mềm đắp lên lưng hẳn, nàng ngồi xuống chiếc ghế tròn trước giường, bắt đầu từ bóp chân của hẳn mà chậm rãi xoa bóp, chỉ thấy khoe mắt nhỏ bé của hẳn chậm rãi khép lại, mi mắt vừa dài vừa cong rũ xuống, bên môi toát ra nụ cười yếu ớt thỏa mãn mà an tâm.

Còn chưa xoa bóp bóp chân bên kia, đã phát giác hẳn đã ngủ rồi.

Ngoài cửa sổ một mảng đen như mực, màn đêm sớm đã kéo xuống, trong sân cách đó không xa có cây đèn cầy ấm áp lác lác trong đêm tối giống như chấm nhỏ, không biết nơi nào từ xa xa truyền đến tiếng pháo phập phồng, sợ là đã sớm đến giờ Tuất rồi, nàng nghĩ, bàn tay nhỏ bé che miệng ngáp một cái, cố gắng chống đỡ mí mắt nặng trĩu, tiếp tục nhẹ nhàng giúp hẳn xoa bóp.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đùa giỡn tên tóc mai

Bạch Kính im hơi lặng tiếng từ ngoài cửa bước vào có chút suy nghĩ, nương theo ánh sáng của ngọn đèn châm suốt đêm cùng với than đỏ, lặng lẽ nhìn về phía sâu trong phòng ngủ, trên chiếc giường rũ xuống xuống màn che trùng điệp, chỉ thấy Bạch Thế Phi vẫn nằm sấp như trước, còn Thượng Trụ thì dựa vào mép giường bên cạnh hẳn, hai người ngủ say còn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Quay đầu nhìn ra ngoài gian chính đã bê lên nước ấm cùng với đồ ăn được dọn xong, hẳn rón ra rón rén không tiếng động mà khép cửa lại, thật sự không đành lòng đánh thức bọn họ dậy, thế nhưng Đại tổng quản đã phái người tới thúc giục ba lượt rồi.

Bạch Kính gõ nhẹ vào cánh cửa, thấp giọng gọi, “Công tử?”

Bên trong vọng ra chút tiếng động, một lúc sau, mời truyền đến giọng lười biếng khàn khàn trả lời, “Chuyện gì?”

“Mọi người đều đang đợi người khai pháo đó, đã đến giờ rồi”.

“Biết rồi.” Lại là một loạt âm thanh xột xoạt rất nhỏ.

“Người từ từ rửa mặt dùng bữa, tiểu nhân sẽ ở bên ngoài hầu”. Dứt lời Bạch Kính thức thời mà đi ra phòng ngoài, cũng thuận tay đóng lại cửa chính của chính đường.

Trong phòng Bạch Thế Phi đã tỉnh lại, mỉm cười ngồi ở trên giường, cúi đầu nhìn về mặt mờ mịt không biết đang ở tận phương trời nào của Thượng Trụ, đáng về hồn nhiên ngây thơ thế kia, quả thật rất đáng yêu.

Nhìn chằm chằm nghehnh đón nụ cười nhu hòa của hẳn mà cứ tưởng là mình đang mơ, một lúc lâu, nàng mới thanh tỉnh lại là mình đang ngủ trong phòng hẳn, gương mặt thoáng chốc tựa như bị nung đỏ, nhưng mà thân thể vừa chuyển động đã bị một bàn tay giữ ở sau đầu, đôi môi hẳn phủ xuống, nụ hôn thật dài thật sâu, thẳng đến khi nàng tức giận thở hổn hển không ngừng nghỉ, hẳn không nỡ buông nàng ra, khẽ sát lên cánh môi mềm mại của nàng, “Ta sẽ xin Yến đại nhân nhận nàng làm nghĩa nữ, bảo Thiệu Ân chuẩn bị tốt ‘tam thư sính lễ’ đến chỗ ông ấy hỏi cưới nàng được không?”

Nàng rõ ràng ngẩn ngơ, đầu rũ xuống, thấp giọng nói, “Ta chưa nghĩ tới việc này”.

Hắn cười khê, “Có ta nghĩ tới là được rồi”. Nhắc chân xuống giường, vẫn nắm tay nàng như trước, “Mau ăn chút đồ rồi đi đốt pháo, sắp muộn rồi”.

Ước chừng qua nửa nén hương thời gian, hai người mới từ Đệ Nhất Lâu đi ra.

Bầu trời đêm tầng mây dày đặc, loáng thoáng lộ ra ánh trăng tự nhiên, hành lang lát đá cứ cách mười bước chân đều treo một chiếc đèn hoa đăng soi sáng, dọc đường ánh sáng ấm áp nhẹ dịu, ngay cả hoa mai trắng nở rộ ở ven đường cũng được ánh sáng soi rõ, hương thơm nhẹ lan tỏa, hẳn nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng, thuận tay hái một đoá hoa mai tươi đẹp, mỉm cười nhẹ nhàng cài lên tóc mai của nàng.

“Mượn hoa mai nở, trao gửi tâm tình”.

Xấu hổ nhưng mặt ý nhẹ khắp trái tim, nàng lấy tay che môi che dấu vết tích cười nhẹ, lúc đến môn phòng, nghe thầy bên ngoài có tiếng người huyền ảo, trong lòng chung quy vẫn có ba phần ngượng, nên nhẹ nhàng tránh khỏi tay của hẳn.

Bên ngoài tường gạch, vết nước trên mặt đá, sân trước rộng rãi không hề che dấy, bốn phía có đèn lồng treo trên cao, đèn đuốc sáng trưng, trên cái bàn dài ở phía đông sắp xếp chong chóng rất nhiều các loại pháo nổ khác nhau, xuôi theo bàn về phía tây bày đầy khay khay đĩa đĩa các loại trái cây trà nóng,

đủ cho mọi người ăn uống phù phê.

Bạch Thế Phi từ bên trong bước ra, nhóm tôi tớ trông coi đã lâu cùng nhau hành lễ.

“Công tử!”

Âm thanh của nhiều người cùng vang lên như nước sông hồng, lại có mùi phấn khí thể.

Hắn mỉm cười, áo trắng bay phất phới, “Có cái gì đốt không?”

Gương mặt mang thần thái hưng phấn, sóng mắt hào hứng dạt dào, hoàn toàn không thấy dấu vết ủ rũ đâu nữa, làm cho Thượng Trụ đang trốn trong đám người thiếu chút nữa thì cho rằng, bản thân mình trước đó chẳng qua là lo lắng hân dâm hôm bệnh tật mới vào phòng hắn thôi.

Trong lúc mọi người vây quanh nói cười thì Bạch Thế Phi đi qua chọn pháo, có mấy nữ tỳ nhát gan chạy nhanh lui ra xa xa phía sau hắn che lỗ tai lại trước, hắn cầm lên một dây pháo Trùng Thiên đốt tràng đầu tiên, trong đình tức khắc vang lên một trận ầm ỉ đình tại nhưc óc, sau đó đám tôi tớ cũng bắt đầu tùy thích chọn pháo ở trên bàn để đốt, cả một đám người hưng phấn không thôi, tiếp theo là liên tiếp những âm thanh vang dội đất trời, pháo Tam Quang, pháp kếp, bao nhiêu loại sấm dậy đất bằng toàn bộ đều đem ra đốt.

Trong âm thanh bạo nổ vang dội, cả đám nô bộc tỳ nữ đều hét to hoặc bám vào tai nhau cười cười nói nói.

Sau khi đốt pháo xong, lại bắt đầu châm ngòi đốt pháo hoa, dưới bầu trời đêm tối đen thỉnh thoảng hiện lên ở đằng xa muôn vàn màu sắc, lúc thì như áo hoa nở rộ, lúc lại như chim uyên ương bơi lội, lúc thì giống như sao băng đầy trời, lúc lại như sấm chớp vang dội, đèn hoa rực rỡ, sáng ngời chói mắt, đóa hoa nháy mắt nở bung ra rồi nhanh chóng biến mất chỉ để lại vệt khói nhàn nhạt, đẹp đến mức không cách nào hình dung nổi.

Thượng Trụ không khỏi xem đến ngây người.

Cái miệng nhỏ nhắn kia chu lên thần sắc chăm chú mê mẩn, lại khiến Bạch Thế Phi ở cách đó không xa đang lặng lẽ lưu ý nàng nhìn thấy mà có chút si ngốc đi qua, đan điền như mơ hồ bạo động, bắt đầu sinh ra một loại khát vọng khác, muốn ôm nàng vào lòng, vành tai tóc mai chạm vào nhau một cách tinh tế.

Trang Phong Tuyền và Yến Nghênh Mi ở bên này nhàn hạ xem pháo hoa thấy đáng vẻ hai người này như thế, không khỏi nhìn nhau cười cười.

Bạch Thế Phi đã làm cho bọn họ quá nhiều, còn nói không cần báo đáp, nhìn thấy nhờ vào nhân duyên của bọn họ mà đưa Thượng Trụ đến bên cạnh hắn, trong lúc vô tình đã thành toàn tình duyên cho hắn, cuối cùng lại khiến người ta cảm thấy an lòng.

Pháo hoa đốt xong hết nhưng có không ít người vẫn lưu luyến chưa muốn rời đi, chỉ trong chốc lát lại bắt đầu có người chơi đùa, có người gọi náo, bỗng nhiên có một nha đầu nói, “Hay là chúng ta chơi người mù sờ tượng đi?”

Mọi người đồng loạt trầm trồ khen hay.

Lập tức có người nhặt mái ngói ở trên đất lên vẽ một vòng tròn lớn rộng khoảng hai trượng.

“Công tử chơi không?” Có tỳ nữ bước đến mời.

Trông thấy Thượng Trụ đã bị Văn Tinh đẩy vào trong vòng tròn, Bạch Thế Phi vừa khấn trương lại vừa chờ mong, cười nói, “Được”.

Tỳ nữ hưng phấn kêu lên chạy trở về, “Công tử cũng cùng chơi với chúng ta nè!”.

Khấn trương là vì sợ lúc nữa nếu lỡ có người hầu nam nào làm người mù, vạn nhất bắt trúng được nàng —— nếu quả thực trò chơi của hoàng cung chính thức bắt đầu, cho dù là Hoàng đế trên trời cao cũng không thể đụng chạm đến tiểu mỹ nhân của hắn được, ai dám động đến nàng dù chỉ một góc ống tay áo, hắn sẽ gọi tên tiểu tử Triệu Trinh hoàng đế kia đến đốc sức liêu mạng với kẻ đó!

Chờ mong là hắn hi vọng lát nữa trong lúc tản ra chơi, hoặc giả có thể tìm được cơ hội ở cạnh nàng một lát.

Cũng có người chạy tới mời Trang Phong Tuyền và Yến Nghênh Mi, bọn họ chia nhau mà từ chối, nói là chỉ muốn xem náo nhiệt thôi.

“Hôm nay chúng ta chơi kích thích một chút đi!” Bạch Thế Phi kêu lên, bất thành linh hét to một tiếng, “Ai đã thành hôn rồi toàn bộ ra khỏi hàng cho bọn công tử!”.

Có năm ba người từ trong hàng bước ra.

“Tốt lắm, lát nữa các ngươi sẽ làm trong tài”. Trên mặt hắn hiện lên nụ cười tà ác, “Bổn công tử hôm nay tâm tình tốt, cho cả bọn tiểu tử ngoan các ngươi một cơ hội! Nếu nam làm người mù mà sờ được tượng nữ, thì sẽ gả tượng nữ cho nam mù kia! Nếu nữ làm người mù mà sờ được tượng nam, thì sẽ đem tượng nam kia gả cho nữ mù!”

Lời vừa nói ra, cả đám thanh niên nô bộc đều vỗ tay cười to, tiếng ồn ào không ngớt, đều ầm ỉ “Công tử anh minh, độc nhất vô nhị”, nhóm tỳ nữ thì vừa thẹn vừa cười kêu không thể không muốn.

“Bốn công tử đã quyết định! Nha đầu nào dám không chơi lập tức gả ngay!”

Mấy tỷ nữ dần dần chạy ra khỏi vòng tròn nghe dọa, vội vã chạy trở về, dẫn đến hàng loạt tiếng cười.

Yến Nghênh Mi ngồi ở gần đó bất chợt cười xen vào một câu:

“Nếu Công tử nghĩ ra được trò chơi hay như vậy, không bằng để Công tử làm người mù trước đi?”

Đề nghị này lập tức được tất cả mọi người phụ họa, toàn bộ đều trầm trồ khen ngợi.

Trang Phong Tuyền cũng cười, “Mau! Đem khăn vải đến đây! Để xem nha đầu nào xui xẻo, bị tên hư hỏng này bắt được!”

Ở bên trong vòng tròn Văn Tinh nghe vậy nhẹ nhàng cười trộm, “Nếu Công tử làm người mù, người mà ngài ấy muốn bắt hiển nhiên không phải Trụy tử thì còn ai vào đây?”

Lời nàng tuy nhỏ, nhưng cũng đủ để mọi người nghe được, tất cả mọi người ở đây đều che miệng cười trộm.

Thượng Trụy xấu hổ đỏ mặt, gấp đến độ nheo mắt nàng ta một cái, “Ngươi chết nhé! Nói gì đâu không! Ta xé miệng ngươi bây giờ!”

Bạch Thế Phi lại thừa dịp Văn Tinh nói mà bám theo lời, “Văn Tinh, đấy là ngươi nói nhé! Nếu lát nữa ta không bắt được Tiểu Trụy, chờ xem ta sẽ bắt ngươi làm người thông phòng!”

Văn Tinh lấy tay che miệng cao giọng đáp, “Công tử ngài cứ yên tâm! Lát nữa nô tỳ sẽ giao Trụy tử cho ngài!”

Thượng Trụy hận đến bỏ nhào qua gối tay đánh nàng ta, nàng ta vội trốn đến sau lưng Văn Ngọc, hai người cứ thế vòng quanh Văn Ngọc mà ngươi đuổi ta chạy.

Ở bên kia, nô bộc đã cười hi hi đem miếng khăn vải che hai mắt Bạch Thế Phi lại, chăm chú cột nút thòng lọng ở sau đầu của hắn, dẫn vào bên trong vòng tròn.

Bạch Thế Phi lại rống lên, “Trọng tài nhớ trông coi cẩn thận! Nữ tử nào dẫm lên vòng tuyến thì gả cho Phong Tuyền! Nam tử dẫm phải thì gả cho phu nhân!”

Mọi người ôm bụng cười to, nhất thời vui vẻ cười đến lật trời.

Đôi mắt hoàn toàn không nhìn thấy gì, Bạch Thế Phi chỉ có thể nghe bằng tai, đi đến những chỗ có người mà sờ soạng.

Hắn đến chỗ nào, cả đám nô bộc lại chạy trốn sang hai bên, vừa sợ bị hắn bắt được, còn phải lo lắng đứng để chân giẫm phải vòng tròn bên ngoài, hết sức khẩn trương kích thích.

Mà lúc hắn sờ đến chỗ mọi người đã sớm trốn sạch, sau lưng đã có người kêu, “Công tử, bên này nè, bên này bên này”.

“Các ngươi, cả một đám không có tim gan phèo phôi! Còn không mau nói cho ta biết Tiểu Trụy từ ở đâu?”

“Ở chỗ này nè!” Văn Tinh kêu lên.

Hai tay ở giữa không trung vẫy vẫy, hắn lại sờ soạng đi qua, còn chưa đi được hai bước Văn Tinh đã ở bên kia gọi rồi, “Ở bên này mà!”

Bên này Trang Phong Tuyền nói nhỏ với Yến Nghênh Mi, “Để ta giúp hắn một tay”. Hắn cân nhắc chọn một hạt hạnh nhân trên bàn, đầu ngón tay bắn ra.

Chỉ thấy trong vòng tròn Văn Tinh đang huyền não hứng khởi bỗng nhiên lao đảo một cái, thốt ra tiếng kêu sợ hãi ngã về phía trước, hoàn toàn đem Thượng Trụy đang đứng trước mặt không kịp tránh đẩy ngã ra phía trước, nhào vào trong cánh tay đang mở rộng của Bạch Thế Phi, bị hắn vừa vịn ôm trọn.

Về mặt Thượng Trụy đỏ bừng, hận chết trừng mắt Văn Tinh.

Văn Tinh ảo não kêu khổ, “Ta không có cố ý! Không biết tại sao lại vấp ngã!”

Hiện trường ngã trái ngã phải, người người đều chỉ về nàng ta cười ha ha, còn nói làm rất tốt.

Bạch Thế Phi vừa định gạt khăn vải xuống để ngắm nhìn thiên hạ trong lòng, Văn Tinh ở bên kia bị Thượng Trụy trừng đến gấp vội, ý nghĩ chợt lóe kêu lên, “Công tử không được làm sai luật! Mau đoán tên đi! Đoán trúng mới được tính! Nếu không không tính! Đó không phải là Trụy tử!”

“Đúng vậy! Đoán ra mới tính! Trụy cô nương ở bên này nè!” Mọi người cùng nhau ồn ào theo.

Một mùi thơm nhàn nhạt bay vào chóp mũi, là mùi thơm của đặc trưng của hoa mai, bàn tay đặt trên eo nhỏ nhấn nắm chặt, mềm mại đến mức khiến hắn không nỡ buông tay ra.

“Là Văn Lộ!” Hấn gọi.

Có tỳ nữ lặng lẽ cười, “Nô tỳ ở chỗ này.”

Khăn vải to cản trở tầm mắt, hấn mặc kệ mọi người đang nhìn mà nâng tay sờ sờ lên cái trán của nàng, độ cao vừa khớp, giống như đúc người trong tưởng tượng của hấn, thật sự không muốn buông ra mà, không muốn buông nàng ra khỏi lòng ngực của hấn.

“Văn Hà!”

“Ai nói!” Trong vòng tròn truyền đến tiếng trả lời của Văn Hà.

Vật nhỏ mềm mại kia, nắm trong lòng bàn tay cảm giác đến cùng vẫn tốt đẹp như vậy, mượn ống tay áo che dấu, hấn dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt lòng bàn tay nàng, cảm giác được nàng muốn trốn tránh, nhưng lại ngại không dám tỏ rõ động tác đành phải cứng rắn mặc hấn làm.

“Vậy hấn là Văn Văn rồi! Nhất định là Văn Văn!” Hấn nói, không ai nhìn thấy gương mặt hấn dưới lớp khăn vải, không tiếng động hiện ra nét mặt tươi cười sâu sắc.

“Ha ha ha, không phải nô tỳ đâu.”

“Công tử ngài còn một lần cơ hội thôi, đoán sai nữa sẽ không được tính!”

Hương hoa mai nhẹ nhàng như ẩn như hiện kia, rõ ràng là lúc này hấn nắm tay nàng đi ra, tiện tay hái xuống ở ven đường, cài lên tóc nàng.

“Văn Nhục! Nhất định là Văn Nhục!”

“Ha ha ha, tất cả đều đoán sai! Công tử ngài kém quá đi!”

Cảm giác được thân thể nhỏ nhắn mềm mại kia âm thầm dùng lực, muốn giữ khoảng cách với hấn, hấn có chút cúi đầu, lặng lẽ thở dài, cái cảm tuần tú nhẹ nhàng cọ xát chỗ tóc mai của nàng, động tác đùa giỡn này làm dậy lên những cảm giác mâu thuẫn rất nhỏ trong lòng nàng, cũng khiến cảm giác lo được lo mất vẫn luôn tồn tại của hấn được khẳng định lại, rằng mình không phải tự mình đa tình.

Hấn nhẹ giọng thì thầm, chỉ để mình nàng nghe thấy, “Tiểu mỹ nhân, nàng là của ta rồi”.

Thượng Trụ tức khắc dừng lại việc âm thầm giãy dụa, trầm tĩnh, sau đó, nhất chân lên, đập thật mạnh xuống.

Ngay sau đó, tất cả mọi người có mặt chợt nghe tiếng Bạch Thế Phi hét lên thảm thiết, buông thiên hạ ở trong lòng ra cong chân phải lên, hấn giật khăn che mặt xuống ôm chân ủy khuất không thôi, “Tiểu Trụ tử, nàng thật nhẫn tâm, ta không phải chỉ không đoán trúng thôi ư, hu hu hu, đau đến mức người ta muốn khóc luôn nè”.

Thượng Trụ tức giận bỏ chạy ra ngoài, hấn nhất định là không muốn sống nữa rồi! Lại tiếp tục đùa giỡn nàng

Bạch Thế Phi nhanh chóng cười cười chạy đuổi theo, không quên quay đầu lại quát, “Các ngươi chơi tiếp đi! Những lời trước đó bốn công tử đã nói tuyệt đối không sai, mấy tiểu tử các ngươi thật tốt đem hết đám nha đầu ngoan ngoãn này, toàn bộ bắt về nhà đi! Ai không bắt được người là không có tiền đồ! Nhớ, nửa đêm canh ba yên lặng tự động ngừng chơi!”

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Du dạ không biết quy

Mùng hai nghênh đón thần tài, hôm nay cũng là thời điểm lại mặt thăm viếng của nữ tử xuất giá, Thượng Trụ cùng đi với Yến Nghênh Mi trở về Yến phủ, Trang Phong Tuyên ra ngoài gặp bạn, Bạch Thế Phi thì bị một đám huynh đệ hẹn đi chơi quan phúc.

Vì là ngày tết, bình thường sẽ cấm đánh bạc nhưng quan phủ cũng cởi mở cho phép chơi quan phúc ba ngày, trong thành Khai Phong theo ngựa cưới mà đi, qua phố Phan Lâu, ngõ Đông Tống, trên đường ngõ Tây Lưong, đồi Bắc Phong và khu vực phía nam đều kết lều hoa trang trí rực rỡ, trong lều các Thương gia trưng bày la liệt nào châu ngọc, mũ lược, quần áo, đồ trang sức, son phấn, giày và cả những vật nuôi để chơi đùa giải trí, du khách tới lui có thể mua về, cũng có thể tham gia đánh bạc.

Vật để đánh bạc trong trò quan phúc rất phong phú, hai bên có thể thương lượng định giá món đồ đó bao nhiêu tiền, rồi dùng đồng tiền ném vào trong hũ hoặc lên đất, căn cứ vào chữ trên đồng tiền nhiều hay ít mà phân biệt thắng thua, người thắng có thể đổi tiền lấy vật phẩm ở chỗ đặt cược, thua thì phải

trả tiền, có mấy quý tộc gia đình giàu có đặt cược rất lớn, thậm chí cả xe ngựa, nhà cửa, ca cơ, vũ nữ... cũng đều đem ra định giá mà cược.

Mừng năm mới, không khí trong lễ hội cực kỳ náo nhiệt, chẳng những dân chúng bình thường mặc đồ mới váy sạch đẹp theo nhau mà đến muộn qua năm mới thử thời vận một phen, mà ngay cả những Tiểu thư khuê các bình thường ru rú trong nhà, danh môn phu nhân... sau khi màn đêm buông xuống cũng nhao nhao xuất đầu lộ diện, chạy đến thưởng thức, rồi còn tham gia chơi cùng nữa.

Ngày lễ mỗi năm một lần, cảnh tượng vui cười náo nhiệt này rất phổ biến, có khi còn chơi suốt đêm.

Lại nói vận may của Bạch Thế Phi tốt đến thần kỳ, có đặt có thắng, Bạch Kính đi theo phía sau ôm đầy một đồng nào trăm hoa son phấn, mấy thiếu gia nhà khác không phục, muốn cùng hắn trao đổi đặt cược, lại bị gán như là cả quần áo trên người cũng thua đến sạch, bị mọi người cười đuổi không ngừng, đến nửa đêm hứng trí chơi đùa vẫn chưa hết, có người đề nghị đến ca lâu nghe hát, thế là một hàng công tử huyênh đênh lại tiền hô hậu ủng khí thế ngời ngời thẳng hướng Liên Hoa Lâu mà đi.

Yến Nghênh Mi và Thượng Trụ hai người từ trước buổi chiều tà đã trở về Bạch phủ rồi.

Sau khi dùng xong bữa tối, sắc trời hiển nhiên là đã tối đen, qua đầu giờ Tuất thì Trang Phong Tuyền cũng về đến.

Ba người đến phòng đánh cờ ngồi chơi, người hầu đem trà thơm lên, Thượng Trụ ở bên cạnh xem Trang Phong Tuyền và Yến Nghênh Mi đánh cờ, bắt tri bất giác, đánh hết mấy ván cờ, trời đêm dần tối, vẫn không thấy bóng dáng Bạch Thế Phi đâu, nàng dần dần cũng cảm thấy có chút không yên, lại mơ hồ lo lắng, chỉ mong đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là tốt rồi.

Yến Nghênh Mi thấy nàng có vẻ tâm tình không tốt, ngồi cũng không yên, liền cho người đi gọi Thiệu Ân.

Trong chốc lát Thiệu Ân vội vàng chạy đến.

“Thiệu quán gia, buổi sáng lúc Công tử đi ra ngoài có nói bao giờ về không?”

Thiệu Ân đáp, “Chuyện này không có dẫn lại”. Khóe mắt liền nhìn qua thần sắc Thượng Trụ ở bên cạnh hiển nhiên là đang quan tâm lo lắng, cố ý giải thích nói, “Những dịp lễ tết thế này, Công tử ngẫu nhiên cũng sẽ đến đêm mới về, các huynh đệ cao hứng đùa nghịch, thường thường cũng không chịu tha người sớm đâu”.

Yến Nghênh Mi nhìn thoáng qua vẻ mặt thất vọng của Thượng Trụ, bất đắc dĩ nói, “Muộn rồi, chúng ta cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi, kính xin quán gia phân phó xuống dưới, lúc nào Công tử trở về, lại cho người đến Sơ Nguyệt Đình báo cho ta biết một tiếng”.

Thiệu Ân đồng ý lui ra, ba người cũng đứng dậy trở về hậu viện.

Thấy Thượng Trụ thủy chung vẫn im lặng, Trang Phong Tuyền an ủi, “Đừng lo lắng, có Bạch Kính theo bên người, Thế Phi sẽ không có chuyện gì đâu”.

Yến Nghênh Mi cười giễu nói, “Theo ta thấy, hắn không để cho người khác xảy ra chuyện đã là vạn hạnh rồi”.

Thượng Trụ bị nàng ta chọc đến cong cong khóe môi.

Trang Phong Tuyền đưa hai chủ tớ đến Sơ Nguyệt Đình xong thì trở về.

Xuyên qua cổng vòm có hoa lá rũ xuống, Yến Nghênh Mi đưa mắt nhìn Thượng Trụ, “Hôm nay phụ thân cũng có nhắc với ta, đã qua năm mới rồi, muội có phải... cũng nên về nhà một chuyến?”

Sắc mặt Thượng Trụ tức khắc lạnh xuống một nửa, “Về nhà nào? Ba thước mộ của mẫu thân muội sao?”

Yến Nghênh Mi kiên nhẫn, “Bất kể nói thế nào người đó cũng —— “

“Không liên quan đến muội”. Thượng Trụ không chút do dự ngắt ngang lời nói, cúi đầu giọng thấp giọng, “Trong lòng muội buồn bực, muốn đến Lâm Uyển một chút, tỷ ngũ trước đi”. Nói xong đi thẳng về phòng lấy áo, cũng không để ý Yến Nghênh Mi, nhắc đèn lồng lên liền đi ra ngoài.

Yến Nghênh Mi nhìn bóng lưng nàng nhanh chóng rời đi, bất đắc dĩ mà khẽ thở dài.

Ra cửa, dọc theo hành lang hoa đi thẳng đến bên ngoài Sơ Nguyệt Đình, Thượng Trụ chậm lại, đèn lưu ly chạm cả đêm ở đầu cành cây như gần như xa, khiến con đường lát đá bằng phẳng rộng lớn ánh lên ánh sáng âm áp mờ mờ, một mình một người đứng cô đơn trong đêm vắng, chỉ cảm thấy trong lòng mờ mịt hốt hoảng, không biết bản thân nên đi về phương nào.

Ý thức trong lúc mờ mịt, bắt tri bất giác đi dọc theo đường đá tới trước đình viện Đệ Nhất Lâu.

Trong sân cây cảnh hoa lá sum suê, mơ hồ thấy có điểm sáng của đèn dầu, nhưng lại im ắng không nghe thấy tiếng người, cũng biết Bạch Thế Phi vẫn chưa về, thất vọng trong lòng dần dần tràn ngập ra ngoài, cảm giác sa sút vốn dĩ chôn giấu đã trở thành buồn bực hậm hực, chua xót khôn cùng đau đến lục phủ ngũ tạng, khó nói nên lời.

Nàng nâng bước đi về phía Lâm Uyển.

Về nhà? Trời đất to lớn, lại không biết nơi nào là đường về.

Trời đêm rét lạnh, mặt hồ đóng băng, trong màn đêm bao la khôn cùng, một chuỗi tiếng sáo như khóc như tố, như chưa từng có réo rắt thảm thiết bi thương, lại phảng phất có thể làm cho cánh hoa mai bên hồ cũng phải thờ dài lặng lẽ rơi xuống.

Một khúc tiếp một khúc, cho đến khi mười ngón tay của nàng ở trong đêm lạnh sương xuống chịu không nổi cái rét như đao cắt, cứng ngắc đến mất đi tri giác, không cách nào linh hoạt nhún vào nút sáo, chớp mũi cũng bị đông lạnh đến mức đỏ hồng, toàn thân lạnh như băng thấm vào tim, không không chế được có chút rung mình, tay chân giống như bị thấm nước tuyết không còn một chút ấm áp nào.

Rốt cục vẫn phải đứng dậy trở về.

Lúc đi ngang qua Đệ Nhất Lâu cũng chưa từng thay đổi.

Các viện nhỏ của sương phòng lộ ra vài ánh nến lờ mờ cuối cùng, rồi dần dần cũng hoàn toàn tắt hẳn, người ngủ càng sâu.

Hoảng hốt như còn chưa tỉnh giấc chiêm bao, trong lúc mơ mơ màng màng đã nghe thấy tiếng gà gáy sáng.

Vốn dĩ có tâm sự nên ngủ cũng không được an ổn, lật qua lật lại, Thượng Trụ nửa mê nửa tỉnh, sau khi bị tiếng gà gáy sáng mơ hồ truyền đến đánh thức giấc ngủ chập chờn, vẫn nằm ở trên giường mà không xuống, lúc sắc trời hơi sáng mới lặng yên đứng dậy, rửa mặt rồi ngồi ngây ngốc ở bên giường nửa ngày, rốt cục vẫn nhịn không được mà ra khỏi Sơ Nguyệt Đình.

Đệ Nhất Lâu yên tĩnh bao trùm trong màn sương của nắng ban mai, cả đám người hầu nô bộc có vẻ như cũng chưa thức dậy.

Nàng đi đến hành lang chỗ mái hiên nhà, nhẹ nhàng đẩy cổng chính của chính đường ra, trực tiếp đi vào trong, đập vào mắt là tấm bình phong che phòng ngủ của Bạch Thế Phi, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút như mong đợi xen lẫn kinh hi, những thắc thóm lo lắng treo lơ lửng cả đêm không cách nào xua tan khiến nàng cực kỳ chua xót, rốt cục tìm đến tận nơi để biết tin tức.

Im lặng đẩy cửa vào một chút, trong lòng có chút chờ đợi cùng với e lệ, “Công... từ?”

Bên trong không người lên tiếng trả lời.

Nàng lại thấp giọng khẽ gọi một lần, như cũ im hơi lặng tiếng.

Bàn tay đỡ cánh cửa chậm rãi mở ra đi vào bên trong, nàng vượt qua cánh cửa, bước vào phòng.

Đôi mắt nhìn xuyên qua tầng tầng dải lụa màn che mỏng như cánh ve rũ xuống đất ở hai bên, cách đó không xa là tấm màn lụa đỏ thêu hình hai con uyên ương tựa đầu vào nhau được cái móc câu linh hoạt treo lên, chiếc giường bằng gỗ tử đàn lớn phủ lớp sơn bóng loáng hiện ra ngay trước mắt, bình phong ba mặt cao gần một thước toàn bộ khắc hình cá chép đùa giỡn trong nước, mây đóa hoa hoặc nở rộ hoặc nụ hoa hoặc vượn mình lên cao hoặc bông bành rũ xuống, muôn hình vạn trạng sinh động động lòng người.

Đệm giường phủ lớp vải trắng như tuyết mềm mại, men theo mép giường rũ xuống trên diện rộng, che đi bốn chân giường và bộ kê chân, rồi lên tấm thảm lông bằng Ba Tư trên mặt đất.

Trên giường đệm chăn gấp xếp ngay ngắn chỉnh tề có chút hỗn loạn.

Nàng còn chưa kịp phân biệt được cảm giác cùng những xúc cảm trong lòng, đã nghe bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân vội vàng của hai người, cùng với giọng phân phó gấp gáp, “Bạch Kính, người vẫn là qua bên Sơ Nguyệt Đình nhìn xem Tiểu Trụ đã dậy chưa đi, ngàn vạn lần đừng để nàng biết ta cả đêm không về, nhớ đó nhớ đó!”

“Vâng, tiểu nhân sẽ đi thăm dò ngay”.

Thượng Trụ chỉ cảm thấy lời nói kia tựa như pháo nổ oanh tạc, nàng từ phòng ngủ bước ra ngoài.

Đồng thời Bạch thế Phi cũng trong chớp mắt bước vào cửa, vừa giơ tay lên đã trông thấy nàng ở ngay trước mặt, sắc mặt trước đây chưa từng thấy lạnh đến dọa người, hẳn toàn bộ triệt để ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Dò xét thực cơ

Thượng Trạ trực tiếp đi thẳng về phía Bạch Thế Phi, nhưng lại không thèm nhìn đến hấn, chỉ đi qua bên người, không nói một lời bước ra khỏi cửa.

Bạch Thế Phi phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng quay người qua, e sợ mà nịnh nọt, thấp giọng cười gọi, “Tiểu Trạ”. Đưa tay kéo ống tay áo của nàng.

Thượng Trạ mạnh mẽ kéo tay áo, không lưu tình chút nào bỏ qua tay của hấn.

Bạch Thế Phi nóng nảy, “Vốn ta đã tính sẽ về sớm rồi, không ngờ sau khi chia tay đám người kia, vừa ra đến gian nhà gỗ thì gặp phải Phiêu Nhiên cùng với mấy vị quan trong triều, kết quả mọi người cùng nhau đến phủ của Phiêu Nhiên uống rượu, sau đó toàn bộ bị say, nên ngủ lại nhà hấn một đêm”.

Thượng Trạ lại một lần nữa rũ ra bàn tay vươn đến của hấn, như cũ không nói tiếng nào, chỉ có bàn chân bên dưới cước bộ nhanh hơn thôi.

“Tiểu Trạ”. Bạch Thế Phi âm thầm kêu khổ, nhắm mắt theo đuôi ở sau lưng nàng, cũng không dám đụng đến nàng.

Lúc ra chỗ cổng vòm bên ngoài đình viện, gặp phải Đặng Đạt Viên đang vội vàng chạy đến trước mặt, trên mặt hấn tức thì lóe lên kinh ngạc, Bạch Thế Phi và Thượng Trạ lộ ra vẻ xấu hổ, sáng sớm hai người từ trong phòng cùng nhau đi ra, có thể không dễ dàng khiến người ta hiểu lầm ư?

Bạch Thế Phi khẽ nhin vết cười trên môi, đôi mắt anh tuần lút trộm sang bên cạnh, hành động mập mờ có chủ ý này vừa vụn bị khoe mắt Thượng Trạ liếc qua nhìn thấy, thẹn thùng cực độ dưới con giận càng tăng lên, chỉ hận không thể ngay giờ phút này biến mất trước tầm mắt của Đặng Đạt Viên, lẽ ra nàng không nên vì hấn lo lắng sốt ruột.

Đặng Đạt Viên chỉ có vẻ như hoàn toàn không phát hiện chuyện mờ ám mãnh liệt giữa hai người họ, cúi đầu khom người bẩm, “Công tử, Tây Bắc gửi bỏ câu đưa thư về”.

Đôi mắt Bạch Thế Phi nghiêm lại, tức thời che dấu thần sắc chơi đùa.

Chỉ một cái tri hoãn này, Thượng Trạ cũng đã không quay đầu lại mà bước nhanh mở cửa đi khỏi.

Bạch Thế Phi nhìn theo bóng lưng của nàng, nghĩ nghĩ, vẫn là chính sự quan trọng hơn, tức thì cùng Đặng Đạt Viên đi về phía thư phòng, “Trong thư nói gì?”

“Triệu Nguyên Hoan đã một đường rời khỏi Hưng Châu, vào đến Ngọc Môn quan”.

“Khi nào đến kinh thành?”

“Dự đoán là ngay sau Tết Nguyên Tiêu”.

Bạch Thế Phi trầm ngâm nói, “Người đi gọi người mời Phong Tuyền đến đây”.

Bên kia Thượng Trạ gặp Bạch Kính ở bên ngoài Sơ Nguyệt Đình, Bạch Kính thấy sắc mặt nàng không tốt, trong lòng không khỏi kinh ngạc, cuống quýt cười hi hi qua chào hỏi nàng, Thượng Trạ hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái, để ý cũng không thèm để ý, đi thẳng vào trong, Bạch Kính lẽ lười, chạy như bay đi tìm Bạch Thế Phi.

Trở về phòng, chọn một cái ghế ngồi xuống, càng nghĩ, ủy khuất cùng tức giận trong lòng càng tăng, vành mắt của nàng dần dần đỏ lên.

Yến Nghênh Mi từ trong phòng ngủ đi ra, liền bắt gặp Thượng Trạ đang dùng mu bàn tay im lặng gạt lệ.

Nàng rất kinh ngạc, “Muội làm sao vậy?”

Thượng Trạ không chịu lên tiếng, chỉ lắc đầu, đứng dậy, nhanh chóng lau khô nước mắt.

Yến Nghênh Mi quan sát nét mặt, nghĩ đại khái chắc không thoát khỏi liên quan đến Bạch Thế Phi, cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ cùng nàng đến phòng ăn dùng bữa sáng.

Hai bên đường lát đá hương hoa mai như ẩn như hiện, hai người bước đi chậm chậm.

Lúc đi đến hành lang điêu khắc, Yến Nghênh Mi thấy Thượng Trạ đã bình tĩnh trở lại, quay qua hỏi, “Đến cùng là như thế nào?”

Thượng Trạ như cũ không lên tiếng, qua một lúc lâu, mới thấp giọng nói, “Tôi hôm qua hấn không có về.”

Yến Nghênh Mi kinh ngạc, sau đó nhún mày, “Có phải tôi hôm qua ngủ lại ở chỗ nào không?”

“Nói là đến chỗ phủ của Nhậm y quan, một đám người uống say rồi...”

Yến Nghênh Mi nhìn thần sắc của nàng, “Muội không tin hấn?”

Thượng Trạ trầm mặc, hấn ở dưới tình thế cấp bách mà giải thích, cũng không giống tạm thời mở miệng bịa chuyện, chỉ là, lúc ở trong phòng nhìn thấy trên giường của hấn chăn đệm xếp ngay ngắn chỉnh tề, nháy mắt nhận ra hấn cả đêm không về, cảm giác hết sức không dễ chịu, như có một khối đá nặng đè ở trong ngực.

Yến Nghênh Mi cười nói, “Nếu muội thật sự không tin lời hần, chuyện này còn không phải dễ sao? Gọi Bạch Kính tới đây, ta giúp muội cẩn thận hỏi hần một phen”.

Thượng Trụy ngẫm lại, đáp ứng ‘Được’.

Trong lòng quả thực cũng muốn biết Bạch Thế Phi đêm qua đến cùng đã làm gì rồi.

Đến phòng ăn, Yến Nghênh Mi hỏi nô bộc, mới biết Bạch Thế Phi đang ở thư phòng. Thượng Trụy liền hướng về phía mái hiên đi tìm Bạch Kính. Lúc ở hành lang xa xa thì thấy bên ngoài thư phòng khắp các ngõ ngách tụ tập rất nhiều người hầu, mọi người đang vây Bạch Kính vào giữa, mặt mày hân hân hơn hồ đang thao thao cái gì đó, những người khác thì nghe đến say sưa.

Lúc đến gần mơ hồ nghe thấy bọn họ nhắc tới Bạch Thế Phi, một đám người hào hứng bưng bưng mà vây quanh Bạch Kính, bảy mồm tám lưỡi thảo luận muốn tra hỏi, tất cả đều tập trung tinh thần, không hề phát giác Thượng Trụy đã đến gần, nàng lặng lẽ giấu mình, nấp ở phía sau cây cột chỗ mái hiên.

Càng nghe, sắc mặt của nàng ngày càng trắng bệch.

Trong thư phòng dường như truyền đến tiếng nói, miệng lưỡi lưu loát của Bạch Kính dừng lại câu chuyện, cuống quýt đẩy mọi người ra đi qua, không có nhân vật chính, đám người rất nhanh liền tản đi.

Thượng Trụy yên lặng đứng ngay người sau cây cột, cả người dường như mất hết hồn phách.

“Trụy tử, người ở đây làm gì vậy?” Sau lưng truyền đến tiếng kêu to kinh ngạc.

Nàng vô ý thức quay đầu lại.

Văn Tinh liếc thấy thần sắc nàng tái nhợt u ám khác thường, không khỏi giật mình, vội vàng hỏi nàng làm sao vậy.

Thượng Trụy mơ hồ mà nhìn lên gương mặt phía trước, một hồi lâu, mới dần dần tỉnh táo lại nhận ra đối phương là ai, nàng thu hồi cảm xúc, trì hoãn lại gương mặt gương cứng, nhẹ giọng nói với Văn Tinh, “Hôm nay không phải người muốn xin tổng quản cho nghỉ sao?”

“Phải, nẫu thân ta bị bệnh, bây giờ ta phải về nhà thăm bà.”

Thượng Trụy thở sâu, “Ta và người cùng nhau rồi phủ nhé.”

Văn Tinh kinh ngạc, “Người muốn rời phủ? Phu nhân có biết không?”

“Không sao đâu, ta có chút việc cần làm, mau đi mau về, không mất nhiều thời gian đâu, chỉ trong chốc lát thôi, lúc về sẽ nói với người, đi thôi”.

Tuy trong lòng Văn Tinh có nghi hoặc, nhưng cũng biết Yến Nghênh Mi đối với nàng ấy không thể so sánh với những nô tỳ bình thường, chỉ đành đuổi theo cho kịp.

Thượng Trụy cố ý đứng ở một bên Văn tinh, cùng nàng ấy sóng vai đi, mượn thân hình của nàng ấy che chắn để đi qua phía ngoài thư phòng, nửa tầm bình phong che Bạch Thế Phi đang ngồi phía sau thư án, thần sắc chăm chú lắng nghe Đặng Đạt Viên và Trang Phong Tuyên nói chuyện, tuy rằng mơ hồ phát giác ngoài cửa có bóng dáng nha hoàn chợt lóe lên, chỉ tưởng là nữ tỳ lui tới thôi nên cũng không để ý.

Hai người ra khỏi môn phòng, băng qua sân trước, lúc đến cổng chính của Bạch phủ, gặp phải một vị thanh niên trẻ tuổi mặc áo vải giản dị từ bên ngoài bước tới.

Văn Tinh cười bước lên nghênh đón, “Đình đại ca”.

Thanh niên kia vội vàng thi lễ, “Văn Tinh cô nương.” Vừa giơ tay thì trông thấy Thượng Trụy ở bên cạnh, không khỏi ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy người trước mắt khuôn mặt yêu kiều xinh đẹp, chân mày chiếc lá thanh lệ, đôi mắt đen tuyệt sắc giống như lẳng lặng nhìn chăm chú vào người, nhưng đôi mắt lại phảng phất như đang nhìn xuyên qua thân thể của hần, nhẹ nhàng phủ một chút mờ mịt không biết đang che giấu bi thương hay là thâm lương, trông có chút đau đớn mà buồn bã ai oán.

Trong lòng kinh ngạc đến chấn động, hần có chút ngại ngùng bối rối vội vã cúi đầu, lại không dám tiếp tục đối mặt với Thượng Trụy nữa, đôi mắt kia giống như không phải đang nhìn vào hần.

Văn Tinh che miệng cười cười, sau khi tạm biệt hần thì dẫn Thượng Trụy rời đi.

Đi xa rồi mới nói, “Người đó là Đình Thiện Danh, là cháu bên ngoài của Thương quan gia, trong nhà cũng có chút ruộng đất, mỗi khi Công tử đi ra ngoài thường thường sẽ mang đồ ăn ngon hoặc mấy thứ đồ lặt lặt đem về, cuối cùng Thương quan gia sẽ bí mật giữ lại một ít, thỉnh thoảng gọi huynh ấy tới, để huynh ấy đem về cho người nhà nếm thử”.

Thượng Trụy không chút để ý chỉ ‘À’ một tiếng, cả người tinh thần hoảng hốt, rõ ràng cũng không nghe lọt, ra đến cửa phủ, nàng và Văn Tinh mỗi người đi một ngã, một mình hướng đến đường cái cổng Nam mà đi.

Vượt qua cầu Đắc Thắng, đi đến đường cái ở phía đông Thập tự, người đi đường cùng với hàng hóa mua bán giống như chiếc xe lui tới lui.

Một chiếc kiệu bốn người khiêng từ phía sau nàng đi tới, bỗng nhiên ngừng lại ở ven đường, có bóng người từ trong kiệu chui ra, hưng phấn không thôi hướng đến nàng mà kêu, “Tiểu Tiên Nữ!”

Thượng Trục giật mình, nhìn về phía người đang đi tới.

Trương Vĩ Tấn bước nhanh đến trước mặt nàng, trên mặt lộ vẻ vui mừng, “Không ngờ lại gặp nàng ở đây! Nàng muốn đi đâu? Ta tiễn nàng đi được chứ?”

“Không cần, cảm ơn Trương thiếu gia.” Nàng khách sáo trả lời, cúi đầu tiếp tục đuổi theo con đường của mình.

Trương Vĩ Tấn phát phát tay với phu khiêng kiệu, một tắc cũng không rời theo sát sau lưng nàng, vô cùng ngạc nhiên hỏi, “Tiểu Tiên Nữ, sao nàng lại ra ngoài một mình? Thế Phi đâu? Còn nữa, sắc mặt nàng rất kém, nàng không khỏe sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Trục trắng bệch, liếc hần một cái, đi được vài bước bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu nhìn nhìn lại hần, nói, “Hôm qua ngài có đi chơi quan phúc không?”

“Có, sao lại không chứ, còn gặp đám người Thế Phi nữa”.

“Mọi người chơi suốt đêm sao?”

“Cái đó thì không, sau đó ta cùng với nhóm bạn đến Tiên quán uống rượu”.

Thượng Trục hơi thu lại đôi mắt, “Ta biết, Công tử bọn họ đến Liên Hoa Lâu nghe hát gì đó”.

“Thế Phi thậm chí ngay cả đi đâu cũng nói cho nàng biết hả?” Trương Vĩ Tấn nhún mày, lại cười hi hi nói, “Sáng sớm hôm nay ta có nghe người ta nói rồi, bọn họ đêm qua có thể nói là đủ điên”.

“Vậy sao?”

Trương Vĩ Tấn nói đến cao hứng, “Sao mà không? Quan phúc vậy mà ra giá đến ba ngàn lượng một ca cơ! Chơi được quá đi chứ, chỉ tiếc màn náo nhiệt kia ta lại không thể tận mắt nhìn thấy”. Càng nói càng cảm thấy tiếc.

Thượng Trục đến chỗ giao nhau giữa phố Phan Lâu và phố Thượng thì ngừng lại, chăm chú nhìn nhìn Trương Vĩ Tấn, “Liên Hoa Lâu hẳn là ở gần đây nhỉ?”

Trong lòng Trương Vĩ Tấn lặng xuống một cái, “Nàng muốn đến Liên Hoa Lâu?” Xong rồi, có phải hẳn nói sai cái gì không?

Thượng Trục không trả lời hần, chỉ quan sát hai bên, đi thẳng tới con phố phía trước.

Trương Vĩ Tấn vội vã theo sau, “Nàng đến Liên Hoa Lâu làm gì?”

Ở cạnh hiệu thuốc Tôn Điện Thừa và quán trọ của Mã Đương Gia là một tòa Lầu với cánh cửa, mái hiên khắc chạm rất có phong thái, trên cửa lớn treo một tấm biển sơn son mạ vàng khắc ba chữ ‘Liên Hoa Lâu’ rồng bay phượng múa, đứng là ca quán nổi danh nhất Khai Phong thành.

Thượng Trục đứng ở xa xa bên ngoài cửa, giọng điệu lãnh đạm nói, “Ngài giúp ta vào trong hỏi một tiếng, tối hôm qua Công tử thật sự có tới đây hay không nhé”.

Trương Vĩ Tấn ngây ngốc tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tấn Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Trông mong như lửa đốt

Trong thư phòng, mọi người đã thương nghị xong, Bạch Thế Phi và Trang Phong Tuyền cùng nhau đi về phía phòng ăn, người kia đi đến cửa đã lấy ánh mắt bắn khoắn mà nhìn vào bên trong, chỉ thấy Yên Nghênh Mi một mình một người đang ngồi, trong sảnh nào có nửa điểm bóng dáng của Thượng Trục? Không khỏi vừa thất vọng lại có chút ý ẹ s, hỏi, “Tiểu Trục đâu rồi?”

Yến Nghênh Mi kinh ngạc, liếc nhìn Bạch Kính theo phía sau hai người họ đi vào, “Lúc các người tới đây không gặp muội ấy sao?” Nha đầu kia tìm người có thể tìm đến tận nơi nào vậy kia?

Bạch Thế Phi khẽ giật mình, vì sao bọn họ tới đây thì phải nhìn thấy nàng? Trí nhớ tình mẫn bất chợt chớp động, trước đó không lâu hình như có bóng người đi ngang qua thư phòng, quay đầu nhìn về phía Bạch Kính nói, “Người đến môn phòng nhìn xem”.

Bạch Kính lên tiếng trả lời rồi đi ngay.

Bạch Thế Phi cũng không ngồi xuống, chỉ đứng ở đó, hai mắt thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài.

Trong sảnh có nhiều nô bộc và tỳ nữ, Yến Nghênh Mi cũng không tiện hỏi gì nhiều.

Chốc lát sau, Bạch Kính trở về, thần sắc thể nhưng có chút sợ hãi, “Công tử, người gác cổng bên kia nói Trụy tử đi cùng với Văn Tinh ra khỏi phủ rồi”.

Yến Nghênh Mi nghe xong rất ngạc nhiên, tại sao không nói một tiếng đã chạy ra ngoài?

Bạch Thế Phi không thể tin mà trừng mắt Bạch Kính, “Người nói cái gì? Nàng —— rồi khỏi phủ rồi!?”

“Đúng vậy.”

Bạch Thế Phi quay đầu nhìn về phía Yến Nghênh Mi.

Nàng cau mày nói, “Hôm qua Văn Tinh có xin ta nghỉ nửa ngày, nói là muốn về nhà thăm mẫu thân nàng ấy đang ốm, nhưng chưa từng nghe nàng ấy nhắc tới Thượng Trụy cũng muốn đi cùng”. Sao đột nhiên lại không thấy bóng dáng nhỉ.

Bạch Thế Phi chậm chạp đi qua đi lại vài bước, trong lòng loáng thoáng cảm thấy không ổn, nói với Bạch Kính, “Người lập tức cho người đến nhà Văn Tinh xem thử nàng có ở đây không, nếu nàng có ở đó, cứ thuận theo nàng thôi, còn nếu không ở bên đó, lập tức trở về báo ngay cho ta”.

Bạch Kính lại vội vàng chạy ra ngoài.

Lúc này Thượng Trụy dĩ nhiên là không có ở nhà Văn Tinh, đợi đến lúc Trương Vĩ Tấn từ trong Liên Hoa Lầu bước ra, ập a ập ứng mà xác nhận đêm qua Bạch Thế Phi quả thực có cùng với đám huynh đệ đến đây đùa nghịch, nàng ngược lại bình tĩnh trở lại, cũng không nói gì, chỉ xoay người rồi đi.

Trương Vĩ Tấn theo sát ở sau lưng nàng, thay Bạch Thế Phi sốt ruột giải thích, “Hắn tuy là có thắng cược ca cơ đó, nhưng bọn họ nói hắn cũng không có dừng ở chỗ này lâu, không bao lâu sau là đã rời khỏi rồi, dựa vào hiểu biết của ta với Bạch Thế Phi nè, ta chưa bao giờ thấy hắn ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ cả, nàng phải tin tưởng hắn mới được”.

Quay trở lại ngã tư phố Thượng và phố Phan Lâu, Thượng Trụy đứng lại tại chỗ, một hồi lâu, mới thấp giọng nói với Trương Vĩ Tấn, “Hôm nay rất cảm ơn ngài, tự ta muốn qua bên kia một chút, ngài về đi”. Nói xong chậm rãi đi về phía tây ngược với hướng trở về Bạch phủ.

Trương Vĩ Tấn vẫn là đuổi theo, “Nàng muốn đi đâu? Đi nửa ngày rồi không mệt sao? Hay là nàng ngồi kiệu của ta đi nhé?”

Thượng Trụy lắc đầu, chỉ dọc theo Cảnh Linh Đông Cung mà bước, ngang qua lầu Tuyên Đức rẽ vào một con phố.

Đi qua Thượng Thư Tinh ở phía tây, tòa lầu ở góc đường cái cùng một con lộ, thẳng hướng Lương Môn, con đường phía bắc Lương Môn là Kiến Long Quan của Hòa Châu Tây Từ, phía nam là mặt tiền của một cửa hàng lớn có kiến trúc gần giống với Kim Lương ở phố Kiều, so với Bạch phủ thì Kim Lương cũng là một trong tám cảnh ‘Biện thủy thu thanh’ của Biện Kinh, nơi đó sau này là chỗ ở của Kim Lương cạnh phố Kiều.

Trương Vĩ Tấn hết sức tò mò, đang nghĩ ngại không biết Thượng Trụy đến cùng là muốn đi đến chỗ nào, thì bất ngờ nàng quẹo vào Hòa Châu Tây Từ, bước vào một quán trà nhỏ ven đường chọn một vị trí ngồi xuống, cũng không hỏi hắn muốn ăn cái gì, trực tiếp gọi hai lượng trà đặc, tự mình bê lên một cốc từ từ uống, ánh mắt chẳng có mục tiêu quay đầu nhìn ra ngoài quán trà.

Bên trong Bạch phủ, Bạch Kính hồi báo rằng Thượng Trụy không có ở nhà của Văn Tinh, Văn Tinh cũng không biết nàng đi đâu nữa, Bạch Thế Phi bắt đầu có chút nôn nóng.

Sai Bạch Kính đi gọi mấy nha đầu Văn Lộng Văn Nhục bình thường tương đối quen biết với Thượng Trụy đến, toàn bộ hỏi một lượt, vẫn không ai biết nàng đi đâu, hơn nữa, thủ vệ gia đình cũng không có lưu ý, ngay cả nàng đi hướng nào Đông Nam Tây Bắc cũng không rõ lắm, dù có muốn cho người đi tìm cũng không có manh mối.

Hắn đứng ngồi không yên, bữa sáng cũng không ăn, đứng chờ ở trước sảnh, trong sảnh thì đi tới đi lui, thỉnh thoảng ra chỗ ngoài đình kiểng chân nhìn ra cổng chính xa xa.

Chưa từng dự liệu có một ngày như thế này, nàng sẽ bất tri bất giác rời khỏi hắn cách xa Bạch phủ, người không biết đi đến nơi nào, cũng không biết lúc nào về, ở trong ấn tượng của hắn luôn luôn là, mặc kệ hắn đi vắng mười ngày hay nửa tháng, mặc kệ hắn buổi sáng hay chiều tối trở về, chỉ cần hắn trở lại Bạch phủ, nàng vĩnh viễn đang ở nơi này.

Cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới, bỗng nhiên trong chớp mắt, hắn lại tìm không ra bóng dáng của nàng.

Mãi đến lúc này, trong đầu hần mới chợt lóe lên một ý nghĩ, chính là nàng cũng giống như những người khác ở trong phủ, bất cứ lúc nào cũng có thể ra khỏi cổng chính, một ngày nào đó có thể sẽ không bao giờ trở về nữa.

Những kiến thức đã được dạy dỗ trong lòng hần không khổng chế được hơi hơi hoảng loạn.

Đã đến giờ ăn trưa, Thượng Trụy vẫn chưa về, Bạch Thế Phi quả thực nuốt không trôi, bắt đầu trở nên nóng nảy.

Theo thời gian trôi qua, khủng hoảng trong lòng hần dần dần biến thành lo nghĩ cùng tức giận, rốt cục đến thời gian bữa tối thì nhịn không được nữa, một chút việc nhỏ cũng khiến hần tức giận, trong phòng ăn một mảnh tĩnh mịch, cả đám nô bộc và tỷ nữ hầu hạ bên cạnh đều nom nớp lo sợ, sợ bản thân không cẩn thận sẽ chọc giận chủ tử.

Thật vất vả chịu đựng qua được bữa cơm, đèn hoa vừa lên, người gác cổng rốt cục vội vàng báo lại.

“Công tử! Trụy cô nương về rồi! Từ xa xa đã trông thấy bóng người của nàng ấy, cũng sắp về đến cửa rồi”. Lúc ngậm miệng lại rõ ràng có chút do dự.

“Nói.” Bạch Thế Phi quát lạnh.

“Trụy cô nương là, là cùng Vĩ Tấn thiếu gia trở về đây...”

Bạch Thế Phi mấp máy môi, trong đôi mắt bất chợt tuôn ra mừng rỡ giờ hoàn toàn tan hết, cả một ngày nôn nóng chờ đợi, lo lắng lại lo lắng, nghe thấy lời phía sau thì toàn bộ biến thành căng thẳng lạnh như băng nổi bão, “Bảo Vĩ Tấn dẹp đường hồi phủ, đưa nàng ấy đến đây”.

Trang Phong Tuyền thấy tình hình này, ngẫm đưa mắt ra hiệu cho Yến Nghênh Mi cũng đã lo lắng chờ đợi suốt một ngày, bảo nàng về Sơ Nguyệt Đình trước đi.

Yến Nghênh Mi chần chờ một chút, dù sao Bạch Thế Phi mới là gia chủ bậc nhất, nhà đầu kia làm việc không nhân nhượng một lời để cho hần dằn nén buồn bực cả ngày, cho dù hần có quở trách vài câu cũng là về tình có thể tha thứ, ngược lại thân phận Tiểu thư như nàng có chút xấu hổ, nếu vẫn ở lại đây, lát nữa nếu nói giúp Thượng Trụy thì không phải lắm, mà không giúp thì cũng không được, có khi còn khiến mặt mũi hai người kia khó kéo xuống, nghĩ đến đây liền nói không được khỏe, đứng dậy trở về Sơ Nguyệt Đình.

Ngoài cửa lớn Bạch phủ cách đó không xa, cũng là lúc Thượng Trụy và Trương Vĩ Tấn trở về gặp phải bọn Văn Tĩnh, Văn Xảo, về mặt nàng ấy kinh ngạc mà hành lễ với Trương Vĩ Tấn, tuy là trong lòng cực kỳ muốn nói chuyện với Thượng Trụy, nhưng trước mặt Trương Vĩ Tấn mà nói thì cũng không tốt nên chỉ nói cho nàng biết Bạch Thế Phi đã từng sai người đến nhà tìm nàng.

Trước sân có mấy gia đình chạy đến, thờ phỉ phò nói với Thượng Trụy, “Ngươi mau mau đến phòng ăn đi, Công tử đã tìm ngươi cả ngày, đang phát giận kia kia!” Ngược lại cúi đầu hành lễ với Trương Vĩ Tấn, “Công tử hôm nay bận việc bề bộn, thực sự không tiện mời khách, nên phân phó xuống mời Vĩ Tấn thiếu gia hồi phủ trước đi ạ”. Bọn gia đình nháy mắt ra hiệu một cái, mọi người liền đồng loạt xông lên, oa oa kêu giậm chân chặn Trương Vĩ Tấn ở ngoài cửa.

Văn Tĩnh vừa nghe thấy đã nói trắng ra Thế Phi đang tức giận, sợ tới mức cuống quýt nhấc váy bỏ chạy, thế nhưng Thượng Trụy chỉ đáp trả “Đã biết”, vẫn như cũ không nhanh không chậm mà đi vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tấn Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đồi cháy tâm can

Văn Tĩnh chạy vội tới phòng ăn, vừa thấy tất cả mọi người đều khoanh tay mà đứng, sắc mặt nghiêm trang, tức khắc ý thức được sự việc nghiêm trọng, chỉ thấy Thiệu Ân len lén cho nàng một cái liếc mắt ra hiệu, nàng lập tức quỳ xuống trước mặt Bạch Thế Phi, run giọng nói, “Công tử”.

Lạnh lùng nhìn nàng một cái, Bạch Thế Phi không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn lại, cửa ra vào không thấy bóng dáng Thượng Trụy đâu, mắt lạnh liếc nhìn, người hầu hồi báo lúc trước sợ tới mức cuống quýt quỳ xuống, “Tiểu nhân quả thực đã truyền lời đi rồi, cũng báo Trụy cô nương nhanh chóng đến đây”.

Bạch Thế Phi chỉ cảm thấy như có một ngọn lửa giận bay thẳng đến huyết Bách hội trên đỉnh đầu, nói như vậy, là nàng cố ý đi thật chậm hả?

Lại qua một lúc lâu, bóng hình thanh tú mới từ xa đi đến, bước đi không vội không chậm, lúc đến cửa phòng nghênh đón ánh mắt lạnh như băng hàn của hần, nàng rũ chân mày và mi mắt xuống, nhấc chân qua cửa gỗ, bước đến.

Đáy mắt thu tất cả tình hình trong sảnh vào mắt, nhìn thấy hai người quỳ trên đất, Thượng Trụy nhú nhú mày.

“Nàng đi đâu?”. Hần nói rất nhẹ, lại nghe ra giọng điệu như băng giá.

“Châu Tây Tử và Tướng Quốc Tử”.

“Tại sao muộn như vậy mới về?”.

“Sau khi bài Phật xong thì đi dạo qua các loại quầy hàng, sau đó đi ăn mật tiên”.

“Nói như vậy, hôm nay trải qua rất vui vẻ rồi hả?” Bạc môi đã miết thành một đường rồi, nhẹ nhàng phun ra câu hỏi.

“Phải.”

Hắn rũ mắt xuống, một lần nữa nhắc nhở chính mình cưỡng chế cơn giận đã kề cận với bạo liệt xuống.

“Tại sao không nhấn lại một tiếng?”

“Nhấn cái gì?” Nàng ra vẻ như khó hiểu, đôi mắt mở to lãnh lạnh không có bất kỳ vẻ gì gọi là thẹn thùng xấu hổ nghênh đón ánh mắt của hắn.

Ông tay áo lướt qua, tiếng bình trà trên bàn bên cạnh loảng xoảng vang lên, nước và mảnh vỡ văng ra, chỉ một thoáng đã xương cốt đầy đất.

Tất cả mọi người toàn bộ cúi đầu nín lặng, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

“Tại sao không nhấn lại một tiếng?” Hắn chậm chậm, lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Trong mắt hiện lên sương mờ nhàn nhạt, nàng cắn môi, “Ngài hôm qua đi chơi quan phúc không phải cũng không nói sao?”.

Bạch Thế Phi giận quá hóa cười, “Ta không nói? Nàng ngược lại tự hỏi một chút, ở nơi này có ai không biết hôm qua ta ở đâu hay không”.

Nàng xoay mặt, từ chối không lên tiếng nữa.

“Ta hỏi nàng một lần cuối, tại sao, không nhấn lại một tiếng?”.

Sương mù trong mắt dần dần đậm hơn, cho đến khi môi dưới bị cắn đến mức trở nên trắng bệch, nàng vẫn không trả lời hắn, chỉ lấy đôi mắt ướt nghiêng nghiêng nhìn lướt qua Bạch Kính đang đứng hầu phía sau hắn không xa.

Bạch Kính bị nàng nhìn thì cả kinh, có chút hình dung lơ mơ, đôi mắt xoay một vòng rồi bỗng nhiên trở nên trắng bệch, đầu gần như rũ xuống đến trước ngực. Hành động có chút mờ ám này thủy chung không tránh được đôi mắt của Trang Phong Tuyền đang an tọa một bên, dường như, có chỗ nào đó không đúng.

Mình đã ăn nói khép nép đến vậy, hỏi ba lần bốn lượt, nàng lại vẫn cứ thế trước mặt nhiều người như vậy cự tuyệt trả lời, bàn tay trong tay áo Bạch Thế Phi đặt ở trên bàn nắm lại thành quyền gân xanh ẩn hiện, mắt đi lý trí mà nghĩ không bằng ngay bây giờ dứt khoát đem nàng một phát bóp chết đi, từ nay về sau một lòng có thể kết thúc mọi chuyện, không phải phí tâm khổ sở đi theo đuổi, cũng không cần mỗi ngày gian nan đuổi theo sau nàng nâng trong tay sợ ngã, ngâm trong miệng sợ tan, lo lắng hãi hùng mãi như vậy.

Ánh mắt như hai lưỡi dao nhìn chăm chăm vào nàng, xem ra không giáo huấn một phen thì từ nay về sau nàng hẳn là sẽ không nhớ rõ đâu, cho dù đối với nàng có yêu thích, cũng không thể dung túng nàng ngang ngược lớn đến vậy đi khiêu chiến địa vị cùng quyền uy của mình, bạc môi khẽ nâng lên, gần từng chữ, “Thiệu Ân, thỉnh gia pháp”.

Trên mặt Trang Phong Tuyền rốt cục lướt qua một chút giật mình, khẽ gọi, “Thế Phi ——”

Chưa đợi hắn nói hết lời, Bạch Kính nghiêm túc gương mặt trắng bệch đã khom người tiến lên, vừa vội lại vừa hối hận mà nói, “Công tử, đều là tiểu nhân đáng chết!”

Ánh mắt lạnh như sương, từ lúc nàng thủy chung không nhìn đến ủy khuất của hắn, hốc mắt nhàn nhạt đồ thu hồi lại, đảo qua Bạch Kính quỳ gối trước mặt, nhíu mày, trăm miệng một lời ném ra một câu với hắn, “Chuyện không liên quan đến ngươi”. Nói xong hơi kinh ngạc nhìn chăm chăm vào nàng, nhất thời không thể lý giải được nàng nói chuyện không hợp với lẽ thường.

Sau đó ánh mắt nhận được cái lướt mắt ám chỉ của Trang Phong Tuyền, cúi đầu nhìn lại Bạch Kính, sắc mặt Bạch Thế Phi bắt đầu có chút thay đổi dần, toàn thân trở nên cứng ngắt, cứ thế mọi âm từ phát ra đều đông cứng khác thường, “Nói, ngươi đáng chết như thế nào hả?”

“Chuyện này, sáng nay tiểu nhân và mọi người lớn tiếng nói chuyện với nhau, nói, nói Công tử ngày hôm qua chơi quan phúc may mắn vô hạn, không ai có thể so sánh”.

Bạch Kính vốn đã sợ hãi quỳ xuống lúc này hối hận đến mức ruột cũng xanh luôn rồi, quả thật muốn hung hăng tự vả miệng mình mà.

Hắn từ trước đến giờ trước sau như một, mỗi lần theo Bạch Thế Phi ra ngoài trở về, đều đem chuyện của Bạch Thế Phi ở bên ngoài thêm mắm dặm muối vào, một phen miêu tả kỹ lưỡng cho mấy người hầu khác nghe, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ, thấy mấy tiểu tử kia nghe đến say mê hâm mộ không ngớt, mặt mày hẳn hơn hớn nhất thời quên hết tất cả mọi chuyện... Đã quên hiện giờ không giống với ngày xưa, trong phủ đã có nhiều hơn một Trụ cô nương rồi...

“Chỉ có vậy?” Bạch Thế Phi chăm chú nhìn hấn.

“Còn, còn nói Công tử đi ca, ca quán.” ((noi hấn giấu))

Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Thượng Trụ, môi anh đào hơi mỏng đã bị nàng quạt cường mà cắn đến chảy ra chút tơ máu, mi dài ở bốn phía đã quấn quanh hơi nước, lại cố gắng cường chế nháy mắt cũng không chịu nháy.

“Sau đó?” Hấn hỏi, trong lòng dần dần nổi lên sợ hãi.

“Còn nói, nói Công tử thắng, thắng được một ca cơ, là ca cơ đáng giá ba ngàn lượng.” ((việc hấn giấu))

“Còn... không?” Bạch Thế Phi dù biết rõ không có khả năng nhưng vẫn ôm hi vọng chờ mong chuyện chỉ dừng lại có vậy, tiếp theo chuyện gì cũng không có người biết.

Đáng tiếc, hi vọng của hấn lập tức bị lời nói vô tình của Bạch Kính hủy diệt.

“Còn, còn nói ca cơ này ngồi, ngồi ở chỗ chân Công tử, trên đùi uống rượu”. ((việc hấn cần phải giấu))

Hấn dường như đã trông thấy hàng mi của nàng dần dần hạ xuống ngưng tụ thành nửa giọt nước mắt, tuyệt vọng không thôi, “Đã hết chưa?”

“Chưa, vẫn chưa, còn nói chủ tử thu xếp, thu xếp ca cơ kia ở, ở tại biệt quán...” Bạch Kính càng nói càng nhỏ giọng, cuối cùng không dám nói thành câu. ((việc hấn tuyệt đối phải giấu))

Tất cả mọi người trong phòng, ngoại trừ chính hấn, về mặt đều là nhìn hấn khiển trách.

Bạch Thế Phi cúi đầu nhìn xuống, mặt trán của Bạch Kính đã áp sát với mặt đất, từng giọt lớn mồ hôi lạnh chạy dọc theo gò má trượt xuống, nghĩ thầm không biết một cước có thể đá được hấn văng ra rất xa hay không.

“Đêm hôm qua, thu xếp ca cơ kia ở biệt quán”. Hấn nhìn nhìn Thượng Trụ, nhưng từng câu từng chữ thì đang nói với Bạch Kính, “Bốn công tử ngay cả người cũng đưa đến phòng cho Triệu thiếu gia hưởng dụng, chỉ dẫn theo người qua phủ của Phiêu Nhiên cùng nhau uống rượu, ta nghĩ, điểm này, người hấn là sẽ không riêng biệt mà bỏ qua chưa nói đâu, có phải không?”

Như Lai Phật tổ, Quan Âm Bồ Tát, Hoàng đế tiểu tử phù hộ, cái tên ngu ngốc đáng giết ngàn vạn lần này đừng có tận lực muốn giúp hấn ở trong suy nghĩ của bốn người hầu tạo dựng nên hình tượng phong lưu phóng khoáng, to lớn cao ngạo nha.

Đã thấy Bạch Kính run giọng đáp, “Tiểu, tiểu nhân nhất, nhất thời bỏ, bỏ qua...” ((việc hấn không hề muốn giấu))

Mọi ánh mắt đều chăm chú nhìn vào hấn, từ vẻ mặt khiển trách đã biến thành cực kỳ phi nhỏ.

Nếu một cước đá không đủ xa, vậy thì hai chân, mười chân, gọi tất cả mọi người đến đây đá lên một vạn chân, có lẽ miễn cưỡng sẽ có thể, trong lòng Bạch Thế Phi nảy sinh ý nghĩ ác độc.

Trước mắt một mảnh sương mờ, Thượng Trụ cái gì cũng không nhìn thấy, “Công tử có thỉnh gia pháp không?”

Mỗi người đều nghe ra nàng đang cường chế áp lực khóc nước nỏ.

Hấn đứng dậy, trước mặt cả đám người hầu liên quan đến tôn nghiêm gia chủ của hấn ở trong phủ, khoảng cách chỉ có hơn năm bước mà giống như một cái hào rộng vô hình, khiến hấn không cách nào vượt qua, kiên định nhìn nàng khoe mặt trượt xuống một giọt lệ lớn, cả trái tim gần như là chia năm xẻ bảy.

“Đã không thỉnh, vậy nô tỳ cáo lui trước”. Thượng Trụ còn không quên quỳ gối hành lễ, sau đó mới xoay người bước ra ngoài, vừa đi qua cánh cửa gỗ kia, sau lưng đã truyền đến âm thanh ‘phịch’ một tiếng cùng với Bạch Kính nỗ lực nhịn xuống rên rỉ, nàng lệ rơi đầy mặt không quay đầu lại.

Một lời hèn dỗi kèm thêm tức giận khôn cùng, dù đã một cước đá Bạch Kính ngã xuống đất, Bạch Thế Phi vẫn còn chưa phát tiết hết cơn hận, nghiêng răng nghiêng lợi mà gọi, “Thiệu Ân”.

“Có tiểu nhân.”

“Đem cái tên ranh này cùng với một đám tùm tùm nói láo toàn bộ khẩu trừ ba tháng lương bổng! Chuyện hôm nay nếu còn có lần sau, ngày nào đó lại khiến ta tìm không ra người, các người tự mình suy nghĩ đi”. Nói chuyện mà như ném băng hàn, một chút cũng không nán lại, nộ khí xung thiên phẩy tay áo bỏ đi.

Chương 23: Mỗi lo duy nhất

Trong đình hoa sen ở Lâm Uyển, đêm khuya khí lạnh dần dần ngưng tụ trên nhánh cây kết thành sương.

“Được rồi, đừng uống nữa”. Trang Phong Tuyên đề lại bàn tay cầm rượu của Bạch Thế Phi.

Trăng khuyết đã treo cao, mặt băng giữa hồ Thủy Các vắng vẻ không người, đoán chừng nàng sẽ không tới rồi.

Bạch Thế Phi vẫn nâng cốc trong tay lên trước mặt, tự rót tự uống.

Thật vất vả chịu đựng qua một đêm, sáng sớm hôm nay, hân ôn áp hi vọng chỉ mong lửa giận trong lòng nàng đã hạ xuống đến Sơ Nguyệt Đình tìm người, hân muốn nói với Thượng Truy, ca cơ thắng được trong trận cá cược kia thuần túy chỉ là do mấy huynh đệ kia hạ chiến thư với hân, khiến hân nhất thời nổi lên háo thắng, nhưng mà ngoại trừ lúc ca cơ kia thừa dịp hân không để ý ngồi lên đùi của hân uống chén rượu, cũng vền vẹn chỉ uống có một ly đã bị hân đẩy trở ra rồi, ngoài ra hân không có làm gì hết.

Hân muốn nói cho nàng biết, trong lòng hân chỉ có thể là nàng mà thôi.

Ở một góc trong tiểu viện thuận lợi gặp được nàng, nhưng mà, không đợi hân kinh hi chạy đến trước mặt nàng, lúc hân còn cách nàng vài bước xa, nàng đã bước xuống hành lễ, “Nô tỳ thỉnh an công tử”.

Âm điệu bình tĩnh không có sóng, mi dài rủ xuống nhìn mặt đất.

Hân ngây ngốc cả người, tại thời khắc đó, thời gian dài vượt qua cố gắng của hân đã hoàn toàn uống phí, hân lần lượt hao tổn tâm cơ theo đuổi, hân đối với nàng toàn tâm toàn ý, toàn bộ đều theo nước chảy về biển đông, khoảng cách giữa hân và nàng, cứ như vậy bị nàng một động tác một câu nói đánh trở về lại nguyên hình, quyết tuyệt đến vậy, không lưu lại chút đường sống.

Tức giận đan xen, hân lấy tay che ngực, bên trong mơ hồ đau đớn, không thể nói được gì, hân quay người rồi đi.

Bạch Thế Phi ngửa đầu dốc hết rượu trong chén.

Buông ly ra, thật lâu, có chút đắng chát hỏi, “Đại ca, vì sao thích một người lại khó chịu như vậy”. Đến cùng vẫn nghĩ mãi không ra.

“Có thể là vì đời trước đệ nợ nàng ấy”. Trang Phong Tuyên cười.

Lại là ba chén liên tục vào trong bụng, Bạch Thế Phi hơi say gật đầu, “Đệ cũng nghĩ vậy”. Bằng không thì biết nói thế nào đây, trong kinh thành còn biết bao Tiểu thư khuê các tài mạo song toàn, môn đăng hộ đối với Bạch phủ, không biết tại sao những năm gần đây hân hoàn toàn không có hứng thú, duy chỉ có một lần gặp gỡ tiểu nha đầu quật cường khó chơi kia, lại không bỏ xuống được.

Cũng từng tự hỏi chính mình, nhưng thủy chung vẫn không tìm ra nguyên nhân, càng không nghĩ ra đáp án.

Cứ nghĩ thật sự là nợ nàng đi, bằng không thì tại sao sáu năm trước trong đêm tuyết rơi kia, rõ ràng trên đường mật mù thấy không có bóng người, hân mới giục ngựa chạy băng băng lại thiếu chút nữa đụng vào nàng đột nhiên lao ra. Nếu nói lúc đó còn trẻ chỉ là chuyện ngoài ý muốn, vậy đêm tân hôn lớn như vậy, hân ở đây một mình, nơi heo lánh không người lui tới thương cảm song thân lại gặp nàng, vậy là vì sao?

Bình rượu đã cạn, hân nằm dựa vào trên bàn đá cười, đáy mắt lấp lánh một giọt thể lương, “Đại ca, đệ thích nàng, đến mức trong lòng sợ hãi”.

Chưa bao giờ dám nói cho ai biết, hân đối với nàng rẽ tình cảm sâu ngay đến chính hân còn cảm thấy kinh hãi, chỉ sợ một khi nói ra miệng, sẽ không thể quay đầu.

Nhưng nàng không nói một lời mà biến mất, khiến hân từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên thực sự hoang mang lo sợ, chốc lát sợ nàng có khi nào bị tú bà buôn người bắt mất, chốc lại lo lắng nàng có phải gặp tên dê xồm nào không, có lúc lại nghĩ ở trên đường người ngựa đông đúc chỉ mong đừng va chạm đụng trúng chỗ nào, từ sáng sớm đến tối muộn, không lúc nào là không sợ lo lắng.

Một ngày qua đi, hân biết rõ bản thân kể như xong rồi, mặc kệ hân nói hay không nói, thừa nhận hay không thừa nhận, hân đã không còn là Bạch Thế Phi trước kia không chút gọn sóng, cả trái tim của hân đã hoàn toàn đánh mất, không bao giờ còn thuộc về hân nữa.

“Hôm đó Phiêu Nhiên nói với đệ Thái hậu đã bắt đầu có chút động tĩnh, hỏi xem đệ có phải đang bắt đầu chuẩn bị hôn sự với Hạ Nhân Phinh hay không, mưu đồ muốn một lần nữa nhanh chóng ổn định lại thế lực”. Hân phiền lòng lại không có cách nào mượn rượu giải sầu, “Thế nhưng huynh cũng thấy đó, đệ mới chỉ đến hoa lầu uống rượu thôi mà phản ứng của nàng đã kịch liệt như vậy, đệ làm sao dám nói với nàng phải lập tức cưới thêm một người nữa về”.

Hân vốn có ý định đợi qua mấy ngày nữa bàn bạc với Yến Thư cưới Thượng Truy trước, đợi nàng vào cửa xong rồi, lại nhờ Yến Nghênh Mi tìm cơ hội giải thích rõ ràng với nàng, tin tưởng nàng sẽ không không hiểu lý lẽ.

Nhưng bây giờ đột nhiên xảy ra chuyện của ca cơ, nàng kháng cự kịch liệt tới mức khiến hắn trở tay không kịp, hôm nay chưa nói xong chuyện muốn kết hôn với nàng, mà ngay cả chuyện nàng không dễ dàng tha thứ cho hắn cũng đã là vấn đề rồi.

Vì suy nghĩ cho đại cục, trước mặt Thái hậu ở bên kia hắn không thể tiếp tục chống đỡ mà kéo dài quá lâu, nhưng mà nàng ở bên này hắn lại tuyệt đối không thể đắc tội, chuyện này căn bản là không cách nào hóa giải được trọn vẹn cả hai vấn đề khó khăn, hắn đã nghĩ đến nỗ lực cũng nghĩ không ra biện pháp có thể giải quyết thích đáng.

Trang Phong Tuyền trầm tư, nhưng cũng nghĩ không ra biện pháp nào phù hợp có thể dùng, chỉ có thể bất đắc dĩ mà an ủi, “Bên chỗ Thái hậu có thể kiểm soát kéo dài thêm một chút không? Đợi qua một thời gian nữa, đệ mới thật tốt nói chuyện với nàng ấy”.

“Nàng chịu nghe đệ nói thì ngược lại đã không có việc gì rồi”. Sợ là sợ đến lúc đó nàng cũng sẽ giống như bây giờ, ngay cả cơ hội giải thích một lần cũng không cho hắn.

Hắn đã hiểu rất rõ tính cách của nàng ngoài mềm trong cứng.

Hoàn toàn là vô kế khả thi, bỏ đi bỏ đi bỏ đi, vẫn là uống rượu, nhất túy giải ngàn ưu, nhất túy giải Thiên Sầu.

Trăng trên cao dần dần ngã về tây, Trang Phong Tuyền quả thực chỉ có thể đem Bạch Thế Phi đỡ trở về, thu thủy bát nguyệt, hồ Thủy Các vắng vẻ, bóng người cô đơn kéo dài trên mặt băng trong đêm khuya yên tĩnh, xa xa truyền đến tiếng chó sủa vọng lại.

Say cũng không hẳn say, lật qua lật lại, cho dù ở trong mộng cũng mơ hồ lo lắng sợ hãi.

Ai ngờ càng sợ càng mơ thấy, ngày nào đó nàng ở trước mặt hắn kiên quyết tuyệt tình nhấc váy lên, đầu cũng không quay lại đi ra khỏi cổng chính, kinh hãi cùng đau đớn như thủy triều dâng trào khắp trong lòng, toàn bộ suy nghĩ trong lòng đều bị cảm xúc đau thương che kín, cơ hồ khiến người ta rơi lệ.

Bạch Thế Phi từ trên giường tỉnh dậy, dư âm đau nhức lượn lờ trong lòng không đi, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra.

Mờ mịt ngồi yên bất động, sau một lúc, mới hoàn toàn tỉnh táo lại.

Bất đắc dĩ đến cực điểm mà lau mặt, ngoài cửa sổ sắc trời còn chưa sáng hẳn, hắn xoay người xuống giường.

Nhiều lần, ở phòng ăn dùng bữa sáng quá sớm, vừa có ý định đến thư phòng làm việc, đã thấy Thiệu Ân bước nhanh đến.

“Công tử, trong nội cung phái người đến”.

Trong lòng Bạch Thế Phi một trận lộn bộn, hôm nay mới có mừng năm, thậm chí mấy năm liên tục lấy bảy ngày đầu năm làm lễ Sơ Thất nghênh đón tài thần còn chưa qua, thời điểm sát nút này Lưu Nga lại cho người truyền hắn vào? Trong lòng mơ hồ cảm thấy không ổn, vội vàng cùng Thiệu Ân ra ngoài lĩnh chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trong nháy mắt thành tro bụi

Lúc Bạch Thế Phi đến cung Khánh Thọ, đã thấy Triệu Trinh cũng ngồi ở đây, trông thấy hắn đến, hai người bình tĩnh như không có gì nhanh chóng liếc nhìn, ánh mắt giao nhau trong thoáng chốc đã hiểu được, đối phương cũng không biết Lưu Nga đang mưu tính chuyện gì.

Trong lòng âm thầm có chút cảnh giác, Bạch Thế Phi quy củ hành lễ.

Lưu Nga hòa ái cười nói, “Sao lúc này lại nghiêm chỉnh thế, ngồi đi.”

“Trước mặt Thái hậu, kẻ hèn sao dám không đứng đắn?” Bạch Thế Phi cười nhẹ đáp, theo lời ngồi xuống.

Hắn hợp thời chọn lấy một đề tài không đến nơi đến chốn, bắt đầu cùng Lưu Nga và Triệu Trinh hai người nói chuyện phiếm, lúc diễn ra lễ mừng năm mới, trong thành Khai Phong náo nhiệt thế nào, hắn khua môi múa mép như lò xo thêm mắm thêm muối mà miêu tả, thỉnh thoảng làm cho Triệu Trinh cười ha ha, thậm chí cả Lưu Nga cũng cười cong khóe mắt.

Lúc ngừng cười, chậm chậm miết chén trà nhỏ trong tay, thần thái trên mặt thu liễm lại khiến người ta không nhìn ra, bà thoáng quay đầu, nói với Chu Tấn đứng hầu sau lưng, “Bị Thế Phi chọc cười, ngược lại thiếu chút nữa làm ta quên mất chuyện chính sự, bên kia đã phái người đi chưa?”

Chu Tấn tiến lên khom người bẩm, “Hồi Thái hậu, đã cho gọi y quan Dương Khả Cửu đến khám và chữa bệnh”.

Triệu Trinh hí hí đôi mắt, hiếu kỳ hỏi, “Mẫu hậu đang nói về chuyện gì vậy?”

Lưu Nga thở dài nói, “Trong số các cung nhân của Tiên đế có một vị Lý Thuận Dung, sáng nay sang báo nói là mang trọng bệnh”.

Ngọc Bạch Thế Phi khẽ động, hơi hơi rũ mắt xuống.

Triệu Trinh đã tiếp lời, “Chính là người lúc trước Mẫu hậu tiến cung đã hầu hạ Mẫu hậu, cung nữ Lý thị ư?”

“Còn không phải là nàng ta sao, cùng Ai gia mặc dù không thể gọi là tình chị em, nhưng thời gian ở trong cung cũng có vài thập niên, tính cho tới bây giờ còn được bao nhiêu người là gương mặt cũ? Tóm lại cũng có một chút tình nghĩa đặc thù, bây giờ hồi tưởng lại, mấy năm nay ta cũng chưa từng chăm lo cho nàng ta”. Hai câu cuối cùng phẳng phất như mang tiếc nuối.

Đầu óc Triệu Trinh nhanh nhạy, nghe vậy cười nói, “Hay Mẫu hậu muốn tấn phong cho bà ấy? Hải nhi xin nghe Mẫu hậu”.

Lưu Nga gật gật đầu, lại cảm khái không thôi, “Đến từng tuổi này rồi, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhất là bệnh tật ốm đau, một khi đau ốm triền miên, thật chẳng biết lúc nào mới có thể đứng dậy”. Xoay qua nói với Chu Tấn, “Truyền dụ của Ai gia, lập tức thi hành, sắc phong Lý Thuận Dung làm Thần phi”.

Sắc mặt Bạch Thế Phi chợt biến đổi, nhưng vì da hấn vốn như son ngọc, nên biểu cảm kia vừa lóe lên tức thì cũng như không hề tồn tại, cho nên mọi người ở đây cũng không nhận ra.

Chu Tấn nhanh chóng đi an bài.

Nhưng một lát sau, còn chưa đợi được hấn làm xong việc về phản hồi, đã có nội thần vội vàng đến báo, “Bẩm Thái hậu, Lý Thuận Dung... không chữa được”.

Triệu Trinh khẽ giật mình, kinh ngạc mà nhìn về phía Lưu Nga, chỉ thấy bà nhẹ nhàng nhún mảy, làm như cũng là việc khác thường ngoài ý muốn.

Bạch Thế Phi ở bên cạnh rũ mi xuống cúi đầu, bàn tay giấu trong tay áo trắng như tuyết, nhưng lại có chút ướt mồ hôi, bàn luận chuyện thế gian ‘phong vân đột biến’, Lưu Nga triệu hấn tới mục đích đã rõ ràng ràng, thời điểm hiện giờ hấn chỉ là người ngoài cung không nên ở lại, do đó ẩn giấu sắc mặt mà đứng dậy cáo lui.

Ánh mắt Lưu Nga xoay chuyển, thâm trầm không thấy đáy mà nhìn hấn một cái, “Hai ngày trước, Hạ Thượng Thư có nói chuyện với Ai gia, qua năm mới thêm một tuổi, con gái cung ở trong nhà của hấn tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, ta suy nghĩ thấy hấn nói cũng có vài phần đạo lý, nếu lòng người quả thực không có tình ý, ta sẽ thay người khéo léo từ chối hấn, cũng không thể tiếp tục phí hoài thời gian được”.

Bạch Thế Phi tỏ vẻ kinh sợ, lạy dài nói, “Kẻ hèn đáng chết, làm việc không chu toàn để nhọc lòng Thái hậu thăm hỏi, kính xin Thái hậu giúp chuyển lời đến Hạ Thượng Thư, qua năm kẻ hèn sẽ cho người bắt đầu chuẩn bị”.

Về mặt Lưu Nga có chút hài lòng, nhẹ gật đầu, không giữ người nữa.

Đợi đến khi ra khỏi cung Khánh Thọ, ngồi vào trong kiệu ấm áp, sắc mặt Bạch Thế Phi dần dần trầm xuống, mắt đen như phủ một tầng băng mỏng, lạnh lùng kinh người, cỗ kiệu rất nhanh từ cổng Trường Khánh ra đến Tuyên Đức Lâu, hấn xốc màn cửa sổ lên, “Lập tức đến phủ Tể tướng, ta muốn gặp Lữ Di Giản, Bạch Kính, người đi trước một bước chuyển thiệp mời”.

Chu Tấn và Lữ Di Giản là hai cánh tay trái phải của Lưu Nga, chuyện cho tới bây giờ, chưa thể nói được chỉ có thể tìm ông ta thôi.

Bạch Kính thấy thần sắc hấn ngưng trọng, biết là chuyện gấp, lên tiếng xong chạy như bay đi.

Không bao lâu sau kiệu đã đến phủ của Tể tướng, Lữ Di Giản đứng ngoài cửa lớn nghênh đón.

Sau khi dâng trà, Lữ Di Giản vẫy tay cho người hầu lui ra, Bạch Thế Phi cũng không rảnh hàn huyên, nóng vội đi thẳng vào vấn đề, “Ta mới từ nội cung ra, Lý Thuận Dung sáng nay báo bệnh, Thái hậu cho truyền y quan Dương Khả Cửu đi khám và chữa bệnh, kết quả là bệnh nặng không chữa được”.

Sắc mặt Lữ Di Giản đại biến.

Trên dưới trong triều, tất cả những người tầm tuổi của ông ta có ai không biết Lý thị kia thật ra chính là mẹ ruột của Triệu Trinh, không nói tới bệnh của bà ta chưa rõ ra sao, chỉ nói đến Dương Khả Cửu mới vào khám và chữa bệnh đã thông báo qua đôi, trong chuyện này khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy kỳ quặc.

Bạch Thế Phi trầm giọng nói, “Quần thần trong triều đình toàn bộ đều e ngại uy nghiêm của Thái hậu, không ai dám thông báo tình hình thực tế cho Hoàng thượng biết, tuy rằng Hoàng Thượng cũng đã sớm mơ hồ hoài nghi mình không phải là con ruột của Thái hậu, nhưng vẫn nghĩ lầm mẩu thân của mình chính là Dương thực phi, người đã nuôi dưỡng ngài ấy khôn lớn, lại không biết thực ra chính là Lý Thuận Dung”.

Hôm nay Lưu Nga bắt ngờ ngay trước mặt hấn giết chết Lý thị, khổ nỗi hấn lại không thể nói rõ với Triệu Trinh, giờ sự việc đã đến nước này, ngày sau hấn càng không thể đề cập dù là nửa chữ với Triệu Trinh, chuyện này liên quan đến thân thế của Triệu Trinh, biết chuyện mà che giấu sẽ đưa tới họa sát

thân, hơn nữa, Lư Nga đã tận lực bày ra kế hoạch ngay trước mặt hân và Triệu Trinh, rốt cuộc không có cách nào quay đầu lại được nữa.

Nếu ngày nào đó Triệu Trinh biết được mầu thân của mình là Lý thị, tất nhiên sẽ tức giận hân biết trước mọi chuyện mà không nói, đến khi chuyện xảy ra cũng không báo lại, mà sau khi sinh chuyện lại còn giấu diếm nữa, bất kể thế nào cũng sẽ không đơn giản mà thông cảm cho hân.

Lữ Di Giản trầm ngâm, “Bạch công tử đến tìm lão phu là —— “

“Người không lo xa tất có buồn gần, Thừa tướng hôm nay có thể yên tâm kê cao gối ngủ, nhưng ta muốn nói một câu nếu lỡ có sơ suất lời nào, với tuổi tác của Thái hậu, Thừa tướng cho rằng bà còn có thể ngồi ở chức vị này bao lâu? Qua vài năm nữa tất nhiên vẫn sẽ là Hoàng thượng tự mình chấp chính, Thừa tướng có nghĩ tới đến lúc đó làm thế nào tự xử không?”

Lữ Di Giản giữ im lặng.

“Ngày sau khi Hoàng thượng thực sự truy cứu, thì sẽ không phải chỉ có Bạch phủ của ta nhận họa diệt tộc thôi đâu, chỉ sợ đến lúc đó Thừa tướng cũng khó có thể chỉ lo cho thân mình”.

Lữ Di Giản với tư cách một trong các phụ chính đại thần, mặc dù mấy năm nay Lư Nga lâm triều nhưng cũng cần căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình, mà ràng buộc theo là phô trương lãng phí cùng với chuyên quyền độc đoán của bà ta, tuy vì triều đình mà ra sức thật nhiều, nhưng thường có câu vua nào triều thần nấy, trước mắt ông ta thủy chung vẫn là trọng thân thân cận của Lư Nga, khó bảo toàn về sau Triệu Trinh sẽ không tìm đến ông ta xử lý.

Làm quan nhiều năm, hôm nay càng là vị quan tận tâm khổ cực, Lữ Di Giản làm sao không hiểu rõ lợi hại trong đó.

“Vậy theo ý của Công tử lão phu nên làm gì bây giờ?” Ông ta hỏi thăm dò.

“Chuyện đã đến bước này, ta và ông đều đã mất năng lực tài cán, chỉ là ta đoán chừng Thái hậu đang thầm muốn dùng thân phận cung tần bình thường đưa Lý thị đi chôn cất qua loa cho xong việc, vì để nghĩ cho ngày sau, Thừa tướng nên khuyên can bà ấy”.

Lữ Di Giản gật đầu, “Nếu Thái hậu không bận tâm đến hậu nhân Lư gia của bà, lão phu cũng không thể nói được gì, nhưng nếu bà còn nhớ đến hương khói của Lư gia, thì quả thực cũng nên hậu táng Lý thị kia”.

“Ta cũng có ý này, Lý thị chính là mẹ ruột của Hoàng thượng, hôm nay nếu không làm lễ tang, khi ngài ấy nắm quyền triều chính chắc chắn sẽ tìm người trị tội”. Nếu Lữ Di Giản có thể ra mặt thuyết phục Lư Nga, an bài dùng đại lễ chôn cất, ngày sau cho dù Lư Nga qua đời mà Triệu Trinh biết được thân thế, ít nhiều cũng sẽ vì ông ta từng hậu táng cho mầu thân của Hoàng đế mà trong lòng mang vào cảm kích.

“Quyết định vậy đi, ngày mai lão phu lập tức vào cung gặp Thái hậu đưa ra đề nghị dùng nghi thức khâm liệm của nhất phẩm cho Lý thị, cũng thỉnh cầu lo việc tang ma tại điện Hoàng Nghĩ”.

Bạch Thế Phi nghĩ nghĩ, “Tốt nhất là có thể cho Lý thị mặc trang phục đội mũ Hoàng hậu, lúc đưa vào quan tài thì đổ đầy thủy ngân để bảo vệ di thể”.

Lữ Di Giản cả kinh, “Chẳng lẽ Công tử lo lắng ngày sau Hoàng thượng biết được sẽ mở quan tài kiểm tra thực hư ư?”

“Dựa vào tính tính cẩn thận tỉ mỉ của Hoàng thượng, đến lúc đó, cho dù có nghe xong mọi lời đồn, cũng không bằng chính mắt nhìn thấy”.

“Lão phu đã biết nên làm thế nào rồi.”

Bạch Thế Phi nén buồn bực mà khề thờ dài, chỉ mong gắng sức bù vào sửa sai kịp lúc đừng bị quá muộn, cũng không hề ở lâu, đứng dậy cáo từ Lữ Di Giản, lúc hân xoay người đi Lữ Di Giản giật giật khóe môi, dường như còn có lời muốn nói, cuối cùng lại vẫn nuốt trở vào, chỉ im lặng tiễn hân ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuỵ Bất Tán Mị Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tranh giành như không gặp gỡ

Trong Bạch phủ ai cũng không thể tưởng tượng được, Bạch Thế Phi và Thượng Trụ hai người bình thường đều rất hiền hòa, vậy mà đã ầm ĩ đến mức này lại hoàn toàn không có một chút dấu hiệu hòa hảo nào.

Vì muốn trốn tránh khỏi nhiệt tình của mọi người cứ thỉnh thoảng lại âm thầm tìm cách tác hợp, Thượng Trụ thậm chí không hề cùng Yến Nghênh Mị đi ra dùng bữa, đều để Văn Tĩnh đi thay nàng, mà Bạch Thế Phi chứng kiến tình cảnh này, cũng dứt khoát không đi ra ăn luôn, chỉ gọi người mang này nọ đến phòng ngủ, về sau kể cả làm việc cũng là toàn bộ đến Đệ Nhất Lâu thương nghị.

Một người ở Sơ Nguyệt Đình, một người ở Đệ Nhất Lâu, hai người đều là công chính cũng không ra, mặc cho đám nô bộc và tỷ nữ vẫn một lòng hi vọng bọn họ lại hòa hảo dù có khóc cũng không làm được gì, mà cái tên Bạch Kính liên lụy mọi người cùng nhau bị xử phạt thì trở thành chuột chạy qua đường, mặc kệ đi đến chỗ nào cũng sẽ bị cả đám tỷ nữ vừa cầu vừa đánh, kêu đau không được, đành phải xám xịt mà chạy trốn chết.

Bên trong Bạch phủ yên lặng tĩnh mịch, đã mất đi tiếng cười ngày xưa.

Trong nháy mắt đã đến lễ Sơ Thất, sáng sớm từng nhà chuẩn bị đồ cúng trái cây nhang đèn, cúng tổ tiên xong đốt pháo cũng rồi, dọn dẹp lại đèn nến châm ngày đêm ở bên trong tất cả các gian phòng, màn gấm lụa đỏ cũng tháo xuống, qua ngày hôm nay là bước sang năm mới hân rồi.

Bởi vì Trang Phong Tuyền sớm đã dự định mừng tám đầu năm sẽ rời đi, cho nên buổi tối, Bạch Thế Phi sai người đưa hân cùng Yến Nghênh Mi đến Đệ Nhất Lâu mở tiệc rượu tiễn biệt.

Một bên uống một bên nói, không tránh khỏi đề cập đến những chuyện xảy ra gần đây trong triều đình.

Trang Phong Tuyền nói, “Nghe nói Thái hậu tuy rằng nghe theo lời Lữ đại nhân khuyên can, dùng đại lễ công khai chôn cất Lý thần phi, nhưng cuối cùng thì trong lòng cũng không phải quá tình nguyện, cho phép ông ấy làm lễ tang nhưng không được ra từ cửa cung mà phải hủy một bức tường hoang để ra, về sau do Lữ đại nhân kiên trì mới xuống lệnh đưa quan tài ra từ cổng Tây Hoa”.

Bạch Thế Phi đáp phải, nói: “Lúc sau vẫn là Lữ thừa tướng cùng với thân tín của bà ta La Sùng Huân nói rõ mối liên can thiệt hơn, mới có thể làm lễ nhập liệm cho Thần phi kia theo nghi thức của Hoàng hậu”.

Trang Phong Tuyền liếc nhìn Yến Nghênh Mi, thấy nét mặt nàng mang lo lắng, hai người tâm ý tương thông, hân cũng không phải không có lo lắng nên thay nàng mở miệng nói ra, “Thái hậu đã có hành động rồi, tiếp theo sẽ là Tiết Khuê Tiết đại nhân cùng với Yến đại nhân, tình cảnh tiến triển như thế có phải rất đáng lo ngại không?”

Bạch Thế Phi lắc đầu, “Về điểm này thì các người ngược lại có thể yên tâm, Thái hậu giết đây nhiều năm, để ý nhất đơn giản chính là quyền lực trong tay, cũng tuyệt đối không chịu dễ dàng buông tay, cũng vì một lòng muốn tự mình chấp chính cho nên tâm phúc của Hoàng thượng mới là mối đe dọa lớn nhất của bà ta, bà ta nhất định sẽ đè chùng mục tiêu là làm thế nào khống chế được ngài ấy, chứ không phải đối phó với Tiết đại nhân, đối với Yến đại nhân và ta, chiêu giết gà dọa khỉ này bất quá là làm cho chúng ta thấy, bà ta đã diệt hết uy phong của Hoàng thượng, để chúng ta hiểu rõ rằng không ai có thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của bà ta, dùng đòn cảnh cáo này để chúng ta tự giải quyết cho tốt”.

Yến Nghênh Mi nhẹ thờ phào, “Như vậy ta cũng yên tâm một chút.”

“Một khi bà ta đã bắt đầu thì mọi chuyện phải xử lý cho xong, nếu suy đoán của ta không sai, ngày Tiết đại nhân bị giáng chức điều đi sẽ không còn xa, về phần Yến đại nhân, các người cứ việc yên tâm, ông ấy ngược lại nhất định sẽ bình an vô sự”.

Trang Phong Tuyền ngạc nhiên nói, “Vì sao đệ khẳng định như vậy?”

Bạch Thế Phi cười khỏ không thôi, “Huynh suy nghĩ một chút, mẫu thân của Hoàng thượng vô duyên vô cớ bệnh chết, người mà ngài ấy nể trọng nhất tam triều nguyên lão Tiết Khuê cũng bị trục xuất khỏi kinh thành, duy chỉ có đệ, Bạch Thế Phi và nhạc phụ được bảo vệ chu toàn, mà đệ chẳng những lúc nào cũng được Thái hậu triệu kiến vào cung nói chuyện phiếm, còn mờ mờ ám ám tứ hôn kết thành mối quan hệ thông gia với thân tín của bà ta Bình Bộ Thượng Thư Hạ Kính, mặc dù lòng đệ đối với Hoàng thượng sáng tỏ tựa nhật nguyệt, nhưng những chuyện như thế bày ra trước mắt ngài ấy, ai mà biết trong lòng ngài ấy có suy nghĩ thế nào về đệ chứ?”

Cái này là im hơi lặng tiếng châm ngòi ly gián, chiêu chiêu giết người trong vô hình.

Mọi chuyện quá rõ ràng, cho dù Bạch Thế Phi có trung thành thế nào và tận tâm mưu đồ trợ giúp Triệu Trinh ra sao, thì ngày sau ở trước mặt ngài ấy cũng không lấy được nửa điểm tốt đẹp, mà ngày nào đó, một khi tín nhiệm của Triệu Trinh đối với hân nổi lên dao động, hân ngược lại rất dễ bị dẫn tới họa sát thân, bởi vậy, hành động sáng suốt tự nhiên vẫn là xoay người đầu nhập cho Lưu Nga thôi.

Lưu Nga bức bách như thế, đơn giản chính là muốn hân từ nay về sau cúi đầu nghe lệnh.

“Lâu dài về sau, đệ và Hoàng thượng tất sẽ có kề hở, đệ tính toán thế nào?” Trang Phong Tuyền hỏi.

Bạch Thế Phi cười cười, nâng chén rượu lên, “Không vội, từ từ rồi tính”.

Vốn vẫn nhớ đến mối quan hệ của bậc cha chú với Lưu Nga có ít nhiều sâu xa, cho nên chỉ cần bà ta không quá phận, hân cũng sẽ chịu buông tay, cười cười mà qua, nhưng hôm nay xem ra bà ta hân là muốn phá hồng đường lui của hân, nếu không phản bội Triệu Trinh thì không bỏ qua, đã như vậy, vì muốn tự bảo vệ mình, hân cũng không cần khách sáo nữa.

Đêm trong Sơ Nguyệt Đình yên tĩnh im ắng, bông tuyết rơi rơi, thông thả phát phới rơi xuống đất.

Trong đêm tối, Thượng Trụ một mình ngồi ở hành lang trước thềm đá, nhìn nhìn cây sáo ngọc xanh biếc trong suốt trong tay, đã mấy ngày rồi, nàng cũng không hề đến Lâm Uyển.

Nhẹ nhàng đặt cây sáo bên môi.

Mấy ngày nay nàng thủy chung biểu hiện điềm nhiên như không có chuyện gì, đáy lòng cô độc bị dồn nén xuống, ngay lúc này trong đêm yên tĩnh không

một bóng người, rớt cục vẩn tràn ra trong lòng.

Nhớ lại từ lúc tiến vào Bạch phủ đến nay, hẳn lúc nào cũng có ý trêu chọc nàng, khiến nàng buồn bực không chịu được, tuy rằng như thế, nhưng về sau cũng không thể không thừa nhận nàng đã dần dần nhận ra một sự thật, chính là hẳn đã sớm từ trong vô tri vô giác mà khiến nàng có chỗ thay đổi.

Từ lúc ở trong phòng ăn, hẳn lần lượt buộc nàng phải mở to mắt nhìn thẳng vào hẳn, nàng đã bắt đầu thử ngẩng đầu nói chuyện với người ta, mà một lần thử, thật bất ngờ đã đưa nàng đến với bạn bè.

Quen biết rồi, Văn Tinh mới nói cho nàng biết, thì ra mình ở trong mắt mọi người là lạnh lùng kiêu ngạo, thanh cao, sắc mặt luôn nhàn nhạt, cũng không chịu nhìn thẳng vào ai, giống như đối với ai cũng cự tuyệt từ ngoài cửa, Văn Tinh nói lúc đó các nàng cũng không dám đến gần nàng, sau này mới biết thì ra nàng rất hiền hòa, đối với mọi người ‘hữu cầu tất ứng’.

Dần dần, cùng với bọn Văn Ngọc Văn Long Văn Hà cũng như đám người kia từ từ thân quen, cuộc sống của nàng bắt đầu có chút thay đổi, trở nên có ý nghĩa hơn, các nàng dường như vĩnh viễn có chuyện nói mãi không hết, biết được rất nhiều chuyện thú vị trong phủ ngoài phủ, có cái gì ngon cũng không quên để dành lại một phần cho nàng, bắt gặp nàng thêu khăn đẹp đều vây quanh đòi cướp, còn có nguyên một đám tranh nhau nói cho nàng biết Công tử thích những gì.

Hắn thích gì? Dường như không có gì là hẳn thực sự ưa thích.

Quần áo, hẳn gần như chỉ mặc mỗi áo trắng, bên cửa hàng khổ khổ cực cực đưa đến hơn chục bộ áo lụa tơ vài ngũ sắc rực rỡ, trông mong hẳn lựa chọn để được vài câu khích lệ, vậy mà hẳn lại cứ chỉ vào mấy phần gấm trắng, nói một câu tùy tiện may vài bộ, dưới chân một bước cũng không ngừng, cùng Nhị quân gia vừa đi vừa bàn luận rồi đi ra ngoài.

Ăn, lại càng kén chọn, trong mắt người khác là sơn hào hải vị hẳn cũng không thèm cho vào miệng, nói mấy thứ này chỉ thích hợp để đãi khách, mỗi bữa ăn chưa từng thấy hẳn động đến quá ba món, trà thì phải là trà Long Phụng cùng Bắc Uyển phơi riêng, lượng trà vừa đủ không nhiều hơn một mảnh không ít đi một lá, độ ấm vừa phải không nóng hơn một chút cũng không nguội hơn một chút, chỉ cần khẩu vị hơi có chút không hợp, đơn giản là thử một lần rồi không bao giờ động vào nữa.

Nàng nhìn không ra có cái gì mà hẳn không nhứt quyết soi mói cho bằng được... Đại khái, trừ nàng ra.

Yến Nghênh Mi khích lệ nàng nên thả lỏng tim một chút, cho dù là nam tử bình thường thì trong nhà, từ xưa đến nay lấy ba vợ bốn nàng hầu cũng là chuyện bình thường, đừng nói chỉ hẳn chỉ mới bắt quá là gặp dịp vui đùa, diễn trò xã giao mà thôi.

Ngay cả Văn Tinh Văn Muộn cũng như mọi người, thỉnh thoảng lại ân cần khuyên bảo nàng, nói hẳn chọn trướng nàng cũng không biết là nàng tu luyện mấy đời mà được phúc phận này, trách cứ nàng chẳng những không biết trân trọng phúc phận, ngược lại còn huyền não khiến hẳn không vui, cả một đám đối với hành động của nàng đều cực lực không cho là đúng.

Kỳ thật đạo lý trong đó, nàng làm sao mà không hiểu rõ?

Nhưng, chỉ là bọn họ cũng không phải là nàng, không có người nào giống như nàng, cho nên cũng sẽ không có bất kỳ người nào có thể hiểu được, nàng ở một bên lặng lẽ nghe nhìn, cả một đám tới tấp mặt mày hơn hờ bàn luận chuyện phong lưu của hẳn, lòng của nàng, làm thế nào cũng không không chế được, lục phủ ngũ tạng ở bên trong đều lan tràn một cảm giác đau nhức lạnh buốt thấu xương.

Nếu nàng ở cạnh hẳn, cũng đồng nghĩa về sau mỗi ngày đều phải nghe nói những chuyện này, thậm chí biết đâu một ngày nào đó sẽ tận mắt nhìn thấy... Nàng cảm thấy bản thân thật không cách nào thừa nhận, chỉ cần nghĩ đến hẳn có khả năng đang ở cạnh ca cơ kia hay là nữ tử khác cùng nhau vượt qua mộng đẹp, lòng của nàng đến cùng là không cách nào nói rõ bị thương.

Cuộc đời này chưa từng trải qua đau nhức, một khắc kia bám lấy khiến nàng không thở nổi, hận không thể chết đi.

Nàng nghĩ, ở cạnh hẳn như thế, không bằng, không bằng cách xa hẳn ra...

Nếu không phải sáng hôm đó hẳn đến tìm nàng, trong chớp mắt hẳn phát tay áo xoay người đi, nàng nhìn thấy thần sắc bị thương thật sâu của hẳn, đại khái giờ phút này, nàng cũng sẽ không tâm loạn như ma thể này...

Liên tục thối sai mấy chỗ, tiếng sáo đã không thành điệu, cuối cùng trong dư âm thanh thoát mềm mại mà dừng lại.

Bạch Thế Phi lẳng lặng đứng ngoài cổng vòm Sơ Nguyệt Đình.

Lúc ở Đệ Nhất Lâu xa xa trộm nghe thấy tiếng sáo, không cách nào không chế được tưởng nhớ trong lòng, hẳn vút xuống lời mời của hai người kia, đập tuyệt tim đến, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, đúng là mùa đông bông tuyết bay lượn, nhưng tại sao khúc ‘Hằng Nga Bôn Nguyệt’ lại cô tịch đến vậy, dường như có ý muốn cô đơn sống cho đến hết quãng đời còn lại.

Rõ ràng chỉ ngăn cách bởi một bức tường hoa, nàng ở ngay cạnh trong gang tấc, hẳn lại không thể tới gặp nàng.

Hắn sợ, sợ lại một lần nữa nhìn thấy trên gương mặt nàng cái loại quyết tuyệt dị thường kia, cho dù có phải đưa hẳn vào chỗ chết, nàng giống như sẽ quyết tâm mà làm không chút nào thương tiếc.

Chưa bao giờ thử qua, một khắc kia dường như là đau lòng muốn chết, tựa như đao cắt.

Nhẹ nhàng xòe bàn tay ra, tuyết đã rơi đầy, thật lâu, nhìn nhìn nó hòa tan trong lòng bàn tay.

Cả đời này cao quý khắp thiên hạ, không có gì không đặc ý, nghĩ đến là có được, vậy mà đường tình của hắn lại gian khổ như thế.

Rũ xuống bông tuyết còn chưa tan hết, hắn nâng bước rời đi, cứ như vậy đi, vốn dĩ là hai người trên một con đường, lại vẫn quay trở về mỗi người đi trên phần đường của riêng mình.

Qua năm là hắn hai mươi mốt tuổi, Bạch gia ba đời chỉ có một mình hắn, giờ là thời điểm hắn cần một vị thê tử chân chính.

Hạ Nhân Phinh đối với hắn cuồng dại si tình, tuy là Thái hậu một tay tứ hôn, nhưng nhìn ở bất kỳ phương diện nào, đối với hắn mà nói, cũng là đối tượng lựa chọn môn đăng hộ đối.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ánh đèn cao ốc

Sáng sớm mừng tám, đêm tuyết dần tan, bên trong Bạch phủ một màu trắng xóa, sương mờ đến không nhìn rõ được chim bay trên bầu trời, có vẻ như sắc trời cũng sẽ không trong trở lại, Thượng Trụ và Yến Nghênh Mi xuất hiện ở phía trước đình, nô bộc dắt ngựa đến cho Trang Phong Tuyền xong thì lui xuống, Bạch Thế Phi hành lễ nói, “Đại ca, sau này còn gặp lại”.

Trang Phong Tuyền đáp lễ hắn, sau đó nhìn về phía Yến Nghênh Mi, trong mắt nàng đã thấy ẩn hiện màn sương.

Bạch Thế Phi nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Thượng Trụ.

Thượng Trụ chúc Trang Phong Tuyền lên đường bình an, cũng xoay người theo Bạch Thế Phi rời khỏi, thẳng đến môn phòng, tuyết đọng lúc sáng sớm đã được quét đi, nhưng vết nước trên mặt đường chung quy vẫn còn để lại một ít băng mỏng, dù là nàng đã cẩn thận từng li từng tí, nhưng dưới chân vẫn bị trượt lao đảo một cái.

Bạch Thế Phi cuống quýt đỡ lấy nàng, “Cẩn thận”.

“Ta không sao.” Nàng thấp giọng nói, nhẹ nhàng tránh khỏi tay hắn.

Bạch Thế Phi đứng lại, nhìn vào bóng lưng của nàng, đáy lòng chưa xót khó nhịn, phiền muộn mà bất đắc dĩ.

Hai người một trước một sau bước lên bậc thang đi vào môn phòng, Thượng Trụ dựa vào cánh cửa chờ đợi Yến Nghênh Mi, Bạch Thế Phi vốn đã đi qua người nàng, nhưng không được vài bước vẫn là dừng lại, xoay người, nhìn nàng trầm tĩnh ở bên cạnh, hắn khẽ gọi, “Tiểu Trụ”.

Nàng có chút nghiêng đầu, mi mắt rũ xuống một nửa, cánh cửa nghiêng phản chiếu ánh sáng của tia nắng ban mai lên gương mặt nàng, có một loại cảm giác nhu hòa thương yêu khổ sở động lòng người không nói nên lời.

Nhu tình trong ngực cùng với đắng chát tràn ngập, Bạch Thế Phi lời đã đến bên miệng rồi cuộc không nói nên lời.

Nhưng mà lúc này bỏ qua, có lẽ sẽ không còn cơ hội thích hợp để nói nữa.

Hắn uất ức thở dài, trầm mặc thật lâu, mới cực thấp cực thấp mà nói, “Ta cần phải đón dâu lần nữa”. Giọng nói khàn khàn áy náy, trong đó có bất lực còn có một chút ảo não đối với chính mình, phảng phất như không cần nàng tỏ thái độ, hắn cũng biết bản thân mình đáng chết quyết không chối từ.

Dường như không chịu nổi ánh nắng sớm quá gắt, Thượng Trụ chớp chớp đôi mắt, xoay đầu qua, có chút kinh ngạc mà nhìn tuyết đọng ngoài cửa, trong ngõ ngàng nhớ lại, dường như mơ mơ hồ hồ, lơ mơ có một lúc nào đó, ngày nào đó, người nào đó, vô cùng ôn nhu thì thầm với nàng, hắn sẽ an bài ‘tam thư sinh lễ’ cưới nàng vào cửa...

Khuôn mặt nhỏ nhắn đón lấy ánh sáng dần dần trở nên trắng bệch, đến cuối cùng bên môi hiện ra một nụ cười yếu ớt.

Bạch Thế Phi không đành lòng nhìn tiếp, nhẹ nhàng xoay chuyển con người, môi mím lại thành một đường, hàm răng cắn chặt.

Nàng quay người lại, cúi đầu hành lễ với hắn thật sâu, im lặng không nói gì, nhẹ vén váy lên, bước chân có chút lao đảo mà đi vào trong.

Để lại hắn thần sắc lộ vẻ sầu thảm, một mình ngầy người tại chỗ, thật lâu không cách nào động đậy.

Liên tục mấy ngày, tuyết rơi càng ngày càng nhiều, phủ trắng xóa một mảnh.

Bạch Thế Phi đã khôi phục lại thói quen dùng bữa trong phòng ăn cùng với làm việc ở thư phòng như trước.

Sau khi tuyết ngừng rơi, ngày mười lăm tháng giêng cũng đến.

Tiết Nguyên Tịch hôm đó, hân gọi quản gia trong phủ cùng các quản sự toàn bộ triệu tập đông đủ ở đại sảnh, nói cho mọi người biết khoảng đầu tuần tháng ba hân sẽ cưới binh thê* là con gái của Binh Bộ Thượng Thư Hạ Kính, Hạ Nhân Phinh, phân phó Thiệu Ân an bài sinh lễ cùng với chuẩn bị đầy đủ cho tiệc cưới.

((* Binh thê: vợ hai))

Tin vui đến đột ngột như thế, mọi người đều ngạc nhiên, Thiệu Ân cùng Đặng Đạt Viên hai mặt nhìn nhau, cả hai đều không lên tiếng được, ngược lại sắc mặt Thương Tuyết Nga có chút nhẹ nhõm, giống như an lòng, có lẽ đã cảm thấy Bạch Thế Phi cuối cùng cũng không làm bà thất vọng, cuối cùng cũng hiểu rõ lẽ nghĩa, phân biệt nặng nhẹ. Bạch gia luôn luôn tự phụ, cưới thê tử như Hạ Nhân Phinh loại Tiểu thư con nhà gia thế tôn vinh bậc này mới không bôi nhọ nề nếp gia đình Bạch phủ, chứ nếu thật sự đem nha đầu kia nâng lên, bất quá là vô duyên vô cớ khiến người ngoài chê cười.

Không cần đến một nén hương thời gian, tin tức này đã truyền khắp cả phủ.

Lúc từ trong miệng Văn Tĩnh nghe được chuyện này, thần sắc Thượng Trụy cũng không có gì khác thường, chỉ là giữ im lặng.

Sau khi màn đêm buông xuống, cho dù bên trong Bạch phủ cũng đèn đuốc chói mắt, nhóm tôi tớ tỷ nữ vẫn tùm tùm năm tùm ba, kết thành nhóm vào trong thành ngắm đèn, Thượng Trụy cũng đứng hẹn theo Văn Tĩnh Văn Muộn ra ngoài đi dạo.

Trong thành Khai Phong, hai bên phố xá cầu đường có các lều, cửa hàng lớn lớn nhỏ nhỏ, treo đầy hoa đăng đủ mọi hình dạng trên cao, ven đường chỉ thấy suốt con đường mòn rộng bốn thước rưỡi xuống những đèn hoa đăng dùng lưu ly ngũ sắc tạo thành, có đèn cầu phúc bằng bạch ngọc từ phía nam tiến cống sang, còn có đèn trân châu, đèn hình lá bồ đề, đèn da dê cùng với đủ loại đèn kéo quân.

Đêm Nguyên Tịch, người đi chơi chen chúc nhau mà đi ngắm đèn, đám trẻ con xách theo chồng chất đủ loại kiểu dáng đèn lồng dạo chơi vui cười, lẫn trong đám người đi trên đường chạy trốn, bên trong cả tòa thành rực sáng như ban ngày, khắp nơi ánh sáng rực rỡ muôn màu muôn sắc, tiếng sáo rộn ràng, chuông trống tung bừng.

Trên trán dán giấy hình mai vàng, từng đội múa kỹ đi xuyên qua phố thị, đầu đội mũ da cáo, mặc áo lụa mỏng vừa người, thỉnh thoảng nhảy múa những điệu nhảy muôn hình vạn trạng theo tiếng sáo biểu diễn tấu nhạc, trên các nhà cao tầng ở hai bên đường, các nhóm phú hộ quý tộc cũng góp vui.

Biển người như thủy triều hồi hải, ba nha đầu sau khi đến Tổng Môn, dọc theo đường cái ở cổng Nam thẳng hướng về phía tây, Văn Tĩnh Văn Muộn bắt chọt nhìn xung quanh, hết sức cao hứng phấn khởi.

“Oa! Các người nhìn kia!” Rất nhanh đã đến trước quán trọ Cao Dương, Văn Tĩnh xa xa kêu lên.

Chỉ thấy hai bên lầu hai của quán trọ, trên mái hiên điêu khắc treo một đôi đèn dùng trúc mỏng hợp lại thành đèn lồng, công nghệ tinh xảo hơn nửa đường trúc rất mỏng, quả thực hết sức tinh xảo đặc sắc, thần kỳ đẹp mắt.

Văn Tĩnh kinh ngạc tán thưởng không thôi, “Tối nay, trong số các ngọn đèn, đèn này là tinh xảo nhất rồi!”

“Ngọn này quả thật rất khác biệt, bất quá nói đến tinh xảo, so ra vẫn không bằng ngọn đèn nhỏ không xương lúc nãy đâu”. Văn Nhượng cười hi hi nói.

Văn Tĩnh nghe xong lời này thấy không phục, túm Thượng Trụy qua, “Trụy tử, người tới đây nhận xét đi, cái đèn nhỏ này đẹp mắt hơn một chút đúng không?”

Thượng Trụy giương mắt nhìn nhìn, khẽ cười nói, “Cả hai ngọn đèn đều đẹp mắt”.

“Đáng ghét, người nói cho có lệ với hai đứa ta thôi”. Văn Tĩnh giả vờ buồn bực đánh vào cánh tay nàng.

Văn Nhượng giật nhẹ Văn Tĩnh, “Người kiểm chế lại cho tốt đi, tại người không để ý, nàng ấy hôm nay, cả đêm vẫn luôn thất hồn lạc phách mà”.

“Người không nói tới ngược lại còn tốt, nói ra rồi ta càng giận hơn! Cũng không biết trong lòng nàng ấy muốn gì! Công tử tốt như vậy từ trên trời rơi xuống rơi vào tay nàng ấy, bây giờ đều bị nàng ấy làm cho cả người cả của mất hết, coi như nàng ấy thật có bản lĩnh mà!”

“Từ đâu mà có nhiều lời tán gẫu vậy, đi nhanh đi, phía trước còn khá nhiều đèn trông rất đẹp mắt!” Thượng Trụy xoay chuyển đề tài, một tay đẩy các nàng đi về phía trước, nhất thời ngay lúc đó, cảm giác như có gì đó vô hình quái dị lóe lên, nàng bỗng nhiên ngừng đầu.

Ngheh đón nàng là đôi mắt lạng lẹ từ trên cao nhìn xuống.

Trước quán trọ Cao Dương, bên ngoài lầu hai, gian phòng ở sát đường, Bạch Thế Phi tay cầm chén rượu đứng tựa vào lan can, ánh đèn treo trên mái hiên nhà soi xuống người mặc áo trắng như nước, hân lẳng lẳng nhìn xuống nàng, thần sắc xuất trần mà cô đơn, dường như trong đêm hội ồn ào náo nhiệt này, duy chỉ có nơi đây một người đơn độc tiêu tụy.

Nàng còn chưa kịp thu hồi ánh mắt đã chứng kiến hai bóng người một nam một nữ xuất hiện bên cạnh hắn, tương tự, nữ tử mặc váy trắng tuyết sắc, váy dài lay động khoác trên vai lớp lụa vàng mỏng, đầu cắm cây trâm ngọc khắc hình mai trắng tinh xảo, tay áo lỏng chôn nâng lên nhẹ nhàng che miệng, vô cùng thân mật mà cười hỏi, “Bạch công tử đang nhìn cái gì vậy?”

Nhậm Phiêu Nhiên ở một bên thận trọng, men theo ánh mắt Bạch Thế Phi nhìn xuống dưới, nhìn thấy Thượng Trụ trước tiên, không khỏi mở to mắt, quay đầu nhìn về phía hắn, bên môi nở nụ cười nhẹ châm biếm đủ để người ngoài không thấy rõ.

Đợi đến lúc Hạ Nhân Phinh cũng tò mò nhìn theo ánh mắt, bóng người dưới lầu sớm đã lẫn vào trong đám đông hỗn loạn.

“Đội múa kỹ đã qua lâu rồi, các người còn ở ngoài này nhìn cái gì đấy?” Trương Vĩ Tấn kêu lớn, cũng cùng với Trương Lục Dạng đi ra ngoài.

Trương Lục Dạng đến bên cạnh Bạch Thế Phi, nhảy mắt ra hiệu với hắn, “Thế Phi ca ca, lát nữa ngắm đèn xong chúng ta đến ca quán chơi nhé?”

Trương Vĩ Tấn kéo nàng ra, “Tỷ! Tỷ bớt quấy rồi đi”. Nếu lại để Tiểu Tiên Nữ biết được có thể nói là cực kỳ khủng khiếp.

Trương Lục Dạng bỏ tay của hắn ra, “Đi đi đi, tỷ quấy rồi lúc nào, lần trước đệ cũng không được tham gia mà?”

Hạ Nhân Phinh bị hai chị em kia chen vào đẩy qua bên cạnh, trong lòng âm thầm căm tức, thật vất vả thăm dò được tối nay Bạch Thế Phi cùng mấy vị công tử quan gia ở đây ngắm đèn, nàng cố tình giả vờ đi ngang qua, làm bộ như ngẫu nhiên gặp mọi người, cuối cùng như mong muốn được mời nhập hội.

Không ngờ hắn thủy chung bị một đám cậu ấm vây quanh, mọi người không phải kêu thì là cười đùa, chính là chơi đoán phạt rượu, nàng thế nào cũng không thể đến gần hắn được, đi theo đám huynh đệ điên điên khùng khùng này, quả thực là mất mặt xấu hổ.

Trương Lục Dạng cũng không phát hiện sau lưng có người đối với nàng bức bối mọc trần lan, tiếp tục lôi kéo Bạch Thế Phi lại tán gẫu mấy câu.

Mà Nhậm Phiêu Nhiên ở một bên xem nhan xét sắc, chú ý thấy Hạ Nhân Phinh rõ ràng đã xụ mặt xuống, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười, không cẩn thận ý cười nổi trên môi, hắn ho nhẹ một cái, giúp Bạch Thế Phi giải vây nói, “Mấy người các người đều vào trong trước đi, ta có một số việc cần nói với Thế Phi”.

Trương Lục Dạng bĩu môi, kéo Trương Vĩ Tấn đi vào.

Hạ Nhân Phinh chần chừ, nhìn về phía Bạch Thế Phi, chỉ thấy hắn gác tay mà đứng, vẫn không nhúc nhích ngón về nơi xa xăm bên đường đèn hoa rực rỡ, thần sắc mang theo ba phần mờ mịt, giống như hồn phách đã bị thổi bay đi không biết đến tận phương trời nào, hoàn toàn không biết ai đang ở bên người nói gì.

Trong lòng cảm thấy mất mát, nàng khẽ cắn môi, cúi đầu đi vào.

“Triệu Nguyên Hoan đã đến Khai Phong rồi”. Nhậm Phiêu Nhiên nói khẽ.

Bạch Thế Phi hơi nghiêng mặt qua phía hắn, một hồi lâu mới hiểu được hắn đang nói về chuyện gì, không chút để ý chỉ ‘Ừm’ đáp lời, đôi mắt lại một lần nữa ném về hướng ánh đèn xa xa trong không trung u ám mù mịt không có biên giới, phiền muộn mà nghĩ, là ý trời đã định trước rồi sao, lại để cho nàng nhìn thấy cảnh này, nàng sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho hắn được...

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Trước kia như nước trôi qua

Phồn hoa chưa bao giờ là lâu dài, giống như nếu có dịp xem bắn pháo hoa rồi, thì bất kể thế nào cũng sẽ khiến người ta nhớ mãi sự sáng chói rực rỡ của nó, nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc đó, pháo hoa tàn sẽ không để lại dấu vết.

Giờ thì đã rõ, tình yêu vốn dĩ cũng ngắn ngủi như pháo hoa, lúc nở ra sẽ giống như có nhiều loài hoa cùng nở rộ, đến lúc tàn rồi, chỉ cảm thấy còn chưa kịp hái xuống nó đã đột nhiên nhạt nhòa, ngàn vạn sùng ai kia thì ra cũng chỉ là biểu hiện giả dối của pháo hoa, tuần tú phong lưu của hắn cho tới bây giờ chưa hề thay đổi, thay đổi bất quá chính là người được sự sùng ái của hắn mà thôi.

Lẽ ra nàng nên sớm biết, con đường đi trong đêm tối dài đằng đặc này đi đến cuối cùng rồi, cũng chỉ còn lại nàng một mình một người.

Ngực từng cơn từng cơn đau nhức, thật đau đớn, thật khó chịu, giống như bị ai bóp chặt trong lòng bàn tay, không ngừng co rút, gian nan thờ dốc, lại giống như trái tim đã bị ai đó hết lần này tới lần khác lấy mất, chỉ còn lại bản thân vô tâm mờ mịt, không biết nên làm thế nào để đòi lại.

Chỉ có thể mặc cho linh hồn rời khỏi thể xác, ở một bên thể lương mà nhìn thể xác của mình chịu đựng tra tấn.

Thì ra đây chính là gan ruột từng chút từng chút đứt đoạn.

Thượng Trục buông cây sáo xuống, che miệng, nhưng làm thế nào cũng không thể che hết nước mắt liên tục nhỏ xuống trong mắt, cuối cùng, bên trong hồ Thủy Các giữa đêm khuya không một bóng người, tiếng khóc nức nghẹn ngào vang lên.

Một bóng người ẩn nấp ở trong đình bên cạnh hồ, nghe thấy tiếng khóc buồn bã tuyệt vọng, vành mắt dần dần đỏ.

Sau khi nhìn thấy nàng, hắn cũng không còn tâm tình tiếp tục xem đèn, trở về phủ liền trực tiếp dạo bước đến ngôi đình này, một mình trong đêm tối gió lạnh, lặng yên ngồi thật lâu, cuối cùng lại gặp được nàng đến đây, hắn vừa bất ngờ vừa vui mừng, mà trong lòng cũng hết sức chua xót, chỉ cần nghĩ đến nàng bị thương như thế, tiếng sáo bị phá hư, âm điệu đứt quãng, khúc không thành khúc, khúc không thành khúc.

Thật lâu sau, tiếng khóc làm hắn đau nhức đến lục phủ ngũ tạng dần dần thu hồi, chuyển thành thút thít cực nhỏ, theo gió mơ hồ bay đến.

Hai khuỷu tay chống trên bàn đá, lòng bàn tay che mặt, tiếng nói tràn ngập đau đớn từ giữa ngón tay thoát ra ngoài, “Trong thành Khai Phong này ——

“

Bàn tay nhỏ bé nắm thành quyền, mấy đốt ngón tay bị cắn mạnh, nàng đột nhiên dừng lại tiếng khóc thút thít, hai mắt đầm lệ nhìn về phía có giọng nói vang lên, chậm rãi nói lòng hàm răng, bỏ tay xuống.

Âm thanh khàn khàn mang chút nghẹn ngào kia, đôi bên đều có thể nghe rõ giọng nói, tiếp tục thấp giọng truyền đến.

“Bất kể trong cung hay ngoài cung đều cho rằng ta là tâm phúc thân tín của Thái hậu, vẫn luôn nhìn thấy bà ta đối với ta hậu đãi vô cùng, kỳ thật người ngoài nào có ai biết, trong hoàng cung người lừa ta gạt sao có thể có thật tình hay chân tình. . . Lúc trước sở dĩ bà ta vui vẻ, biểu hiện đối với ta yêu thương có thừa, bất qua cũng chỉ là một thủ đoạn nhằm lung lạc lòng người, dù sao tiền tài vàng bạc của Bạch phủ ta ngày nào còn thì vẫn là hữu dụng với bà ta. . . Từ lúc cha ta còn sống, mãi cho đến tận bây giờ, ngập lụt ở chỗ kia, nạn châu chấu chỗ nọ, những tiền bạc lương thực chính thức lấy từ quốc khố của triều đình ra trợ giúp thiên tai có được bao nhiêu? Còn không phải dựa vào nguồn tài lực của nhà ta dốc sức mà quyên tặng ư.”

Hắn rũ hai tay xuống, mười ngón tay giao nhau, cúi mắt nhìn xuống bàn đá trước mặt.

“Ba năm trước đây phụ mẫu ta liên tiếp qua đời, trong vòng nửa năm song thân hoàn toàn biến mất, đối với ta là đã kích rất lớn, ta lúc ấy bất kỳ ý niệm gì trong đầu cũng không có, chỉ một lòng muốn đem gia nghiệp cha ta để lại quản lý cho thật ổn thỏa hoàn hảo, nhằm an ủi linh hồn lão nhân gia ở trên trời nếu có linh thiêng”.

Ba năm này bất kể là ban ngày hay đêm tối, hắn gần như đem tất cả thời gian rảnh rỗi vùi đầu vào việc buôn bán, cuối cùng, đợi đến khi hắn từ trong ngày thơ đau lòng vì phụ mẫu mất qua đi, mới giật mình phát hiện việc lớn không tốt, Thái hậu đối với hắn đã nổi lên cảnh giác.

“Cũng bởi vì ta trong lúc đau lòng khổ sở, chỉ lo vùi đầu làm việc, không chút nào che lấp thể hiện, do đó sinh ra sơ sót với triều đình”. Ba năm trôi qua, Bạch phủ ở trong các ngành nghề buôn bán đã trải rộng khắp thiên hạ, thời gian đó hiển nhiên tránh không khỏi có mối quan hệ tốt với quan phủ các nơi, Bạch phủ hiện thời tiền tài quyền thế, nếu ngày nào đó có ý muốn dậm chân đạp mạnh một cái, chỉ e đối với trong ngoài triều đình không phải là không có sức ảnh hưởng.

“Khiến Thái hậu cảm thấy, sự hiện hữu của ta đối với bà ta cùng toàn bộ triều đình Đại Tống đã mơ hồ hình thành nguy cơ tiềm ẩn, bà ta từ lâu vẫn muốn tìm cách kiềm chế ta lại”. Chẳng qua là nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bà ta cũng sẽ không chân chính cùng hắn vạch mặt, thứ nhất vì bà ta trước sau như một luôn coi trọng thanh danh, thứ hai làm thế đối với bà ta chỉ có trăm hại mà không được lấy một lợi.

Uy quyền của Lưu Nga cho đến nay vốn dĩ có được là do tranh đoạt, không phải chính thống, mặc dù nhiều năm qua bà ta dốc lòng bồi dưỡng không ít thân tín, nhưng trong triều trước sau có bao nhiêu người dám đương chính phó Tể tướng vẫn thành với chủ, đối với những ý muốn việc làm của bà ta không ít chuyện đều lực can gián, đối với bà ta kiềm chế rất nhiều, cho nên bà ta trước sau như một làm việc luôn cực kỳ chú ý cẩn thận, không muốn rơi xuống đầu đề câu chuyện, tạo cơ hội cho các vị lão thần kia thừa dịp lật đổ việc bà ta phù chính Triệu Trinh.

“Sau khi ta cưới Yến Ngênh Mi, Thái hậu vất vả tìm một cơ hội có thể gán tội cho Yến đại nhân, chỉ còn chờ ta đi cầu xin bà ta, như vậy bà ta sẽ có thể bức ta cưới con gái của Hạ Kính”. Đúng như ý muốn có thể sắp xếp một con cờ ở bên cạnh hắn, giống như Quách Hoàng hậu đương triều, cũng là năm đó bà ta đã chỉ định cho làm thê tử của Hoàng thượng.

Bạch phủ tuy tài cao thế lớn, nhưng trước mắt vẫn chưa đủ để chống lại bà ta, “Nếu hôm nay ta không theo ý bà ta, chỉ cần trong nội cung hạ xuống một ý chỉ, sự nghiệp gia đình ta vất vả khổ cực suốt hai đời gầy dựng sẽ bị phá hủy trong chốc lát, là bị đánh mất trong tay kẻ nối dòng bất tài vô dụng ta đây”. Như vậy hắn sẽ là tội nhân của cả gia tộc.

Hắn nhìn về phía hồ nước, thân hình ở trong tranh tối tranh sáng kia vẫn không nhúc nhích, từ xưa đến nay đây là lần đầu tiên, hắn gần như là nói lời năn nỉ cầu xin.

“Nhiều nhất là một năm hoặc nửa năm, ta nhất định sẽ lỗi lỗi thái bà kia xuống ngựa, đem mọi chuyện xử lý thỏa đáng, Tiểu Trục, ta có thể thề, đến lúc đó khẳng định chỉ có một mình nàng là thê tử của ta, đời này kiếp này sẽ không thất hứa”. Hắn càng nói càng thấp.

Bóng tối ngăn cách hai người hai bên, thật lâu, ai cũng không lên tiếng.

Lại một canh giờ nữa qua đi, rốt cục, từ trong hồ truyền đến tiếng nói chuyện bình tĩnh của Thượng Trụ, giọng nhàn nhạt hơi khàn phiêu tán dưới bầu trời đêm, có một loại u oán cùng bi thương nói không nên lời.

“Khi đó phụ thân ta cũng nói với mẫu thân như vậy... Ông nói ông muốn cưới di nương cũng là bắt đắc dĩ, bởi vì di nương sẽ giúp ông ở trong quan trường mưu cầu được một chân quan nhỏ nhoi... Ông nói ông đối với di nương không có cảm tình, cưới bà ấy bất quá chỉ vì bà ấy có thể mang lại tiền đồ cho ông”.

Mẫu thân của nàng chẳng qua chỉ là một thiếu nữ yếu ớt không gia không thế, trừ bỏ cảm lạnh nhần nhịn còn có thể làm gì được đây? Phu quân nói với bà một tiếng, cũng kể như là cho bà ba phần mặt mũi rồi, cho dù ông có không nói gì với bà, bà lại có thể thế nào? Đến cuối cùng, còn không phải cũng chỉ có thể nhìn ông thuận lợi vui vẻ nạp thiếp, còn mang theo con gái nhỏ hộ tống lễ tân hôn của hai người họ cùng đi nhậm chức.

Năm đó nàng năm tuổi.

Vốn tưởng rằng đã qua nhiều năm, nàng sớm đã quên hết mọi chuyện lúc trước, ai ngờ một cái phát tay đã có thể mở ra cái khóa gỉ sét bụi bặm, chuyện cũ trong trí nhớ từng chút từng chút một vẫn hiện diện rõ ràng, thì ra từ lâu lòng của nàng đã mang đầy vết thương.

“Di nương rất hiểu tâm lý đàn ông, dần dần tất cả mọi chuyện trong nhà đều đối với bà ấy nói gì nghe nấy, từ lúc bà ấy sinh được con trai, phụ thân đối với mẫu thân của ta, người cũ đó đã không nghe không thấy, vứt đi như rũ bỏ đôi giày cũ. Sau này, bởi vì phụ thân giỏi giao thiệp, chỉ trong vài năm liền một bước lên mây, rất nhanh được thăng quan tiến chức ở trong kinh thành, chuyển đến thành Khai Phong, rồi còn được thăng quan hầu triều. Lúc ấy trong triều phe phái mọc lên như rừng, chuyện trong cung vốn đã làm ông phiền càng thêm phiền, di nương lại không chết tâm hết lần này tới lần khác bày ra âm mưu quỷ kế mà châm ngòi, ông bắt đầu trách mắng thân ta, đến lúc này càng làm tăng thêm lá gan của di nương, ở sau lưng ông lúc nào cũng châm chọc khiêu khích mẫu thân, chỉ cây dâu mắng cây hòe, cứ thế quãng thời gian đó, cuộc sống của mẫu thân ta là hàng đêm lấy nước mắt rửa mặt”.

Thượng Trụ đưa tay lau nước mắt trên mặt.

“Sức khỏe mẫu thân ta trước nay vốn đã rất yếu, đến lúc này càng là bách bệnh quán thân, cuối cùng... cuối cùng ám ức mà chết... Bà còn chưa đến ba mươi tuổi... cứ thế mà chết...” Tiếng khóc vỡ vụn từ khe hở giữa các ngón tay nàng thoát ra.

Buổi sáng thức dậy, lúc nàng đến phòng tìm mẫu thân, mới phát hiện bà đã vĩnh biệt cõi đời.

Lúc ấy, nàng một chút cũng không khóc, thuận tay giật xuống quần áo của mẫu thân trên cái giá gỗ nhỏ, lấy hết đèn trong các sường phòng qua, đem toàn bộ dầu thắp đổ vào quần áo, gom hết đến phòng của phụ thân và di nương nhóm lửa, đá văng cửa ra vào, trực tiếp ném hết khối lửa lên giường.

Nếu lúc ấy không phải đang là mùa đông, bọn họ đều nằm ở trong ổ chăn thật dày, nói không chừng đã bị lửa đốt cháy rồi.

Trong lúc phụ thân ngạc nhiên gào thét cùng với di nương sợ hãi trong tiếng thét chói tai, nàng đi ra ngoài, cầm bó đuốc đốt lửa lên toàn bộ giấy dán trên cửa sổ tất cả các phòng, một đường hướng đến cửa mà đốt, chỉ hận không thể đem toàn bộ gì đó trong phủ toàn bộ đốt trụi.

Không lâu sau phụ thân trong con thịnh nộ không thời trùm áo trên vai chạy ra, gào thét với bọn gia đình ra lệnh xông lên bắt người, nàng mới ném bó đuốc chạy như bay ra khỏi nhà.

Năm đó nàng mười tuổi.

“Trước khi chết một ngày mẫu thân từng nói với ta, nếu trượng phu muốn cưới người khác, thì mặc kệ hấn xuất phát từ nguyên nhân gì, hay có đưa ra lời thề nguyện với trời đất thế nào, thân làm thê tử đều phải thật sớm mà chuẩn bị tìm cho mình một con đường, đừng giống như bà, cuối cùng chỉ có rơi vào thê lương mà chờ chết”.

Cò và uyên ương cùng đùa giỡn với nhau trong ao, hai loài chim khác nhau sao có thể thích hợp?

Không tiếng động lau khô vệt nước cuối cùng trong khóe mắt, Thượng Trụ đứng lên.

Bạch Thế Phi nhìn nàng xoay người đem cây sáo nhẹ nhàng đặt lên lan can bằng đá sau đó xoay người rời đi, hấn cúi đầu, chết lặng mà tựa trán vào hai bàn tay đang giao nhau trên bàn.

Chỉ cảm thấy tâm như mặt nước phẳng lặng.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hỏi quân bao nhiêu buồn

Nửa đêm, trong phòng ngủ của Đệ Nhất Lâu mơ hồ có ánh sáng lay động.

Bầu trời đen kịt bất tri bất giác thổi bay từng bông tuyết, lặng yên không tiếng động mà hòa vào bóng đêm.

Trong phòng được đốt lò ủ hương ấm áp, Bạch Thế Phi tựa nửa người vào bình phong trước giường, trên cái giá cắm nến bằng bạc, năm cây nến đỏ được châm lên soi lấy quyển sách trong tay, từng tờ từng tờ bay qua, phảng phất nhìn đến nhập thần, nhưng đôi mắt lại ngẫu nhiên không tự giác theo trang sách bị gió thổi bay lên, dừng ở chỗ hư không nào đó, qua một lúc mới phục hồi lại tinh thần, lại cúi đầu đọc sách.

Xa xa mơ hồ truyền đến tiếng trống sang canh.

Cốc cốc cốc, tiếng đập cửa vang lên, Bạch Kính ở ngoài cửa nói khẽ: “Công tử, Đẳng quân gia có việc gấp xin gặp”.

“Vào đi”. Bạch Thế Phi đặt quyển sách xuống.

Đặng Đạt Viên đẩy cửa vào, “Tiểu nhân nhận được mật thư, Liêu quốc chuẩn bị phái người đi sứ đến triều đình của ta”.

Bạch Thế Phi xuống giường, đến cạnh mép bàn khám ngọc phi thúy, rót hai chén trà, ra hiệu cho hán ngồi xuống, “Trong cung vẫn chưa có động tĩnh gì sao?”

“Đã qua nhiều thời gian, cũng không biết có phải Thái hậu muốn bỏ qua chuyện lúc trước, hay là thủy chung chưa bắt được đuôi của Tiết thừa tướng, một mực án binh bất động, không có làm gì xử trí ông ta cả”.

Bạch Thế Phi cười nhẹ, “Đơn giản là chờ đợi thời cơ thích hợp mà thôi”. Trầm tư một chút, ngừng đầu nói, “Triệu Nguyên Hoan còn ở trong dịch trạm của triều đình à?”

“Vâng, mật báo nói bọn họ định cuối tháng này rời đi”.

“Ngày mai người chuyển một bức thư vào cung, để Hoàng thượng tìm một cái cớ, thí dụ như nói trong kho chứa bên trái tờ lụa lương thực bông vải có mấy vật phẩm vừa vặn bị thiếu vài loại linh tinh, phân phó sứ giả tạm thời không được rời khỏi, để chuyến đi của Triệu Nguyên Hoan kéo dài thêm chút ít thời gian, sau đó người lại đưa thiệp xin gặp mặt của ta đến chỗ phụ thân của Vi Tấn”.

Nói xong Bạch Thế Phi lại nghĩ nghĩ, “Hãy để Thiệu Ân đi đi, thân phận của người sẽ khiến người ta chú ý”.

“Tiểu nhân sẽ để Đại quân gia chuẩn bị tốt quà tặng cùng với trái cây được chuyển đến từ phương nam”.

Bạch Thế Phi gật gật đầu, “Ừm, nói là ta tặng chút ít quà hiếm quý đến cho thúc phụ ném thử một chút”.

“Vừa rồi tiểu nhân suy tư liên tục, nhưng vẫn nghĩ không thông lần này Công tử an bài dụng ý ở đâu?”

Bạch Thế Phi lại cười nói, “Tiết đại nhân ở trên triều đình tạm thời cũng không có ảnh hưởng gì, cứ để ông ấy ở lại nơi này gây phiền cho Thái hậu đi, chẳng biết lúc nào sẽ đưa tới tai họa, không bằng dứt khoát chế tạo cho Thái hậu một cơ hội để giáng chức ông ấy”.

“Thì ra là thế”. Đặng Đạt Viên đứng dậy, “Đúng rồi, cửa hàng châu báu sai người đưa hộp gấm tói, có lẽ mấy người hầu đã đưa đến tay Công tử rồi phải không ạ?”

“Ồ đây.”

Đặng Đạt Viên cáo từ rồi đi.

Trong phòng lại một lần nữa trở nên yên tĩnh, Bạch Thế Phi ngồi tại chỗ không hề động, chỉ có đem chén trà nhỏ trong tay chậm chậm uống hết, thật lâu sau, đặt chén trà xuống gọi, “Bạch Kính”.

Bạch Kính lên tiếng mà vào, thấy đôi mắt chủ tử dừng ở chỗ hộp gấm trên thư án, vội đưa tới để ở trước mặt hắn.

Bạch Thế Phi mở hộp ra, bên trong ước chừng là chiếc lắc tay bằng phi thúy tinh xảo.

Tiểu Nguyệt Nha hình dáng cân đối kéo dài xuống như hình giọt nước, dùng thủ pháp rất tỉ mỉ khắc từng viên tròn rỗng tạo thành những đóa hoa tinh tế long lanh, chỗ khóa của lắc tay treo một viên ngọc lục bảo cực kỳ bắt mắt, dùng kỹ thuật khắc hoa dập nổi khắc thành từng tầng như một đóa hoa ngàn cánh nở rộ mà mỗi cánh lại có những tư thế khác nhau của hoa Mẫu Đơn, đóa hoa ở trung tâm chạm rỗng tinh xảo, thế nhưng cũng tạo thành đóa hoa hình cung ẩn ẩn lấp lánh chữ ‘Bạch’ màu xanh biếc tuyệt đẹp.

Hoa văn kỳ dị độc đáo này, đúng là biểu tượng của Bạch phủ.

Bạch Thế Phi khe khẽ thở dài, thả chiếc lắc tay vào lại trong hộp, nói, “Ngày mai người đem cái này cùng với ống sáo kia đưa đến cho nàng đi”.

“Công tử yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ nhìn tận mắt Trụ cô nương đeo lên”. Bạch Kính đưa ra lời thề.

Bạch Thế Phi mỉm cười, không hề lên tiếng, chỉ là hai đầu chân mày kéo xuống nhàn nhạt phiền muộn.

Mặc kệ hán giải thích thế nào, hiện giờ nàng đến cùng cũng không chịu tin hán mấy may, hôn lễ của hán cũng sắp tới rồi, lúc này không nên lại đi chạm đến vết thương lòng của nàng, chỉ bằng cứ để nàng yên tĩnh trước đã, chờ hán thành hôn xong rồi nói sau, còn nhiều thời gian mà, nếu nàng đã không tin vào lời hứa hẹn, vậy hãy để hán chậm rãi làm cho nàng xem đi.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Kính lập tức đem đồ đến Sơn Nguyệt Đình.

Thật trùng hợp, lúc hán vừa mới đi tới cửa Thủy hoa, cũng vừa lúc Thượng Trụ và Văn Tinh từ bên trong bước ra.

Văn Tinh liếc thấy cây sáo trong tay hán, không khỏi che miệng, dùng đầu vai đụng đụng Thượng Trụ, trêu chọc nói, “Công tử cũng thật chung tình”.

Thượng Trụ bị nàng đụng đến thân thể lung lay một cái, ánh mắt thu hồi dừng lại ở chỗ cây sáo, nghiêng đầu nhìn về phía khác, bất quá mới qua một ít thời gian thôi, mà gương mặt dường như đã hao gầy đi vài phần.

“Còn không phải sao”. Bạch Kính quả trách đáp lời, đặt cây sáo lên hộp gấm đưa tới, thêm mắm thêm muối nói, “Trụ cô nương, đây là lễ vật Công tử đã tỉ mỉ vì ngươi mà chuẩn bị, không lâu trước, ngài đã đặc biệt phân phó chương quỳ ở cửa hàng châu báu đem hơn mười loại ngọc phi thủy thượng đẳng nhất đến phủ, lại còn tự mình chọn lựa, không chỉ như thế, ngài còn tự mình xuất tài nghệ vẽ kiểu dáng ra giấy, ngay cả lúc trước vẽ tranh cho Hoàng thượng cũng không thấy ngài dốc lòng đến vậy, cuối cùng chương quỳ tìm đến thợ khắc ngọc giỏi nhất toàn thành, vất vả suốt năm ngày mới làm thành đồ”.

Thượng Trụ hơi giật giật khóe miệng, như có như không lộ ra một chút ý mỉa mai, cũng không quay đầu liếc nhìn mấy thứ này nọ trên tay Bạch Kính, đưa tay kéo Văn Tinh nhất quyết rời đi.

Bạch Kính nóng nảy, cuống quýt nháy mắt ra dấu với Văn Tinh.

Văn Tinh cười hắc hắc, “Ta ngược lại có chút tò mò, không biết trong hộp gấm này đựng cái gì thế?” Từ trong tay Bạch Kính nhận lấy cây sáo và hộp gấm, “Đã vậy, ta thay Trụ từ nhận lấy, ngươi đi mau đi, đừng ở chỗ này cản trở tầm mắt của cô nương ta”.

“Nhưng mà ——” Bạch Kính vốn định nói muốn để Thượng Trụ đeo lên, lại bị Văn Tinh trừng mắt liếc trở về, cũng tại hán trước đó đầy trời tán dóc mà gây chuyện thị phi, bị một đám nô bộc và tỷ nữ lên án mạnh mẽ, đối với Thượng Trụ vốn đã mang lòng e sợ, thấy sắc mặt nàng lạnh lùng như vậy, lập tức cũng không dám nói thêm nữa, chỉ đành âm thầm khoa chân múa tay với Văn Tinh giờ ra chút mách khỏe.

Văn Tinh một tay cầm đồ, một tay kéo Thượng Trụ rời đi.

Đến lúc đi xa rồi, Thượng Trụ mới buồn bực nói, “Ngươi nhận đồ của hán làm gì?”

Văn Tinh bất mãn hừ một tiếng, “Ngươi cũng phải thấy tốt mà nhận đi chứ, đừng có vì Công tử cho ngươi chút nhan sắc mà ngươi còn muốn mở xưởng nhuộm ra. Hôm qua Văn Ngọc nói Đặng quán gia kể với nàng ấy, Công tử gần đây có rất nhiều việc phải quan tâm từ trong phủ cho đến chuyện trong cung, hình như là ngài đắc tội Thái hậu chuyện gì đó, sự việc còn rất nghiêm trọng, ta nói bà cô ngươi nha, đừng có ở đây đem xương xóc đáp trả khiến cho ngài ngọt ngọt có biết không?”

Thượng Trụ nhớ tới đêm đó ở bên trong Lâm Uyển, Bạch Thế Phi nói chuyện một phen, chần chừ một chút, cuối cùng không nói gì nữa.

Văn Tinh mở cái hộp ra, vừa thấy liền kinh hô ra tiếng, “Cái lắc tay này thật là tinh xảo”.

Thượng Trụ không khỏi nghiêng đầu ngắm nhìn, Văn Tinh đem cây sáo cùng với cái hộp nhét vào trong lòng nàng, nắm lấy cổ tay nàng.

“Ta từ nhỏ đã bị bán vào trong phủ, mấy năm gần đây chưa bao giờ thấy Công tử đối với Tiểu thư khuê các nhà ai động tâm cả, bọn ta đều lên nói với nhau, cũng không biết ngươi có phải đòi trước giẫm phải phân chó hay không nên đòi này mới gặp đại vận, Công tử thể nhưng bỏ qua một kiểu thể xinh đẹp như hoa chán đơn gối chiếc, lại đối với ngươi nha đầu chết tiệt này lấy ra hết ruột gan tâm tư, để cho người ta không thể tưởng tượng nổi nhất chính là Phu nhân thế nhưng rõ ràng còn biểu hiện vui mừng khi thấy việc thành, cũng không biết mấy người các ngươi làm cái gì nữa, ta nói ngươi chứ, Trụ từ ngươi quả thực cực kỳ nên sửa lại tính tình đi, đừng không có việc gì cũng khiến Công tử không vui”.

Thượng Trụ kinh ngạc mà nhìn nàng ấy đeo vòng ngọc vào cổ tay, lòng một chút ngọt, một chút chát, hỗn tạp lẫn lộn, phân biệt không rõ rốt cuộc là cảm giác gì, đêm đó trả sáo cho hán, ít nhiều là vì thấy bóng dáng hán và Hạ Nhân Phinh ở trên lầu cao kia, cho dù sau khi trở về hán giải thích nguyên nhân mọi chuyện ra, lúc ấy cũng chỉ thấy đơn giản là lại một lần biện minh nữa thôi, không nén được đau lòng thất vọng.

Hôm nay nghĩ lại, thật sự là nàng không biết lý lẽ sao?

Văn Tinh túm lấy nàng về mặt đang hoảng hốt đi đến một góc trong Mai Lâm viên, hai người có chút không lưu ý, thiếu chút nữa đụng phải một người đang cúi đầu vội vã đi tới ở góc rẽ, Văn Tinh kinh hãi vỗ vỗ ngực, há miệng trách mắng, “Ôi trời, hấp tấp vội vã như vậy, ngươi chạy đi đầu thai hả?”

Người nọ lúng túng đỏ mặt lên, gần như là lạy dài qua, “Thật sự xin lỗi đã đụng phải Tinh cô nương...” Dứt lời ngẩng đầu lên, ánh mắt nhất thời dừng ở trên mặt Thượng Trụ, thấy bên môi nàng có chút ý cười, đứng ở dưới cành mai trông như Tiên hoa, không khỏi toàn bộ ngẩn ngơ, nhanh chóng cúi đầu, từ cổ kéo dài đến tai đều đỏ.

Văn Tinh bật cười ra tiếng, “Đình đại ca, sao huynh lại tới đây?”

Đình Thiện Danh giọng như muỗi kêu đáp, “Là di cả truyền lời bảo ta tới một chuyện”.

Thượng Truy thấy dáng vẻ hần quần bách, tay chân có vẻ luống cuống, hoàn toàn không dám nhìn thẳng hai người trước mặt, trong lòng đã cảm thấy buồn cười, lại có chút không đành lòng, âm thầm giật giạt tay áo Văn Tĩnh, vốn còn muốn trêu ghẹo Đình Thiện Danh thêm vài câu, Văn Tĩnh cũng ngừng miệng, phất phất khăn thêu từ biệt hần.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Nơi đây một dạ ngữ

Đình Thiện Danh si ngốc mà nhìn theo bóng lưng hai người đến lúc khuất hẳn, lại qua một lúc lâu, hần mới vòng qua Mai Lâm, rẽ qua một loạt hai tiểu viện về phía đông, các quân gia quân sự của Bạch phủ đều ngụ tại đây, trong khu nhà lợp ngói bằng gạch lưu ly xanh thấp thoáng một ít hoa cỏ và cây cảnh.

Phòng của các quân sự hiển nhiên là bình thường không thể so sánh với chỗ ở của Thiệu Ân, Đặng Đạt Viên cùng Thương Tuyết Nga.

Gian phòng hết sức rộng rãi, cái bàn thủ công tinh tế, sơn màu nâu bóng sáng, bình phong trang trọng to lớn, đồ đạc dụng cụ trong phòng đều đáng chú ý, ngay cả bức tranh cuộn treo ở trên tường cũng là từ một danh họa nổi tiếng đương thời vẽ nên.

“Thiện nhi, qua ăn chút trái cây đi”. Thương Tuyết Nga mời cháu ngoại ngồi xuống, “Nghe nói quan phủ Nam Phương Mỗ cho ngựa đem hoa quả tươi vận chuyển vào cung, nhân tiện cũng ngầm đưa qua cho Công tử một ít, mặc dù so ra không bằng với đồ cống phẩm đưa đến phủ của chúng ta, nhưng cũng là món hiếm lạ, cháu nếm thử xem”.

Đình Thiện Danh có chút không yên lòng mà đón nhận, cũng không nhìn kỹ là cái gì, đã nhét thẳng vào miệng.

Bản thân Thương Tuyết Nga không có con cái, nên đối với đứa cháu ngoại này từ nhỏ đã coi như do mình sinh ra, hết mực yêu thương, lúc này thấy hần vốn bình thường vẫn luôn nghe lời mà nay ánh mắt có phần hơi hốt, giống như thất hồn lạc phách, ít nhiều cảm thấy ngạc nhiên ngoài ý muốn, lập tức quan tâm hỏi, “Thiện nhi, cháu làm sao vậy? Đang suy nghĩ gì hả?”

Đình Thiện Danh phục hồi tinh thần lại, cuống quýt chỉnh sửa tư thế ngồi, đáp, “Không nghĩ gì cả ạ.”

Thương Tuyết Nga hồ nghi mà nhíu mày, thấy hần không muốn nói, liền lẩm bẩm, “Ta tìm cháu tới là vì có chuyện muốn hỏi, mấy ngày trước mẫu thân cháu nhờ ta nói hộ với cháu, nói cháu năm nay cũng đã mười tám tuổi rồi, phụ mẫu muốn định cho cháu một mối hôn sự, nhưng dường như bà mẫu đưa ra cô nương nhà nào cháu cũng đều có ý bất mãn? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Đối mặt với truy vấn của bà Đình Thiện Danh có vẻ áy náy, mà hình như còn có chút bất an.

“Không phải cháu không vừa lòng...”

Thương Tuyết Nga nhìn thần sắc hần, mơ hồ đoán ra, thăm dò nói, “Hay là cháu đã có ý trung nhân rồi?”

Đình Thiện Danh cả người chấn động, liền tục xua tay phủ nhận, “Chưa, không có chuyện đó đâu”.

Thương Tuyết Nga thật tức không được, mà cười cũng không xong.

“Vậy cháu nói xem khuôn mặt nhỏ nhắn này còn có thể chứa được chuyện gì đây? Cháu đối với di cả còn có gì phải giấu diếm nữa chứ, nói đi, là con gái nhà ai? Để di cả nhìn xem có thể giúp cháu một tay hay không”.

Đình Thiện Danh ngậm miệng mở miệng, thoáng chần chừ, cuối cùng vẫn là lấy hết dũng khí ra nói.

“Cháu, mấy ngày trước lúc cháu vào phủ từng, từng gặp được một vị cô nương...” Thật trùng hợp hôm nay còn được gặp lại lần nữa.

Không ngờ là nha đầu trong Bạch phủ?! Thương Tuyết Nga cảm thấy hứng thú cực kỳ, vậy khả năng bà có thể lo được rồi, nghiêng người hỏi, “Tên gọi là gì?”

“Cháu không biết tên của nàng ấy, hai lần bọn cháu gặp nhau đều là lúc nàng ấy đi cùng Văn Tĩnh cô nương, hai má đầy đầy, con ngươi đen láy, giống như, giống như sao sáng trên bầu trời ——”

Thương Tuyết Nga bỗng nhiên ngồi thẳng người, sắc mặt đột nhiên khế biến.

Đinh Thiện Danh bị phản ứng của bà làm cho càng hoảng sợ, không dám nói thêm nữa.

“Nếu là người khác, đi cả nói thế nào cũng sẽ giúp cháu thật tốt, còn như nha đầu Thượng Trụ kia, ta xem Thiện nhi vẫn là nên thôi đi, trở về để mẫu thân cháu chọn cho cháu một thê tử tốt mới là đúng đắn”. Thương Tuyết Nga trầm mặt, chém đinh chặt sắt mà nói.

Đinh Thiện Danh kinh ngạc mà nhìn nhìn bà, đầu không được về mặt thất vọng, cuối cùng rũ đầu xuống thấp.

Cũng chẳng biết tại sao, sau lần đầu gặp phải Thượng Trụ hấn vẫn đối với nàng nhớ mãi không quên, ngay cả mẫu thân hấn nhờ người mai mối cho hấn, hấn cũng ba lần bốn lượt tìm lý do đẩy đi, lần này tới gặp Thương Tuyết Nga vốn là trong lòng cũng ngầm ôm một chút kỳ vọng trông mong, hi vọng nhìn vào thân phận đặc thù của bà ở Bạch phủ mà có thể thành toàn cho hấn, nhưng không tưởng được, lời đầy ngập tâm ý còn chưa nói được mấy câu với người đã bị giới tất.

Thương Tuyết Nga thấy đáng về hấn bị đã kích lớn, trong lòng ít nhiều có chút không đành lòng, than nhẹ một tiếng, nhủ mảy nói, “Không phải đi cả không muốn giúp cháu, mà là nha đầu kia và cháu căn bản không phải người cùng một đường. Thiện nhi, cháu vẫn là sớm chết tâm đi”.

Bạch Thế Phi lần một lần hai tận lực lộ ra tâm ý, Yến Nghênh Mi bày rõ tư thái giúp đỡ, người trong phủ trên trên dưới dưới đã sớm ngầm hiểu lẫn nhau, toàn bộ đem Thượng Trụ coi như là người của Công tử mà đối đãi, những gia đình nô bộc trẻ tuổi của các quan sự, hiện giờ có ai nhìn thấy nàng mà không phải tất cung tất kính? Có ai dám đối với nàng bày ra nửa điểm ý thân cận.

Chẳng qua là bản thân Thượng Trụ hồn nhiên chưa phát giác ra thôi.

Cùng Văn Tinh hướng đến phòng ăn, dọc trên đường đi, hai ba người hầu tiểu tỳ ngang qua nhìn thấy hai nàng, đều dừng bước lại, hoặc kính cẩn hoặc mang ý cười hoặc thân mật mà gọi một tiếng ‘Trụ cô nương’, bởi vì mọi người trong phủ đối với loại biến hóa này đều là lặng yên không tiếng động mà tiến hành, lúc đầu nàng còn ít nhiều cảm thấy khác thường, dần dần cũng tạo thành thói quen tự nhiên, chỉ nghĩ mình ở trong phủ được một thời gian dài rồi, mọi người thân quen nên đặc biệt bắt đầu thân mật vậy thôi.

Hai người vốn là tới tìm Thiệu Ân, muốn lấy một ít đồ theo tư tâm, nhưng vừa đến cửa phòng ăn đã thấy không có người ở bên trong, Văn Tinh ngạc nhiên nói, “Trước đây vào giờ này, Đại quân gia khẳng định đã sớm chờ sẵn để hầu Công tử ăn cơm, sao hôm nay lại không thấy đâu?”

Người hầu đang bày lên bàn khế hoa các loại bánh ngọt lớn nhỏ đáp: “Đại quân gia có việc đã rời phủ rồi”.

Văn Tinh đành phải đưa Thượng Trụ trở về, phần nản không thôi, “Thế này không phải là đi một chuyến tay không ư”.

“Qua buổi trưa lại đến...” Giọng Thượng Trụ bỗng nhiên chuyển thấp.

Văn Tinh ngẩng đầu nhìn lại, xa xa Bạch Thế Phi đang dẫn theo Bạch Kính đi tới, dường như trong nháy mắt cũng đã nhìn thấy các nàng, thân hình có chút dừng lại, tiếp theo thân sắc tự nhiên mà đi về phía trước, ánh mắt từ xa đến gần thủy chung dừng lại trên gương mặt rũ mi xuống đáng vẻ phục tùng của Thượng Trụ.

Văn Tinh âm thầm che miệng, túm lấy hộp gấm cùng sáo ngọc trong tay Thượng Trụ, thấp giọng lặng lẽ cười, “Mấy... thứ này ta giúp ngươi đem về, ý trời đã định hôm nay ngươi không được theo đồ rồi, cái xương nhuộm kia của ngươi cũng nên sớm đóng cửa cho tốt đi, đừng có mở lại nữa đó à?”

Thượng Trụ bên tai ửng đỏ, vốn muốn hung hăng trừng liếc nàng ta, nhưng rồi lại nghĩ không muốn ở trước mặt Bạch Thế Phi biểu hiện ra động tác cùng cảm xúc rõ rệt, mà nhất thời do dự này đã giúp Văn Tinh thừa cơ vứt nàng xuống, bước nhanh về phía Bạch Thế Phi, khom người hành lễ.

Bạch Thế Phi cười cười gạt đầu, ánh mắt từ hộp gấm trên tay Văn Tinh chuyển hướng sang Thượng Trụ, ở chỗ tai của nàng đã có chút sắc hồng rồi, sắc mặt vẫn như cũ trong trẻo mà lạnh lùng, cô tay áo hơi hơi bị ép động, nhưng cho dù nàng có cố rút cô tay vào trong áo thì cũng chỉ phí công thôi, dưới đáy thế nhưng vẫn lộ ra một ít màu xanh biếc của vòng tay.

Bạch Kính xem tình hình này, thông minh mà nói, “Công tử, tiểu nhân đến phòng ăn trước nhìn xem đồ ăn đã chuẩn bị tốt hay chưa”. Dứt lời vội vàng chạy về phía trước rời khỏi.

Bạch Thế Phi chậm rãi đến gần trước người Thượng Trụ, gương mặt nhỏ nhắn của nàng xoay sang bên trái, nhất thời cảm thấy mất tự nhiên, lại nghiêng qua bên phải, mười ngón tay ở chỗ ống tay áo đã sớm ngầm xoắn lại với nhau rồi, nhưng vẫn không chịu nâng mắt lên nhìn hấn.

Chăm chú nhìn nàng thật lâu, ánh mắt của hấn dần dần nhẹ nhàng đi xuống, đưa tay qua gỡ bỏ hai bàn tay nhỏ bé đang gắt gao nắm chặt của nàng, phân biệt đặt vào trong tay mình, nhẹ nhàng lắc lắc, ngón trở đầu ngón tay bất giác lướt qua tay nàng đè lên hạt châu chỗ cổ tay.

Thượng Trụ chỉ cảm thấy cả cánh tay dường như đều tê dại, có chút mềm yếu vô lực, cuống quýt muốn rút bàn tay từ trong tay hấn về, lại bị hấn cầm thật chặt, nàng hơi buồn bực giãy dụa, mà hấn thủy chung không chịu buông tay, chỉ cúi đầu thấp giọng nói với nàng, “Ta cam đoan chỉ tái hôn một lần này thôi, nếu còn muốn cưới nữa, nhất định tùy Tiểu thư nhà nàng xử trí nàng ta, được chứ?”

Nàng ngẩn ngơ, rốt cục ngẩng đầu nhìn hấn, chỗ sâu trong mắt đen cho thấy vẻ khó tin.

Yến Nghênh Mi và hấn tuy có danh tiếng vợ chồng, lại chưa từng là vợ chồng thực sự.

Hấn nhẹ nhàng thờ dài, “Những chuyện sẽ khiến nàng không vui, ta đều tận lực không làm, được chứ?”

Vốn dĩ là một người vô ưu vô lự vui cười chơi đùa, chẳng biết từ lúc nào đã từ trên người hần biến mất, bất quá chỉ là có chút thời gian không lưu ý đến hần, khuôn mặt tuấn tú trong sáng tuyệt mỹ kia không ngờ đã thêm vào ba phần trầm tĩnh cùng ưu thương, trong lòng nàng căng thẳng, hốc mắt cứ thế ửng đỏ.

Hần liền ngay giữa ban ngày ôm nàng vào lòng, cánh môi dán vào mi tâm của nàng, nhắm mắt lại nhẹ nhàng thở dài gọi, “Tiểu Trụ”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Mưa thuận gió hòa

Trong phủ Tập Hiền Điện Đại học sĩ Trương Sĩ Tôn, nhanh chóng thu dọn giấu đi các loại tranh chữ cổ nổi tiếng, ngoài cửa còn có hai tên nô bộc đang bảo vệ, không cho phép người hầu lui tới gần phòng trong vòng ba thước.

“Công tử có ý hi vọng đại nhân đưa sổ sách ra, chỉ rõ quan lại tộc Đãng Hạng mỗi lần đến kinh sư đã ra tay bòn rút hàng hóa, lúc xuất quan qua biên giới trở về thì lên triều đình ta mua binh khí, ngựa và các loại trọng yếu phẩm, mỗi lần còn giấu diếm các loại thuế.”

Trương Sĩ Tôn nghe xong Thiệu Ân hạ giọng nói một phen, hơi trầm ngâm, không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, ngược lại mở miệng hỏi, “Lão phu nghe nói việc hôn nhân giữa Thế Phi cùng với con gái của Hạ Thượng Thư là theo ý Thái hậu?”

“Đúng là Thái hậu tự mình chỉ hôn, theo như Công tử phân phó, ngày hôn lễ đã định vào đầu tháng ba”.

Ánh mắt Trương Sĩ Tôn lóe lóe.

Trong lúc Hoàng thượng và Thái hậu đã dần dần lộ ra manh mối đầu đầu đá nhau, các đại thần trong triều hoặc sáng hoặc tối đều đã bị liên lụy vào, có người nóng vội nhanh chóng quyết định đứng vào hàng ngũ những người tỏ rõ thái độ, có người bất động tại chỗ hòng cẩn thận quan sát xem hướng gió đang ngã theo chiều nào, cũng có người ở thế trung lập cứ bo bo giữ mình lưỡng lự không theo ai.

Trương Sĩ Tôn chính là người thuộc loại cuối cùng, thủ đoạn đưa đẩy khéo léo, làm người chu đáo, chưa bao giờ có liên quan đến những phe phái phân tranh, ở trên triều đình địa vị tương đối tách biệt, cũng bởi vì vậy, Bạch Thế Phi mới cho rằng ông ta là lựa chọn tốt nhất để ra mặt góp lời.

Bạch Thế Phi vốn là một thương nhân, cho dù gia tài phú địch thiên hạ, nhưng nói sao cũng không phải mệnh quan triều đình, tuy là thân phận cùng với gia thế đặc thù, lại vì những đưa đẩy vì diệu khiến hần giờ phút này đã trở thành chiếc chong chóng mẫn cảm với thời cuộc đong đo được chiều gió, thế nhưng, điều khiến cho những chúng đại thần trong triều khó hiểu nhất, không phải là sự tiến thoái của Hoàng thượng, cũng không phải hi vọng của Thái hậu, mà hết lần này tới lần khác lại là thái độ mơ hồ không rõ ràng của vị Công tử Bạch gia này.

Nếu nói hần là người của Thái hậu, vậy mà hần lại giống như đang loáng thoáng thay Hoàng thượng làm việc, mà nếu nói hần là người của Hoàng thượng, thì vừa rồi hần lại lúc nào cũng ra ra vào vào cung Khánh Thọ của Thái hậu, thấy rất rõ hần nhận được nhiều quang vinh ân sủng, hiện giờ lại còn mờ mịt được Thái hậu tự mình tứ hôn cho mình, phẳng phát như quan hệ lại càng sâu thêm một tầng.

Theo lẽ tự nhiên mà nói thế lực của Thái hậu chiếm giữ đang ngày càng đi lên, thống trị quân quốc đại sự, nhưng mà quyền lực của bà ta đến cuối cùng vẫn có chút bị mấy vị phụ chính trọng thần kiềm chế, không phải chuyện gì cũng có thể tùy theo ý mình, hơn nữa, gần đây trong kinh đô và các vùng lân cận thay đổi không ít quan viên, mặt ngoài nhìn lại tất cả đều là do bà ta gọi ý xuống, nhưng mấy ngày gần đây bóng gió nghe được một ít bí mật, dường như có một số việc đang lặng yên không tiếng động mà phát sinh.

Tránh không khỏi một đám quan viên lẫn lộn nhiều năm trong triều, am hiểu sâu sắc đạo làm quan, cả đám đại thần sớm đã tu luyện thành tinh, lúc này chỉ e là đang cẩn thận chặt chẽ mà làm việc, đều chờ đợi muốn nhìn một chút cho rõ ràng, vị Bạch công tử tuyệt thế kinh tài đang thượng vị ở đầu sóng ngọn gió kia sẽ đưa ra lựa chọn gì.

Nếu ngay cả Bạch Thế Phi cũng bị buộc phải hàng phục Thái hậu, mọi người có thể thở phào một hơi, từ đây bình an vô sự.

Nhưng, nếu Bạch Thế Phi quyết tâm nâng đỡ Hoàng thượng, vậy thì các vị chư thần không thể không nghĩ lại rồi.

Thấy Trương Sĩ Tôn phẳng phát như lâm vào trầm tư, Thiệu Ân cũng cẩn thận mà không nhiều lời thêm nữa, việc hôm nay của ông chỉ là muốn truyền lời của Bạch Thế Phi đến đây, về phần Trương Sĩ Tôn đến cuối cùng có quyết định như thế nào, không phải là chuyện ông có thể thảo luận, sau khi hàn huyên thêm vài câu, ông cũng hợp thời mà đứng dậy cáo từ.

Vừa đi ra ngoài liền bắt gặp Trương Lục Dạng dẫn theo mấy nha đầu đang ùng ùng nổi giận bước nhanh tới.

Trong tay nàng ta cầm một nhánh hoa, chỉ là đang hung hăng mà bứt xé mấy cánh hoa và lá hoa trên cành, trong miệng thì thảo mắng, “Khốn mọi rợ! Thối mọi rợ! Một ngày nào đó bà cô ta sẽ khiến người hối hận đến chết!” Ngẩng đầu nhìn thấy Thiệu Ân, rất là kinh ngạc, nhìn ông, rồi nhìn nhìn lại phụ

thân đang đứng ở cửa phòng, “Thiếu quân gia, sao ông lại tới đây? Đã lâu không gặp Thế Phi ca ca rồi, huynh ấy gần đây vẫn khỏe chứ?”

Thiệu Ân vội vàng hành lễ, “Nhờ hồng phúc của Tiểu thư, Công tử vẫn an khang như thường”.

Lúc ông đi rồi, ánh mắt Trương Lục Dạng nhanh như chớp mà xoay vòng vòng, cho thị nữ Mạc Ngôn lui xuống, nói với phụ thân, “Ông ấy đến tìm phụ thân làm gì vậy? Chẳng lẽ Bạch Thế Phi ca ca có chuyện gì muốn nhờ vả ở lão nhân gia người?”

Trương Sĩ Tồn trách mắng, “Con gái không được xen vào chuyện của người khác”.

“Phụ thân ——” Trương Lục Dạng nắm lấy tay phụ thân làm nũng, “Trong lòng con rất hiếu kỳ, phụ thân nói cho con nghe đi, nếu phụ thân thật sự không nói, con sẽ quay đầu lại đi tìm Thế Phi ca ca cho xem”.

Trương Sĩ Tồn cười rộ lên, “Đứa nhỏ này, dám uy hiếp cả phụ thân”. Dừng một chút, nghiêm túc nói, “Thế Phi ca ca của con sắp cưới phu nhân mới rồi, sau này con vẫn là nên biết kiêng dè một chút, đừng có lúc nào cũng theo chân Vĩ Tấn cùng với đám huynh đệ kia ra ra vào vào, coi chừng hỏng mất thanh danh không gả cho ai được”.

Trương Lục Dạng khinh thường nói, “Sợ gì chuyện không gả cho ai được, cùng lắm thì sau này con gả cho Thế Phi ca ca ——” dường như lúc này mới ý thức được mình nói gì, nàng phút chốc tròn tròn đôi mắt đẹp, hưng phấn không thôi nắm lấy tay áo phụ thân, “Phụ thân! Thế Phi ca ca chừng nào lại thành thân?”

“Nhanh thôi, nghe nói là đầu tháng ba”.

“Phụ thân đi nói với Bạch Thế Phi ca ca đi, bảo huynh ấy đến nhà chúng ta cầu hôn nữa, con cũng muốn gả cho huynh ấy!”

Trương Sĩ Tồn rất ngạc nhiên, phát tay áo một cái, “Hồ đồ!” Vứt xuống một câu với nàng rồi sai bước rồi đi.

Trương Lục Dạng theo sát phía sau, “Phụ thân, con rất nghiêm túc!”

Trương Sĩ Tồn trực tiếp không thèm nhìn đến nàng, “Vĩ Tấn đâu rồi, bảo nó đến gặp ta”.

“Phụ thân ——” Trương Lục Dạng dậm chân.

Lại nói Thiệu Ân làm xong việc được giao trở về Bạch phủ, đem phản ứng của Trương Sĩ tồn cứ thế thuật lại tất cả.

Sau khi Bạch Thế Phi nghe xong, trên gương mặt lộ ra nụ cười yếu ớt, nói với Đặng Đạt Viên, “Đại khái là được việc rồi”.

Mấy ngày sau, Trương Sĩ Tồn quả nhiên thảo một tấu chương trình lên, thỉnh cầu hạ chỉ buộc người của tộc Đặng Hạng đem những hàng hóa vận chuyển từ Tứ Xuyên đến Tần Châu ra, để cho quan viên ở Tần Châu tra xét tỉ mỉ rồi mới được xuất quan, phòng ngừa bọn họ lên mua sắm ngựa, binh khí cùng với tệ nạn trốn thuế.

Lưu Nga đọc xong thấy không có điểm nào đặc biệt, liền cho Triệu Trinh ý kiến phúc đáp chuẩn tấu.

Sau khi làm xong việc này, Trương Sĩ Tồn viết một lá thư sai người bí mật đưa đến Bạch phủ.

Bạch Thế Phi xem xong sắc mặt đại biến, ngồi lặng yên trong thư phòng thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuỵ Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: An được thượng sách

Đào mất đã đến cuối tháng giêng, sứ giả nước Liêu Tiêu Tông Thuận đã đến thành Biện Lương.

Lúc hán ta vào triều yết kiến, ngoài dự đoán của mọi người đã nói ra một thỉnh cầu, khi sứ giả Tống quốc đến Liêu quốc đều được nhìn thấy Liêu Thái hậu, do đó, mong được gặp Thái hậu đang buông rèm chấp chính trong triều để dâng tặng lễ vật.

Chợt nghe lời ấy, các bậc văn võ bá quan bên dưới hai mặt nhìn nhau, nhất thời không ai lên tiếng.

Ở bên trong màn vải, Lưu Nga cũng khẽ giật mình, chưa kịp nghĩ nhiều đã vẫy tay cho lui ý định tiến lên lĩnh chỉ của Chu Tấn, hạ giọng nói, “Đừng vội, để xem Hoàng thượng xử lý thế nào”.

Ngồi trên ngai vàng trong đại điện, Triệu Trinh liếc mắt nhìn tấm rèm hoa vẫn vẫn im lìm không động đậy, bên trong im hơi lặng tiếng, có chút không rõ được ý nghĩa sâu xa, bên môi nở nụ cười vui vẻ, nhẹ giọng mở miệng, nhưng lại nhu nhược mà đem củ khoai lang nóng bỏng tay ném đi, “Chúng khanh gia nghĩ thế nào?”

Hoàng thượng đã đưa ra lời vàng, các thần tử còn ai dám tiếp tục giả câm giả điếc?

Trên triều đình tức khắc giống như được phóng thích, các nhóm giai cấp này nọ hai bên nhao nhao châu đầu ghé tai, ngơoi một lời ta một câu khe khẽ nghị luận, nguyên một đám giống như đang chăm chú thương nghị chuyện lần này có thỏa đáng hay không, nhưng lại không có ai dám đứng ra làm người đầu tiên hiến kế.

Đã quá thời gian rồi, nhưng triều đình nghị sự vẫn không thể đưa ra quyết định.

Triệu Trinh không kiên nhẫn được nữa, nghiêng người về phía trước, ánh mắt vừa khéo liếc qua sứ giả nước bạn lại lướt đến người từ nãy giờ không tham gia nghị luận Tiết Khuê, thuận miệng hỏi, “Tiết ái khanh thấy thế nào?”

Tiết Khuê ra khỏi hàng, cất giọng tấu nói, “Khởi bẩm Hoàng thượng, dù là đại thần trong triều thì ở trên triều đình cũng không thể nhìn thấy mặt Thái hậu, huống chi là sứ giả nước khác? Thiết nghĩ hành động lần này là không hợp lễ nghi”. Quả thực là làm nhục quốc thể.

“Tiết khanh nói có lý”. Triệu Trinh giống như không có chủ kiến gì mà phụ họa theo.

Lập tức cự tuyệt đề nghị của sứ nhà Liêu.

Trong rèm giọng điệu Lưu Nga lãnh đạm nói với Chu Tấn, “Ngươi cho người dạy Tiết Khuê một bài học đi”.

Chu Tấn khom người trả lời vâng, cơ hội này có được thật không uổng phí công sức, chuyện tiến hành nghi thức ở Thái miếu cách nay cũng đã một tháng, quần thần không thể nói lời nào, “Vây —— còn Yến đại nhân?” Còn một người nữa có liên can đến việc làm tổn hại uy tín của bà trong triều.

Lưu Nga cười cười, “Loại chuyện này nên trễ không nên gấp, càng kéo dài về sau tất mọi người sẽ càng không nhớ rõ mà không thêm để ý, không phải là tốt hơn sao?”

“Thái hậu tài cao, kẻ hèn xin được học hỏi.”

Lúc chạng vạng tối thì tin tức tới tay Bạch phủ.

Trong thư phòng Đặng Đạt Viên bàn chuyện với Thế Phi, “Quả nhiên không ngoài dự liệu của Công tử, lại thực sự có người tiến lên gèm pha, phi báng Tiết đại nhân chỉ một câu ‘Đại thần trong triều ở trên triều đình cũng không thể gặp mặt Thái hậu’, là đã tiết lộ bí mật trong triều với sứ thần nước khác”.

“Thái hậu xử trí Tiết Khuê thế nào?”

“Bỏ đi chức vị Tập Hiền Điện học sĩ, mới đầu định điều người đến làm tri huyện ở Tĩnh Châu, sau nhờ Lữ thừa tướng mấy lần nói rằng Tiết đại nhân đã từng làm quan địa phương ở vùng biên cảnh phía Tây, quen thuộc đất đai và nếp sống của người ở Ngọc Môn quan, nên thỉnh Thái hậu đưa Tiết đại nhân đến làm tri huyện ở Tần Châu, Thái hậu đồng ý với đề nghị của Lữ thừa tướng”.

“Bà ta dĩ nhiên là sẽ vui vẻ đồng ý, Tần Châu là khu vực trọng yếu của biên cương, tuy là quanh năm phải trú trọng binh gác, nhưng nơi đó đất đai cằn cỗi, lương thực của quân lính thường thường nhập không đủ xuất, mặc kệ là lúc nào, chỉ cần Thái hậu muốn tiến thêm một bước chèn ép Tiết Khuê đều sẽ dễ dàng tìm được lý do. Qua một thời gian nữa, sau khi đợt Tiết Khuê lên đường đi nhậm chức rồi, ngươi liền thông báo với Hoàng thượng cho phép bọn người Triệu Nguyên Hoan rời đi”.

“Lần này Công tử an bài quả thật tuyệt diệu, nếu giáng chức Tiết đại nhân đến Tần Châu trước rồi mới thượng tấu chuyện của tộc Đặng Hạng, chỉ sợ ít nhiều sẽ khiến Thái hậu nảy sinh nghi ngờ, Công tử cứ thế đem hai chuyện này đảo lại, trước tiên cần bảo đảm nghiêm khắc trừng phạt người của tộc Đặng Hạng, lại để cho Tiết đại nhân bị giáng chức điều ra khỏi kinh thành, đến lúc nước chảy thành sông rồi, dù Thái hậu có nghĩ ra ý tưởng gì, đại khái cũng chỉ cảm thấy là chuyện trùng hợp mà thôi”.

Biên quan yếu điểm đổi thành Tiết Khuê trấn thủ, cũng mang ý nghĩa là đã thuận lợi rơi vào tay Triệu Trinh nắm giữ, nếu tộc Đặng Hạng đến khi thay đổi thủ lĩnh quả thực có lòng mưu phản muốn xâm phạm biên cương, cái gọi là tướng ở bên ngoài quân mệnh không kịp phòng bị, đến lúc đó đánh hay không đánh, đã không phải là chuyện của Thái hậu, người an tọa ở trong Hoàng thành cách Thiên Sơn Vạn Lý, có thể định đoạt.

“Tiếp theo Công tử có tính toán gì?”

Bạch Thế Phi lại cười nói, “Bán cho Bát Vương gia Triệu Nguyên Nghiêm một đại nhân tình”.

Đã kéo Lữ Di Giản liên lụy vào rồi, nói thế nào cũng nên vì ông ta mà trái tốt đường lui.

Ngoài cửa Bạch Kính cao giọng nói, “Công tử, Trang Phong Tuyên thiếu gia đã đến.”

Bạch Thế Phi nghe xong mừng rỡ, lúc này vút Đặng Đạt Viên qua một bên, nhấc vạt áo chạy ra xuất hiện ngay bên ngoài, “Người đang ở đâu?!”

Cũng không ở ngoài cửa chờ nữa.

Trang Phong Tuyền không ngờ tới Bạch Thế Phi đối với việc bản thân mình đến đây lại hưng phấn như vậy, tình cảm đã không thể dùng lời nói miêu tả được nữa, trên gương mặt tuân thủ biểu hiện chân thành tha thiết hoàn toàn là một lòng đơn thuần thẳng tính không hề che giấu, trong lòng không khỏi rất cảm động, trong lòng có cảm giác sôi trào dậy sóng, mà cái miệng kém cỏi lại không biết nói gì, cuối cùng chỉ có thể dùng lực vỗ vỗ lên vai vị huynh đệ kia.

Bạch Thế Phi ngăn không được tươi cười trên mặt, quay đầu phân phó Bạch Kính, “Đi đi đi, chuyển bữa tối qua Đệ Nhất Lâu, mời phu nhân và Tiểu Trụy đến, nhớ rõ phải mở vỏ rượu ngon, chuẩn bị tốt xong thì cho tất cả người hầu lui xuống hết, không cần ở bên cạnh hầu hạ, tối nay bốn Công tử và đại ca không say không nghỉ!”

Bạch Kính lên tiếng đáp ứng đi an bài.

Bạch Thế Phi cùng Trang Phong Tuyền vai kề vai trở về Đệ Nhất Lâu.

“Trang đại huynh lần này đến có chuyện gì không? Hay là chỉ thuần túy đi ngang qua thôi? Hay là ——” Giọng Bạch Thế Phi hắc hắc cười, xấu xa híp mắt nhìn Trang Phong Tuyền, hay là phạm phải tương tư rồi?

Trang Phong Tuyền bật cười, “Vốn là đi ngang qua, thuận tiện có một số việc nữa”.

Bạch Thế Phi cười ha ha, “Bất quá là ‘Sĩ Biệt Tam Nhật’ thôi, không ngờ đại ca cũng biết nói đùa”.

“Chuyện ở Hàng Châu đã dần dần có chút khởi sắc, hiện giờ có việc đi ngang qua Khai Phong, nên thuận đường đến nói một tiếng với đệ, thêm chút ít thời gian nữa là ta có thể đưa Nghênh Mi đi rồi”.

Tươi cười trên mặt Bạch Thế Phi nheo lại, giật nhẹ khóe miệng, cuối cùng hóa thành cười khổ, “Đệ chúc mừng Đại ca trước”.

Trang Phong Tuyền lo lắng nói, “Ta bây giờ vẫn lo lắng phía phụ mẫu của Nghênh Mi, nếu lão nhân gia bên đó không thể chấp nhận được, chỉ sợ Nghênh Mi chưa chắc chịu cứ như vậy không quan tâm mà đi theo ta”.

“Đại ca cứ việc yên tâm, chuyện này cứ giao cho đệ xử lý, đến cuối cùng vẫn không được thì biện pháp tốt nhất là huynh và Yên tiểu thư an an ổn ổn mà làm đôi chim sát cánh cùng bay đi thôi”. Bạch Thế Phi nói xong, lại nghĩ đến bản thân mình và Thượng Trụy tương lai chưa biết thế nào, trong lòng không khỏi thần thờ, khe khẽ thở dài.

Trang Phong Tuyền quan tâm hỏi, “Làm sao vậy?”

Bạch Thế Phi xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương, trong lời nói có cung chiêu xen lẫn phiền não, “Đệ trị không được nha đầu kia”.

Trang Phong Tuyền vốn là kinh ngạc, sau đó sáng khoái cười ra tiếng.

Bạch Thế Phi xấu hổ vạn phần, về mặt đau khổ nói, “Đệ thật vất vả lắm mới có thể làm cho Tiểu Trụy buông lỏng tâm sự chấp nhận chuyện đệ cưới thêm một phu nhân nữa, ai biết người tính không bằng trời tính, không ngờ Trương thúc phụ ở ngay thời điểm này cũng đưa ra lời đệ nghị muốn đệ làm con rể ông ấy. Ban đầu cũng không có chuyện gì, muốn cho qua ông ấy cũng không phải là chuyện khó, tương lai cho ông ấy chức Tề tướng là được rồi, chính thức khiến đệ đau đầu chính là Lục Dạng, nữ tử điều ngoa kia cứ phải ngay lần nước chảy này làm cho nước đục, bảo Vĩ Tần truyền lời nói với đệ, uy hiếp đệ nếu không đồng ý sẽ trắng trợn công bố khắp bốn phía rằng Thiệu Ân đã đến phủ nói chuyện rồi”.

Một chiều này thật đúng là đánh lên bảy tác trên đầu hấn, khiến hấn không có đối sách, khổ không thể tả.

Ngần tính vạn tính, hết lần này tới lần khác tính sai một chuyện ngoài dự liệu không nằm trong kế hoạch lại dẫn ra một Trương Lục Dạng.

“Đệ nói chuyện với Trụy cô nương chưa?”

“Ở thời điểm này đệ nào dám nói với nàng ấy”. Trừ phi hấn muốn tìm cái chết, vừa mới đỗ được nàng hỏi tâm chuyện ý thôi, thậm chí là ngày ấy, lúc không có ai hấn còn đưa ra lời thề son sắt đồng ý với nàng cả đời này tuyệt không cưới thêm ai nữa, hôm nay mới quay người lại, còn muốn nói đồng thời phải cưới về Nhị phu nhân và Tam phu nhân? Bạch Thế Phi ai thán, “Đầu đầu không chịu nổi, đệ thực sự là đau đầu không chịu nổi!”.

Trang Phong Tuyền cười nói, “Khó trách ta vừa mới nói muốn đem Nghênh Mi đi thì về mặt đệ liền có thần sắc lo lắng”.

“Nếu để Tiểu Trụy biết đệ còn phải cưới Trương Lục Dạng, lại biết rõ Yên tiểu thư có ý định rời khỏi đây, xem tính tình của nàng làm gì có chuyện còn tiếp tục ở lại Bạch phủ nữa”. Ngấm lại sự tích anh hùng của nàng năm đó, đốt cháy nhà mình cùng với gian phòng của phụ thân, đến lúc đó cho dù hấn có đem hết tất cả vốn liếng ra, chỉ sợ cũng không giữ nổi nàng.

Trang Phong Tuyền vỗ vỗ vai hấn, an ủi, “Ta và Yên Nghênh Mi cũng không phải nói đi là có thể đi, việc này còn phải bàn bạc kỹ hơn. Dù là nói hiện giờ nàng có thể rời đi, nhưng thời gian chia tay đã lâu như vậy rồi, cũng không nhất thiết phải vội vã đi ngay, đệ cứ an tâm, chờ đệ giải quyết xong mọi chuyện ta mới đưa nàng đi cũng không muộn”.

Bạch Thế Phi thở phào một cái, “Có những lời này của Đại ca đệ cũng yên tâm chút ít”.

Trang Phong Tuyền liếc nhìn hấn một cái, “Khó được Bạch công tử bày ra trước mặt Trang mỗ bộ mặt đáng thương, ta còn có thể không cho đệ yên

tâm sao?”

Bạch Thế Phi không thêm đề bụng chế nhạo của hắn, cười hắc hắc vái chào hắn, “Tiểu đệ cũng biết làm chậm trễ đại ca và Yến tiểu thư gặp nhau là tội đáng chết vạn lần rồi, chỉ là tình thế bất đắc dĩ, kính xin Đại ca thứ lỗi cho”.

“Xem bộ dạng này của đệ nào giống như không có cách giải quyết chứ”.

“Vì kế hoạch hôm nay, cũng chỉ còn một cách có thể thực hiện thôi”. ((đó chính là ăn trước rước sau, khiến nàng hết đường lui))

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tội nay Phụng cầu hoàng

Yến Nghênh Mi kể vai Thượng Trụ đi vào Đệ Nhất Lâu, nhìn thấy Trang Phong Tuyền đang ngồi, hiển nhiên là kinh hi khó hiểu.

Một đám người hầu sớm đã bị đuổi đi, chỉ còn lại Bạch Kính ở gian ngoài nghe truyền, trong bữa tiệc bốn người, Bạch Thế Phi liên tiếp kính rượu nâng chén lớn hạ chén nhỏ, tán gẫu việc nhà, tiếng nói tiếng cười không nói lời vô nghĩa.

Trang Phong Tuyền thuận miệng hỏi chuyện trong triều, Yến Nghênh Mi bên cạnh nghe chuyện, đối với chuyện của phụ thân Yến Thư cũng có chút chú ý, thỉnh thoảng hỏi thêm cho tường tận, Thượng Trụ tuy rằng nói rất ít, nhưng thấy Bạch Thế Phi êm tai nói tới, ngược lại cũng nghe đến say sưa.

Bất tri bất giác trời đêm dần sâu, đã đến lúc thần trí mơ màng, Bạch Thế Phi nhấp một hớp rượu muốn thông cổ họng bị sặc, liền ho khụ khụ vài cái, Thượng Trụ thấy hắn sặc có chút chật vật, nhin không được lắm bầm, “Cái tội uống quá nhiều”.

Bạch Thế Phi đưa tay bắt lấy tay nàng, trêu đùa, “Đau lòng cho ta phải không?”

Nàng bỗng chốc đỏ mặt tới mang tai, muốn vung tay ra lại không sao vung khỏi tay hắn, Yến Nghênh Mi ở bên cạnh đã che miệng cười ra tiếng.

Ngoài cửa Bạch Kính bỗng nhiên nói, “Công tử, Nhị quân gia phái người đến thỉnh Công tử qua thư phòng một chuyện, có việc gấp cần bàn”.

“Đã biết”. Bạch Thế Phi say rượu trả lời, lúc đứng dậy cũng không buông tay, lôi cả Thượng Trụ dậy, “Nàng cùng đi với ta một chuyến nhé, miễn cho lát nữa ta say quá, nói không chừng sẽ té xỉu trên đường”. Lại cười nói với Trang Phong Tuyền và Yến Nghênh Mi, “Hai vị ngồi tạm một lát, bọn ta đi một chút sẽ trở lại ngay”.

“Ai muốn đi cùng ngài chứ, ngài hôn mê luôn đi thì hơn”. Thượng Trụ bị hắn mạnh mẽ lôi kéo đến bức mình, đưa tay kéo ngón tay hắn ra.

“Nàng nói thật sao?” Bạch Thế Phi vui đùa, “Ta đây không chóng mặt là không thể rồi”. Dứt lời thân thể mềm nhũn lại ngã xuống người nàng.

Thượng Trụ kinh hô, không thể không dùng bả vai để hắn dựa người vào đứng cho vững, tay kia thì vội vàng đẩy hắn ra ngoài cửa, thấp giọng oán trách, “Ngài cũng không thể đứng đắn được một chút”.

Bạch Thế Phi cười nham nhở lòng bàn tay dán chặt vào lòng bàn tay của nàng, năm ngón tay đan chặt vào nhau, nhận lấy sáo ngọc cùng với áo lông cáo Bạch Kính đưa tới, nhanh chóng vênh môi lên ‘suyt’ một tiếng ngăn cản kinh hãi của nàng, bất động thanh sắc mà nói với Bạch Kính, “Hôm nay gió lớn, người nhớ đóng cửa, đừng để Phu nhân bị lạnh”.

Bạch Kính theo lời mà đi.

Đem áo lông cáo choàng lên người Thượng Trụ, Bạch Thế Phi cúi đầu thấp giọng nói bên tai nàng, “Nàng bé ngọc này, cũng không giấu lại Tiểu thư nhà nàng đã bao lâu không được gặp tình lang rồi”. Nói xong còn cố ý cắn nhẹ vào tai của nàng, “Cũng phải để hai người kia được như chúng ta thân thiết một chút chứ, có phải không?”

Thượng Trụ bị hắn trêu đùa có chút mềm yếu, vừa ngượng ngùng không thôi, vừa cực lực nghiêng đầu đi muốn tránh khỏi hơi thở ấm áp làm cho người ta ngứa ngáy của hắn, “Ngài muốn dẫn ta đi đâu? Tại sao cả cây sáo của ta cũng đem đến đây”.

Bạch Thế Phi cười nhẹ, “Hai ta đã lâu không hẹn hò ở vườn hoa rồi, đi một vòng với ta nhé”.

Suốt mấy ngày nay cho đến tận bây giờ, không phải nàng giận đối hắn, thì cũng là hắn bị công việc quán thân, đã rất lâu rồi không được nghe nàng thổi khúc, ít nhiều có chút tưởng nhớ, nhớ đến trước đây, đêm khuya ở bên hồ, dưới ánh trăng như thế này.

Thượng Trụ không hề lên tiếng, trong bóng đêm nhẹ nhàng chậm chạp đi theo hắn, mặc hắn nắm tay đi xuyên qua hoa lướt qua lá, ngang qua cầu cửu

khúc, lòng bàn tay của hắn ấm áp đốt cháy lòng người, ấm áp không nói nên lời hơn hờ theo cánh tay truyền thẳng đến tim, khiến khích làm biến đổi một chút tình ý.

Hắn quay đầu lại, ngênh đón nàng đang không tự giác mà chăm chú ngửa mặt lên nhìn hắn, đôi mắt như sao tỏa ánh sáng nhàn nhạt, nói khẽ, “Có cảm giác thấy ‘nhất sinh nhất thế’ hay không?”

“Không có.” Nàng hoảng hốt, thề thốt phủ nhận.

Hắn mỉm cười, “Ta có.”

Nắm tay nàng đi vào giữa hồ Thủy Các dưới trời đêm bao la yên tĩnh, dùng ống tay áo lau sạch một ít tuyết đọng trên mặt đá, hắn cỡi áo lông cáo xuống cho nàng, dẫn đầu ngồi tựa vào lan can, vỗ vỗ chân, ra hiệu cho nàng ngồi lên trên.

Thượng Trụy bối vì e lệ mà chân chừ.

Bạch Thế Phi kiên nhẫn giải thích, “Ghế đá lạnh như băng, ta sợ nàng bị cảm lạnh”. Lời còn chưa dứt đã bắt được cổ tay của nàng kéo một cái, nàng ‘À’ một tiếng ngã vào trong lòng ngực của hắn.

Khoác áo lông cáo lên vai che ở trên người nàng, hai cánh tay của hắn quấn lên vòng eo của nàng, đem tấm lưng mảnh khảnh của nàng hoàn toàn dán vào trong lòng ngực ấm áp của chính mình, sau đó ở bên tai nàng cúi đầu nói, “Lạnh không?”

Nàng vẫn chưa thích ứng được những thân mật vượt quá giới hạn thông thường như thế này, cũng không dám giẫy dụa, càng không dám lên tiếng, chỉ có nhanh chóng lắc đầu, bị hắn giam cầm trong cánh tay, thân thể nhỏ nhắn cứ như đưa thân vào trong lò sưởi ấm, kiên cố tuyệt đối không cảm thấy lạnh chút nào, ngược lại trên mặt nóng hổi như bị đốt lên, giọng như muỗi kêu hỏi, “Lúc này ở trong phòng, ngài nói con trai của Kinh Vương bị Thái hậu giữ ở trong cung một thời gian dài, là xảy ra chuyện gì?”

Bạch Thế Phi cười cười, “Chuyện này phải bắt đầu nói từ Tiên đế, nghe nói một khắc trước khi Tiên đế lâm chung, một đám đại thần gõ giường muốn nhanh chóng hỏi rõ, Tiên đế dùng ngón tay chỉ vào ngực của mình, sau đó duỗi năm ngón tay ra trước đám đại thần, rồi lại gập lên ba ngón tay, dường như muốn ra hiệu gì đó”.

Thượng Trụy nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Triều đình của ta từ lúc mới bắt đầu thành lập từng có tiền lệ truyền ngôi cho huynh hoặc đệ cuối cùng, Kinh Vương là em ruột của Tiên đế, lại xếp hàng thứ tám, có riêng danh xưng Bát Đại Vương, không lẽ Tiên đế có ý muốn để cho Kinh Vương kế vị hay sao?”

“Đã từng có đại thần đưa ra phỏng đoán như nàng vậy, nhưng chuyện trọng đại nhường này ai cũng không dám ngông cuồng đo lường thánh ý”.

Thượng Trụy hiểu kỳ hỏi, “Theo suy nghĩ của ngài, ngài cảm thấy Tiên đế có ý như thế nào?”

“Tiên đế đến tuổi trung niên mới có con, đối với Hoàng thượng từ nhỏ hết sức yêu thương, nên chuyện kiên quyết đem ngôi vị truyền cho người ngoài là không có khả năng, ý của ông ấy đơn giản có hai loại, hoặc là muốn để Kinh Vương nhiếp chính phụ tá Hoàng thượng tuổi nhỏ, hoặc là muốn nhắc nhở chư thần đề phòng Bát Vương gia, sợ ông ta có dã tâm”.

Thượng Trụy nhẹ nhàng ‘À’ một tiếng.

“Lúc đó Thái hậu đã nắm quyền trong tay, dĩ nhiên không hi vọng Triệu Nguyên Nghiễm trở thành phụ thân, sau khi nghe đám đại thần nghị luận, bà ta phái người giải thích với bọn họ, nói ý của Tiên đế chỉ là ba năm ngày sau bệnh tình sẽ thối lui, cũng không có ý gì khác”.

Thượng Trụy có chút ngộ ra, “Khó trách.”

“Khó trách cái gì?”

“Trước kia ta ở Yến phủ từng nghe Yến đại nhân cùng với Phu nhân và Tiểu thư đề cập đến, nói từ sau khi Tiên đế chết đi, Bát Vương gia lập tức đóng cửa từ chối tiếp khách”.

“Ừm, ông ấy hiển nhiên là biết Thái hậu giải thích với quần thần là một chuyện, hơn nữa ở trong di chiếu của Tiên đế có nhắc tới, trước khi Hoàng thượng trưởng thành Thái hậu có quyền xử lý quân quốc đại sự, Kinh Vương chỉ e là không muốn phạm phải kiêng kị của bà ta, nên tung tin ra ngoài tự nhận mình có chứng bệnh điên loạn, không thể vào triều nghị sự, gần mười năm nay một mực suy nghĩ sâu xa che dấu trốn tránh, gần như là đóng cửa không ra”.

“Vậy chuyện gì xảy ra cho con của ông ấy?”

“Sau khi Hoàng thượng kế vị, Thái hậu đem người con thứ ba được ông ta thương yêu nhất Triệu Kỳ đưa vào trong cung, nói là rất ưa thích đứa bé kia, hôm nay sớm đã trưởng thành, vẫn còn chưa chịu thừa kế cho hắn xuất cung, cũng từng có mấy đại thần nhiều lần thỉnh cầu, bà ta thủy chung nói muốn giữ lại để hắn làm thư đồng cho Hoàng thượng”.

“Tại sao bà ta phải làm vậy?”

“Ta đoán chừng mới đầu bà ta hẳn là lo lắng Kinh Vương có biến”. Cho nên mới đem con trai của ông ta ra giữ làm con tin, về phần mấy năm gần đây, chi e trong tâm tư đã ngầm có ý đến lúc tất yếu sẽ không tiếc dùng đứa con của hoàng thất khác này thay thế Triệu Trinh. Bạch Thế Phi dùng cánh môi

nhẹ nhàng cọ cọ mát phần da non dưới tai nàng, “Hiện giờ Thái hậu đang muốn bày mưu để bản thân có thể mặc trang phục của Hoàng đế làm lễ ở thái miếu, nghĩ đến Triệu Kỳ đang được nuôi dưỡng trong cung cũng chỉ là một người rảnh rỗi mà thôi, ta định để cho Lữ thừa tướng lại đến chỗ Thái hậu cầu tình lần nữa, dứt khoát thả hân về nhà”.

Thân thể Thượng Trụ hơi cứng lại, rụt rụt vào trong lồng ngực của hân, muốn tránh đi nụ hôn của hân.

Hân thân thân mật mật thấp giọng gọi tên nàng, môi mềm lại một lần nữa rơi vào làn da trắng như tuyết trên cổ, từ dưới hướng lên hôn từng chút đến tai, nhẹ nhàng ngâm lấy tai của Thượng Trụ. Suy nghĩ của nàng bị hôn đến hỗn loạn phiêu tán, không tự giác bật ra chút âm giọng ‘A, um’, khuôn mặt bị một bàn tay xoay vào trong, chiếc cằm hơi nhọn bị nâng lên, môi của hân phủ lên cái miệng nhỏ nhắn non mềm đỏ ửng của nàng, ôn nhu câu quán, từng chút ngọt ngào trong trí nhớ cùng với cảm giác trùng điệp trước mắt, cảm giác tuyệt vời tới tới lui lui ở trong lòng lơ đãng đang đưa.

Chậm rãi, bàn tay đặt ở chỗ thắt lưng của nàng che dưới lớp áo lông cáo khó kìm lòng nổi, lặng lẽ hướng lên trên, lòng bàn tay chạm đến chỗ rất tròn của nàng, nàng hoảng sợ muốn động, lại bị giọng khàn khàn nhu tình của hân dần dần làm cho tan rã mơ hồ bối rối, “Tiểu tâm can... ta thề, sau này mặc kệ xảy ra chuyện gì, chỉ có một mình nàng là người duy nhất của ta”.

Tay kia của hân cũng vuốt ve đi lên, nhẹ nắm hai khối tràn đầy, nhẹ vuốt ve, cùng nàng môi lưỡi quấn vào nhau, động tác tràn ngập yêu thương, giống như lời thề đưa ra đối với người trong lòng mình lúc này, trên đời quý giá nhất, vô cùng quý trọng che chở, mà nàng lúc này hồn phách bay tán loạn, chỉ khát khao một nụ hôn trọn vẹn, đồng thời cảm giác thoải mái khó nhịn, trong thân mình có một cảm giác nóng sốt lạ lẫm xông lên làm cho người ta cảm thấy khó hiểu bất an.

Dường như chỉ muốn cận kề bên nàng để nàng làm quen một chút những thân mật giữa các đôi tình nhân, hân không có tiến thêm một động tác nào nữa, cuối cùng khắc chế dục niệm càng lúc càng rạo rức của chính mình, từ trên người nàng đem môi và tay đồng thời rút trở ra, tự oán trách bản thân khế thờ dài giúp nàng sửa sang lại thật tốt vật áo trước ngực.

Sau khi thần trí nàng tỉnh táo trở lại có chút không thể tiếp nhận, đôi gò má trắng mịn đỏ hồng như bị đốt cháy, thấp giọng kêu lên, “Chàng thả ta ra đi!” Bắt đầu gầy dựa muốn thoát khỏi người hân.

Hân cười nhẹ vẫn ôm chặt lưng nàng từ phía sau, cầm cẩn thận đặt trên hõm vai của nàng, ở bên tai nàng thổi khí, “Đừng nhúc nhích, ta thổi sáo cho nàng nghe”.

Nàng quả nhiên không động nữa, rất là kinh ngạc, “Chàng cũng biết thổi sáo?”

Hân cười mà không nói, buông hoàn toàn hai tay ở trên lưng nàng, ngồi thẳng lên, cầm lấy sáo ngọc đặt ở một bên, cử động đôi môi, mười ngón tay đặt trên mặt sáo, đầu ngón tay khẽ động, vênh môi thổi khúc, một tràng tiếng sáo trong trẻo dịu dàng du dương liên tục bay trong bầu trời đêm.

Nàng ở bên tai lắng nghe, môi không tự giác lộ ra một chút ý cười ngọt ngào, ngọt ngào đến vui vẻ, hân thổi chính là khúc Phụng ngữ cầu hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Rượu Huân uyên gôi ấm

Mấy ngày nay, lúc tảo triều quả thật có đại thần một lần nữa thỉnh cầu cho con trai của Kinh Vương xuất cung, Lưu Nga vẫn lấy lý do muốn giữ hân ở trong cung làm thư đồng cho Triệu Trinh đùn đẩy, Lữ Di Giản nói, “Kỳ thật Hoàng thượng hân là cần dùng nhiều thời gian để thân cận với những nho thần trong triều, nhờ vậy mới dễ dàng dưỡng thành Thánh Đức”.

Không ít người đứng ra tán thành, loạn xạ nói lời của Lữ thừa tướng rất có lý.

Lưu Nga thấy đông người dâng tấu, nhất thời cũng không tìm được lý do gì tốt hơn, ngấm lại Kinh Vương gần mười năm nay thủy chung vẫn ru rú trong nhà, cũng không vào triều hỏi chuyện triều chính, càng không cùng lui tới với các quan viên, đối với bà đã hoàn toàn không tạo thành uy hiếp, nếu còn tiếp tục giữ Triệu Kỳ ở lại trong cung quả thật cũng không có tác dụng gì, không bằng cứ thuận theo ý của quần thần lộ ra chút rộng lượng, vì vậy chuẩn tấu.

Bởi vì Trang Phong Tuyền đến, nên Bạch Thế Phi vốn muốn đi ra ngoài đã trì hoãn lại hành trình, ngày ngày cùng Trang Phong Tuyền, Yến Nghênh Mĩ và Thượng Trụ bốn người ở trong phủ ra vào một đôi, đám người hầu đối với loại tình hình này cũng sớm tập nài thành thói quen.

Vào đêm trước khi Trang Phong Tuyền rời đi, Bạch Thế Phi vẫn vì hân mở yến tiệc tiễn biệt tại Đệ Nhất Lâu.

Trong bữa tiệc Trang Phong Tuyền hỏi, “Thế Phi, để cho mở cửa hàng vận chuyển hàng hóa từ thành đô phủ lộ Ích Châu đến Thiểm Tây và Tịnh Châu Thái Nguyên Thành à?”

Bạch Thế Phi đáp, “Tuy là triều đình ở Ích Châu cũng có mở một cửa hàng vận chuyển, do một hai vị quan trong triều đảm nhiệm làm giám quan, còn bố trí sao chép giấy tờ để xuất hàng ra cửa hàng, hành động này quả thực không tệ có thể ngăn chặn tệ nạn làm giả, nhưng cửa hàng của triều đình mỗi chuyện đều phải trình báo lên trên, nói thế nào thì so ra cũng kém hơn cửa hàng tư nhân của chúng ta, chuyển tiền tới lui lại nhanh”.

Trang Phong Tuyền gật đầu, “Cửa hàng vận chuyển của Bạch thị đều dùng chất liệu giấy thượng đẳng, hoa văn rất đáng chú ý, màu đỏ thắm giao nhau, chỗ cuộn giấy còn có ký hiệu ngầm, lại còn tự tay vẽ ký hiệu lên, khiến cho người ngoài khó có thể làm giả”.

“Đúng vậy, hơn nữa cửa hàng vận chuyển của đệ luôn tuân thủ nghiêm ngặt tín dụng, tùy đến tùy lấy, Tần Tấn thương nhân trong lúc giao dịch sổ sách đều không muốn đem tiền thật vận chuyển tới lui, vì để tránh phiền toái, bọn họ dần dần tạo thành thói quen sử dụng ngân phiếu của cửa hàng thay cho tiền hàng hóa”.

“Có một điểm ta vẫn nghĩ không ra, cửa hàng vận chuyển tuy là tiện lợi, cũng được quan phủ cho phép, nhưng thủy chung cũng chỉ ở thành đô mà thôi, đường cái ở Thiểm Tây và Hà Đông to như vậy, nếu cho sử dụng rộng rãi thì tất cả các Châu Phủ ở vùng phụ cận kinh đô cùng với phía nam cũng không thông dụng, để lại ở phương Bắc giống trống khua chiêng mà khuếch trương cửa hàng vận chuyển, dụng ý lại ở chỗ nào?”

Bạch Thế Phi nói, “Còn không phải vì nó là một cơ hội kiếm tiền hay sao, phải biết rằng hiện thời những thương nhân mua bán đều là ngồi một chỗ cầm ngân phiếu của hàng xuất ra, mỗi một chỗ đều cần đưa cho cửa hàng 30 văn tiền lãi”. Khoản phí tổn này không thể không nói là khá khả quan.

“Đệ mở cửa hàng vận chuyển ven ven chỉ vì doanh thu?” Trang Phong Tuyền hoài nghi mà nhíu mày.

“Cũng không hẳn vậy, mục đích của đệ là muốn ở nơi này, trong cái nghề này tạo ra uy tín lưu truyền danh thơm tiếng tốt”.

“Trong nghề này?” Trang Phong Tuyền trầm tư một chút, trừ bỏ việc lưu hành tiền giấy này, ở kinh thành thậm chí là cả nước còn có lưu thông một loại nữa đó chính là —— sao chép muối, ánh mắt lóe lên, hần rất kinh ngạc nhưng rõ ràng là thế, “Chẳng lẽ đệ muốn ngăn chặn ——” đường đi của quốc khổ?!

Bạch Thế Phi cười cười, như không có chuyện gì nâng chén rượu lên, thấy Thượng Trụ ở bên cạnh nghe cái hiểu cái không, Yến Nghênh Mi càng vì chuyện ly biệt sắp tới mà có chút rầu rĩ không vui, liền tận lực thay đổi đề tài, tán gẫu đến những chuyện lạ lùng ít người biết tới.

“Kể chuyện vui cho mọi người nghe nhé, có một người đến từ Duyện Châu tên là Trương Sơn, ở Câu Lan dựa vào lời nói trêu đùa mà sống, hần ta sờ đi nổi danh là vì tự tiện đem 17 câu thơ từ ra châm chọc nhóm các vị quan lại quyền quý, thành Khai Phong không ít kẻ có tiền vì muốn miễn cho bị cái miệng của hần phi báng, thường thường sẽ sai người đưa đến cho hần chút rượu, đồ nhắm và tiền bạc. Lại nói có một lần, một vị đại thần nào đấy ở trong triều chết đi, có người làm bài thơ 17 câu để trêu đùa, việc này truyền ra, sau khi quan phủ biết được liền treo giải thưởng truy bắt người làm thơ, lúc ấy không khỏi hoài nghi là Trương Sơn đã làm bài thơ đó, nên bắt hần đến thẩm vấn”.

Thượng Trụ nghe đến mê mẩn, “Sau đó thì sao? Là hần làm à?”

“Cái tên Trương Sơn kia ngược lại không hề sợ hãi, ở trên công đường nói, ‘ta ở trên kinh thành mưu sinh đã vài thập niên, làm thơ 17 câu là vì kiếm tiền sống tạm, sao có thể cầm chén com của mình hay nói đùa mà đi trêu chọc quan đại thần trong triều cho được chứ? Huống hồ đề mục này mà để cho ta ghi, cũng sẽ không bị ghi đến bết bát như vậy’, phủ doãn nghe xong cười ha ha, rồi cho thả hần ra”.

Lời nói chưa dứt ba người đang ngồi nhịn không được cười ra tiếng.

Bạch Thế Phi thấy thế vội rên sát khi còn nóng, kêu lên, “Chúng ta xoay vòng đổi người đi, kẻ không được thì phạt rượu! Kẻ được mà không buồn cười cũng phải phạt rượu! Đại ca, huynh trước đi”.

Trang Phong Tuyền nhanh nhạy nghĩ nghĩ, cười nói, “Trong các truyền thuyết về Phật Giáo có truyện kể về xứ Câu Lan, ta từng nghe kể qua một truyện gần như thế này. Có tên hòa thượng bị phạm tội, quan phủ phái một vị nha sai đến áp giải hần ta, hai người nghỉ đêm ở một quán trọ nhỏ, hòa thượng kêu rượu đến rú rề uống rượu, nha sai uống say đến nổi không còn biết gì, hòa thượng liền cạo hết đầu tóc của nha sai kia sau đó đào tẩu. Sau khi nha sai tỉnh lại tìm khắp nơi cũng không thấy hòa thượng đâu, sờ sờ đầu của mình, phát hiện đã trụi lủi, ghen ngào hoảng sợ nói, ‘Hòa thượng đã ở đây, vậy còn ta đang ở đâu?’ “

Mọi người nghe chuyện xong ôm bụng cười không thôi.

Bạch Thế Phi nghe rộng hiểu nhiều, Trang Phong Tuyền học vấn uyên thâm, còn Yến Nghênh Mi và Thượng Trụ đều là dựa vào những câu chuyện đọc được trong sách vở kể ra thôi, mà riêng ở điểm này Yến Nghênh Mi so với Thượng Trụ lại nhỉnh hơn một chút, sau một vòng thao thao bất tuyệt Thượng Trụ bắt đầu vệt bụng ra, sau khi đem số ít những chuyện cười của bọn trẻ con đã nghe từ bọn nha đầu kia ra kể xong thì cũng đến đường cùng.

Qua mấy vòng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đã bị Bạch Thế Phi rót rượu đến đỏ bừng.

Đầu hơi chóng mặt nàng liên tục xua tay, dứt khoát kêu, “Không được! Không được rồi!”

Bạch Thế Phi cười to, “Không được thì phải phạt ba chén!” Một tay cầm chén rượu đưa qua, một tay nâng cằm của nàng lên, làm bộ như muốn trực tiếp rót rượu vào trong miệng nàng.

Thượng Trụ vội vàng tránh ra, chạy khỏi chỗ ngồi, tránh khỏi phạm vi vây bắt của hần, “Lúc đầu đâu có nói quy định này đâu!”

Bạch Thế Phi cầm chén rượu lên vòng quanh cái bàn đuổi theo nàng, hét lớn, “Bây giờ đã có! Đừng chạy! Uống nhanh!”

“Sao có thể nói có là có!” Nàng tức giận tới mức kêu to, dưới chân cũng không dám ngừng.

“Trong phủ này ta là lớn nhất! Lúc nào ta nói có là có!”

“Ta chỉ biết trong phủ này heo là lớn nhất! Giờ mới biết thì ra đó chính là chàng!”

“A! Còn mắng ta! Nàng nhất định phải chết!”

Hai người ở trong phòng ngơ ngác truy ta đuổi, bắt bẻ lẫn nhau, làm cho Yến Nghênh Mi cười đến mức ngồi dậy không nổi.

Thượng Trụ bị Bạch Thế Phi bức vào trong góc, đã không còn chỗ nào để trốn, mắt thấy sắp bị bắt, nàng hoảng hốt chạy bừa thét chói tai xoay người xông vào cánh cửa bên cạnh, vừa chạy vào đã cảm thấy không xong, lúc xoay người muốn quay trở lại đã bị Bạch Thế Phi đang đuổi theo vừa vịn ôm trọn trong vòng tay, hân kéo cao yết hầu đắc ý cười to.

Nàng đỏ mặt khẽ gọi, “Nhanh cho ta ra ngoài đi!”

Bạch Thế Phi sững sờ, tức thời hiểu được, thì ra bọn họ đã chạy vào đến phòng ngủ của hắn.

Trên mặt hắn bày ra nụ cười tà ẩn chứa chút ít bụng dạ ác liệt khó lường, khiến nàng bất giác nhớ tới buổi sáng hôm nào lần đầu tiên gặp hắn ở ngoài cổng Sơ Nguyệt Đình, hơi hơi khùng hoảng mà lấy tay chống đỡ ở trước ngực của hắn, màn rượt đuổi qua đi nàng có chút thờ không ra hơi, “Chàng muốn làm sao...”

Không trả lời, tay trái hắn ôm chặt trên lưng nàng, một vòng xoắn sắc trước ngực rơi vào đáy mắt, gương mặt nhỏ nhắn cứ thế nhiễm một màu hồng như hoa đào, đôi mắt đen như ngọc lúc này trở nên mông lung mờ mịt, càng bởi vì không dám nhìn thẳng vào ánh mắt mãnh liệt của hắn mà trở nên thẹn thùng đặc biệt quyến rũ động lòng người, cái miệng anh đào nhỏ nhắn khẽ nhếch, khiến cho đan điền của hắn trở nên rung động khác thường, ánh mắt mang ý cười nhanh chóng thối lui dần dần dâng lên một ý niệm.

Đem chén rượu trong tay nhẹ nhàng đặt ở trên môi nàng, chén sứ trắng xuôi theo cánh môi mà nghiêng xuống, kèm theo đó là đầu ngón tay đang cầm chén rượu nhẹ nhàng mon trón, hắn chậm rãi từng chút từng chút một đút rượu vào trong khoe miệng đang hơi mở ra của nàng, một giọt rượu lơ đãng rơi xuống, dừng lại ở địa phương cao vút trên áo của nàng lan ra một đốm ẩm ướt, đôi mắt hắn cũng xuôi xuống nhìn vào chỗ rất tròn của nàng có chút phập phồng đang chống đỡ trước ngực hắn.

Ánh mắt vẫn không nhúc nhích, hắn thì thảo nói khẽ, “Tiểu tâm can.”

Lúc giọt rượu cuối cùng được đút vào xong, cái miệng nhỏ nhắn cũng bị hắn che kín, đầu lưỡi càn quét hết đi chút rượu còn sót lại trên cái lưỡi thơm mùi đinh hương của nàng sau đó đưa gợn quần lấy, gót chân im hơi lặng tiếng khép hờ cánh cửa phòng lại.

Chén rượu rơi trên mặt đất, bàn tay hắn nhanh chóng gia nhập vào hàng ngũ dục niệm lan tràn.

Tình thâm như lửa, lửa cháy lan ra đốt cháy cả đồng cỏ.

Mơ mơ màng màng, nàng bị hắn nửa ôm nửa kéo ép xuống lớp chăn đệm uyên ương ở trên giường, áo bị hắn kéo tới mất trật tự lộ xuống một nửa, ngay cả nút thắt của chiếc yếm ở phía sau cổ chẳng biết lúc nào cũng đã bị hắn cởi bỏ, chiếc yếm rơi xuống chân giường. Hắn nâng tay lên, nhìn vạt áo của nàng rộng mở không hề che lấp hoạt sắc sinh hương, da trắng như tuyết lộ ra, trên vòng tròn no đủ mềm mại hiện từng mảnh phấn hồng đều do hắn vắn vẽ tạo thành vết tích, sau khi bị kích thích mà thở gấp nàng dần bình tĩnh trở lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đang lo sau này không biết làm thế nào đi ra ngoài nhìn người.

Hắn cúi đầu xuống bên tai nàng thấp giọng cười cười, “Bọn họ đã đi rồi”.

Nàng đẩy hắn ra, hắn thuận theo tình thế ngồi thẳng lên thổi tắt ánh nến, bắt được nàng xoay người ngồi dậy, tay phất một cái buông màn gấm xuống một lần nữa đem nàng áp trở lại trên giường, trong bóng tối hắn nhẹ nhàng nói, “Tiểu Trụ, qua tối nay, địa vị của nàng ở trong phủ coi như định rồi”.

Nàng nghe xong ngẩn ra, giây lát liền hiểu được, hắn muốn trước khi đón dâu thiết lập thân phận của nàng, đáy lòng chua ngọt khó biện giải, tiếp theo đó là cảm giác say xong lên đỉnh đầu, đồng thời mũi nhọn ở trước ngực siết chặt, đã bị hắn ngậm trong miệng.

Cả thân thể bị hắn bao phủ ôm vào ấm áp dưới hạ thể, đầu ngón tay của hắn đi đến chỗ nào đó, động tác xấu hổ kia đem chút mơ hồ cuối cùng của nàng đánh tan, nàng muốn được thoát ra, nhưng thân thể lại vì bị hắn đè ép nên không thể động đậy, cái đầu bất lực mà trái phải lắc lư, trong miệng nhỏ nhắn bắt gặp bật ra tiếng rên rỉ thấp giọng.

Tiếng thở dốc mềm mại đáng yêu tận xương tủy nghe vào trong tai hắn có thể so với ‘thức tỉnh thánh dược’, trên trán sớm phủ lên một tầng mồ hôi, thân thể đã nhìn được đau đớn lúc này không thể chờ đợi được nữa, cánh tay ôm lấy đầu gối của nàng mở ra hai bên, đỉnh cứng rắn bỗng nhiên dùng sức đâm tới, chỗ tiếp xúc đã có chút vào sâu bên trong trơn mềm của nàng, nàng tức thời nghẹn ngào kêu đau, khoái ý xong thẳng lên đỉnh đầu của hắn, nhìn nhận không được bị tiếng khóc của nàng thúc đẩy dùng sức, lại bị mạnh mẽ chặn đường đi.

“Đau quá! Chàng mau ra đi! Ta đau quá...” Nàng đè nén thanh âm kêu khóc.

Nàng khóc lại khiến lòng hắn thương yêu không dứt, cúi đầu ở bên tai nàng liên tục thấp giọng an ủi, hắn đem chính mình liều chết trong rối rắm nhẹ rút

ra, mà sát làm cho khoái ý lại một lần nữa tràn lan qua sau lưng, nghĩ thầm nếu tối nay không hoàn thành được chuyện này, chỉ sợ ngày sau rất khó lại có cơ hội.

Thừa dịp tiếng khóc của nàng được trấn an dần dần ổn định lại, hần cắn răng một cái, bàn tay đặt ở sau thắt lưng nàng, móng cường ép đậm mạnh vào, dùng môi che lấp tiếng kêu trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng, ‘Nhất Cổ Tác Khí’ đem vật cứng rắn mới vào bên trong được một nửa dùng lực đánh tới, cuối cùng đem tầng tầng bao quần của nàng hoàn toàn xỏ xuyên qua.

Mồ hôi theo chân mày của hần nhỏ xuống, cùng với nước mắt rơi xuống bên tóc mai của nàng hòa nhập vào nhau, hần cắn lấy đôi môi đang thờ dốc của nàng, giống như ủy khuất nói, ‘Ngoan, đừng khóc, ta cũng thiếu chút đau chết rồi’.

Bị tra tấn không chịu nổi, nàng mặc dù khó hiểu hần có gì nói ra lời ấy, lại thiếu chút nữa bật cười trong nước mắt.

Cuối cùng nhìn không được bị hần khi dễ, nắm tay nhỏ xiết chặt hung hăng đánh xuống tám lưng cường tráng của hần, vẫn chưa hết oán hận, vừa nện xuống vừa cắn răng mắng, ‘Tốt nhất là đau chết chàng đi!’

Hần khẽ kêu a a, cười ra tiếng, giữ chặt nàng liên tục co rúm, ‘Hai ta cùng chết sẽ tốt hơn...’

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Con đường phía trước bao la mờ mịt

Sau khi Trang Phong Tuyền rời đi, Bạch Thế Phi mới ném thử mây mưa cả ngày cười tủn tủn, hai đầu chân mày chỉ thấy hăng hái.

Mấy ngày sau đó, hần đều tìm đủ cách đem Thượng Trụ ở lại Đệ Nhất Lâu trắng đêm.

Một màn kịch tình hoan ái, nhẹ nhàng vui vẻ qua đi, nàng luôn không khỏi tê liệt như tuyết bùn, cả mắt cũng không mở ra được, biếng nhác vô lực mà gối đầu lên khuỷu tay hần, hai chân không khống chế được thỉnh thoảng khẽ run, trong miệng lầm bầm nói, ‘Ta rốt cục hiểu rõ, vì sao tân nương luôn muốn sau khi xuất giá ba ngày sau phải lại mặt...’

‘A?’ Lòng bàn tay ở trên lưng trơn mềm của nàng lưu luyến quên về, hần yêu cực kỳ cái loại da thịt thân thiết này giữa hai người.

‘Nếu bình thường phu quân nào cũng giống như chàng...’ Nàng ngừng lại âm giọng thấp nhỏ như tiểu miêu, xấu hổ không muốn nói thêm nữa, ẩn ý trong lời nói, nếu bình thường nam tử nào cũng như hần hàng đêm cầu hoan, hoặc giả bất hạnh gặp phải kẻ có tính tình thô bạo một chút, vậy vị tân phu nhân kia làm sao mà chịu nổi.

Bên môi hần nổi lên vết cười, thừa dịp này, hần hữu ý vô ý khơi mào chuyện xưa, ‘Ta cưới nàng được chứ?’

Nàng cả người cứng đờ, rời khỏi ôm ấp của hần, bọc lấy chân trở mình đi.

Hần không tiếng động than nhẹ, chỉ phải một lần nữa dề xuống không nói đến chuyện này, giương cánh tay đem thân thể nàng kéo trở lại trong ngực, ở bên tai nàng pha trò nói, ‘Ta cũng đã hiểu rõ một chuyện’.

‘Cái gì?’

‘Thảo nào bọn Triệu Tam từng nói, nữ tử ở trên bàn cơm hầu hạ nam tử ăn cơm, nam tử ở trên giường uy nữ tử ăn đến no bụng’.

‘Chàng... đừng, lại nữa... A...’ Âm thanh buồn bực rất nhỏ bị hần dùng môi ngăn chặn, trong khoảnh khắc, giây dựa của nàng mềm hơn.

‘Ta lại uy uy nàng...’ Thẳng đến sau khi ngâm nga thờ gấp, hần lại cùng nàng nói chuyện khiêu tình đùa giỡn.

Đêm lạnh dài đằng đẵng, trong màn lụa đỏ ấm áp, đôi uyên ương trở mình hoàn toàn phóng túng.

Đêm xuân cứ như thế diễn ra nhiều lần, phảng phất như mật ngọt, hai người ở trong đêm thắm thì trêu đùa, cùng ôm nhau nhủ, trong phòng ngủ của Bạch Thế Phi chỉ còn là thỏa mãn.

Mấy ngày sau, Đặng Đạt Viên nhận được tin khẩn, tri phủ Thái Nguyên cố ý muốn làm khó cửa hàng vận chuyển, muốn dựa theo cách làm việc lúc trước của Ích Châu, loại bỏ kẻ phạm pháp, quan phủ đặt ra quy định chỉ cho mười sáu hộ phú thương tiến hành kinh doanh. Cái gọi là ‘Lực không đến không vì tài’, cho dù là cửa hàng vận chuyển của Bạch thị đã ở Thái Nguyên chiếm một chỗ cấm dùi là chuyện không hề nghi ngờ, nhưng vẫn là nên đi chuẩn bị một chút biểu hiện thành ý.

Bạch Thế Phi rút cục phân phó Bạch Kính thu dọn hành lý, lưu luyến không rời mà từ biệt giai nhân.

Sau khi Thiệu Ân tiễn hấn ra đến ngoài cửa phủ mới thấp giọng nói, “Chiếu theo phân phó của Công tử, sinh lễ đã ngầm chuẩn bị xong rồi”.

Bạch Thế Phi trầm mặc một chút, “Chọn ngày tốt đưa qua bên Trương gia đi”.

“Có cần thông báo với Phu nhân không?”

“Không cần, ông cứ lặng lẽ xử lý chuyện này là được rồi”.

Yến Nghênh Mi và Thượng Trụ tình như chị em, nếu để nàng ấy biết bất quá chỉ khiến nàng ấy thêm khó xử, đến lúc đó nàng ấy sẽ nói với Thượng Trụ hay là không nói thì tốt hơn đây?

“VẬY ——” Thiệu Ân cẩn thận nói, “Không biết Trụ cô nương kia —— Công tử có ——”

Trên mặt Bạch Thế Phi lộ ra nụ cười khổ. Mấy ngày nay khó được thời gian tranh thủ ngọt ngào vui vẻ trong kiếp phù du, hấn và nàng triền miên còn không kịp, sao có thể cam lòng đem chuyện phiền muộn này nói ra làm hư mất hào hứng, thêm nữa ở trong thâm tâm cũng mơ hồ lo lắng, sợ vạn nhất nói ra rồi nàng sẽ tức thời trở mặt, không bao giờ dễ dàng tha thứ cho hấn.

Bé tắc này căn bản không thể nào xuống tay cời bỏ, chỉ đành kéo được ngày nào hay ngày ấy.

Cho đến khi Tiểu tâm can cứng như đá kia chịu cúi đầu nhận mệnh, hấn sẽ dễ dàng xử lý cho tốt.

“Giấu đi, chờ ta trở về tái hôn xong rồi giải thích với nàng”. Hấn xoay mình lên ngựa, cúi đầu nhìn về phía Thiệu Ân, trong đôi mắt ám áp hiện lên biểu tình lạnh lẽo không cho phép hoài nghi, “Ta đối với nàng như thế nào chắc các người đều đã hiểu rõ, trước khi ta trở lại phủ tuyệt đối không được tiết lộ chút tiếng gió nào, hiểu rõ rồi chứ?”

Thiệu Ân vội vàng lên tiếng, “Xin Công tử yên tâm, tiểu nhân nhất định xử lý mọi chuyện thật thỏa đáng”.

Bạch Thế Phi nhẹ gật đầu, tầm mắt nhẹ nhàng lướt về phía cửa lớn, ở chỗ tận cùng trong tiền sảnh rộng rãi, một bóng dáng cẩn thận dựa vào cửa mà đứng, dù cho cách xa trăm trượng có hơn, hấn cũng có thể cảm giác được nàng đang ngóng nhìn về phía mình ở bên này, ghim lại dây cương, hấn nhẹ nhàng cười cười, xa xa mà vẫy tay về phía nàng.

Bên kia, một bàn tay nhỏ bé chần chừ giơ lên, cũng hướng về phía hấn vẫy vẫy, sau đó nhanh chóng thu hồi vào trong tay áo.

Bên môi ản chứa ý cười, kẹp chặt lưng ngựa, Bạch Thế Phi giật dây cương, “Giá —— “

Con ngựa cường tráng nuôi dưỡng đã lâu lúc này gấp rút tháo chạy, chỉ thấy mái tóc đen của hấn tung bay ở sau đầu, hai bên vạt áo màu lam thêu chi vàng bay lướt tạo thành hình cung trên yên ngựa, bóng dáng áo trắng như tỏa ánh hào quang tiêu sái tung bay, tay ngọc cầm chặt dây cương, ống tay áo đón gió mà lượn lờ, chân đạp trên kim tăng*, tà áo nhẹ nhàng đón gió, tư thế tuyệt luân khiến người qua đường phải dừng chân nhìn theo.

((* Kim tăng: chỗ kê chân khi cưỡi ngựa ấy))

Bạch Kính quát ngựa theo sát phía sau hấn, không bao lâu sau, hai người đã rong ruổi đi xa.

Thiệu Ân trở vào trong sảnh, gọi mấy tôi tớ lớn tuổi kín miệng tới, cứ thế nói thầm phân phó một phen, mọi người liền chia nhau làm việc, mấy ngày sau ông nhờ bà nội đưa sinh lễ đến chỗ Trương Sĩ Tổn, định thời gian tổ chức tiệc rượu cử hành hôn lễ với Hạ Nhân Phinh.

Dưới chủ tâm giấu diếm của Thiệu Ân, tất cả mọi việc đều kín đáo cực kỳ, phàm những người hầu cần xuất phủ đều được ông đích thân nghiêm khắc dặn dò, cố gắng cho dù ở bên ngoài có nghe được phong phanh tin tức gì, sau khi trở về cũng không dám nói thêm đôi câu vài lời, bởi vậy bên trong Bạch phủ chưa từng toát ra nửa câu linh tinh đồn đại.

Thượng Trụ trước sau như một không ra khỏi cổng chính, từ sau khi Bạch Thế Phi ra khỏi nhà càng là ngay cả Sơ Nguyệt Đình cũng không ra khỏi mấy lần, đối với việc này hiển nhiên không biết chút gì, kể cả Yến Nghênh Mi, hai chủ tớ thủy chung đều bị mơ mơ màng màng.

Bất tri bất giác, trời xuân kéo đến mùa đông bị đẩy lùi, băng giá dần tan, Lâm Uyển phía sau Hồ Thu Thủy bát ngát tuyết bắt đầu tan, một trận gió đông bất chợt thổi đến, phá tan nước băng quanh đình, một nửa vườn hạnh hoa hỗn độn như tuyết, nhụy hoa xinh đẹp chớm nở báo xuân về.

Biết được Bạch Thế Phi có nhàn thư về, nói là qua một thời gian ngắn nữa sẽ hồi phủ, Thiệu Ân mới coi như nhẹ nhàng thở ra.

Chỉ không ngờ là ngàn tính vạn tính, lại tính toán không qua được ý trời, cũng là trong tối tăm mà xảy ra chuyện.

Đại quân gia vẫn luôn thời thời khắc khắc ở trong phủ chú ý động tĩnh không chịu đi ra ngoài, ngày hôm đó lại xảy ra chuyện không thể không ra ngoài, lại cứ ngay lúc mấu chốt này Yến phủ phái người gửi lời nhắn tới báo tin Yến phu nhân nhiễm phong hàn, nằm trên giường không dậy nổi, trên giường bệnh lo nghĩ cho con mà sốt ruột, mong ngóng con gái về nhà bố mẹ thăm viếng.

Yến Nghênh Mi nghe xong vừa kinh vừa vội, lúc Thiệu Ân nghe tin vội vã trở về thì nàng đã dẫn theo Thượng Trụ về nhà rồi.

Vội vàng trở lại Yên phủ, Yên Nghênh Mi lo lắng vạn phần kiêu vừa dừng lại đã một đường chạy thẳng vào trong, lúc đến phòng khách lại gặp mẫu thân ngồi ngẩn trong sảnh, cùng phụ thân và di nương các phòng đang nói nói cười cười, trên mặt khí sắc ôn nhuận, không chút nào giống người đang có bệnh.

Nhiều người nhiều miệng, nàng cố gắng đè nén xuống nghi hoặc trong lòng, nhú mày gọi, “Mẫu thân”.

Yên phu nhân nét mặt tràn đầy tươi cười, âm thầm nháy mắt cho nàng bảo nàng đừng lên tiếng, sau đó vẫy nàng tới bên người.

Chúng di nương thấy nàng bỗng nhiên trở về, nhao nhao vây quanh hỏi han ân cần, sau khi bảy mồm tám lưỡi thảo luận hàn huyên, phần lớn người đã nhìn ra hai mẹ con có chuyện muốn nói, nên một người tiếp một người kiểm có rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Tình thâm

Yên phu nhân cũng cho nhóm tùy tùng tỷ nữ lui xuống, ngoại trừ hai mẹ con chỉ để lại Thượng Trụy, hòa ái nói, “Trụy nhi, con cũng ngồi xuống đi”.

Thượng Trụy tạ ơn, cũng không ngồi xuống, chỉ là lùi xa hơn một chút ở bên cạnh bàn đứng hầu.

“Mẫu thân, thật sự đã xảy ra chuyện gì?” Yên Nghênh Mi mở miệng hỏi.

“Ta tìm con về là có chuyện muốn hỏi con”. Yên phu nhân cẩn thận chu đáo nhìn nét mặt con gái, trầm ngâm một chút, giống như rút từ câu trước câu sau thăm dò hỏi, “Con ở nhà chồng sống như thế nào?”

“Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này”. Yên Nghênh Mi nhàn hạ cười rộ lên, “Mẫu thân xem dáng vẻ con gái của mẫu thân có giống người trải qua chuyện tồi tệ gì không?” Mặc dù không thể nói là tiêu dao vui vẻ, nhưng cũng coi như không lo không nghĩ, chẳng những cuộc sống ăn uống hằng ngày hết sức thỏa đáng, ngoài ra còn được chăm sóc chu toàn, hơn nữa hành động cũng có thể nói là tự do.

“Vậy à...” Chân mày Yên phu nhân nhẹ khóa, lại hỏi, “Vậy —— phu quân đối xử với con tốt chứ?”

Thượng Trụy đứng bên cạnh lặng yên không một tiếng động, đầu cúi thấp xuống, mười ngón tay có chút bất an mà hơi xoắn lấy dải lụa.

Yên Nghênh Mi nâng chung trà lên nhấp nhẹ, “Mẫu thân có lời gì không ngại nói thẳng ra là được.”

“Ta nghe bên ngoài đồn đãi, nói con và Bạch công tử cảm tình bất hòa, có việc này không?”

Yên Nghênh Mi phun một tiếng, “Mấy chuyện tán gẫu đầu phố cuối ngõ mà mẫu thân cũng tin sao? Mẫu thân cũng không giấu lại, con gái của mẫu thân gả cho người phong lưu cỡ nào, một lời thị phi về chàng nói ra cũng phải không dưới năm sáu chỗ, mỗi ngày cũng không biết có bao nhiêu câu nói bừa về chuyện của chàng, cứ thế ở mấy chỗ trà dư tửu hậu mà truyền đến truyền đi”.

Yên phu nhân thờ dãi, “Không phải ta nhạy cảm, mà là con thành thân lâu như vậy, trong bụng thùy chung vẫn không có chút tín tức, hôm qua phụ thân con nói với ta, nói người kia định cuối tháng này trong cùng một ngày cưới con gái hai nhà Hạ Trương, con nói mẫu thân làm sao có thể không lo lắng?”

Thượng Trụy chột ngắc đầu lên, nhìn nhìn Yên phu nhân, đôi mắt kính hải nhanh chóng chuyển hướng sang Yên Nghênh Mi.

Yên Nghênh Mi cũng như nàng rất đổi ngạc nhiên, Bạch Thế Phi cưới không phải Hạ Nhân Phinh sao? Tại sao lại nhiều thêm ra một con gái của Trương gia nữa? Lại còn cùng một ngày đón dâu, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nàng cẩn thận không lộ ra sơ hở trước mặt mẫu thân, chỉ cười cười nói, “Phu quân cũng có chỗ khó xử của chàng, Thái hậu rõ ràng là phải đem vị cô nương Hạ gia kia nhét vào phòng chàng, chàng mặc dù rất không muốn nhưng cũng không chống đỡ được, về phần Trương gia...” Nói đến đây, giống như hơi buồn mà nhẹ thờ dãi một tiếng.

Không nắm được nội tình, Yên phu nhân quả nhiên đón nhận được chuyện này, “Nghe nói Trương Lục Dạng kia là thanh mai trúc mã của hân?”

Yên Nghênh Mi hàm hồ mà ừ một tiếng, nghĩ thầm thì ra là nàng ta, ánh mắt hơi nghiêng nhìn lại, sắc mặt Thượng Trụy đã trắng như giấy, phảng phất giống như người cũng đứng không vững nữa, tay nhẹ nhàng vịn vào góc bàn, có chút lung lay sắp ngã.

Yên Nghênh Mi không khỏi có chút bận tâm, lập tức nói với mẫu thân, “Mẫu thân cứ yên tâm đi, bất kể là Hạ gia cũng được Trương gia cũng thế, muốn leo lên đầu con cũng không dễ dàng đâu”. Vừa nhàn hạ nói vài câu, liền lấy lý do trong phủ còn có việc, đứng lên chuẩn bị rời đi.

Thượng Trữ vẫn không nhúc nhích, đứng bất động tại chỗ như hòn phách đã lìa khỏi thể xác, thần sắc mờ mịt đại ra, đến khi Yến Nghênh Mi lên tiếng kêu to, ánh mắt nàng mới tan rã nghe tiếng mà dời đi, bình tĩnh nhìn Yến Nghênh Mi một lúc lâu, mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần, bước chân đi như có như không, thân thể mềm nhũn phân bụng liền đâm trúng vào góc nhọn trên bàn.

Yến Nghênh Mi kinh hãi, bất chấp mẫu thân đang ở ngay bên cạnh, cuống quýt đi qua đỡ lấy nàng đang khom lưng xuống vì đau, cử chỉ của hai người hiển nhiên đã khiến Yến phu nhân hồ nghi, đang muốn hỏi Yến Nghênh Mi đã xảy ra chuyện gì, nàng đã kéo lấy Thượng Trữ vội vã cáo từ.

Sau khi ra cửa, thần sắc Thượng Trữ đã bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng chấp nhất đẩy Yến Nghênh Mi đang nắm cổ tay mình muốn nàng buông ra, giật giạt khoe miệng, giống như muốn cười nhưng đến cùng vẫn không cười nổi, giọng khàn khàn, “Muội không sao”.

Yến Nghênh Mi bất đắc dĩ mà nhìn nàng, “Muội cũng đừng nổi giận, trước tiên về làm rõ mọi chuyện đã”.

Thượng Trữ một lời cũng không nói.

Không lâu sau đã trở lại Bạch phủ, Yến Nghênh Mi bước vào đại sảnh liền gọi nô bộc đến trước mặt, “Sao không thấy Thiệu quản gia?”

“Hôm nay có một số rương tủ bàn ghế được đưa đến đây, Đại quản gia đi cho người thu dọn lại Hoán Châu Các và Âm Lục Cư rồi ạ”.

Nếu là bình thường, nghe được những lời này Yến Nghênh Mi cũng sẽ không cảm thấy lạ, nhưng hôm nay đã biết Thiệu Ân có việc muốn che giấu, nên nghe lời nô bộc nói như vậy xong, không khó khăn gì mà nghĩ ra ngay Thiệu Ân đã bắt tay vào chuẩn bị kỷ lưỡng cho chỗ ăn ở bên kia rồi, từ đó có thể biết ông ta đã âm thầm làm được không biết bao nhiêu chuyện, thật sự là đáng giận, lập tức sai người tìm ông ta về.

Trong khoảnh khắc, Thiệu Ân vội vàng chạy đến.

Yến Nghênh Mi nhìn theo ông, “Đại quản gia gần đây bề bộn chuyện gì vậy?”

Thiệu Ân vừa nghe khẩu khí của nàng không tốt, người đứng ở phía sau kia thì sắc mặt tái nhợt, không khí rõ ràng khác thường, trong lòng không khỏi căng thẳng, cung kính đáp, “Hồi phu nhân, thật ra lão nô cũng không có gì bề bộn cả, cũng chỉ là một ít chuyện lộn xộn vặt vãnh thôi”.

“Thật sao? Không có gì bề bộn cả à? Vậy thì thật là lạ, sao ta nghe nói Đại quản gia lên cho người làm mới các đồ dùng bàn ghế? Đúng rồi, Hoán Châu Các và Âm Lục Cư đã dọn dẹp xong hết rồi hả? Bạch phủ là một trong những phủ hào đứng hàng nhất nhì ở trong thành Biện Lương, Đại quản gia đặt mua đồ vật cho hai gian phòng đó, thì mỗi một chỗ cũng phải ngàn vạn không thể chọn đồ ở cấp bậc thấp kém mới được, cho dù không bằng được chi phí hàng ngày của Công tử, nhưng tốt xấu gì thì so với Sơ Nguyệt Đình cũng phải quý giá vài phần mới tốt, nếu không bị đồn đãi ra ngoài e sẽ khiến cho Hạ Trương hai nhà hiểu lầm, là ta cố ý khi dễ người mới vào cửa đấy”.

Trên trán Thiệu Ân chảy ra mồ hôi lạnh, cuống quýt quỳ rạp xuống đất, “Lão nô đáng chết!”

Yến Nghênh Mi cũng không gọi ông đứng lên, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, “Ày, Đại quản gia ông làm sao vậy, đang êm đẹp sao tự nhiên ông lại đáng chết?”

“Đều là lão nô sai, lão nô ngàn không nên vạn không nên đối gạt phu nhân mọi chuyện”.

“Giờ ông mới biết là không nên”. Yến Nghênh Mi cười lạnh, vốn còn muốn kéo dài chỉ trích ông ta thêm vài câu, muốn thay Thượng Trữ cho ông ta một vẻ mặt hung dữ, không ngờ Thượng Trữ ở sau lưng lại nhẹ nhàng đụng đụng nàng, giống như ra hiệu cho nàng đủ rồi, nàng dĩ nhiên cũng biết mọi chuyện không thể toàn bộ trút hết lên đầu Thiệu Ân, bừm môi một cái, “Ông đứng lên đi”.

Thiệu Ân lên tiếng trả lời đứng lên, khoe mắt liếc nhìn qua chỗ Thượng Trữ ở sau lưng nàng, khom người nói, “Kính xin phu nhân cho lão nô to gan nói một câu, Công tử —— kỳ thật cũng là có ý tốt, không muốn chuyện này làm tổn hại —— đến tâm tình của Trữ cô nương, lúc ngài vừa ra đến trước cửa đã nhăn nhu, sau khi trở về sẽ đích thân giải thích rõ ràng với Trữ cô nương”.

Thượng Trữ từ đầu vẫn một mực không nói gì rớt cục mớ miệng, “Đại quản gia biết chuyện này lúc nào?” Dừng một chút, bỗng nhiên thân nhiên nói, “Có phải từ lúc Đại quản gia qua bên chỗ Trương phủ trở về?”

Trong lòng Thiệu Ân rùng mình, có chần chừ, nhưng lại không thể không thành thật bẩm báo, “Cũng không phải lúc đó —— là không lâu sau đó”.

Quả nhiên, là từ lúc người nọ ở trong môn phòng với nàng.

“Lúc nào thì đưa sính lễ qua bên Trương gia?”

“Bảy ngày trước.”

Bảy ngày trước, sau khi hấn đi, nói như vậy trước khi hấn đi ra ngoài đã thu xếp mọi chuyện xong xuôi hết rồi, chỉ đối gạt riêng nàng.

Bên môi Thượng Trữ lộ ra nét cười mơ hồ thê lương, người nọ chỗ nào là sợ nàng không vui, chỉ e là không muốn chính hấn không vui thôi, biết rõ nàng khó có thể tiếp nhận cho nên dứt khoát ăn giấu đến cùng, trước tiên tìm cách chiếm lấy thân thể nàng, khiến nàng không đường thoái lui.

Những lời thề nguyện hấn đã nói còn văng vẳng bên tai, không ngờ mới quay người lại, chân tướng sau lưng đã không thể chịu nổi rồi.

Một lần lại một lần, đau đến chết lặng.

“Tiểu thư, muội muốn xuất phủ một chút”. Một khắc cũng không đợi nổi nữa.

Yến Ngênh Mi và Thiệu Ân âm thầm liếc nhau, cũng không dám ngăn cản tiểu tở tông này, hai người đi theo nàng ra đến cửa đại sảnh, Thiệu Ân nháy mắt một cái ra hiệu cho người hầu đứng gần đó.

Còn chưa đi được vài bước, Thượng Trụy đột nhiên hơi nghiêng đầu, giọng khàn khàn ẩn chứa lạnh lẽo, “Đừng đi theo”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tấn Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cổ hương

Bên trong ngõ Diêm Thủy, quán ăn ở phía nam cùng với cửa tiệm bán tạp hóa nằm liền kề nhau cách đó không xa có một gia đình, công và góc mái hiên nhà có đầu cùng, bởi vì quanh năm suốt tháng gió táp mưa sa đã lộ ra rách nát điêu tàn, hai mảnh cửa gỗ tàn tạ loang lổ thấy rõ đã tróc ra từng mảng lớn nước sơn, cánh cửa đóng chặt, gian phòng ở sâu trong đình viện im ắng không nghe thấy một tia tiếng vang.

Thượng Trụy đứng ở bên phố đối diện, lẳng lặng nhìn như người ngoài không thân quen, không hề phát hiện những người qua đường ngẫu nhiên bước đến gần ném cho nàng ánh mắt kinh ngạc khó hiểu.

Khoảng nửa canh giờ sau, chậm rãi đi qua, từng bước một dẫm lên bậc thềm, trên nắm gỗ cửa, chỗ cái khóa bằng đồng có vết tích rỉ sét loang lổ, biết rõ không có khả năng mở cửa ra được nhưng vẫn giơ tay lên, dấn sát lên cánh cửa nhẹ nhàng đẩy vào trong, một tiếng rắc vang lên, khe cửa được mở rộng ra hiện lên trước mắt.

Trong sân, gạch xanh lát trên đất phủ tuyết tích bụi, trên dưới bức tường che có những khe nhỏ uốn lượn, cột trụ trên hành lang mạng nhện kết đầy, khắp nơi cỏ dại rêu xanh, cảnh tượng hoàn toàn thê lương hoang vu, không biết đã qua bao nhiêu năm ít người lui tới.

Nàng đem cái trán chống lên chỗ loang lổ trên cửa, rót cục nước mắt lạnh lẽo chảy xuống.

Nhắm mắt lại, bên tai phảng phất lơ mơ như nghe thấy tiếng mẫu thân ôn nhu dặn dò.

“Trụy nhi, đừng chạy nhanh quá, coi chừng té đó... Trụy nhi, ăn chậm thôi, mắc nghẹn bây giờ... Trụy nhi, đến đây thử áo này đi, mẫu thân mới cho người may đó... Ngoan, nghe lời mẫu thân nói chuyện với phụ thân con đi... Đứa nhỏ ngốc này, đừng khóc, sức khỏe mẫu thân không có gì đáng lo đâu, nghe lời đi ngủ, sáng mai thức dậy mẫu thân lại rời giường chơi với con...”

Nàng lấy tay che mặt, nước mắt từ giữa kẽ tay mãnh liệt không ngừng chảy ra, lan ra toàn bộ mu bàn tay.

Đã qua nhiều năm như vậy, vì sao còn chưa quên?

Vì sao con gái của nhà khác mẫu thân đều khỏe mạnh, duy chỉ có nàng tuổi nhỏ đã không còn người yêu thương... Vì sao người kia đã có mẫu thân còn chưa đủ, còn phải cưới thêm di nương...

Vài thiếu niên huynh đệ cười to từ trong quán ăn phía nam đi ra, Trương Vĩ Tấn chen lẫn trong đám người lơ đãng nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn cách đó không xa đang tựa vào cánh cửa, hai vai có chút co rúm, chăm chú nhìn kỹ, “Ừa? Sao trông giống Tiểu Tiên Nữ vậy?”

Hắn ba bước thành hai chạy tới, lúc đến gần thấy rõ chắc chắn là Thượng Trụy, không khỏi mừng rỡ, một chưởng vỗ vào vai của nàng, “Tiểu Tiên Nữ, sao nàng lại ở đây?”

Dáng vẻ chán kinh đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt tung hoành nói không nên lời, mang đầy buồn bã bi thương đập vào mắt Trương Vĩ Tấn, gần như dọa đến hắn ngốc ngay tại chỗ, vội vã nói, “Nàng làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhận thấy bản thân có phần thất lễ, Thượng Trụy nhanh chóng quay lưng đi dùng tay áo lau nước mắt.

Trương Vĩ Tấn chạy trở về nói vài câu với nhóm thiếu gia bên kia đang tò mò kiểng chân nhìn sang bên này, sau khi xô đẩy đuổi hết mọi người về, lại vội vã quay trở lại bên cạnh Thượng Trụy.

Đã ổn định lại cảm xúc nhưng Thượng Trụy vẫn không chịu nhìn hắn, một mực cúi đầu, hai mắt sưng đỏ tránh không gặp người, “Ta không sao, ngại đi đi”. Dứt lời trái lại tự mình vội vàng rời đi.

Trương Vĩ Tấn vội đuổi theo, “Đã lâu không gặp, có phải có người khi dễ nàng không? Nàng nói cho ta biết, ta nhất định sẽ giúp nàng hả giận”.

“Không có chuyện đó đâu, ngài đi đi, đừng đi theo ta nữa”.

“Không thể nào! Nếu không có việc gì sao vừa rồi nàng phải khóc —— xong rồi, không phải người khi dễ nàng là Thế Phi chứ?” Giọng Trương Vĩ Tấn liên tiếp kêu lên, đưa tay bắt lấy cánh tay nàng, muốn nàng dừng lại nói rõ mọi chuyện, “Chẳng lẽ là vì chuyện hôn sự của tỷ tỷ ta và hắn?”

Thượng Trục cuống quýt né tránh khỏi tay hắn, nhất thời bị ép đến nóng nảy, tràn đầy tức giận cúi đầu khiển trách, “Chuyện không liên quan đến ngài, đừng đi theo ta nữa!” Né người qua cổ kiệu bốn người khiêng trước mặt, dưới chân càng bước chạy càng nhanh, chỉ thiếu sợ bị bắt lại.

Trương Vĩ Tấn cười hi hi, “Hôm nay nàng không nói rõ ràng với ta, ta quyết theo chân nàng đến cùng”.

Từ trong cổ kiệu đi qua sát bên cạnh hai người bỗng nhiên truyền ra tiếng thét ra lệnh dõn dáp, “Mau ngừng lại!”

Nhóm kiệu phu vội vàng dừng kiệu, rèm bị người ở bên trong nhấc lên, một bóng người cấp bách chui ra, bước nhanh qua cán kiệu đi ra bên ngoài, xoay người lại nhìn về phía Trương Vĩ Tấn và Thượng Trục đã đi đến trước một cửa hiệu cách đây mấy căn nhà.

Một người vội vã muốn tránh khỏi đối phương tự mình rời đi, kẻ khác lại thủy chung theo sát phía sau một tác cũng không rời, mười phần giống một đôi tình nhân đang giận dỗi, những người xung quanh nhìn về hành vi cử chỉ của họ trong mắt đầy vẻ kinh ngạc không thôi, đồng thời khoe môi bất giác cũng cong lên, cảm thấy hai người họ hết sức buồn cười.

Người trong kiệu nhìn theo bóng lưng hai người kia dần dần từng bước đi mất, quay đầu gọi gia đình đi theo kiệu đến, “Đi thăm dò một chút vị huynh đệ kia, xem có phải là thiếu gia hay không”.

Từ ngõ Diêm Thủy ra đường cái đi mãi cho đến cổng Nam, qua tiếp cầu Đắc Thắng, lại đến đường cái Thập Tự ở phía đông, rồi qua phố Tào Môn, bắt kẻ Thượng Trục là mặt giận dữ hay miệng xua đuổi, thủy chung vẫn vút không được Trương Vĩ Tấn theo sau lưng nàng cười hi hi.

Bị hắn dây dưa một phen, nàng vốn đang cảm thấy mình thân thể thê lương trong lòng chưa xót không nhà để về, trong lúc bất tri bất giác đã dần dần phai nhạt đi không ít, nhìn thấy sắc trời đã dần tối, bản thân lẻ loi đơn độc rời khỏi Yên Nghênh Mi rồi thì thật sự là không còn chỗ nào để đi nữa, rơi vào đường cùng chỉ đành phải rẽ về ngõ Du Lâm ở hướng đông đến Tống Môn.

Trương Vĩ Tấn thấy nàng rốt cục quay trở lại hướng Bạch phủ, cũng yên lòng, an ủi, “Nàng cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, nàng xem từ xưa đến nay có nam tử nào mà không ba vợ bốn nàng hầu đâu? Cho dù không cưới vào cửa, cũng sẽ không tránh khỏi ở bên ngoài thu xếp một hai tiểu tình nhân”.

Thượng Trục hừ lạnh ra tiếng, “Lúc Bạch lão gia còn sống chưa từng làm ra loại chuyện xấu xa này”.

Trương Vĩ Tấn há hốc mồm, nhất thời nghẹn họng, sau đó giải thích, “Sao có thể lấy Bạch bá phụ ra làm ví dụ được, ông ấy là thánh nhân trăm năm khó gặp, nàng xem ở trên đường nè, nơi vừa đi ngang qua, cửa hàng bên cạnh đó, rồi cửa hàng kế tiếp nữa, có nam tử nào không phải giống như ta đều là người thường?”

Thượng Trục nhàn nhạt giật giật khoe miệng, “Đơn giản vì là những người bình thường, nên có thể đồng dạng nay Tần mai Sở, có mới nói cũ hay sao? Cổ ngữ có nói, mệnh do trời định, sự do người làm. Bất quá nói trắng ra là do các người không chịu, không muốn thôi”.

Trương Vĩ Tấn ngây người.

Thượng Trục cúi đầu nói, “Cảm ơn ngài hôm nay đã theo giúp ta, ngài trở về đi.”

Trương Vĩ Tấn đưa mắt nhìn nàng đi vào cổng chính Bạch phủ, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cười cười rồi đi.

Một bóng người rón ra rón rén nấp sau thân cây đi tới, xa xa mà theo đuôi hắn.

Cùng lúc đó, có một người khác cách ăn mặc như võ sư, sau khi nhìn thấy Thượng Trục đi vào cũng tránh khỏi cổng chính Bạch phủ, vội vàng chạy đến phòng của quân sự, tìm Thiệu Ân, cúi đầu ghé vào tai ông thế này thế nọ nói một phen. Sau khi Thiệu Ân nghe xong, chậm chậm bước qua bước lại mấy bước trong phòng, cẩn nhắc cẩn thận cuối cùng vẫn lấy giấy bút ra viết một lá thư.

“Người cầm phong thư này đến Tả Dịch Môn, nhanh chóng cho chuyển thư đến Vương phủ bình”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tấn Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ninh Hứa Thanh

Yến Nghênh Mĩ vì chuyện của Bạch Thế Phi mà rất tức giận Thiệu Ân, cùng với chuyện Thượng Trụ oán hận rời khỏi phủ, rất nhanh tin tức từ ngay trong chính Bạch phủ đã ngấm ngấm truyền ra ngoài, vốn là muốn giấu gạt hai chủ tử để tiến hành chuẩn bị cho hôn lễ, nay cũng bởi vì sự việc bại lộ hơn nửa ngày hôn lễ lại sắp tới gần mà trôi lên mặt nước.

Đầu tiên là có đủ loại người tới lui đi lại nhiều lần trong phủ, mỗi ngày đều có đồ vật mới được đưa đến, hai gian phòng ở Hoán Châu Các và Âm Lục Cư cũng được tìm thợ tới sơn quét một phen, sáng bóng rực rỡ, trong đình viện được quét dọn sạch sẽ đến một hạt bụi nhỏ cũng không còn, các loại kỳ hoa dị thảo được trồng trong chậu cực kỳ cao nhã sang quý.

Việc trọng đại như thế, tránh không khỏi làm cho tất cả nhóm thương gia cửa hàng lớn kéo đến Bạch phủ mua bán kiếm lời, ngay cả Thương Tuyết Nga cũng nhân cơ hội này tính cách cho Đình Thiện Danh kiếm được một món thù lao hậu hĩnh chỉ trong thời gian ngắn.

“Người ở phòng thu chi trong phủ vì có việc gấp phải về quê, vừa vặn khoảng thời gian này trong ngoài đều bề bộn, Nhị quân gia cần thêm người giúp đỡ một phen, nhưng không thể mời về cho phòng thu chi một người bất hảo thuộc loại thượng vàng hạ cám ở bên ngoài, dù sao cũng phải hiểu rõ người đó mới được, trong tình hình gấp rút vội vã thế này cũng không thể cứ thế chọn lựa về một người không phù hợp. Sau ta nghĩ, con đã từng đọc sách biết nhiều chữ, trước kia cũng có giúp đỡ chuyện sổ sách ở hiệu thuốc của Lương gia dưới phố nam, chẳng phải là rất thích hợp hay sao? Ta cũng vừa nói chuyện với Nhị quân gia xong, hắc, quả thực được việc rồi”.

Thương Tuyết Nga cười mỉm mà dẫn theo Đình Thiện Danh đến phòng quản sự.

“Danh nhi cảm ơn dì cả”. Đình Thiện Danh lên tiếng, có chút không yên lòng theo sát sau lưng Thương Tuyết Nga, đôi mắt thanh tú lặng lẽ nhìn quanh bốn phía, biết rõ không có khả năng nhưng trong lòng vẫn có chút kỳ vọng trông mong, hy vọng có thể nhìn thấy bóng hình xinh đẹp ngày nhớ đêm mong kia.

“Đội lát nữa gặp Nhị quân gia ——” Thương Tuyết Nga vừa lơ đãng quay đầu lại, đã thấy đáng về hán thần hồn bay đi đâu mất, lúc này che dấu ý cười, cất giọng khiển trách, “Người cái thằng khí gió này, còn chưa tỉnh mộng trong đầu nữa hay sao?”

Đình Thiện Danh đỏ mặt, lúng túng không dám lên tiếng.

Thương Tuyết Nga lại cười lạnh hai tiếng, “Con và nha đầu kia tính cho đúng thì cũng có thể gọi là đẹp đôi, một kẻ không biết tự lượng sức mình, một đứa đầu óc không thông suốt”.

“Dì cả, dì nói cái gì đó?” Đình Thiện Danh thấp giọng.

“Ta nói gì à? Con không có nhiều thời gian lui tới đây nên không biết thôi, nha đầu kia si tâm vọng tưởng, còn tưởng rằng Công tử quả thực đối với nàng ta rề rề thâm sâu, lại không nghĩ đến Công tử chưa bao giờ là người bình thường, không hề xứng đôi với một kẻ hầu như nàng ta, sau khi đem nàng ta ăn sạch sành sanh rồi ném lại trong phủ, ở bên kia âm thầm dặn dò Thiệu Ân chuẩn bị lễ cưới đưa Tiểu thư Trương gia lên làm Tam phu nhân, buồn cười là nô tỳ thấp kém kia đầu cành không thể bay lên, lại bị gậy sắt đánh cho không nhẹ, thời gian này ở trong phủ, có góc ngách nào là không truyền ra tiếng chê cười nàng ta?” Thương Tuyết Nga nhìn có vẻ há hê mà cay nghiệt mỉa mai.

Đình Thiện Danh nghe được cực kỳ khó chịu, vừa định ngăn cản không cho nói tiếp nữa, bên trong cửa sổ có hoa văn hình mây trên hành lang truyền đến một tiếng ho nhẹ, giống như muốn nhắc nhở người bên ngoài rằng trong phòng có người, Thương Tuyết Nga lập tức cảnh giác không lên tiếng nữa.

Bước thêm hai bước nữa là đến cửa, lúc vượt qua cánh cửa trên mặt Thương Tuyết Nga đã chùng chất ý cười, vừa nhắc tay đã trong thấy một bóng lưng hết sức nhỏ bé đang đứng trong phòng, tiếp theo là đón nhận ánh mắt trách cứ tỏ vẻ không đồng ý do Đặng Đạt Viên quăng tới, mặt của bà liền nhún nhún.

Sắc mặt khó chịu tái nhợt như không còn chút máu, Thượng Trụ nhận tiền lương tháng từ trong tay Đặng Đạt Viên, xoay người lại, cúi đầu xuống, cũng không nói gì, cứ như vậy đi qua người Thương Tuyết Nga và Đình Thiện Danh đang cứng đờ bên cạnh, trực tiếp đi ra cửa, mãi đến khi lòng bàn tay siết chặt thành quyền truyền đến cảm giác đau đớn, mới nhận biết mà mở tay ra.

Nàng đứng ở bên trong hành lang, cúi đầu nhìn vết hằn đỏ bầm hiện rõ trong lòng bàn tay, trên đó có mấy lượng bạc vụn, chút bạc lẻ tẻ ấy là tiền lương một tháng vất vả làm việc, chỉ sợ còn chưa đủ mua chỉ thêu để may viên áo cho bộ đồ Bạch Thế Phi mặc nữa.

Lời Thương Tuyết Nga nói quả thực không sai, là nàng si tâm vọng tưởng, tuy là miệng không thừa nhận, nhưng nàng biết rõ lòng mình, quả thực đã từng loáng thoáng có khát vọng, hi vọng một ngày kia sẽ như lời hán nói, là nàng, trở thành con chim phượng hoàng duy nhất trên cành cây của hán.

Oán hán lừa gạt? Có thể nói buồn cười nhất vẫn chính là nàng, kẻ không biết tự trọng, tất sẽ rước lấy nhục, sao nàng có thể quên đi thân phận của mình, tại sao hết lần này đến lần khác dễ dàng tin vào lời nói của hán mà quên đi thân phận của hán.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, có người nhút nhát rụt rè kêu lên, “Trụ —— Trụ cô nương”.

Thượng Trụ không quay đầu, khép lại lòng bàn tay, không nói một lời đi về phía trước.

Đình Thiện Danh nóng nảy, chạy đến phía trước nàng cản đường, “Ta —— ta thay mặt Dì cả xin lỗi nàng”.

Thượng Trụ nhún nhún mày, “Ta còn việc cần làm, xin người nhường lối cho, được chứ?”

“Ta —— ta ——” Đình Thiện Danh hoảng loạn muốn chết, lại không biết làm thế nào cho phải, huyết khí xông thẳng lên đỉnh đầu, mắt nhìn về phía nàng

khẩn trương đến nỗi ngay cả lời cũng không thể nói cho hoàn chỉnh.

Thượng Trục vượt qua hần tiếp tục đi lên phía trước.

“Không bằng——nàng——ta” mắt thấy nàng sắp đi xa rồi, Đinh Thiện Danh nóng lòng như lửa đốt, chỉ sợ lần này nàng đi rồi có lẽ cả đời mình sẽ không còn cơ hội nữa, rất cục nịnh không được hướng về phía bóng lưng của nàng thốt ra, “Ta có thể cầu hôn nàng không?!”

Tiếng leng keng nhỏ bé vang lên, Thượng Trục vì cả kinh mà toàn bộ bạc trong tay rơi hết xuống đất.

Nàng không thể tin mà quay đầu, bình tĩnh nhìn Đinh Thiện Danh.

“Ta...” Đinh Thiện Danh nhất thời nổi lên dừng khí, “Ta thích nàng đã lâu rồi”.

Nhìn dáng vẻ hần chân tay luống cuống, trong lòng Thượng Trục cảm thấy có chút mới lạ, chẳng biết tại sao lại còn cảm thấy có chút buồn cười, giọng điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng bất giác hơi mềm mại xuống, “Vừa nãy ngươi cũng nghe thấy những lời Tam quân gia nói rồi đó”.

Tuy nói những nhà phú hộ quý tộc đem mấy nữ tỳ ở trong phòng đuổi ra ngoài gả cho người nghèo khó tầm thường là chuyện sớm đã thấy quen lắm rồi, nhưng vốn Thượng Tuyết Nga đối với nàng đã có phản cảm làm sao có thể đồng ý?

“Nàng không cần để ý lời của Di cả đâu”. Về mặt Đinh Thiện Danh kiên trì, giống như đã quyết tâm, “Ta chỉ muốn biết Trục cô nương... tâm ý của nàng như thế nào?”

Nàng cười nhẹ, còn cho là thật nghiêm túc suy nghĩ.

Đợi đến khi Bạch Thế Phi trở về, không lâu nữa sẽ là thời điểm hần cưới Nhị phu nhân Tam phu nhân vào cửa, nàng ở trong phủ này tóm lại là không thể nán lại được nữa. Nàng đã đề lễ rất nhiều thứ, không thể lại cứ như vậy che mắt bản thân tiếp tục sai lầm, chờ đến khi hần và hai vị phu nhân vào cửa xong cho nàng cái nhần mặt thét to bảo nàng làm việc, còn không bằng thật sớm gả cho một gia đình thường dân mà xuất phủ.

Mi dài khẽ run lại một lần nữa nhắc lên, ánh mắt như nước ả chứa chút cô độc cùng tuyệt vọng dừng ở trên mặt Đinh Thiện Danh, hàm răng cắn nhẹ, trên khuôn mặt đột nhiên hiện lên nét đau thương sâu sắc, phảng phất như trong nháy mắt đã tổn hao hết toàn bộ khí lực mà đưa ra quyết định sau cùng.

“Nếu ngươi có thể trong vòng 3 ngày chuẩn bị tốt hôn ước mời bà mỗi tối đây——” nàng xoay người sang chỗ khác, bao la mờ mịt mà nhìn thẳng phía trước, trong giọng nói mang theo nức nở không cách nào che giấu được, cứ thế không ngừng lời có điệu âm giọng đã có chút khàn khàn, “Ta sẽ —— gả cho ngươi.”

Vốn đã bắt đầu hối hận bản thân mình quá lỗ mãng, Đinh Thiện Danh nghe xong lời này toàn bộ ngây người, vui mừng ngoài dự liệu xông thẳng lên đầu, chỉ cảm thấy một cảm giác sôi trào bay thẳng lên vành mắt, “Nàng nói thật chứ?”

Thượng Trục trái lại cười cười, “Chẳng lẽ ngươi thực sự không nhận ra? Sau những lời đồn đãi trong phủ này đã không còn cách nào để ta tiếp tục dung thân, không phải sao?”

Đinh Thiện Danh đỏ mặt lên, vội vàng giải thích, “Nàng hiểu lắm rồi, ta tuyệt không có ý muốn giầu đồ bìm leo”.

“Ta hiểu”. Thượng Trục nhẹ nhàng thở dài, hần chỉ là đường đột thế thôi, thứ nhất đại khái là vì những lời nói kia của Thượng Tuyết Nga mà sinh lòng áy náy, thứ hai có lẽ thấy tình cảnh nàng đáng thương, là động lòng trắc ẩn, xúc động nổi lên nên trong đầu mới có ý nghĩ muốn chiếu cố cho nàng.

“Nàng yên tâm, sau này ta chắc chắn sẽ đối đãi với nàng thật tốt”. Đinh Thiện Danh thấp giọng nói, trong lòng âm thầm nói thêm một câu, cuộc đời này hần tuyệt sẽ không như Công tử Bạch phủ đối xử với nàng bội tình bạc nghĩa.

Thượng Trục gật gật đầu, nếu thật sự có thể nên chuyện, kỳ thật đó là ủy khuất cho hần, trong lòng không phải không cảm thấy thiếu công bằng với hần, chỉ là ông trời đã ở ngay thời điểm này đưa hần đến làm cây cò cứu mạng cho nàng, đã đến mức hít thở không thông rồi, nàng không biết phải nói thế nào chỉ muốn bám lên trên mà thở một cái thôi.

May mà mấy năm nay, nàng cũng để dành không ít bạc, bên người cũng có chút tích trữ, miễn cưỡng cũng có thể chống đỡ, đầu tiên mua mấy chục mẫu ruộng đất của nhà bình thường, hoặc có thể mở mấy gian hàng buôn bán, đem theo qua coi như là đèn bù cho hần.

Trở lại Sơ Nguyệt Đình, đem mọi chuyện nói với Yến Nghênh Mi.

Yến Nghênh Mi từ trên ghế nhảy dựng lên ngay tại chỗ, tức giận mắng, “Muội điên rồi có phải không?!”

Thượng Trục nhàn nhạt mà giật giật khóe miệng, “Tỷ sinh ra ở gia đình phú quý, gả cho nhà phú quý, từ lúc chào đời tới nay không một ngày nào là không phải cảm y ngọc thực, hưởng hết vinh hoa, kết quả có từng vui vẻ?”

Phòng lớn thì thế nào, chính thể thì thế nào, đã từng được sủng ái yêu thương thì thế nào, kết quả bất quá cũng là mỗi ngày ngồi ở trong phòng này, biết rõ có khả năng sau này là ba mươi năm tịch tịch cùng năm tháng, giống như mẫu thân nàng lúc trước.

Yến Nghênh Mi bị nàng đơn giản nói vài câu chặn đến á khẩu không trả lời được.

Thượng Trục bình tình đến kinh người.

“So với ở nơi đây, trong phủ giàu sang phú quý này, cậy nhờ vào tâm tình của người kia mà sống qua ngày, sao không dứt khoát gả cho một người nghèo khó, muội mang theo đồ cưới phong phú qua bên đó, danh chánh ngôn thuận làm một đương gia chủ mẫu, có lẽ còn có thể về nên một đôi bạc đầu giai lão sống hết quãng đời còn lại.”

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Quy mộ hận thành tổn thương

Đình Thiện Danh thế nhưng thật sự làm nên chuyện.

Vốn bằng vào sức lực của một mình hắn, cho dù mài đến hư mòn mép cũng không thể lay động được Thương Tuyết Nga mấy may, bà chẳng những không đồng ý, ngược lại còn nghiêm nghị buông lời chỉ trích, buồn bực không vui mà trở lại phòng quản sự, ỉu xiu giống như rễ cây héo úa, cực kỳ suy sụp tựa người lên bàn.

Đặng Đạt Viên là người tinh mắt nhanh nhạy bức nào, nhìn thấy hắn như vậy, qua loa vài lời nói chuyện, hắn ta liền một năm một mười đem toàn bộ nỗi khổ trong lòng hắn moi ra. Đặng Nhị quân gia nghe xong, muốn cười mà không thể cười, lúc cúi đầu đáy mắt nhanh chóng hiện lên ánh quỷ quyết, giọng điệu có điều ẩn giấu nói có thể giúp hắn một tay, bảo cứ để hắn ta tìm đến nói chuyện với Thương Tuyết Nga.

Thế là hai vị quân gia liền tránh khỏi Đình Thiện Danh bí mật nói chuyện một phen.

“Cháu ngoại của bà đã một lòng một dạ muốn kết thành chuyện hôn nhân này, mà nha đầu Thượng Trục kia cũng đã đồng ý, bà không phải phụ thân hắn cũng không phải mẫu thân, cứ hao phí sức lực mà cản trở như thế, chỉ e ngày sau hắn chẳng những không nhận lòng tốt của bà, gây chuyện không hay còn ghi hận trong lòng, bà tội gì phải làm thế?”

Thương Tuyết Nga thở thật dài một tiếng.

“Nói thì nói vậy, có lẽ Nhị quân gia người cũng hiểu, ngay cả phòng lớn Sơn Nguyệt Đình bên kia, đã cưới về lâu như vậy, ai mà biết được không chừng sau này nàng ta cũng chỉ là một người nhàn hạ dùng để trang trí thôi? Công tử ở phủ ta chưa bao giờ thu qua nữ tỳ trong nhà, tuy rằng ngài ấy vẫn thủy chung không cho nha đầu kia một thân phận rõ ràng, hiện thời lại lừa gạt nàng ta cưới người khác, chỉ có thể khẳng định ngài ấy thật sự đối với nàng ta không có nửa điểm yêu thương. Cái thằng nhóc Thiện kia tuổi hãy còn trẻ, cũng không biết sao lại bị tiểu nha đầu kia mê mẩn tâm hồn, nó không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, bà di kiều ngoại ta đây lại không thể trở mặt nhìn nó tự đâm đầu vào đao bén”.

Đặng Đạt Viên lắc lắc đầu với bà.

“Ta nói Thương thâm nghe, bà có lúc khôn khéo quả thực rất khôn khéo, đến lúc hồ đồ cũng thực quá hồ đồ đấy, không phải chỉ là tạm thời cho hai đứa trẻ kia thành thân thôi sao, hiện thời bất quá là gửi thiệp đính hôn thôi mà. Bà giấu lại mà xem, giao tình của hai người bên Sơn Nguyệt Đình kia không thể so sánh là tầm thường, nếu Trục nha đầu lấy chồng, phu nhân sao tránh khỏi sẽ đưa lên một phần của hồi môn hậu hĩnh, nếu Công tử cũng chính xác muốn êm đẹp thu xếp đẩy nàng ta ra khỏi phủ, dựa theo cách làm người từ trước đến giờ của người tuyết đối sẽ không bạc đãi nàng ta. Nói đi cũng phải nói lại, giả sử sau khi Công tử trở về không vui với chuyện này, ngài ấy sẽ lập tức muốn bà bội ước chặt đứt nhớ nhung của cháu bà, nói không chừng còn đền bù chút tiền cho các người. Bất kể kết quả thế nào, muội muội của bà cũng không hề tổn thất mấy may, ngược lại vô duyên vô cớ nhặt được một đồng tiền lớn từ trên trời rơi xuống”.

Thương Tuyết Nga có chút chần chừ, ít nhiều bị mấy lời của Đặng Đạt Viên một phen làm lay động tâm tư, nghĩ đến muội muội của bà chỉ là một nhà bình dân, tuy là cũng có vài phần ruộng đất, nhưng một nhà trên dưới toàn bộ đều là mặt trời mọc đi làm, mặt trời lặn trở về, gia cảnh quả thực không dư dả, muốn lấy một con dâu có của hồi môn tốt quả thực cũng không dễ dàng.

Trái lại Thượng Trục kia, nàng ta tuy là một nha đầu, công bằng mà nói đáng đáp lớn lên rõ ràng xinh xắn tinh tế, lại thêm đi theo Yến Nghênh Mi xuất thân là Tiểu thư gia đình giàu có, so với mấy tỳ nữ trong phủ này thì trị thư đạt lễ của nàng ta hơn hẳn rất nhiều, nếu bỏ qua không nói đến chuyện Bạch Thế Phi yêu ái đùa giỡn nàng ta, thì thường ngày cũng chưa từng thấy nàng ta giống như mấy tỳ nữ khác cùng cười đùa âm ỉ với bọn gia đình trong phủ, phẩm hạnh cũng coi như là thập phần đoan trang, nữ tử như vậy phối ngẫu với Đình Thiện Danh ngược lại coi như dư dả rồi.

Khiến bà lay chuyển tâm tư nhất hiển nhiên vẫn là trùng trùng điệp điệp những ý nghĩ trong lời nói kia của Đặng Đạt Viên, phải biết rằng chỉ cần Bạch Thế Phi nhúc nhích đầu ngón tay thôi, cũng đủ để một gia đình bình thường khổ cực được hưởng mấy đời áo cơm rồi.

Thương Tuyết Nga nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy có thể thử một lần, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút băn khoăn, không quá khẳng định mà hỏi dò, “Cách này quả thực có thể thành công sao?”

Đặng Đạt Viên thấy trong lời nói của bà đã có chút buông lỏng, đáy mắt sáng lên lại nhanh chóng che dấu đi, vô cùng chắc chắn nói, “Tính tình Công tử

không phải bà cũng rất rõ hay sao, cho dù sau khi ngài ấy trở về quả thực không vui, bất quá nhiều lắm là đem mọi chuyện dọn dẹp lại thôi, không đến mức đi so đo với bọn người hầu chúng ta đâu”.

Trong phủ ngoại trừ Bạch Thế Phi thì Đặng Đạt Viên là tài cán xuất sắc nhất, thời gian qua đã nhìn thấu mọi chuyện cực kỳ chính xác, nói như vậy, cứ theo lời hần hần là không sai đâu, cuối cùng Thương Tuyết Nga cũng yên lòng, trong lòng đưa ra quyết định, nghĩ lại sợ sai sót để lỡ cơ hội tốt, vội vàng từ biệt hần.

Sau khi quay người đi, thần sắc Đặng Đạt Viên lại loáng thoáng trở nên lo lắng trùng trùng.

Thương Tuyết Nga tìm được Đinh Thiện Danh, cũng không nói nhiều lời nữa, chỉ dặn dò hần lập tức trở về nhà bảo mẫu thân mời chị dâu tới, bà ở bên này sẽ tìm đến cửa hàng bán đồ trang sức Thủy Hoa Lưu thường hay buôn bán qua lại với Bạch phủ, hai người họ sẽ cùng làm người mai mối, bà sẽ giúp hần lo chuyện hôn nhân này.

Đinh Thiện Danh vui mừng quá đỗi, lại sợ Thương Tuyết Nga trong giây lát sẽ đổi ý, cũng vô tâm không muốn hỏi nhiều chuyện Đặng Đạt Viên thuyết phục bà như thế nào, chỉ có vội vàng vàng một đường chạy ra cửa, về nhà cầu mẫu thân đến.

Sáng sớm hôm sau, bà mới liền mang đầy đủ lễ vật đã được chuẩn bị đến Sơ Nguyệt Đình, trong lòng Yến Nghênh Mi có muôn vàn không muốn, nhưng vẫn không cản được quyết tâm của Thượng Trụy, hôn ước của nàng và Đinh Thiện Danh cứ như vậy vội vàng gấp rút mà định xuống.

Còn chưa đến giữa trưa, trong phủ đã giống như nồi cháo được đun sôi cứ thế truyền ra tin tức này.

Hậu tri hậu giác, Thiệu Ân dậm chân với Đặng Đạt Viên, “Ngươi không ngăn cản thì thôi đi, sao lại còn có chủ tâm giấu ta giết dây Đại muội từ làm chuyện này, giờ ngươi nói xem, đến lúc Công tử trở về làm sao ăn nói với ngài đây?!”

Trên mặt Đặng Đạt Viên cũng tương tự mang vẻ sầu lo, nhưng càng nhiều hơn là bất đắc dĩ, hơi mỉm cười nói, “Dĩ nhiên ta cũng biết chuyện này đã đi quá xa rồi, nhưng thực sự không còn cách nào khác, nếu ta không làm vậy, đợi đến khi Công tử trở về mới thật sự là không biết làm sao ăn nói với ngài đó”.

Thiệu Ân khẽ giật mình, nói vậy là có ý gì?

Đặng Đạt Viên đã ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa.

Bên trong Bạch phủ, đề tài Thượng Trụy hứa hôn với người ta xôn xao suốt mấy ngày, rốt cục cũng phai nhạt dần.

Đang lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều vừa lên, trong ngoài thành Khai Phong khói bếp lượn lờ, mỏng manh như sợi tơ, lúc này có hai con tuần mã một trước một sau từ đằng xa phi nhanh tới, cuối cùng quất lên một tiếng dừng lại trước phủ đệ Bạch phủ to lớn đồ sộ, Bạch Thế Phi và Bạch Kính hai chủ tớ đã rời nhà nửa tháng rốt cục trở về.

Bạch Thế Phi xoay người xuống ngựa, ném dây cương cho nô bộc bước tới dẫn ngựa, áo trắng đón gió đi thẳng vào trong.

Thiệu Ân và Đặng Đạt Viên sớm đã nghe tiếng cùng nhau chạy ra đón.

Gương mặt còn mang mệt mỏi, Bạch Thế Phi một bên đi thẳng vào trong sảnh, một bên nghiêng đầu nhìn về phía sau lưng Thiệu Ân, Đại quân gia liền bước lên phía trước, đem mọi chuyện xảy ra sau khi hần rời phủ đều giản lược nắm lên, lúc nói đến chuyện Thượng Trụy trong lúc vô tình biết được hần sẽ kết hôn với Trương Lục Dạng, không tránh khỏi rõ ràng kỹ lưỡng mà thuật lại một phen.

Thế Phi sau khi nghe xong, sắc mặt mệt mỏi lộ ra chút cười khổ, “Giờ nàng đang ở đâu?”

Thiệu Ân cùng Đặng Đạt Viên liếc nhìn nhau, lần thứ hai cúi đầu lo lắng nói, “Công tử, còn một việc nữa”.

“Chuyện gì mà áp a áp ứng vậy, nói”.

“Trụy cô nương và cháu ngoại của Thương quân gia... đã đính hôn rồi”.

Bạch Thế Phi đột nhiên đứng lại, xoay người, đôi mắt đầy tơ máu mờ to, ngạc nhiên khó hiểu mà nhìn trừng trừng Đặng Đạt Viên, “Ngươi lặp lại lần nữa?”

Đặng Đạt Viên lúc này vén tà áo trước lên, quỳ xuống, “Tiểu nhân thật sự không còn cách nào khác, cuối cùng không thể không dùng hạ sách này, cam lòng nhận trách phạt của Công tử”.

Bạch Thế Phi hần hần, lo nghĩ trong lòng liên tục xuất hiện, chấp tay sau lưng mạnh mẽ đi về phía trước vài bước, lại xoay người trở về, rốt cục vẫn nhịn không được bất chợt đưa tay ra, chỉ vào hần lớn tiếng tức giận mắng, “Ta bảo ngươi diễn một tuồng kịch, chứ đâu có bảo ngươi đem nàng bức ra khỏi phủ! Ngươi cho dù chỉ có ba phần đầu óc cũng đâu thể đem mọi chuyện biến thành thế này được!”

Sắc mặt Đặng Đạt Viên trầm tĩnh, cũng không cãi lại, chỉ dập đầu nhận tội.

Lúc này Thiệu Ân ở bên cạnh đã ít nhiều nhìn ra manh mối.

Nghĩ đến lời hứa lúc Bạch Thế Phi trước khi đi đã âm thầm dặn dò lại, mà Đặng Đạt Viên đem chuyện này ra xử lý rất thật, ngay đến mình cũng là từ đầu tới cuối bị mơ mơ màng màng, hẳn ta còn dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong thúc đẩy hôn ước của Thượng Trụ, bây giờ nghĩ lại, những lời đồn đãi bị cảm đoán trong phủ trước đó xem ra cũng có liên quan tới hẳn ta rồi.

Nghiêm mặt đối diện với cấp dưới trung thành và tận tâm quý trọng không dám đứng dậy, Bạch Thế Phi chung quy lại không thể mắng được nữa, mạnh mẽ trấn áp cơn tức giận trong lòng ngực, quát Thiệu Ân, “Nàng đang ở đâu?”

Thiệu Ân vội trả lời, “Nghe nói là đang ở hậu hoa viên.”

Bạch Thế Phi phát tay áo bỏ đi.

Cho đến khi hẳn đi xa rồi, Bạch Kính ở một bên mới nhẹ giọng thì thầm, oán trách không thôi, “Hai vị quân gia cũng thiệt là, Công tử nhận được thư liền ngày đêm gấp rút chạy trở về, mấy ngày nay ăn cũng ăn không ngon, ngủ cũng không ngủ đủ, các người tốt xấu cũng nên để cho ngài ngồi xuống uống một ngụm trà nghỉ ngơi một lát trước đã chứ”.

Trời xuân se lạnh, gió đêm thổi vào Lâm Uyển, trên mặt hồ Thu Thủy bát ngát, từng làn sóng nhẹ rung động.

Có một bóng dáng tiêu điều nhỏ bé đơn độc ngồi trong đình ở giữa hồ, chiếc bóng lặng lẽ chiếu trên mặt đất bị ánh tà dương cuối đông dần dần kéo dài ra, phẳng phất như cả người đã hòa vào trong gió, như con tò te được nện bằng đất sét không hề nhúc nhích động đậy, chỉ lẳng lặng nhìn bầy nhạn bay qua mặt hồ bao la bát ngát, lúc lao thẳng về phương xa mờ mịt còn phát ra một tiếng kêu rên rĩ.

Suốt mấy ngày nay nàng không hề bước ra khỏi cổng chính, cửa sau cũng không đi, gần như không hề ra khỏi Sơ Nguyệt Đình, đối với những lời đồn đãi bóng gió ở bên ngoài hoàn toàn bỏ mặc, duy nhất làm nàng khó chịu chính là Văn Tĩnh, Văn Ngọc cùng với Văn Lộng trước đó vốn cũng có giao tình tốt mà giờ chỉ còn kém triệt để trở mặt với nàng mà thôi.

Bọn họ nhất trí cho rằng nàng làm như vậy là có lỗi với Bạch Thế Phi.

Nàng chẳng có lòng dạ nào giải thích, cảm giác đau khổ trong đó, căn bản không thể nói được với người khác.

Bên tai truyền đến những âm thanh rất nhỏ, giống như tiếng của chiếc hài thêu hình những đụn mây mềm mại đang lơ đãng giẫm lên những viên sỏi nhỏ sắc bén, bước chân vì vậy mà phá vỡ đi không gian im ắng tĩnh lặng lúc này.

Nàng vẫn không nói gì mà chỉ trông về phía xa, ngay sau đó Thượng Trụ từ trên lan can bằng đá như muốn nhảy dựng lên.

Xa nhau nửa tháng, nỗi tương tư cùng lo lắng sớm đã tích tụ thành khổ sở không thể tả, nhưng mà trong tích tắc nàng nhìn thấy ai kia đôi mắt đen hiện rõ kinh hãi, cùng với nhiệt độ bỗng nhiên hạ xuống đến cực lạnh, khiến trong ngực Bạch Thế Phi một trận bi thương, rất nhiều điều muốn nói cứ như vậy dừng lại trên môi, rốt cuộc không nói nên lời.

Thượng Trụ lạnh lùng ngưng mắt liếc nhìn hẳn, cực lực khống chế đáy lòng hơi hơi rối loạn.

Ngăn cách hơn mười ngày đêm giờ gặp lại, giữa khung cảnh hoàng hôn bên hồ, hai bên tóc mai đen của hẳn như nhiễm một lớp bụi sương, trên gương mặt vốn tuấn tú trong sáng nhũn nhũn lúc này hiện rõ vẻ mệt mỏi, đôi mắt tinh anh nhàn nhạt toả máu không còn thâm sâu như nước, bạc môi mới đầu gât gât, cuối cùng lại im lặng nhấp nhẹ, sóng mắt lưu chuyển như ẩn chứa một chút bi thương sâu xa khó hiểu, phẳng phất như bất đắc dĩ, lại dường như đang che giấu đi vẻ thất vọng, cả người nhìn qua mỗi một không chịu nổi.

Chẳng biết tại sao, hẳn như vậy lại khiến nàng cảm thấy hoàn toàn lạ lẫm, trong lòng loáng thoáng có chút bối rối khó hiểu.

“Nàng không thể đợi đến lúc ta trở về sao?” Hẳn rốt cục mở miệng, giọng nói rất nhẹ rất nhẹ, mang theo chút tự trách, lại vẫn giấu không được chút u oán buồn bã, sao nàng phải tuyệt tình như vậy, ngay cả cơ hội giải thích một lần cũng không cho hẳn?

Thượng Trụ rũ người xuống, hai bàn tay nhỏ bé trong tay áo dần dần nắm thành quyền, móng tay bởi vì dùng sức quá độ mà đâm vào chính mình đau đến tận tim, khuôn mặt nhỏ nhắn cổ kềm chế không chịu nhìn lại hẳn, cũng không chịu nói, ‘vua muốn cưới người khác, thiếp muốn gả ra ngoài’, việc đã đến nước này, nhiều lời có ích gì?

Không lâu nữa, cả hai sẽ ở trên hai con đường thẳng.

Nàng nhắc chân bước ra khỏi đình, từng bước một đi qua trước người hẳn.

Bạch Thế Phi ngơ ngác nhìn làn sóng lăn tăn hiện trên mặt hồ, ngực vô biên vô hạn chua xót cuối cùng hóa thành cơn gió nhẹ, thê lương nói nhỏ, “Nếu nàng đối với ta có nửa phần tin tưởng, thì ta đâu cần phải chất chứa nhiều giấu giếm đối với nàng”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Sâu tiêu kinh hồn loạn

Sau khi trở lại Sơ Nguyệt Đình, Thượng Trục cũng không nhắc tới chuyện đã gặp Bạch Thế Phi với Yến Nghênh Mi.

Từ lúc Bạch Thế Phi rời khỏi phủ, Yến Nghênh Mi liền một mực ở lại trong phòng dùng bữa, cũng cho lui cả mấy nha đầu hầu hạ, Thượng Trục vẫn như mấy ngày trước đây, lê mà lê mà ở lại trong phòng làm chút ít chuyện vặt vãnh có cũng được không có cũng không sao, tận lực tránh không đến chỗ góc phòng ăn cùng dùng cơm với bọn Văn Tĩnh.

Nàng vô tâm nói cho chính mình, cũng không muốn nghe hấn dạy bảo người.

Giờ này khắc này, nàng không muốn nói chuyện với bất luận kẻ nào.

Bên trong phòng ăn trống không, chỉ có nàng ngồi một mình, đồ ăn trên bàn đều đã nguội lạnh, nàng như có như không mà gấp lấy một chút thức ăn ăn với cơm, kỳ thật hoàn toàn ăn không biết ngon. Đang ăn nữa chừng, có nô bộc đem tới một đĩa rau nóng hổi, nói là phòng bếp đem thêm đồ ăn lên. Mặc dù không thèm ăn, cũng vẫn gấp mấy miếng.

Ăn xong bữa tối trở về, Yến Nghênh Mi cũng không có chuyện gì, phân phó một đám người hầu trở về phòng nghỉ ngơi.

Nàng nằm ở trên giường, lẩn qua lẩn lại, kỳ thật một chút cũng không muốn nhớ, nhưng trong đầu vẫn luôn không tự chủ được, mỗi lần nhớ lại chuyện hấn nói, đáy lòng lại giống như bị cái gì đó níu chặt lôi kéo một phát, lúc rầu rĩ lúc đau đớn, khó chịu không cách nào hình dung.

Rất cực thật vất vả vượt qua buổi rồi, lại khó ngủ dị thường, ngay cả chút gió thổi cỏ lay ngoài cửa sổ cũng mơ mơ màng màng mà mở to mắt nhìn ra, hồn mộng trong bóng tối tìm không thấy điểm dừng, khoảnh khắc mờ mịt, mới cảm giác được thì ra mình đang nằm trên giường, lại xoay người chớp mắt ngủ tiếp.

Cứ như thế bị quấy nhiễu vài lần, dần dần cảm thấy trên mặt giống như có luồng khí nóng muốn bốc hơi ra ngoài, thân thể hết sức yếu ớt, ngay cả xoay người cũng không có sức, mà trong ngực bụng hình như có một khối khí tích tụ không tiêu tan, ngột ngạt trướng lên rồi xoay đảo, ngột ngạt đau nhức càng tăng thêm, như muốn nôn ra.

Nếu tiếp tục nhịn thêm nữa, thật sự sẽ chịu không được, môi lưỡi khô đắng nàng từ trên giường đứng lên, vươn tay hướng đến chiếc bàn trước giường muốn cầm ấm trà và ly, nhưng lúc rót nước tay mềm nhũn, ấm trà trượt xuống chạm vào ly, choang một tiếng rơi xuống đất vỡ tan.

Trong bụng một trận cuộn cuộn, vịn bàn bên cạnh nôn ra.

Trong đêm khuya mọi âm thanh đều yên tĩnh, âm thanh ly tách vỡ vụn vang lên rõ ràng kinh người, khiến Văn Tĩnh ngủ ở phòng bên giật mình tỉnh lại, tập trung tư tưởng nghiêng tai lắng nghe, nghe thấy bên phòng Thượng Trục có tiếng vang phát ra, nàng đứng dậy cầm đèn đi xem, đẩy cửa phòng khép hờ ra, còn buồn ngủ hỏi, “Trục từ người sao vậy?”

Thượng Trục đang nôn trên đất chỉ cảm thấy yết hầu vừa trợt, phụt một cái phun ra một ngụm máu.

Con buồn ngủ của Văn Tĩnh lập tức toàn bộ bay mất, kinh hãi kêu lên một tiếng, buông ngọn đèn trong tay ra chạy qua vỗ lưng cho Thượng Trục.

Tiếng bước chân vang lên, Yến Nghênh Mi cũng đã khoác áo trên vai chạy tới, “Chuyện gì vậy? Qua nửa đêm rồi còn ầm ĩ chuyện gì?” Mắt vừa thoáng thấy trên đất một ngụm máu, bị dọa sợ, gấp giọng phân phó Văn Ngọc vừa mở cửa vào tới, “Nhanh! Báo Thiệu quân gia đi mời đại phu ngay! Nhanh lên!”

Thượng Trục suy yếu tựa vào cánh tay Văn Tĩnh, khóe môi còn dính một chút máu, miễn cưỡng giữ vững tinh thần cười nhẹ với Yến Nghênh Mi, hữu khí vô lực mà nói, “Muội không sao, hơn nửa đêm rồi... Đừng tìm Thiệu quân gia...”

Văn Ngọc tới xem xét, cũng cả kinh không nhẹ, vội vã cầm đèn lồng chạy ra cửa.

Yến Nghênh Mi vừa gấp vừa giận, “Đã phun máu ra rồi còn nói không sao?! Văn Tĩnh, người đỡ nàng ấy qua phòng ta đi, lấy thêm chăn giường tới cho nàng ấy, thêm than lửa nhiều một chút, cũng nấu một ít nước ấm qua luôn”.

Toàn thân như nhũn ra, Thượng Trục dần dần chìm vào hôn mê, trên người liên tục không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh, người suy yếu đến nỗi ngay cả mí mắt cũng không nâng lên nổi, chỉ toàn bộ dựa vào hai người họ.

Yến Nghênh Mi cùng Văn Tĩnh hợp lực thu xếp rất lâu, rốt cục từ trong đình viện truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, Văn Ngọc dẫn theo Thiệu Ân cùng đại phu vội vã chạy tới.

Đại phu bắt mạch cho Thượng Trục, thấy nàng thổ huyết, vừa cẩn thận hỏi han tình hình, cuối cùng nói, “Không sao đâu, chỉ là ăn nhầm đồ thôi, cộng thêm nhiễm gió lạnh bên ngoài, trong lòng buồn bực mà ra”.

Yến Nghênh Mi khó hiểu, “Nếu chỉ là phong hàn sao lại thổ huyết?”

“Huyết kia màu sắc tím đậm, chứng tỏ tích tụ đã lâu, có lẽ vị cô nương này từng bị ngoại lực làm thương tổn đến nội tạng, lần này bệnh đến kéo theo buồn bực mà sinh ra biến hóa, nhiệt nóng theo máu, dồn ép bách huyết gây nghịch khí, phu nhân không cần lo lắng, lão phu sẽ kê đơn tiêu tan hàn tính giải nhiệt cho nàng ấy uống qua ngày sẽ không sao nữa”.

Yến Nghênh Mi nghe ông ta nói đạo lý rõ ràng, cuối cùng yên tâm một chút.

Hỗn loạn nửa đêm, lúc Thiệu Ân cùng đại phu rời khỏi Sơ Nguyệt Đình, xa xa sắc trời đã có chút mờ sáng.

Sau khi tiễn đại phu đi Thiệu Ân lặng lẽ tiến vào Đệ Nhất Lâu.

Gian phòng ngày thường hết sức thoáng đãng giờ phút này hoàn toàn bị bao phủ một loại tối tăm tĩnh lặng, trong sảnh, một điểm sáng nhỏ cũng không có, giống như có một đôi cánh đen to lớn giương lên, đem toàn bộ ánh sáng trên thế gian che khuất đi, đẩy gian phòng vào bóng tối sâu thẳm nhất, khiến cho phần hắc ám ở bốn phía Đông Tây Nam Bắc đều lan tràn như không thấy tận cùng.

Trong gian phòng tối đen như vậy, một người im ắng ngồi cạnh chiếc bàn thư án bằng gỗ tử đàn giữa phòng, hai khuỷu tay chống trên mặt bàn, tay áo rơi vãi trên bàn, chén rượu trong tay đưa đến bên môi, chậm rãi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, tay trái cầm bầu rượu chậm rãi rót đầy, nâng lên, lại một lần nữa đặt chén rượu bên môi, chất rượu nồng trong khoảnh khắc theo cổ họng trôi xuống.

Mãi đến khi từ hành lang chỗ mái hiên khẽ truyền đến tiếng bước chân, chén rượu trong tay Bạch Thế Phi mới dừng lại một chút.

Ánh sáng từ trong đèn lồng soi rõ người đứng ngoài cửa, Thiệu Ân thấp giọng nói, “Đại phu đã xem qua, có trúng một ít độc, bởi vì dùng liều lượng nhỏ nên không đáng lo, tiểu nhân đã phân phó xuống dưới hầm một chén súp linh chi cho Trụy cô nương trừ độc, đến mai lại uống hai viên tể dược sẽ không sao nữa”.

Ánh sáng màu đỏ lò mờ nhẹ nhàng chiếu rọi, vẻ mặt Bạch Thế Phi như đá chạm khắc, ngay cả giọng nói chuyện cũng bình tĩnh, “Khổ cực rồi, đi nghỉ ngơi đi.”

Thấy hán khác thường như thế, lời nói biểu lộ hoàn toàn không giống trước đây, Thiệu Ân cũng không dám nhiều lời, chỉ khom người lui ra.

Chén rượu trong tay ở trong bóng tối lại một lần nữa đặt bên môi, Bạch Thế Phi chậm rãi uống cạn.

Lần đó đập tuyết tìm mai, nghe thấy tiếng sáo mà tiến về phía trước, phảng phất như đã là chuyện của kiếp trước.

Tối nay, nếu hán cứ như trước mà ra khỏi Đệ Nhất Lâu, vậy thì một phen khổ tâm của Đặng Đạt Viên sẽ như nước chảy về biển đông.

Thật lâu sau, đặt chén rượu xuống, hai tay tựa trên bàn, lúc đứng dậy, tay áo hình mây rối loạn, không ai trông thấy ánh mắt sắc lạnh lúc này đã dần ngưng tụ thành lạnh buốt cực độ, tức giận cùng sát khí đồng loạt xông lên.

Ngày sau sẽ có kẻ phải hối hận vì chuyện hôm nay, tuyệt đối hối hận vì đã động vào hán, Bạch Thế Phi.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Rơi lệ vì ai

Cửa Tuyên Đức nguy nga tráng lệ, trong cung Khánh Thọ, Chu Tấn đang thuật lại mọi chuyện với Lư Nga.

“Mấy ngày nay Bạch công tử chưa từng đến Sơ Nguyệt Đình”.

“Một lần cũng không đi?” Lư Nga tỉnh tởm đưa ra nghi vấn.

“Đúng vậy, bắt đầu từ khi nha đầu kia bị bệnh thì trở nên biếng ăn, hán từng phân phó xuống dưới bảo đầu bếp nấu ngư thủy, gân nai, tay gấu... những loại nguyên liệu quý báu chưng thành cháo bát bửu, còn dặn dò Thiệu quản gia mỗi bữa nhất định phải nấu một chén súp bách niên sâm đem qua”.

Lư Nga kéo dài giọng nói, “Theo ý người thì... hán đối với nha đầu kia là có tình hay vô tình?”

Nếu Bạch Thế Phi đối với nha đầu kia có tình, vậy tại sao tin tức truyền về, hán lại chưa từng liếc qua nàng ta lấy một lần, chỉ chuyên tâm một lòng chuẩn bị cho hôn sự sắp đến, còn nếu nói hán vô tình, sao lại vì bệnh tình kia mà đặc biệt dặn dò bọn người hầu chăm sóc chu toàn.

Thái độ như thế khó bề phân biệt, khiến người ta khó hiểu.

Thần sắc Chu Tấn cẩn thận mà kính cẩn trả lời, “Ty chức chỉ nghĩ, nếu hấn thật lòng ưa thích nha đầu kia, lẽ ra sẽ không thể hiện trước mắt như vậy, khiến cho mọi người trong phủ đều biết”.

Bạch Thế Phi gần đây làm việc luôn cẩn thận, nếu hấn thật lòng thế nào lại không phòng bị phía Thái hậu?

Ngẫm nghĩ kỹ một chút, trước đó hấn nhàn nhã ra ngoài làm việc, trước khi đi còn dặn dò người hầu âm thầm chuẩn bị chuyện hôn nhân, biểu hiện cho thấy muốn gặt nha đầu kia dường như sợ nàng ta náo loạn tức giận, nhưng kỳ thực nói không chừng là hấn cố ý làm vậy, bản thân trong tình hình gấp rút mà tránh thoát đi, đem củ khoai lang nóng phòng tay ném cho quản gia xử lý.

Một chiều này, tránh mà như không tránh cực kỳ cao minh, nha đầu kia nếu không biết chuyện, phiền toái cũng không lây nhiễm lên thân hấn, dù sao hấn ăn cũng đã ăn rồi, không quá vài ngày nữa còn có hai vị phu nhân mới cưới về chờ hấn. Đợi đến khi nha đầu được hấn tuyển chọn kia hạ hỏa trở lại, nếu nàng ta có thể không tức giận nữa mà hồi tâm chuyển ý, hấn sẽ tận hưởng tề nhân chi phúc*, có sao lại không làm?

((*tề nhân chi phúc: người có nhiều phúc phần, gái đẹp vây quanh))

Lưu Nga trầm ngâm nửa ngày.

“Ý của người là —— Thế Phi đối đãi với nha đầu kia so với thủ pháp làm việc thường ngày của hấn hoàn toàn bất đồng?”

“Đúng vậy.”

Một người đàn ông nếu đã động tình với phụ nữ, sao có thể tràn đầy tính toán như thế? Huống gì đối với loại Công tử con nhà gia thế như hấn, nói cho cùng có ai là không có mối nói cũ? Dù có sùng một thể thiếp nào đó, bất quá cũng chỉ là động tình nhất thời, làm gì có chuyện yêu thương lâu dài, đùa bỡn với mấy tùy tùng thị tỳ lại càng là chuyện cực kỳ tầm thường rồi.

“Đừng nhìn Thế Phi tuổi trẻ như thế, lòng dạ hấn có khi là thâm sâu khó dò đó”. Bên trong càng là ý chí sắt đá, trên mặt sẽ càng ôn hòa hợp lòng người, Lưu Nga dừng lại câu chuyện, ngưng mảy suy tư một lát, “Lấy tính khí bướng bỉnh lì lợm như hấn, nếu nói hấn khẳng định một lòng đối với một nữ tử, Ai gia quả thật không quá tin tưởng, có điều —— người nghĩ đến được sợ là hấn cũng đã sớm nghĩ tới rồi, hấn vì nha đầu kia giống trống khua chiêng như thế, ngược lại khiến Ai gia cảm thấy chưa hấn chỉ là phô trương thanh thế”.

“Theo ý của Thái hậu thì —— “

“Ai gia cho người động đến nha đầu kia, hành động lần này là vì xao son chán hồ*, để hấn biết Ai gia mặc dù không đối phó hấn, nhưng muốn giết người bên cạnh hấn thì dễ như trở bàn tay, mà hấn không che không dấu đặc biệt che chở, chỉ sợ cũng là cố ý để cho Ai gia xem, rõ là có tìm tòi trước khi hành động”.

((* xao son chán hồ: giống như giết gà dọa vịt))

“Ý của Thái hậu là, trước tiên hấn đem nha đầu kia nâng lên cao, sau đó lại căn cứ theo xử trí của Thái hậu đối với nha đầu kia mà thăm dò xem Thái hậu đối với hấn có thái độ như thế nào?”

Lưu Nga gật đầu, “Chim khôn chọn cành mà đậu, Ai gia rốt cuộc là chân chính tán thưởng hấn, hay chỉ thuần túy thăm nghĩ muốn lợi dụng hấn? Nếu ngay cả điểm ấy mà hấn cũng chưa từng suy nghĩ kỹ càng thăm dò một phen đã quy hàng Ai gia, thế thì Ai gia ngược lại không thể không hoài nghi hấn có mưu đồ rồi”.

Trên mặt Chu Tấn lộ vẻ chột hiểu, “Vẫn là Thái hậu suy nghĩ chu toàn”.

Cùng lúc đó, trong thư phòng bày biện đẹp đẽ thanh nhã của Bạch phủ.

Sau khi nghị sự xong, tất cả các quân sự quản lý bất động sản lục tục rời khỏi.

Đặng Đạt Viên nhin không được hỏi, “Công tử không sợ Thái hậu thực sự ra tay hạ độc thủ với Trụy nha đầu hay sao?”

Bạch Thế Phi cười nhạt một tiếng, “Bà ta trước sau như một dè dặt cẩn thận, không nắm chắc được ý đồ của ta trước tuyệt sẽ không tùy tiện hành động đâu”. Thực tế đối với chuyện đính hôn của Thượng Trụy, sau khi hấn trở về chẳng những không có tiến hành cản trở, ngược lại còn mặc kệ nó, dù Lưu Nga có nghĩ đến hồng da đầu chỉ sợ cũng nghĩ không ra, Thượng Trụy đối với hấn là quan trọng cỡ nào.

Hấn cứ hừ hừ thực thực mà làm việc khó tránh khỏi sẽ khiến người trời sinh tính đa nghi như Lưu Nga hiểu lắm, mặc dù hấn đối với Thượng Trụy có vài phần yêu thích bất quá cũng đem nàng ra làm quân cờ, khiến Lưu Nga tin rằng hấn tuyệt không có khả năng vì chuyện sống chết của một nô tỳ thấp kém không có ý nghĩa mà chịu ảnh hưởng, bà ta không thể không lo lắng —— có lẽ hấn cũng không thêm để ý bên người có nhiều thêm hay ít đi một nha đầu thị tẩm, nhưng bà ta thì lại không thể dễ dàng phạm phải sai lầm vì giết quân tốt mà ném đi con xe.

Bởi vậy, lúc này đem Thượng Trụy bày ra ngoài sáng so với che giấu sẽ an toàn hơn.

“Có muốn xử trí kẻ hạ độc kia không?” Đặng Đạt Viên lại hỏi.

Đôi mắt Bạch Thế Phi trở nên lạnh lẽo, cười lạnh nói, “Ngày thường ăn của ta dùng của ta làm việc cho ta, nhưng quay đầu lại chỉ vì chút ít lợi lộc nhỏ nhặt mà bán đứng ta, cũng không ngẫm nghĩ liệu bản thân có còn mạng mà tiêu xài tiền của phi nghĩa hay không, loại người ngu xuẩn này không nhọc

người đi đối phó, Thái hậu bên kia sẽ diệt khẩu thôi, chỉ là ta không thích mấy loại dơ bẩn lòn vồn trước mắt, tự dung trộn lẫn vào trong phủ thanh tịnh, người tra cho rõ ràng rồi đuổi đi đi”.

“Tiểu nhân hiểu rõ”. Từ sớm đã tra ra kẻ nào có hành động bất hảo, giờ thì coi như xong, muốn tìm lý do đem người đánh đuổi ra ngoài còn không dễ dàng ư?

Bạch Thế Phi quay đầu liếc hắt hắt một cái, “Tiểu Trụ sao rồi?”

“Sức khỏe của Trụ cô nương ổn rồi, chỉ là còn có chút suy yếu”. Đặng Đạt Viên dừng một chút, hạ thấp giọng, “Cháu ngoại của Thương quân gia có tới mấy lần, bất quá đều bị chặn ở ngoài Sơ Nguyệt Đình”.

Bạch Thế Phi không vui mà hừ nhẹ một tiếng, “Xem người làm chuyện tốt gì kia.”

Đặng Đạt Viên không dám lên tiếng, chỉ khom người lạy dài.

Bạch Thế Phi đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi ngang qua bên cạnh hắt hắt giống như nhớ tới chuyện gì, nghiêng đầu nói với hắt, “Đi gọi Thiệu Ân làm hai chuyện, một là ở trong Sơ Nguyệt Đình bố trí một gian phòng ngủ, thứ hai, mời một thầy phong thủy đạo hạnh cao thâm đến phủ xem một chuyến”.

Ra cửa, lúc đi qua phòng ăn thấy bên trong có mấy người hầu đang bày biện đèn cầy ánh đào, trong lòng hắt chợt nghĩ, phân phó nô bộc chọn lựa mấy thứ trái cây trong mùa rồi theo hắt cùng đến Sơ Nguyệt Đình.

Nhờ Thiệu Ân đặc biệt an bài điều dưỡng tỉ mỉ, sức khỏe Thương Trụ hầu như đã khôi phục lại, không còn muốn nằm trên giường nghỉ ngơi nữa, nhưng bởi vì mấy ngày nay sinh bệnh nên kén ăn, trận bệnh này khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại gầy gò thêm một vòng.

Yến Nghênh Mi thấy Bạch Thế Phi thủy chung không hề đến Sơ Nguyệt Đình liếc mắt nhìn một chút, trong lòng đã từng âm thầm cảm thấy không đúng, lên gọi Thiệu Ân tới hỏi han, nhưng ông ta chỉ đưa đây rằng Công tử lúc này đặc biệt bận rộn, không bắt được trọng điểm, nàng quay sang nói bóng nói gió với Thương Trụ, nhưng vẫn là cái gì cũng hỏi không ra, nghĩ đại khái chắc là vợ chồng son giận nhau nên không được tự nhiên thôi.

Thấy sức khỏe Thương Trụ ngày từng ngày chuyển biến tốt đẹp, nghĩ lại mấy ngày nay tiêu tụy, trong lòng Yến Nghênh Mi thầm than, ngày đón dâu của Bạch Thế Phi càng lúc càng gần, nếu cứ tiếp tục như vậy cuối cùng không phải là cách.

“Không phải ta muốn nói muội đâu, Bạch công tử kia lấy một người hay lấy hai người, lấy hai người hay lấy ba người, thì có gì khác nhau đâu? Muội làm gì đề ý như thế”.

Thương Trụ cúi đầu không lên tiếng.

“Chúng ta thân là nữ, chỉ cần có thể mỗi ngày trông thấy người trong lòng đã cảm thấy mỹ mãn rồi, có thể có một chút ‘long bàn hùng cứ’ hậu thế, thí dụ như Bạch công tử nè, tài trí tao nhã như vậy, nhất định là loại người muốn làm nên đại sự, muội cứ ép buộc hắt cả ngày trăm mê trong oanh oanh yến yến, mấy chuyện nhi nữ thường tình này với muội, chẳng phải là ủy khuất hắt sao?”

Thương Trụ há to miệng, cuối cùng vẫn là im lặng.

“Ta biết rõ trong lòng muội đang nghĩ gì, hắt không nên lừa gạt muội, lại càng không nên suốt mấy ngày nay đều chưa từng bước vào Sơ Nguyệt Đình nửa bước, chỉ là tất cả những chuyện đàn ông làm, đều có một loại quy củ riêng của họ, phụ thân ta làm việc trước nay chưa từng nhấn nhá qua với mẫu thân ta điều gì, nhưng mặc dù hắt không nói, muội lại cũng không biết đi hỏi hay sao?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, câu chuyện của hai người bị cắt đứt.

Thương Trụ mới ngẩng đầu lên, đã thấy Bạch Thế Phi dẫn nô bộc bước vào cửa.

Trong nháy mắt bốn mắt giao nhau, đáy mắt hắt phảng phất như có ngàn vạn cảm xúc, một chút giống như tràn ra thật sâu áy náy, sau bỗng chốc lại như ẩn chứa vô hạn yêu thương.

Sau khi Yến Nghênh Mi thỉnh an Bạch Thế Phi xong, trong nháy mắt đem cả đám người hầu toàn bộ cho lui, mình cũng mượn cớ rời đi, gian phòng to như vậy lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại hai người họ, một nhìn chăm chú một muốn tránh không chịu nhìn qua.

Dù có thiên ngôn vạn ngữ, giờ phút này cũng không có cách nào phân trần, phải làm thế nào nói cho nàng biết, hắt vốn là bất đắc dĩ.

Nếu đề chậm nữa, chỉ sợ cũng không thể.

Bạch Thế Phi đi qua, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh, cầm một trái quýt lên lột vỏ thật tốt, gỡ sạch sợi thô trên múi, lần lượt đưa qua, ôn nhu mềm giọng, “Quân gia nói nàng thủy chung ăn không ngon miệng, cái này là quýt Phúc Châu mới đưa tới đó, ta đã ăn thử rồi, ngọt mà mát lạnh, ngon miệng lại giải khát, nàng ăn một chút nhé?”

Trong lòng Thương Trụ chua xót như sóng ngập trời, một trận khí nóng đập thẳng vào đáy mắt, cơ hồ như cố nén mà không được, nàng nhanh chóng quay lưng đi, không muốn để hắt thấy nàng lúc này hốc mắt trở nên đỏ hồng, nàng cố gắng lực tài đức gì mà được Bạch công tử ân cần hầu hạ, e là —— hắt hạ mình như vậy, cũng là lần đầu tiên trong đời?

“Tiểu Trụ.” Hân nhẹ nhàng thở dài.

Đáy lòng có sợi tơ buộc chặt dây cung bị tiếng kêu của hân làm đứt đoạn có chút tổn thương có chút đau nhức, từng giọt lớn nước mắt theo hàng mi không tiếng động mà rơi xuống như mưa thấm ướt vạt áo.

“Tiểu thư nói rất có đạo lý ——” nàng nghẹn ngào nói không thành câu, nước mắt chảy dọc theo hai bên má trượt xuống môi, rót vào đầu lưỡi mùi vị so với chất thuốc càng đắng chát hơn, tay phải đặt ở trên ngực thờ một hơi, nàng tận lực bắt mình bình tĩnh trong nước mắt, “Tỷ ấy nói ta đều hiểu rõ, có lẽ ngài thật sự có nỗi khổ tâm thân bất do kỷ, đổi lại là người khác có tâm lòng rộng lượng hơn, có lẽ sẽ thông cảm cho ngài, không oán không hờ ở cạnh bên ngài, mà ta... làm không được là làm không được... Tiểu thư nói đúng, không thể miễn cưỡng ngài, thế nhưng, ta cũng không muốn miễn cưỡng chính mình”.

Bạch Thế Phi ngây người, một hồi lâu, mới hiểu được vuron tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy ống tay áo của nàng, người đã khó chịu nói không ra lời.

Thượng Trụ đứng lên, tay áo hình mây từ giữa ngón tay hân kéo qua, cuối cùng kéo khỏi nắm giữ của hân, đưa lưng về phía hân, mặc kệ nước mắt giàn giụa trên mặt, nàng cũng không biết bản thân mình đang nhìn đi đâu, chỉ là bình tĩnh mở to hai mắt.

“Hôm đó ngài đã nói với ta, nếu ta từng có nửa điểm tin tưởng đối với ngài, ngài cũng đâu cần phải giấu diếm ta nhiều điều... Ngài làm sao có thể hiểu, giữa nam và nữ, lời thề vốn chỉ dùng để tuân thủ hứa hẹn, chứ không phải... dùng để phá vỡ”.

Nàng đưa tay lau sạch nước mắt trên má, giọng khàn khàn khó phân biệt ra lời nói, “Ngày mai ta sẽ trở về Yên phủ”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bất kỳ mà chúng gặp

Cuối tháng hai, kể từ ngày Thượng Trụ trở lại Yên phủ đã qua non nửa tuần.

Yến Nghênh Mi ngài một mình ở Sơ Nguyệt Đình chờ đợi đến buồn bực, nên không lâu sau cũng trở về nhà mẹ ở.

Bên trong Bạch phủ mọi việc vẫn như thường, Bạch Thế Phi vẫn như cũ mỗi ngày sáng sớm đều như nhau... rửa mặt xong sáng khoái tinh thần mà bước vào thư phòng cùng nghị sự với các quân sự, mọi người cũng đều là đầu vào đây việc ai nấy làm, mà không khí vui mừng nào nhiệt trong phủ thì càng ngày càng rõ ràng.

Dần dần không còn ai nhắc đến tên Thượng Trụ nữa, phảng phất như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Ngoại trừ vẻ mặt Bạch Thế Phi vốn thường ôn hòa trong sáng, đã không bao giờ còn cùng bọn nô bộc tỷ nữ vui đùa âm ỉ nữa.

Chẳng biết từ lúc nào, cả người hân đều lặng yên trở nên trầm tĩnh như nước, đi nói ngồi đứng so với ngày thường vẫn không khác gì, áo trắng như ngọc, bình thân chịu đựng gian khổ, bên môi vẫn như trước đây ẩn chứa ý cười như có như không, nhưng mỗi khi mọi người tản đi hết, trong đôi mắt sâu chỉ còn là thần sắc trống rỗng nhìn không thấy đáy, phảng phất như có tâm sự mà người trên thế gian không nhìn thấy rõ chỉ đành tùy ý theo mây bay xa, bóng người cao lớn đứng bên cửa sổ đón chút gió nhẹ lướt qua người, tịch mịch như vậy.

Mùng một tháng ba, Đại Tướng Quốc tự cùng trai tòng, nhận được thánh chỉ mở cửa đón người ngoài.

Yến Nghênh Mi trong lúc rảnh rỗi, dẫn theo Thượng Trụ đến đây thắp hương bái thần.

Tiến vào chùa, từ ngoài cửa cho đến nội điện uy nghiêm khí thế, cảnh sắc đồ sộ thâm tường cung cao ngất, hai bên cổng chính có lưu ly bảo tháp, xuôi theo tháp là tượng la hán đúc bằng vàng trông sống động như thật cùng với những loại thánh vật của nhà Phật, đi vào bên trong là hành lang sông mây trắng tấp, bốn phía dùng đá trắng xây thành, trên chính điện vàng son lộng lẫy, trái có tranh ngọc hình đức Phật hưng hực hào quang chiếu xuống quỹ thần bên dưới, phải có tranh khắc trên tường hình đức Phật giáng xuống thu phục quỷ mầu, hai bên hành lang có mái hiên núi cao dốc đứng, trong hành lang treo đầy tranh do các vương tôn công tử cùng bậc văn nhân danh sĩ vẽ nên.

Chỗ phồn hoa náo nhiệt nhất chính là cảnh sắc trong chùa, trong đình ở hai bên có thể chứa được vạn người, lần lượt từng gian hàng được dựng lên bày bán, cho phép những thương nhân khách vãng lai tiến hành giao dịch mua bán, hoặc mua bán đồ cổ tranh chữ, chim quý thú lạ, hoặc bày bán những vật dụng hàng ngày, đủ loại hàng hóa, hoặc xem bói tướng bói toán, nghỉ chân ăn uống, đều được tập trung trong đó, từ sáng sớm đến người đã như sông thủy triều rộn ràng xô đẩy chen vai sát cánh mà vào.

Trong đại điện hương khói dày đặc, khói lượn lờ trong không khí, Yến Nghênh Mi và Thượng Trụ đốt hương cúng dầu xong cũng không đi đâu cả, lướt nhẹ lân vảy mà đi ra ngoài, vừa ra đến cửa điện lại ngăn cản cả người, chỉ thấy phía trước là Thiệu Ân mang theo nhang đèn đồ cúng đi theo sau lưng Bạch Thế Phi.

Bước chân lên bậc thang, Bạch Thế Phi ngẩng đầu trông thấy nhóm người bọn họ, nhất thời cũng ngạc nhiên đứng lại, sau đó tầm mắt liền rơi vào trên mặt Thượng Trụ, lặng im không lên tiếng, chỉ là sâu trong ánh mắt dường như có thiên ngôn vạn ngữ, cứ chăm chú lặng yên mà nhìn như vậy, dường như sẽ có thể nhìn được đến đáy lòng nàng, đối với những người xung quanh đang đi tới thoáng như không thấy, thế nhưng sắc mặt lại phảng phất còn có chút lay động cơ hồ đã rời khỏi thế gian đến một nơi xa xôi lạ lẫm nào đó.

Thượng Trụ chưa bao giờ thấy hắn có ánh mắt như vậy, lập tức trở nên ngờ ngẩn, trong lòng mơ hồ cảm thấy khó hiểu lẫn kinh hoàng.

“Tiểu Tiên Nữ!”

“Thế Phi ca ca!”

Đồng thời vang lên hai tiếng kinh hi của một nam một nữ gây chú ý đến toàn bộ những người xung quanh, phục hồi lại tinh thần Thượng Trụ nhanh chóng cúi đầu, chặt đứt việc cùng đối mặt với hắn, lòng bàn tay giấu ở trong tay áo không tự giác nhẹ nhàng ấn ấn lên ngực, chỉ cảm thấy hết sức thê lương, vô cùng vô tận.

Bạch Thế Phi khẽ rũ xuống mi dài, đáy mắt hiện lên một ánh buồn vô cớ như mất đi cái gì, trong nháy mắt ngẩng đầu lên đã chuyển hóa thành gió xuân se lạnh chỉ còn tự nhiên vui vẻ, mỹ nhân xinh đẹp đã vội vã chạy đến trước mặt, ôn nhu trên môi giống như không chịu nổi rối loạn mà theo mím cười trào ra, “Các người cũng tới?”

Trương Lục Dạng không e dè mà lắc lắc ống tay áo hắn, cao hứng không thôi, “Không ngờ sẽ được gặp huynh ở đây”. Sau đó mặt đẹp mới tươi cười quay sang cúi chào Yến Nghênh Mi, “Tỷ tỷ!”

Yến Nghênh Mi cười cười trả lễ, tầm mắt nhìn về phía Bạch Thế Phi, về mặt hắn đầy bất đắc dĩ.

Bên kia, Trương Vĩ Tân cùng Bạch Thế Phi bước qua đón, cười hi hi đi tới đứng bên cạnh Thượng Trụ, “Tiểu Tiên Nữ, trong chùa này có tam bảo, Triệu bút* cùng với Phan mực*, còn có mặt tiền của Mạnh quán, gian hàng của họ Mạnh kia làm mặt tiền so sánh với chỗ lần trước bọn họ mua ở cầu Đắc Thắng còn ngon hơn nhiều, có muốn ta đưa nàng đi ném thử không?”

((* Triệu bút, Phan mực: đồ bút mực rất nổi tiếng do nhà Triệu Phan làm ra))

Ngay cả Trương Lục Dạng đang cười với Bạch Thế Phi cũng lơ đãng mà đem ánh mắt quăng qua đây.

Thượng Trụ không được tự nhiên mà xê dịch bước chân, hơi cách xa khỏi Trương Vĩ Tân một chút, thấp giọng nói, “Ta và Tiểu thư sẽ trở về”.

Trương Vĩ Tân kêu lên, “Mùng một ngày rằm về nhà thăm phụ mẫu là chuyện thường, khó được một ngày gặp nhau như hôm nay, trong chùa này còn nhiều chỗ thú vị có thể ngồi ngắm nữa, nàng mới đi du ngoạn có nửa đường đã quay về sao được?” Lại quay đầu sang Yến Nghênh Mi cầu xin, “Chị đầu, chị cho phép nàng ấy đi nhé”.

Yến Nghênh Mi dùng tay áo che miệng, đang định nghiêm túc lại nói chuyện với hắn, chợt nghe từng tràng tiếng cười nũng nịu như chim hoàng anh.

“Bạch công tử, trùng hợp như vậy cũng tới thấp hương sao?”

Bạch Thế Phi nghe tiếng quay đầu, Hạ Nhân Phinh mặc váy ngắn khoác áo tơ lụa trên vai dẫn theo nha hoàn ưu nhã đi tới, váy hoa thêu chỉ vàng, ngọc bội phát ra tiếng leng keng, dung nhan nổi bật tươi đẹp lẫn át cả trăm hoa càng thêm tuyệt đại, đơn độc bước lên phía trước thăm hỏi Bạch Thế Phi, đối với Yến Nghênh Mi và Trương Lục Dạng lại chỉ cười nhẹ gật đầu cho qua.

Tư thái phảng phất giống như khiêm tốn nhưng bên trong thì ngầm có ý kiêu căng ngạo mạn, nhất thời bày ra khí thế đàn áp hai nữ tử phía trên.

Yến Nghênh Mi cười nhạt trở lại, Trương Lục Dạng thì quay người đi, khinh thường bĩu môi.

Thiệu Ân đứng hầu một bên chứng kiến tình cảnh như thế, không khỏi gờ tay áo lên ấn ấn cái trán đỏ mồ hôi.

Trong lòng Bạch Thế Phi âm thầm thở dài, tỏ rõ thần sắc của người vô tội còn bất đắc dĩ, lại chỉ có thể nhìn Thượng Trụ lặng yên không một tiếng động mà đứng tránh ra sau lưng Yến Nghênh Mi, ngay cả liếc nhìn qua cũng chưa từng nhìn đến hắn, cuối cùng trong mắt hắn chỉ còn thấy được một góc váy của nàng lay động nhẹ.

Cử động này rơi vào trong mắt Hạ Nhân Phinh, lại cho là hắn có ẩn tình đang chăm chú nhìn chính là Yến Nghênh Mi, lại nhìn đến đầu chân mày Yến Nghênh Mi giống như cười mà không phải cười, trong lòng không khỏi âm thầm căm giận, chẳng lẽ tin tức hắn và vợ lớn cảm tình bất hòa không phải thực? Xem bộ dạng hai người họ dường như là tình đầu ý hợp.

Ngực kiềm chế một cơn ghen tuông đau xót, Hạ Nhân Phinh lại che giấu sắc mặt, cười nhẹ gọi lại sự chú ý của Bạch Thế Phi, “Không biết Công tử có từng nghe qua một đoạn chuyện của Đại Tướng Quốc Tự mà ít người biết đến?”

“Kể hèn xin lắng tai nghe.”

“Trương truyền sau khi thái tổ xưng đế, đã từng tới Đại Tướng Quốc Tự tiếng tăm lẫy lừng này bái Phật”.

Bạch Thế Phi ôn nhu cười đáp, “Hạ Tiểu thư muốn nói chính là lúc Thái tổ ở trước Phật đốt hương, từng hỏi vị chủ sự trong chùa đang đứng cạnh rằng ‘Hoàng đế có nên bái Phật hay không?’”

Hạ Nhân Phinh vỗ tay tán thưởng, “Công tử quả nhiên học cao hiểu rộng”.

Lúc đó vị chủ sự kia đã trả lời là không bái, Triệu Khuôn Dận hỏi vì sao, chủ sự kia đáp, nào có đạo lý Phật ở hiện tại lại đi bái lạy Phật của quá khứ? Lời tăng bốc đúng ý, Triệu Khuôn Dận nghe xong hết sức hài lòng, ngay tại chỗ cho lời khen, từ đó về sau, Hoàng đế chính là Phật hiện tại, vào chùa không bái trở thành luật định.

Bạch Thế Phi vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, đôi mắt lóe lên, lập tức nhận ra Hạ Nhân Phinh vì có gì nói ra lời ấy, lại nhìn vào trong mắt nàng ta mang theo nhiều hơn một chút kinh ngạc cùng thú vị, có chút cong môi, phảng phất mang theo ba phần thưởng thức, khoảnh khắc hai người nhìn nhau giống như ý hợp tâm đầu, vừa vặn lúc này Yên Nghênh Mi quay đầu qua đang muốn nói chuyện với Thượng Trụy, nét mặt của hắn không kịp thu hồi, tình cảnh như vậy hoàn toàn rơi vào trong mắt Thượng Trụy, “Đi nha?” Thượng Trụy cúi đầu giọng có chút thúc giục Yên Nghênh Mi, ngực phảng phất như trong lúc không có phòng bị đột nhiên bị đục một cái lỗ sâu, đen thẫm thẫm, trống rỗng không nơi nương tựa, còn có một tràng khí lạnh thấu tim đang ở trong đó quanh quẩn không tan, dường như cả trái tim từ trong ra ngoài đều bị khí lạnh bén nhọn kia đâm thành vô số lỗ hổng, chảy ra tơ máu, phần đau đớn kia không cách nào hình dung được.

Yên Nghênh Mi thấy sắc mặt nàng bỗng nhiên tái nhợt, cuống quýt đáp ứng.

Hạ Nhân Phinh từ sắc mặt biến hóa vì điệu của Bạch Thế Phi thì hiểu rõ mục đích của mình đã đạt thành, khéo mắt liếc qua Yên Nghênh Mi, thấy nàng cũng như Trương Lục Dạng kỳ thực hoàn toàn không hiểu ý nghĩa bên trong, không khỏi sáng lạn cười nhẹ, liếc liếc Thế Phi một cái thật sâu, thông minh mà không dấy đưa nữa, cáo từ rồi đi.

Trương Lục Dạng ở sau lưng nhẹ bĩu môi, xùy một tiếng nói, “Xem nàng ta kiêu ngạo thành dạng gì kia”.

Bạch Thế Phi giống như không nghe thấy, chỉ đưa mắt nhìn theo Thượng Trụy cùng Yên Nghênh Mi đã rời đi, tên Trương Vĩ Tấn kia càng là một bước không rời theo sát bên cạnh, thỉnh thoảng chỉ vào chỗ này chỗ kia cùng trò chuyện với nàng, nàng dường như còn nghiêng tai lắng nghe, ngẫu nhiên cũng nghiêng đầu qua, khẽ mỉm cười đáp với hắn một đôi lời.

Bạch Thế Phi chỉ cảm thấy trong lòng hết sức khó chịu, đối với hắn ngay cả liếc nhìn cũng không thèm nhìn, xoay người qua lại cùng với người đàn ông khác nói nói cười cười, cũng không ngại quá mức thân cận nữa.

“Bạch công tử?” Sau lưng truyền đến tiếng kêu to.

Ai nữa đây?! Bạch Thế Phi hơi cúi đầu quay đầu lại, vừa thấy vội cuống quýt xoay người, chắp tay thi lễ, cười nói, “Không biết trong chùa hôm nay đốt cao hương gì, lại có thể làm cho Thừa tướng đại nhân nghe thấy mùi thơm mà đến”.

Lữ Di Giản ha ha cười cười, phân phó người nhà cùng các nô bộc tỷ nữ đi bái Phật trước, bản thân thì ở lại tán gẫu với Bạch Thế Phi.

Hạ Nhân Phinh ở mái hiên bên kia tiến vào đại điện, thị nữ Chiêu Đề của nàng ta hiếu kỳ hỏi, “Tiểu thư, lúc nãy người nói cái gì mà Thái tổ, rồi Tướng Quốc Tự, thật ra là có ý gì?”

Hạ Nhân Phinh nhẹ giọng hừ cười, “Phật ở hiện tại không bái Phật của quá khứ, ý của nó chính là, ta người mới sắp vào cửa, cũng quyết không dễ dàng ủy khuất mà cúi đầu trước người cũ kia”.

“Tiểu thư quả nhiên tài tình, khó trách vừa rồi về mặt Bạch công tử như động lòng”. Chiêu Đề liên tục không ngừng nịnh nọt.

“Ồ trên đời lương thiện thì dễ gặp nhưng tri âm lại khó cầu, Bạch công tử tài cao khắp thiên hạ, kẻ có thể khiến cho người đàn ông bức này động lòng còn chưa biết là hồng nhan tri kỷ nào đâu”. Hạ Nhân Phinh không khỏi đắc ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Không đồng ý cho quen

Tin tức Bạch Thế Phi đến tháng ba sẽ cưới vợ lần nữa lan truyền ở trong Biện thành mà nói đã trở thành một tiết mục truyền kỳ chỉ sau một thời gian ngắn, ba vị Tiểu thư con nhà danh môn cùng hầu một chồng, dần dần trở thành giai thoại truyền kỳ được vạn dân chúng ở trong thành Khai Phong tranh nhau kể.

Yên Nghênh Mi ở trong nhà mình chờ đợi vui đến quên cả đất trời, Thượng Trụy dường như cũng đã chấp nhận chuyện hai người sẽ tách khỏi nhau là sự thật, cảm xúc dần dần cũng khôi phục trở lại bình thường, chủ tớ hai người đều tận lực tránh khỏi đề tài này, lúc rảnh rỗi thì đi ngắm hoa, thêu khăn, lục

lợi sách vở, cũng là một loại thanh tịnh đáng kể.

Cho đến một ngày, Yến phu nhân gọi hai người vào phòng trong.

“Trụy nhi, ta hỏi con chuyện này”.

“Vâng.”

Yến phu nhân cẩn thận hỏi, “Con có quen biết Nhị thiếu gia con trai của Trương Sĩ Tôn đại nhân không?”

Thượng Trụ thấy trên mặt bà hình như có ba phần vui vẻ, mắt đen hơi hơi thu lại, cẩn thận thấp giọng đáp, “Có từng gặp trên đường mấy lần, chỉ là cũng không quen biết lắm”.

“Sáng hôm nay lúc bãi triều, lão gia có gặp Trương đại nhân, hai người nói chút chuyện phiếm, Trương đại nhân nói đưa con trai nhỏ bắt hảo kia cả ngày chỉ biết búống bình, giờ đây cũng đã đến tuổi, nên muốn dùng nhân duyên để an định lại”.

Yến Nghênh Mi không nhịn được cười, “Chẳng lẽ ông ấy muốn cầu hôn Thượng Trụ nhà chúng ta hay sao?”

“Có lẽ là ý này đó”.

Thượng Trụ khần trương, vội tiến lên quỳ lạy, “Phu nhân, Thượng Trụ tuyệt đối trèo không tới nổi nhà bên đó đâu”.

Yến Nghênh Mi kéo nàng một phen, “Trong phòng cũng không có người ngoài, muội đứng lên mới dễ nói chuyện”.

Yến phu nhân nhũn mảy, “Con làm sao mà trèo không nổi chứ, hơn nữa chuyện này chỉ e... cũng chưa chắc là ý của Trương đại nhân”.

Sắc mặt Thượng Trụ tức thời trắng bệch.

Yến Nghênh Mi thấy đáng vẻ nàng như vậy, sợ nói thêm nữa sẽ không dễ dàng thu dọn, cuống quýt cướp lời nói, “Mẫu thân, việc này cũng không vội, phía Trương đại nhân mẫu thân cứ nhờ phụ thân đẩy lui trước đi, hôn nhân của Thượng Trụ từ từ rồi quyết định”.

Yến phu nhân nhìn chằm chằm vào hai người, “Có phải các con có chuyện gì giấu gạt ta không hả?”

“Con thì có chuyện gì có thể che giấu được pháp nhãn của lão nhân gia người chứ?” Yến Nghênh Mi cười nói, khoe mắt hơi lờm lờm Thượng Trụ, lại nháy mắt ra dấu với Yến phu nhân, “Chỉ là liên quan đến chuyện chung thân của nha đầu kia, cũng đâu thể trong lúc gấp rút nhất thời mà quyết định?”

Yến phu nhân nhìn nhìn Thượng Trụ, nàng tuy là trầm mặc không nói, nhưng sắc mặt không thể che hết ba phần lạnh lùng đã có thể nói rõ tất cả, lắc đầu, khẽ thở dài, cuối cùng vẫn không nhịn được khuyên một câu, “Thiên hạ có phụ mẫu nào là không đúng đâu”.

“Được rồi, lát nữa con sẽ khuyên nhủ muội ấy thật tốt”. Yến Nghênh Mi cản trở lời kia lại.

“Con nói nó? Ta còn chưa nói con nữa đây nè”. Yến phu nhân quay đầu chuyển hướng sang con mình, nghiêm túc nói, “Bên Thế Phi đã truyền ra tin tức cưới xin rồi, con nên lo mà ôm đồ chạy trốn về đi, ở bên ngoài thiên hạ đàm tiếu đủ chuyện không hợp lẽ thường rồi, còn cứ thế này không chóng thì chày sẽ ôm lấy danh tiếng đồ phụ* vác lên lưng cho xem”.

((* đồ phụ: loại phụ nữ hay ghen tuông))

“Thì vác lên thôi”. Yến Nghênh Mi lơ đãng.

Yến phu nhân nâng lên sắc mặt, nghiêm nghị trách mắng, “Con cứ không quan tâm như vậy sao, sao không nghĩ tới phụ thân của con làm sao vác cái mặt mo này lên triều được chứ hả”.

Thấy mẫu thân quả thực tức giận, Yến Nghênh Mi cũng không dám khua môi múa mép nữa, xuống giọng trấn an nói, “Lão nhân gia người cũng đừng suy nghĩ quá làm hỏng thân thể, ngày mai còn lập tức dọn dẹp trở về còn không được sao?”

Thượng Trụ ở một bên nhìn mẹ con hai người mẫu thân một câu con một câu, một bên dù là nằng nặc vẫn còn được sủng, một bên yêu kiều ý lại tham sống, không khỏi nghĩ đến chính mình, thân phận này nhiều năm qua thủy chung vẫn là ăn nhờ ở đậu, nắm lấy hai bím tóc đen nhẹ nhàng cúi đầu xuống.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có nha đầu báo lại, nói ngoài cửa lớn có một vị gọi là Lưu tẩu muốn tìm Thượng Trụ.

Thượng Trụ sững sờ, nàng từ lúc nào quen biết cái người gọi là Lưu tẩu vậy? Nhưng vẫn vội vàng cáo lui, cùng theo nha đầu kia đi ra, đi chưa được mấy bước, lại để cho nha đầu kia đi trước, bản thân thì một mình đứng lại chỗ cột trụ hành lang nấp dưới bóng râm, dần dần đỏ vành mắt, thiên hạ dù to lớn, nhưng có nơi nào là nhà? Tương lai mênh mông, không biết đâu là điểm dừng cho mình.

Thời gian thấm thoát qua nhanh, bất tri bất giác mặt trời đã lặn xuống, quanh co một lúc trời đã xế chiều.

Bạch Thế Phi một mình trong phòng ăn dùng bữa tối, cầm đũa gấp qua gấp lại, có chút nhàm chán vô nghĩa.

Mới ăn được bốn năm bữa đã thấy no bụng, quả thực không còn hứng thú ăn, buông đũa sứ ra, nhận lấy khăn nóng nô bộc truyền tới, lau miệng rửa sạch tay, đang tính đứng dậy thì thấy Thương Tuyết Nga đi tới.

Hắn nhàn nhạt cười cười, “Tuyết Di dùng cơm chưa?”

Thương Tuyết Nga vội vàng thỉnh an, trả lời, “Vẫn chưa, bắt quá, có chút chuyện muốn tìm Công tử thương lượng”. Thần sắc trong lời nói có chút không yên.

Từ lúc Bạch Thế Phi ra ngoài rồi trở về, đối với chuyện Thượng Trụ hứa gả cho Đình Thiện Danh lại chưa từng đề cập đến dù chỉ một chữ, giống như hắn chưa biết, lại dường như đã biết nhưng không để trong lòng, tuy thái độ của hắn trong ngày thường đối với bà cũng không có gì khác lạ, nhưng như thế ngược lại lại khiến cho lòng Thương Tuyết Nga thấy chung không quá an tâm.

“A? Chuyện gì?” Bạch Thế Phi cười cười.

“Là —— như vậy”. Xoay mắt nhìn về phía hắn, giống như đang cảm thấy hứng thú cười nhẹ, không biết sao Thương Tuyết Nga cảm thấy trong lòng thoáng động, có chút kinh sợ, “Em rể của lão thân trước đó không lâu nhiễm bệnh, mời thầy lang đến xem vài lần cũng không thấy có khả năng chuyển biến, hàng xóm đều nói không bằng đem chuyện hôn sự của con trẻ trong nhà ra xử lý cho sớm để xung hi, có khi sẽ khiến bệnh tình của phụ thân nó chuyển nguy thành an, sau đó xem hoàng lịch thì thấy trong tháng này lại không có mấy ngày tốt, cũng không nên trùng ngày với Công tử mới phải? May mà sau ngày Công tử thành thân cũng là ngày tốt để cưới gả, cho nên lão thân đặc biệt sang đây xin phép Công tử trước, đến lúc đó muốn qua bên kia giúp đỡ một tay”.

“Việc này có nói qua với Tiểu Trụ chưa?” Bạch Thế Phi không chút để ý hỏi.

Thương Tuyết Nga vội đáp, “Hôm nay sau giờ Ngọ, bà mới đã đến chỗ mẫu thân của phu nhân hỏi ý kiến nàng ấy.”

Ánh mắt hơi lóe lên lờm về phía Thương Tuyết Nga, “Nàng ấy nói thế nào?”

“Trụ cô nương đồng ý rồi.”

Tuy đáp án này nằm trong dự liệu, nhưng nụ cười vui vẻ bên môi Bạch Thế Phi vẫn bị kiềm hãm lại, từ chỗ ngồi đứng lên, chậm chậm điều chỉnh lại trang phục, đi thẳng về phía cửa, lúc đi ngang qua người Thương Tuyết Nga còn vỗ vỗ đầu vai bà, trên mặt treo một chút ý cười sâu xa có chút lạnh.

“Nàng đã đồng ý rồi, nhưng ta lại không đồng ý, bảo Thiệu Ân tìm một đại phu thật tốt cho em rể của di đi”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mượn gió đông

Một câu ‘nhưng ta không đồng ý’ kia của Bạch Thế Phi, gần như khiến Thương Tuyết Nga cả kinh đổ ra mồ hôi lạnh khắp người. Cùng ngày, Thiệu Ân lập tức dẫn theo đại phu đến thăm hỏi xem bệnh, thái độ Bạch Thế Phi thủy chung vẫn ôn hòa, Thương Tuyết Nga cũng không dám tùy tiện chạy tới chỗ Thượng Trụ nói từ hôn, cho nên hôn sự cứ thế mà gác lại vô thời hạn.

Thiệu Ân mời thầy phong thủy đến xem khắp trong phủ ngoài phủ một lượt, nói là trong vòng một năm tới Đệ Nhất Lâu cấm không cho nữ tử ra vào, để tránh hiệu quả của trận pháp bị sắc nữ xông tới gây tổn hại, Bạch Thế Phi nhất nhất đồng ý, toàn bộ theo như phân phó long trọng mà làm, nhất thời có không ít quan lại quyền quý thấy vậy cũng noi theo.

Lại nói sáng sớm ngày hôm đó, Yến Nghênh Mi hỏi phủ, bắt quá nàng chỉ đi có một người. Sắc mặt tươi cười trước sau như một của Bạch Thế Phi rốt cuộc không nhịn được nữa, nha đầu kia nói đi là đi, nói đồng ý cưới là đồng ý cưới, nàng dù có nóng giận đến cực đại thế nào, hắn cũng đã cho nàng đủ nhiều thời gian để phát tác rồi, thế này còn chưa giận đủ? Hắn càng dung túng, nàng lại càng giận tới, đến hôm nay xem ra vẫn không có ý định quay về phủ, trong lòng nàng không muốn nghĩ tới hắn nhớ tới hắn, thế nhưng hắn làm sao có thể mặc kệ nàng, mà nàng đến cùng cũng đâu thể không biết đủ, ngay cả trong tâm mắt cũng không muốn nhìn thấy hắn chứ?

Cuối cùng vẫn phải nhìn xuống bức mình, bỏ chuyện riêng tư qua một bên, cùng Đặng Đạt Viên tĩnh tế thảo luận chuyện chiến sự sắp tới. Không lâu sau người gác cổng báo lại, nói trong nội cung phái người đến. Hai người nghe vậy đều khẽ giật mình.

Người đến là nội thần thân cận của Lưu Nga, coi như là quen biết, “Thái hậu lệnh cho tiểu nhân âm thầm tới gặp Công tử, là vì có chuyện muốn trao đổi với Công tử. Chuyện như vậy, Yến đại nhân đang bảo vệ Khang môn ở trên phố có mấy cửa hàng lớn chuyên cho khách thuê dùng, khoảng tháng trước Yến đại nhân cho sửa chữa tân trang lại mấy gian phòng kia ——” lúc nói đến đây nội thần này ngừng miệng, giống đang suy nghĩ chằm chằm xem nên mở miệng thế nào.

“Đại nhân cứ nói thẳng không sao đâu, phải chăng tề nhạc phụ đã điều người trong quân doanh đi hỗ trợ sửa chữa phòng ốc?”

Thấy hần chỉ thẳng vào chỗ trọng yếu, nội thần lúc này cũng nhẹ nhàng thở ra, “Lẽ ra chuyện ngẫu nhiên phân phó binh vệ trong triều giúp đỡ quan lại vốn là lệ thường, chỉ là thật không ngờ lại bị Ngôn quan viết tấu chương dâng lên Thái hậu, bày ra mấy chỗ tội trạng của ông ấy, thậm chí còn hoài nghi Yến đại nhân dùng đến biện pháp trốn thuế”.

Bạch Thế Phi cảm thấy có chút hiểu rõ, “Làm phiền đại nhân trở về bẩm báo giúp đến Thái hậu, vương tử phạm pháp cũng cùng tội như thứ dân thôi, huống chi tề nhạc phụ chỉ là một thân tử, Thái hậu có thể hạ mình quan co tìm cách thông báo đến kẻ hèn một tiếng, đã là thiên đại ban ân rồi, lúc này chi còn biết nghiêm cần cầu xin Thái hậu cần phải theo lẽ công bằng mà xử trí, vì quan kỹ triều cương mà làm”.

Nội thần cuống quýt nói, “Công tử cũng không cần quá lo lắng, nói cho cùng thì đây cũng đâu phải chuyện gì lớn”.

Hai người lại giả tạo đền ân một phen, lúc này trên mặt nội thần mới mang theo ý cười rời khỏi Bạch phủ.

“Mấy ngày nữa là đến ngày thành hôn của Công tử, Thái hậu làm như vậy là có dụng ý gì?” Đặng Đạt Viên nhíu mày.

Bạch Thế Phi cong khóe môi có chút mỉa mai, “Không có gì hơn hai lý do, một là không giống với Tiết Khuê, Thái hậu muốn khiển trách chuyện hai người họ lúc trước ngăn cản bà ta đội mũ khoác lễ phục trên vai, thứ nữa là, người ở Hạ gia kia là do bà ta đích thân chỉ hôn, đến trước ngày thành thân làm như vậy, còn không phải là muốn gột sạch mặt mũi của Đại phu nhân sao? Đơn giản là muốn hướng đến những kẻ a dua nịnh nọt trong phủ ngoài phủ này biểu thị rõ ràng Hạ gia là người mới mà địa vị ——” hần bỗng nhiên ngừng miệng, dường như trong lúc này lại nghĩ ra chuyện gì, ngay cả lúc nhìn về phía Đặng Đạt Viên trong ánh mắt cũng mang theo mừng rỡ, “Yến đại nhân nói không chừng sẽ sai người truyền tin tới hi vọng ta giúp ông ấy cầu tình, đến lúc đó người tìm cái cớ, bảo ông ấy đem Tiểu Trụy đuổi trả về cho ta”.

“Vâng” Đặng Đạt Viên kính cẩn trả lời, khóe miệng giật giật, cực lực che dấu ý cười, “Tội danh mà Ngôn quan ấn định cho Yến đại nhân có thể là lớn cũng có thể nhỏ, Công tử muốn giúp ông ấy thế nào?”

“Thái hậu muốn xử trí ông ấy bất quá cũng vì răn đe thôi, nề mặt của ta nên cũng sẽ không làm quá đâu, nếu làm quá sẽ hóa thành không tốt, huống hồ tên thái giám kia cũng đã có ý tiết lộ tin tức, người cứ tùy theo bên kia chuẩn bị một chút là được”.

Không ngoài dự liệu của Bạch Thế Phi, ước chừng sau giờ tảo triều không lâu Yến Thu đã phái người đưa mật thư tới. Đặng Đạt Viên đi ra chuyển lời nói Bạch Thế Phi không có trong phủ, lúc nhận thư tín, trong lúc nói chuyện nhân tản hữu ý vô ý mà hỏi tới Thượng Trụy, lại khoa trương đến là tài, bảo rằng trong phủ thiếu nàng ấy ngay cả Bạch Thế Phi cũng cảm thấy không được tự nhiên. Cuối cùng lại cho người đó trở về chuyển lời giúp tới Yến Thu xin cứ yên tâm.

Qua một buổi trưa, còn chưa tới chạng vạng tối, Thượng Trụy đã mặt không chút biểu tình kéo theo túi đồ xuất hiện bên trong Bạch phủ.

Khắp thành Khai Phong cao thấp đều mong chờ đến ngày mừng mười tháng ba, đảo mắt đã đến ngày. Bất kể là đình viện hay đường nhỏ hành lang gấp khúc, chỗ nào cũng có thể thấy đóa đóa hoa đào màu hồng nhạt, Bạch phủ giăng đèn kết hoa càng tăng thêm phần náo nhiệt sắc mặt vui mừng, đưa mắt nhìn quanh, khắp trong phủ như là biển hi bao trùm đại dương.

Bạch Thế Phi đại hôn, có một người chắc chắn sẽ đến dự, người nợ dĩ nhiên là Trang Phong Tuyền.

Ngày Thượng Trụy trở về, đêm đó hần đã đến Khai Phong, thế nhưng, không biết tại sao lại chọc phải Yến Nghênh Mi, nên từ lúc hần vào Bạch phủ đến nay nàng đều lấy lý do trong người không khỏe, liên tiếp mấy ngày ở lại trong Sơ Nguyệt Đình đóng cửa không ra, bởi vậy kéo theo Thượng Trụy cũng chân không bước ra khỏi nhà luôn.

Vì thế mà từ lúc Thượng Trụy trở về Bạch Thế Phi cũng chưa được thấy mặt nàng lấy một lần, lại còn vì chuyện nàng đáp ứng thành thân với Đình Thiện Danh, khiến cho hần có chút không vui, trong lòng ít nhiều vẫn tích lũy chút ghen tuông, nên cũng mặc kệ, không thêm đề ý tới. Dù sao nàng đã trở về, người ở ngay dưới mí mắt của hần, cũng không sợ nàng sẽ bay đến chạy đi chỗ nào.

Trong bầu trời đêm, bóng hình tinh xảo kia, rốt cục vẫn như trước đây, lại một lần nữa xuất hiện ở trong Lâm Uyển, lúc trăng lạnh chậm rãi lên cao được một nửa, tóc mai phe phẩy, vạt áo đón gió, đi qua đường đá, bước vào cầu gấp khúc, đến hồ Thủy Các, tựa người vào cây cột bạch ngọc khắc hoa, ngồi trên lan can, cây sáo cầm trên tay chậm chậm để sát bên môi. Đã lâu không gặp, tiếng sáo truyền đi dưới ánh trăng lướt qua mặt hồ, du dương mà lạnh lẽo tung bay.

Thời gian trôi qua cực nhanh, phảng phất như vẫn còn là hôm qua, nàng cũng ngồi ở chỗ này, không biết tương lai ra sao khiến người mờ mịt bất an. Bất quá chỉ trong nháy mắt, tựa như một giấc mộng, trong mộng trừ mình ra còn có người kia, phảng phất như đã từng vì hần mà rơi nước mắt, lại phảng phất như đã từng ở bên cạnh hần trải qua bao nhiêu vui sướng khó quên, tất cả đều trở thành mơ hồ trong trí nhớ, muốn nắm bắt cũng bắt không được. Chuyện xưa đã qua, cũng không thể biết ngày mai thế nào, đều là mệnh số không có điểm dừng, giống như bóng đêm vô cùng không nhìn thấy một tia sáng này, lại khiến người ta không biết nên đi con đường nào... Giữa hần và nàng, cứ như vậy mà mất đi không dấu vết...

Ở chỗ gấp khúc trên hành lang Thủy Các sau bờ hồ, bên cạnh Phù đình được bóng cây che khuất, đóa hoa mẫu đơn ung dung trang nhã nở rộ trong tiết trời tháng ba, một khúc đã xong, nhìn nhìn bóng dáng đứng dậy, bước nhẹ rồi đi, thân hình nhỏ nhắn càng đi càng xa, rốt cục biến mất trong bóng đêm không thấy dấu nữa.

Bạch Thế Phi lười biếng nói, “Khúc này là —— Ngọc Đài Nguyệt?”

“Vô hạn tương tư không thể kể, một mình lạnh lẽo thổi dưới trăng”. Trang Phong Tuyền thấp giọng nói giống như có chút dè dặt.

Bạch Thế Phi nâng chén rượu lên, bên môi truyền đến một chút hơi rượu, dù có tương tư cũng không thể kể khổ... Tích tụ trong lòng nhiều ngày không chừng đã đến mức hoảng sợ buồn bực rồi, rượu mạnh chảy vào cổ họng, dần dần hương vị cũng phai nhạt đi chút ít. “Huynh và Yến tiểu thư đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng Trang Phong Tuyền than nhẹ, “Trước đó vài ngày ta có ra ngoài một chuyến, bề bộn nhiều việc nên không có thời gian viết thư liên lạc với nàng như lúc trước, thư viết cũng ngắn gọn hơn, kết quả không biết nàng nghe được lời đồn ở đâu, nói ta và một mỹ nữ danh môn trên giang hồ qua lại thân mật”.

Bạch Thế Phi cười nhẹ, “Khó trách khoảng thời gian trước nàng chạy về nhà, hóa ra là do huynh gây nên”.

Trang Phong Tuyền vừa định trả lời, đột nhiên ánh mắt tập trung, nhanh như tia chớp một chương võ lên vai Bạch Thế Phi, đẩy hắn ngã qua một bên, né tránh được một đường kiếm từ sau lưng đánh tới, nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, chén rượu trong tay phải Trang Phong Tuyền bắn thẳng về phía mặt đối phương, trầm giọng hét to, “Cuồng đồ lớn mật! Lại dám vào phủ hành hung!”.

Trên gương mặt che khăn đen, một đôi đồng tử lóe lên, giống như kinh ngạc bên cạnh Bạch Thế Phi lại có cao thủ như thế, mắt thấy lúc Trang Phong Tuyền rơi xuống đất đã đem Bạch Thế Phi ngăn ở phía sau, trong tay Trang Phong Tuyền cầm thanh kiếm tóa ra hào quang lạnh lẽo, thoáng bầy ra hư chiêu, thừa dịp hắn né tránh đã bay lên không nhảy đến chỗ hoa Phù Dung, chỉ vài cái xoay người, thân hình cường tráng trong bóng đêm nhảy qua tường thoát đi.

Trang Phong Tuyền lo lắng không biết có phải hắn đang dùng kế diệu hồ ly sơn hay không, nên cũng không đuổi theo, ở bên cạnh bảo hộ Bạch Thế Phi, ánh mắt e dè cảnh giác đảo quanh bốn phía, cho đến khi xác định chỗ rừng cây Phù Dung không có gì bất thường mới quay người trở lại, đối diện trước về mặt hoang mang của Bạch Thế Phi chỉ nhủu mày, “Gần đây đệ có đắc tội với ai không?”

Bạch Thế Phi tập trung tư tưởng suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng lắc đầu, đứng dậy cùng Trang Phong Tuyền đi về phía ngoài vườn cây.

Ngẫm lại hắn nói có lý, Trang Phong Tuyền im lặng suy nghĩ, gật đầu nói, “Theo lý mà nói, ở trong ngoài thành Khai Phong này người dám ra tay với đệ, ta thật sự nghĩ không ra người nào”.

Bạch Thế Phi giống như vô vô ngực cho đỡ sợ, khẽ cười nói, “May mắn tối nay đại ca ở đây, bằng không ngày mai còn chưa tới lúc làm lễ đại hôn, đệ đã mất mạng ——”

Trang Phong Tuyền ở bên cạnh sắc mặt thủy chung có chút nghĩ mãi không ra, “Không biết có phải ta nhìn lầm rồi hay không, lúc giao thủ với kẻ đánh lên kia hắn từng liếc mắt nhìn ta, vừa vịn lúc ấy có một đường ánh trăng rơi vào trên trán của hắn, ta nhìn thấy mắt của hắn không giống màu đen cho lắm, màu sắc đó —— dường như nhạt hơn rất nhiều”.

Bạch Thế Phi phút chốc ngừng bước chân, nghiêng đầu qua.

“Còn có”. Trang Phong Tuyền đang trầm tư tiếp tục nói, “Bây giờ nhớ lại, lúc hắn tập kích đệ đường kiếm đâm tới là bên vai trái của đệ, mà không phải chỗ hiểm trên lưng, thế kiếm dường như không... hung ác lắm, dường như không muốn lấy mạng của đệ, mà chỉ muốn làm cho đệ bị thương thôi vậy”.

Đôi đồng tử đột nhiên sáng ngời, Bạch Thế Phi cong môi nở nụ cười, “Đệ biết người này là ai rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Đại hỉ đón dâu

Đại lễ ngày hôm đó, trong phủ mấy trăm tên nô bộc ngay từ lúc sáng đã bắt đầu bận rộn. Phía bên Hạ phủ và Trương phủ cũng sớm phái người đến Bạch phủ treo màn trướng trong phòng tân hôn, Bạch Thế Phi sớm đã phân phó để cho Trương Lục Dạng ở tại Âm Lục Cư, Hạ Nhân Phinh thị ngũ tại Hoán Châu Các.

Bạch Thế Phi thân là tân lang lại vẫn như ngày thường, sáng sớm sau khi rời giường, vẫn tiến vào thư phòng gặp Đặng Đạt Viên và tất cả quản sự quản lý bất động sản.

Ngồi trên ghế dựa lưng về phía mọi người trong phòng, bất quá tân lang cũng đã thay đổi cách ăn mặc của bản thân, tóc đen buộc gọn, đỉnh đầu đội quan ngọc khảm đá ngũ sắc quý báu, hai bên mặt kết lạc anh màu trắng ngà phe phẩy như màu tuyết trắng hơi lướt qua tai rủ xuống trước ngực, khuỷu tay trái đặt ở cạnh bàn, miễn cưỡng nhàn hạ dựa người lên bàn, ngửa đầu mặt nghiêng nhìn về phía mặt tường treo đầy sơ đồ khu vực.

Trên sơ đồ các đường uốn lượn cong cong nhập vào nhau, có chữ nhỏ ngay gần đánh dấu vị trí lãnh thổ quốc gia của toàn triều Đại Tống —— mười tám Lộ, bảy Phủ, hai mươi một Châu, cùng những đường vẽ cần thận chỉ ra đường biên giới của tất cả các tộc quốc xung quanh.

Một vị quan sự khác lập tức khom người nói: “Bẩm Công tử, chuyện ở phía nam cũng đã làm thỏa đáng, kể cả Quảng Châu, Minh Châu, Hàng Châu, Tuyên Châu trong tứ đại Châu, phàm là triều đình bố trí cửa hàng Thị Bạc* nơi nào từ Châu đến Lộ, đều đã có cửa hàng của phủ chúng ta ngầm sắp đặt”.

((Thị Bạc: vận chuyển hàng hóa bằng tàu thuyền))

“Đặng Nhị, bất kể là chuyển đồ sứ, trà nên cùng tư lự ra ngoài, hay vận chuyển dược liệu, hương liệu cùng gỗ vang ngược vào, ta đều muốn không chể tất cả các tàu thuyền thương lái, đầu cơ vào các loại mặt hàng cấm. Năm ngoái, Thị Bạc thu vào tổng cộng ước chừng 53 vạn bạc, để ta xem năm nay bọn họ còn có thể dư được bao nhiêu”.

“Tiểu nhân hiểu rõ.”

Ghé dựa phía sau che khuất, chỉ thấy được khoe môi cong thành một vòng cung đẹp đẽ, rốt cục có chút vui vẻ vênh lên, “Sau khi làm xong chuyện này, người thay ta lưu ý một chút đến hướng đi của muối ở các Châu phủ”.

Lời vừa nói ra, các quan sự đang ngồi đều lộ vẻ mặt kinh hãi, len lén mà ngời dòm ta liếc, ta một mực nhìn người, đều tận lực không dám lên tiếng, Đặng Đạt Viên mặc dù mỗi ngày nắm trong tay đầu chỉ mấy ngàn vạn tiền, lúc này cũng không khỏi cả kinh, chỉ là không có hỏi nhiều hơn, chỉ kính cẩn lên tiếng đáp ứng.

So với những người đang yên tĩnh thảo luận trong thư phòng, thì trên đường cái lại náo nhiệt không gì so sánh nổi.

Bởi vì có hai vị tân nương mà tân lang chỉ có một người, mặc kệ Bạch Thế Phi đón dâu ở nhà nào trước, nhà của người sau kia khẳng định đều có phê bình kín đáo, vì miễn cho người ngoài nói hằn nặng bên này nhẹ bên kia, nên Hạ Trương hai nhà đều đồng ý đội ngũ đón dâu sẽ đồng thời vắng mặt hẳn, chỉ ở lại trong phủ, đợi đến khi nhóm người đi nghênh đón trở về sẽ cùng nhau bái đường.

Hai cỗ kiệu tám người khiêng trang trí tinh mỹ đẹp đẽ mà quý giá, kiệu gấn đại hồng hoa lần lượt từ Hạ phủ đến Trương phủ mà đi, đội ngũ do mười hai vị nhạc công một đường diễn tấu chiêng trống hát khúc mừng đón dâu, hấp dẫn vô số ánh mắt của người đi đường, ở mỗi góc có không ít đám nha hoàn búi tóc cùng mấy đứa nhỏ trên mặt tràn đầy hứng thú mới lạ, cười toe toét mà vây quanh nhóm người đón dâu người truy ta đuổi.

Sao mà phô trương, sao mà đồ sộ, duy chỉ thiếu tân lang.

Nếu nói lần thứ nhất Bạch Thế Phi thành thân từng làm rúng động khắp thành Khai Phong, thì lần cưới thứ hai này đã trở thành chuyện lạ được truyền kể say sưa khắp trên phố, thậm chí qua nhiều năm sau, ở hai bên bờ sông Biện Lương vẫn còn được truyền kể cho nhau nghe.

Tất cả mọi chuyện đều thuận lợi, ngoại trừ việc cỗ kiệu của Trương Lục Dạng không biết từ đâu xuất hiện vài tên ác bá quán lấy, sau đó vẫn là bà mối thông minh, vội vàng tặng bao lì xì đuổi đi, chỉ một chút tri hoãn này đã khiến kiệu đến Bạch phủ muộn, tuy là không vượt quá giờ lành bái đường, nhưng lại vì vào cửa muộn nên đành phải đứng sau Hạ Nhân Phinh, danh vị trở thành Tam phu nhất đứng cuối.

Đầy đình ba ngàn khách mời, mấy trăm bình rượu ồn ào náo động, tất cả mọi người tươi cười đầy mặt tranh nhau chúc rượu tân lang.

Bạch Thế Phi mặc áo bào đỏ thẫm thêu chỉ vàng đã thay đổi thành sắc mặt cười nhạt như đang nói mớ, qua lại tất cả bàn tiệc, ai đến cũng không từ chối, cuối cùng Thiệu Ân cùng Đặng Đạt Viên không thể không đến gần vì hẳn mà từ chối khéo, lại cho Bạch Kính diu hẳn vào hậu đường nghỉ tạm.

“Công tử.” Bạch Kính đem trà giải rượu tới.

Bạch Thế Phi nhận, chậm rãi hớp một ngụm, dung nhan vốn tinh tế như ngọc nay đã bị cảm giác say làm cho đỏ hồng, như là đắp thêm một tầng sắc đỏ, giữa chân mây đường môi không có vẻ tươi cười, cá tính trước sau như một luôn bảo trì ôn hòa toàn bộ cũng đã biến mất, thần sắc lạnh nhạt khó gặp, còn kèm theo một chút chán ghét.

Lúc này Thiệu Ân đi đến, trong tay bê một hộp gấm bằng gỗ mạ vàng, “Kính Vương phủ đặc biệt phái người đưa lễ vật tới tặng Công tử”.

Bạch Kính cười khẽ một tiếng, “Cái ông Kính Vương này cũng thực kỳ quái, phủ ta cũng đâu phải không đưa thiệp mời cho ông ta, nhưng lại không thấy ông ta đến uống rượu mừng với Công tử, giờ yến hội sắp tàn rồi, ông ta ngược lại sai người lặng lẽ đưa lễ vật đến”.

Bạch Thế Phi mở hộp ra, chỉ thấy bên trong là một đôi chén Hòa Long bằng ngọc, lóe sáng ánh vàng pha lẫn sắc tím lam, rõ là chất ngọc thể gian hiếm có, chén tạo hình bảy múi, một đầu rồng bay quay quanh thân chén, bốn phía có mây bay hòa hợp, lấy Ly Long* làm đầu, miệng ngậm bảo châu, hai chân trước trèo lên miệng chén, đường nét độc đáo, chạm trổ càng thêm vô cùng tinh tế, chỉ có thể dùng một câu ‘hoàn mỹ vô hạn’ để hình dung, quả là báu vật quý giá tuyệt thế.

((Ly Long: rồng không có sừng, có sừng là thành vua rồi))

Nghĩ hẳn là Triệu Nguyên Nghiễm vì muốn tỏ lòng biết ơn đã giúp con ông ta được xuất cung về nhà, Bạch Thế Phi đưa cái hộp cho Bạch Kính, “Lấy một cái để ở phòng ta, cái kia đưa qua cho Tiểu Trụ, thuận tiện nhìn xem nàng có ăn cơm tối hay chưa, nếu chưa ăn thì bảo đầu bếp làm cho nàng mấy món ăn khuya”.

Bạch Kính vâng lời mà đi.

Thiệu Ân cẩn thận từng li từng tí mà hỏi, “Không biết Công tử —— tối nay ngủ lại ở phía nào?”

Bạch Thế Phi cười nhạo, chậm rãi thưởng thức trà, đây là chuyện thể nhân văn ao ước sao?

Suốt cả một ngày, đưa mắt nhìn khách khứa như mây kéo đến, chỉ duy nhất không thấy bóng hình ngày nhớ đêm mong kia, người xưa nói như cách ba thu, quả thực không phải nói quá mà. Môi bật ra dấu vết cười khổ, thấp giọng thở dài, đặt chén sứ trong tay xuống, nói với Thiệu Ân một câu, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Mãi đến giữa đêm dài, khách khứa mới dần dần lui về, các vị huynh đệ muốn được náo động phòng bị mấy vị quân gia dùng lời nhẹ nhàng ngăn cản, cũng chỉ có thể ôm đấm côi lòng tiếc nuối rồi đi, trong phủ một màn mậm bát la liệt, bọn người hầu rồi ren cả ngày đang lặng yên thu dọn.

Bên trong tân phòng ở Hoán Châu Các, Hạ Nhân Phinh ngồi trên giường mới tỉnh lặng, cuối cùng chờ tới cũng chỉ là Thiệu Ân ở ngoài cửa cung kính bẩm.

“Công tử mời phu nhân tự mình đi ngủ trước đi.”

Hạ Nhân Phinh đưa tay chậm rãi gỡ khăn che đầu xuống, chỗ khăn đỏ rơi lộ ra dung nhan tuyệt thế trang điểm tỉ mỉ, ngũ quan xinh đẹp giống như dùng bút tinh tế phác họa, sau khi nghe Thiệu Ân nói xong trên mặt không có nửa phần kinh ngạc, ánh mắt lóe lên tương phản với dung nhan càng tôn thêm nét thâm trầm.

Thị nữ hồi môn Chiêu Đề thấy hành động của nàng như thế cả kinh nói, “Tiểu thư người...”

Nàng cong cong khóe miệng, “Lúc trước Yến Nghênh Mi cũng thế”.

Không có gối khăn che đầu, không có rượu giao bôi, cũng không có động phòng hoa chúc, tất cả những chuyện này nàng sớm đã tìm hiểu tận tường.

Vốn là trong lòng còn ôm mơ hồ chờ mong, kỳ vọng hẳn sẽ vì nàng mà đưa ra ngoại lệ, hôm nay xem ra... bắt quả nàng có lòng tin, nha đầu Trương Lục Dạng ngu xuẩn kia nàng căn bản không để vào mắt, đối thủ duy nhất không ai khác chỉ có Yến Nghênh Mi mà thôi.

“Chiêu Đề”. Hạ Nhân Phinh thu lại sắc lạnh trên ánh mắt, “Người đi dò xét một chút tối nay Bạch công tử ngủ ở chỗ nào”.

Không lâu sau, một bóng người lặng lẽ ra khỏi Hoán Châu Các.

Lại nói đến Âm Lục Cư ở bên kia, Thiệu Ân cũng trưng tự thuật lại một lần, Trương Lục Dạng nghe xong lập tức từ trên giường nhảy dựng lên, một phát giật khăn trùm đầu xuống, trên gương mặt yêu kiều mang vẻ điều ngoa nhưng không mất đi tâm tình thoải mái, nàng không giận ngược lại tươi cười, “Thế Phi ca ca lại dám đối xử với ta như vậy!” Đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy ly rượu hợp cần tự rót tự uống. Sau đó giống như nhớ ra chuyện gì, bỗng nhiên cắn chặt răng ngà, giọng cảm hận nói, “Mạc Ngôn!”

“Có nô tỳ.”

“Hạ Nhân Phinh đáng giận kia! Thật là một kẻ thói tiểu nhân, rõ ràng sai người ngăn cản kiêu của ta!” Con bà nó, dám chọc đến Trương tiểu bá vương nàng, “Người nghĩ cách giúp ta, ta không chơi chết Hạ Nhân Phinh kia không được!”

“Tiểu thư người cứ việc yên tâm, người và Bạch công tử là thanh mai trúc mã, nàng ta muốn thay thế vị trí của người ở trong lòng Công tử thì còn rất sớm! Mà vị Đại phu nhân kia, bên ngoài đều nói nàng ta không mang lại niềm vui được cho Công tử, nô tỳ xem ra trong phủ này về sau Tiểu thư người nhất định sẽ có địa vị cực kỳ cao”.

Trương Lục Dạng nghiêng đầu nghĩ nghĩ, trên mặt hiện ý cười cực ác, “Không được, người đi xem một chút cho ta, Thế Phi ca ca tối nay ở nơi nào”. Nếu hẳn dám đến Hoán Châu Các, nàng lập tức xông qua đại não một trận! Quyết không để Thế Phi ca ca ưa thích người phụ nữ xấu xa kia!

Sau một lát, lại có một bóng người lặng lẽ ra khỏi Âm Lục Cư.

Thiệu Ân đến Hoán Châu Các cùng Âm Lục Cư truyền lời xong, lúc trở về có đi qua Sơ Nguyệt Đình một chuyến, trong đình viện sơn đen ánh đèn đã sớm tắt, không gian yên tĩnh vắng lặng, ông ta khăn trương giấu mình ngoài cửa thấp giọng nói, “Trụ cô nương, Công tử hôm nay có chút không khỏe, Bạch Kính đã dìu ngài ấy trở lại Đệ Nhất Lâu ngủ rồi”.

Thật lâu, bên trong vẫn không có nửa điểm tiếng vang, chỉ mơ hồ phảng phất nghe như có tiếng ai ở trên giường dịch chuyển thân mình tạo ra tiếng động xột xoạt, Thiệu Ân cảm theo đèn lồng lặng lẽ rời đi.

Khi đó Bạch Thế Phi nói, “Tối nay không qua nhà nào cả, lúc trước Đại phu nhân đã như thế nào, thì hai vị này cũng làm theo thế ấy”.

Đêm dần sâu, người dần dần thưa, không biết từ phủ ngoại nơi nào sâu trong ngõ nhỏ trên phố, xa xa truyền đến mơ hồ tiếng nổ canh, nghiêng mình tựa vào bình phong trước giường, Bạch Thế Phi khép lại quyển sách trong tay, che miệng ngáp nhẹ, đôi mắt rơi vào chén trà tinh mỹ trên bàn, khẽ cười cười, phát tay thổi tắt ánh nến, trượt người chui vào ổ chăn nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe thấy bên ngoài cửa sổ cảnh đảo bị gió đêm thổi nhẹ nhàng đập chòn lay động, phía sau hồ Thu Thủy bát ngát, trên hồ lại không có tiếng sóng.

((lần trước cưới Yến Nghênh Mi, lúc đêm tiểu Trụ ra hồ Thu Thủy thổi sáo, lần này nàng không ra nên hẳn không được nghe tiếng sáo))

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Xưa kia thề chưa thành không

Hôm sau, liền truyền ra tin tức Bạch Thế Phi sau yến tiệc cảm thấy không khỏe, tính khí không tốt, cần nằm trên giường tịnh dưỡng.

Trương Lục Dạng nghe được tin tức chạy tới trước tiên, nhưng vừa mới tới cửa Thủy Hoa gần Đệ Nhất Lâu, đã bị nô bộc giữ cửa ra vào cung kính chặn lại, giải thích nói trong viện có trận pháp cao cường do tiên sinh bày bố để thúc đẩy tài vượng, nghiêm cấm bất luận nữ tử nào đi vào.

Trương Lục Dạng rầu rĩ bĩu môi, hừ nói, “Thật đáng ghét!” Dẫn Mạc Ngôn xoay người rời đi.

Bọn sai vật nhẹ nhàng thờ ra, vừa mới tản đi, đã thấy Hạ Nhân Phinh cũng dẫn theo nha hoàn từ khóm hoa phía rừng cây đi ra. Mọi người lại vội vàng lần nữa cúi đầu vãn an.

Hạ Nhân Phinh phát tay áo, chặn ngang lời Bạch Kính nói, “Vừa nãy người nói chuyện với Tam phu nhân ta cũng nghe được rồi, nếu Công tử quý thể không khỏe, ta cũng không muốn đi vào quấy rầy chàng, hãy để chàng dưỡng bệnh thật tốt đi”. Có chút nghiêng đầu ra sau, “Chiêu Đề”.

“Có nô tỳ”. Chiêu Đề lên tiếng tiến lên, từ trong tay áo lấy ra một ít bạc vụn, nói vài lời tốt đẹp rồi nhét ít bạc vào trong tay mấy nô bộc đang tránh ở phía sau, về mặt lại tươi cười mà đem một thỏi bạc đặt vào tay Bạch Kính, “Sau này còn phải làm phiền các vị giúp đỡ Tiểu thư của chúng ta một chút”.

“Nhất định, nhất định”. Bạch Kính cười híp mắt, ngược lại quay đầu mắng, “Mấy người các người thật ngu xuẩn không biết phân biệt, còn không mau tạ phu nhân ban thưởng”.

Trên mặt Hạ Nhân Phinh lướt qua vẻ hài lòng, rốt cục cũng dẫn Chiêu Đề rời đi.

Mãi đến lúc hai người đi xa rồi, Bạch Kính mới nhìn theo bóng lưng Hạ Nhân Phinh giả làm cái mặt quỷ, tung tung nén bạc trong tay, sau đó mặt sắc bén xoay mình trầm tĩnh lại, có vài phần uy thế quát với bọn sai vật, “Bất kể là vị phu nhân nào ban thưởng, các người cho dù nhận hay không nhận, nhưng vẫn phải biết làm như thế nào cho đúng, cái gì có thể nói cái gì không thể nói, chuyện gì có thể làm chuyện gì lại không thể làm, đều cảm theo cái mạng nhỏ mà suy nghĩ cẩn thận cho ta, vạn nhất xảy ra chuyện sai lầm gì khiến Công tử trách tội xuống, dù ta có muốn cũng không bảo vệ được cho các người đâu!”

Cả bọn đều không ngớt lời đồng ý.

Bạch Kính xoay người đi vào, đem mọi chuyện cẩn thận thuật lại một lượt cho Bạch Thế Phi đang nằm trên giường đọc sách.

Bạch Thế Phi cười cười dùng sách che miệng, miễn cưỡng ngáp nhẹ, phát tay cho hần lui ra.

Sáng sớm ngày thứ ba là ngày lại mặt của hai vị tân phu nhân, Bạch Thế Phi cũng y theo lệ lúc đón dâu, ai cũng không đi cùng, sau khi biết Hạ Nhân Phinh và Trương Lục Dạng đều đã về phủ nhà, hần liền ra khỏi Đệ Nhất Lâu, thẳng hướng qua Sơ Nguyệt Đình.

Lúc đi đến cửa chính vừa vặn gặp Văn Tĩnh đang từ trong ra, hần ngừng bước chân, từ trong tay áo rút ra một phong thư, “Đem cái này giao cho Đại phu nhân”.

Ánh mắt đảo qua trong cửa, trong phòng không một bóng người. Xem ra, nha đầu kia dường như cũng không có ở bên trong. Tại cửa ra vào đứng như vậy một lát, bàn chân thủy chung không hề bước vào trong, lát sau mới xoay người rời đi.

Không được vài bước chân đã đến sân nhỏ chỗ cổng vòm, đưa tay vén cành hoa rũ xuống, nháy mắt sau đó đã thấy hoa mắt, từ bên ngoài cổng vòm một thân hình nhỏ nhắn đang vội vàng đi vào trong, thiếu chút nữa là đụng phải hần, mà Thượng Trụy còn chưa kịp phản ứng, bóng người nhanh nhẹn đã chắn trước mặt nàng.

Bạch Thế Phi lại cười nói, “Chào buổi sáng, tiểu mỹ nhân.”

Đầu vắn hai búi tóc, tầm mắt hần lướt qua tóc mai nhìn nàng cúi đầu chào, nàng cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chậm chậm cất giọng nói, “Chào buổi sáng Công tử, Thượng Trụy thỉnh an Công tử”. Mắt rũ xuống nhìn ô gạch xanh trên mặt đất, trong lòng không tự chủ được mà nghĩ, hần sao lại ở chỗ này? Hôm nay không phải cùng hai vị tân phu nhân đi lại mặt sao.

“Đi đâu vậy?” Hần hỏi.

Đôi mắt nhìn vào phần tóc mai rũ xuống của nàng, bên trên buộc bằng sợi dây tua ngũ sắc, nét cười trên mặt dần dần biến mất không thấy gì nữa, đây rõ ràng là trang phục của phụ nữ đã đính hôn, dùng để tỏ rõ thân phận là người đang đợi gả.

“Hôm qua Nhậm ngư ý đến phủ, thuận đường có tới Sơ Nguyệt Đình bắt mạch xem bệnh cho Tiểu thư, nói là hôm nay sẽ cho người đưa thuốc bổ bồi dưỡng sức khỏe sang đây, nô tỳ vừa mới đến chỗ Đại quân gia lấy”.

Bạch Thế Phi nhìn chăm chăm vào nàng bởi nháy động mà hàng mi dày run rẩy, cúi đầu xuống, thắt lưng theo chỉ vàng chuyển động, bức bách nàng không thể không giương mắt nhìn lại, đôi đồng tử đen kịt theo ý lạnh nhạt, giống như đang tận lực che dấu ngàn vạn cảm xúc mà cố tự trấn định mình, nhưng trong khoảng cách gần như vậy, phảng phất cả hai người đều có thể nghe tiếng tiếng tim đập của đối phương, giờ phút này trên mặt nàng không thể thấy một tia biến hóa dù rất nhỏ, đều là tự nhiên ánh vào trong mắt hân.

Không nhớ đến chuyện cũ, ngược lại cũng không nói gì.

Một nụ cười tươi mát như ánh nắng ban mai hiện ra trên nét mặt, phảng phất lơ đãng cong lên khóe môi, ôn nhu hỏi, “Ngày tân hôn đại hi của ta, nàng không chúc ta vài lời tốt đẹp sao?”

Đôi đồng tử câu hồn đoạt phách ở ngay trước mắt, đôi mắt ẩn chứa ngàn vạn vui vẻ phảng phất ôn nhu chứa ẩn tình, mềm giọng đưa đẩy, nhưng mi mắt chớp động sóng mắt lưu chuyển lại biến thành hồ sâu, huyền bí đến mức có thể khiến bất kỳ kẻ nào cũng nhìn không thấu trong lòng hân lúc này đang suy nghĩ gì.

Sắc mặt Thượng Trụ bình tĩnh, “Nô tỳ chúc Công tử cùng hai vị phu nhân vĩnh viễn liên cành, sớm sinh quý tử”.

“Ngoan thật”. Hân cười yếu ớt khen ngợi, lại bỗng nhiên đưa tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng, hai bên gò má tức khắc nổi lên vết đỏ, lúc nàng vừa quay đầu đi hân đã thu tay về, ông tay áo rơi xuống sau lưng, giọng điệu lãnh đạm nói, “Ta muốn nàng đợi ở trong phủ nhìn ta thành thân, chính là muốn cho nàng nhìn thấy tận mắt, ta có vị phạm lỗi thế lúc trước với nàng hay không, hôm nay nàng còn có thể nói gì?”

Bất kể hân nói đến vậy, Thượng Trụ vẫn im lặng, Bạch Thế Phi lướt qua người nàng đi thẳng.

Đứng yên tại chỗ một lát, Thượng Trụ mới nhắc váy bước vào Sơ Nguyệt Đình.

Hai người đi về hai hướng khác nhau, ai cũng không quay đầu lại.

Vừa vào nhà chỉ thấy Văn Tĩnh đang thất kinh mà đứng trước cửa phòng Yến Nghênh Mi, Thượng Trụ không khỏi ngạc nhiên, “Người làm sao vậy?”

Văn Tĩnh chạy vội tới bên người nàng, vội vàng hạ giọng nói, “Công tử vừa đưa tới một phong thư cho phu nhân, nào ngờ phu nhân vừa xem xong sắc mặt lập tức đại biến, nước mắt rơi xuống tại chỗ, làm ta sợ hãi, nhìn quanh bốn phía lại không thấy người, khiến người ta vội muốn chết! Người mau vào xem đi!”

Thượng Trụ nghe xong, vừa vội vừa sợ, trực tiếp đẩy cửa vào. Tờ giấy tiền trên chiếc bàn gỗ tử đàn trong phòng còn đó, Yến Nghênh Mi hai mắt sung đỏ ngồi ở trên giường, vết nước mắt trên mặt còn chưa khô.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thượng Trụ cẩn thận hỏi, thừa dịp chậu nước bên cạnh vẫn còn ấm, vắt khăn đem tới lau mặt cho nàng.

“Bạch công tử mang hộ thư tay của mẹ viết gửi tới, nói cha ta bị liên lụy trong vài vụ án, hiện giờ đã bị cách chức, giao cho Ngự sử đài thẩm tra xử lý”.

Thượng Trụ tròn mắt há hốc mồm.

“Mẹ sợ triều đình giáng tội xuống, cho nên bảo ta thời gian này không được về nhà, nói Bạch gia dù sao ít nhiều cũng có chút quan hệ sâu xa với Thái hậu, ta bây giờ là thê tử của Bạch Thế Phi, thân phận này có thể sẽ bảo vệ được cho ta một mạng”.

Thượng Trụ nghĩ nghĩ, “Sao tỳ không đi mời Bạch công tử giúp lão gia tra rõ tội tình?”

Yến Nghênh Mi bị một lời cảnh tỉnh, sau khi xem xong thư tâm loạn như ma, nhất thời bối rối, hoàn toàn không nhớ nổi cái người có năng lực nhất kia đang ở gần ngay trước mắt.

Nhưng mà, lúc chủ tớ hai người đến trước cửa Đệ Nhất Lâu thì được cho biết sau khi Công tử ra ngoài vẫn chưa hề trở lại, một mực tìm khắp từ Lâm Uyên đến sân trước, toàn bộ Bạch phủ đều không thấy bóng dáng Bạch Thế Phi đâu, hân dường như đột nhiên biến mất rồi, mãi đến khi gặp được Bạch Kính trong phòng quân sự, mới biết được Bạch Thế Phi đã cùng Trang Phong Tuyên rời phủ. Về phần đi đâu, lúc nào trở về thì không ai biết, trước khi hân đi ra ngoài cũng không nhắn nhủ gì.

Yến Nghênh Mi và Thượng Trụ hai mặt nhìn nhau, nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tin tức

Trong khoảng thời gian này, đừng nói tới Yến Nghênh Mi cùng Thượng Truy gặp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, ngay chính Hạ Nhân Phinh cùng Trương Lục Dạng cũng là mỗi ngày không ba thì năm lần đều gọi nha đầu đi hỏi thăm, Bạch Thế Phi đến cùng vẫn chưa về, nhưng từng ngày cứ như vậy qua đi, hẳn thủy chung vẫn không có một chút tin tức.

Đại hôn vừa qua xong, hai vị cô dâu đã bị gạt qua một bên trở thành người cũ.

Trên bàn cơm trong phòng ăn, khuôn mặt Hạ Nhân Phinh vốn xinh đẹp giờ đã âm trầm như mây đen dày đặc, trái lại Trương Lục Dạng phảng phất như có ý đối nghịch với Hạ Nhân Phinh, cả ngày cười toe toét. Những lời trước đó Hạ Nhân Phinh nói về Bạch Thế Phi có ý lảng tránh chẳng qua chỉ là bán tính bán nghi, mà nay hẳn hết một tới hai, hết hai rồi đến ba tận lực tránh né không thấy đâu, với thái độ của hắn như vậy nàng cảm thấy đã thực sự sáng tỏ.

“Không bằng Tiểu thư lại nhờ Thái hậu làm chủ giúp đi, nô tài cũng không tin cách này còn không trị được Bạch công tử”. Chiêu Đề bí mật bày mưu hiến kế.

“Đầu óc nguoi hồng mắt rồi sao?!” Hạ Nhân Phinh tức giận mà liếc trừng nàng ta, “Thái hậu phí sức lực lớn như vậy, thậm chí cả phụ thân của Yến Nghênh Mi cũng cách chức đi, có thể nói đã tiễn đưa Phật về Tây luân rồi, cả gió đông cũng đã chuẩn bị xong cho ta, hiện giờ bà đang an tọa trong cung chờ tin tức tốt của ta, ta thành thân chưa được mấy ngày đã chạy đến tìm bà phun nước đắng, chẳng lẽ không phải là tự vả vào mặt mình bày ra vẻ mình rất vô năng, ngay cả lòng của một người đàn ông cũng không nắm bắt được? Như vậy từ nay về sau ta làm sao còn được bà tín nhiệm nữa chứ”. Đã không dám lăm miệng, chỉ đành cúi đầu bảo sao nghe vậy thôi.

“Yến Nghênh Mi không phải vẫn luôn ở trong Sơ Nguyệt Đình không ra ngoài gặp ai sao?” Hạ Nhân Phinh lạnh lùng bĩu môi, “Nguoi lập tức bảo Thiệu Ân phân phó xuống dưới, sau này bất kể là tình huống gì ta đều muốn đến phòng ăn dùng bữa, đồ dùng mỗi ngày, tùy tùng hầu hạ, đều không thể thiếu”.

Chiêu Đề đảo tròn mắt, khẽ cười nói, “Nô tỳ đã hiểu, Tiểu thư đang muốn bày ra khí thế trước phu nhân, đầu tiên là lập uy, sau đó sẽ chấp chương chuyện trong nhà, có phải vậy không?”

Đang lúc nói chuyện, một nha đầu bê một chung tổ yến nóng hổi tiến vào, Chiêu Đề vừa đưa tay đón nhận, lại nghe thấy Hạ Nhân Phinh lạnh giọng hỏi, “Cái này là ai bảo đưa qua?”

Nha đầu kia nhẹ giọng trả lời, “Nghe nói là Tam phu nhân ăn lạt, nên phân phó xuống dưới muốn ăn món này, Đại quân gia liền cho phòng bếp hâm cách thủy đem lên cho cả ba vị phu nhân”.

Hạ Nhân Phinh trầm mặt, nháy mắt lườm sang Chiêu Đề. Chiêu Đề ngay tức khắc cũng lạnh mặt lại, không nói hai lời lật đổ cái khay trong tay nha đầu kia xuống đất, một bên dùng sức gạt véo cánh tay của nha đầu kia, một bên hung hăng gõ vào đầu nàng ấy, chửi ầm lên, “Nguoi muốn chết có phải không?! Thứ đồ ăn vặt của trẻ con này nguoi cũng dám dâng lên nữa! Nhị phu nhân muốn ăn cái gì ta đây không biết xuống phòng bếp phân phó hay sao?! Còn cần nguoi ở chỗ này khiến ta mất mặt xấu hổ!”

Nha đầu kia kinh hãi không thôi, đau đến nước mắt đều chảy ra, sợ hãi đủ điều quỳ lạy trên mặt đất, nửa câu cũng không dám trả lời lại. Hạ Nhân Phinh thờ ơ lạnh nhạt, một lúc lâu sau mới không kiên nhẫn mà phát phát ổng tay áo. Chiêu Đề lại đánh vào nha đầu kia thêm mấy cái mới dừng tay lại, “Nguoi còn không mau cút đi!”

Nha đầu kia nom nớp lo sợ bò dậy từ trên đất, cũng không dám lau nước mắt, chỉ dám ôm lấy cánh tay bị véo sưng sợ hãi chặt vật lui ra ngoài.

Lại qua tiếp mấy ngày sau, Bạch Thế Phi vẫn như cũ còn chưa trở lại, ngược lại Thiệu Ân đã đưa hai phong thư đến Sơ Nguyệt Đình. Mở thư thứ nhất ra, Yến Nghênh Mi sau khi xem xong thì thờ phào nhẹ nhõm, “Thượng Truy, không sao nữa rồi”.

“A?”

“Ngự sử đài đã điều tra ra kết quả, trình báo cho Thái hậu cùng Hoàng thượng rồi, chỉ là miễn đi chức Phó sứ mật vụ cùng với chức Tham tri của phụ thân ta, cách chức xuống làm tri phủ ở Ứng Thiên phủ, trước mắt trong nhà coi như bình an”.

“Cảm tạ Bò Tát, vạn hạnh không đại sự.”

“Còn những người bị liên đới hoặc nhẹ hoặc nặng đều bị định tội, mẫu thân nói phụ thân đã được xử nhẹ rồi, toàn bộ đều là nhờ Bạch công tử ở giữa chu toàn, bảo ta phải thật tốt cảm tạ hắn”.

Thượng Truy trầm mặc lại nói, “Hắn như sao sáng ở trên trời gì cũng không thiếu, làm thế nào mà cảm tạ cho tốt?”

Yến Nghênh Mi cầm một phong thư khác, ngẩng đầu nhìn lên phong thư, chuyển qua cho nàng, “Của muội nè”.

Thượng Truy lắc đầu, “Tỷ xem cũng được mà.”

Yến Nghênh Mi theo lời mở ra, đọc xong nói, “Bạch công tử nói hắn đang ở một danh phủ tại Hà Bắc, qua ít ngày nữa sẽ trở về”. Buông thư, nàng nhin không được cười ra tiếng, “Muội có nhớ thời gian lúc chúng ta mới tới không?”

Thượng Trụ cũng cười nhẹ, “Sao lại không nhớ được chứ.”

Khi đó hân cũng như bây giờ, vẫn cứ im lặng ra khỏi cửa, một lúc đi Giang Bắc, một hồi lại đến Giang Nam, thường thường đi một chuyến là hơn nửa tháng, sau khi vất vả trở về thì lại bị mấy vị quan lại quyền quý trong kinh cả đám chen chúc kéo đến, tiệc rượu trong phủ đầy những món ăn quý lạ, ca hát vui đùa ngày ngày không dứt.

“Đã lâu không thấy hân kêu bạn gọi bè rồi”. Nhớ lại chuyện cũ, Yến Nghênh Mi khẽ thở dài, liếc nhìn Thượng Trụ, “Nửa năm qua vị Bạch công tử này thay đổi rất nhiều”.

Thượng Trụ không nói gì, một lúc sau đứng lên, “Muội đi lấy chút trái cây cho tỷ nhé”.

Ra khỏi buồng trong, lại càng đi càng chậm, cuối cùng ngồi xuống bậc thang trước hành lang, hai tay ôm đầu gối, chiếc cảm thanh tú đặt trên đầu gối, lặng lẽ rũ mắt xuống nhìn viên gạch xanh trên mặt đất.

Thì ra, thời gian thật sự có thể khiến người ta thay hình đổi dạng.

Cho đến bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã khác trước.

Bất quả chỉ mới nửa năm thôi, cả trái tim không ngờ đã chịu tổn hại đến mức không chịu nổi, phảng phất như già đi rất nhanh.

Thời gian một ngày lại một ngày qua đi, càng ngày càng không muốn lại mở miệng nói chuyện gì nữa, chỉ tự mình biết, ở nơi nào đó trong tận đáy lòng kỳ thật vẫn che giấu một cảm giác mạnh mẽ không nói thành lời, gương mặt ai kia đã từng mỉm cười, cũng thỉnh thoảng sẽ hiện lên trước mắt làm người ta hỗn loạn.

Bức tường yếu ớt kia không ngăn nổi những tưởng niệm nhưng nhớ, ai đối với ai sai, đáng giá hay không đáng giá, kể cả có từng bắt đắc đi hay không, ứa khuất, nước mắt cùng đau lòng, không cách nào gấp gờ mà thời gian trôi qua phảng phất như đều lặng lẽ phai nhạt lại phai nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Xuỵ Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Nộ cảm bản thân

Bởi vì Yến Nghênh Mi từ trước đến nay luôn mặc kệ mọi chuyện, nên những thủ đoạn của Hạ Nhân Phinh rất nhanh đã thấy hiệu quả.

Chẳng những tất cả bọn người hầu trong Hoán Châu đều thay đổi đối với Chiêu Đề kiêng kỵ không thôi, bình thường sẽ câm như hến, hơn nữa chỉ cần không phải do hai chủ tử Hạ Nhân Phinh phân phó làm gì tiếp theo, thì dù là lời của Thiệu Ân, biểu hiện ra cũng đơn giản là không dám tuân theo, chỉ sợ đợi đến lúc Đại quân gia xoay người ra khỏi Hoán Châu Các, bản thân mình sẽ nhận ngay một châu đánh chửi.

Có một ngày, Yến Nghênh Mi vẫn như cũ ở lại trong Sơ Nguyệt Đình, Trương Lục Dạng e ngại hết sức không thích đối mặt với Hạ Nhân Phinh, cũng phân phó xuống dưới không ra dùng bữa, trong phòng ăn to như vậy, bên cạnh bàn chủ chỉ có Hạ Nhân Phinh ngồi một mình.

Từng món ngon lần lượt được bày lên, cuối cùng là một lò gà hầm, Hạ Nhân Phinh gấp một miếng, ném nhẹ rồi nhú nhú mày, Chiêu Đề thấy thế, vội vàng cầm đĩa đựng xương tiến lên, Hạ Nhân Phinh liền che miếng phun miếng gà ra.

Thiệu Ân thấy thế, vội vàng bước nhanh lên trước, kinh sợ mà nói, “Không biết có phải không hợp khẩu vị của Nhị phu nhân không?”

Hạ Nhân Phinh thản nhiên nói, “Rượu và dấm chua cho quá nhiều, thịt gà thì hầm chưa đủ mềm”.

Chiêu Đề lăm mồm mà tiếp câu, “Hôm qua cá chung cũng như thế này, không rửa sạch hết mùi tanh, bảo Tiểu thư của chúng ta làm sao cho vào miệng?”

Hạ Nhân Phinh liếc nàng ta một cái, “Lắm miệng”

“Vâng, nô tỳ biết tội.” Chiêu đề áy náy khẽ chào Thiệu Ân rồi đứng lui sang một bên.

“Đều do lão nô làm việc không chu toàn, kính xin Nhị phu nhân thứ lỗi, đầu bếp kia đã ba phen mấy bận nấu ăn không tốt làm phu nhân chán ăn, lão nô sẽ đổi người khác thay hân ngay”. Lời Thiệu Ân nói mơ hồ như chứa đựng ý thăm dò, nhưng thái độ trên mặt thì vẫn cực kỳ kính cẩn, làm cho người ta cảm thấy trong lời nói kia kỳ thật cũng không có ý gì, cũng không phải quá phận mà chỉ là hỏi ý kiến của Hạ Nhân Phinh thôi.

Hạ Nhân Phinh đặt đũa xuống, phảng phất như đang nghĩ nghĩ, lại giống như chỉ tùy ý cười, hời hợt mà nói, “Vậy làm phiền Đại quân gia —— đổi người đi”.

“Vâng”. Thiệu Ân trả lời, mắt nửa rũ xuống nhanh chóng lướt qua ý như đã hiểu, nên không nói gì nhiều.

Bọn người hầu đứng ở một bên lén lút ngó nhìn ta, ta nhìn người, tất cả đều nín thở, ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh.

Thiệu Ân lui ra rồi, Chiêu Đề thấy chung quanh không có ai, liền nói với Hạ Nhân Phinh, “Tiểu thư đối với Thiệu quản gia kia như thế thực là khách sáo”.

“Người biết cái gì”. Hạ Nhân Phinh quát khê, nàng hôm nay là thâm muốn chỉ điểm cho Thiệu Ân biết, về sau những chuyện trong phủ, hoặc nhiều hoặc ít, tốt nhất phải nhìn một chút đến vị trí Nhị phu nhân này, nếu được cũng không muốn chính diện xung đột với ông ta, “Ta mặc kệ người chà đạp mấy đũa nha đầu sai vật kia như thế nào cũng được, nhưng đối với mấy vị quản gia và tất cả các quân sự quản lý bất động sản, người nên kính nể một chút, còn chưa tới thời điểm người có thể hoành hành, đừng có không có việc gì kiếm chuyện cho ta làm chơi”.

Bản thân dù sao cũng là người mới đến, những người kia có thể làm được quản gia của Bạch phủ, ngoại trừ tài cán, quan trọng hơn cả vẫn là được Bạch Thế Phi tín nhiệm, bao nhiêu năm rồi, bọn họ ở trong phủ căn cơ dĩ nhiên vững chắc, vẫn chưa tới lúc nàng có thể dễ dàng động tay, một khi xử lý không tốt, nói không chừng sẽ biến khéo thành vụng.

Chiêu đề cười nói, “Tiểu thư cứ việc yên tâm, chuyện này nô tỳ còn không hiểu sao?”

Lời mặc dù nói thế, nhưng nàng bị Hạ Nhân Phinh mắng trước mặt người, trong lòng đến cùng cũng không thoải mái, nên sau khi trở về Hoán Châu Các đem bức bối nói không ra lời đổ lên người mấy nha đầu khác.

Lại nói bên phòng quân sự kia, Thiệu Ân nhủ mảy, ở trong phòng đi tới đi lui, lúc ngừng lại thì thở dài thở ngắn, “Người nói bây giờ phải làm sao cho tốt?”

Đặng Đạt Viên ngồi ngay ngắn sau bàn thư án, thận trọng mà nói, “Ông cứ nhịn nàng ta thêm chút đi, đợi đến khi Công tử về rồi tính”.

“Nàng ta muốn làm đương gia chủ mẫu, ta liền chuyển giao mọi thứ cho nàng ta, cũng là đáp ứng rồi. Thế nhưng từ Văn Văn, Văn Phong đến Văn Liêm, Văn Vân, mới có bao nhiêu lâu thời gian đâu? Lần lượt từng người một âm thầm tìm đến ta, khóc cầu ta cho bọn họ dời ra khỏi tiểu viện. Ta tận mắt thấy, trên tay của bọn họ đều có dấu vết cây đánh, mà dù ta nhìn không thấy —— cũng tự hiểu được họ đã bị thương tổn đến thế nào, nếu cứ tiếp tục như vậy, ta đi đâu mà tìm người tới hầu hạ nàng ta đây?”

Gia phong của Bạch gia trước sau như một luôn rộng rãi trong hành động, ngay cả Bạch lão gia Bạch lão phu nhân lúc còn ở trên đời, cũng chưa từng làm mấy chuyện trách phạt nô bộc như vậy, mấy bọn nha đầu này từ nhỏ được nuôi dưỡng trong phủ da mìn thịt mềm, ngày thường hoạt bát nói cười hi hi khí thế, chưa bao giờ gặp phải loại chủ tử nhân tâm thế này? Giờ thì hay rồi, cả một đám khăn trương trăm mặc ít nói, lúc nhìn thấy người thì sợ hãi như chim sợ cành cong, bảo sao quản gia ông một người nhìn bọn họ lớn lên từ nhỏ không cảm thấy đau lòng.

“Hay là để bà buồn người chọn mấy người lớn tuổi một chút, quen làm việc nặng, da thô thịt cứng đưa vào phủ phụ nhân, tùy phòng bên kia sai bảo”.

“Chuyện này không phải ta chưa nghĩ tới, nhưng trong phòng đều là các cô nương xinh đẹp ngoan hiền, giờ đổi thành —— ta chỉ e nàng ta có khi nào lại thừa cơ sinh sự, tình hình bây giờ đã thập phần chướng khí mù mịt rồi, đến lúc đó nói không chừng sẽ càng liên lụy thêm nhiều người gặp nạn nữa?”

Đặng Đạt Viên cười cười, “Nàng ta cho dù không đem ta và ông hai người để vào mắt, chẳng lẽ ngay cả quy củ mấy chục năm qua trong phủ nàng ta cũng mắt cao hơn đầu toàn bộ không để ý đến sao? Ông cứ dùng biện pháp này kéo dài thêm chút ít thời gian đi, đợi đến lúc Công tử trở về sẽ không còn chuyện của ông nữa rồi”.

“Xem ra cũng chỉ có thể làm thế”. Thiệu Ân thở dài, cười khổ nói, “Đến lúc đó nàng ta muốn tìm vận xui, nói đến cùng cũng không nhất thiết phải cảm cây mà quất vào trên người lão già ta đây”.

Nhìn nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, ánh tà dương dần dần ngã về tây, ông vội vàng cáo từ Đặng Đạt Viên, đi chuẩn bị bữa tối.

Chuyện Hạ Nhân Phinh chỉ nói mấy câu đã đem đầu bếp đối đi vang rền khắp trong phủ tự nhiên cũng truyền đến Sơ Nguyệt Đình, trước tiên Văn Tinh từ bên ngoài nghe chuyện liền một năm một mười thông báo cho Yên Nghênh Mi cùng Thượng Trụ biết, ngay sau đó lại tức giận bất bình mà nói, “Nô tỳ còn nghe nói, phàm là những nha đầu trong viện bên kia, không có ai là không bị đánh cả đấy”.

Yên Nghênh Mi lắc đầu, “Chỉ cần nàng ta không động chạm đến trên đầu chúng ta là được, chúng ta cũng không nên quản chuyện của người khác”.

Văn Tinh vốn còn muốn nói thêm điều gì, nghe Yên Nghênh Mi nói vậy, lại trộm đưa mắt nhìn nàng thần sắc bất đắc dĩ, cũng chỉ biết thông minh mà ngậm miệng lại.

Thượng Trụ ở bên cạnh nhìn thấy biểu tình của Văn Tinh, lẽ nào, liền đi theo sau lưng nàng ấy đi ra ngoài chính đường.

Lúc đi xa rồi Thượng Trụ mới mở miệng hỏi, “Làm sao vậy?”

Văn Tinh tức giận ôm lấy cổ tay của nàng, “Người đi theo ta”.

Dẫn Thượng Trụ ra khỏi Sơ Nguyệt Đình, ba rẽ hai quẹo đi đến chỗ của hạ nhân ở đông sương phòng, cả cửa cũng không thèm gõ, trực tiếp đẩy cửa phòng đi vào trong, mấy người trong phòng lại càng bị hoảng sợ, luống cuống tay chân ngẩng lên lấy tay áo lau nước mắt.

Thượng Trữ xem xét, trên mặt Văn Ngọc lộ rõ vết nước mắt, Văn Lộng ở bên cạnh nâng hốc mắt cũng đỏ lên.

Hai người bước đến gần, Văn Lộng nán lại nói nói cái gì đó, lại bị Văn Ngọc cực kỳ nhanh giật giật ống tay áo, nâng nhất thời ngậm miệng. Thượng Trữ nhìn nhìn hai người ngồi ở bên giường, thấy Văn Ngọc chỉ im lặng gạt lệ, trong lòng ít nhiều đã có chút hiểu rõ.

Văn Tinh nóng nảy trước, “Bọn họ bây giờ còn xem chúng ta người không? Lại đánh đến vậy? Có nặng hay không?”

Văn Lộng bắt chặp Văn Ngọc ngăn cản, một phen vung vẩy nâng ấy lên, ghen ngào nói, “Người tự mình nhìn xem đi như vậy có nặng hay không”.

Chỉ thấy hai bắp chân Văn Ngọc đều hiện đầy vết máu đỏ, vùng gần mắt cá chân trái giống như bị vật cứng đập mạnh vào, chẳng những tím xanh biến thành màu đen, mà còn sưng như cái bánh bao.

Văn Tinh bồng chốc đỏ cả vành mắt, “Thế này cũng quá là khi dễ người rồi!” Ngực cô nén cảm phần không ngừng thầm nghĩ muốn chửi ầm lên, chỉ là dưới tình thế cấp bách nói không thành câu, một ít lời khó nghe không đưa ra đến miệng, chỉ có thể hướng đến Văn Lộng tức giận phát tác, “Sao người không đưa nâng ấy đến chỗ Đại quân gia?! Sao lại trơ mắt nhìn nâng ấy bị người ta đánh đến như vậy?!”

Văn Lộng sốt ruột giải bày, “Nha đầu kia vốn lá gan nhỏ, bị tiện tỳ kia hù dọa một phen, lúc đầu còn gạt cả ta không chịu nói, nếu không phải ta thấy nâng ấy không ổn, chỉ sợ đến bây giờ còn bị nâng ta cho mơ mơ màng màng không biết gì. Nhưng nếu ta bắt nâng ấy đưa đến chỗ Đại quân gia, có khi Đại quân gia nghe xong cũng chỉ có thể thờ dài, lại cho người đòi nâng ấy đi thôi. Sau lưng tiện tỳ kia có chủ tử làm chỗ dựa, cả Đại quân gia cũng không biết làm sao với nâng ta, bọn hạ nhân như chúng ta còn có cách nào?”

“Trước tiên đừng ầm ĩ nữa” Thượng Trữ trầm giọng ngăn cản hai người, ngồi xỏm người xuống, nắm nhẹ mắt cá chân của Văn Ngọc ấn một chút, lại nâng lên xoay xoay, “Có đau không?”

Văn Ngọc đau đến mức giữa hàm răng phun ra một ngụm khí lạnh, rung rung nhẹ gật đầu.

Thượng Trữ quay đầu nói với Văn Tinh, “Người đến hiệu thuốc lấy chút ít Mã Tiên Thảo, Thạch Thượng Liên hòa chung với Tà Bà Thái”. Lại quay đầu nói với Văn Lộng, “Người đi lấy chút rượu đế, băng gạc với cối giã thuốc đến đây”.

Hai người lên tiếng trả lời mà đi.

Lúc này Thượng Trữ mới nhẹ nhàng hỏi Văn Ngọc, “Còn chỗ nào khác cảm thấy không thoải mái không?”

Văn Ngọc cắn cắn môi, cời dây thắt lưng ra, chậm rãi vén vạt áo lên, sườn bên phải cũng tương tự có một mảng bầm tím lớn.

Thượng Trữ nhìn, sắc mặt càng chìm, đáy mắt trào ra một đám lửa.

Không lâu sau Văn Tinh và Văn Lộng mang theo mấy món đồ cầm trở về, Thượng Trữ một câu cũng không nói, đem thảo dược trộn lẫn chung với rượu đế cẩn thận giã trộn, dùng băng gạc bọc lại quần quanh chỗ vết thương trên chân Văn Ngọc.

Văn Tinh cúi người rung rung tựa vào vai Thượng Trữ, “Trữ tử, hay là người thử khuyên Đại phu nhân ra mặt ——”

“Không thể được, người đừng nghĩ đến”. Thượng Trữ chặn ngang lời nâng, Thái hậu chẳng những chỉ hôn Hạ Nhân Phinh làm vợ Bạch Thế Phi, còn vì vậy mà đem phụ thân của Yên Nghênh Mĩ Yên Thư cách chức điều ra khỏi kinh, ở tình huống đứng đầu ngọn gió này Yên Nghênh Mĩ làm sao có thể hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ không cẩn thận sẽ khiến cho nhà mẹ đẻ gặp phải tai bay vạ gió.

Bối cảnh của Hạ Nhân Phinh đặc thù như thế, đây cũng là lý do vì sao Thiệu Ân biết rõ thị nữ của nâng ta ý lại khinh người, nhưng thủy chung cũng thúc thủ vô sách.

Giọng Văn Tinh cảm hận nằng, “Bạch phủ lớn như vậy thật sự không có người trị được nâng ta? Chẳng lẽ cứ để tiện nhân kia một mực hoành hành ngang ngược mãi?!”

Thượng Trữ không để ý tới nâng ấy, ở bên cạnh băng bó cho Văn Ngọc, kèm theo lời nói nhỏ nhẹ dặn dò, “Tiểu thư có một lọ thuốc tiêu sưng, sau khi ta trở về sẽ xin người đem qua cho người, nhớ mỗi đêm trước khi đi ngủ thoa lên người, lại dùng tay chà nóng lên những chỗ bị bầm, như vậy sẽ mau khỏi”. Mãi đến sau khi đứng dậy, mới quay đầu chậm rãi nói với Văn Tinh, “Cũng không phải là một người cũng không có”.

“Người có ý kiến gì hay nói mau đi! Gấp chết người rồi!”

“Nếu muốn trị nha đầu kia ——” Thượng Trữ dừng một chút, nhìn chăm chú về phía Văn Lộng, “Nói không chừng phải ủy khuất Văn Lộng một chút rồi”.

Văn Lộng lập tức từ trên giường đứng lên, “Chỉ cần có thể trả lại oán khí của Văn Ngọc, đừng nói ủy khuất ta một chút, ủy khuất ta mười chút thì có làm sao!”

Thượng Trữ nhẹ nhàng cười cười, “Vậy được, hôm nay người đến chỗ Đại quân gia, xin ông ấy cho người qua phòng bên kia xông pha giết giặc tùy ông ta điều khiển”.

“Người nói gì?!” Văn Tinh cùng Văn Ngọc trầm miệng một lời kêu lên sợ hãi.

“Các ngươi cứ theo lời ta nói mà làm là được”. Thượng Trụ không nói nhiều lời hơn nữa, chỉ tìm nước sạch rửa tay, sau đó cùng Văn Tinh ôm theo về mất nghỉ hoặc rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tru địch mượn đao

Văn Lộng mặc dù đối với lời nói của Thượng Trụ có chút bán tín bán nghi, nhưng vẫn là ôm theo tâm trạng ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục quyết tâm đi tìm Thiệu Ân. Sau khi nghe xong ý định của nàng, Thiệu Ân rất là kinh ngạc, phải biết rằng Hoán Châu Các hiện thời thật đúng là chỗ thần cấm quý ghét, thị nữ trong phủ sợ hãi tránh còn không kịp, nào có ai giống như nàng vậy, còn tự mình đưa ra đề nghị muốn vào chịu chết hay sao?

Nhưng mà mặc kệ Thiệu Ân lời hay khuyên bảo thế nào, Văn Lộng tựa như đung phất tả rồi, cứ quyết tâm muốn qua bên viện đó. Cũng không biết là vì suy nghĩ cho Văn Lộng, hay là cân nhắc từ nguyên nhân nào, cho dù Thiệu Ân bị nàng ta đau khổ quần quýt, một mặt không thể không nê hà, lại thủy chung kiên trì không đồng ý, chỉ bảo nàng trở về sống yên ổn đi.

Cuối cùng Văn Lộng bị buộc đến nóng nảy, nhất thời xúc động liền đem Thượng Trụ ra chỉ điểm, “Đại quân gia ông thực sự cho là nô tỳ muốn qua bên viện kia chịu tội hay sao? Còn không phải là vì Trụ từ! Nô tỳ đã nhận lời nàng ấy rồi, ông bây giờ chết sống không chịu cho nô tỳ qua, bảo nô tỳ làm sao ăn nói với nàng ấy đây?”

Gương mặt Thiệu Ân cứng lại, “Ngươi nói cái gì? Là Trụ cô nương —— phân phó ngươi làm như vậy hay sao?”

“Còn không phải à!” Chuyện cho tới bây giờ, Văn Lộng cũng đã cố gắng không thể nghĩ nhiều được nữa.

Thiệu Ân vốn là nhũ mệnh chân mày, lại cực kỳ khó hiểu vì sao Thượng Trụ lại đưa ra cho nàng ấy cái chủ ý ôi thiêu này, Văn Lộng ở một bên càng tự mình nhỏ nhẹ năn nỉ, ông suy tư một lát, nâng ánh mắt nhìn vào nét mặt đang gấp gáp chờ đợi của Văn Lộng, suy nghĩ hoang mang dần dần bị thay thế bởi ý nghĩ mơ hồ không chừng có khả năng nào đó.

“Nếu Trụ cô nương cũng đã nói như vậy ——” tuy là sắc mặt Thiệu Ân vẫn có chút lo lắng, nhưng đến cùng vẫn là buông ra miệng một câu, “Vậy thì theo ý của nàng ấy mà làm đi”.

Văn Lộng không ngớt nói lời cảm tạ, trong lòng cười thầm, quả nhiên vẫn phải đem Thượng Trụ lôi ra mới có thể được việc.

Sau khi trở về phòng nàng thông báo mọi cho mọi người biết, Thượng Trụ nghe nói Thiệu Ân đã biết mình ở sau lưng ngầm tính kế, đầu tiên là cả kinh nhũn mày, tiếp theo là mi mắt giật giật, cũng không nói gì, chỉ dặn dò Văn Lộng cẩn thận một chút, đừng để người ta khi dễ quá ác.

Đôi được Văn Ngọc ra ngoài tốt đẹp rồi, Văn Tinh lại nhìn không được túm lấy Thượng Trụ, “Trong hồ lô của ngươi rốt cuộc bán thuốc gì vậy hả?!”

“Đợi thêm ít lâu nữa ngươi tự nhiên sẽ biết thôi”. Gương mặt Thượng Trụ tĩnh lặng, đáy mắt lại giống như chứa đựng vẻ chắc chắn, phảng phất như đã tính toán xong xuôi.

Văn Tinh thấy nàng thủy chung giữ kín như bưng, nửa chữ cũng không chịu tiết lộ, không khỏi bĩu môi nổi giận nói, “Ngươi không sợ Văn Lộng cũng giống như Văn Ngọc vậy, bị đánh đến chỉ còn nửa cái mạng hay sao?”

“Ta đây ngược lại không hề lo lắng, Văn Lộng ngày thường tuy là không nói chuyện nhiều lắm, nhìn qua giống như người nhu thuận điềm đạm nho nhã, thực tế lại là người có nhiều cơ trí, tâm tư của nàng ấy vừa động, chỉ sợ ngay cả ngươi cũng không sánh bằng”.

Văn Tinh không cam lòng mà bĩu môi, “Cứ như ngươi biết rõ lắm ấy”.

Thượng Trụ cười khê, cũng không đấu võ mồm với nàng ấy, hai người quay về Sơ Nguyệt Đình.

Hôm sau Văn Lộng liền đến Hoán Châu Các, một ngày vô sự, hai ngày bình yên.

Nhưng qua ngày thứ ba, đến cùng vẫn là đụng phải Hạ Nhân Phinh vì Bạch Thế Phi đã lâu chưa thấy về mà bắt đầu nổi lên tính khí, làm cho tâm tình Chiêu Đề không tốt, Văn Lộng không có lý do bị nàng ta đánh cho mấy cái.

Đến buổi tối, mấy người lại một lần nữa tề tụ ở trong phòng Văn Ngọc lúc này đã gần lạnh như lúc ban đầu, Thượng Trụ vén tay áo Văn Lộng lên, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng ấn lên cánh tay có dấu vết đỏ hồng của nàng ấy, khiến Văn Lộng bị động trúng mà khổ sở kêu đau.

Văn Tinh không khỏi phản nản với Thượng Trụ, “Ngươi nhìn xem, còn khen nàng ấy thông minh cơ trí, chẳng phải vẫn chịu tội như thường sao?”

Thượng Trụ lại cười cười, “Nàng ấy không chịu tội ta mới vô pháp khả thi đó”.

“Sao?!” Đám người trăm miệng một lời.

Chỉ thấy Thượng Trụ lấy từ trong tay áo ra một ít mực đen, thấm thấm nước, bôi nhẹ lên trên cánh tay Văn Lộng, không quá vài lần đã đem những dấu đỏ nhuộm thành một mảng màu xanh đen, giống như đã từng bị người ta ra đòn hiểm đả thương. Văn Lộng cứng nhắc giơ tay ra xa nhìn kỹ một phen, lại cẩn thận sửa chữa mấy chỗ màu sắc, Thượng Trụ thu hồi mực đen lại, dùng tay lau vết nước, đặt tay Văn Lộng vào tay áo.

“Sáng sớm ngày mai, ngươi thừa dịp sắc trời còn mờ mờ đi tìm Đặng quán gia, bày ra vẻ mặt đau khổ xin hẩn một ân tình, van xin hẩn đi tìm Đại quán gia cho đôi người ra khỏi Hoán Châu Các. Nếu hẩn hỏi ngươi có phải lúc ở trong viện kia đã chịu khổ hay không, ngươi chỉ không ngớt nói lời phủ nhận”. Văn Lộng rõ ràng đã bị đánh, đến lúc đó tuy là trong miệng không nhận, nhưng trên mặt nhất định vẫn sẽ lộ ra vài phần do dự, mảnh khốc nhìn sắc mặt này làm sao giấu diếm được Đặng Đạt Viên? Thượng Trụ vừa nghĩ tới đã nhin không được hơi cong khóe môi, “Lúc này hẩn nhất định sẽ hỏi ngươi, ngươi giống như bị ép buộc quá, không ngại vén tay áo lên để cho hẩn liếc mắt nhìn thấy vết thương trên tay ngươi, nhớ, động tác nhất định phải nhanh, sau đó liền không hề đề cập tới nữa, vội vàng cáo từ hẩn rồi đi”.

Văn Tinh nghe được không hiểu ra sao, “Như vậy là cũng kéo cả Nhị quán gia vào rồi? Vạn nhất hẩn quả thật đi tìm Đại quán gia, Trụ từ ngươi không sợ Đại quán gia nói với hẩn là tự mình Văn Lộng muốn được điều qua viện bên kia sao?”

“Văn Lộng và Nhị quán gia là đồng hương, đi cầu hẩn giúp đỡ là chuyện thường tình thôi, về phần Đại quán gia, ngươi cứ việc yên tâm, ông ấy tất nhiên sẽ không làm miệng”. Thiệu Ân kia thuộc loại người mười phần đa mưu tức trí, không chừng giờ phút này đang chờ Đặng Đạt Viên tìm tới cửa cũng nên.

Văn Tinh còn định nói thêm gì đó, đã bị Văn Ngọc ngồi bên giường không ai chú ý mà đá đá gót chân nàng, nàng nhất thời ngậm miệng, nhanh chóng quay đầu sang, thấy đuôi chân mày Văn Ngọc mang ý cười đang cùng Thượng Trụ trao đổi bằng ánh mắt phảng phất như đã ngầm hiểu lẫn nhau.

Văn Lộng bên cạnh buông tay xuống, chẳng biết lúc nào lại vén tay áo lên, hướng đến những chỗ đau trên cánh tay mình mà ngắt quãng thối hỏi, chuyên tâm đến mức tựa hồ không hề để ý đến những động tác cùng thần sắc của mấy người kia, nhưng mà hai bên gò má lại mơ hồ ửng đỏ, vẫn là lộ ra một chút ý xấu hổ.

Đầu óc Văn Tinh không xoay chuyển được, chỉ cho là mấy vị tỷ muội này nói chuyện với nhau toàn bộ đều đã thông suốt, riêng mình bị gạt qua một bên, ảo não mà dậm chân, “Các ngươi như vậy là ——”

Thượng Trụ đã một phen kéo nàng qua, “Văn Tinh, đến giờ nghỉ rồi, người đi với ta đi”. Lại quay đầu qua nói với Văn Lộng, “Ngày mai đừng quên cứ theo như lời ta nói mà làm”. Càng nói càng nhin không được muốn cười, “Giã vờ cho giống một chút”. Che miệng Văn Tinh đang kêu la cứng rắn kéo ra ngoài.

Ra khỏi phòng, vì Văn Tinh gầy dựa quá, Thượng Trụ chỉ đành phải bám vào tai nàng ta cẩn thận nói mấy câu, Văn Tinh nghe nghe, cái miệng nhỏ nhắn vo tròn lên.

Sáng sớm hôm sau, Văn Lộng theo lời Thượng Trụ đi tìm Đặng Đạt Viên.

Lúc đầu đối mặt với nàng cố gắng nuốt xuống nghẹn ngào, Đặng Đạt Viên vẫn còn thần sắc bình tĩnh, nhưng đến lúc nhìn thoáng qua trên cánh tay nàng từng mảng xanh tím xong, liền nhũn mày tại chỗ, lộ ra vẻ không hài lòng.

Không ngoài dự liệu của Thượng Trụ, kiểm chế đến sau giờ ngo, Đặng Đạt Viên đúng là vẫn mượn cơ hội đi tìm Thiệu Ân, nói chuyện phiếm hồi lâu, thuận theo tự nhiên mà dẫn đề tài ra, “Lần trước ông nói muốn tìm mấy người đưa qua bên viện phụ nhân để sai bảo, có tìm được chưa?”

Thiệu Ân đánh vào đầu gối mà than, “Ta cũng đang đau đầu vì chuyện này lắm nè, bà buồn người kia đã từng cho hai người tiến cử qua bên đó, đều chịu đựng không được quá vài ngày liền từ giả bỏ đi. Chỗ trống ở bên đó, thủy chung vẫn chưa có người thích hợp chọn lựa để thay vào, người bên ngoài bỏ đi, ta tuy là có thể dùng tiền che miệng mấy người phụ nữ đó, nhưng cứ tình hình này mà kéo dài nhất định sẽ tổn hại đến thanh danh của Bạch phủ”.

Đặng Đạt Viên thoáng suy nghĩ, không có lên tiếng.

Thiệu Ân lại phảng phất như đang tự trách, “Nếu trước khi Công tử trở về mà không đem chuyện này xử lý cho thỏa đáng, đến lúc đó còn phải phiền ngài ấy vì mấy chuyện vặt vãnh này mà bận lòng, thử hỏi cái mặt mo này của ta còn biết để vào đâu cho được? Còn không phải là danh tiếng của Bạch đại quán gia này gánh chịu ư, ôi ——”

Đặng Đạt Viên lắc đầu, cười đứng dậy, “Được rồi, hôm nay một người rồi hai người đều ở trước mặt ta mà ca hát kể khổ, người kia thân phận thấp bé cũng thôi đi, ngay cả lão già ông đã đến từng tuổi này rồi, còn không ngại mệt”.

Thiệu Ân nghe mấy lời chế nhạo này thì đứng dậy theo, cho thấy người luôn làm việc cẩn thận chu đáo, giọt nước không rỉ Đặng nhị quán gia đã chịu bỏ qua quyền hạn mà bày mưu tính kế, không khỏi vui mừng quá đỗi, liên tục thở dài với hẩn, “Thân già khom này của ta thực sự là chịu không được giày vò nữa rồi, thỉnh cầu Nhị quán gia ngài tài nhiều vất vả, lão hủ vô cùng cảm kích, vô cùng cảm kích”.

“Trước tiên ông an bài cho đôi người ra đi”.

“Được, được, ta sẽ an bài chuyện này”. Thiệu Ân liên tục không ngừng nhận lời.

Đặng Đạt Viên đi tới cửa còn quay đầu lại, “Tiểu nha đầu kia lẽ nào lại chịu để ông xui khiến?”

Thiệu Ân vội vã khoát tay, “Làm gì có chuyện đó”. Chỉ cười cười đùn đẩy sạch sành sanh, đại khái là không nhiều lời nữa.

Đặng Đạt Viên dừng bước lại, nhìn chăm chú về phía Thiệu Ân, nhìn không ra lời nói thật giả, ngược lại ngẩn người, lại nhìn đến nét mặt Thiệu Ân như có như không vui vẻ, trong đầu hơi chuyể, nhưng vì đề phòng tai vách mạch rừng, cũng không hỏi thêm nữa, chỉ xấu hổ mà cười khỏ, liền kéo áo mà đi.

Ngang qua phòng thu chi bên đông sương phòng, Đặng Đạt Viên nhẩn nhừ người bên trong, “Hôm nay bà Vương buôn người có đến phủ tính tiền, thì đưa bà ấy tới gặp ta”. Nói xong vừa đi lên phía trước chưa được mấy bước, đằng sau đã có nô bộc vội vàng đuổi theo.

“Nhị quân gia, Nhị quân gia! Công tử đã trở về rồi! Mời chư vị quân gia cùng tất cả các quân sự quản lý bất động sản đến đại sảnh một chuyến, nói là có chuyện muốn phân phó”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Ngàn kết hỏi ai giải

Trong sảnh rộng rãi, giữa bình phong đặt giường thái sư, đứng đầu đám người có Thiệu Ân, Đặng Đạt Viên, Tam quân gia Thương thị cùng với bảy tám quân sự quản lý bất động sản, không một ai vắng mặt, toàn bộ này nọ ngồi ở hai bên bàn, ngay cả Yến Nghênh Mi cũng bị Bạch Kính mời mà dẫn theo Thượng Trụ đến, duy chỉ có Hạ Nhân Phinh cùng Trương Lục Dạng là không được người thông báo.

Chờ đợi trong tĩnh lặng không ai lên tiếng.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy người mặc bộ áo lụa trắng, mũ ngọc giầy gấm Bạch Thế Phi đang cười ha ha cùng Trang Phong Tuyền từ bên ngoài tiến vào, hai người vén áo ngồi lên vị trí chủ tọa, ánh mắt Bạch Thế Phi mang theo ý cười lướt nhìn ra sau lưng Yến Nghênh Mi, dừng lại chỗ gương mặt có chút cứng nhắc của Thượng Trụ, sóng mắt sinh ra một chút ôn nhu.

Chậm chậm nhấp một hớp trà, hần cất cao giọng nói:

“Sắp tới Phong Tuyền sẽ ở lại trong Bạch phủ giúp ta quản lý Câu Lan lâu, sông bạc, Ngân trang và hợp đồng bên tiêu cục, đồng thời huấn luyện võ sư hộ viện trong phủ nữa”. Ánh mắt lướt qua tất cả mọi người trong sảnh, hần chậm rãi nói, “Phong Tuyền và ta tình như thủ túc, mọi người sau này thấy huynh ấy cũng như thấy ta, có biết không?”

Lại tiếp tục phân phó Thiệu Ân đem viện Thính Phong ở phía Đông Bắc quét dọn một lượt.

Sau khi dặn dò xong, lại giản lược thương nghị một chút những hạng mục công việc đã được các quân sự xử lý lúc hần không có ở trong phủ, tiếp đến mọi người mới nói đuôi nhau tán đi, ngoại trừ hai vị nam tử đang ngồi trên giường thái sư mỗi người mỗi về tao nhã, trong sảnh cũng chỉ còn lại hai người Yến Nghênh Mi không biết nên tiến hay nên lùi.

Bạch Thế Phi dẫn đầu rời ghế, lúc đi qua sau lưng Thượng Trụ thì từ phía sau kéo nàng rời đi, vẫn như trước đưa nàng qua gian phòng ở cách vách, không đợi nàng mở miệng, hần đã nói, “Lần này Phong Tuyền cùng ta trở về, là vì chuẩn bị cho tương lai không lâu sẽ cùng Tiểu thư nhà nàng song túc song tề đấy”.

Thượng Trụ ngạc nhiên tròn cái miệng nhỏ nhắn, “Nhưng ——”

Hần đã nhẹ nhàng chặn lại môi của nàng.

Cái hôn nhẹ kia chỉ mút trong ôn nhu phẳng phất như tràn ngập yêu thương, cứ thế vuốt về an ủi hồi lâu, Bạch Thế Phi mới buông nàng ra, im lặng chăm chú nhìn, trong đôi mắt khó có thể thấy hiện ra đây tường nhớ nhìn gần lại khiến trong lòng Thượng Trụ cuồng loạn, chỉ cảm thấy vừa chua vừa chất, không chút suy nghĩ, gần như vì hốt hoảng mà tránh khỏi bàn tay đang cố chấp nắm lấy tay nàng, vội vàng rời khỏi phòng.

Nói không ngại chính là cho bản thân mình quên tìm cớ, cho dù hần có muôn vàn lần hướng đến nàng giải thích lý do, thì từ ngày đại hôn của hần hôm ấy, lòng của nàng cũng đã nhỏ máu mãi đến nay cũng chưa từng khô cạn, sau tất cả những gì đã qua nàng không cách nào xóa đi dấu vết, kể cả ngọt ngào, đau khổ, trong trí nhớ từng đoạn từng chuyện thủy chung vẫn rõ ràng, cũng không dám để mặc cho bản thân mình nhớ lại, sợ những hoài niệm sẽ như lớp bụi phủ đầy trong lòng vẫn như cũ không khóc được.

Cho đến khi bóng lưng của nàng ra khỏi cửa, Bạch Thế Phi vẫn không thu hồi ánh mắt.

Từ lúc hần cưới lần hai, nàng liền đơn giản không ra khỏi Sơ Nguyệt Đình nửa bước, mãi đến khi hần nhin không được viện có đưa tin đến cho Yến Nghênh Mi, nhưng thật ra là muốn liếc nhìn nàng một cái, nàng không bao giờ chịu để lộ cảm xúc của mình trước mặt hần nữa, quả thực khiến hần không

biết phải làm sao, nên dứt khoát rời khỏi nhà, chỉ vì muốn đợi lòng nàng bình phục lại, sau đó sẽ nhận không được đối với hấn nảy sinh chút lòng tưởng nhớ, từ đó thoáng buông lỏng tiếng lòng căng cứng mà dành cho hấn chút mềm lòng.

Mấy ngày nay cho dù hấn ở bên ngoài, nhưng lúc nào cũng thu được tin tức ở trong phủ.

Khi biết Yến Nghênh Mi từ lúc trở về phủ vẫn như cũ không ra phòng ăn dùng cơm, mặc kệ sớm muộn gì đều ở trong Sơ Nguyệt Đình dùng bữa, hấn không hi vọng đến lúc trở lại vẫn thấy tình hình này tiếp diễn, đành phải đem hết cả vốn liếng ra bắt Trang Phong Tuyền từ Hàng Châu kéo về.

Có lẽ Thượng Trụ không muốn gặp hấn, nhưng hấn không tin Yến Nghênh Mi sẽ không muốn gặp Trang Phong Tuyền.

Nhọc lòng như vậy, bắt quá cũng chỉ là muốn có thêm nhiều cơ hội hơn được ở chung với nàng mà thôi, dù là mỗi ngày hấn chỉ có thể gặp được nàng một chút, cũng tốt rồi... Trong lòng không phải không có chua chát, thật lòng mà nghĩ, ngày nào đó đến lúc mưa gió qua đi, biết nàng có chịu nguyện ý tin tưởng hấn hay không?

Bất kể thế sự khó lường cỡ nào, từ một khắc tâm hấn xao động, cuộc đời này hấn và nàng dây dưa kể như đã định rồi, mặc kệ nàng muốn lùi bước, hay muốn đoạn tuyệt quan hệ với hấn, cho đến cuối cùng của cuộc đời, nàng đừng mong được nãn nguyện.

Một bộ áo đen đập vào ánh mắt, Trang Phong Tuyền bước tới bên cạnh.

Trên gương mặt tuần tú của Bạch Thế Phi tràn ra ý tươi cười, “Huynh trò chuyện tốt rồi?”

Trang Phong Tuyền không đáp chỉ hỏi lại, “Gấp gấp như vậy kéo ta về đây, là vì cái gì?” Tuy là hấn sớm muộn gì cũng sẽ tới đưa người đi, nhưng dự định không phải vào lúc này nhanh như vậy.

Bạch Thế Phi cười thật tự nhiên, “Đệ bắt quá là cho huynh thời hạn sớm hơn thôi”. Trong lúc nói chuyện chân mày và hàng mi rũ xuống, cuối cùng thoáng qua một chút buồn vô cớ.

“Thế Phi ca à!” Cùng với âm thanh cao hứng bùng bùng vang lên, Trương Lục Dạng vui vẻ ra mặt cùng với Mạc Ngôn xuất hiện trước cửa thư phòng, “Huynh mà còn tiếp tục không trở về nữa thì muội chỉ còn buồn bực đến chết ở trong phủ này thôi!”

Trang Phong Tuyền nghiêng người lui sang một bên, cười nhạt liếc nhìn Bạch Thế Phi, Bạch Thế Phi không thể làm gì ngoài cười khỏ, vừa nghe xong lời của Trương Lục Dạng, đã thấy ở sau lưng nàng cách đó không xa, Hạ Nhân Phinh cũng dẫn theo nha đầu thân cận đi tới.

Thấy ánh mắt hấn lơ đãng nhìn qua đây, Hạ Nhân Phinh đứng yên ở cạnh cửa, trong mắt hiện lên ý u oán, thần sắc có chút như gần như xa buồn bã khô sò, khiến người ta thấy yếu đuối.

Trong lòng Bạch Thế Phi âm thầm kêu khổ, chỉ cảm thấy đầu đau không chịu nổi, bên môi cũng không thay đổi thần sắc mà nở một nụ cười mỉm khiến người ta như tắm gió xuân, phảng phất có chút ít không quan tâm cùng ấy nấy, lại phảng phất gần như có chút nhũn nhũn kinh ngạc, hấn nhẹ giọng nhẹ lời, “Nhị phụ nhân cũng tới à?”

Trang Phong Tuyền nhìn tình hình trước mắt, tự thấy không tiện nán lại thêm, lập tức từ biệt hai người Bạch Trương, cũng đi qua trước mặt Hạ Nhân Phinh cùng thi lễ chào nhau rồi đi khỏi.

Trương Lục Dạng dùng khoeo mắt đảo liếc qua chỗ Hạ Nhân Phinh, cũng không thèm chào hỏi nàng ta, đưa tay lôi kéo góc áo Bạch Thế Phi, đem sự chú ý của hấn lôi trở lại trên người mình, “Thế Phi ca à, từ lúc hồ Kim Minh mở hội hội đầu tháng ba cho đến nay, muội đều không được đi đâu chơi, mấy ngày nữa huynh không còn bận rộn nhiều việc, vậy dẫn muội ra phủ đi du hồ một chuyến đi được không?”

Bạch Thế Phi thấy mặt mũi nàng bày ra đầy vẻ năn nỉ, giọng điệu đáng thương đến cực điểm, không khỏi vui vẻ bật cười.

Bạch Kính đứng ở ngoài cửa thấp giọng ho khụ khụ, “Công tử, Đại quân gia sai người đến báo có chuyện quan trọng, kính thỉnh Công tử dời bước qua tiền sảnh một chuyến”.

Bạch Thế Phi nhún mày, trên mặt có ba phần khiển trách, “Ta vừa mới gặp mặt Nhị phụ nhân, Tam phụ nhân được một chút thời, ông ta có chuyện gì mà quan trọng hơn được chứ”. Quay sang cười cười áy náy với Trương Lục Dạng cùng Hạ Nhân Phinh, “Hai vị phụ nhân ở lại nghỉ ngơi một lát, ta đi trước xem sao”. Nói xong thờ dãi cáo từ, có vẻ như hoàn toàn không phát giác được Trương Lục Dạng bắt nãn bữu môi, cùng với vẻ mặt hiện lên nét thất vọng của Hạ Nhân Phinh.

Bạch Kính đi theo sau lưng Bạch Thế Phi, vẫn luôn cẩn thận mỗi bước đi, cho đến lúc đi xa rồi hấn mới thở ra một hơi, “Tốt rồi, hai nha đầu kia không nhìn theo bên này nữa”.

Bạch Thế Phi búng tay lên trán hấn một cái, cười nói, “Tiểu tử trở nên cơ trí rồi”.

Bạch Kính đau đến thấp giọng kêu ‘à’, vỗ trán khổ gọi, “Nếu không học chút cơ trí, nói không chừng Công tử không chỉ đánh nhẹ tiểu nhân đâu”.

Bạch Thế Phi cười ha ha, sau khi cười xong mới lên tiếng, “Nếu Lục Dạng đã muốn đi du hồ, người tranh thủ thời gian gọi người đem du thuyền ở chỗ sông Biện Lương đưa đến hồ Kim Minh đi”.

“Tiểu nhân hiểu rõ.”

Hai người đối hướng sang Đệ Nhất Lâu mà đi.

Lúc này ở đông sương phòng bên kia, kế toán tiền sinh cùng với bà buôn người đến phủ tính toán sổ sách xong xuôi, sau khi cho bà ta lĩnh tiền xong Đặng Đạt Viên một mình ở phòng kế bên phê duyệt sổ sách.

Bà buôn người mặt mũi tràn đầy tươi cười nịnh nọt trên ghế, “Khi nào Đặng quản gia xử lý mọi chuyện xong rồi có thể dành chút thời gian trò chuyện với lão bà ta đây không?”

Đặng Đạt Viên cười cúi người, “Ta còn một ít sổ sách chưa xem xong, Vương thẩm ngồi chờ một chút trước vậy, người đâu, dâng trà cho Vương thẩm”.

Lập tức có nô bộc dâng trà đến.

Đặng Đạt Viên chuyện tâm xem sổ sách, thỉnh thoảng đề bút sửa sửa ghi ghi, nghiêm cẩn ghi chép lại, trong miệng câu được câu không mà trò chuyện mấy câu nhàn hạ với bà buôn người, bà buôn người kia vốn có chủ tâm nịnh bợ hắn, hiển nhiên miệng lưỡi lưu loát, biết chuyện sẽ nói, có gì nói nấy.

Ước chừng qua thời gian uống cạn chung trà, Đặng Đạt Viên giống như nhớ tới chuyện gì, ngẩng đầu lên nói với bà buôn người, “Mấy hôm trước Thiệu quản gia có cho người tìm thăm, làm sao mà ở lại trong phủ được mấy hôm đã rồi phủ rồi? Hay là người thăm tìm đến cho ông ấy là những người hạ đẳng dờ việc làm chuyện qua loa tắc trách?”

Bà buôn người kia nghe vậy đứng thẳng lên, vội vã khoát tay, “Lão bà ta có gan to bằng trời cũng không dám bày ra chuyện bực này, thật sự là ——”

Đặng Đạt Viên cười đặt bút xuống, “Vương thẩm, không phải ta lắm miệng, thẩm là người thông minh cả đời, sao lúc này lại nhất thời hồ đồ vậy”.

Bà buôn người vừa nghe lời nói chứa đầy hàm ý, vội vàng kính cẩn trả lời, “Cũng không phải, đừng nhìn lão bà ta già cả có tuổi, có đôi khi quả thực vẫn còn ngây thơ ngu xuẩn, kính xin Nhị quản gia chỉ điểm cho đôi lời, để lão bà ta mở mang thêm kiến thức, cũng để làm tốt việc trong phủ này, như vậy thì các vị quản gia mới thoải mái được chút ít mà xử lý công việc”.

Đặng Đạt Viên nhấp một ngụm trà, lại lần nữa cúi đầu lật xem sổ sách, giống như đang nói chuyện tào lao với hàng xóm, “Thẩm cũng không chịu động não, trong Bạch phủ này bất quá có bao nhiêu phòng chủ tử, lại có không dưới 500 nô bộc, muốn có dạng người nhu thuận sẵn sóc hầu hạ nào mà không có? Còn làm phiền thẩm dẫn theo người bên ngoài đến làm chi?”

Bà buôn người nghẹn cứng lại, “Ý của Nhị quản gia là ——”

“Thẩm nghĩ lại xem, Đại quản gia muốn tìm người bên ngoài tới, vì sao phải tìm đến những phụ nữ khá lớn tuổi, mà không hề đề cập đến đám nha đầu?”

Đặng Đạt Viên dần dần hướng dẫn.

“Hắn là vì phụ nữ có tuổi sẽ có những điểm ưu việt, đã làm qua cho nhiều nhà, kinh nghiệm dồi dào, chẳng những biết nói ngọt, mà còn biết nhìn theo ánh mắt chủ nhân, cộng thêm da mặt dày, tâm nhãn linh động, đám người trẻ tuổi làm sao so bì được”.

“Như thế là hợp ý rồi, Vương thẩm lại nghĩ thử, một đại gia đình như Bạch phủ này, cỡ như phu nhân vậy, hắn sẽ biết làm thế nào là tốt nhất mà?”

“Cho nên quản lý dạy bảo người mới không nhìn diện mạo, người không hiểu quy củ mới là lựa chọn tốt nhất?”. Nói đến đây giọng bà buôn người ngừng lại một chút, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích, bà vẫn luôn quen với cách ứng xử như người buôn bán, nhiều năm ra vào những nhà phú hộ quan gia, đầu óc vốn dĩ luôn xoay chuyển nhanh chóng so với người thường, bị Đặng Đạt Viên nói mấy lời chỉ điểm, tự nhiên rất nhanh liền hiểu ra, “Lão bà ta coi như đã hiểu rõ rồi, lúc trước đưa người vào phủ đều chọn loại phụ nữ tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, khó trách không hợp ý của Đại quản gia”.

Đặng Đạt Viên nở nụ cười, “Bây giờ thẩm thật tốt tìm cho ông ấy hai người thật phù hợp, tự mình chỉ bảo một phen, tính tình như thế nào thẩm cứ suy xét mà làm, nhớ phải tìm người linh hoạt một chút, còn không thể thiếu chút thủ đoạn”. Nếu có thể gặp người nói người, gặp quý nói quý, trước mặt ba phần cười sau lưng ba phần xỏ xiên, vậy thì không còn gì tốt hơn rồi.

((hắn chẳng những muốn tìm người không ngoan ngoãn nghe lời mà còn phải gian manh thủ đoạn nữa cơ))

Bà buôn người không ngừng đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tâm hán tại thân Tào

Bạch Thế Phi vẫn như cũ chỉ ngủ ở Đệ Nhất Lâu, lúc này ngay cả giải thích cũng không có.

Hạ Nhân Phinh mặc dù cảm thấy nóng lòng, mà mắt thấy trên nàng có Yến Nghênh Mi cùng với Trương Lục Dạng phía dưới toàn bộ đều vẫn như ngày thường, một chữ cũng chưa từng nhắc đến, càng đừng nói gì đến chuyện tranh nhau uống đảm chua, bởi vậy nàng cũng không có đối sách, cũng không thể chỉ có một mình nàng biểu hiện ra vẻ không thể chờ đợi được nữa, nếu không cẩn thận bị bọn người hầu lười hơi dài chút truyền tin ra ngoài, thì danh tiết đời này của nàng có thể sẽ bị phá hủy.

Bạch Thế Phi đã về, Yến Nghênh Mi ra khỏi Sơ Nguyệt Đình một chút cũng thành chuyện lẽ đương nhiên, Thượng Trụy hiển nhiên cũng theo đến phòng khách phòng ăn, phòng đàn phòng cờ to lớn cứ thế ra vào, Bạch Thế Phi cùng Trang Phong Tuyền thì như hình với bóng, bởi vậy mỗi ngày hai người cũng thường gặp nhau từ một đến hai lần.

Chẳng qua là Bạch Thế Phi chỉ miễn cưỡng được miễn nguyên, gặp được người ấy, nhưng lúc nào cũng có người ngoài ngăn cản, không phải Trương Lục Dạng một bước không rời quần lấy hấn, thì là Hạ Nhân Phinh nghe tiếng kéo tới, hấn ngay cả muốn nói mấy lời riêng tư với người trong lòng cũng không có cơ hội, mặt khác lại không thể cau mặt với hai người Hạ Trương bên kia, lúc nào cũng phải bày ra khuôn mặt tươi cười chào đón.

Mỗi lúc như thế, Thượng Trụy đều hữu ý vô ý trốn ra sau lưng Yến Nghênh Mi để tránh mỗi khi mở mắt ra lại nhìn thấy ánh mắt của hấn trộm ngó sang đây, động tác mờ ám nhiều nên khó tránh khỏi bị Yến Nghênh Mi phát giác ra chỗ khác thường, thấy nàng kiềm chế vất vả như thế, cũng không nỡ nhàn tâm ở lại, thành ra đa số thời điểm đều đứng dậy cáo từ.

Thượng Trụy cả liếc nhìn cũng không nhìn đến Bạch Thế Phi, chỉ cúi đầu theo sát Yến Nghênh Mi, cho dù có lúc bất giác ngẫu nhiên ngược nhìn lên chỗ hấn, cũng chỉ là bình tĩnh rũ mi mắt xuống, sắc mặt hoàn toàn không có sóng, phảng phất như không hề nhìn thấy chút nào ý khổ sở van nài trong mắt hấn, tựa như nhìn không thấy có hấn ở trước mắt.

Bạch Thế Phi bị nàng ghét bỏ như thế, quả thật một ngày so với một ngày càng thêm bức mình, lại không phát tác được.

Khó được Bạch công tử cùng ba vị phu nhân tề tụ đông đủ, hơn nữa còn có vị khách quý Trang Phong Tuyền kia, nên liên tiếp mấy ngày Thiệu Ân đều an bài thức ăn tương đối long trọng, như là tào chung cách thủy, mận hoa mai tằm mặt ong xào, thịt ngâm chua, chim cút nấu hoa, gà chiên giòn, ngũ trãn thạch xắt mỏng các loại... ước chừng mười sáu mười bảy món ăn, mỗi bữa đều đổi mới, chưa từng có một lần lặp lại.

Vốn dĩ, bữa tối hôm đó cũng sẽ tương tự như những bữa cơm trước tất cả đều vô sự —— Nếu không phải do lúc đó tỷ nữ Mạc Ngôn của Trương Lục Dạng nói một câu.

Đó là khi uống xong chén rượu nhỏ, món mới được bày lên.

Trương Lục Dạng đã no bụng được bảy tám phần, hơi nghiêng đầu nói với Mạc Ngôn, “Cho ta một chén canh”.

Thiệu Ân ở bên cạnh nghe tiếng, đang định tiến lên hầu, Mạc Ngôn đã quay đầu lại, thấy có một thị nữ đang đứng gần thố canh, liền thuận miệng kêu lên, “Người kia, lấy thêm một chén canh qua đây”.

Lời vừa nói ra, ánh mắt của tất cả nô bộc và tỷ nữ đang hầu trong sảnh đều đồng loạt nhìn về hướng nàng ta đang chỉ đến.

Không lường trước được người bị gọi trúng lại là Thượng Trụy, toàn bộ đều ngẩn người.

Thiệu Ân càng là cả kinh có chút thất sắc, cúi đầu lướt mắt nhìn về phía Bạch Thế Phi phát giác chân mày anh tuấn khẽ nhăn, lại thấy Thượng Trụy ở bên kia đã vén tay áo lên, ông sợ hãi không thôi, vội vàng bước qua lấy thìa bạc trong tay nàng xuống, “Trụy cô nương nghỉ ngơi đi, để lão nô làm”.

Không khí trong phòng nhẹ biến chuyển, nhất là bên môi Hạ Nhân Phinh nhanh chóng lướt qua vẻ vui sướng khi người gặp họa, lại khiến Trương Lục Dạng ý thức được có chỗ không ổn, nàng còn chưa kịp quay đầu lại liếc nhìn xem người Mạc Ngôn gọi là ai, Yến Nghênh Mi bên cạnh đã hạ đầu xuống, nhàn nhạt mở miệng.

“Thiệu quản gia, trong phủ này từ lúc nào thì có thể sai người của ta làm việc rồi”.

Sắc mặt Mạc Ngôn tái nhợt, lúc này mới hiểu ra mình đã gây họa, cũng không dám lên tiếng nữa.

Thiệu Ân sợ hãi mà cúi người thi lễ, “Hồi Đại phu nhân, là lão nô đáng chết! Chưa dặn dò rõ ràng thân phận của Trụy cô nương với Mạc cô nương”.

Trương Lục Dạng không hổ là xuất thân con nhà gia thế, vừa thấy tình hình này, phản ứng thật là nhanh, hắc hắc nở nụ cười, “Kính xin Nghênh Mi tỷ tỷ đừng trách cứ Đại tổng quản, đều tại nha đầu chết tiệt kia của muội không hiểu chuyện, lúc trước ở trong nhà sai sử đã quen, hiện thời vừa vào Bạch phủ còn chưa hiểu được quy củ, muội hôm nay mượn trà thay rượu, kính tỷ tỷ một ly, mong tỷ tỷ bỏ lỗi cho!” Nói xong nâng chung trà lên uống một hơi cạn sạch.

Trên mặt Yến Nghênh Mi vẫn duy trì nụ cười nhạt, “Muội muội kính trà ta sao có thể không uống”. Nhẹ nhàng nhấp mấy, lại mở lời nói, “Nha đầu kia của ta tuy thân phận chỉ là tỷ nữ, nhưng trên dưới Bạch phủ đều biết nàng ấy là người không thể sai việc, sau này muội muội —— cũng đừng tiếp tục sai bảo làm nữa”.

Trong tình huống này, lời nói ra không thể nói là nhẹ, hơn nữa còn có mặt Bạch Thế Phi ở đây.

Nét tươi cười trên mặt Trương Lục Dạng liền có chút không nhịn được giãn, tuy biết Yến Nghênh Mi có lẽ cũng không phải có chủ tâm nhắm vào nàng

mà nói, bắt quá là bắt lấy cơ hội này để tỏ rõ thái độ, cố ý vô tình muốn cho những người ngồi đây —— nhất là Hạ Nhân Phinh, hiểu rõ nói chuyện phải biết lựa lời.

Nàng quay đầu nghiêng mắt nhìn Thượng Trụ xem xét, bắt quá là một nha đầu có vài phần nhan sắc mà thôi, đâu có gì đặc biệt, đáng để chủ tử kia xem như bảo bối sao? Trong lòng nghĩ vậy, nhưng miệng lại cười lạnh nói, “Tỷ tỷ đã nói vậy, sau này muội đâu còn dám nữa?” Nàng còn chưa báo được thù bị chặn kiệu của Hạ Nhân Phinh, không thể đắc tội thêm, làm thế chỉ càng khiến tình cảnh của chính mình thêm bất ổn thôi.

Yến Nghênh Mi hiển nhiên cũng thu lại sắc mặt, nâng chung trà lên đáp lễ nàng ta, ánh mắt lại liếc nhìn về phía Bạch Thế Phi, thần sắc hẩn vẫn nghiêm chỉnh như thường chậm rãi uống trà, làm như trước mắt không hề xảy ra chuyện gì, thấy ánh mắt nàng nhìn sang chứa đựng ý khác, chỉ đành bất đắc dĩ mà mỉm cười trả lại nàng.

Tuy là ngoài miệng Trương Lục Dạng chịu nhận lỗi, thế nhưng tự dung bị Yến Nghênh Mi giáo huấn một phen, trong lòng cuối cùng có chút nén giận, lại thấy nàng và Bạch Thế Phi mất đi mây lại, không khỏi càng thêm bức bối trong lòng, ánh mắt xoay vòng, đột nhiên cười hắc hắc đứng lên, cầm chén trà bước đến trước người Bạch Thế Phi.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, nàng đã đặt mông ngồi vào trong lòng Bạch Thế Phi, giọng điệu làm nũng, “Thế Phi ca ca, người ta cũng muốn kính huynh một ly!”

Bốn phía toàn bộ đều sợ đến trừng lớn hai mắt nói không ra lời, cũng trong nháy mắt mặt mũi Bạch Thế Phi tràn đầy ngạc nhiên gần như là lập tức ngẩng đầu lên, nhanh chóng nhìn về phía Thượng Trụ ở chỗ đối diện cách đó không xa, đôi đồng tử đen như hồ nước sâu nhìn thẳng vào hẩn chớp mắt một cái, giống như một màn trước mắt này toàn bộ không hề liên quan đến nàng, lạnh nhạt không đếm xỉa đến trong ánh mắt không có bất kỳ chấn động nào.

Trong nháy mắt nàng đã hạ thấp chân mày và hàng mi, gương mặt bình tĩnh giống như buổi sáng ngày đó nàng chúc hẩn sớm sinh quý tử.

Bạch Thế Phi bỗng nhiên nở nụ cười, “Được”.

Cúi đầu cảm lấy chén trà, vẻ mặt dung túng mà chậm nhẹ vào ngực Trương Lục Dạng, khiến nàng cười khanh khách.

Hạ Nhân Phinh vừa thấy, lập tức cũng nhẹ nhàng đứng dậy.

Lúc Bạch Thế Phi trở về từng triệu tập qua những quân sự đứng đầu trong phủ, còn mời riêng mình Yến Nghênh Mi đến dự họp, lúc nàng biết được tin này gần như muốn xoắn đứt khăn thêu trong tay, chỉ là lúc này còn chưa phải thời điểm hành động theo cảm tính, nàng phải chờ đến khi có được lòng hẩn đã. ... Chậm chậm dời bước đến bên người Bạch Thế Phi, nàng chậm rãi ngồi xuống một chân khác của hẩn, cùng Trương Lục Dạng dựa lưng vào nhau, trên mặt hiện ra nét cười tuyệt mỹ.

((nặng))

Nàng nũng nịu mà nói, “Lục Dạng muội muội uống trà với Công tử, không bằng ta gấp thức ăn cho Công tử nhé?” Dứt lời lấy đĩa của Bạch Thế Phi ra, gấp một lát cá nhám đưa tới bên miệng hẩn, đôi mắt hoa đào ẩn tình nhìn chăm chăm vào hẩn, giống như muốn câu hồn đoạt phách.

“Nhi phu nhân thực ngoan”. Bạch Thế Phi sùng nịch mà nói, phảng phất như ai đến cũng không cự tuyệt, ưu nhã mà đem lát cá nhám kia cho vào miệng, hạnh phúc cười híp mắt cũng không bỏ qua Yến Nghênh Mi không dám gạt bữa khế lắt đầu.

Yến Nghênh Mi đứng lên, “Ta ăn no rồi, Công tử và Trang đại ca từ từ dùng, Thượng Trụ chúng ta đi thôi”.

Thượng Trụ cúi đầu hướng đến mọi người trên bàn cơm vén áo thi lễ, đi theo ra ngoài.

Đợi đến khi Yến Nghênh Mi ra khỏi cửa, Trương Lục Dạng mới đắc ý nhìn theo bóng lưng nàng làm mặt quỷ.

Thủy chung an tọa trong bữa tiệc không nói một lời ngồi xem kịch vui, lướt mắt nhìn về phía Bạch Thế Phi hai tay đặt ở sau ghế, lại chuyển hướng ra cửa nhìn theo bóng người đi phía sau Yến Nghênh Mi, nhìn đến hai người trang điểm xinh đẹp trên mặt tươi cười ngồi trong lòng Bạch Thế Phi mà phản lưng đang tựa vào nhau lại đang âm thầm dùng sức muốn gạt đối phương ra, cuối cùng dừng lại trên gương mặt mang ý cười vui vẻ đã dần dần biến mất của Bạch Thế Phi.

Trái ôm phải ấp chính là ôm rồi níu giữ mới đúng, nhưng tay Bạch Thế Phi lại thủy chung không hề giữ lấy eo nhỏ của hai vị giai nhân trong lòng, hóa trang lên sân khấu phối hợp diễn với người, mà nhân vật chính lại không thèm đếm xỉa đến, trận này song phương bởi vì giao chiến nhằm đối tượng mà không có người thắng.

Thời gian chậm chạp trôi đi, ngọn đèn ở trời tây đã sớm tắt, nước chảy không ngừng, trăng tròn rồi trăng khuyết.

Trong bóng tối, chỉ có tiếng nhánh cây bị gió thổi va vào nhau.

Thượng Trụ buông cây sáo xuống, kinh ngạc mà nhìn ánh trăng trên mặt hồ, một lát sau lẳng lặng đứng dậy.

Thật lâu, trong đình bên cạnh bờ hồ có bóng người mặc áo trắng đứng lên, miễn cưỡng duỗi eo, bước đi thong thả ra khỏi đình.

Trang Phong Tuyền ngồi ngay ngắn trên ghế đá giương mắt nhìn hẩn, “Luôn là nàng vừa đi khỏi thì đệ cũng đi”.

Bạch Thế Phi thu ánh mắt trở về, “Khúc này là —— Tầm Dương Dạ Nguyệt?” Bất quá chỉ là tùy ý hỏi, cũng không đợi bạn tốt trả lời, ánh mắt liền chuyển đi, bay đến đình tạ Thủy Các không một bóng người trong hồ, than nhẹ một tiếng, khẽ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ác nhân đều có báo

“Ngươi nghe nói chưa? Cái nàng Chiêu Đề ở Hoán Châu Các kia bị kim thêu làm trầy ở lưng, nếu không cẩn thận bị rạch trúng mắt, thì sẽ trở thành dung nhan biến dạng rồi”. Lúc chàng vạng tối, dưới mái hiên đông sương phòng, mấy nha đầu làm xong việc trở về vừa đi vừa xì xào bàn tán.

“Thật vậy sao? Lá gan ai lớn như vậy dám làm nàng ta bị thương?”

“Mấy hôm trước không phải Đại quân gia thuê hai nhà đầu ở bên ngoài đưa vào viện kia sao? Nghe nói Chiêu Đề bối lòng tìm vết đã tẩn Lý tẩu một bạt tai, kết quả tối hôm đó lúc đang ngủ thì bị kim thêu quệt trúng làm bị thương, phỏng chừng là Lý tẩu đã lén cắm cây kim thêu trong kẽ giường của nàng ta, rồi lấy chiếu trải lên phía trên, chỉ lộ ra một chút đầu kim, đêm hôm khuya khoắt đen như mực ai mà thấy được? Lúc nằm trên giường đèn trong phòng đã thổi tắt, không bị quệt trúng mới là lạ”.

Cả bọn ngừng bước chân bắt đầu tán chuyện, một người đứng gần cây cột lên tiếng.

“Lý tẩu kia cũng hơi quá”.

Bên cạnh có người cười lạnh nói, “Người ta làm thế cũng chỉ là trừng phạt nhỏ, tiện tỳ kia quả là kẻ đại ác mà, đánh người như thế hận không cướp được mạng người ta vậy”.

“Nói cũng đúng”.

“Nha đầu kia bị chinh như vậy, liệu có buông tha cho người kia không?”

“Nàng ta cũng không muốn buông tha đâu, nhưng có lẽ Lý tẩu quá tài giỏi, chẳng những làm việc cẩn thận, mà nịnh nọt lại càng là nhất tuyệt, chỉ cần cái miệng kia há ra nói ngọt thôi cũng đủ lừa chết người rồi, hầu hạ Nhị phu nhân đến đạt dào thoải mái, hơn nữa trước mặt người khác tỷ ấy cũng luôn ngàn ván vạn lạy đối với nha đầu kia, hoàn toàn nhìn không ra cái gì là lòng dạ hiểm độc. Tục ngữ có nói gươm tay cũng không nỡ đánh vào khuôn mặt tươi cười, nha đầu kia tìm không được chỗ sai của tỷ ấy, nếu cứ tự dưng xuống tay, vạn nhất náo loạn đến Nhị phu nhân, chẳng phải là tự nha đầu kia cổ tình gây sự rồi sao?”

“Nha đầu kia cứ như vậy mà nén giận hả? Thế này thật không giống với tính tình của nàng ta”.

Người nói chuyện trước đó buột miệng cười, “Nàng ta làm sao có thể nén giận, nhưng lại không làm gì được vị kia, thế nên giận chó đánh mèo gây sự với Triệu tẩu, không ngờ ——” nói đến đây, cố ý kéo dài câu chuyện.

Mấy người hóng tin nóng nảy, đẩy đẩy cánh tay nàng, “Ngươi nói mau lên, sau đó thế nào hả?”

“Không ngờ vị Triệu tẩu kia cũng không phải loại người dễ trêu”.

“Chẳng lẽ tỷ ấy cũng giống với Lý tẩu gài kim thêu với nha đầu kia?”

“Cái đó á, thủ đoạn của tỷ ấy so với Lý tẩu còn lợi hại hơn nhiều. Thử nghĩ xem, kim thêu kia dù quệt trúng cũng chỉ bị thương trên da một chút, không quá hại bà ngày sẽ chuyển biến tốt đẹp, hơn nữa nha đầu kia bị thương sau lưng, người ngoài cũng nhìn không thấy. Triệu tẩu này đầu thềm dùng kim thêu, mà là lén bỏ chỉ vào trong gối của nha đầu kia”.

“Chí quá lắm thì cần ra mấy chỗ sưng đỏ chút thôi, cũng đâu làm nha đầu kia bị thương được, thế thì có gì đâu”. Tên còn lại không cho là đúng xen vào.

“Ngươi nói không sai, sáng hôm sau cổ của nha đầu kia bị cắn đỏ một mảng, quả thật cũng không làm nha đầu kia bị thương da thịt, tệ hại là ở chỗ, lúc nàng ta và Lý tẩu đang cùng nhau hầu hạ Nhị phu nhân trong phòng, khi đang chuẩn bị chải tóc cho Nhị phu nhân, Lý tẩu kia đột nhiên chỉ vào mảng đỏ hồng trên cổ nàng ta, đáng vẻ sợ hãi nói, ‘Đầu của Chiêu Đề cô nương có chỉ hả? Cẩn thận lây sang phu nhân của chúng ta đấy’.

“Ôi trời ——” người lúc này truy hỏi cả kinh nói, “Nha đầu chết tiệt kia thật sự gặp xui xẻo rồi”.

“Còn không phải u! Nhị phu nhân nghe xong, lập tức quay đầu nhìn lại cả kinh tại chỗ, nổi giận tát nàng ta mấy tát, quẳng cây lược trên tay nàng ta đi rồi bảo nàng ta cút xa một chút. Các người nghĩ đi, bình thường Nhị phu nhân chăm chút tỉ mỉ đầu tóc như thế nào? Một cái đầu dây chỉ cũng quá là đáng sợ, nàng ta hằng ngày ở gần thân thiết với phu nhân, lỡ như có con chỉ nhỏ nào lây qua tóc dài của phu nhân, vậy sẽ ra sao?!”

“Đúng vậy, con gái sợ nhất là đầu đầy chí, chí cần bị lấy lên là rất khó trừ tận gốc, chẳng những da đầu ngứa không chịu nổi, hơn nữa với mái tóc dài như vậy, bất quá chừng mười ngày thôi sẽ sinh sôi đầy trứng chí vàng vàng trắng trắng, mặc dù chí nhỏ xiu như hạt cát, nhưng chí cần nhìn kỹ một chút, vẫn có thể thấy rất rõ”.

“Quan trọng nhất nhất là, lỡ như bị Công tử nhìn thấy người thường thường gội đầu ngứa, hoặc là lúc ở trên giường nhìn thấy trên tóc người đầy những trứng chí, vậy thì thật đúng là ——”

Mọi người cùng nhau che miệng cười trộm.

“Lúc nha đầu kia bị chủ tử đuổi ra khỏi phòng nửa bên mặt đều sưng đỏ lên, tuy trong lòng nàng ta biết rõ, cũng khẳng định chắc chắn là bị hai tỷ tỷ kia hãm hại, nhưng vị chủ tử ở Hoán Châu Các bị nàng ta làm cho kinh hãi, đang tức giận đến phun khói, không lập tức đuổi nàng ta ra khỏi viện đã xem như lưu tình rồi, sao có thể để nàng ta đến gần mà giải thích”.

“Cái này gọi là ác nhân tự có ác nhân trị, đáng đời nàng ta thôi?”

“Được rồi, ta cũng không nhiều lời nữa, vẫn là mau trở về phòng, vạn nhất có ai nghe được thì không hay”.

Tiếng nói chuyện dần dần im lặng, rồi sau đó rải rác tiếng bước chân nhỏ vang lên không bao lâu thì dần dần biến mất, hành lang một lần nữa trở về yên tĩnh không một bóng người.

Kétttt... một tiếng, cửa phòng cuối hành lang mở ra.

Khuôn mặt Văn Tinh đỏ bừng túm lấy tay áo Văn Lộng, cười đến cong lưng, “Ta thật sự rất rất cao hứng! Không thể tưởng tượng được tiện tỷ kia cũng có ngày hôm nay?”

Văn Lộng nói, “Quả thật không phải không có báo, mà là thời điểm chưa tới, thời điểm vừa tới, tất nhiên có báo ứng”.

“Biện pháp này của Truy tử ngươì thật đúng là hữu hiệu, làm sao mà nghĩ ra?” Lúc này Văn Ngọc có thể nói là bội phục Thượng Truy sát đất.

Thượng Truy nhẹ nhàng cười cười, “Ta nào có bản lĩnh lớn như vậy có thể nghĩ ra biện pháp chinh người cỡ này”.

“Ý ta là sao ngươì lại nghĩ đến chuyện để Đặng quân gia tìm loại người hầu như vậy về?”

“Ngươì không phải lại nhầm lẫn nữa chứ? Hai vị tỷ tỷ kia là tự Đặng quân gia tìm về, cũng không phải là ta”.

Lần này thì đổi thành Văn Tinh nóng nảy, “Văn Ngọc ngươì bớt dây dưa không rõ với nàng ấy đi, Truy tử ngươì nói thẳng ra đi, sao ngươì lại nghĩ đến chuyện —— bày kế với Đặng quân gia?”

“Cái này đơn giản thôi, trong phủ ai là người cơ trí nhất, tài hoa bậc nhất?”

“Ngươì thế này không phải nói nhầm sao, hiển nhiên là không ai có thể hơn Công tử của chúng ta rồi”.

“Trừ hắn ra? Trong phủ ai là người quản lý nhiều nhất, lại giỏi trị người nhất?”

Văn Tinh ‘À’ một tiếng, “Nói như vậy, quả thực là Nhị quân gia rồi”.

Thượng Truy nở nụ cười, “Văn Lộng, Văn Ngọc, ngươì và ta, chúng ta và người ở Hoán Châu Các kia đều như nhau, chẳng qua đều mang thân phận tỷ nữ, có điều bởi vì Tiểu thư của nàng ta địa vị tương đối cao, chính xác thì so với nàng ta chúng ta còn thấp hơn một bậc, mọi người lại không ở trong cùng một viện, chỉ bằng vào loại nhân vật thấp kém như chúng ta, thì có thể làm gì được nàng ta?”

Bất quá nàng lại tinh tường hiểu rõ, trong phủ này ai có thể trị được Chiêu Đề.

Đặng Đạt Viên là người cai quản tất cả những quân sự trong phủ cùng với phần lớn hoạt động kinh doanh của Bạch phủ, đối tượng lui tới bên ngoài càng là Tam Giáo Cửu Lưu*, quen biết vạn người, có dạng gian thương xảo huyệt, lưu manh ác bá nào mà chưa từng gặp qua? Hắn chẳng những có thể chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi trở thành cánh tay đắc lực của Bạch Thế Phi, đồng thời còn rất được cấp dưới kính trọng, có thể thấy được thủ đoạn trị người cũng là cực kỳ cao siêu.

((* Tam Giáo Cửu Lưu: đủ mọi thành phần, loại người))

Loại nha đầu nhỏ bé như Chiêu Đề, với hắn mà nói, nếu muốn đối phó bất quá chỉ là một bữa sáng mà thôi.

Thượng Truy cùng với Văn Tinh cáo từ rồi đi, cười cười nói nói trở về Sơ Nguyệt Đình.

Lúc đến cổng vòm vừa vặn gặp Bạch Kính từ bên trong bước ra, Văn Tinh cười đưa tay tóm cái mũ của hắn cao giọng, “Ồ? Sao ngươì lại đến đây?”

Bạch Kính cuống quýt né tránh nàng, cũng cười nói, “Công tử quyết định ngày mai cùng với Trang thiếu hiệp và ba vị phu nhân đi du ngoạn ở hồ Kim Minh, đặc biệt bảo ta tới báo với Đại phu nhân một tiếng”. Dứt lời nhanh chóng lén lút nghiêng mắt nhìn qua nét mặt Thượng Truy.

Thượng Trụ cúi đầu, nói với Văn Tĩnh, “Các người từ từ trò chuyện, ta vào trước”.

“Trụ từ ——” Văn Tĩnh nhìn theo bóng lưng Thượng Trụ vội vàng đi vào trong, không biết phải làm gì chỉ đành im miệng, quay đầu giọng căm hận nói với Bạch Kính, “Cái gì mà cùng ba vị phu nhân đi du ngoạn, vậy không phải là khiến cho Trụ từ càng thêm khó chịu trong lòng hay sao? Cũng một Công tử gia nghĩ đến chuyện này à!”

Bạch Kính nhìn nhìn bốn phía, cười xấu xa, hạ giọng nói với Văn Tĩnh, “Xem người lo nghĩ kia, nói là nói ba vị phu nhân đi du ngoạn, chứ có ai nói cả ba vị phu nhân đều cùng ngồi trên một con thuyền đâu?”

Văn Tĩnh trừng đôi mắt to như hạt châu, “Người nói vậy là có ý gì?”

Bạch Kính cười hắc hắc mà phát phát tay với nàng, “Đợi đến mai sẽ hiểu ngay thôi, ta đi đây”.

“Nè! Người ——” Văn Tĩnh oán hận siết chặt khăn thêu trong tay, nào có ai như hắn nói một nửa chuyện rồi bỏ đi như vậy, thật sự là bị hắn tức chết!

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đỗ chỗ thuyền bè xa

Hồ Kim Minh ở Lô Bắc cổng Thiên Môn thuộc phía tây thành Khai Phong, ngược hướng với Quỳnh Lâm uyển ở Lô Nam.

Bắt nguồn từ vương triều Thái Tông thái bình hưng thịnh, năm đó đã hạ lệnh mở đường dẫn nước sông vào thành, bốn phía hồ dùng đá bao quanh tạo thành con đê giữ nước ở bên trong, đường nhỏ quanh hồ dài gần bảy dặm, vốn là nơi triều đình dùng để huấn luyện thủy binh, Hoàng đế sẽ ở trong đình bên hồ kiểm duyệt thủy chiến, mặt trời tỏa nắng phản chiếu từng đám mây trên mặt hồ rộng lớn, các tướng sĩ điều khiển thuyền ngang dọc tới lui, cờ bay phấp phới, thoát tục hạp thoát tán ra, thoáng chốc lại như quý thần, cảnh tượng cực kỳ quyết liệt hùng vĩ.

Về sau trải qua nhiều lần được quan phủ xây dựng thêm, bố cục hồ Kim Minh đã dần dần hoàn mỹ, dần dần biến thành nơi có phong cảnh xuất trần được đặt tên là Đế Gia Lâm uyển, hằng năm từ mùa xuân đến mùa thu ba đến mùa thu tám tháng tư sẽ mở cửa cho dân chúng vào tham quan dạo chơi, thời điểm hoa đào rực rỡ trong khung cảnh liễu bay phấp phới, xuân ý dạt dào, hàng nghìn du khách đến đây xem, mặc kệ gió nhẹ hay mưa phùn, du thuyền trong hồ vẫn nhiều như mắc cửi, khách du hồ trên sông thì đông như kiến.

Nếu may mắn gặp được Hoàng đế cưỡi thuyền rồng đi ngắm hồ, dân chúng trong thành Khai Phong sẽ càng kéo nhau mà đến, trong hồ chẳng những có đủ loại du thuyền, nhạc thuyền, họa thuyền, hồ đầu thuyền tha hồ cho mọi người ngắm cảnh, tàu nhạc, còn có thuyền rồng dài đến bốn mươi trượng, ngoài ra còn có đội thuyền đua xếp thành hàng bày trận, thi chèo thuyền, vô cùng náo nhiệt.

Hôm sau, được Bạch Kính thông truyền xuống muốn cả nhà đi ra ngoài du hồ, Yến Nghênh Mi, Hạ Nhân Phinh cùng với người hưng phấn đến mức gần như cả đêm không ngủ Trương Lục Dạng từ sớm đã trang điểm sẵn sàng, tụ tập một đường, lúc Bạch Thế Phi khoan thai đi tới, mọi người đều khẽ gật đầu.

Trương Lục Dạng nhanh nhẹn miệng, dẫn đầu hỏi, “Thế Phi ca ca, huynh không phải vẫn luôn như hình với bóng với Trang đại ca hay sao? Sao giờ chỉ có một mình huynh, huynh ấy không đi à?”

Bạch Thế Phi nói, “Hôm nay huynh ấy có việc, không đi được”.

Lúc này Thiệu Ân vội vàng tiến vào, đưa cho Yến Nghênh Mi một phong thư, “Đại phu nhân, mới rồi có người đưa tới”.

Yến Nghênh Mi ngăn người, trong lòng kỳ quái không biết là ai, vừa mở thư ra, chân mày giật giật, cười cười gấp lá thư lại bỏ vào trong tay áo, áy náy nói với Thế Phi, “Là mẫu thân ta nhờ người đưa thư đến, ta cần trở về viết cho bà mấy chữ, không thể cùng ra ngoài với Công tử rồi, huynh ở lại chơi thật vui với hai vị muội muội nhé”.

Bạch Thế Phi không miễn cưỡng, chỉ nhẹ gật đầu, đôi mắt lướt qua Thượng Trụ ở phía sau nàng, lúc xoay người bên môi lộ ra một chút thích thú không để ai nhìn thấy, cùng Hạ Nhân Phinh và Trương Lục Dạng ríu rít đến môn phòng, một hàng tùy tùng mười người đã ở ngoài cửa chờ sẵn từ sớm, thanh thế mệnh mông cuồn cuộn khởi kiện mà đi.

Trong sảnh yên tĩnh, mí mắt vẫn nửa rú xuống, lúc ngẩng đầu lên Thượng Trụ nói với Yến Nghênh Mi, “Phu nhân và lão gia vẫn khỏe mạnh chứ?”

Yến Nghênh Mi che miệng cười, không trả lời nàng, chỉ gọi Thiệu Ân đang định rời đi lại, “Đại quân gia, phiền ông chuẩn bị hai cỗ kiệu nhỏ, ta muốn ra ngoài một chuyến”.

“Vâng, tiểu nhân làm ngay”.

Thượng Trụ nghi hoặc khó hiểu mà nhìn về phía Yến Nghênh Mĩ, “Tỷ muốn đi đâu vậy?”

“Đợi đến nơi rồi muội sẽ biết”.

Không lâu sau, hai cỗ kiệu nhỏ sơn xanh từ cửa sau Bạch phủ đi ra.

Lại nói ở bên kia kiệu của Bạch Thế Phi, Hạ Nhân Phinh và Trương Lục Dạng đến cổng Nam trước bờ hồ Kim Minh, một đám nô bộc và tỳ nữ túm tụm chậm chậm đi vào.

Bên cạnh bờ hoa Diệp soi bóng liễu, sóng xanh dập dờn, phóng mắt trông về phía xa, hơn trăm bước về phía tây chính là Lâm Thủy Điện, lại đi tới tiếp không xa lắm là cầu Tiên Kiều, chỗ khung đỡ cầu có ba tòa giả sơn chằng chịt, tạc tượng bày chim nhạn rất tinh xảo, chân cầu là chỗ hồ nước sâu, trên mặt nước xây năm tòa điện tương liên vào nhau gọi là Bảo Tồn lâu rất hào hùng kỳ vĩ, đình đài đẹp đẽ nguy nga, cảnh trí rất hợp lòng người.

Phía trước có đặt một bến tàu, hồ dùng đá xanh san phẳng tạo thành bậc thang đi xuống thấp hơn một thước so với mặt đường, tất cả các thuyền lớn nhỏ để cập theo bờ hồ thả neo ở đây, khí thế nhất là chiếc thuyền to có mái che phân thành trước – giữa – sau, hai bên có cột trụ chống trời, hành lang gấp khúc rộng rãi, cửa sổ khắc hoa, mái hiên cong cong đều khắc hình long phượng phẳng phất như đang giương cánh muốn bay cao.

“Oa! Thế Phi ca ca, đây có phải là thuyền của chúng ta không? Thật là đẹp mắt!” Trương Lục Dạng hưng phấn túm lấy tay Mạc Ngôn, miệng thì hân hoan kêu to gọi Thế Phi, vừa thấy hấn gât đầu, lập tức không thể chờ đợi được mà gạt mọi người ra, dành làm người dẫn đầu leo lên thuyền.

Bạch Thế Phi không biết nên khóc hay cười, “Muội cẩn thận một chút, đừng để rơi xuống nước đó”.

“Muội sẽ không —— A ——” lời kiêu ngạo mui phần còn chưa đáp xong dưới chân đã trượt, Trương Lục Dạng nghẹn ngào la hoảng lên, Bạch Thế Phi ở bên cạnh nhanh tay, một phát bắt được khuỷu tay nàng, tránh khỏi nguy hiểm rơi vào trong nước đỡ lấy nàng trở lại bờ hồ.

“Đã bảo muội đừng gấp gáp rồi”. Hấn giữu cột không thôi.

“Làm muội sợ muốn chết”. Trương Lục Dạng kinh hồn trấn định lại, nghĩ mà sợ vồ vồ ngực, phục hồi tinh thần rồi mới chịu tiếp tục lên thuyền, khước mắt lơ đãng nhìn thấy nét hơi ghen trên mặt Hạ Nhân Phinh, đôi mắt tròn chuyển động, bỗng nhiên khề ngả ra sau, cả người dựa vào trong ngực Bạch Thế Phi, “Ôi, Thế Phi ca ca, muội chóng mặt quá”.

Ngón tay ngọc nhắc lên kim giữ chỗ chân mày, ngăn cản ánh mắt của Hạ Nhân Phinh, lại đắc ý nháy mắt với Mạc Ngôn bên kia, khiến Mạc Ngôn bật cười tại chỗ.

Gương mặt Hạ Nhân Phinh tức thời biến đổi.

Bạch Thế Phi làm sao nhìn không ra Trương Lục Dạng diễn trò, nhưng chỉ cười không nói, đối với Hạ Nhân Phinh đang nhanh chóng cấu bực ở bên cạnh cũng phảng phất như không có chút cảm giác nào.

Bất quá chỉ trong một cái chớp mắt, Hạ Nhân Phinh đã thay đổi thành nét mặt tươi cười, đi ra phía trước, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo Bạch Thế Phi, nũng nịu mềm mại mà gọi một tiếng, “Công tử...” Giọng điệu phảng phất u oán kéo dài, lại giống như bất mãn làm nũng, oán trách hấn sao lại bất công như thế, đơn độc bỏ mặc một mình nàng.

Bạch Thế Phi đang định trả lời, chợt thấy Trương Lục Dạng toàn thân cứng đờ, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ khủng hoảng, mắt của hấn thoáng nhìn theo hướng nàng đang nhìn, một bóng lưng cao lớn mặc áo xanh thấp thoáng xuất hiện rồi hòa vào trong biển người như thủy triều, trong khoảnh khắc đã biến mất không thấy dấu nữa.

“Ôi chào, Bạch công tử! Trùng hợp vậy! Hôm nay ngài cũng tời du hồ à?” Cách bên này một con thuyền, từ trong khoang bước ra một người khoảng độ tuổi trung niên mặc áo lụa mỏng thêu hoa, đứng chỗ mạn thuyền cúi đầu thật sâu chào Bạch Thế Phi, “Ta còn nói tiếng ai ở bên ngoài nghe quen như vậy, nhìn không được đi ra xem thử, không ngờ thật sự đã để một kẻ thân phận thấp kém như ta được gặp Công tử, tặc ngữ nói hẹn trước không bằng vô tình gặp được, Công tử có thể nào hạ mình qua bên thuyền này tụ họp một chút không?”

Bạch Thế Phi mỉm cười trả lễ, “Ông chủ Mạnh khách sáo khách sáo, kẻ hèn muốn đến thăm ông chủ Mạnh đã lâu rồi, chỉ khổ nỗi thời gian trước cứ mãi bận rộn ở bên ngoài, vừa về đến đã bị việc nhà quán lầy không thoát ra được, xin ông chủ Mạnh chờ một chút, ta nhắn nhủ vài câu lập tức sẽ đến ngay”.

Quay đầu cười nói với Hạ Nhân Phinh và Trương Lục Dạng, “Ông chủ Mạnh là vị khách quan trọng trong họp đồng mua bán của Bạch phủ chúng ta, vốn có một mối làm ăn hệ trọng đang cần thảo luận với ông ấy cho thật tốt, chỉ là gần đây cả ta và ông ấy đều bận rộn, thời gian hẹn gặp không trùng khớp, khó được hôm nay gặp gỡ, ta cần phải qua thuyền bên kia, phỏng đoán có lẽ sẽ không về sớm được, hai người cứ kết bạn đi chơi với nhau đi, ta sẽ ở trên thuyền của ông chủ Mạnh chờ mọi người trở về”.

Gương mặt Hạ Nhân Phinh hiện lên vẻ thất vọng, có thể Bạch Thế Phi thật sự có chuyện quan trọng, nàng cũng không nên nói thêm gì, chỉ cúi đầu xuống, đuôi chân mày nơi khóe mắt có chút tổn thương, Trương Lục Dạng ở một bên thì giống như không được yên lòng, sao cũng được mà ừ một tiếng.

Bạch Thế Phi đưa hai người lên thuyền, cẩn thận dặn dò chúng gia đình cần phải bảo vệ tốt hai vị phụ nhân, lúc đưa mắt nhìn về phía du thuyền đang nhanh chóng bơi ra xa bờ, mới nói với Bạch Kính, “Sắp xếp xong hết chưa?”

Bạch Kính đáp tiếng văng, rồi đi theo hần bước lên thuyền hoa của ông chủ Mạnh, ông chủ Mạnh vẫn đứng ở chỗ mạn thuyền chờ đợi, cùng Bạch Thế Phi hành lễ chào lẫn nhau, một trước một sau tiến vào trong buồng nhỏ trên tàu, cánh cửa đóng chặt, chỉ thấy bên trong có một người nhàn hạ ngồi tựa vào cạnh bàn, còn một người khác mỉm cười đứng hầu một bên, còn không phải là Triệu Trinh và Nhậm Phiêu Nhiên ư.

Thuyền hoa chậm rãi bơi ra giữa hồ.

Cỗ kiệu nhỏ mang theo Yến Nghênh Mi và Thượng Trụ hai người từ đường cái đi thẳng về hướng tây, đi qua đường cái phía tây rồi phố Kim Lương Kiều, xuyên qua dịch trạm Đình Tây gần Vạn Thắng môn, đi thẳng ước chừng nửa canh giờ, cuối cùng dừng lại ở bờ bắc hồ Kim Minh, khu vực này bởi vì cảnh trí không đẹp, khó coi, quan phủ bỏ mặc không sửa chữa, bởi vậy ít ai lui tới.

Hai người bước xuống, chỉ thấy bên cạnh bờ đang đậu hai chiếc thuyền hoa nhìn qua cũng không thu hút lắm.

Thượng Trụ nhíu mày, “Tỷ đến nơi này làm gì?”

Sắc mặt Yến Nghênh Mi trở nên đỏ hồng, chỉ vào trong một chiếc thuyền hoa, “Phong Tuyền đang ở trên thuyền này chờ ta, chàng có việc muốn thương lượng với ta, muội theo ta cùng nhau lên thuyền ——” dừng một chút, nàng ngược lại chỉ tay về phía một chiếc thuyền khác, “Hay là qua bên thuyền đối diện chờ ta?”

“Thượng Trụ cười lắc đầu, “Tỷ đi đi, muội sẽ đi quanh bờ một chút”.

Yến Nghênh Mi chần chừ, “Dừng đi xa quá”.

Thượng Trụ nhẹ gạt đầu, lúc này Bạch Thế Phi đang đưa Nhị phu nhân Tam phu nhân đi du hồ ở phía Nam, nếu lỡ không cẩn thận bị người ta nhận ra Yến Nghênh Mi cùng với thân phận của nàng, chứng kiến Đại phu nhân của Bạch công tử một mình ở chỗ vắng người qua lại, khó tránh khỏi dẫn đến những lời đồn thổi linh tinh.

Sau khi Yến Nghênh Mi lên thuyền, vì để phòng ngừa vạn nhất, nàng cũng lên một con thuyền khác.

Trên thuyền chỉ có một người chèo, thấy nàng đi lên, cung kính mà thi lễ.

Hai chiếc thuyền một trước một sau dần dần bơi đến chỗ sâu trong hồ.

Thượng Trụ lặng im mà dựa vào mạn thuyền, lơ đãng nhìn về phía xa, bên bờ rừng cây âm u, mặt nước thỉnh thoảng có thể thấy được vài đóa sen mọc hoang, xa xa thấp thoáng cũng có du thuyền đang đông đưa đến, suy nghĩ trong mơ hồ nhớ lại câu thơ xưa của cổ nhân, còn xuân mệnh mang vô tận, gió đông xen lẫn hương hoa, bụi hoa cao thấp, liễu rủ phản chiếu bóng người, bóng núi xa xa một màu xanh ngắt, sóng nước mơ hồ, thân này như cánh bèo trôi, biết nơi đâu là chốn dừng... .

Cũng không biết qua bao lâu, mãi đến khi cảm giác trên mặt ẩm ướt, gió thổi khiến nàng rung mình, người mới từ trong hốt hoảng giật mình tỉnh lại, đưa tay lau, còn tưởng rằng bản thân sớm đã không còn nước mắt nữa, hóa ra cũng như mưa bụi bay trong không trung, dính ướt vào má.

Ngẩng đầu nhìn về trời xanh bao la, dưới màn trời trống trải, trên thế gian chỉ có duy nhất một mình nàng làm bạn với chính nàng, ngực chậm rãi buồn như bị mưa phùn khơi màu dâng lên chua xót, một nỗi nhớ nhung nhẹ nhàng quanh quẩn nói không ra lời, chua xót không chịu nổi, lại ngăn không được, chảy tràn như màn mưa trước mắt.

Phía trước thuyền hoa mưa phùn bay tán loạn như tranh vẽ.

Nàng vẫn như cũ tựa người trên mạn thuyền không nhúc nhích, mặc kệ giọt mưa làm ướt tóc và quần áo.

Đau đớn trong lòng một khi này mằm, lại tựa như cò đại um tùm sinh sôi, một khắc mờ mịt trong đầu lại hiện lên một ý niệm, muốn cứ như vậy mặc kệ tất cả, thật thoải mái mà xả một hơi, không quan tâm mà khóc một trận, nhưng áp lực trong lòng giống như đã thành thói quen lúc nào cũng cố nén, cuối cùng bất quá cũng là nằm sấp trên mạn thuyền, mặc cho nước mắt ướt đầm trên mặt không tiếng động lăn xuống.

Nước hồ bơi vì gió thổi tạo thành sóng, thân thuyền chấn động.

Sau đó có người ở bên cạnh nàng nhẹ nhàng gọi, “Tiểu Trụ”.

Nàng ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một bóng người mặc áo trắng, phảng phất như trong mộng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên rõ ràng vết nước mắt, đôi mắt đầm lệ xen lẫn không thể tin cùng hoảng sợ, lại khiến Bạch Thế Phi cảm thấy cõi lòng tan nát.

Hắn một tay ôm lấy nàng vào lòng, ôm thật chặt, ngay cả giọng nói cũng khàn đi, “Ta thích nàng, ta chỉ thích nàng, ta thề, Tiểu Trụ, ta chỉ yêu thích một mình nàng, những người khác ta đều không cần, ai cũng không cần!” Dưới tình thế cấp bách không biết chọn lựa từ ngữ gì, chỉ có không ngừng lặp đi lặp lại, ta thích nàng.

Nàng cuộn mình trong cánh tay của hắn, đặt ở trên vai hắn hai nắm tay nhỏ bé đã siết chặt thành quyền có chút phát run, cuối cùng không chịu nổi mà khàn giọng tuôn ra, bàn tay nhỏ bé thất bại mở ra, níu chặt lấy vạt áo hắn, ở trong lòng ngực của hắn phát ra tiếng nức nở nghẹn ngào.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Trong nước ô gian

Màn mưa trắng xóa che phủ cả trời đất, mặt sông như dẹt trong màn sương mù, từng giọt mưa không ngừng rơi trên mặt nước hợp với âm thanh giọt xuống mái thuyền, lúc nhanh lúc chậm, lúc cao lúc thấp, chợt có cơn gió lướt sóng mà đến, trong màn mưa dày đặc đẩy trôi chiếc thuyền hoa ra giữa hồ sâu bao la mờ mịt.

Con thuyền từ ngoài nhìn vào trông có vẻ như không được tốt lắm, nhưng trong khoang thuyền lại rất rộng rãi, bố trí lịch sự tao nhã tinh tế, cửa sổ treo lụa hoa, màn che làm bình phong, giường mạ vàng sáng sủa khắc hình mây trang trí, sập rộng rãi ở giữa có bày bàn cờ, bên cạnh bình phong có gấp tấm lụa xanh làm gối, mùi thảo dược xen lẫn hương hoa lúc ẩn lúc hiện từ trong gối bay ra, thoang thoảng quanh quanh trong khắp gian phòng.

Vì để tránh cảm lạnh, lại bị Bạch Thế Phi dỗ lừa, nên dù Thượng Trụ đã cố gắng dằn dỗi, cuối cùng vẫn là xấu hổ mà bị hấn cởi bộ áo ẩm ướt ra, chỉ còn phần áo lụa trắng phía trong, yên tĩnh cúi đầu, không nói gì ngồi bên mép giường.

Bạch Thế Phi cũng cởi áo ngoài của mình ra gạt qua một bên, mũ quan khảm ngọc cài trâm Tử Kim trên đầu cũng gỡ xuống cùng với mảnh lụa gấm hình mây buộc tóc, mái tóc dài đen nhánh như thác nước phiêu đảng buông xuống, có một ít rơi lạc bên má, làm tôn lên môi đỏ răng trắng, đôi mắt như ngọc, tuấn mỹ không gì sánh được.

Hắn đi đến trước mặt Thượng Trụ, cúi đầu nhìn vào đôi mắt đen của nàng, lúc cúi đầu xuống mái tóc dài như mây chảy xuống vai, lướt qua đôi bàn tay đang xếp trên đầu gối, hai ánh mắt giao nhau, tình trong mắt dạt dào dậy sóng, hắn hơi nghiêng người đưa tay cởi búi tóc của nàng ra, đuôi tóc như tơ mỏng lướt qua tay nàng rơi xuống làm tê tê dại dại đầu ngón tay.

Cảm xúc như vậy khiến nàng không suy nghĩ được nhiều, thuận theo tình thế dùng ngón tay nhẹ quấn tóc của hắn vào kẽ tay mình, hành động tự nhiên này làm cho hắn cười khẽ, nàng đỏ mặt lên liền buông lỏng ngón tay, nhưng trước khi nàng kịp thu tay lại hắn đã nhanh chóng bắt được tay nàng.

Đem trâm cài tóc của nàng gỡ xuống, ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt qua, trong phút chốc nàng cũng giống như hắn tóc mây buông xuống.

“Tiểu Trụ...” Hắn ản tình thấp giọng gọi.

Nàng nghiêng đầu che giấu khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Hắn lại cười nhẹ, nụ cười kia còn chưa mở ra hết đã biến mất ở giữa môi anh đào của nàng.

Đã lâu chưa thân mật làm cho nàng hoảng sợ lúng túng, bất an khẽ giãy dụa.

Bạch Thế Phi chậm rãi buông nàng ra, ngồi thẳng lên, khoe môi hơi cong, dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ hồng của nàng, thần sắc khàn trượng kia lại khiến hắn mỉm cười sóng mắt tràn ngập nhu tình, quay đầu trông thấy bàn cờ trên giường, chân mày nhíu lên tỏ ý hải lòng, “Đầu một trận ba ván định thắng bại không?”

Thượng Trụ nâng mi, mắt đối mắt với hắn một lát, lại chuyển qua mười chín đường cờ trải đầy khắp bàn cờ, nhất thời nổi lên lòng hào thắng, “Đầu thì đầu, chả lẽ lại sợ chàng?”

Bạch Thế Phi ngồi đối diện nàng, cầm bát trắng, bàn tay lướt qua bàn cờ tỏ ý mời nàng đi trước, cười nói, “Lấy gì đánh cược?”

Thượng Trụ liếc thẳng hắn, “Chàng khẳng định có thể thắng được ta vậy sao?” Từ trong bát lấy ra một quân cờ đen đặt lên bàn cờ.

Bạch Thế Phi mặt không đổi sắc, nâng tay lên không cầm quân cờ mà lại đưa đến phía đối diện, cầm chặt bàn tay nhàn rỗi kia của nàng, ông tay áo trùng điệp rơi xuống, năm ngón tay nhẹ nhàng giao vào kẽ tay nàng, sau đó mới dùng tay trái đặt quân cờ tương ứng, thuận miệng nói với nàng mấy lời nhàn hạ ít người biết đến, “Liêu quốc có một nữ kỳ thủ gọi là Diệu Quan, tài đánh cờ của nàng ấy hết sức cao cường, nhưng trời sinh tính dè dặt, ăn nói có ý, cho nên luôn luôn không có người dám treo cao”.

Thượng Trụ hiểu kỳ nhìn qua hắn, “Sau đó thế nào?”

“Về sau ở Thái Châu có một người trẻ tuổi gọi là Chu Quốc Năng, hắn từ nhỏ yêu thích đánh cờ, lại từng được cao nhân chỉ dạy, tuổi còn trẻ liền có thể mà thanh danh lan truyền, hắn từ quê quán một đường đi đến Biện Lương, vẫn luôn không gặp được địch thủ, sau đó vào đến Liêu quốc, muốn tìm người có thể trở thành địch thủ của hắn”.

“Có phải ở Liêu quốc hắn gặp được Diệu Quan không?”

“Đúng vậy, lúc ở nước này gặp được Diệu Quan, hán kinh điểm đến mức hồn bay lên trời, nhưng Diệu quan kia lại đối với hán sắc mặt không chút thay đổi, hán liền thuê một gian phòng cạnh nơi dạy cờ của nàng, treo một biển chiêu bài, trên đề ‘Dành tặng cho cao thủ nhất thiên hạ’ “.

Thượng Trụ che miệng, “Diệu quan nhìn thấy chắc sẽ tức chết”.

Bạch Thế Phi cười, “Đúng là như thế, Diệu Quan thấy hán gây hấn như vậy, liền muốn so tài cao thấp với hán, nhưng nàng trời sinh tính cẩn thận, trước tiên phải cao đồ Trương Sinh trong hàng cờ đến đấu với Quốc Năng để so tài cán, không ngờ Trương Sinh kia được nhường trước ba nước cờ, cuối cùng vẫn phải bại trận mà về”.

Thượng Trụ kinh ngạc, “Vậy xem ra Diệu Quan cũng không phải là đối thủ của Quốc Năng rồi?”

Bạch Thế Phi gật đầu, “Nàng tự cảm thấy không thể thắng được Quốc Năng, nên lên sai người tìm Quốc Năng hứa sẽ tặng cho hán một món bảo vật quý giá, hi vọng hán ở trong trận đấu có thể nhường nàng, ai ngờ Quốc Năng lại nói muốn dùng việc cưới nàng để trao đổi điều kiện, Diệu Quan không còn cách nào, chỉ có thể đồng ý”.

Thượng Trụ hứng thú tăng cao, “Quốc Năng có nhường Diệu Quan không?”

“Nhường, trong trận đấu trước mặt mọi người hán nhận thua dưới tay nàng”.

“Vậy là Diệu Quan sẽ gả cho hán?”

“Không có, nàng lật lọng, chỉ cho người đưa đến năm lượng hoàng kim để tạ lễ xem như từ chối”.

Thượng Trụ tiếc hận mà lắc đầu, “Hai người này nếu có thể giao kết thành công, ngược lại vẫn có thể xem như một mối lương duyên rồi”.

“Còn đoạn dưới nữa, về sau Quốc Năng ở Liêu quốc cũng coi như có tiếng, lúc nào cũng được các vương công hiền quý mời đi đánh cờ, một lần rượu vào lời ra, mọi người bình luận đến kỳ cờ đương thời, lúc nói đến Diệu Quan, Quốc Năng có thể nói là tức giận rất nhiều, bày tỏ tất cả sở dĩ hán thua cuộc tranh tài kia là vì thế này thế nọ”.

“Cũng khó trách hán tức giận, Diệu Quan quả thực đã không tốt với hán”.

“Nhóm quý nhân liền đưa Diệu Quan tới đấu với hán, Quốc Năng đem năm lượng hoàng kim hán từng được trả kia ra để đánh cược, Diệu Quan vì đi gấp nên không mang theo tiền cược, lại bị nhóm quý nhân tạo áp lực, đành phải chấp nhận đề xuất của quốc Năng dùng việc gả cho hán để đánh cược, kết quả Quốc Năng thắng nàng liền tiếp hai ván, sau khi được tông quân U Châu phán định, chọn ngày cưới Diệu Quan làm vợ, từ khi cưới tình cảm của hai người họ ngược lại cực kỳ tốt, nhờ có Quốc Năng chỉ điểm, kỹ nghệ của Diệu Quan cũng càng tiến thêm một bậc”.

Thượng Trụ cười nói, “Quả nhiên thế sự như quân cờ, hai người này quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn trở thành vợ chồng, tiền căn hậu quả kia cũng có thể coi như là một giai thoại”.

Bạch Thế Phi nắm lấy tay nàng, bình tĩnh nhìn vào nụ cười của nàng, nói khẽ, “Không cần đến một năm, nàng và ta cũng sẽ trở thành lương duyên giai thoại trong thành Khai Phong này”.

Thượng Trụ rũ xuống mi mắt và chân mày, ý cười trên mặt dần dần biến mất, lời nói của hán nhỏ nhẹ thật lâu bởi nàng nói chuyện trên trời dưới đất, sở dĩ làm vậy cũng vì biết khó có được lúc gặp gỡ thế này, nàng không muốn tiếp tục nghĩ đến đề tài kia, hán cũng tận lực tránh đi, hôm nay đột nhiên lại đề cập đến lần nữa, giọng điệu nhẹ nhàng như vậy, phảng phất như không dụng tâm mà đáp lời một câu, nhưng ngữ điệu đó lộ ra chấp nhất lại giống như muốn tuyên bố với nàng, lời hứa của hán chưa bao giờ thay đổi.

Cảm động trong ngực cùng chưa xốt tuôn trào, nàng bình tĩnh nhìn xuống bàn cờ.

Bên ngoài khoang thuyền tiếng mưa rơi dần dần yếu, chỉ là liên tục không ngừng, đánh vào lá sen màu lục bích trên mặt sông, phát ra một loại âm thanh lộp bộp, phảng phất như có ai đang lơ đãng, một chút lại một chút khêu chọc sợi dây đàn, trong không gian tĩnh mịch mang theo chút tịch liêu khó hiểu.

Hai người đều giữ im lặng, thỉnh thoảng nghe tiếng tách tách trên bàn cờ vang lên, ngọc tử thanh kiên, vẫn thu sắc tĩnh.

Gặp nước đi khó, mỗi bước đi tới đi lui, trong một bàn cờ nhỏ này, chung quy cũng đã được người trong thiên hạ gửi tâm tình vào, nếu đặt mình trong đó, hoặc bị nguy mà tiến lên không thể lùi, hoặc giết chóc mà mở đường máu, một chút không cẩn thận, trên bàn sẽ chỉ còn lại một ván thua toàn bộ, dưới bàn có khi lại phải trả giá bằng cả tính mạng.

Sắc trời âm trầm, bóng chiều càng tối mờ, tiếng nước đập dòn đầy trôi cánh bèo, những chiếc thuyền hoa dần dần cập bờ.

Tay Bạch Thế Phi nâng lên giữa không trung, nửa ngày, nhưng rồi lại thu hồi về, sau đó bỗng nhiên hôn xuống cái gáy mảnh mai của nàng, hạ xuống một dấu ấn son, tay áo hạ xuống làm rối loạn bàn cờ, lần này nàng không có kháng cự, mới đầu đối với hán còn mơ hồ lo nghĩ không biết làm thế nào, sau qua lại vài cái bị hán khiêu khích chiếc lưới thơm mùi đàn hương, dần dần trong e sợ mà đáp lại, hán trực tiếp một tay đẩy bàn cờ ra, ôm nàng vào lòng, tình tứ day dưa lẫn nhau.

Quân cờ trượt đi tung tóe, quân trắng quân đen rơi đầy trên đất.

Trên giường một đôi bóng dáng chặt chẽ không rời, môi lưỡi quấn giao, ẩn giấu bao nhiêu tâm ý, không có lời nói chỉ có giao hòa.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tâm tư khác thường

Người trở về Bạch phủ đầu tiên chính là Yến Nghênh Mi, sau đó là Trương Lục Dạng và Hạ Nhân Phinh cũng cùng nhau trở về, người đi đầu phảng phất như có chút không tập trung tinh thần, người thứ hai thì lộ vẻ phiền lòng nóng nảy, khi nghe được Thiệu Ân nói rõ rằng Thế Phi vẫn chưa về, cũng chẳng biết lúc nào mới có thể trở về, hai người liền tự động trở về viện của riêng mình.

Không bao lâu sau, Thượng Trụ cũng từ cửa sau lặng lẽ lên về phủ.

Ước chừng vào giờ lên đèn, ngoài cửa lớn Bạch phủ có một tên gia đình mặc áo xanh tìm đến, tự xưng là nô bộc của nhà Hạ Thượng Thư, sau khi Thiệu Ân nhận được thông báo của người gác cổng thì phân phó nô bộc đến Hoán Châu Các thông truyền.

Hạ Nhân Phinh nghe xong vốn là khẽ giật mình, sau đó lập tức phản ứng kịp, bảo nô bộc dẫn người kia vào, ngược lại gọi Chiêu Đề vào phòng trong, đồng thời đem tất cả các nô tỳ lớn nhỏ đuổi ra ngoài, hạ thấp giọng hỏi, “Việc ta bao người lưu tâm đến thế nào rồi?”

Chiêu Đề theo thói quen muốn nói nhỏ vào tai để thông báo, chân vừa mới bước tới thì giật mình nhớ lại hiện giờ đã không giống với trước kia, vội vàng e sợ mà dừng bước lại, trên gương mặt kia không tự chủ được lộ ra chút ủy khuất.

Nên biết vốn là Hạ Nhân Phinh sai nằng khi dễ đánh các nô bộc và tỳ nữ khác, không ngờ về sau cũng vì vậy mà đắc tội với mọi người, Hạ Nhân Phinh lại nói trở mặt là trở mặt. Sau khi thất thế trong phủ không có người nào chào đón nằng, lúc nhìn thấy nằng thì nguyên một đám đều mang vẻ mặt khinh bỉ đối với nằng, hai nô tỳ có tuổi trong Hoán Châu Các kia tính tình nham hiểm nói chuyện càng lúc càng chanh chua, mấy ngày nay nằng trôi qua quả thực như chó nhà có tang, trong lòng có nỗi khổ khó nói.

Hạ Nhân Phinh thấy bộ dạng nằng như vậy, không kiên nhẫn mà phát phát tay, “Người qua đây”.

Chiêu Đề sững sốt, “Tiểu thư người không sợ —— “

“Qua đây đi, ta biết rõ người không có chí”. Hạ Nhân Phinh lạnh lùng mà bĩu môi một cái, “Người thực sự cho là ta ngu xuẩn như vậy, chỉ bằng hai kẻ tiện phụ kia mà cũng muốn lừa gạt ta sao? Bọn chúng đùa nghịch diễn trò gì ta đều biết rất rõ, sở dĩ tạm thời để mặc bọn chúng, là bởi vì việc các người loạn gậy với nhau có chỗ hữu dụng cho ta”.

Trước mắt Chiêu Đề vẫn là tâm phúc của nằng, ngày thường làm việc ương ngạnh đã quen, các nô bộc và tỳ nữ khác nhìn thấy nằng ta đều kiêng kị ba phần, nên muốn để cho nằng ta nghe ngóng tin tức cũng không dễ dàng, hiện giờ mọi người đều đang vui sướng khi người gặp họa, châm chọc khiêu khích nằng ta rất nhiều nên khó tránh khỏi sơ sót trong phòng bị, ngược lại càng dễ cho nằng ta làm việc.

Chiêu Đề nghe vậy vừa kinh hãi vừa vui mừng, kinh hãi là vì Hạ Nhân Phinh cũng tính kế với nằng, vui mừng là vì rốt cục đã có thể đứng đầu trở lại, liên tục không ngừng nói, “Tiểu thư, nô tỳ đã tìm hiểu rõ ràng rồi, người hầu trong viện đều đã bị nô tỳ đuổi ra ngoài hết, hiện thời nhóm người mới này ai cũng đều là người do Thiệu quân gia đưa tới, vừa vào phủ lập tức đưa đến hầu hạ Tiểu thư, toàn bộ chưa từng hầu hạ ở các nơi khác trong phủ”.

“Trong này liệu còn ai không an phận hay không?”

“Trước mắt vẫn chưa phát hiện ra, đa số bọn họ đều an phận làm việc, bình thường cũng trầm mặc ít nói —— chỉ trừ hai tỳ nữ lớn tuổi kia, chẳng những thích hỏi dò tin tức, mà lưỡi cũng rất dài, đem tất cả những chuyện trong viện của chúng ta, chuyện nên nói không nên nói đều thêm mắm dặm muối truyền ra bên ngoài”.

Hạ Nhân Phinh cười nhạt một tiếng, “Ta chính là muốn bọn chúng truyền ra.”

“Nô tỳ nghe nói Lý tẩu từng ba lần bốn lượt đi tìm Thiệu quân gia”.

Hạ Nhân Phinh nghe xong liền đề ý, tỉ mỉ hỏi, nhưng Chiêu Đề nói đến nói đi, cũng đều nói không ra chỗ nào khác thường, đơn giản là Lý tẩu muốn nịnh bợ Thiệu Ân kia mà thôi, không biết tại sao Đại quân gia mỗi lần trở về đều tránh né không gặp, thủy chung không có liên hệ với bọn họ, việc này được che giấu rất kỹ nhưng sau bị lộ ra liền trở thành trò cười.

Đang trong lúc trầm ngâm, Thiệu Ân ở ngoài cửa dẫn theo gia đình của phủ Thượng Thư vào đến.

Người hầu kia cung kính mà vấn an Hạ Nhân Phinh, đem bánh ngọt trong giỏ từng cái bày ra bàn, “Lão gia vừa mời được vài tên đầu bếp từ Dương Châu đến, nấu được nhiều món ăn Giang Nam rất ngon, lúc phu nhân dùng bữa nhớ tới Tiểu thư, nên sai tiểu nhân đem sang đây một chút để Tiểu thư nếm thử”.

Hạ Nhân Phinh để Chiêu Đề tặng thưởng chút tiền trà nước, rồi ra lệnh đưa hắn ra phòng ngoài của người hầu chỉ giữ lại Thiệu Ân, cười nói, “Ta đang nghĩ lúc nào thì tiện tìm Đại quân gia một chuyện, vừa khéo lúc này gặp được rồi”.

“Không biết Nhị phu nhân có gì phân phó?”

“Gần đây ta cũng mới biết được, thì ra thời gian trước ở trong viện này xảy ra mấy chuyện, toàn bộ đều do nha đầu thân cận của ta quá đáng, chỉ trách ta ngày thường nuông chiều nàng ta quá, bởi thế nên nàng ta to gan lớn mật, tự tung tự tác làm chuyện ác, vì chuyện nhỏ nhặt này mà phiền đến ông phải thay người, thật sự là vất vả cho Đại quân gia ông rồi”.

Thiệu Ân vội nói, “Nhị phu nhân nói quá lời, trong chuyện này lỗi cũng do lão nô, đều do lão nô làm việc bất lực, tìm người đến lại cũng không tìm được người có thể cho Chiêu Đề cô nương hài lòng, lão nô thật sự rất xấu hổ”.

“Nha đầu chết tiệt kia ta đã giáo huấn rồi, thật lòng mà nói, nàng ta từ nhỏ đã theo ta, nhiều năm như vậy ta và nàng ấy kể ra cũng có chút tình chủ tớ, cho nên dù nàng ta làm việc không đúng quy củ, ta cũng không nỡ quyết tâm đuổi nàng ta đi, nhưng về phương diện khác ta lại vẫn còn có chút lo lắng, lỡ như ngày sau nàng ấy tật xấu không chữa, tiếp tục dối gạt ta làm cản, vậy thì không những gây phiền toái cho Đại quân gia ông, mà bọn người hầu nói không chừng cũng sẽ trách ta dung túng thiên vị”.

“Ý Nhị phu nhân là ——”

“Lúc trước khi ta chưa lấy chồng, bên người ngoài Chiêu Đề còn có hai nha đầu nữa, ta đã suy nghĩ kỹ càng, không bằng ta sẽ nhờ bên nhà mẹ ruột đưa bọn họ đến phủ luôn? Thứ nhất bọn họ đều quen biết Chiêu Đề, như vậy sẽ bớt được chút thị phi, ngày sau cũng không cần phiền Đại quân gia phải hao tâm tốn sức lo nghĩ đến mấy chuyện vụn vặt này, thứ hai, so sánh mà nói bọn họ cũng hiểu rõ thói quen ăn uống thường ngày của ta hơn những người khác”.

Thiệu Ân vừa nghe có thể thoát khỏi phiền phức này, tất nhiên cầu còn không được, “Tất cả xin theo Nhị phu nhân an bài”.

Hạ Nhân Phinh thăm dò mà nói, “Đại quân gia có phải cần nói qua một tiếng với Công tử hay không?”

“Không cần đâu, Công tử đã từng dặn dò rồi, chỉ cần là Nhị phu nhân phân phó xuống, mặc kệ chuyện gì, lão nô đều cứ tuân theo ý phu nhân mà làm”.

Hạ Nhân Phinh cười duyên ra tiếng, “Đại quân gia thực rất biết nói chuyện”.

Lập tức lại gọi Chiêu Đề cùng gia đình kia vào, trước mặt Thiệu Ân dặn dò rõ ràng, sau đó mới lệnh cho hắn trở về phủ Thượng Thư. Hôm sau Thiệu Ân nói bóng gió rằng muốn rút hai tỷ nữ Lý Triệu kia ra khỏi Hoán Châu Các, trước khi đi dù đã cố gắng đùn đẩy, đến cùng đành phải nhận lấy mấy thỏi bạc Hạ Nhân Phinh cố nhét vào tay. Hạ Nhân Phinh lại thưởng cho ông mấy món đồ ngọt bên nhà đưa tới mới để ông rời đi.

Trong phòng không còn người liên can, Chiêu Đề mang vẻ mặt bội phục nói với Hạ Nhân Phinh, “Nô tỳ ở ngoài cửa nghĩ nửa ngày, rốt cục đã hiểu rõ rồi”.

“Ngươi hiểu rõ chuyện gì?”

“Tiểu thư vốn là người được Thái hậu phối hôn cho Công tử, nên ngài ấy đối với Tiểu thư chỉ e là vẫn có lòng cảnh giác, bây giờ Tiểu thư nghĩ cách đổi tất cả người trong viện đi, giả sử Bạch công tử có từng an bài người bên cạnh Tiểu thư để mật báo, nghĩ lại cũng đã bị Tiểu thư đuổi ra ngoài hết rồi”. Đợi sau này bên phủ Thượng Thư đưa hai nha đầu nọ tới, thì lúc này trong ngoài Hoán Châu Các còn không phải đều là tâm phúc của Hạ Nhân Phinh hay sao.

Hạ Nhân Phinh liếc nàng ta một cái, “Coi như ngươi cuối cùng còn có chút đầu óc”. Chờ Chiêu Lung, Chiêu Linh đến đây, sau này nếu nàng có chuyện gì cần bọn họ đi làm, ba người bọn họ ngẫu nhiên ai ra vào Bạch phủ cũng sẽ không gây chú ý đến ánh mắt người bên ngoài, nếu như chỉ có một mình Chiêu Đề, số lần ra vào nhiều, tất nhiên sẽ khiến cho Thiệu Ân thậm chí là Bạch Thế Phi đem lòng nghi ngờ, “Hiện giờ Công tử đã về, ngươi cũng đừng làm chuyện giống như trước đây, lỡ như bọn người hầu ở sau lưng tiếp tục nói xấu này nọ khiến cho người làm chủ từ ta đây phải mang tiếng ác, ta cũng không tha cho ngươi đâu!”.

“Nô tỳ hiểu rõ, mục đích của Tiểu thư đã đạt được rồi, nô tỳ cũng nên thay đổi lời kéo lại lòng người có phải không ạ?”

“Đúng vậy, người ta sẽ nghĩ rằng ngươi đã bị giáo huấn mà hối cải thành một người mới, ngươi chỉ cần giả vờ đáng thương một chút, bọn chúng rất nhanh sẽ lại chào đón ngươi lần nữa, ngươi liền nhân cơ hội này nghe ngóng thật tốt các loại tin tức trong phủ cho ta”.

Không ngờ ở bên này chủ tớ hai người còn đang tỉ mỉ bày ra mưu đồ bí mật, thì ở đại sảnh bên kia Bạch Thế Phi đã cùng Trang Phong Tuyền kể vai nhau hỏi phủ, Đặng Đạt Viên một mực ở trong sảnh chờ đợi, vừa nhìn thấy Bạch Thế Phi, lập tức tiến lên thấp giọng bẩm vài câu.

Bạch Thế Phi cười nhẹ, “Nàng ta cũng nên yên tĩnh rồi”.

“Có cần tiểu nhân an bài lại hay không?”

Bạch Thế Phi vung tay lên, “Không cần, nàng ta thích diễn trò như vậy, ông cứ theo nàng ta diễn trò là được rồi”. Cùng Trang Phong Tuyền rời khỏi đại sảnh, xuyên qua hậu đường đến khu phòng ngủ, nghiêng đầu nhàn hạ hỏi, “Chuyện của huynh làm đến đâu rồi?”

“Nghênh Mi từng cho người đưa thư đến am tăng ni ở Thọ Châu, nhưng vẫn không thấy có hồi âm về, có lẽ vị Sư thái kia đi vân du vẫn chưa về, chỉ có thể chờ thêm thời”.

Nhìn người lại nghĩ đến mình, Bạch Thế Phi sinh lòng cảm khái, nhìn không được nhẹ giọng thì thầm, “Hà nhật quải quan cung nhất mẫu*”.

Trang Phong Tuyền cười đáp, “Trương tông thức thủ kỳ trung thú?” Đến chỗ ngã ba thì từ biệt hẳn, xoay người rẽ về hướng Thính Phong viện.

* Hà Nhật quải quan cung nhất mẫu = Bao giờ cho đến ngày từ quan rồi cung vui thú điền viên

Trương tông thức thủ kỳ trung thú 相从识取棋中趣 = Làm sao so sánh được với thú vui của cờ thủ trong việc đánh cờ?((Phong Tuyền đang liếc háy chuyện trên thuyền đây mà))

Bạch Thế Phi đứng lại tại chỗ, phía trước không xa là Đệ Nhất Lâu nơi hắn ở một mình, lối rẽ ở bên phải là đường dẫn đến chỗ của người ấy ở Sơ Nguyệt Đình, chần chờ một chút, bờ môi hắn vẽ ra một nụ cười tà, phảng phất như hạ quyết tâm, lẩm bẩm, “Kỳ trung thú sao so được với khuê trung thú*”.

*Kỳ trung thú = thú vui trong việc đánh cờ

Khuê trung thú = thú vui trong khuê phòng

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Ý tình bề bộn

Mỹ nhân xuất hiện, gặp sẽ không quên. Một ngày không thấy, nhớ đến cuồng.

Phượng hoàng tung cánh, tứ hải cầu hoàng. Tiếc rằng giai nhân không có ở thành Đông.

Mượn cung đàn nói lên tâm sự. Lời hứa ngày nào khiến lòng ta băn khoăn.

Cầu mong hôn phối được tay nắm tay. Đừng như chim bay mất, khiến ta phải tiêu vong.

Yến Nghênh Mi khép lại sách thơ, từ trong sách ngẩng đầu lên, cảm thán nói, “Nhớ năm đó Văn Quân và Trương Như bỏ trốn, cũng không biết là đã bỏ ra bao nhiêu quyết tâm”.

Thượng Trục ngày thường vì tránh bị nghi ngờ, nên khi nói chuyện trước sau luôn đề phòng cẩn thận, rất ít trò chuyện với Yến Nghênh Mi về Trang Phong Tuyền, hôm nay nhìn thấy vẻ mặt nàng ấy, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, “Tỷ sẽ không muốn rời đi giống họ đâu phải không?”

Yến Nghênh Mi thờ dài giọng bất đắc dĩ, “Làm sao có thể, nếu ta bỏ đi, mặt mũi của phụ thân ta và Bạch công tử còn lại gì?” Nếu muốn bỏ trốn cần gì đau khổ đến hôm nay, bảo nàng bỏ mặc phụ mẫu không để ý đến mà đi tìm hạnh phúc cho riêng mình, ích kỷ như vậy cuộc đời này nàng không làm được.

“Đúng vậy, đó nhất định là hạ sách”. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt không thể làm thế.

“Haiz, nhớ lại lúc trước mẫu thân ta cự tuyệt Trang Phong Tuyền đến cửa cầu thân, ngại chàng là võ quan, chẳng những chức quan thấp, trong nhà lại hết sức nghèo khó”.

“Kỳ thật võ quan cũng có chỗ tốt của võ quan, năm đó nếu không nhờ huynh ấy, chỉ sợ tỷ đã thành oan hồn dưới ngựa của Công tử rồi”.

“Có lẽ là vì thành kiến của mẫu thân quá nặng, sau khi bà từ chối lời cầu hôn của Phong Tuyền, chẳng những cảm tức ta, còn không cho phép ta ra ngoài nửa bước, cũng gạt ta bắt đầu chọn lựa nhà gả đi, sau này ta mới biết, lúc ấy thiếu gia của hai nhà Ninh Viễn tướng quân và Tế Dương Quận Vương phủ đều đã lần lượt đến nhà ta gửi thiệp cầu thân”.

Thượng Trục ngạc nhiên, “Hai vị kia đều là những công tử nổi tiếng ăn chơi khắp kinh thành”.

“Đúng vậy, nhưng mẫu thân quá cố chấp, cảm thấy chỉ có công tử gia thế như vậy mới xứng đáng môn đăng hộ đối với nhà ta, bà sợ ta và Phong Tuyền gây nhiều phiền toái, nên một lòng muốn nhanh chóng gả ta ra ngoài”. Yến Nghênh Mi khẽ vuốt ngực, lại nói tiếp nhưng vẫn sợ hãi.

Thượng Trục chỉ cảm thấy trong lòng lạnh buốt, thân là nữ, cuộc đời của các nàng lại bị thương như thế, không có cách nào tự quyết định mà chỉ có thể nghe theo người ta an bài, lúc ở nhà nghe lời phụ mẫu, lấy chồng rồi thì phải nghe theo chồng, phúc vận tốt sẽ giống như Bạch phụ nhân quá cố, hoặc có

thể được phu quân yêu thương ân ái cả đời, nhưng đa số lại giống như mẫu thân nàng vậy tính tình yếu đuối mềm lòng, gặp phải phu quân không tốt, cuối cùng cũng chỉ có thể âm ức mà vong mạng.

“Lúc ấy ta bị mẫu thân dối gạt triệt để chẳng biết gì, sau nhờ Bạch công tử ở bên ngoài báo tin cho Phong Tuyền, Phong Tuyền lại nghĩ cách gửi tin cho ta, ta khổ sở suy nghĩ cũng không nghĩ ra được kế nào, dưới tình thế cấp bách đành phải bảo Phong Tuyền đi cầu Bạch công tử, nhờ hắn đến nhà ta gửi thiệp cầu thân”.

Thượng Trụy kinh ngạc đến ngây người, đôi mắt tròn tròn trấn định nhìn nhìn Yến Nghênh Mi, “Tỷ nói —— cái gì?”

“Lúc ấy mẫu thân nhất quyết muốn gả ta ra ngoài, trong lòng ta đã nghĩ, nếu ta gả cho những kẻ ăn chơi phóng đảng này có khác nào hủy cả đời ta, không bằng dứt khoát trốn đến Bạch phủ, ít nhất còn có nơi để thể xác và tinh thần được thanh tịnh”.

Thượng Trụy chỉ cảm thấy hai chân vô lực, lúc đầu sau khi Yến Nghênh Mi và Bạch Thế Phi đính hôn xong, nàng từng tự cho là thông minh nên một mình ngăn lại thư từ bí mật lui tới của Yến Nghênh Mi và Trang Phong Tuyền, vừa nghĩ tới vì vậy mà làm chậm trễ đi cuộc sống nhân sinh vui vẻ của Yến Nghênh Mi, vánh mắt nàng thoáng chớp đỏ lên, giọng nói run run không thành lời, “Muội... muội...”

Yến Nghênh Mi duỗi tay ngăn nàng muốn quỳ xuống, “Muội đứng lên đi, ta đều biết cả rồi, muội cũng là vì muốn tốt cho ta thôi, chuyện này trong lòng ta hiểu rõ, chỉ trách ta không sớm nói cho muội biết”. Việc này liên quan đến vận mệnh cả đời nàng, vì vậy mà nàng vẫn luôn giữ kín như bưng, nếu không phải hiện giờ nàng và Trang Phong Tuyền cơ bản đã tính toán xong xuôi cùng nhau ‘trần ai lạc định’, với tính tình thận trọng của nàng, dù là người thân thiết như Thượng Trụy cũng sẽ không đề cập tới dù chỉ một chữ.

“Kỳ thực muội trong lúc vô tình đã giúp cho ta một đại ân”. Yến Nghênh Mi lại cười nói, “Nếu không phải muội cản lại những lá thư kia, khiến cho Phong Tuyền lo buồn đến phát cuồng, chỉ sợ lúc ấy chàng cũng không thể nhanh như vậy đưa ra quyết định từ quan, chỉ muốn đến bên cạnh ta cùng nhau về ra con đường năm tay đi hết quãng đời còn lại”.

Chi tiếc người xưa thường nói, người tính đến cùng vẫn không bằng trời tính, trong mơ mơ hồ hồ, tất cả đều đã có định số.

“Phu nhân”. Văn Tinh ở ngoài cửa bỗng nhiên gọi, “Công tử hỏi hai người trò chuyện xong chưa?”

Yến Nghênh Mi nghe tiếng ngạc nhiên nhìn về phía Thượng Trụy, đã thấy nàng cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, dường như cũng rất khó hiểu, vì sao Bạch Thế Phi lại đến chơi vào lúc đêm hôm thế này, đáy mắt lướt qua một chút cảm giác phức tạp khó tả, phảng phất như ngay cả chính mình cũng không phân biệt rõ trong lòng là vui hay buồn, im lặng một lát, nàng đứng dậy đi ra ngoài.

Gian phòng bên kia là do Bạch Thế Phi bố trí nhưng vẫn chưa vào ngủ bao giờ, khắp nơi ánh nến lay động, màn gấm thêu hoa, đôi uyên ương trên giường thêu đến tinh xảo mỹ lệ, một bóng người cao to đứng bên cửa sổ, thân sắc mang theo mấy phần chờ đợi đã lâu mang chút vắng vẻ cô tịch, nhìn về bóng tối xa xa ở đường chân trời có chút thất thần, cho đến khi cánh cửa phát ra tiếng ‘kéttt’. Âm thanh vang lên, hắn bị chút kinh động mới quay đầu nhìn ra.

Thượng Trụy đứng ở cửa ra vào, cũng không nhúc nhích, chỉ là cứ đứng như thế nhìn hắn.

Bạch Thế Phi cũng không động, đón lấy ánh mắt của nàng, vẫn như cũ yên lặng đứng bên cửa sổ, không nói gì, ngọn đèn ở chỗ góc xa hắt ánh sáng mờ nhạt lên đai lưng bằng lụa gấm màu ngọc của hắn, một cơn gió theo cửa sổ lùa vào, dây buộc tóc màu xanh ngọc dài đến thắt lưng đón gió bay nhẹ, lóa ra một đường ánh sáng bạc trong bóng tối mờ ảo.

Thượng Trụy nhẹ nhàng trở tay khép cửa lại, chậm rãi đi qua, “Sao chàng lại đến?”

Giữa chân mày Bạch Thế Phi nhíu một cái, nhìn chằm chằm vào đôi mắt còn vương chút tơ hồng của nàng, “Xảy ra chuyện gì?”

Nàng không nói gì nữa, không lâu trước mới chia tay lúc hoàng hôn, chỉ qua mấy canh giờ thôi, nhưng hắn nhìn chăm chú vào trong ánh mắt nàng lại tuôn trào ra từng chút một nỗi tương tư hiện rõ, giống như hai người đã trải qua nhiều năm mới gặp lại, mà hắn rốt cục không chịu nổi dày vò trong lòng, chỉ khát vọng được gặp lại nàng.

Bọn Văn Tinh đã nhiều lần nói trước mặt nàng, nói hắn tuy là cưới hai vị phu nhân vào cửa, nhưng lại chưa bao giờ đặt chân đến Hoán Châu Các và Âm Lục Cư, đừng nói chỉ là ở lại viện bên kia ngủ qua đêm, hôm nay hắn lại đêm khuya đến đây, đứng ở trước mặt nàng, còn có đây là gian phòng ngủ, là từ trước khi thành thân hắn đã cho người bố trí thỏa đáng.

Tất cả những chuyện này là có ý gì?

Đôi mắt nàng từ bốn phía hiện lên mảng hơi nước mỏng lại khiến cho Bạch Thế Phi khẽ thở dài, dùng đầu ngón tay nhẹ nâng cằm của nàng lên, chịu thua mà triu mến lắc lắc, âm giọng thấp đến cực hạn, “Đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Ôn nhu không chút để ý này cơ hồ khiến nước mắt nàng tràn ra hàng mi, trong tim chột chát chột ngọt, ngũ vị hỗn tạp như bị ai nhào nặn thành chua xót thật sâu, lan tràn ra khắp tứ chi, làm cho nàng bỗng nhiên không hiểu sao muốn khóc, lại khóc không được, nàng hơi nghiêng đầu đi, che giấu nước mắt, cũng muốn thử thu hồi lại cảm xúc ở sâu trong lòng.

“Tiểu thư vừa mới nói cho ta biết chuyện của tỷ ấy và Trang đại ca”.

Hắn gật gật đầu, “Cho nên nàng cảm thấy có lỗi với nàng ấy?”

“Chàng vốn có thể nói cho ta biết sớm mà”.

Hắn buông cái cầm tinh tế của nàng ra, lại đưa tay quần lấy dải lụa bên hông của nàng, đột nhiên kéo một cái, trong tiếng kinh hô của nàng, khóa miệng hắn thoáng ánh lên nụ cười, rõ ràng mang theo mấy phần ác ý, “Tại sao ta phải nói? Nàng lúc đó không phải rất thích quan tâm Yến Nghênh Mi sao?”

Áo ngoài trên người nhẹ nhàng chậm chạp bị hắn cởi ra bỏ rơi trên mặt đất, nàng không ngăn được hắn, nhưng cũng không tránh đi.

“Coi như Trang đại ca đã ở đây rồi, tỷ ấy cũng không có cách nào ở bên cạnh huynh ấy, vậy bọn họ phải làm sao bây giờ?”

Nháy mắt tiếp theo nàng đột nhiên bị đẩy ngã xuống giường, hắn làm bầm nói, “Ta đã nói nàng thích quan tâm đến nàng ấy mà, nhưng ta cứ không nói cho nàng biết bọn họ phải làm sao bây giờ”.

Có chút hờn dỗi, hắn ngay cả đèn cũng không chịu thối tắt, trực tiếp nghiêng người phủ lên thân thể mềm mại của nàng, có lẽ là vì không chịu nổi ản ản đã lâu, động tác của hắn cực kỳ ngang tàng phóng đảng, không lâu sau hai người đã áo bay tán loạn, tóc mai quần loạn vào nhau...

Lời tác giả: Chương và tiết cần phải sửa lại số lượng chữ, đồ mờ mờ... đành phải đưa tình tiết truyện lên trước, sau này sẽ bổ sung một phiên ngoại vào cho đoạn này...

Mỹ nhân xuất hiện, gặp sẽ không quên. Một ngày không thấy, nhớ đến cuồng.

Phượng hoàng tung cánh, tứ hải cầu hoàng. Tiếc rằng giai nhân không có ở thành Đông.

Mượn cung đàn nói lên tâm sự. Lời hứa ngày nào khiến lòng ta băn khoăn.

Cầu mong hôn phối được tay nắm tay. Đừng như chim bay mất, khiến ta phải tiêu vong.

Câu thơ này xuất xứ từ một đoạn trong bài thơ cổ 《 Tây Sương Ký 》, mà đoạn thơ cổ này lại lấy từ bài 《 Phượng cầu hoàng 》:

Phượng này Phượng này quy cố hương, ngao du tứ hải cầu hân hoàng.

Lúc không gặp này không chỗ nào đem, gì ngộ này này thặng tư đường!

Có tươi đẹp thực nữ ở khuê phòng, nhà gần người xa nào tâm trạng

Gì duyên giao cái cổ vì uyên ương, hồ chim bay lên bay xuống này chung bay lượn!

Hoàng này hoàng này theo ta tề, được nắm tư vĩ vĩnh là phi.

Giao tình thông ý tâm hài hòa, trung dạ tương theo biết người ai?

Hai cánh đều khởi trở mình bay cao, không cảm (giác) ta tư sử (khiến cho) dư bị.

Dịch sơ:

Phượng hồi Phượng hồi về cố hương, ngao du tứ hải mong cầu Hoàng.

Lúc chưa gặp không biết gặp nơi nào, nay gặp rồi không biết ở nơi nào!

Mỹ nữ xinh đẹp chốn phòng khuê, nhà gần người xa nát tâm can.

Ước gì uyên ương nên phối ngẫu, bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường!

Hoàng hồi Hoàng hồi đến bên ta, nắm lấy tay nhau mãi không xa.

Tâm tư thấu hiểu tình ân ái, trong đêm thương nhớ nghĩ về ai?

Nâng cánh vươn mình bay cao mãi, vô cảm cho ta nỗi đau dài.

Tương Truyền khúc 《 Phượng cầu hoàng 》 là do Tư Mã Tương Như viết lời ca.

Trong 《 ngọc đài mới vịnh 》 ở đời Trần, 《 nghệ văn loại tự 》 đời Đường, 《 nhạc phủ thi tập 》 đời Tống đều có nhắc đến bài này.

Bất quá cũng từng có người nghi ngờ, cho rằng nhạc công Lương Hán Cầm đã mượn danh của Tư Mã Tương Như viết nên.

Tại cổ đại, cầm ca thường mượn tác phẩm đề dùng rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Mạch nước ngầm hơi tiềm động

Toàn bộ phủ đều biết Bạch Thế Phi qua đêm ở Sơn Nguyệt Đình.

Bình thường lúc trời tảng sáng Bạch Thế Phi đã thức dậy rửa mặt, nhưng hôm nay lại ngủ đến mặt trời lên cao, bất kể là người không có phận sự hay thật sự có chuyện quan trọng cần xin chỉ thị, đều không ngoại lệ bị Bạch Kính chặn lại ở ngoài Sơn Nguyệt Đình. Tin tức này ở trong phủ cũng không tạo nên chút tiếng vang nào, tất cả người hầu đều làm việc như bình thường, phảng phất như mọi người đã ngầm hiểu lẫn nhau từ sớm rồi.

Người có phản ứng hiển nhiên là những ai lần đầu được nghe.

Trương Lục Dạng trừng mắt Mạc Ngôn, “Thế Phi ca ca đến lúc mặt trời lên cao mới rời đi?”

“Vâng, bất quá Yến Nghênh Mi vẫn thức dậy sớm, dùng bữa sáng xong thì dẫn nha đầu ra sau viện xem Võ sư thi đấu”. Mạc Ngôn nghĩ nghĩ, dường như có chút ít hoang mang, “Nhưng rất kỳ quái, nha đầu nàng ta dẫn theo hôm nay là người tên Văn Tĩnh, không phải cái gì Thượng Trụ kia”.

Trương Lục Dạng ồ lên một tiếng, “Chuyện này thật sự có chút kỳ quái, đôi chủ tớ kia gần đây vẫn luôn không tách rời nhau mà”.

“Nói đến đây nô tỳ mới nghĩ tới, mấy ngày trước nô tỳ từng nhìn thấy Thượng Trụ một mình đi vào Lâm Uyển đó”.

“Lúc nào?”

“Khoảng đầu giờ hơi”.

Lại là một chuyện kỳ quái, Trương Lục Dạng trầm tư, nha đầu kia đêm hôm khuya khoát một mình đến Lâm Uyển làm cái gì?

Lúc này ở Hoán Châu Các, về mặt Hạ Nhân Phinh là một trời u ám.

Chiều Đê dè dặt căn trong trộm liếc nhìn nàng, cảm thấy tốt nhất vẫn là đừng nên tiếp tục nói tới đề tài Bạch Thế Phi đã qua đêm ở Sơn Nguyệt Đình, lập tức sửa lời nói, “Tiểu thư, nô tài còn thăm dò được một chuyện khác, thì ra Tam quản gia là thị nữ hồi môn của Bạch lão phu nhân, về sau trở thành quả phụ mới trở lại Bạch phủ”.

Hạ Nhân Phinh nhú mày, “Nói như vậy —— bà ta là người nhìn Bạch công tử lớn lên đúng không?”

“Nghe nói lúc Lão phu nhân còn sống, bà ta vẫn luôn coi Công tử như đứa con do chính mình sinh ra mà đối đãi, Công tử từng thời từng khắc được dạy theo gia giáo rất nghiêm, một ngày ăn bao nhiêu bữa thức ăn, ngâm mấy viên đường, viên kẹo Bạch lão gia đều có quy định, Thương quản gia kia thấy đau lòng, thường thừa dịp Bạch lão gia không có mặt len lách cho Công tử ăn, vì thế còn bị Bạch lão gia mấy lần trở lại phát hiện mà trách phạt”.

“Ta biết rồi.” Hạ Nhân Phinh nghe thế, trong lòng đã nghĩ ra cách.

Nàng gả vào Bạch phủ đã hơn một tháng, mỗi ngày có thể gặp được Bạch Thế Phi một lần cũng là hết sức gian nan, hấn hoặc là ra ngoài không về, hoặc dù có đang ở trong phủ, mỗi ngày ít nhất cũng cùng nghị sự với các quản sự ba bốn canh giờ, đêm xuống nàng càng không có cách nào khả thi, Đê Nhất Lâu không cho phép nữ tử đi vào.

Vén vện duy nhất nàng có thể thấy hấn là thời gian dùng bữa, thế nhưng chỉ cần nàng gọi hấn một cách thân mật chút ít, trên mặt hấn tuy vẫn mỉm cười như trước, nhưng sau đó Thiệu Ân sẽ len lén tìm đến, nói rằng pháp sư đã từng dặn dò, xưng hô giữa phu thê với nhau sẽ tổn hại đến tính mạng của hấn, cho nên trong phủ chỉ có thể gọi hấn là Công tử.

Lời giải thích này một lần nữa khiến cho nàng kinh ngạc, lúc đầu trong lòng nàng từng có nghi ngờ là hấn nhắm vào nàng, nhưng về sau để ý thấy quả thực Yến Nghênh Mi cũng không gọi hấn là phu quân, không thể làm gì khác hơn nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thuận theo nội quy trong phủ.

Có lúc, cho dù nàng thật vất vả bắt được một hai lần cơ hội tình cờ gặp được hấn, còn chưa kịp đến gần bên hấn, Trương Lục Dạng đã bỗng nhiên từ đâu chạy ra, kéo tay áo gọi thẳng hấn “Thế Phi ca ca”, làm cho nàng tiến lên không phải, mà lui ra sau cũng không được, đứng nguyên tại chỗ xấu hổ không thôi.

Bởi vậy, cho tới bây giờ nàng còn chưa từng được một mình ở chung với hấn, mọi chuyện vượt ra khỏi dự tính trước kia mà trở nên hết sức khó giải quyết, có khi cũng khiến nàng cảm thấy suy sụp, nàng vì hấn hao tổn hết cả tâm tư, lại thủy chung không chiếm được một chút chiều cố nào của hấn.

“Nhị phu nhân”. Ngoài cửa có tiểu tỷ đi tới nói, “Người gác cổng báo lại nô bộc kia dẫn theo hai vị cô nương đến, nói là từ bên nhà Nhị phu nhân đưa tới”.

“Gọi bọn họ vào.”

Không lâu sau, hai nha hoàn mặc váy đơn giản theo một vị gia phó đi vào, vui mừng hành lễ với Hạ Nhân Phinh, nha hoàn đi đầu nói, “Tiểu thư, phu nhân biết chúng nô tỳ hôm nay qua phủ, đặc biệt sai đầu bếp làm một ít bánh ngọt kiểu mới, bảo nô tỳ mang đến cho Tiểu thư nếm thử”. Dứt lời nghiêng đầu kéo lấy cái giỏ nhìn về phía gia phó bĩu môi.

Người hầu kia tự vào cửa liền đi theo sau lưng hai nha hoàn, mà lại một mực cúi đầu xuống cho nên Hạ Nhân Phinh không để ý tới hẳn lắm, hôm nay thấy sắc mặt nha hoàn có vẻ khác thường, nàng nhún nhún mày, thờ ơ lướt mắt nhìn về phía sau lưng nha hoàn, cái nhìn này làm cho nàng từ chỗ ngồi phút chốc nhảy dựng lên, lúc này lập tức cho toàn bộ người không có phận sự lui ra khỏi phòng.

Người hầu kia rút cục ngẩng đầu lên, Hạ Nhân Phinh quý gỏi thỉnh an, “Tiểu nữ bái kiến Chu đại nhân”.

Chu Tấn nhìn kỹ nàng, an tĩnh lãnh đạm mà nói, “Hạ Tiểu thư, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

“Tạ đại nhân, không biết Chu đại nhân lần này tự mình đến đây, phải chăng Thái hậu có điều gì phân phó?”

Chu Tấn cũng không nói nhiều lời, từ trong tay áo rút ra lá thư tay của Lưu Nga, hạ Nhân Phinh đọc xong, hẩn xoay người sang chỗ ngọn đèn đốt ngay lập tức, sắc mặt của nàng có chút khó hiểu.

Chu Tấn đốt tờ giấy đi, giọng điệu lãnh đạm nói, “Hạ Tiểu thư cứ làm theo kế hoạch, cần phải mau chóng báo cho Chu mẫu”.

“Nhân Phinh hiểu rõ”. Lập tức gọi Chiêu Đề vào, đưa người rời khỏi phủ.

Mấy ngày kế tiếp, chuyện Bạch Thế Phi ngủ ở Sơ Nguyệt Đình phảng phất như chỉ là chuyện chiêm bao, sau đêm đó hẩn liền khôi phục nguyên trạng, vẫn chỉ ngủ ở Đề Nhất Lâu.

Thượng Truy vẫn như cũ theo Yến Nghênh Mi ngẫu nhiên ra vào các phòng trong phủ, ngoại trừ mỗi khi bọn người hầu nhìn thấy nàng thì địa vị của nàng trở nên tương đối cao hơn, thần sắc lộ ra dường như so với trước càng thêm kính cẩn, còn lại tất cả trong phủ đều như thường ngày.

Về phần Hạ Nhân Phinh, không ba thì năm lần đem mấy món trái cây đẹp mắt chạy đến phòng Thương Tuyết Nga, vừa nhu thuận lại cung kính, xem Thương Tuyết Nga như bậc trưởng bối sớm tối gì cũng thỉnh an, chẳng những ra tay xa xỉ, còn cùng Chiêu Đề hát khúc Song Hoàng đồ Thương thị vui vẻ, gặp ai cũng nói Bạch Thế Phi cưới mấy vị thế tử này đều là hiền lương thực đức.

Hôm đó vừa qua bữa tối không lâu, Bạch Kính vào bẩm, Thương Tuyết Nga mời Bạch Thế Phi đến gặp một lúc, hẩn có vẻ như không hề kinh ngạc, chỉ khẽ cười cười, liền đi về phía khu phòng ngủ của Thương thị.

Vừa thấy Bạch Thế Phi xuất hiện ở cổng viện, Thương Tuyết Nga lập tức vui mừng hơn hờ gương mặt tràn đầy tươi cười, liên tục không ngừng phân phó, “Mau dâng trà cho Công tử!” Một bên mời hẩn ngồi vào ghế.

“Tuyết Di tìm ta có việc?” Bạch Thế Phi hỏi, cũng không khách sáo, chọn một chiếc ghế có tay vịn ngồi xuống.

“Cũng không có chuyện gì quan trọng, đã lâu không gặp Công tử rồi, nên thấy rất nhớ”.

Bạch Thế Phi cười cười, “Trách ta gần đây bận bịu công việc không tách mình ra được, nên đối với Tuyết Di sơ suất ân cần thăm hỏi”.

“Sao Công tử nói vậy”. Thương Tuyết Nga cười theo, trong lòng lại hiểu rõ, bởi vì bà trước kia quá phận, tự tiện thúc đẩy chuyện hôn nhân của Thượng Truy và Đình Thiện Danh, phạm vào kiêng kỵ của Bạch Thế Phi, từ lần đó hẩn liền đối với bà lãnh đạm xa cách nhiều hơn.

Thấy Thương Tuyết Nga lo sợ bất an muốn nói lại thôi, Bạch Thế Phi cúi mi mắt xuống, không cần Thiệu Ân báo cáo hẩn cũng biết, mấy ngày nay bà trở nên thức thời thu liễm bản thân đến lạ thường, chẳng những không dám tự ý quyết định công việc, mọi thứ đều xin chỉ thị của Thiệu ân hoặc Đặng Đạt Viên, mà suốt ngày liên lời nói thường cũng cẩn thận hơn, phảng phất như sợ hẩn phát giác ra bà đang ở trong phủ vậy.

Cũng khó cho bà rồi.

Bạch Thế Phi vốn hơi hột nụ cười chuyển hướng thành cười nhạt, “Bớt chút thời gian đem hôn thư kia đưa tới cho ta đi”.

Thương Tuyết Nga nghe xong lời này mơ hồ có ý như là không muốn kể đến chuyện hiềm khích trước kia nữa, không khỏi vui mừng quá đỗi, hấp tấp đáp, “Vâng vâng, hôm khác ta sẽ mang tới cho Công tử”. Tang đá lớn đè nặng trong lòng đã lâu rốt cục rơi xuống rồi, bà thở dài một hơi, đôi mắt nhìn kỹ gương mặt Bạch Thế Phi, “Nhị phu nhân nói Công tử gần đây hơi gầy, để ta nhìn kỹ xem”.

Tiếng bà còn chưa dứt, một bóng người mềm mại thanh thoát đã từ ngoài cửa đi tới.

“Tuyết Di”. Hạ Nhân Phinh nhẹ nhàng gọi, sau đó đôi mắt chứa đầy nhu tình nghiêng nhìn sang Bạch Thế Phi, “Thật là trùng hợp, Công tử cũng đang ở đây”.

Bạch Thế Phi mỉm cười nhìn nhìn nàng, “Thật là trùng hợp.”

“Nhị phu nhân cũng tới? Mau mời ngồi!” Thương Tuyết Nga mỉm cười mời nàng đến ngồi xuống bên cạnh Bạch Thế Phi.

“Bên nhà ta có người từ miền Nam về mang theo trái cây trong mùa, hôm nay đưa tới cho ta một ít, ta vội vàng mang sang đây để Tuyết Di nếm thử”. Hạ Nhân Phinh nhận cái giỏ trong tay Chiêu Đề, từ bên trong lấy ra mấy trái vải tươi, lần lượt bày lên bàn chỗ Bạch Thế Phi và Thương Tuyết Nga.

“Nhị phu nhân thật có lòng”. Thương Tuyết Nga thở dài, “Không chỉ có dung nhan thuộc vào hàng quốc sắc thiên hương, mà đức hạnh cũng hơn người nữa, người con gái tốt như Nhị phu nhân, ông trời quả là tiện nghi cho Công tử chúng ta mà, ta thấy, phúc khí của Công tử quả thực không hề nhỏ đâu!”

Bạch Thế Phi mặt không đổi sắc, sâu sắc liếc nhìn Hạ Nhân Phinh, “Tuyết Di nói rất đúng, cưới được Nhị phu nhân, ai nói không phải là ta có phúc khí tốt chứ?”

Rõ ràng trên gương mặt tuần mỹ của hắn đang nở nụ cười rất tươi, nhưng ánh nhìn kia lại khiến trong đầu Hạ Nhân Phinh không khỏi hoảng hốt, nàng vội vàng lật vỏ trái vải, ngón tay ngọc thon dài đưa tới trước mặt Bạch Thế Phi, “Công tử”.

“Tạ Nhị phu nhân”. Bạch Thế Phi biết nghe lời phải, sau khi nhận lấy lại nghiêng người tới, đưa trái vải nhét vào trong miệng Thương Tuyết Nga đang không hề phòng bị, “Tuyết Di người ăn trước đi”.

Thương Tuyết Nga che miệng, chỉ vào hắn “A... A...” âm thanh quái dị không ngừng, một hồi lâu mới gian nan nói ra lời, vừa bực mình vừa buồn cười, “Ngươi đùa nhỏ này!”

Hạ Nhân Phinh và Chiêu Đề đều bị chọc cho bật cười.

Lúc này Bạch Kính đi tới, “Công tử, Nhị tổng quản mời ngài đến thư phòng một chuyện”.

“Chuyện gì?” Bạch Thế Phi đứng dậy, chẳng qua là tùy tiện đứng dậy, gương mặt tuần tú nhàn nhã, thân hình cao lớn phiêu dật, ống tay áo màu trắng phe phẩy, giọng nhẹ nhàng âm vang nói, “Tuyết Di, Nhị phu nhân, các người từ từ trò chuyện”. Dứt lời người đã như sao băng đi ra ngoài, chỉ còn lại mấy người trong phòng si ngốc nhìn theo bóng lưng của hắn.

Lúc đi xa rồi, Bạch Kính mới cười hắc hắc nói với Bạch Thế Phi, “Tiểu nhân không có gọi muộn chứ?”

Bạch Thế Phi liếc mắt nhìn hắn một cái, “Ta còn tưởng, ngươi chờ nàng ta lột xong quả thứ hai mới mở miệng nữa chứ, ta có thể khấu trừ một tháng lương của ngươi được rồi đó”.

“Công tử, người thật tàn nhẫn!” Bạch Kính kêu oan, lại quay đầu nhìn, “Tam quản gia dường như đã bị Nhị phu nhân dỗ lừa đến thất điên bát đảo rồi”.

Bạch Thế Phi cười rộ lên, “Ngươi chớ xem thường Tuyết Di, bà đã theo bên cạnh mẹ ta hơn ba mươi năm rồi đấy”. Tuy rằng có hơi chút tham lam mấy món lợi nhỏ, bất quá lại là một người nhanh nhẹn linh hoạt, đối với đủ loại quan hệ lợi hại trong phủ, chỉ sợ bà so với ai khác đều tinh tường hơn rất nhiều.

Trở lại trước Đệ Nhất Lâu, Bạch Thế Phi dừng bước chân.

“Những món đồ của Hạ gia đem tới cho Nhị phu nhân, về sau lưu ý một chút”. Dứt lời không có tiến vào cửa thùy hoa, mà rẽ sang đường đá bên phải đi.

Bạch Kính thức thời không tiếp tục theo sau, nhưng sau khi hắn xoay người tiến vào Đệ Nhất Lâu, từ một cây đại thụ ở đằng xa có một bóng người bước ra, nhìn quanh bốn phía không người, nhanh chóng chạy về phía đường đá bên phải, trong nháy mắt đã chui vào một bụi hoa cao thấp thoáng.

Đêm không trăng, bóng tối mập mờ.

Bạch Thế Phi lặng yên ngồi trong đình, một tiếng sáo cô tịch vừa vãn lướt đi trong gió, hồ nước không ánh sáng không màu sắc, dường như cũng đang lẳng lẳng lắng nghe

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Nhàn hạ thích ngày sương

“Bị người làm tức chết mà!” Trương Lục Dạng hung hăng gõ đầu Mạc Ngôn mấy cái.

“Hu hu...” Mạc Ngôn đau đến kêu loạn, ôm đầu âm ức, “Nô tỳ thực sự không cố ý đâu! Lúc theo tới chỗ ngã ba không biết tại sao ngã một phát,

đứng lên đã không thấy Công tử, không biết ngài ấy đi đường nào, hơn nữa đêm trong rừng kia tối tăm u ám, một mình nô tỳ cũng không dám đi vào trong...”

“Thật sự là thành sự không có, bại sự có thừa! Lần sau bọn Tiểu thư tự mình đi!” Trương Lục Dạng giận dữ trừng mắt liếc Mạc Ngôn, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời trong xanh, mây trắng che mặt trời, bất giác trở nên thất thần, sau đó bị Mạc Ngôn đi đi lại lại làm cho bừng tỉnh, có chút bực bội nói, “Ngày ngày ở trong phủ chờ đợi, hết ngủ rồi lại ăn, buồn chết người”. Dứt lời đứng dậy, dẫn theo nha hoàn ra khỏi phòng.

Lúc Trương Lục Dạng đến phòng ăn, Hạ Nhân Phinh đã ngồi ở đây rồi.

Trước mặt đám người hầu, hai người cứ việc nghĩ một đằng nói một nẻo, cũng vẫn theo lệ thường giả cười một hơi, Chiêu Đề và Mạc Ngôn sau khi thỉnh an chủ tử của đối phương xong liền hất mặt đi, không thèm nhìn lẫn nhau, không bao lâu, Yến Nghênh Mi cũng cùng Thượng Trụy đến nơi, ba vị phu nhân lại qua loa giả cười cho có lệ.

Thượng Trụy cũng tương tự không giao tiếp với Chiêu Đề và Mạc Ngôn, chỉ yên tĩnh đứng ở sau lưng Yến Nghênh Mi không xa.

Đợi đến khi Trang Phong Tuyền ngồi vào vị trí, không đợi Bạch Thế Phi xuất hiện, Thiệu Ân đã phân phó người bày thức ăn lên.

Hạ Nhân Phinh và Trương Lục Dạng gần như trăm miệng một lời, “Công tử lại ra ngoài rồi hả?”

“Công tử không có đi ra ngoài, chỉ phân phó nói hôm nay sẽ dùng bữa tại Đệ Nhất Lâu, không đến đây”.

Nghe vậy Yến Nghênh Mi và Trang Phong Tuyền trao đổi một ánh mắt ẩn ý cực nhanh.

Vị Bạch công tử kia vốn là một tháng khó được mấy lần dùng bữa trong phủ rồi, nhưng từ sau lần trước dung túng Trương Lục Dạng vui đùa âm ỉ, rất nhiều lần hắn còn chưa ăn được mấy ngụm, thì đã có giai nhân đến rót rượu gấp thức ăn cho, hắn nhận cũng không được mà cự cũng không phải, tóm lại xấu hổ không thôi.

Hôm nay vừa mới cùng Thượng Trụy có chuyến biến tốt đẹp, nghĩ đến không muốn lại gặp thêm phiền toái nữa.

Trương Lục Dạng ảo não bĩu môi, Hạ Nhân Phinh thì không che giấu được vẻ thất vọng, nhờ Thương Tuyết Nga tận lực an bài, nhưng nàng và Bạch Thế Phi cũng vẫn như cũ lúc gặp nhau chỉ nói chuyện rai rác mấy lời, cảm giác thật quá xa cách, vốn định ở giờ ngo tìm cơ hội thân cận với hắn một chút, ai ngờ hắn không tới.

Một người buồn tẻ vô vị, một người ẩn giấu tâm tư, hai người khác thì mặt không đôi sắc, trên bàn cơm nhất thời yên tĩnh im ắng.

Lúc này, Bạch Kính lại đến, “Đại quân gia, Công tử nói lấy thêm chén canh Tam Tuyệt nữa”.

Thiệu Ân khẽ giật mình, mấy món ăn trên bàn không phải từ sớm đều giống nhau đưa qua Đệ Nhất Lâu rồi sao? Hoang mang xoay đầu nhìn, lo lắng đón nhận ánh mắt vui vẻ có hàm ý khác của Yến Nghênh Mi quăng qua đây, trong chốc lát ông đã hiểu được, về món canh Tam Tuyệt, trong phòng ăn này đã từng trình diễn một màn Công tử trêu chọc mỹ nhân đầy thôi.

Nhận lấy chén canh nô bộc đưa qua, Thiệu Ân thân nhiên đem khay đưa cho Thượng Trụy ở bên cạnh, thấp giọng nói, “Trụy cô nương, ta ở bên này thoát thân không được, cô nương giúp ta đi một chuyến được chứ?”

Không ngờ lời này bị Hạ Nhân Phinh tai nhọn nghe thấy, nàng ta đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, cười duyên nói, “Đại quân gia cũng thiệt là, Nghênh My tỷ tỷ vẫn còn dùng bữa, sao ông lại làm phiền Trụy cô nương đây, vẫn là để ta đem qua cho Công tử thì hơn”. Nói xong liền tự động bê lấy chiếc khay trong tay Thượng Trụy.

Sau một khắc Hạ Nhân Phinh liền cảm thấy có chút không thích hợp, ngày đó Mạc Ngôn cũng gọi Thượng Trụy làm việc tương tự như bây giờ, người hầu trong sảnh thoảng cái liền đồng loạt nhìn về hướng nàng ta, cũng không ai lên tiếng, tình huống kỳ lạ này làm cho nàng bất giác cảm thấy lạnh sống lưng, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận ẩn ý bên trong, mũi chân đột nhiên tê rần vướng vào cánh cửa, “A” một tiếng kêu sợ hãi, cả người ngã đổ ra ngoài cửa, sau hai bước đi lao đảo tuy là miễn cưỡng giữ vững người không ngã sấp xuống đất, nhưng lại bị chén canh đổ tung tóe ướt một mảng lớn ống tay áo.

Bộ dạng nàng chật vật không chịu nổi khiến cho Trương Lục Dạng cười ha ha, Yến Nghênh Mi dè dặt dùng tay áo che miệng, những người khác nhờ được nghiêm chỉnh huấn luyện mà cố gắng nhìn đến nghẹn, đặc biệt là Bạch Kính, rõ ràng vẻ mặt cứng ngắc, khóe miệng lại không không chế được mà liên tục run rẩy.

Ánh mắt Trang Phong Tuyền hơi dừng ở trên người Bạch Kính, phảng phất như có chút thú vị.

Thiệu Ân vội vàng lấy thêm một chén, không nói gì nhìn nhìn Thượng Trụy, nhưng lại không thể không mau mau đưa mắt nhìn về mặt thẹn quá hóa giận của Hạ Nhân Phinh, mãi đến khi chủ tớ hai người bê khay đi xa rồi, Bạch Kính cũng theo đó rời khỏi, mọi người trong sảnh mới bạo gan thấp giọng cười ra tiếng, ngay cả Thượng Trụy cũng nhịn không được nữa khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ.

Thời gian dần trôi, ánh nắng mặt trời đổi hướng.

Ước chừng qua một khắc thời gian, Chiêu Đề bước nhanh trở lại phòng ăn, gương mặt tràn đầy tươi cười, trực tiếp nói với Thiệu Ân, “Tiểu thư nhà ta sẽ dùng cơm với Công tử, kính xin Đại quân gia cho nô tỳ thêm mấy món đồ nhắm với đĩa dưa cải nữa”. Giọng điệu vang vang ít nhiều có cố ý.

Trương Lục Dạng hừ lạnh một tiếng buông đũa xuống, hơi bực bội, “Không ăn nữa, Mạc Ngôn chúng ta đi”.

Yến Nghênh Mi và Trang Phong Tuyền nhìn nhau lần nữa, cả hai đều có chút ngạc nhiên, không khỏi nghiêng người đi, thần sắc Thượng Trữ như thường, thấy nàng quay đầu nhìn sang, chỉ cười nhẹ với nàng, còn lại không nhìn ra được nửa điểm manh mối.

Bên bàn ăn còn lại hai người nhất thời im lặng.

Yến Nghênh Mi ngẫm nghĩ, đưa tay gọi Thiệu Ân tới, nói nhỏ, “Chúng ta cũng ăn no rồi, bữa cơm này dọn xuống đi, lát nữa, ông qua bên chỗ Công tử xem thử, nói là Trang đại ca mới học được một nước cờ hay, mời hân đến phòng cờ tỷ thí một trận”.

Thiệu Ân khom người lui ra.

Yến Nghênh Mi liền cùng Thượng Trữ, Trang Phong Tuyền hai người hướng đến phòng cờ mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Trục mảy lại có làm sao

Nô bộc dọn xong bàn cờ, châm bình trà thơm không lâu, Bạch Thế Phi đã nhàn nhã bước đến.

Yến Nghênh Mi thấy hân thần thái thong dong, vốn định độc địa chọc hân một câu được hưởng thụ mỹ nhân thật tốt, lời vừa đến bên miệng lại nhớ đến có khi sẽ khiến Thượng Trữ không vui, cuối cùng nuốt trở vào.

Trái lại Bạch Thế Phi thấy nàng thần sắc khác thường, ánh mắt hơi khó hiểu nhìn sang Trang Phong Tuyền, người kia lại chỉ cười lấy tay ra hiệu mời hân ngồi, hân liền nhìn về phía Thượng Trữ, sóng mắt giao nhau, Thượng Trữ nhẹ liếc mắt nhìn hân, trong lòng hân có chút buồn cười, nha đầu kia lúc ở trước mặt người ngoài luôn đối với hân không mặn không nhạt.

Hân khoan thai ngồi xuống, cầm lấy quân cờ, bắt đầu cùng Trang Phong Tuyền đánh cờ.

Nhưng mà bất quá mới qua ba năm bước đi, mọi người trong phòng đều nhìn ra hân không yên lòng, thỉnh thoảng ngẩng đầu, một mực nhìn quanh tiêu giai nhân, tình hình này lại khiến cho Yến Nghênh Mi và Trang Phong Tuyền bật cười, mà Thượng Trữ dần dần bị hân nhìn đến xấu hổ, hơi có chút giận, đứng dậy đi tới, lại đứng ở phía sau hân.

Bản thân Bạch Thế Phi cũng nhìn không được cười, ngửa đầu ra sau, “Nàng tới gần chút”.

Thượng Trữ chần chừ, mắt thấy Yến Nghênh Mi ở đối diện quảng cho nàng ánh nhìn chế nhạo khiến nàng càng thêm ngượng, trong lòng cũng không muốn đi qua, thế nhưng lại sợ lỡ như mình không làm theo lời hân nói, không biết chừng hân còn nói thêm mấy lời gì nghe không xuôi tai, chỉ đành xê dịch về phía hân từng bước.

Về xấu hổ này rơi vào trong mắt Bạch Thế Phi, nhìn chăm chú dung nhan xinh đẹp của nàng, trong lòng không khỏi hiện lên cảm giác nhớ nhung da diết, ngày nào đó nàng có thể đổi với hân thân mật một ít, cho dù mất vài năm dương thọ hân cũng cam nguyện.

Yến Nghênh Mi cũng nhìn không được nữa rồi, cười trên nói, “Hai người làm nóng người đủ chưa?”

Khuôn mặt Thượng Trữ nháy mắt đỏ thắm, nhìn nhìn kẻ đầu sỏ gây nên chuyện mà Yến Nghênh Mi nói xong còn bật cười ra tiếng, dường như rất đắc ý, nàng gấp quá, áng chừng nâng đầu ngón tay lên đâm vào lưng Bạch Thế Phi, buồn bực nói, “Cười cái gì mà cười, còn không lo chơi tốt cờ của chàng đi!”

Cái hờn dỗi này làm cho trong lòng Bạch Thế Phi cực kỳ vui mừng, cảm giác giống như đã cùng nàng tâm đầu ý hợp, trong lúc nhất thời tâm tình bay cao, hướng đến Trang Phong Tuyền kêu lên, “Tuân mệnh, Tiểu Trữ bảo ta đánh cờ ta liền đánh cờ, đến đây, đại ca, huynh đệ ta hôm nay chém giết 300 hiệp”.

Trang Phong Tuyền bất đắc dĩ bật cười, qua mấy bước cờ, tâm thần hai người tập trung trong ván cờ dần dần điềm tĩnh lại.

Yến Nghênh Mi và Thượng Trữ ở một bên im lặng mà xem cuộc chiến.

Thời gian dần qua, tốc độ hạ cờ của hai người đều chậm lại, thần sắc chăm chú dị thường.

Yến Nghênh Mi nhìn nhìn, nhẹ giọng cười nói với Trang Phong Tuyền, “Trận của huynh bày bố không bằng dàn quân đối phó của Bạch công tử rồi, quân

cờ trắng chẳng những chiếm được đất, còn có thể công đối với quân cờ đen nữa”.

Thượng Trụ nhìn chăm chăm vào thế cờ lại có chút lắc đầu, “Chưa hẳn, quân cờ trắng bên góc ngoài ở thế yếu, mà phía trên còn chỗ trống, nếu quân cờ đen mạnh mẽ mở đường, có lẽ sẽ cướp được cơ hội thắng”.

Bạch Thế Phi và Trang Phong Tuyền nhìn nhau cười cười, Trang Phong Tuyền hạ xuống một quân cờ nữa, không chọn mở đường, lại hạ cờ xuống một góc nhỏ, Yến Nghênh Mi và Thượng Trụ đột nhiên trầm trồ khen ngợi, Bạch Thế Phi thấy thế, ngược lại mở rộng thế lực ở bên trái, sau vài bước qua lại hẳn bỗng nhiên đánh ra một đòn hiểm.

Thượng Trụ “A” một tiếng, “Nước đi này thật tuyệt hảo, quân cờ trắng từ bên trong thoát ra được đảo ngược tình thế, quân cờ đen xem như phiền toái rồi”.

Trang Phong Tuyền trầm tư, một tay đưa xuống hóa giải thế công của Bạch Thế Phi.

Thời gian lại trôi qua ước chừng nửa nén hương, quân cờ trắng tạo ra ba thế tấn công về phía quân cờ đen, Bạch Thế Phi bắt đầu cường sát, liên hoàn cướp bóc tranh giành khiến Trang Phong Tuyền như cũ không cách nào cứu sống quân cờ đen, phá không được thế công, cuối cùng Bạch Thế Phi một đường chiến thắng.

Yến Nghênh Mi và Thượng Trụ thờ dài một hơi, “Xong ván cờ rồi, ván đấu này thật đặc sắc”.

“Thế Phi tính toán đường đi cực kỳ tinh vi, vừa ép sát vừa thận trọng từng bước, ta tự thấy không bằng”. Trang Phong Tuyền thu lại quân cờ rời ghế, “Hai người các nàng ai tới?”

Bạch Thế Phi nhìn Thượng Trụ, Yến Nghênh Mi vừa định đẩy nạng, Trương Lục Dạng đã từ ngoài cửa xông vào.

“Thế Phi ca ca, thì ra huynh ở đây! Muội nói sao mà tìm mãi không thấy người đâu!”

Bạch Thế Phi bất đắc dĩ nhìn nhìn Thượng Trụ đã dừng bước không tiến tới nữa, quay đầu cười hỏi, “Tìm ta có việc?”

Trương Lục Dạng đặt mông ngồi ở phía sau hắn trên ghế dài nệm êm, chán đến chết mà đá chân, “Cũng không có gì, muội sắp buồn bực đến chết rồi”.

“Ồ? Người đông đủ như vậy, thật là náo nhiệt”. Hạ Nhân Phinh nhẹ nhàng cười cũng theo ngoài cửa vào đến, miệng hướng đến mọi người ân cần hỏi thăm, đôi mắt đẹp lại chỉ dừng lại trên người Bạch Thế Phi, phảng phất ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ.

Từ lúc Trương Lục Dạng tiến vào, Thượng Trụ đã lặng lẽ dời đi đứng ở một góc sau lưng Yến Nghênh Mi, hôm nay có Hạ Nhân Phinh cũng tới tham gia náo nhiệt, khuôn mặt đã bình tĩnh vì không muốn người chú ý của nàng rút cục xuất hiện một vết rạn, dung nhan xinh đẹp mơ hồ lộ ra rất nhỏ vẻ không kiên nhẫn cùng một tia mỏng buồn bực, rõ ràng đã không còn hào hứng nữa.

Hạ Nhân Phinh trông thấy bàn cờ trên giường, ánh mắt lóe lên, trực tiếp bước tới ngồi xuống đối diện Bạch Thế Phi.

“Ta xin lĩnh giáo Công tử một chút thế nào?” Dứt lời ngón tay thon dài đưa tới trước mặt hắn, tư thái u nhã mà cầm lấy quân cờ đen, dịu dàng nói, “Công tử, kính nhường trước một bước” Đặt quân cờ xuống, ánh mắt thoáng nhìn Yến Nghênh Mi đang định dẫn theo Thượng Trụ rời đi, bên môi âm thầm hơi vênh lên.

Bạch Thế Phi đáp, “Bỏn công tử há có thể khi dễ nữ lưu, chi bằng nàng và Đại phu nhân đấu một ván đi”. Dứt lời người đã đứng dậy, đi đến ngồi xuống bên cạnh Trang Phong Tuyền cùng thưởng thức trà.

Yến Nghênh Mi đang định đùn đẩy, Hạ Nhân Phinh đã nhìn chăm chăm vào nàng cười cười, “Không bằng ta và Đại phu nhân đánh cược một trận thế nào?”

Yến Nghênh Mi khẽ giật mình, ngược lại không vội rời đi nữa, cũng cười nói, “Không biết Nhị phu nhân muốn đánh cược gì?”

“Nếu Công tử không phản đối”. Ánh mắt Hạ Nhân Phinh lướt qua Bạch Thế Phi, lại nhìn Yến Nghênh Mi có chút khiêu khích, “Chúng ta cược tối nay Công tử sẽ ở lại viện nào?”

Không để ý Thượng Trụ ở sau lưng nhẹ nhàng lôi kéo, Yến Nghênh Mi cất cao giọng nói, “Đã như vậy, không ngại thì đấu một ván thôi”. Nghĩ thầm nữ tử này cũng quá giỏi tính toán, Bạch Thế Phi cho tới bây giờ chưa hề bước chân vào Hoán Châu Các, nàng ta thắng sẽ được hắn ở lại một đêm, thua cũng không tổn thất gì.

“Đại phu nhân mời ——”

Yến Nghênh Mi lại không ngồi, chỉ mạnh mẽ túm lấy Thượng Trụ ở sau lưng đẩy lên, cười nói, “Tài đánh cờ của ta ngược lại so với nha đầu kia còn kém nửa phần, hãy để nàng ấy đấu thay ta, Nhị phu nhân không ngại chứ?”

“Tiểu thư!” Thượng Trụ thấp giọng buồn bực gọi, cũng đã bị Yến Nghênh Mi một phen đẩy vào chỗ ngồi rồi.

“Đương nhiên không ngại”. Về mặt Hạ Nhân Phinh lạnh lạnh, Yến Nghênh Mi này cũng không khỏi đánh giá quá thấp nàng rồi, vậy mà lại để cho một nha đầu giao đấu với nàng, lại nghĩ, nếu nàng ta đã cam tâm tình nguyện đưa đến cho nàng cơ hội, không bằng nàng cứ thật tốt nắm chắc lấy, không cần

biết đối thủ là người nào, chỉ cần nàng có thể thắng là được, lập tức sắc mặt hòa hoãn chút ít.

Yến Nghênh Mi không nói gì nhìn xuống, Thượng Trụ bắt đầu đi vô cùng, đành phải cầm lấy quân cờ.

Sau khi uống cạn chén trà, Thượng Trụ bày trận Tinh Vô Ưu Giác, Hạ Nhân Phinh vốn có ý khinh thường lúc này bắt đầu kinh hãi, ngẩng đầu liếc nhìn nàng chăm chăm, không ngờ tiểu nha đầu này vậy mà thâm tàng bất lộ, cũng không dám khinh địch nữa, tập trung tinh thần cẩn thận trong từng bước đi.

Trương Lục Dạng nhìn xem đi thường không thú vị, thấy Mạc Ngôn ở ngoài cửa len lén vẫy tay, liền chạy ra ngoài.

Kỳ nghệ của Hạ Nhân Phinh ngược lại cũng không phải là hư danh, không lâu sau song phương đã rơi vào thế giằng co.

Thượng Trụ dường như đã lâu chưa gặp được địch thủ, bị khiêu khích khơi lên hứng thú, ấn đường nhíu chặt vô cùng chuyên chú, mà Hạ Nhân Phinh bởi vì phía trước còn hơn mười nước cờ, không cần nghĩ cũng biết kết quả sẽ khiến mình rơi vào thế bất lợi, hơn nữa vì lo sợ thất bại nên muốn nhanh chóng kết thúc ván cờ, không khỏi có chút thấp thỏm nóng nảy.

Lại qua một lát, lúc Hạ Nhân Phinh tấn công mạnh mẽ, Trang Phong Tuyền ngồi ở bên trái phía sau nàng ta lắc đầu, Bạch Thế Phi mỉm cười nhìn về phía Thượng Trụ, vừa vận đúng lúc nàng đưa mắt nhìn lên chờ Hạ Nhân Phinh đi bước tiếp theo, khoe miệng hân khê cong, có dụng ý khác mà mập mờ híp mắt nhìn nàng, giống như đang nói tới nay hân sẽ tùy nàng muốn làm gì hân thì làm.

Thượng Trụ rũ mi mắt xuống, siết chặt quân cờ trắng đang lơ lửng phía trên bàn cờ, chậm chạp không đặt xuống.

Yến Nghênh Mi nhìn không được hỏi, “Muội đang nghĩ gì vậy?” Quân đen thế bại đã rõ, nàng chỉ cần bắt đầu cướp giết, cơ bản có thể đánh vào cửa tử quyết thắng.

Quân cờ trong tay Thượng Trụ rốt cục nhẹ nhàng hạ xuống, lại khiến cho ba người đứng ngoài quan sát cùng nhau lộ vẻ kinh ngạc, bọn họ cùng nhìn về phía nàng, nói thế nào cũng không thể hạ cờ xuống vị trí này, đã thấy nàng cúi đầu thật thấp nhìn bàn cờ, không ai biết rõ nàng đang suy nghĩ những gì, ngoại trừ chính nàng ——

Một khắc này nàng đã nghĩ, hân cho rằng nàng sẽ không cự tuyệt, nhưng nàng không thể không có hân sao?

Hân có biết hay không nàng cũng có khó chịu? Hay là hân cho rằng trong lòng nàng thật sự ngay cả một chút oán hận cũng không? Hân không phải ưa thích xem mọi người như quân cờ trong tay, không để người khác thoát khỏi lòng bàn tay của hân sao? Hôm nay nàng sẽ để hân thử cảm giác này một lần, vận mệnh của hân đều nằm trong một cái nhấc tay của nàng lúc này, mà nàng, sẽ đuổi hân ra khỏi mình... Hân thích cười nhiều phụ nhân như vậy, sao không thật tốt mà hưởng thụ đi? Đã thế nàng sẽ thành toàn cho hân.

Thấy nàng phảng phất như tâm ý đã quyết, sau mấy bước cờ thất bại, vẻ kinh ngạc trên mặt Bạch Thế Phi dần dần được che dấu, thần sắc càng lúc càng mờ nhạt, cho đến khi không còn chút biểu tình, Trang Phong Tuyền và Yến Nghênh Mi nhìn nhau đều nghi hoặc khó hiểu, mà Hạ Nhân Phinh vốn đã giận tái mặt lúc này rất nhanh lộ ra vẻ vui mừng, bàn tay nắm chặt càng lúc càng triển khai thế công mãnh liệt.

Rốt cục, sau mấy bước đi, Thượng Trụ quăng cờ, “Nhị phụ nhân kỳ nghệ tinh xảo, nô tỳ chịu thua”.

Hạ Nhân Phinh nét mặt tươi cười, trong lòng nửa kinh hãi nửa vui mừng, kinh hãi là không ngờ nha đầu này kỳ nghệ lại thâm sâu như vậy bản thân trước giờ chưa từng gặp phải, vui mừng chính là may lúc sau nàng ta thất bại, bị nàng thừa cơ giành lấy cơ hội, nếu không hôm nay nàng muốn thắng nha đầu kia quả thật không dễ dàng.

Nàng nhìn về phía Bạch Thế Phi, ân tình nói, “Như vậy Công tử ——”

Bạch Thế Phi gương mặt cười cười, dung nhan thêm rực rỡ xán lạn, “Tối nay giờ hẹn, ta và Nhị phụ nhân không gặp không về”.

Dứt lời vứt xuống một phòng người, một mình thong thả rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Nửa đêm

Thời gian thấm thoát qua, hoa tường vi đã nở rộ, cả viện thơm ngát hương hoa, trên đường, dưới cây, góc tường cạnh đường mòn, gió lướt qua những đóa hoa đang nở rộ phá lệ vươn cao, nhưng mà, cũng vì thời gian trôi nhanh như vậy, hoa xuân còn chưa hết, sắc đỏ đã kém màu, mắt thấy thời gian cuối xuân đang từng ngày tàn héo, vốn dĩ muôn hoa khoe sắc màu nay đã khô héo rũ xuống, ngay cả nhánh cây cũng dường như có chút ít không chịu nổi thời tiết mà trở thành thê lương.

Liên tiếp ba đêm, Bạch Thế Phi ở tại Hoán Châu Các đợi đến khi trời rạng sáng giờ dần mới rời đi.

Trong phủ, tin tức nóng bỏng đang được lên lút quan tâm nhất, trừ lần đó ra còn có hấn và Nhị phu nhân trong bữa cơm chuyện trò vui vẻ.

Yến Nghênh Mi nói nàng tự gây nghiệt thì không thể sống, nàng không lên tiếng, có thể trả lời thế nào đây? Làm thế nào nói cho người khác biết chính mình trong lòng cũng đang có vết thương đau đớn từng chút, muốn nàng nói sao đây, nàng không có cách nào không chế bản thân không hề động tình với hấn, mâu thuẫn nhưng lại không có cách nào không chế sự kháng cự trong lòng, có đôi khi thậm chí muốn rời xa hấn, tình nguyện đôi bên chỉ là người qua đường.

Tiếng sáo quanh quần dân tắt, mũi chân sững nước chìm vào hồ nước, nước ẩm ướt dọc theo vớ chân lan tràn lên trên, đã từng nghĩ tới, nếu cứ như vậy trong đêm tối không người bỏ mặc mình xuống tận đáy hồ, phải chăng từ này về sau sẽ không còn hết thấy những phiền não trên thế gian nữa, rốt cuộc không cần yêu, rốt cuộc không cần hận, rốt cuộc không cần nhớ lại người mẹ đã mất sớm, cùng người cha tuyệt tình phụ nghĩa...

Nhẹ nhàng lắc đầu, đem những ý nghĩ vớ vẩn không mời mà tới làm cho tinh thần sa sút đuổi ra khỏi óc, từ nhiều năm về trước đã một thân một mình rồi, ở trên đời này có gì tốt để mà trông mong kỳ vọng đâu, một năm qua đã chảy nhiều nước mắt như vậy, cũng coi như đủ rồi, từ nay về sau, không muốn vì bất kỳ kẻ nào mà khóc nữa.

Thu hồi hai chân trong nước, lúc đứng dậy đầu ngón tay lặng lẽ lau sạch nước mắt còn dư trong đáy mắt.

Một lát sau, hai bóng người lên lút đi vào Thủy Các.

Trái tim phải tìm lại thủy chung không có nửa điểm phát hiện, Trương Lục Dạng ảo não không ngừng gãi lên cái gáy đến phỏng đỏ, “Người nói nha đầu kia có phải bị bệnh hay không, hơn nửa đêm chạy đến nơi này thôi sao! Sớm biết như thế người không nên gọi ta theo tới đây!” Trốn ở phía sau cây bị muỗi chích vừa đau vừa ngứa, cố nén hồi lâu kết quả lại là phí công chịu tội, thật tức chết nàng!

Rõ ràng là chính người nặng lòng hiếu kỳ đòi đi theo nhìn xem, trong lòng Mạc Ngôn âm thầm nói, miệng cũng không dám đáp lại nửa chữ, chỉ vội vàng đuổi theo chủ tử đã nhanh chân rời đi.

Thật lâu sau, không còn bất kỳ kẻ nào quấy rầy, trong đình bên hồ rốt cục truyền ra giọng nói.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Trang Phong Tuyên hướng về phía hai người đã đi xa dương quai hàm, nếu nói Bạch Thế Phi lấy Hạ Nhân Phinh là bất đắc dĩ, vậy còn Trương Lục Dạng này thì sao?

“Con nít hờn dỗi.” Bạch Thế Phi hứng thú rả rời, “Chuyện của huynh sao rồi?”

“Rốt cục liên lạc được với vị sư thái kia rồi, bà nói ngày gần đây sẽ khởi hành trở lại Khai Phong”.

“Theo ý của đệ, các người cứ thế bỏ đi có sao đâu, làm gì có kỳ nhiều như thế”.

“Nghênh Mi có đạo lý của nàng, cho dù đệ không quan tâm chuyện đeo trên lưng cái danh bỏ vợ, thì nàng chung quy cũng cần cho Yến đại nhân và Yến phu nhân một công đạo”. Lúc nói chuyện Trang Phong Tuyên cảm thấy áy náy sâu sắc, “Với lại hai người chúng ta đã liên lụy đệ quá nhiều”. Nếu không nhờ Bạch Thế Phi thay hấn cưới Yến Nghênh Mi, khiến cho Lưu Nga đem oán hận của họ Yến ra ép buộc đe dọa, Bạch phủ cũng đâu cần phải cưới thêm Nhị phu nhân Tam phu nhân gì.

Lơ đễnh mà cười cười, “Cho dù không có các người, bà ta cũng sẽ nghĩ cách tìm có khác thôi”.

Sau khi phụ mẫu đều đồng thời mất đi, một mình hấn cô đơn đau lòng không có nơi nào tựa vào, cả ngày chỉ toàn tâm toàn ý nghiên cứu chuyện buôn bán, chỉ mong phụ mẫu trên trời linh thiêng có thể nhìn thấy, hấn đã không uổng phí công lao bọn họ khi còn sống khổ tâm dạy bảo, trong ba năm đó, chỉ khi hấn bận rộn mới có thể có được chút an ủi, cho đến khi, nàng đến nơi này...

“Ta nhớ đệ lúc ấy tuy là đáp ứng Thái hậu kết hôn với Hạ Nhân Phinh, nhưng mãi đến đầu năm bà ta cho người triệu đệ tiến cung thúc hôn, đệ cũng chỉ đơn giản đem chuyện hôn lễ kéo dài tới tháng ba”.

“Cho nên đệ cũng coi như không bảo vệ được Yến đại nhân”. Với tư cách trao đổi điều kiện để Yến Thư không bị xử lý, bất đắc dĩ hấn đã kéo dài quá lâu, khiến lão thái bà trở nên nóng tính.

Trang Phong Tuyên khẽ cười đứng lên, “Vì một tiểu nha đầu”.

Bạch Thế Phi trầm mặc, một lúc sau miễn cưỡng đứng dậy, đi ra ngoài đình, “Ngủ”.

Đã dùng đến cả đời thật tình rồi, vậy mà vẫn không bắt được nửa điểm gan ruột của nàng, không chiếm được chút quyền uy nào, động một tí là đẩy hấn ra xa ngàn dặm, cứ thế một lần hai lượt lặp lại dây dưa hỗn loạn, trong lòng chỉ cảm thấy ừ ừ buồn bã, cũng đâu muốn mượn bạn bè để an ủi tịch liêu.

Giọng nói ở sau lưng vẫn kiên nhẫn đuổi theo, “Nghênh Mi nói hôm đó nàng ấy sợ dĩ có ý thua ván cờ, là vì đệ và Hạ Tiểu thư bỏ mọi người qua một bên một mình dùng bữa với nhau”.

Bạch Thế Phi ngạc nhiên quay đầu, “Nói hưu nói vượn, đệ một mình dùng bữa với nàng ta khi nào”.

Trang Phong Tuyền buồn cười tuyên bố, “Nhưng nha đầu tên Chiêu Đề kia nói vậy”.

Chân mày anh tuấn nhíu lại đột nhiên mở ra, ánh mắt như ngó ra điều gì nhìn về phía Trang Phong Tuyền, miễn cho người bên ngoài xem cuộc vui mà phát tay áo xoay người, lúc lên tiếng lần nữa đã mờ mờ ảo ảo mỉm cười, “Tuyệt không có việc này”.

Vốn là đây ngập buồn bực, cuối cùng cũng nhàn nhạt xua đi chút ít.

Bước chậm mà quay về, còn chưa đi ra khỏi đường mòn trong bụi hoa, đã mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện thăm thì to nhỏ truyền ra từ Đệ Nhất Lâu, giống như bị thiên đại oan khuất, Bạch Kính đã tức giận lại lạnh lùng trách mắng, “Lời nha đầu chết tiệt kia nói các ngươi cũng tin?! Tiểu tử ở trong viện đã kể hết với ta rồi, hôm đó Công tử ở trong phòng đợi đến nóng lòng, liền đi ra ngoài đình viện, không ngờ nữ tử kia vừa vận cầm khay đem tới”.

“Có phải Công tử để cho nàng ta vào Đệ Nhất Lâu rồi không hả?” Văn Tinh nóng vội chất vấn.

Bạch Kính gần như là cáu giận, “Ngươi hôm nay đi ra ngoài không mang theo đại não có phải không? Nếu Công tử để nàng ta vào Đệ Nhất Lâu, vậy lúc trước cần gì phải nhọc lòng bày cái Ngũ Phương Long Thần trận?”

“Ngươi trách móc gì chứ! Không có thì không có thôi, sau đó thì sao?”

“Vừa vận bị nữ tử kia bắt gặp, Công tử vốn phong độ nhẹ nhàng dĩ nhiên cũng không thể lập tức quay đầu bước đi, nên dịu dàng nói mấy câu với nàng ta, chỉ nói là đã ăn trưa xong rồi đang có chuyện cần đến quân sự phòng một chuyến”. Ngụ ý tất nhiên là không có thời gian rảnh mà dừng lại, nói đến đây âm điệu đột nhiên kéo cao lên, trở nên rất khinh thường, “Ai biết nữ tử kia vậy mà lộ ra vẻ mặt ủy khuất, nước mắt chảy ròng tại chỗ, lại còn thấp giọng năn nỉ, hi vọng Công tử có thể cùng nàng ta qua phía đình bên kia ngồi tạm một lát, đợi nàng ta uống xong chén canh Tam Tuyệt”.

Văn Tinh mỉa mai, “Quả nhiên cùng loại với nha đầu kia một đầu gánh hàng mã”. Chỉ thiếu cái chôn gánh người thôi.

“Nữ tử kia nũng nịu tựa như lê hoa đái vũ, ngay cả người có tâm địa sắt đá nhìn thấy cũng sẽ động ba phần trắc ẩn, huống chi Công tử chúng ta? Ngài xưa nay đối xử với mọi người có nhiều ôn nhu người cũng không phải không biết, ngay cả đối với những người hầu chúng ta cũng chưa từng nói lời mau lẹ thần sắc nghiêm nghị qua, tuy là ngài ấy vốn thông minh tuyệt đỉnh chưa chắc nhìn không ra dụng ý của nữ tử kia, nhưng tóm lại là không nhẫn tâm cứ như vậy vứt nàng ta qua một bên mà đi đúng không?”

Văn Tinh hận ‘Phi’ một tiếng, “Có gì mà không nhẫn tâm, thủ đoạn quyền rũ giỏi quá mà? Cũng do đàn ông mấy người xương cốt nhẹ thôi”.

Thấy vẻ mặt nàng căm phẫn, Bạch Kính không dám cãi lại, chỉ nói, “Công tử rơi vào đường cùng chỉ đành phải cùng nàng ta qua bên đình kia ngồi nghỉ trong chốc lát, ta nghe nói là ở lại trong viện ngay cả nửa khắc đồng hồ cũng không tới nữa, lúc đó Chiêu Đề không có cùng đi, chắc là vì tạo cơ hội cho nữ tử kia một mình ở cạnh Công tử, phỏng chừng nàng ta là thừa dịp này qua phòng ăn giả vờ giả vịt đấy”.

“Thật ngáng chân người mà! Ngày nào đó ta sẽ thu thập nàng ta”.

“Không phải ta lắm miệng, ngươi cũng nên khuyên nhủ vị tiểu tổ tông kia đi, tóm lại đừng bắt nạt Công tử nữa, từ lúc nàng ấy vào Bạch phủ cũng đã hơn nửa năm rồi, Công tử không có được mấy ngày tốt lành cả, nếu không phải hôm nay hao tâm tổn sức dỗ lừa nàng ấy cao hứng, thì là ngày mai hao tổn tâm tư khiến nàng ấy vui, thân phận nhỏ nhoi như chúng ta nhìn xem đều cảm thấy ngài ấy mệt mỏi”.

Nói đến đây Văn Tinh liền nhụt chí, “Cũng đâu phải không có khuyên nhủ, Văn Lộng Văn Ngọc và ta ba người, không đếm được bao nhiêu lần chỉ chỉ vào đầu nàng ấy nói bao nhiêu là nói, nhưng có lẽ vì tính tình của nàng ấy vốn vậy rồi, chúng ta còn có thể làm gì hơn? Nói trở lại, chẳng phải Công tử ưa thích cái tính tình cứng đầu đó của nàng ấy hay sao? Bằng không vì sao bao nhiêu là tùy tùng tỷ nữ như hoa như ngọc đầy ở trong phủ lại không ai hợp ý, hết lần này tới lần khác cũng chỉ coi trọng cái kẻ cực kỳ cổ chấp kia”.

Nửa vầng trăng khuyết từ trong đám mây đen nhô ra, ánh trăng nhạt chiếu lên thân hình đơn độc trên con đường đá, bộ áo trắng bị ánh trăng chiếu lên như bóng nước, cho đến khi tiếng thì thầm to nhỏ ngoài bụi hoa được thu hồi về tiếng bước chân cũng dần dần lặng lẽ biến mất, thân hình tuấn tú vẫn như cũ không động đậy, vết tích yếu ớt cười nhẹ giống như trong lúc vô tình nghe được chuyện bên kia vách tường đã hiểu ra điều gì.

Trắc ẩn? Ôn nhu? Trong khi lúc đó hẳn bắt quá chi là thuận nước đẩy thuyền.

Hạ Nhân Phinh cần thời cơ, hẳn liền cho nàng ta thời cơ hợp tình hợp lý, chỉ thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Nguyên nhân tai họa

Thanh minh trồng liễu, đoan ngo trồng ngải.

Mồng một tháng năm trừ phía trong thành Khai Phong ra, khắp các ngõ phố đều bắt đầu bán nến Bò Diệp, hoa hướng dương cùng các đồ bằng ngải cúng Phật, nhà nhà đều dùng ngải bện thành hình hồ treo ở ngoài cửa lớn để trừ tà, trên bàn thờ thần còn có bánh chưng, chè trôi nước ngũ sắc cùng với trà rượu các loại, lễ Đoan Ngo sẽ càng có nhiều đồ ngải để đeo như ngọc bội, bùa chú, chỉ màu, túi thơm.

Đêm trước ngày hội, Đình Thiện Danh đã lâu không gặp đem theo một xâu bánh chưng đến Sơ Nguyệt Đình tìm Thượng Trụy, ở bên ngoài đình viện đi tới đi lui, thỉnh thoảng trông ngó nhìn về phía xa xa bên trong công vòm, dáng vẻ không yên mà lại nóng vội.

Mấy tháng trước kết thúc thời gian làm thuê ngắn hạn hẳn phải rời khỏi Bạch phủ, sau đó không biết vì sao, Thượng Tuyết Nga lúc trước vốn thường ưa thích gọi hẳn tới tới lui lui vậy mà cũng chưa từng cho người tìm hẳn, về sau hẳn thật sự nhịn không được, tìm lấy cái cớ đến thăm Di cả của mình, trong lòng tất nhiên là muốn tìm cơ hội gặp Thượng Trụy một chút, nhưng không biết sao Thượng Tuyết Nga lại giống như bộn bề nhiều việc, không đợi hẳn ngồi ẩm ghế đã lấy một đồng trái cây đưa cho hẳn, có chút khăn trương cứ thế vội vã đẩy ra khỏi Bạch phủ.

Thái độ khác thường này của Di cả không hiểu sao khiến lòng hẳn cảm thấy bất an, cũng đã từng hỏi qua mẫu thân có muốn tìm bà mối vào phủ bàn với Thượng Trụy một chút chuyện tổ chức hôn sự hay không, thế nhưng nhận được lại là câu trả lời áp úng của mẫu thân, chỉ nói thư đính ước của hẳn đã bị Di cả lấy đi rồi, bảo hẳn đợi thêm ít lâu, đừng sốt ruột, người trong nhà tự sẽ làm tốt chuyện của hẳn.

Hẳn liền nghe lời không tự ý đến Bạch phủ nữa, lại đợi thêm một tháng, thời gian chờ đợi dài đằng đặc vẫn không có chút tin tức, nếu tiếp tục như vậy chỉ sợ cuối cùng Thượng Trụy sẽ dần dần phai nhạt mà quên mất hẳn, ngẫm lại cũng không phải cách, liền nhân ngày lễ, lặng lẽ gặt mẫu thân cùng Di cả tìm tới đây, chỉ mong được tận mắt nhìn thấy nàng, xác định nàng vẫn bình yên vô sự.

Thật vất vả trông thấy bóng dáng Thượng Trụy từ hành lang đi tới, sắc mặt Đình Thiện Danh lộ rõ vui mừng.

Hẳn ngồi ngừng mà đem bánh chưng đưa tới, “Cái này là mẫu thân ta làm đấy, ta vội đưa tới cho nàng nếm thử”. Mới nói được hai câu, bên tai đã đổ bùng một mảnh.

“Cảm ơn Đình đại ca.” Thượng Trụy cảm kích nhận lấy.

Bất ngờ thấy tay kia của nàng cầm một chiếc túi thơm, Đình Thiện Danh kinh ngạc xen lẫn vui mừng, buột miệng thốt ra lời, “Là cho ta sao?”

Mỉ dãi nhanh chóng thu lại ngăn chặn ý xấu hổ lướt qua trong mắt, thoáng chần chừ bị dáng vẻ chờ đợi của hẳn đánh bại, nàng áy náy cười cười, im lặng đưa túi thơm đang cầm trong tay cho hẳn, cái này vốn là mấy ngày trước đáp ứng làm cho Văn Lộ, bây giờ xem ra chỉ có thể thêu lại cái khác.

“Đa tạ Trụy cô nương!” Đình Thiện Danh vui mừng quá đỗi, cẩn thận từng li từng tí đón nhận, khí huyết hỗn loạn bất chợt xông lên tới đỉnh đầu, mặt đỏ tai hồng cố gắng mạnh mẽ, lại khăn trương đến nỗi ngay cả đầu lưỡi cũng lưu lại, “Không, không biết Thượng cô, cô nương ngày lễ có thể ra ngoài không?”

Cúi thấp đầu trốn tránh ánh mắt nóng bỏng của hẳn, Thượng Trụy cực kỳ bất an mà xoắn lấy mười ngón tay, nhẹ giọng từ chối một cách nhã nhặn, “Hai ngày này ta muốn ra ngoài với Tiểu thư”.

“À... vậy —— Trụy cô nương, ta đi nha”. Đình Thiện Danh thất vọng không thôi, tay chân lại luống cuống, chỉ biết không ngớt lời cáo từ.

Thượng Trụy không nói gì đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng hẳn chạy trời chết, đột nhiên nảy sinh cảm giác áy náy, ngần không nên vạ không nên, không nên kéo hẳn vào dòng nước đục của chính mình.

Lúc trước đồng ý cuộc hôn nhân này, là bởi vì trong lòng quả thực muốn gả đi, lúc đó đã nghĩ, nếu về sau sớm muộn gì cũng phải gả ra khỏi nơi này, vậy gả cho ai cũng có khác gì nhau đâu? Không bằng sớm rời khỏi Bạch phủ, sẽ không cần sớm chiều gặp gỡ người nợ, trong lòng mỗi ngày đều khó chịu vạ phần, còn phải cố gắng che dấu tất cả như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra...

Trong viện xa xa truyền đến tiếng Văn Tĩnh kêu to.

Bị bùng tình hoàn hồn, nàng nhấc váy đang định xoay người, cũng trong chớp mắt lập tức ngây người, dưới tàng cây mai trong góc sân, Bạch Thế Phi không biết đã đứng đó từ bao giờ, hẳn nhìn chăm chú vào một chạc cây trên nhánh mai, giống như trên đó có cái gì mới lạ cực kỳ hấp dẫn hẳn.

Dung nhan khủng hoảng chớp mắt một cái chuyển thành lạnh nhạt, chỉ thấp giọng hành lễ, “Công tử”.

Rắc một tiếng giòn vang, Bạch Thế Phi đưa tay chạm rài bẻ gãy cành mai, lúc này mới xoay đầu lại, nhìn nàng khẽ cười nói, “Xâu bánh chưng này chắc ngon lắm nhỉ?” Cành mai trong tay từng chút từng chút bị bẻ gãy, từng đoạn ngắn rơi xuống đất.

Nàng không lạnh không nóng nói, “Để lát nữa nô tỳ chưng nóng lên, sẽ đưa mấy cái qua cho Công tử nếm thử?”

Dám cãi lại, cuối cùng một đoạn cây nhỏ theo kẽ tay rơi xuống đất, hẳn phui sạch hai tay, đi đến trước mặt nàng, nhìn nhìn nàng không hề tận lực che dấu cảm xúc, đôi mắt đen lóe lên vẻ kháng cự cùng với đề phòng sâu đậm, vui vẻ trên mặt hẳn càng thêm dày.

“Nàng ghen?” Hẳn đột nhiên hỏi.

Thượng Trụy nhẹ giọng hừ lạnh, đôi mắt đẹp như có lửa đón lấy ánh nhìn chăm chú của hẳn, “Ngài đang nói chính mình hả?”

Hắn rũ mắt xuống, nhìn bánh chưng trong tay nàng, quả thực chường mắt vô cùng, quay đầu lại gọi Bạch Kính ném hết đi, “Nếu ta nói ta ——” lời vừa ra khỏi miệng đồng thời đột nhiên ngừng đầu lên, bất được đúng thời điểm nàng không kịp mượn cớ che đậy phản ứng chân thật, “Nàng có phải sẽ thừa nhận chính nàng cũng có hay không?”

Tuy là ánh mắt tỏ vẻ khó hiểu mờ to rất nhanh, nhưng vành tai lại đột nhiên nổi lên màu hồng nhạt vẫn là bán đứng cảm giác xấu hổ trong lòng nàng, lúc này mới hiểu lại bị hắn trêu chọc rồi, thần sắc tức thời trở nên lạnh, “E là phải để Công tử thất vọng rồi, chẳng lẽ Công tử đã quên nô tỳ đã ưng thuận gả cho người ta?”

“Thì sao?” Không tin trong ngoài thành Khai Phong này có người dám tranh đoạt phụ nữ với hắn.

Thượng Trụy vẽ một đường cong nơi khóe môi, “Không thể nào cả, chẳng qua là ngày hôn lễ của nô tỳ cũng đã sắp đến”. Mãn nguyệt trông thấy rất rõ đáy mắt hắn đang vui vẻ đột nhiên đồng lại.

Một lần nữa rũ mắt xuống, ống tay áo phát phát hạt bụi nhỏ vấy bẩn trên vạt áo, “Hôm nay ta cũng nói rõ ràng với nàng, những lời này bốn công tử không thích nghe, nàng nhớ cho kỹ”.

Thượng Trụy nhẹ nhàng cười cười, “A? Vậy sao? Sinh ra trong gia đình phú quý thật sự là quá tốt, giống như Công tử vậy, tùy tiện cưới vào mấy phòng ba vợ bốn nàng hầu, mọi người bên ngoài đều khen, trái lại nô tỳ bất quá là theo quy củ hứa gả cho một mối hôn sự, ngược lại giống như không thể tự mình quyết định, nô tỳ chẳng qua chỉ muốn đem mình gả cho nơi xứng đáng mà thôi, việc này với đại quý nhân ngài hình như không liên can? Sao lại khiến Công tử cảm thấy không xuôi tai? Mong Công tử chỉ rõ, nô tỳ thật ra đã làm sai chỗ nào vậy?”

Một loạt lời châm biếm đưa ra nhanh chóng tổn hại đến mức khiến con hờn dỗi trong ngực Bạch Thế Phi bốc lên cao, nàng gần đây quá trầm tĩnh cứ thế làm cho hắn gần như đã quên, đến thời điểm tất yếu nàng sẽ biến hóa ra được bao nhiêu nhanh mẽ nhanh miệng, cũng không muốn tiếp tục đấu võ mồm vô vị với nàng nữa, chỉ cất giọng lãnh đạm nói, “Nàng muốn gả cho người, có thể, ta sẽ bảo Thiệu Ân chuẩn bị tốt tam thư tặng cho nàng”.

“Hứa hẹn hai hôn sự sẽ bị bỏ tù đấy, Công tử vẫn là đừng hại nô tỳ bị bắt lên công đường ăn gậy thì tốt rồi”.

“Nàng nên sớm chết tâm đi, tờ giấy hôn thư kia đã bị ta xé bỏ từ lâu, về phần lá thư còn lại trong tay nàng, ta cho nàng hai lựa chọn, hoặc là nàng tự ra tay, hoặc là ta sẽ làm thay”.

Nàng hơi nhích khóe môi, “Ngài có bản lĩnh thì cứ đi làm thay”.

Còn chưa xoay người đi cô tay đã bị hắn giữ lấy.

Ánh mắt của hắn cực kỳ nhạt, nhạt như hồ nước mùa đông không có sóng dần dần kết thành băng ngàn năm khắc nghiệt rét lạnh, “Nàng không phải thật sự cho rằng —— ta không có nàng là không được đấy chứ?”

Nàng hao hết sức lực bỏ tay hắn ra, không nói một lời nắm lấy cổ tay đau nhức đỏ hồng chạy thẳng về Sơ Nguyệt Đình, sắc mặt không tốt lại trượt xuống hai hàng nước mắt không có cách nào thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Câu tâm kế

Bạch Thế Phi giống như đối với Thượng Trụy đã mất đi hứng thú, không còn như trước tận lực chế tạo cơ hội để hai người có thể một mình ở cạnh nhau nữa, cho dù đang đi cùng Trang Phong Tuyên mà tình cờ gặp phải nàng và Yên Nghênh Mi, cũng không có bất kỳ câu đùa cợt hay cử chỉ thân thiết gì, đối xử với nàng giống như những tỷ nữ khác, trong nhiều trường hợp thậm chí còn khách sáo hơn so với những người hầu khác, hắn cũng không phân phó nàng làm việc gì, nếu ngẫu nhiên gọi vào, cũng sẽ ôn hòa mà gọi một tiếng Trụy cô nương.

Bọn người Văn Tinh Văn Lộng nhìn ở trong mắt, quay đầu lại thấy Thượng Trụy một ngày so với một ngày càng thêm trầm mặc, hai người này gặp nhau mà đáng vẻ như đã dứt khoát phân chia giới tuyến không còn mớm mếp tranh cãi như bình thường nữa, giống như duyên phận trong một đêm đã đi đến tận cùng, mọi người lên lút họp nhau tính kế lại, vẫn thấy không ổn, Thượng Trụy trước mặt vẫn như cũ không hề đề cập tới chuyện lúc trước nữa.

Trong thư phòng, Bạch Thế Phi chấp hai tay sau lưng đứng trước cửa sổ, tầm mắt nhìn vào cảnh sắc tuyệt đẹp mà tĩnh mịch trong sân, một đôi bướm không biết từ nơi nào tung tăng truy đuổi nhau mà bay tới, ở giữa khóm hoa đang dần tàn chột cao chột thấp mà chơi đùa.

“Trong nội cung đã ban xuống ý chỉ, muốn một lần nữa sửa chữa điện Văn Minh thành điện Văn Đức”. Đặng Đạt Viên nói.

Một con bướm phảng phất như đã mệt mỏi, đậu xuống đóa hoa còn thừa lại ít nhụy nghỉ tạm, con bướm còn lại không nở rồi đi, chỉ nhẹ nhàng bay xung

quanh nó đập đập hai cánh, con bướm kia bất chợt không đậu nữa mà giương lấy đôi cánh mỏng bỏ nhào lên phía trước, như đang khề thì thào đáp lại đôi phương.

Nửa ngày, thân hình đứng nghiêm bên cửa sổ mới chán đến chết mà trả lời một câu.

“Ai được sai đi sửa chữa?”

“Là Đặng Tông Lượng vừa được bổ nhiệm hồi đầu năm phụng chỉ vào kinh”.

Con bướm kia mới rồi còn êm đẹp khoan thai bay lượn, lúc ngừng bay đậu lại chỗ cành hoa kia lại giống như có lời nào không hợp khiến nó tức giận, hai cánh mở ra, trong nháy mắt đã chui vào trong đám cành lá um tùm biến mất không thấy đâu nữa, con bướm bị vứt bỏ thế nhưng vẫn bay ở giữa không trung, một lát sau hiểu ra chuyện liền sốt ruột đập nước mà bay tới bay lui khắp bốn phía.

Đáy lòng liên tục khề thờ dài, không đành lòng nhìn tiếp mới xoay người trở lại.

“Cùng năm với Phạm Lý Sương, Đặng Tông Lượng ở Hà Nam cũng là môn sinh do Yến Thư tiến cử vào triều?”

“Đúng là người này.”

Cúi đầu trầm tư một chút, “Điện Văn Đức kia chính là điện nhỏ nằm ở phía tây điện Đại Khánh à?”

“Đúng vậy, cùng với điện Tử Thần Cập và điện Thủy Cung có dây cột trụ thông với nhau”.

Đôi mắt chợt ắt chợt hiện, sóng mắt lưu động, “Đặng Nhị, người có biết thuốc nổ của bản triều làm thế nào mà tạo thành không?”

Đặng Đạt Viên khề gạt mình, không kịp nghĩ nhiều, theo lời nói, “Tiểu nhân chỉ biết là dùng vật liệu quặng nítat kali, lưu huỳnh, than phấn, son đen, nhựa tùng hương cùng với hoàng đan, về phần liều lượng mỗi loại phối chế như thế nào thì không hiểu nhiều lắm”.

Bạch Thế Phi khề cười nhẹ, nụ cười nhạt đi dưới cửa sổ được ánh nắng rọi vào như đá ngọc thạch bạc màu, trong giây lát như thay đổi thành một người khác xa với thâm trầm không thể chạm vào, cùng lúc đó, giọng nói của hắn nhẹ nhàng nhàng vững vàng lộ ra một chút vô tình cùng lạnh lùng.

“Đi, chuẩn bị một phòng chứa tìm về đầy đủ nguyên liệu, cho thợ thủ công bắt tay vào việc nghĩ cách điều chế ra thuốc nổ, cứ theo trình tự mà làm việc”.

Xoay mình trở ra, cuối cùng con bướm ngoài cửa sổ kia đã bay đi đâu mất không biết tung tích, sắc trời tối tăm bất định, gió nhẹ lướt qua làm cho mấy cánh hoa chậm rãi rơi xuống, lạnh lẽo mà uyển chuyển tung bay, lúc chạm xuống đất, quang cảnh lúc trước cuối cùng chỉ như một giấc mộng.

Hơi nghiêng đầu ra sau, “Đừng dùng người ở bên ngoài Bạch phủ, xong chuyện rồi cũng không cần thông báo cho Hoàng thượng biết, nhớ kỹ chưa?” Rõ ràng là đang dặn dò, nhưng giọng điệu lại lạnh nhạt lơ đãng.

Trong lòng Đặng Đạt Viên máy động, mơ hồ cảm thấy kinh hãi, thấp giọng nói, “Công tử yên tâm, tiểu nhân nhất định tận hết khả năng xử lý chuyện này một cách kín đáo”.

Lúc này bên ngoài thư phòng, hành lang điêu khắc hoa văn phức tạp, mái hiên nhà màu sắc mỹ lệ.

Hạ Nhân Phinh giống như lơ đãng đi tới đi lui trên hành lang, đôi mắt đẹp lại không còn kiên nhẫn lúc nào cũng lờ mờ nhiên về phía cửa thư phòng, thật vất vả đợi đến gần giữa trưa, rốt cục nhìn thấy Đặng Đạt Viên từ bên trong đi ra, nàng vội vàng vén chiếc váy màu ngũ sắc lên bước nhanh đi qua.

“Nhị phu nhân”. Tùy tùng đứng ở trước cửa Bạch Kính vội vàng khom người thỉnh an, giống như căn bản không hề phát hiện ra nàng đã ở gần đây qua lại gần một canh giờ, biểu lộ vô cùng cung kính.

Trong lòng Hạ Nhân Phinh rất muốn bảo cái tên tiện bại hoại này cút ngay, nhưng trên mặt lại tràn ra nét tươi cười như hoa, cái tên người hầu chết tiệt trong phủ này chỉ nghe theo lệnh của Bạch Thế Phi, trước mắt địa vị của nàng vẫn chưa thể đắc tội hắn được, dưới chân sai bước vào phòng, giọng như chim hoàng oanh rồi tổ, kiều mị giòn tan, “Công tử”.

Bạch Thế Phi từ sau bàn thư án ngẩng đầu lên, nhìn thấy người tới, đôi mắt thoáng xác định, dùng ánh mắt ra hiệu cho Bạch Kính ở sau lưng nàng lui ra ngoài, đặt bút xuống, thân nhiên mỉm cười, chăm chú nhìn Hạ Nhân Phinh bước đến trước người, “Nhị phu nhân tìm ta có việc?”

Đai lưng màu vàng nhạt, váy dài, bên ngoài khoác một lớp sa mỏng màu hoàng kim đẹp đẽ quý giá, bộ váy áo càng làm nổi bật lên thân hình tuyệt diệu của Hạ Nhân Phinh, ngày trước nàng rất thích mặc. Hạ Nhân Phinh có chút cúi đầu lại đưa mắt nhìn nhìn hắn, đôi mắt xấu hổ ân tình trêu chọc tâm thần người khác, “Ngày mai là lễ Đoan Ngọ, ta đặc biệt thuê một thợ thủ công khéo tay đến may cho Công tử một cái túi thơm”.

Hương thơm nhàn nhạt bay vào chóp mũi, người đàn ông nào đối mặt với một loại phong tình văn chủng quốc sắc thiên hương như vậy mà không chút nào động tâm, trên đời chỉ sợ không nhiều lắm, Bạch Thế Phi bất động, dáng tươi cười trên mặt vẫn như trước, đối với người phụ nữ trước mắt này từ trước đến nay hắn đều không cho dư ra bất kỳ một ám chỉ nào, thỉnh thoảng nàng sẽ quá mức nhiệt tình, hắn vẫn trước sau như một lảng tránh là lảng tránh, nếu lảng tránh không được, hắn liền vô cùng có phong độ mà cũng không cự tuyệt.

Hạ Nhân Phinh không chờ ý kiến của Bạch Thế Phi, trực tiếp cúi người kết túi thơm lên ngọc bội bên hông hắn, lúc đứng thẳng người lên một đôi mắt ngập nước động lòng người nhìn chằm chằm vào kẻ vẫn như cũ ngồi ngay ngắn trên ghế, hắn yên tĩnh không nói gì, nàng cũng im lặng không lên tiếng, có

khi im lặng càng tốt hơn là có âm thanh.

Bạch Thế Phi ho nhẹ một tiếng, cười khẽ nói, “Nhị phu nhân còn có việc?”

Nàng đảo mắt nhìn về phía sổ sách mở ra trên bàn, trên đó có không ít chỗ được hấn viết ý kiến lên, trả lời, “Công tử đã bận rộn cả buổi sáng rồi, không nghỉ ngơi một chút sao?”

Bạch Thế Phi bắt đầu dĩ buông tay, “Bản sổ sách này còn chưa xem hết”.

Hạ Nhân Phinh dời bước đến sau lưng hấn, cúi lòng đầy quan tâm, “Ban ngày Công tử mệt nhọc như thế, lưng nhất định rất dễ nhức mỏi, ta xoa bóp cho Công tử được chứ?” Mười ngón tay thon dài dừng ở trên bờ vai của hấn, dọc theo phần gáy chậm chậm kim giữ kéo ra hai bên ngoài.

Toàn thân Bạch Thế Phi cứng đờ đầu vai khẽ đóng đưa, nháy mắt tiếp theo trong tình thế cấp bách nhanh trí duỗi người mở rộng hai cánh tay ra che dấu phản ứng muốn bỏ hai cánh tay đặt trên vai mình ra, gấp khuỷu tay lại thư giãn mấy lần, lại duỗi người vươn thẳng lưng dài một mỗi một cái, lắc mạnh sau cổ gồng như hết sức hưởng thụ, thoải mái nheo mắt lại, thỏa mãn cười dài một tiếng, “Cảm ơn Nhị phu nhân”.

Lại một lần nữa cầm lấy bút son, tiếp tục chăm chú phê duyệt từng tờ từng tờ sổ sách.

Ngay lúc hấn phê đến mấy trang cuối, Bạch Kính ở ngoài cửa ‘khụ’ một tiếng, kêu lên, “Đại phu nhân!” Giọng nói mười phần khác hấn ngày thường, giống như sợ người trong thư phòng không nghe thấy.

Hạ Nhân Phinh đột nhiên ngừng đầu, khoe miệng cong lên, hai tay vốn đặt trên vai Bạch Thế Phi nhẹ nhàng rũ xuống.

Sau một khắc Yến Nghênh Mi dẫn theo Thượng Trụ đi tới, cảnh tượng đập vào mắt là Hạ Nhân Phinh cúi người tựa lên thành ghế sau lưng Bạch Thế Phi, một đôi tay áo thêu hoa rũ xuống trước ngực hấn, mười ngón tay ngọc giao nhau, cái cằm đặt trên ghế dựa cùng chỗ với mũi khảm bạch ngọc trên đỉnh đầu hấn, mềm mại cười khẽ với hai người vừa từ cửa vào đến.

Chưa từng ngờ tới Hạ Nhân Phinh sẽ có hành động này, Bạch Thế Phi muốn tránh đi cũng đã không kịp.

Thượng Trụ chậm rãi rũ mắt xuống, ngũ quan tinh xảo ngoại trừ hơi có chút tiêu tụy bên ngoài, còn lại đều trầm tĩnh không thấy một tia cảm xúc nào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sóng nước chẳng dao động so với độ tuổi của nàng cực kỳ không tương xứng, bất qua giống như so với mấy ngày trước đó cả người nàng đã hoàn toàn bất đồng, trở nên thâm trầm thành thực hơn.

Yến Nghênh Mi lại không che dấu chút nào, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Vốn là hết sức khó xử, ánh mắt bất an lại lướt nhìn qua Thượng Trụ không có chút phản ứng nào, gương mặt Bạch Thế Phi trở nên lạnh nhạt, hấn cách một lớp áo vô vô tay Hạ Nhân Phinh. Hạ Nhân Phinh buông hấn ra đứng thẳng người lên, đôi mắt đẹp như trăng lưỡi liềm, nghiêng đầu nhìn về phía Yến Nghênh Mi ở đối diện.

“Không biết Đại phu nhân tìm ta chuyện gì?” Bạch Thế Phi hỏi.

Yến Nghênh Mi cả mặt cũng không lờm đến Hạ Nhân Phinh, chỉ coi như trong phòng không có người này, lạnh giọng đối thoại với Bạch Thế Phi, “Ta định ngày mai dẫn theo Thượng Trụ ra khỏi thành, đến am Vô Tâm trên núi ở vài ngày”.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Lưu người nghỉ thiên

Đêm tối gió thổi mạnh, ban đêm thành Biện Lương giới nghiêm bị bao phủ một màn sương mỏng tối tăm.

Tại thành Tây trong một quán trọ nào đó, một bóng người mặc áo đen vọt nhảy lên nóc nhà, rất nhanh chạy đi, đến một mái nhà của gian phòng khách ở phía đông, lặng yên không một tiếng động mà xoay người, mũi chân điểm lên mái hiên nhú ra đôi chiêu nhảy xuống, mũi kiếm vừa chạm đến cửa sổ, trong phòng bỗng truyền ra tiếng cánh gác quất khẽ, “Ai!”

Mũi kiếm sắc bén đặt trên lớp giấy dán vẫn im lặng không nhúc nhích, bên trong cũng không có tiếng động nào, cách một song cửa sổ, phảng phất như trong vô hình có thể thấy rõ hết tình hình một dặm bên ngoài quán trọ, mắt thấy hết sức căng thẳng.

Đột nhiên, trong đình viện bên ngoài cửa phòng vang lên một tiếng giống như có ai cảm thấy hết sức thú vị cười nhẹ.

Cửa phòng đóng chặt lại một lần nữa vang lên tiếng hét to, “Là ai?! Vì sao lúc đêm hôm khuya khoắt giả thần giả quỷ!”

Tiếng cười thấp giọng kia kéo dài một lát, thân nhiên nói, “Bản triều theo lễ đón tiếp chuẩn bị viện ở chiều dài khách quý không giữ được ngài, an trí cho ngài ở đình xá cách xa dịch trạm ngài cũng không chịu ở, khăng khăng ủy khuất bản thân chọn một quán trọ vô danh, không biết là vì sao?”

Loáng thoáng nghe giọng nhận ra chủ nhân của âm thanh này là ai, trong phòng nhất thời lặng im.

“Lệnh tôn tuy là đã tiếp nhận sắc phong của Đại Tổng triều, lệnh huynh lại làm phò mã Khiết Đan địa vị cao quý, ta nghe nói huynh ấy gần đây chẳng những tăng cường huấn luyện binh doanh, còn bí mật ở tại bản triều mua ngựa đưa ra biên giới Khiết Đan với số lượng khá lớn, chuyện ngài cải trang ngấm tiến vào Biện Lương nếu bị báo lên triều đình, bằng vào võ công của ngài mặc dù có thể toàn thân trở ra, nhưng nếu trong cung nổi lên lòng nghi ngờ đối với ngài, tiến thêm một bước liên lạc với lệnh huynh, cũng vì vậy mà trách tội đến lệnh tôn, khó bảo toàn sẽ không tăng binh tiếp cận, đối với tộc người của ngài sẽ tăng cường đề phòng quân giáo, không biết sau khi ngài trở về làm thế nào ăn nói với lệnh tôn cùng lệnh huynh?”

Trong phòng truyền ra một tiếng ngao nghễ hừ lạnh, “Bớt sàm ngôn đi, ngươi muốn thế nào?”

Người trong đình viện ngừng cười, cho người hầu thân cận đốt đèn lồng treo trên cành mai, ánh sáng mờ mờ lung chiếu sáng một phương trong viện nhỏ, “Tôi nay mặc dù không trắng, đã có khách từ phương xa tới, ta không muốn thế nào cả, chỉ muốn mới ngài và vị huynh trưởng trên mái hiên kia xuống, cùng nhau nâng chén nâng cốc mà thôi”.

Bên trong im lặng một thời gian dài, giống như trải qua trận chiến giữa trời người thật lâu.

Tuy nói không sợ tình cảnh trước sói sau hổ này, nhưng lại không thể không lo lắng, giờ phút này mà phải tay đi thì cũng tựa như tự cắt đường lui, thành Khai Phong này rõ ràng là ở dưới chân thiên tử, một nửa thế giới ngấm phụ thuộc vào người nọ, phen này đi rồi sau này nếu muốn ra vào nơi đây, chỉ e bước tiếp bước sẽ là tiếp nối gian nan, hơn nữa... chung quy vẫn phải cố kỵ vạn phần.

Một tiếng rắc nhỏ, then cửa giống như bị chần chừ kéo ra, cuối cùng rõ ràng vang lên một tiếng kết... Cùng lúc đó, người mặc áo đen từ cửa sổ trên mái hiên nhà im hơi lặng tiếng xoay người nhảy xuống đất.

Keng keng keng, tiếng canh trong đêm cô tịch xa xa truyền đến.

Canh tư hôm đó, trong viện từ sớm đã đèn tắt người đi, trong thành Biện Lương tiếng chuông chùa gõ vang báo hiệu trời sáng, người báo sáng bắt đầu đánh keng thông báo ở trên đường.

Vừa vặn hôm nay là Lễ Đoan Ngọ, người bán hàng rong vội vàng nghe tiếng keng mà thức dậy, không bao lâu các sạp bán thức ăn mở cửa sớm như măng mọc sau mưa, bạch trảng rần, lòng dế ngỗng nấu, tiết canh, cháo thất bảo cùng với giò cháo quẩy cái gì cần đều có, lại có người bán hàng rong bán bánh nướng đi xuyên qua khắp đầu ngõ cuối phố rao bán, một ít quán ăn lớn còn đem ra một chiếc xe to, chào hàng các loại thuốc điều khí dưỡng sinh cùng với được hoàn.

Hợp chợ huyện nào một phen, chợ sáng qua đi, các nơi lại lục tục thu dọn quán gánh, về nhà dùng bữa sáng.

Bên trong Bạch phủ, từ sáng sớm Thiệu Ân đã bắt đầu bận rộn, trước tiên phân phó phòng bếp đem rau tía tô, cây xương bồ cùng với đu đủ toàn bộ cắt thành lát mỏng, dùng hương được pha trộn, đặt một hộp mơ hồng lên bàn thờ thần, lại sai bọn sai vật đem dây ngải hoa, giấy tiền xếp hình bát hoa, quạt tranh tinh xảo, kẹo thơm trái cây cùng với bánh chưng các loại đồ cúng thần nhất nhất dọn lên.

Sau khi Bạch Thế Phi dẫn đầu người trong phủ bái thần tế tổ, mọi người đều tự tán đi, hẳn cùng với Trang Phong Tuyền ra đại sảnh nghị sự, Yên Nghênh Mĩ và Thượng Trụ trở về Sơ Nguyệt Đình dọn đồ chuẩn bị lên đường.

Bất quá là đêm ba ngày, cũng không cần mang theo nhiều đồ, thu dọn quần áo xong xuôi thượng Trụ ngồi ở mép giường nghỉ ngơi, đôi mắt lơ đãng dùng ở bên cái rương cũ, nghĩ nghĩ, có chút mệt mỏi đứng dậy, đi qua mở nắp rương ra, từ trong đáy rương lấy ra một gói vải bông bao bọc kỹ lưỡng, bên trong có một cái hộp son vàng vẽ hình hoa lá.

Từ bên trong hộp kia lấy ra mấy tờ giấy gấp ngay ngắn, mở ra nhìn kỹ một lần, trầm ngâm nửa ngày, rốt cục vẫn phải một lần nữa xếp ngay ngắn, lại từ trong hộp lấy ra vài món trang sức bằng vàng, cùng với mấy tờ giấy kia đút vào một chỗ trong tay áo, đóng nắp hộp lại đặt trở vào trong rương.

“Trụ từ, phu nhân hỏi người chuẩn bị xong hết chưa?” Bên ngoài truyền đến tiếng Văn Tĩnh kêu to.

“Xong ngay đây”. Nàng vén lên bọc đồ nhỏ đứng dậy đi ra ngoài.

Trong sảnh, bọn người hầu đã bắt đầu đem đồ dùng trai thực bố thí và quà tặng đều đưa ra ngoài

Ra Sơ Nguyệt Đình, Yên Nghênh Mĩ vừa đi vừa nói, “Xe ngựa người cười này rất xóc nảy, nếu không phải tên Bạch công tử kia quá kỳ quái, ta vốn chỉ tính chuyện này đi một mình thôi”.

Thượng Trụ cười cười, “Muội cũng đã lâu không ra khỏi phủ rồi, vừa vặn thừa dịp này ra ngoài một chút”. Giọng nói có chút mềm nhũn, giống như không có khí lực gì.

Yên Nghênh Mĩ quan tâm nhìn kỹ sắc mặt của nàng, “Thiệu Ân có bảo bên phòng bếp đưa canh bồ tĩ muội đã uống chưa?”

Trầm mặc một lát, nhẹ giọng đáp, “Uống rồi”.

“Nếu muội có chỗ nào không được khỏe thì nên nói ra, đừng có gắng gượng che giấu, bệnh này cũng không thể kéo dài đâu”.

Thượng Trụ lắc đầu, “Cũng không thể nói có chỗ nào không khỏe, chỉ là thỉnh thoảng cảm thấy hơi tức ngực khó thở, toàn thân không còn chút sức lực nào, có thể là do đang trong thời điểm giao mùa giữa xuân hạ, hàng năm vào thời gian này, muội vẫn thường có chút không khỏe”.

Hai người câu được câu không mà nói chuyện phiếm, đến sân trước, nhìn thấy bọn người hầu đem đồ đạc này nọ chuyển lên phía sau chiếc xe ngựa lộng lẫy, sau khi sắp xếp ổn thỏa chủ tớ hai người nhấc chân lên xe ngựa, buông mình vãi xuống, ngồi trong xe ngựa chờ Trang Phong Tuyền đến.

Hơi lộ ra một mùi, Thượng Trụ tựa người vào bệ cửa sổ khám tăng tăng lớp lớp vải thêu dày, vừa định nhắm mắt nghỉ một lúc, đã trông thấy Trang Phong Tuyền xuất hiện phía trước cửa, phía sau hẳn còn đi theo một người.

“Sao vậy?” Phát giác nàng biểu lộ khác thường, Yến Nghênh Mi đưa tay vén rèm lên.

“Đại phu nhân”. Bạch Kính dè dặt cẩn trọng khom người về phía Yến Nghênh Mi đang nhô đầu ra lạy dài, lén nhìn người bên cạnh thần sắc có vài phần sa sút, lại có vài phần mỗi một Thượng Trụ.

Yến Nghênh Mi nhíu mày, “Công tử nhà ngươi muốn để lại người?”

Bạch Kính nuốt nước miếng cười lấy lòng, “Đại phu nhân quả thật tuyệt đỉnh thông minh”.

Yến Nghênh Mi phát tay một cái lỗ măng buông mình, giọng điệu lạnh lùng từ bên trong truyền đến, “Ngươi bảo hẳn tìm người khác đi”.

Khẩu khí không chứa lại chỗ trống để thương lượng khiến Bạch Kính nóng nảy, “Đại phu nhân, người đừng làm khó tiểu nhân mà!” Cầu cứu mà nhìn về phía Trang Phong Tuyền ở một bên đã tung người bay lên ngựa, lại chỉ nhận được vẻ mặt mang ý cười tỏ ý hẳn lực bất tòng tâm.

Yến Nghênh Mi không hề để ý đến hắn, nói với người đánh xe ở bên ngoài mình vải, “Còn không đi?!”

Bạch Kính hung ác liếc mắt một cái, trừng đến người đánh xe đang có ý định giơ roi lên phải rút đầu co lại, hẳn hướng vào trong xe khuyên nhủ, “Trụ có nương, tính tình của Công tử người cũng biết đấy! Tiểu nhân hôm nay nếu không thể giữ người lại, người hầu trong phủ này có thể coi như toàn bộ gặp nạn ——”

Mảnh vải thêu bỗng nhiên lại bị xóc lên, Yến Nghênh Mi cười lạnh nói, “Đó là chuyện của Bạch phủ các ngươi, Thượng Trụ của ta cũng không phải người trong phủ này, liên quan gì đến nàng ấy? Nếu ngươi còn ở đây ngăn cản, ta sẽ không khách sáo nữa!”

Bạch Kính đã gấp còn khổ, lại không biết làm thế nào cho phải, thấy người đánh xe kia bị Yến Nghênh Mi hằm hằm nhìn mà khó xử bất quá đã muốn khởi giá rồi, hẳn sợ hãi thốt ra, “Đại phu nhân! Công tử xưa nay đối xử với người như thế nào? Cho dù chỉ nhìn vào chỗ ngồi ấy giúp Yến đại nhân miễn đi tai họa lao ngục, người cũng không thể cứ như vậy quên ——” cắn chặt lưỡi đem ba chữ phía sau ‘Ân phụ nghĩa’ nuốt trở về.

Những lời này lại chính diện đánh trúng vào điểm yếu ụy hiếp Yến Nghênh Mi, lập tức làm cho nàng á khẩu không trả lời được, vốn là nộ khí lại không có chỗ dựa nào để phát tác, nàng và Trang Phong Tuyền hai người quả thực nợ Bạch Thế Phi rất nhiều, đừng nói là mấy ngày này để Thượng Trụ lại không đưa nàng theo mình rồi đi, dù muốn nàng đem Thượng Trụ toàn bộ đưa cho Bạch Thế Phi làm thiếp, cũng không đủ để hoàn trả ân tình của hắn.

Yến Nghênh Mi hiểu rõ điểm ấy, Thượng Trụ ở bên cạnh nàng lại làm sao không rõ cho được.

Người đã chui ra ngoài mình vải, vịn càng xe đạp chân xuống đất, xoay đầu cười cười với Yến Nghênh Mi, “Kỳ thật muội vốn đã muốn ở nhà, tỷ khó được cơ hội đi ra ngoài một chuyến, muội cứ như vậy không biết đến mặt mũi mà đi theo, cũng không biết có làm trở ngại các người hay không nữa”. Ánh mắt hàm chứa ý nghĩ khác mà nhìn lướt qua Trang Phong Tuyền.

Yến Nghênh Mi đỏ mặt lên, bĩu môi một cái, “Mấy ngày này muội cứ an tâm đợi trong Sơn Nguyệt Đình, đừng quan tâm đến mấy kẻ loạn thất bát tao kia”. Dừng một chút, liếc mắt nhìn Bạch Kính, lại dặn dò Thượng Trụ, “Nếu bên phòng bếp đem canh bỏ đến, cũng đừng quên nhân lúc còn nóng uống ngay, như vậy mới hữu dụng, về phần những chuyện khác chờ ta về rồi nói sau”.

“Tỷ yên tâm đi đi”. Thượng Trụ một mặt lên tiếng, một mặt ra hiệu cho người đánh xe lên đường.

Yến Nghênh Mi buông rèm xuống ngồi lại trong xe.

Đội Trang Phong Tuyền cười ngựa đi theo xe một đường đi xa khỏi cửa, Bạch Kính mới xem như yên tâm, nâng tay áo lên lau lau cái trán đỏ đầy mồ hôi.

Thượng Trụ quay đầu, bình tĩnh nhìn hắn.

Bạch Kính bị nhìn đến chột dạ cúi đầu, trong lòng âm thầm kêu khổ, lần này cho dù Đại phu nhân không so đo lời nói của hắn, cũng xem như đã đắc tội với người trong lòng của chủ tử rồi.

“Ngươi trở về nói cho ngài ấy biết”. Giọng điệu Thượng Trụ lãnh đạm nói, “Rằng ta xin nghỉ nửa ngày, qua bên nhà chồng tương lai bái lễ”. Xoay người hướng về phía cổng chính của phủ từ từ mà đi, vốn còn nghĩ đến sau khi từ trên núi trở về sẽ tìm cơ hội qua thăm Đình gia, bây giờ ngược lại tốt rồi, trước tiên có thể xử lý chuyện này cho xong.

Bạch Kính triệt để ngậy ngốc tại chỗ, cũng không dám ngăn cản nàng, còn phải hướng đến thù vạ cạnh cửa nháy mắt ra hiệu cho hấn để người đi qua, nghĩ thầm lần này thăm rồi thăm rồi, đang lúc gấp rút xoay vòng vòng, bất ngờ nhìn thấy Văn Ngọc từ trong sảnh đi ra, hấn giống như gặp được cứu binh từ trên trời giáng xuống, vội vàng kêu to, “Văn Ngọc! Người mau tới đây!”

Văn Ngọc hồ nghi mà nhìn theo hấn bước tới gần, “Có chuyện gì?”

“Truy từ một mình xuất phủ rồi, người mau đi theo đi”.

Văn Ngọc tròn to hai mắt, hoảng hốt nói, “Đừng nói giống như hồi lễ mừng năm mới đem người biến mất, khiến cho Công tử nổi lên tính tình có thể nói là cực kỳ khủng khiếp nha”.

“Cho nên người còn không mau đuổi theo sau!” Bạch Kính gấp đến độ chân, hận không thể đem người trước mắt một phát đẩy ra cửa bất kể nàng sống hay chết.

“Ồi!” Văn Ngọc vén váy lên gấp gấp truy đuổi ra hướng ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Buồn như nước lưu đông

Bởi vì Trương Lục Dạng cũng ra phủ nên lúc ăn trưa chỉ có Bạch Thế Phi cùng Hạ Nhân Phinh hai người.

Bạch Thế Phi gần như không động đến đĩa, chỉ chậm rãi một ly lại một ly uống rượu, vẻ mặt nhợt đến mức tận cùng.

Phàm là trải qua ba sự kiện lúc đầu rồi nên mọi người hầu đều biết rõ, ngày thường về mặt Công tử rất ôn hòa nhưng một khi tức giận lên rồi thì tình cảnh kia quả thực có nhiều khủng bố, bởi vậy một đám người hầu toàn bộ đều đứng ở phía sau hấn cách ba trượng ngoài, ai cũng không muốn gây sự chú ý với chủ tử, về mặt nhợt nhạt kia lờm liếc đến, con mắt sắc lạnh lung vô tình, khiến cho nội tạng trong người nhanh chóng có rút toàn thân đều chảy mồ hôi lạnh.

Bạch Thế Phi không nói gì chỉ hừ giọng, trong sảnh liền một mực không ai dám mở miệng nói chuyện, kể cả Hạ Nhân Phinh, nàng giỏi về quan sát nét mặt, mắt thấy ngay cả Thiệu Ân cũng cực kỳ cẩn thận, không như ngày thường cứ thế bước đến trước người hầu hạ, nàng liền thấp thỏm trong yên tĩnh ăn cơm, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong phòng ăn tĩnh mịch dường như chỉ có tiếng Bạch Thế Phi tự mình cầm lấy bình rót rượu.

Vốn là cơ hội tốt khó được, không biết sao không khí lại quá mức nặng nề, Hạ Nhân Phinh dùng bữa qua loa rồi dẫn theo Chiêu Đề cáo lui.

“Bạch công tử hôm nay làm sao vậy?” Chiêu Đề vỗ vỗ ngực, dường như trong lòng còn sợ hãi, hấn rõ ràng không nói lời nào, cũng không có bất kỳ hành động gì, chỉ là một mình ngồi đó, không coi ai ra gì tự mình rót tự mình uống, lại khiến cho mọi người chung quanh cảm thấy không rét mà run.

“Ta cũng đang nghĩ vấn đề này”.

“Thật khiến người ta khó hiểu, theo lẽ hôm nay cũng đâu xảy ra chuyện gì đặc biệt mà sao ——”

Chủ tớ hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía đối phương, chỉ trừ —— có người lên núi.

Mặt Hạ Nhân Phinh không khỏi lộ vẻ tươi cười.

Chiêu Đề cười hắc hắc nói, “Chúc mừng Tiểu thư mục đích đạt thành, xem ra nữ tử Yến gia kia chịu không nổi người liên tiếp đá kích rồi, còn không phải ư, nhất định là cãi nhau với Công tử rồi”.

Hạ Nhân Phinh lắc đầu, vất và hồi lâu, cũng chỉ là làm cho giữa hai người kia xuất hiện một chút kẽ hở trên mặt tình cảm, điều này hiển nhiên là xa xa chưa đủ.

Suy nghĩ cẩn thận một phen, Hạ Nhân Phinh nói thầm vào tai Chiêu Đề mấy câu.

Chiêu Đề nghe xong cười cười ra tiếng, “Nô tỳ lập tức xuất phủ đi thông báo cho Chu đại nhân biết”.

Dứt lời xoay người, bước nhanh rời đi.

Lúc Bạch Thế Phi từ phòng ăn trở về Đệ Nhất Lâu, không khí cực kỳ áp lực kia vẫn như cũ bao trùm Bạch phủ, nếu không phải bắt đắc dĩ thì không ai tình nguyện tiến đến Đệ Nhất Lâu bẩm báo sự tình, về phần có chuyện quan trọng cần giải quyết phải bẩm báo, lúc đối mặt hẳn đều nom nớp lo sợ, từng chuyện mà nói, lời nói cực kỳ dè dặt cẩn trọng.

Thời gian Trương Lục Dạng hồi phủ đã là trời tối, chân trước vừa mới tiến vào Âm Lục Cư, chân sau đã nghe bọn tỳ nữ sinh động như thật mà miêu tả tình cảnh lúc ăn trưa làm cho người ta sợ hãi.

Nàng và Bạch Thế Phi xem như thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, còn chưa nghe nói qua hẳn từng xuất hiện loại tình hình này, tuy biết rõ chuyện không liên quan đến mình, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy có chút chột dạ cùng ngấm sợ, com tối cứ thế cũng không ai dám ra ngoài ăn, chỉ cho người làm chút ít canh đưa vào phòng, trốn ở trong Lục Âm cư thỉnh thoảng phái Mạc Ngôn ra ngoài nghe ngóng.

Chạy qua lại mấy lần Mạc Ngôn vẫn còn chưa kịp thở, Trương Lục Dạng đã chờ không được nàng mở miệng, vượt lên trước gấp gấp hỏi, “Thế nào rồi? Thế nào rồi?”

“Công tử vẫn không nói một tiếng mà chỉ uống rượu, nô tỳ tứ phương đều đã hỏi qua, quả thực không ai biết vì sao tâm tình ngài ấy lại không vui”.

Trương Lục Dạng lo lắng, “Thế Phi ca ca sao lại như vậy chứ? Thật khiến người ta lo lắng gần chết!” Trong phòng sầu lo mà đi tới đi lui, một lát sau, giống như nhớ tới cái gì, dừng lại bước chân, quay đầu hỏi, “Hôm đó lúc mấy người bọn họ đánh cờ trong phòng cờ, người gọi ta cùng nhau đi bổ trí Thạch Đồi có khi nào bị bắt gặp không?”

“Nhất định không có đâu, gần đây lúc ban đêm Công tử đều ở trong Đệ Nhất Lâu, chưa từng đi ra”.

Trương Lục Dạng ngẩng nhìn bầu trời ngoài cửa sổ đã tối đen, “Người lại đi nhìn xem, nếu thật sự không được bất cứ giá nào ta cũng phải liều chết đi khuyên nhủ khích lệ huynh ấy một phen!”

Mạc Ngôn đành phải đi dò xét lần nữa, không bao lâu lại chạy trở về, vội la lên, “Tiểu thư, nhanh!”

“Cái gì?”

“Công tử đi qua phía bên kia rồi!”

Trong bóng đêm dần buông xuống, hai bóng người thoát ra khỏi Âm Lục Cư nhanh chóng ẩn nấp chạy thẳng vào con đường đá ở phía tây Đệ Nhất Lâu, lén lút đi vào chỗ sâu trong bụi hoa, đến trước ngã ba đường thì dừng lại, Mạc Ngôn tay nắm chặt đèn lồng ngồi xổm xuống nhìn mặt đường cẩn thận xem xét.

“Chỗ này! Tiểu thư, hòn đá ở đường này bị giẫm nát!”

“Đi!”

Dọc theo đường nhỏ xuyên qua một cổng vòm có dây leo quấn quanh, sau khi rẽ vào một ngõ tối Lâm Uyển khoáng đạt bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, Trương Lục Dạng nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, khó trách, ở phía sau Đệ Nhất Lâu thông với Lâm Uyển rộng lớn bên hồ nước, cho nên từ trước tới giờ chưa từng thấy bóng dáng Bạch Thế Phi, thì ra ở đây có đường nhỏ thông qua.

Hai người lại đi vào chỉ trong chốc lát, rốt cục loáng thoáng nhìn thấy tòa đình ở phía trước, dưới bóng đêm mờ mờ có thể thấy được một bóng người mặc áo trắng ngồi trong đình, dường như bị tiếng bước chân của các nàng làm kinh động mà quay đầu lại.

“Lục Dạng?” Bạch Thế Phi hỏi.

Rõ ràng là bị phát hiện rồi, Trương Lục Dạng hơi e sợ tiến lên, “Thế Phi ca ca...”

“Đến đây, ngồi xuống”. Bạch Thế Phi cười cười, nâng chén rượu lên, nhìn về phía xa xa, “Theo giúp ta uống rượu”.

Trăng lưỡi liềm lặng lẽ treo cao, bên nhà thủy tạ trong hồ vắng vẻ không người, chắc hẳn tối nay nàng không tới rồi, nhà chồng tương lai, hay cho một cái nhà chồng tương lai, bao lâu nay nàng thủy chung vẫn vậy, chồng cự chà đập lên thật tình của hẳn đối với nàng, hôm nay còn nhiều thêm một cái nhà chồng tương lai.

Thấy Bạch Thế Phi chỉ trong chớp mắt đã uống ba chén vào bụng, Trương Lục Dạng đề lại cái tay muốn cầm bình rượu mới lên, khuyên nhủ, “Đừng uống nữa, Thế Phi ca ca thật ra huynh làm sao vậy?” Dừng một chút, nàng thăm dò hỏi, “Có phải cãi nhau với Nghênh Mi tỷ tỷ hay không?”

Lắc đầu, lấy bình rượu ra, thần sắc tiêu điều vẫn cứ nhìn vào giữa hồ tĩnh lặng.

Trương Lục Dạng cũng không nhận được nữa, kêu lên, “Chẳng lẽ thật sự là vì nha đầu kia?! Huynh có phải vẫn thương thương một mình đến đây nghe nàng ta thổi sáo?”

Bạch Thế Phi liếc nhìn nàng một cái, nhếch khóe môi lên, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười chua chát sâu đậm dị thường, “Có phải cảm thấy Thế Phi ca ca rất ngốc hay không?” tự giễu hỏi, thần sắc mệnh mông như Cô Thành bị vây khốn, đã thoát thân không được lại vô kế khả thi, cuối cùng đành buông tha ý nghĩ đi phá vòng vây, tại thời khắc buông hạ vũ khí này trong tự chán chường chính mình còn có xen lẫn chút bi quan chán đời.

Trương Lục Dạng chỉ cảm thấy hốc mắt đau xót, “Thế Phi ca ca! Huỳnh đừng như vậy! Muội nhìn thấy mà đau lòng”.

Nghiêng nghiêng bầu rượu rỗng rớt không ra một giọt nào, giờ này khắc này đầy bụng tâm sự khó có thể thổ lộ hết, nhưng bởi vì có người làm bạn bên cạnh, phần tối kia nay giống như càn cân xé xương cốt tịch liêu rất cực có thể thu xếp lại, khối tích tụ trong lồng ngực vận xoắn nửa ngày dần dần tản ra, thâm vào tứ chi, tràn vào chỗ sâu nhất trong trái tim.

Tự chủ một khi thả lỏng, phòng tuyến vốn như tường sắt liền toàn bộ tan tác, cảm giác say nhanh chóng dâng lên ngập trời, trong choáng váng dùng ống tay áo che bàn, tóc mai tựa trên cánh tay, mắt say lơ đãng khép lại, mà người vẫn không tự biết còn nhẹ nhàng cười ngớ ngẩn, dường như đang suy nghĩ muốn vứt bỏ đi những ẩn giấu trong người trở lại với trước kia, thời gian trải qua đủ loại mỹ diệu giờ phút này hiện rõ mồn một trước mắt.

“Thế Phi ca ca!” Dùng sức lắc bờ vai của hắn, Trương Lục Dạng khổ sở nghẹn ngào, hai mắt ửng đỏ đầy tức giận, “Nếu ưa thích nàng ta mà khổ sở như vậy, không bằng đừng ưa thích nữa! Không phải chỉ là một nha đầu thôi sao? Nàng ta có gì tốt! Lại khiến cho huynh đau lòng như vậy!”

“Muội nói đúng...” Nửa nằm sắp lấy khuôn mặt gât gât, cái trán trượt xuống tựa trên bàn đá, trong hỗn độn cũng không thấy đau, chỉ lẩm bẩm nói, “Hay là không ưa thích nữa...” Chén rượu trong tay im lặng nghiêng, lăn xuống đất vỡ nát không cách nào phục hồi như cũ.

Gió thổi qua rừng, mang theo một trận cành lá đong đưa xào xạc.

Bóng đêm vậy mực xuống khu vườn hoang vắng, phía sau hoa sen, bóng cây dường như muốn ngã nhào xuống, lại khiến cho Mạc Ngôn vẫn chờ chực một bên bắt đầu có chút sợ, nhẹ giọng thúc giục, “Tiểu thư”.

Trương Lục Dạng nghe tiếng nhìn lại, lúc trông thấy nàng ấy thì ngẩn ngơ, giống như tới giờ khắc này mới biết còn có sự hiện hữu của nàng ấy, nháy mắt tiếp theo đã rống lên một tiếng, “Có phải muốn ta tới dùng chân đạp chết ngươi hay không! Còn không mau qua giúp ta đỡ Thế Phi ca ca về!” Quay đầu lại, nhìn Bạch Thế Phi say gục ngã trên bàn đá, giống như oán hận mà thề nói, “Thế Phi ca ca huynh yên tâm, muội sẽ không để cho huynh thích nàng ta nữa đâu!”

Trăng lưỡi liềm đã lên đến giữa trời, lúc bị nâng đến chỗ góc cổng vòm, vốn là đã gần bắt tỉnh nhân sự Bạch Thế Phi bỗng nhiên giơ tay lên, ánh mắt mê man, tinh thần hỗn loạn trong mơ hồ chỉ hiện lên một suy nghĩ, mới vừa rồi... dường như là một giấc chiêm bao, trong mơ hồ nghe được tiếng sáo...

Ngôi sao phản chiếu ánh sáng lên nhà thủy tạ, trên mặt hồ kéo ra một bóng dáng cô tịch trải dài trong bóng đêm.

Xa xa truyền đến tiếng cho sũa cùng với tiếng keng.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ngâm tàng sóng gió

Đêm Đoan Ngọ này, Bạch Thế Phi trắng đêm ngủ tại Âm Lục Cư, thẳng đến ngày hôm sau mới từ trong phòng đi ra, hẳn lúc này ngay cả quần áo trên người cũng đã thay đổi chỉnh tề, sau khi dẫn Bạch Kính ra khỏi phủ, trong phủ liền giống như bị nổ tung, lên lút truyền tin đến xôn xao.

Chiều Đề vì chủ từ nhà mình mà tức giận, “Không ngờ lại để cho họ Trương kia lấy được một hồi đại tiện nghi”. Thật sự là ngàn tính vạn tính không bằng trời tính.

Về mặt Hạ Nhân Phinh âm nghiêm không nói lời nào, mặc kệ là Sơ Nguyệt Đình hay Âm Lục Cư Bạch Thế Phi đều đã ngủ qua, chỉ có Hoán Châu Các của nàng là vẫn thủy chung không giữ được người, một đám người hầu của nhà giàu có quyền quý đều rất tinh mắt, nếu cứ như vậy không sớm thì muộn sẽ bị cái bọn bà cô chị em nịnh hót trong phủ này coi thường, loại người này vô cùng lắm mồm, chỉ sợ không được bao lâu, lời ra tiếng vào sẽ truyền ra khỏi phủ.

Đến lúc đó đừng nói là liên lụy đến phụ mẫu trong nhà mất mặt trước bạn bè thân thích, một khi mấy chuyện tán gẫu này truyền tới trong cung, chỉ sợ ngày sau mặc kệ bản thân báo cáo lên trên chuyện gì cũng khó có thể được Thái hậu tin tưởng, nàng Hạ Nhân Phinh ngay cả Bạch Thế Phi một người cũng không chiếm được, càng đừng nói đến chuyện khác?

“Nhi phụ nhân”. Tỳ nữ ngoài cửa gọi, “Bên nhà có người đến”.

Hạ Nhân Phinh vội vàng đứng dậy.

Đi vào là Chu Tấn cải trang thành gia đình, thân hình cao lớn của hắn mỗi bước đi đều toát ra khí thế trầm ổn.

Chiều Đề châm loại trà ngon xong lui ra, Chu Hạ hai người ngồi ở bên bàn gần nhau.

“Làm phiền đại nhân tự mình đi chuyến này, xin nhấn hộ lời ta đến người rằng mấy thứ đồ này họ cũng thu hồi được rồi”.

Chu Tấn nhìn nàng một cái, nâng chung trà lên, khẽ hớp mấy ngụm, “Hà Tiểu thư dạo gần đây thế nào? Có bắt được quân tâm chưa?”

Hạ Nhân Phinh có chút biến đổi sắc mặt, “Chu đại nhân có vẻ thân thiết với người quen sơ quá”.

Phản ứng lớn như vậy, có thể thấy được là chưa có, Chu Tấn lơ đãng, giọng điệu bình tĩnh nói, “Bạch Thế Phi này có thể coi như là một nửa thánh nhân, ở trong Hoán Châu Các ra vào mấy đêm rồi, lại đơn thuần chỉ cùng người đánh cờ mà không có hành động gì”. Để mặc kiều thế đáng vẻ như vậy ở trong phủ, suốt mấy tháng qua ngay cả dụng cụ cũng không đụng đến, ánh mắt sâu kín lại một lần nữa nhìn chăm chú tới, “Cũng bởi vì như thế, nên người càng không chịu hết hi vọng, có phải không?”

Hạ Nhân Phinh bỗng nhiên từ ghế đứng lên, “Ngài muốn tính toán chuyện gì?”

Ánh mắt Chu Tấn nhìn nhật trầm xuống, có loại quân nhân sắc giọng, lại khiến người ta cảm giác bức bách, Hạ Nhân Phinh nhất thời kiêng kị, đem lời còn muốn nói bỏ đi, miễn cưỡng nuốt lại vào trong.

“Ngày gần đây triều đình liên tiếp nhận được bảy tám tấu chương của các Châu Phủ, chỉ rõ không hiểu vì sao muối đột nhiên thuận nước thuyền lên, hết sức hút hàng, quan phủ liền phái người giả mạo lái buôn đi đến các cửa hàng, muốn ra giá cao mua vào cũng không được, nên nghi ngờ có người đang âm thầm nâng giá muốn thao túng thị trường, Thái hậu hỏi, thực ra thì đến khi nào người mới có thể báo lên tin tức thiết thực?”

Nghe ra dường như tình thế đang bắt đầu căng thẳng, mà hần lại là người Lưu Nga phái đến, Hạ Nhân Phinh nén giận, “Nhanh thôi, làm chuyện gì cũng không thể một bước lên trời được, bởi vì là Thái hậu chỉ hôn, nên mới đầu Bạch công tử đối với ta đề phòng rất cẩn thận, ta đã phí hết thật lớn công sức, lúc này rốt cục mới có thể gần gũi hần được, nếu muốn đánh phá lòng phòng bị của hần để hần đón nhận ta, tuần tự cũng cần một đoạn thời gian chứ, có phải không?”

Chu Tấn không nói gì nữa, im lặng ngồi một lát, uống sạch trà trong chén, đứng dậy từ trong tay áo lấy ra một gói giấy nhỏ, “Đây là đồ người muốn”.

Hạ Nhân Phinh tiếp nhận, sắc mặt có chút xấu hổ.

“Lúc Y quan giao thuốc này có dặn thuốc này tương đối mạnh, nếu không được thỏa đáng, nhẹ thì hại thân, nặng sẽ làm cho nam bất lực nữ vô sinh, tốt nhất là dùng cẩn thận”. Bạch Thế Phi kia là loại người bạc nào, cũng dùng để đến lúc đó trộm gà không được còn mất nắm gạo, không cần thận gieo gió gặt bão, Chu Tấn liếc mắt nhìn nàng một cái, xoay người đi còn thân nhiên nói, “Người tự giải quyết cho tốt”.

Hạ Nhân Phinh cắn răng, nói theo về phía bóng lưng của hần, “Có một việc còn cần Chu đại nhân giúp đỡ”.

Chu Tấn dừng bước, nhưng không quay trở lại, chỉ là hơi bất đắc dĩ, “Còn cần ta giúp đỡ gì?”

“Bạch công tử có một người hầu thân cận rất vương vãi”. Đến ngày đó, nếu bọn Chiêu Đề không có cách nào tìm được lý do dụ Bạch Kính rời đi, nói không chừng còn cần Chu Tấn dùng vũ lực đánh hần bất tỉnh ném vào kho củi, để tránh hần ở gian ngoài vương bận.

“Người tùy ý lập kế hoạch đi rồi gửi tin đến cho ta”. Chu Tấn lạnh lùng nói, dừng một chút, giống như rốt cục không nhịn được nữa, có chút ít mỉa mai bỏ xuống một câu, “Không ngờ đường đường Tiểu thư của Binh Bộ Thượng Thư lại đi tranh giành bất quá chỉ là một nhà đầu”. Ngay cả lấy thân báo đáp mà còn phải dùng đến thủ đoạn bạc này, hần cũng không quay đầu lại đi thẳng ra cửa phòng.

Hạ Nhân Phinh kinh ngạc khó hiểu, hần nói vậy là ý gì? Cái gì tranh giành bất quá chỉ là một nhà đầu?

Lại nói hoa nở hai đóa, mà lại chỉ có một cành.

Lúc này bên trong Sơ Nguyệt Đình, Văn Tinh, Văn Lộng cùng với Văn Ngọc đang đối mặt nhìn nhau.

Nếu nói Bạch Thế Phi ở Hoán Châu Các mặc dù đã từng đợi đến nửa đêm, nhưng tóm lại là vẫn đi, coi như còn để cho hần và Thượng Trục tâm đó giữ lại một đường sống, nhưng lúc tiết Đoan Ngọ ở tại Âm Lục Cư cả đêm không ra như vậy, đối với những người chung quanh xem ra, không thể nghi ngờ quan hệ lạnh như băng của hai người vì thế mà triệt để lâm vào bế tắc.

Nhưng mà, kỳ là kỳ ở chỗ, mọi người đều cho rằng Trục từ lúc này khẳng định sẽ tức điên lên được, nhưng biểu hiện của nàng lại ngoài dự tính của mọi người.

Chỉ trừ lúc Văn Lộng nói chuyện phiếm vô tình nhắc tới chuyện ở chỗ Đặng Đạt Viên nghe quản sự phòng quy củ nói chuyện, nàng từng lên tiếng đánh gãy lời nói, nhủ lại mi tâm hỏi một câu, “Người nói cái gì? Kho gạo bị thất thoát và mấy người quản lý tiền bên phòng thu chi, đều bị phạt trọng đuổi ra khỏi phủ?”

“Đừng vậy, Nhị quân gia nói vậy, thế nào?”

Nàng lâm vào trầm tư, đối với câu hỏi của Văn Lộng chỉ vô ý thức lắc đầu, sắc mặt giống như có chút hiểu ra, đối với đề tài ba người các nàng lại lần nữa nhắc tới Bạch Thế Phi nghỉ đêm ở Âm Lục Cư không hề có phản ứng, cũng không có ngạc nhiên gì, giống như là người ngoài hoàn toàn không liên quan, một mực chẳng quan tâm, không đếm xỉa đến mà chỉ bình chân như vại.

Không ai hiểu rõ vì sao phản ứng của nàng so với trước đây rất khác biệt, do đó mới khiến cho bọn Văn Tinh cảm thấy lo sợ bất an, hoàn toàn nhìn không thấu trong lòng nàng đang suy nghĩ gì.

Cuối cùng vẫn là Văn Tinh mở miệng trước tiên, khuyên bảo nói, “Nếu không phải ngươi đi tìm Đinh đại ca, Công tử cũng sẽ không uống say, ta nghe bà thím lên nói, đàn ông khi say rượu rồi thì như chết không làm được gì, ta xem chừng Công tử cũng không dễ dàng thất thân như vậy đâu, ngươi cũng đừng so đo”.

Thượng Trục không để ý đến nàng, chỉ bê chén thuốc nóng nổi lên nhẹ nhàng thổi thổi.

Văn Lộng ở một bên lạnh lùng lạnh miệng, “Cái này cũng khó nói, Công tử thì không làm được gì, nhưng mà ai biết vị kia có Bá Vương ngành thượng cung hay không —— ừ da! Văn Tinh thôi, ngươi véo ta làm gì?”

Văn Tinh mắng, “Ngươi đang ngại Trục tử không đủ phiền hả? Hay đây là lời nói kinh nghiệm của ngươi? Có phải ngươi đã ngang ngược thượng cung với Nhị quân gia rồi hay không?” Văn Lộng gấp đến độ nhảy dựng lên, giọng tay muốn che miệng Văn Tinh lại, “Ngươi còn mù quáng nói láo như vậy ta sẽ không để ý tới ngươi nữa!”

Lách mình tránh thoát được, Văn Tinh còn cố châm chọc thêm vài câu, Văn Ngọc vẫn yên tĩnh ngồi ở một bên nhìn không được nữa, đứng dậy ngăn hai người ra, “Ta van các ngươi ngừng lại ở đây đi, Trục tử còn chưa nói gì, các ngươi đã đánh nhau rồi, sự thật thế nào còn chưa biết”.

Văn Tinh lấy ngón tay đâm đâm vào trán của nàng, “Ngươi thì biết sao, mấy ngày nay hề làm xong việc là thần thần bí bí một mình ra khỏi phủ, ngươi nói xem ngươi đi đâu hả?”

Vốn dĩ vẫn chuyên tâm chậm rãi uống chén thuốc, mi mắt Thượng Trục khẽ động một chút.

“Ta... mấy ngày nay bệnh cũ của mẹ ta tái phát, ta bớt chút thời gian về nhà thăm bà thôi”. Giọng Văn Ngọc e sợ nói nhỏ như muỗi kêu, thấp đến mức nói không thành lời.

“Đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, Công tử của chúng ta là người khoan dung độ lượng, còn Đại phu nhân thì không thích hỏi này nọ, Thiệu quân gia lại là người từ ái, cho nên quy chế trong phủ mới thoáng đảng, nếu là người khác á, coi như ngươi đã phạm quy chế ‘không duyên không có ra khỏi phủ’, sớm muộn gì cũng bị chủ mẫu phạt trọng”.

“Sau này ta sẽ chú ý...” Giọng nói yếu ớt không nên được sợ hãi trong đáy lòng, lộ rõ về bất an, Văn Ngọc cúi đầu nói, “Lát nữa ta còn có việc cần làm, không hàn huyên nhiều với các ngươi nữa”. Vội vàng cáo từ mà đi.

“Nàng ấy làm sao vậy? Đáng về cứ là lạ”. Văn Lộng tò mò nói.

Thượng Trục giương mắt nhìn theo bóng lưng khuất dần ở hàng cột ngoài cửa, quay đầu trở lại, trầm tư một lát rồi nói với Văn Tinh, “Văn Ngọc đến Bạch phủ làm thuê à?”

“Cũng không hẳn, lúc trước nhà nàng ấy nghèo, đông chị em, sắp sửa trụ không nổi, phụ thân nàng ấy nghe nói Bạch gia rất tốt bụng do đó mới tìm đến cửa phủ, Thiệu quân gia thấy phụ thân nàng ấy đau khổ năn nỉ, cuối cùng trả bảy trăm quan tiền lập khế ước mười năm với ông ấy, chớp mắt một cái cũng đã qua năm năm rồi”. Văn Tinh nói xong, than nhẹ đứng lên, “Chúng ta kể cũng may mắn được gửi thân ở Bạch phủ, chứ nếu lưu lạc bên ngoài, khó bảo đảm sẽ không bị chủ nhân áp bức thu nạp vào làm thiếp, bội tình bạc nghĩa, lỡ như đụng phải chủ mẫu hay ghen, chỉ sợ sẽ tránh không khỏi mà bị trong nhà hời tội, rồi đánh đến chết”.

Văn Lộng nghe xong, cũng sinh lòng thê lương, “Một ngày làm tỳ, cả đời làm nô, luật định thì nói bán mình nhiều nhất là mười năm thôi, đủ năm rồi sẽ cho về, trên thực tế dễ dàng vậy sao, thật sự được giống như Bạch phủ vậy, hết khế ước rồi có thể thiết thiết thực thực ra khỏi cửa lại có mấy người”.

“Ta và ngươi ít nhất còn có một mảnh ngói tốt để che đầu, chứ còn một số nhà giàu có khác, thường sẽ dùng luật định cố ý tránh cho thời hạn làm thuê kết thúc, khiến ngươi vĩnh viễn không bao giờ được rời đi”. Trong thành Biện Lương này không biết có bao nhiêu người còn khốn khổ hơn các nàng gấp ngàn vạn lần.

Có mấy tỳ nữ được may mắn như các nàng, thỉnh thoảng sau giờ trưa còn được thanh thoi nhàn hạ ngồi đây cảm hoài thân phận, buồn rầu cho tương lai không biết đi về đâu.

Văn Tinh nhìn về phía Thượng Trục, thành thật nói, “Ngươi cũng đừng chê ta dài dòng, người có được phẩm hạnh cao quý chân thành như Công tử, lại còn là người đàn ông chưa từng dâm loạn với tỳ nữ trong nhà quả thật thế gian khó cầu, nếu ngươi không thật tốt mà quý trọng, quả thật là muốn bị thiên lôi đánh chết rồi”.

Thượng Trục thả cái chén không trong tay xuống, mí mắt run rẩy, thật lâu sau cũng không nói gì tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Thông minh sắc xảo

Vào thời điểm hoa lựu nở đầy cành, sắc màu rực rỡ chói mắt, thành Biện Lương đột nhiên giống trống khua chiêng, tại các Châu – Phổ đều dán bố cáo, quan phủ muốn tích trữ hai mươi vạn tiền xâu, quan viên trong kinh thành phối hợp bố trí thu mua, mỗi một tấm ghi chép muối đổi được năm quan so với đổi ở các cửa hàng tư sẽ thu được giá cao hơn 50 văn tiền, cứ năm quan thì được lời năm mươi văn tiền, vừa nhìn vào mọi người đều biết.

Sau khi cáo thị được dán lên, tất cả các cửa hàng vàng bạc tơi tã đều xôn xao.

Triều đình vẫn luôn quản lý lượng muối cung cấp ra, kinh thành sẽ bố trí các cửa hàng buôn muối lưu trữ và phân phối độc quyền, luật pháp quy định việc buôn bán muối phải dựa vào nơi cung cấp muối, các thương nhân dùng tiền mặt để mua muối từ các cửa hàng, căn cứ vào số tiền thu được mà tính toán lượng muối bán ra, giá tiền và lượng muối sẽ được ghi chép lại để đối chiếu, thương nhân sẽ dùng ghi chép này mà đến nơi cung cấp để lấy muối.

Nếu không có ghi chép mà lén bán muối giả*, sẽ bị quan phủ quy vào tội nặng.

((* giống như buôn lậu ấy))

Một mặt bởi vì ghi chép muối hằng năm ít nhiều đều dựa vào sản lượng ở các ruộng muối mà định ra, là để đề phòng khả năng lượng muối thu hoạch nhiều hơn so với định mức, lúc đó các nhà buôn muối lớn nhỏ sẽ cạnh tranh kịch liệt, phá vỡ mối quan hệ giữa quan phủ cung cấp muối và các cửa hàng hoặc là tận dụng các biện pháp khác.

Một phương diện khác là không ít các quận huyện ở vùng biên giới tổ chức buôn lậu muối, gây ra tình trạng trì trệ lượng muối được ghi chép, các quận huyện ở xa luôn cần đến hàng hóa nhu yếu phẩm hằng ngày, những khách thương tình mắt nhắm mắt bắt được cơ hội, sẽ vận chuyển lương thực nhu yếu phẩm đến gần biên giới, dễ dàng đổi lấy ghi chép muối, thường thường thu nhập của một chuyến đi sẽ được lời gấp bội, những ghi chép muối đó được đem đến ruộng muối để lấy muối, vậy là có thể lấy ghi chép muối kia đi bán đổi thành tiền mặt.

Bởi vậy, thông qua việc mua rẻ bán đắt ghi chép của muối mà các cửa hàng tư cứ thế nắm bắt thời cơ sinh lời, phàm là quan phủ thiết lập cửa hàng ở vùng nào, đều sẽ có thương nhân giàu có mở cửa hàng tư ở đó, với số lượng nhiều, quy mô lớn, giao dịch nhiều lần, lợi nhuận vượt mức, hơn nữa còn đặt cửa hàng ở các thành thị phồn hoa bậc nhất.

Trong thư phòng Bạch phủ, buổi nghị luận theo thông lệ các ngày mồng một và ngày rằm đã tiến hành qua nửa buổi sáng.

Bạch Thế Phi gần như không nói lời nào, mi mắt ngưng lại, dường như đang chuyên tâm lắng nghe thuộc hạ báo cáo, nhưng ánh mắt có chút mê ly giống như linh hồn đã sớm bay đi, chỉ để lại thân thể nơi đây còn suy nghĩ thì không biết tung tích ở đâu, Thế nhưng, mỗi lúc Đặng Đạt Viên muốn nhẹ giọng nhắc nhở hắn, hắn sẽ lại bỗng nhiên mở miệng hỏi một ít chỗ trọng yếu, thái độ khác thường này khiến mọi người có mặt tại đây đều phải đem cả mười hai phần tinh thần ra mà cẩn thận ứng phó.

Sau khi thương nghị hoàn tất, các quân sự rốt cuộc nhin không được nghỉ ngơi hỏi, “Quan phủ vì sao vào ngay lúc này đột nhiên tuyên bố thu mua ghi chép? Trước đây hoàn toàn không nghe thấy tầm hơi gì, thật khiến người ta khó hiểu”.

Lời này vừa nói ra, dẫn tới những người khác cũng theo phụ họa.

“Lần trước quan viên thu ghi chép là năm Thiên Hi thứ năm, tính ra cách nay đã mười năm rồi”.

“Lần đó là vì có liên can đến các Thương hội thu mua ghi chép, mấy cửa hiệu lâu đời bắt tay nhau lũng đoạn thị thành, chèn ép nâng giá bán sao chép của muối, triều đình sợ dĩ nhận ghi chép của muối là vì tiền, cùng với tiền đồng, cửa hàng và Thương hội cũng giống như công và tư vậy, nơi ghi chép bắt tay với Thương hội trong thành thị sẽ cực kỳ bất lợi cho quốc khố trong kinh thành cùng thu nhập của quan phủ các nơi, dĩ nhiên không thể coi như không quan trọng, cho nên quan phủ bắt buộc phải mở ngân trang để ổn định thành thị, nhằm làm cho các cửa hàng ghi chép phải biết chừng mực”.

“Chẳng lẽ theo chuyện của cách đây mười năm, ghi chép muối lại một một lần nữa bị lũng đoạn thị thành ư?”

Nhất thời có nhiều cách nghĩ, rất nhiều suy đoán, cuối cùng vẫn chỉ là bàn luận mà khó giải thích được, dần dần cũng đứng dậy tán đi.

Cho đến khi vị quân sự cuối cùng rời khỏi rồi, Bạch Thế Phi mới nghiêng đầu nhìn về phía Đặng Đạt Viên.

“Việc thay đổi quan viên ở các châu phủ trọng yếu tiến hành thế nào rồi?”

“Đã theo như kế hoạch sớm định ra mà hoàn thành được phần lớn, cá biệt có một chức vị còn thiếu khó giải quyết cần thêm ít thời gian nữa mới thu xếp xong, bất quá chuyện này đối với việc kiểm chế quyền lực trong triều không có quá nhiều ảnh hưởng”.

Bạch Thế Phi gật đầu, nghĩ nghĩ, “Tiết Khuê ở Tần Châu kia hiện giờ ra sao?”

“Tiết đại nhân so với quan phủ tiền nhiệm Tần Châu rất cố gắng tiết kiệm, chẳng những hướng dẫn dân chúng địa phương cải tiến phương pháp canh tác, hơn nữa còn dốc sức xúc tiến việc buôn bán với tộc Đảng Hạng và các tộc khác, lại còn tăng thu giảm chi, nghe nói lương lương thực tồn trữ ở Tần Châu đã gần được trăm vạn thạch*, thuế thu nhập hơn ngàn vạn tiền xâu, lại kiểm tra ra dân chúng ở Tần Châu che giấu không khai báo thật tình hình ruộng đồng có khoảng mấy trăm mẫu, thu được điền thuế khoảng mấy vạn thạch”.

((* đơn vị đo lường, 1 thạch tương đương 100 lít))

Thi hành biện pháp chính trị hiệu quả to lớn như thế, khẳng định Tiết Khuê ở Tàn Châu rất được lòng dân.

Bạch Thế Phi phát phát tay, Đặng Đạt Viên khom người lui ra.

Dùng ngón giữa xoa nhẹ mi tâm, có chút không chịu nổi một mồi.

Yến Nghênh Mi và Trang Phong Tuyên từ trên núi trở về, sau khi biết hần từng ở tại Âm Lục Cư một đêm không về, nàng phẫn hận mà trách cứ, “Thật ra đến cùng là huynh muốn làm gì đây?”

Hần không trả lời được, bản thân cũng là vạn bất đắc dĩ, luôn luôn ngăn chén không say, không ngờ đêm đó, lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay uống say, ngày hôm sau tỉnh lại liền biết mọi chuyện đã hỏng bét rồi.

Vốn là lo lắng muốn chết, với tính tình của Thượng Trụ nói không chừng sẽ hận hần thấu xương, cho dù trong lúc nhất thời không nghĩ đến ân đoạn nghĩa tuyệt với hần, cũng sẽ không tránh khỏi muốn buồn bực ở trong Sơn Nguyệt Đình một tháng nửa tháng không thấy bóng dáng, chưa từng nghĩ ngày thường tính tình vừa cứng rắn vừa không chịu cúi đầu khi chuyện ập đến nàng chính xác sẽ làm gì, thế nhưng, không có ồn ào dậy sóng, từ đầu đến cuối vẫn như bình thường, vẫn cứ thế dùng lãnh đạm đối xử với hần để chống đỡ mà thôi. Ngược lại là Yến Nghênh Mi vì nàng mà tức giận, sau khi hỏi phủ liền tức giận không cho phép nàng ra khỏi Sơn Nguyệt Đình, hần đã rất nhiều ngày không gặp được nàng rồi.

Biểu hiện của nàng càng điềm tĩnh, lòng hần lại càng cảm thấy có chút nắm bắt không được mà hoảng loạn, nếu hỏi hần muốn làm gì bây giờ, chẳng bằng hỏi cái nha đầu hành hạ người kia đến cùng là muốn hần làm gì bây giờ, cho dù muốn hần hái sao trên trời xuống, lấy nước sông ở chốn Bồng Lai làm sinh lễ, hần cũng sẽ hao tổn tâm cơ mà làm, thế nhưng nàng có chịu leo lên đại kiệu tám người khiêng gả cho hần đâu cơ chứ?

“Công tử.” Có người khẽ gọi.

Bạch Thế Phi giật mình hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn lại, chẳng biết Thiệu Ân đã vào phòng từ lúc nào, mà phía sau ông trùng hợp còn có một bóng dáng xinh đẹp kéo làn váy chạy lướt qua cửa thư phòng, thời khắc đó Bạch Thế Phi gần như muốn đứng lên ngay lập tức, cố gắng đè xuống xúc động trong lòng, hần hỏi, “Chuyện gì?”

“Ngoài phủ có một vị Sư thái pháp danh Chân Minh cầu kiến Đại phu nhân”.

Bạch Thế Phi khẽ giật mình, “Cái gì Sư thái?”

Thiệu Ân lắc đầu, “Lão nô cũng không rõ lắm”.

Bạch Thế Phi bỗng nhiên ‘À’ nhẹ một tiếng, giống như nhớ tới cái gì, cười cười, “Ta biết rồi”.

Miền cưỡng mà dựa vào thành ghế, đưa mắt nhìn Thiệu Ân lui ra ngoài, ánh mắt nhu hòa dừng lại ở ngoài cửa không nhúc nhích, một lát sau, giống như chờ đợi có chút nhàm chán, hai tay khoanh lại nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng tựa vào bàn thư án, chiếc cầm tuần mỹ đặt ở trên cánh tay ôm trọn lấy ngón tay thon dài, khẽ cắn môi dưới làm phần môi anh đào trở nên trắng bệch.

Lại một lúc lâu sau, thấy Thượng Trụ ở ngoài cửa rốt cục kéo một vị Sư thái mặc áo tăng màu xám đi trở về, trên gương mặt có nửa kinh ngạc nửa vui vẻ, lòng hần không khỏi có chút dao động, rơi vào giấc mộng lạc hoa tam thiên, lúc tỉnh lại như qua một cuộc đời, đã bao lâu rồi, hần không được gặp lại dáng vẻ tươi cười hồn nhiên như thế của nàng.

Ngay ở thời khắc đó, dường như cảm giác được cái nhìn chăm chú của hần, Thượng Trụ bỗng nhiên không có lý do mà ngẩng đầu nhìn vào bên trong, tại thời điểm bốn mắt giao nhau, giống như đưa hai người trở lại xa xưa ngày mới gặp mặt, hôm đó, hần mặc áo tân lang, giữa hàng trăm người, hần đứng chỗ cây cột cuối hành lang đơn độc gặp gỡ nàng.

Hai người đều không nghĩ tới sẽ tâm linh tương thông như vậy, môi của hần không tự chủ được vẽ ra một đường cong uyển chuyển câu hồn, cảm giác như lạc vào giữa rừng hoa đào nơi thâm sơn thoang thoang mùi hương nhu hòa, lại giống như cỏ khô giữa mùa đông giá rét sau một trận mưa xuân từ nơi tận cùng khắc nghiệt mà hồi sinh, hần cơ hồ muốn giống như lúc trước bướng bỉnh nháy mắt với nàng, tiếc rằng —— nàng chỉ thoáng nâng khuôn mặt nhỏ lên rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Tiếc nuối mà bĩu bĩu môi, đứa nhỏ đáng thương còn chưa cảm nhận được sự thú vị của việc tán tỉnh, bất quá hết cách, sau này hần còn rất nhiều thời gian, hần có thể toàn diện không bỏ sót từng lời nói cùng hành động đều thực mầu mịc đối với nàng, cảnh tượng đó,غمغم lại đã cảm thấy thực tốt đẹp... Duỗi duỗi cái lưng mồi, từ trên ghế dựa đứng dậy, khoe môi hơi cong vẫn còn mang ý cười bất tuyệt như nước lũ.

Bất giác khẽ vuốt trống ngực đang nhảy dồn dập lên hồi, Thượng Trụ vì phản ứng của bản thân mà có chút ảo não, càng nhiều là không cam lòng, thờ sâu, quyết định vẫn là đem người nợ đuổi ra khỏi đầu trước đã, nàng khăn trương ôm lấy tay áo rộng thùng thình của Chân Minh sư thái, “Thật tốt quá, sư phụ, người hãy ở lại lâu chút rồi mới đi nha”.

“Mấy năm không gặp, tiểu nha đầu đã trở nỡ lung linh như nước rờ”. Chân Minh yêu thương nói, nhìn nhìn nàng, tình thần giống như có chút xa xăm, sau đó lắc lắc đầu, thần sắc ẩn chứa vẻ sâu xa, thờ dài, “Chỉ tiếc từ xưa hồng nhan, tình ái vốn không bền vững...”

“Sự phụ sao tự dung lại cảm khái như vậy?” Thượng Trụ nói khẽ, trong lòng mơ hồ hiện lên một bóng người tuần tú chưa từng quên được, cả người trở

nên trầm tĩnh.

Lòng bàn tay Chân Minh trĩu mến mà che lên mu bàn tay của nàng, vỗ vỗ như trấn an, phật mi khẽ động, sắc mắt dường như có chút không yên lòng, trái phải quan sát địa hình Bạch phủ, hồ nước ao suối, miệng mở rồi lại đóng có một chút không rõ chân tướng mà âm thầm đau buồn.

“Đợi thêm ba năm nữa ta sẽ lên đường trở về Thọ Châu, đến lúc đó con có muốn đi cùng ta không?”

Thượng Trục rất kinh ngạc, vừa định hỏi rõ, vừa quay đầu lại đã thấy một người mặc áo trắng đứng nghiêm ở sau lưng không xa.

Trên mặt Bạch Thế Phi hiện lên vẻ ngạc nhiên dường như so với nàng càng sâu hơn.

Thượng Trục che dấu kinh ngạc, hướng đến Bạch Thế Phi cúi người thỉnh an, thấp giọng giới thiệu hai người với nhau, “Công tử, vị này là Chân Minh sư thái, là cố nhân của Tiểu thư”.

Bạch Thế Phi gật gật đầu, chăm chú nhìn người ước chừng trên dưới năm mươi tuổi, đáng vẻ so với Thượng Trục có ba phần giống một Phật ni.

Phất trần trong tay Chân Minh vung lên, mỉm cười chấp tay thành hình chữ thập, “Bần ni bái kiến Bạch thí chủ”.

Bạch Thế Phi chấp tay, “Xin chào Sư thái”.

Khách sáo lẫn nhau vài câu, đứng tại chỗ nhìn hai người đi xa, hần xoay người bước vào phòng trà bên cạnh, nhẹ giọng nói với bọn nô bộc đang sợ hãi đứng dậy, “Ra ngoài hết đi”. Khoảnh khắc ở trong phòng trống rỗng không còn ai, hần một mình ngồi xuống, sau một lúc trầm tư liền sai người gọi Bạch Kính đến.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Nghe thấy đem làm

Trong Sơ Nguyệt Đình, Yến Nghênh Mi nhìn thấy Chân Minh cũng hết sức vui vẻ.

Sau mấy chén trà nhỏ, Chân Minh nói, “Thật có lỗi, bần ni đi một chuyến Tây Du đã lâu, sau khi trở về mới biết Tiểu thư có chuyện cần nhờ, vội vã đến Biện Lương an bài ổn thỏa, nên đặc biệt đến đây thông báo một tiếng”.

Yến Nghênh Mi nghe vậy mừng rỡ, đứng dậy hành đại lễ, “Nghênh Mi bái tạ Sư thái”.

“Các người đang nói chuyện gì vậy?” Thượng Trục khó hiểu, sao giống như có gì giấu giếm nàng?

Yến Nghênh Mi nhìn sang Chân Minh một cái, cười nói với Thượng Trục, “Nhất thời nửa khắc cũng không thể nói rõ, ngày khác ta tỉ mỉ nói lại với muội”.

Chân Minh tùy ý đánh giá bài trí trong phòng, ánh mắt bất ngờ nhìn vào cây sáo ngọc Thượng Trục đặt trên kệ, tức khắc cả kinh ‘Ồ’ lên một tiếng, ánh mắt lộ rõ vẻ chờ mong, liên tục nói kèm theo chút vội vàng, “Trục nhi, mau, lấy cây sáo kia lại đây ta nhìn xem”.

Mặc dù Thượng Trục không rõ vì sao bà trở nên khác thường, nhưng vẫn nhu thuận lấy sáo đưa qua.

Chân Minh đón nhận cây sáo, nhìn kỹ chung quanh một phen, ngón giữa xoay tròn đưa tới bên môi, đặt mấy ngón tay lên mắt sáo, nhẹ nhàng mà run rẩy ấn xuống, bất chợt trong phòng vang lên âm thanh cực kỳ thanh nhã mỹ lệ khiến người ta không tự chủ được trong chốc lát cảm thấy thư thái, trong lòng cảm thấy thoải mái không cách nào hình dung.

Thượng Trục sợ hãi thán phục, “Đây là khúc gì? Con chưa từng nghe qua”

Chân Minh buông cây sáo trong tay xuống, ngắm nhìn nó thật lâu, vốn là lắc đầu, bất giác lại cười rộ lên, cuối cùng thở dài một tiếng, “Thế gian mọi sự quả thật có thiên ý, lại để cho bần ni lúc sinh thời còn có thể tận mắt nhìn thấy cây sáo Vãn Tinh này”.

“À? Nó gọi là Vãn Tinh sáo sao?”

“Xuất xứ của cây sáo này là từ hai trăm năm về trước, có một đôi thần tiên quyến lữ nổi danh trên giang hồ”. Chân Minh trả cây sáo lại cho Thượng Trục, đem đoạn tích cổ trong võ lâm nhẹ nhàng kể cho hai người nghe, rằng Phạm Vãn Thiên vì báo đáp ân tình của Liễu Hoàn Tinh mà quy ẩn núi rừng như thế nào, lại làm thế nào đoạt được hàn ngọc quyết mà làm thành cây sáo này cho nàng.

Yến Nghênh Mi nghe đến nhập thần, nhin không được hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Về sau hai người họ bách niên quy lão, trong một lần cơ duyên xảo hợp, Vắn Tinh sáo đã rơi vào tay người chế tạo cơ quan nổi tiếng xảo thánh* Trương Thiên Công. Trương Thiên Công cảm thấy hần ngọc quyết đã là chí bảo, Vắn Tinh sáo càng lập nên truyền kỳ, không bằng hần thêm vào chút gì đó lên nó, coi như lưu lại danh tiếng muôn đời”.

((*xảo thánh: khéo léo bậc nhất))

“Bởi vậy hần trăm phương ngàn kế tìm cho bằng được băng tằm hiếm có trên khắp thế gian, loài tằm này phải đợi đến lúc sương tuyết bao trùm mới nhả tơ chăng thành kén, mỗi đường tơ dài một thước (~0,33m)), rực rỡ nhiều màu, dùng tơ tằm này mà dệt nước không thấm ướt, lửa không thể đốt, cơ quan của hần là dùng trí thông minh của bồ câu nhặt tơ xếp trong một quả cầu to bằng quả trứng nhò đặt vào trong sáo, đến khi hoàn thành dưới đáy quả cầu sẽ chỉ còn lại một sợi kim tuyến mảnh như sợi tóc, chỉ cần cầm lấy nó kéo ra hai bên nhẹ nhàng xoay ba vòng, nhìn vào khe hở bí mật sẽ thấy quả cầu lộ ra”.

Thượng Trụ tò mò làm theo, quả cầu nhỏ tựa như một bông hoa lặng lẽ nở ra, tạo thành sáu múi ngũ sắc tinh xảo, “Thật thú vị —— Ôi trời, trong này còn có gì nè!” Nàng kêu lên sợ hãi, chỉ thấy bên trong quả cầu có một tờ giấy kích cỡ khoảng một thốn bằng giấy tơ tằm được xếp ở bên trong, cùng với hai viên thuốc nhỏ màu xanh nhạt long lánh.

Yến Nghênh Mi ở bên cạnh nhìn thấy đã ngây người.

Chân Minh cầm lấy tờ giấy nhẹ nhàng mở ra, trên gương mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

“Đây cũng là khúc Vắn Thiên hoàn tình mà ta vừa thổi, lúc trước không dạy cho con là vì bài phổ này ta cũng biết không được đầy đủ, tương truyền Liễu Hoàn Tinh viết nên khúc này sau khi Vắn Tinh sáo được hoàn thành, lúc nàng và Phạm Vắn Thiên qua đời Trương Thiên Công chỉ lấy được cây sáo, còn bài phổ lại rơi vào tay của nữ y tiên y thuật cao minh Từ Quy Sinh”.

“Hai người xảo thánh và y tiên kia, một người được sáo, một người được khúc, đều cảm thấy không thể song toàn trở thành chuyện trần trở trong lòng, cho tới một năm nọ trước ngày Thanh Minh, hai người không hẹn mà cùng đến Vạn Tuyền Phong tưởng nhớ vị Vắn Thiên hoàn tình đã đi về cõi tiên, trải qua lần gặp mặt tình cờ này mới biết được, thì ra một vật khác đã rơi vào tay đối phương, hai người vốn đã ở tuổi trung niên nguyện suốt đời không cưới không gả, không ngờ lần gặp gỡ bất ngờ này cứ thế mà nảy sinh tình cảm, cũng từ đó cùng nhau quy ẩn Vạn Tuyền Phong, không còn trở lại trần thế nữa”.

Thượng Trụ nghe đến mê mẩn tinh thần, “Thật là khiến người ta cực kỳ hâm mộ”.

“Sau khi xảo thánh và y tiên quy ẩn, trong chốn võ lâm có lưu truyền một truyền thuyết rằng chỉ cần có được Vắn Tinh sáo sẽ gặp được người yêu đích thực của mình, cả cuộc đời có thể trường túc tương phi, bách niên giai lão, từ đó Vắn Tinh sáo trong truyền thuyết trở thành thánh vật trong chốn võ lâm, có biết bao người hữu tình tha thiết mong có được”.

“Làm thế nào sư thái hiểu rõ tích cổ này như vậy?” Yến Nghênh Mi hiếu kỳ hỏi, những chuyện của võ lâm, một người tinh thông kim cổ không có chuyện gì không biết như Trang Phong Tuyền cũng biết về truyền thuyết này, nhưng cũng chưa từng nghe hần nói tường tận được như vậy.

“Dưới chân Vạn Tuyền Phong kia vốn có một tòa ni am, chủ trì của am chính là Thái sư tổ của bản ni, một ngày bà thức dậy thì phát hiện trên bàn có nhiều hơn một cây sáo, một phong thơ và một bản phổ, thì ra xảo thánh và y tiên cũng đã đến thời điểm của bách niên, không muốn cây sáo nay qua tay của họ cứ như thế bị thất truyền, nhưng cũng không muốn kỳ trân này khiến cho người trong võ lâm đổ máu tranh đoạt, cho nên mới để thư lại nói rõ nguyên nhân, phó thác cây sáo này cho Thái sư tổ của bản ni, Thái sư tổ vẫn luôn bảo quản cây sáo này cho đến khi qua đời, chỉ là ngày ấy lúc bà viên tịch Vắn Tinh sáo cũng biến mất một cách ly kỳ, từ đó về sau như trâu đất xuống biển, suốt mấy trăm năm không có tin tức”.

“Lúc trước Sư tổ của bản ni từng nghe Thái sư tổ thổi khúc Vắn Thiên hoàn tình, chỉ là Thái sư tổ không đợi kịp bà từ bên ngoài trở về gặp mặt lần cuối đã viên tịch, mà Vắn Tinh sáo cũng cứ thế biến mất theo, về sau Sư tổ dựa vào trí nhớ mà âm thầm viết ra một đoạn ngắn của khúc phổ, chính là đoạn bản ni vừa mới thổi. Sau khi Thái sư tổ qua đời, Sư tổ vẫn luôn đau lòng tự trách mà rời khỏi Vạn Tuyền Phong, về sau đặt chân đến Thọ Châu, tự lập môn hộ, thu sư phụ của bản ni làm đệ tử, hơn mười năm sau sư phụ vân du đến Khai Phong, lại ở nơi này xây nên Vô Tâm am, những điều này đều là sư phụ lão nhân gia trước khi lâm chung nói cho bản ni biết”.

Thượng Trụ chỉ cảm thấy rung động tận tâm can, trăm ngàn lần không nghĩ tới, Vắn Tinh sáo mang một truyền kỳ to lớn đến vậy lúc này đang nằm trong tay nàng.

Chân Minh lại hỏi, “Cây sáo này các người từ đâu mà có?”

Yến Nghênh Mi cười nhìn Thượng Trụ, “Nghe thấy Sư thái nói chưa? Bách niên giai lão, trường túc tương phi đó”.

Đôi má Thượng Trụ đỏ thắm, không để ý tới nàng ấy, nói với Chân Minh, “Là Bạch công tử từ trong hoang cung mang về”.

Thần sắc nàng lúc này như ẩn hiện bối rối của thiếu nữ làm cho Chân Minh mỉm cười, “Là cái người trẻ tuổi mới rồi tiền tài quyền thế khuynh thành trong truyền thuyết kia có phải không?” Quả đúng như lời đồn hình dáng tuấn tuyệt, khí vũ phi phàm —— mà hình như có gì đó không ổn, Chân Minh nhíu mày, nhìn chăm chú vào mặt Thượng Trụ, bất giác sắc mặt biến hóa, trầm giọng nói, “Đưa tay ra ta xem”.

Thượng Trụ khẽ giật mình, tiếp theo rừ mi mắt xuống, chậm rãi đặt tay lên trên bàn.

Chân Minh đặt ba ngón tay lên cổ tay nàng, tại thôn khẩu bắt mạch.

“Sao vậy? Có phải con có bệnh gì không?” Thấy Chân Minh thu tay lại nhưng không nói lời nào, nàng liền thấp giọng nói, “Khó trách gần đây luôn cảm thấy tức ngực khó thở, chỉ cần làm chút việc, bất quá chỉ một lúc sẽ cảm thấy như không còn sức lực nào phải ngồi xuống nghỉ ngơi”.

Chân Minh nhìn chăm chú vào nàng, sau một lúc lâu, mới điềm nhiên như không có việc gì nói, “Không có gì đáng lo đâu, chỉ là hơi thiếu máu, ta sẽ kê một đơn thuốc cho con điều dưỡng”. Đột nhiên ánh mắt nhạy bén, nghiêng đầu xoay mình quát, “Ai?!” Chén trà trong tay như hào quang bắn thật nhanh, phá cửa sổ mà ra.

Nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, cửa sổ bên ngoài lóe lên một bóng đen, một nha đầu nhanh chóng chạy tới chỗ cạnh cửa, hành lang đã trống không.

Chân Minh nhíu chặt chân mày, không nghĩ tới trong phủ này lại là ngoại hồ tàng long, “Không biết hần ta đến đây từ lúc nào”.

Thượng Trữ và Yến Nghênh Mi giật mình hai mặt nhìn nhau, người đầu tiên nghĩ tới là Trang Phong Tuyền, nhưng hần bởi vì có việc nên đã rời phủ nhiều ngày rồi, nhất thời nghĩ không ra kẻ đó là ai.

Yến Nghênh Mi gọi người đem văn phòng tứ bảo lên, Chân Minh kê một đơn thuốc, bảo tiểu nha đầu và Thượng Trữ đi ra ngoài hiệu thuốc, sắc mặt Chân Minh ngưng trọng, cẩn thận hỏi chuyện của Thượng Trữ và Bạch Thế Phi, Yến Nghênh Mi liền không biết thì thôi, biết chuyện gì đều nói hết, đối với nghi vấn của bà từng cái từng cái đều giải đáp tường tận.

Sau khi Chân Minh nghe xong, trầm ngâm thật lâu, cuối cùng mới nói:

“Kỳ thực bản ni đến đây là vì còn một chuyện, hôm qua khi về đến Biện Lương, chẳng biết sao cảm thấy tâm thần có chút không tập trung, liền ở trên chân núi dâng hương bói một quẻ, quẻ tượng hiện rõ Tây Phương Nhật Thần xung khắc, giao trọng cản trở, lúc ấy còn chưa rõ ràng cho lắm, hôm nay đến phủ này xem xét, mới hiểu rõ nơi quẻ tượng chỉ đến đúng là nơi Trữ nhi ở, bản ni vốn muốn đem theo nàng ấy giữ bên cạnh mình, nhưng hiện thời sức khỏe nàng ấy lại không thể bền ba, chỉ có thể bỏ qua ý định, đành phải phiền Tiểu thư sau khi bản ni đi rồi hãy cẩn thận chiếu cố nàng ấy”.

Yến Nghênh Mi cả kinh, “Vội đạo hạnh của Sư thái, chẳng lẽ cũng không thể phá giải sao?”

Chân Minh lắc đầu, “Quý quý sát thương thân này, hung hiểm vô cùng, e rằng nội trong năm nay nàng ấy tất có đại kiếp nạn”.

Yến Nghênh Mi lo lắng nói, “Nếu đã như thế năm nay ta sẽ không đi, chỉ ở lại đây cùng nàng ấy”. Vừa vặn chuyện nàng có ý định rời đi cũng còn đối gạt nàng ấy chưa từng đề cập tới.

“Thế thì cũng không cần, vạn vật đều thuận theo ý trời mà đi, đúng thời cơ mà sinh, phúc họa có phần, đơn giản tạo họa, A Di Đà Phật”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Người thời nay gì quái đản

Lúc Yến Nghênh Mi an bài xong, Chân Minh ở lại Bạch phủ thảo luận về thiên máy ngày, mỗi khi rảnh rỗi Thượng Trữ sẽ cùng bà đi các nơi trong phủ xem xét đình đài lầu các, hoặc học thổi khúc mới, hoặc dạo chơi công viên nói chuyện phiếm, thấy bà lại không nhắc tới chuyện dẫn theo mình đi, nàng cũng lặng tiếng không nói.

Ngày hôm đó sau giờ Ngọ, hai người đi về phía Lâm Uyển, ngang qua Đệ Nhất Lâu Thượng Trữ nhẹ giọng giới thiệu, “Đây là chỗ ở của Bạch công tử”.

Nghe vậy, ánh mắt Chân Minh lướt nhìn khắp đình viện, lại dừng bước chân xem xét, thần sắc giống như cực kỳ bất ngờ, xoay người liền đi về phía cổng vòm, muốn vào trong xem cho rõ ràng.

Không ngờ tới bà sẽ nảy ra ý định này, Thượng Trữ ngăn cản không kịp, vội vàng đuổi theo, “Sư phụ ——”

Lúc đến chỗ mái hiên Chân Minh đã bị hộ viện ngăn lại, “Vị Sư thái này xin dừng bước, Đệ Nhất Lâu không cho phụ nữ đi vào ——”

“Lui xuống hết đi, không được vô lễ với Sư thái”. Giọng nói ầm ập mang theo ý cười vang lên, Bạch Thế Phi xuất hiện tại hành lang, đôi mắt hoàn toàn nhìn vào Thượng Trữ đang bước nhanh tới, sâu trong đáy mắt bởi vì đã lâu không nhìn thấy nàng mà nổi sóng, giống như ruột mềm lặng lẽ di chuyển, lại như tương tư trong chốn hồng trần trải qua ngàn năm.

Người trước mắt vẫn như cũ mặc áo gấm trắng hơn tuyết, áo trắng phong lưu, dáng hình tuấn tú cao ngất như cây cao, đỉnh đầu dùng một cây trâm khảm ngọc búi thành một búi tóc đen, mảnh vải buộc tóc thoải mái một sợi roi xuống lưng, một sợi dài roi xuống trước ngực, vài lụa thêu hoa tinh xảo màu bạc được gió thổi nhẹ như một món trang sức lấp lánh, thất lung khảm ngọc thêu hoa văn hình mây quần quanh eo, vạt áo dưới gối bay nhẹ lên một góc,

dưới đáy vạt áo khoan thai lộ ra đôi giày gấm màu trắng, đẹp đẽ quý giá ưu nhã nói không nên lời.

Thượng trụ có chút thất thần, trong ngăn ngùi lập tức xoay mặt nhìn qua nơi khác.

Bạch Thế Phi chấp tay chào Chân Minh, cười nói, “Bọn nô tài không hiểu chuyện, kính xin Sur thái đừng trách, chỉ vì trong lầu này có bày một trận pháp phá thập tử, có chút cấm kị, cho nên không cho phép phái nữ ra vào, có điều theo kẻ hèn thấy, Sur thái là người trong Phật môn, Bồ Đề thụ hạ Tứ Đại Giai Không, làm sao có nam nữ khác biệt? Mời Sur thái vào trong một chuyến”. Quay đầu lại phân phó Bạch Kính, “Ngươi đưa Sur thái đi dạo khắp nơi cho thật tốt nhé”.

Bạch Kính vội vàng thưa vâng, theo lời mời Chân Minh liền không khách sáo mà đi vào trong, Bạch Kính theo ở sau lưng, trước khi đi còn hướng đến mấy môn thần đang canh giữ ở cửa viện âm thầm nháy mắt ra dấu.

Mấy tên hộ viện vốn là sừng sờ, sau đó lại để ý thấy ánh mắt chủ tử thủy chung chỉ dừng lại trên người một người, rốt cục hiểu ra, vội vàng kiểm soát mà rời đi.

Rất nhanh bên cạnh cửa Thủy Hoa chỉ còn lại hai bóng người đứng cách nhau một bước chân.

Thượng Trụ ở lại không được, mà đi cũng không xong, liền cứ như vậy lạnh lùng cúi đầu xuống hồ hững hờ đối thoại với Thế Phi, nhưng vẫn cảm giác được đôi mắt âm áp của hắn vẫn thủy chung không dời đi.

“Tiểu Trụ.” Hắn khẽ gọi.

Nàng không lên tiếng, chỉ đứng bất động ở nơi đó, qua một hồi lâu, mới liếc mắt nhìn hắn một cái.

Khó có được cơ hội gặp mặt người ấy, giọng hắn ôn nhu như nước, “Đừng giận nữa được không?”

Lúc này nàng đã có phản ứng lại, cũng chỉ là xoay mình qua một chút, đối với lời nói của hắn vẫn như cũ có tai như điếc.

Chăm chú nhìn một bên mặt của nàng, hắn không tiếng động khẽ cười, có tình tất hảo, đối với tính tình tức giận này nọ của nàng, trong lòng hắn thực sự sợ hãi chính là một ngày nào đó nàng vô duyên vô cớ không tức giận hắn nữa, đôi mắt dừng lại ở cây sáo ngọc sau thắt lưng của nàng, bất giác nhớ tới thật lâu trước kia, sáng sớm ngày đó lần đầu tiên hắn và nàng nói chuyện với nhau, từng ác ý lấy mất cành hoa của nàng.

Khi đó tặng nàng cây sáo là để có cơ đoạt lấy hoa tình.

Bên môi vui vẻ vì nhớ lại chuyện tốt đẹp mà rung động, trong giọng nói cực kỳ ôn nhu càng mang theo ngọt ngào: “Còn nhớ không nàng từng hỏi ta, làm thế nào biết nàng có thể thôi sao?”

Nàng cúi thấp xuống, cái cằm giật giật, giống như muốn nâng đầu lên nhưng cuối cùng vẫn không có.

“Bởi vì vào đêm đầu tiên nàng đến nhà ta, lúc chạy đến nhà thủy tạ thổi một khúc, ta đang ngồi ở bên hồ”. Dừng một chút, vẫn không được nàng đáp lại, hắn cũng không vội, thì thào nhỏ nhẹ như trước, “Nàng tin không? Hàng đêm ta đều ở trong phủ đình chờ nàng, chỉ là một đêm lại một đêm, nàng vẫn luôn không tới, luôn chỉ có một mình ta, ta rất cô đơn tịch mịch”.

Hàng mi của nàng run rẩy nhẹ, giữa chân mày có chút mê ly sâu bi, giống như cũng bị hắn khơi gợi mà nhớ lại trái tim chưa xốt, lại phảng phất có chút khẩn trương, nàng chưa bao giờ thấy hắn thổ lộ hết tâm sự như vậy, bất an mà xoay người qua một chỗ khác, không muốn bị hắn nhìn thấy mình không biết phải làm thế nào cho phải.

“Tiểu Trụ.” Hắn lần nữa tràn ngập nhu tình mà nhẹ nhàng gọi.

Một hồi lâu, nàng mới không tình nguyện nhẹ giọng đáp: “Ừm?”

“Lại thổi một khúc cho ta nghe thật kỹ nhé?” Hắn mềm giọng năn nỉ.

Nàng khẽ cắn môi dưới, bởi vì thủy chung không chịu quay đầu lại, cho nên cũng không phát hiện ra chất chứa trong đôi mắt hắn cùng với ngữ điệu ôn nhu lại có lóe lên vẻ u ám không cân xứng, bản thân vùng vẫy thật lâu, nhưng đúng là vẫn không thể ngoan tâm từ chối thỉnh cầu diễm đam đáng yêu của hắn, nàng miễn cưỡng mở miệng, “Ngài muốn nghe cái gì?”

Đáy mắt vui vẻ lại giấu không được đôi môi đẹp theo đuôi chân mày nhảy lên một cái, giọng mềm yếu mất hồn, “Nàng yêu thích ta”.

“Làm gì có khúc này ——” khẽ giật mình thốt ra xong lại lập tức kịp thời phản ứng, giận dữ trở lại, nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen của hắn như muốn phun ra lửa.

Biết rõ nếu không thu liễm nhảy mắt tiếp theo có thể nàng sẽ xông lên giết người, nhưng đáng tươi cười trên mặt hắn vẫn ức chế không được mà hoàn toàn trào ra, đáy lòng vui vẻ vô bờ, muốn thu lại cũng thu không được, trước khi nàng bộc phát, hắn hướng đến nàng ôn nhu nói nhỏ, “Tiểu Trụ, ta thật sự yêu nàng chết mất”.

Một lời như lửa mạnh khiến nàng nghẹn lại tại chỗ, lên không được, xuống không được, đến mức nàng gần như hít thở không thông.

“Truyện ——” phía sau hai người truyền đến một tiếng gọi, Chân Minh từ trong phòng đi ra, ngưng mảy như suy tư điều gì đó, trên gương mặt ẩn hiện sắc thái vui vẻ ngoài ý muốn, lại còn có chút không chịu đựng nổi mà sinh ra hoang mang, do đó không để ý đến nữ tử nhỏ lúc này đang đứng giữa sông ngầm lưu chuyển, lúc đến gần Bạch Thế Phi thì chấp tay trước ngực cáo từ, nói với Thượng Truyện, “Đi thôi”.

Thượng Truyện nỗ lực khôi phục trấn tĩnh, không dám liếc mắt nhìn Thế Phi nữa, chỉ là đi thật gần bên cạnh Chân Minh.

Sau lưng lại truyền đến tiếng cười kèm theo ho nhẹ của Bạch Thế Phi, dường như vẫn còn chưa thỏa mãn, cấp bách muốn gọi nàng quay đầu lại nhìn mình.

Thượng Truyện buồn phiền mà siết chặt dải lụa bên hông, giờ phút này chỉ hận không thể một ngón tay xoắn chết cái tên Bạch Thế Phi kia, giống như kẻ trộm đã đạt thành kết quả mà cười đến vô cùng ác liệt.

Chân Minh ở bên cạnh vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, tự nhủ, “???Trận này nhìn qua chẳng những giục tài vượng thế, xu cát tị hung, khó được đường như còn có bảo hộ con cháu??? Không biết vị cao nhân nào đã bày nên trận này”.

Thượng Truyện nghe mà mờ mịt: “Sư phụ nói gì vậy?”

Chân Minh lấy lại bình tĩnh, yêu thương mà nhìn nhìn nàng, mấy ngày liên tiếp thần sắc lo lắng dường như đã phai nhạt đi chút ít, “Không có gì, vì sư chỉ đang nghĩ, mọi chuyện trong thế gian đúng là do nhân duyên, phải trải qua thiên kiếp, nghiệp quả luân hồi, chính là cái gọi là nhân giả, thị hà quả báo*”.

((*người gieo nhân ắt sẽ gặp quả))

Họa do nhân của hần, giàu cũng có nguyên cớ của hần, theo đó mà nghĩ, dường như Bạch công tử là vì tiểu nha đầu này mới mời người bày xuống trận pháp, đây vốn là hành động vô tâm, nói không chừng nhờ Bạch gia hần mà mang đến phúc đức bất ngờ??? Chỉ mong được như thế thật.

Thấy Thượng Truyện cái hiểu cái không, Chân Minh hòa ái mỉm cười, “Con hãy nhớ, sau này cây sáo kia đừng để rời khỏi người mình”. Hạ ánh mắt xuống giấu đi vẻ đau buồn âm thầm còn chưa tán đi hết, bà không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Uyên lộ tương kỳ

Không quá vài ngày, Chân Minh rút cuộc trong lưu luyện không nổi mà từ biệt Thượng Truyện.

Sau khi bà đi khỏi, Yến Nghênh Mi lại như bị phù phép, bắt đầu ăn chay, sớm tối đều đến Phật đường tụng kinh, kể từ đó, Thượng Truyện đều cả ngày ở trong Sơ Nguyệt Đình, hơn nữa Yến Nghênh Mi cũng lấy lý do sức khỏe nàng không tốt còn đang uống thuốc, nên vẫn như cũ cấm nàng buổi tối không được đến hồ thổi sáo.

Nhưng ma khúc Vãn Thiên hoàn tình đem lại hứng thú rất lớn cho Thượng Truyện, sáng sớm hôm đó, thừa dịp Yến Nghênh Mi và mọi người trong viện còn chưa thức dậy, nàng lên cầm theo sáo, tự mình đến Lâm Uyên không người để luyện tập.

Tại trạch viện bên kia Bạch phủ, trong thư phòng kế bên đại sảnh, người hầu vẫn như thường lệ sau khi quét dọn xong thì đến phòng của các quân sự chuẩn bị thật tốt sổ sách, giấy tờ kho và sổ thu chi xếp đặt ổn thỏa ở trên bàn, chỉ chờ Bạch Thế Phi dùng xong bữa sáng sẽ tới phê duyệt, thu xếp thỏa đáng các thứ đông tây bộn bề lục tục rời đi, chỉ để lại một nô bộc chuẩn bị trà bánh và văn tự.

Đúng lúc này, Hạ Nhân Phinh trùng hợp đi ngang qua cửa thư phòng, bất ngờ nhìn nhìn vào bên trong, phảng phất như sáng sớm không biết đi đâu bởi vậy mới dạo chơi mà đi đến phòng này.

Lúc trước đã có vài lần, nàng đến vào lúc Bạch Thế Phi kết thúc việc nghị sự cùng các quân sự, giúp hần châm trà mài mực, cùng phê duyệt sổ sách với hần, cho nên nô bộc trong thư phòng cũng tập mãi thành thói quen, chỉ thỉnh an với nàng rồi lục tục làm việc tiếp, để một mình nàng dạo chơi trong phòng.

Hạ Nhân Phinh đi dọc theo tường ngắm nhìn các bức tranh chữ, một đường đi đến chỗ phía sau bàn thư án, nhàm chán nhìn xuống, tiện tay mở sổ sách trên bàn ra xem, tờ có tờ không lật lật, cho đến khi nô bộc ở một bên chuyên tâm mài mực buông thời mực trong tay ra, ngóng nhìn phía ngoài cửa nghĩ là sắp đến giờ rồi, Bạch Thế Phi cùng các quân sự cũng sắp đến.

Hạ Nhân Phinh khép lại sổ sách, rời khỏi bàn thư án, cũng không vội vã rời đi, lại đi dạo sang những chỗ khác trong phòng một lát, rồi sau đó ngồi chỗ ghé ở hướng đông thoải mái thưởng thức trà.

Một lát sau ngoài cửa vang lên tiếng bước chân mềm nhẹ, sai bước vào phòng Bạch Thế Phi ngạc nhiên khi thấy người đang ngồi bên trong, hơi quái lạ

cười nói, “Nhị phu nhân sao sớm vậy?”

Hạ Nhân Phinh sững mắt lưu động, “Đã rất lâu rồi Công tử không đến Hoán Châu Các”. Hơi xấu hổ, cúi đầu nói, “Nhân Phinh không khỏi có chút tưởng nhớ”.

Ngón tay Bạch Thế Phi đặt lên quyền sở trên bàn, bất đắc dĩ cười nói, “Gần đây hơi có nhiều việc, thật sự không cách nào tách mình ra”. Thần sắc tự nhiên mà nói vòng vo vài câu rồi sau đó liền ngoảnh mặt làm ngơ.

Hạ Nhân Phinh do dự một chút, giống như ngưng ngừng: “Không lâu nữa là đến sinh nhật của ta rồi”

Bạch Thế Phi nhìn lên: “Vậy sao? Không biết Nhị phu nhân muốn có quà gì? Chỉ cần phân phó Thiệu Ân đi làm là được”.

Đầu chân mày Hạ Nhân Phinh vẽ ra chút u oán: “Nhân Phinh cái gì cũng không muốn, chỉ mong được Công tử nhìn chút thời gian ở cạnh mình một tối, cùng nâng cốc đánh cờ với Nhân Phinh, đối với Nhân Phinh mà nói là món quà tốt nhất thế gian rồi”.

Bạch Thế Phi cười cười: “Đó chỉ là việc nhỏ, khó gì đâu”.

Gương mặt Hạ Nhân Phinh lộ vẻ vui mừng, thoáng nhìn thấy xa xa các quân sự đã lục tục kéo về phía thư phòng, liền thúc thời nói: “Vậy một lời đã định, ta không quấy rầy Công tử bận việc nữa”.

“Nhị phu nhân đi thông thả”. Bạch Thế Phi mỉm cười tiễn nàng ra cửa, lại quay trở về bên bàn thư án, ngồi xuống, cũng không ngẩng đầu lên, “Thế nào?”

Nô bộc khom người đáp: “Hôm nay nhìn ba quyển, một quyển ghi chép của phòng chi, một quyển ghi chép tiền bạc, một quyển của nhà kho, quyển nhà kho thì chỉ xem ở trang 56”.

Bạch Thế Phi gật gù đầu, cầm lấy bút son, mở quyển sổ đầu tiên ra.

Ánh sáng mặt trời mới lên, sương sớm dần tan, Thượng Trụ từ trong Lâm Uyển bước ra.

Lúc nhanh bước đi trên con đường đá rộng rãi ngang qua Hoán Châu Các, bất ngờ nhìn thấy phía trước có hai bóng người đang đi tới, nàng cúi thấp đầu, lặng lẽ cắt cây sáo vào trong thắt lưng, đợi hai người kia đến gần, mới buông hai tay xuống chào thỉnh an: “Chào Nhị phu nhân”.

Hạ Nhân Phinh đang vội đi lòng dạ không yên, nghe tiếng thì lạnh nhạt liếc nàng một cái, lướt qua người nàng mà đi.

Ngược lại sắc mặt Chiêu Đề có chút quái dị, lúc đi qua rồi còn quay đầu lại nhìn nhìn Thượng Trụ vài lần.

Mãi đến khi hai chủ tớ kia đi vào trong viện rồi, Thượng Trụ mới nhẹ thở ra một hơi, nắm chặt sáo ngọc trong tay, vội vàng trở về Sơ Nguyệt Đình.

Cũng không biết có phải gặp vận xui rủi gì, tránh được một lần, lại không tránh được lần hai, vừa mới rồi bị chậm bước lại, nàng còn chưa đi được thêm mấy bước đã đụng phải Trương Lục Dạng từ Âm Lục Cư đi ra, Mạc ngón theo sau lưng nàng ấy, hai người giống như đang chuẩn bị đến phòng ăn dùng bữa sáng.

Muốn cắt cây sáo cũng đã không kịp, Thượng Trụ đành cầm trong tay, vẫn theo quy cũ thỉnh an.

Cúi thấp đầu xuống nhưng vẫn không nghe thấy đối phương đáp lại, không biết có phải không muốn để ý tới nàng hay không, đành tự mình thối lui.

Không ngờ Trương Lục Dạng lập tức kêu lên: “Ngươi đứng lại đó cho ta!”

Nàng khẽ giật mình, dừng bước.

Trương Lục Dạng ba bước cũng thành hai đi đến trước người nàng, vây quanh người nàng vòng tới vòng lui, khinh miệt bĩu môi: “Dáng vẻ trông cũng được, đối với một nha đầu như ngươi cũng có thể coi là có tư sắc thượng đẳng rồi, bất quá còn chưa đẹp đến mức xứng với Thế Phi ca ca của ta”.

Trương Lục Dạng kiêu ngạo thu lại ánh mắt, không rõ nàng ta vì sao có địch ý với mình, Thượng Trụ trầm mặc không nói.

Cây sáo ngọc trong tay nàng phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt khiêu khích sự chú ý của Trương Lục Dạng, mắt tròn xoay chuyển, ý nghĩ nổi lên, cánh tay đột nhiên vươn tới.

Thượng Trụ nhất thời khó hiểu, cây sáo lập tức bị nàng ta đột nhiên cướp đi.

“Thế Phi ca ca đã nói tất cả với ta rồi, sau này huynh ấy sẽ không đến Lâm Uyển nghe ngươi thổi sáo nữa đâu, ngươi bỏ cái ý nghĩ đó đi!” Trương Lục Dạng vừa nói vừa vuốt vuốt cây sáo, càng xem càng thấy không giống vật tầm thường, trong đầu lóe lên ý nghĩ, “Cái này có phải của Thế Phi ca ca tặng cho ngươi hay không?”

Thượng Trụ có chút nhú mày, vẫn như cũ không nói một lời.

Nhìn dáng vẻ đơn giản bình thường của nàng, Trương Lục Dạng hừ một tiếng, nhếch cằm lên nói: “Nha đầu như ngươi thế nhưng lại hại Thế Phi ca ca đau lòng, huynh ấy đã chính miệng nói với ta sau này sẽ không thích ngươi nữa! Ngươi đừng cho là ta lừa ngươi, lời này có thể chắc chắn 100% do bản

thần huynh ấy nói, dù sao thì từ nay người cũng đừng mong nghĩ đến chuyện lời kéo tạo quan hệ với Thế Phi ca ca! Cây sáo này nhìn qua là biết giá trị xa xỉ rồi, ta sẽ thay huynh ấy lấy trở về!”.

Đôi mi dài rũ xuống rồi lại ngược nhìn lên, đồng tử tinh xảo hiện lên nét trong sáng nhưng lạnh lùng, Trương Lục Dạng nhìn thấy mà kinh ngạc trong lòng, đồ vật bị cướp đi nhưng trông qua ánh mắt lại thấy như có chút khiêm tốn, còn mang chút nét bao dung với đứa nhỏ ba tuổi như đang mĩa mai nàng.

Ánh mắt kia nhanh chóng giương lên, Trương Lục Dạng còn chưa kịp nhìn rõ nàng đã lại cúi đầu xuống.

Cũng không tranh luận với Trương Lục dạng, chỉ nhẹ giọng chậm rãi nói: “Cây sáo ngọc này Thượng Trụ dùng quả thực quá mức quý giá, giờ Tam phu nhân trả lại cho Công tử cũng tốt, lúc này cũng trễ rồi, Tiểu thư có lẽ đã thức dậy, Thượng Trụ còn phải mau chóng trở về hầu hạ, cáo từ trước”. Không đợi Trương Lục Dạng mở miệng, đã tự xoay người đi.

“Nè! Người —— “

Thượng Trụ không dừng lại, đối với tiếng kêu tức giận truyền đến từ sau lưng chỉ xem như không nghe thấy.

Trương Lục Dạng tức giận tới mức dậm chân: “Nha đầu chết tiệt kia! Dám cư xử bất kính với ta như thế! Hừ, còn nhiều thời gian, một ngày nào đó sẽ khiến người rơi vào trong tay ta!” Xoay tay lại ném sáo ngọc cho Mạc Ngôn, “Giữ lấy cho ta!”

Mạc Ngôn tay chân luống cuống mà chụp lấy cây sáo: “Có phải bây giờ sẽ đưa qua cho Công tử hay không?”

Trương Lục Dạng vỗ ngực rên rỉ, tỏ vẻ như trẻ con không có thuốc chữa, thấp giọng quát Mạc Ngôn: “Đưa cho Thế Phi ca ca?! Có phải người muốn chết không? Nếu huynh ấy biết ta khi dễ nha đầu kia, còn không biết huynh ấy sẽ đối xử với ta thế nào nữa đó! Người mau đem nó về phòng cất đi, đừng đứng lì ở đây rêu rao cho người ta thấy thì nguy!”

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Lương tâm không tàng

Tháng sáu, từng đám mây dày kéo tới muốn mưa mà lại không mưa, âm đạm phản chiếu trên mặt hồ Thu Thủy bát ngát, khiến lòng người cực kỳ buồn bực, mỗi ngày màn đêm buông xuống, ánh nắng cuối cùng màu đỏ tía dần tàn bên cạnh núi già, gió đêm thổi vào như treu chọc mặt hồ nổi lên từng làn sóng nhàn nhạt đặc biệt thú vị.

Trên bàn đá vốn là mùi rượu thơm ngon, kể từ sau đêm nọ liền thay đổi thành trà nóng.

Người không được như ý, trong lòng sinh phiền muộn.

“Trang đại huynh”. Trong phủ đình lại một đêm nữa không đợi được người Bạch Thế Phi thở thật dài, “Đệ xin nhờ huynh nói một chút với nương tử tương lai của huynh, để cho đệ được gặp nương tử tương lai của đệ một chút đi, nếu cứ tiếp tục như vậy đệ cần phải trở mặt rồi, đến lúc đó đừng trách đệ đem các người toàn bộ đuổi đi”.

Chỉ để lại một mình Thượng Trụ cho mình ngày ngày nhìn no bụng ngấm cho đủ.

Trang Phong Tuyền bất đắc dĩ, “Ta đã nói rồi, nhưng một khi cố chấp của nàng nổi lên ngay cả ta cũng không bán cho một ít nhân nhượng, nói bây giờ không cho đệ hối hận đến chết thì không buông”. Ánh mắt bỗng nhiên liếc nhìn ra phía sau, không lên tiếng nữa, chỉ là bên môi nở nụ cười vui vẻ.

Bạch Thế Phi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, giọng buồn bã nói, “Trời xanh ở trên, van xin ông cử thiên lôi xuống, cho nữ tử kia một búa đỡ”.

“Thế Phi ca ca muốn chém ai?” Trương Lục Dạng từ trong đường nhỏ xông tới.

Bạch Thế Phi giống như lần tránh mà nhảy dựng lên, buồn khổ kêu to, “Sao muội lại đến nữa rồi!”

Hắn phản ứng lẩn tránh như nhìn thấy quỷ khiến Trương Lục Dạng hết sức phiền muộn, ngang ngược mà nói, “Nha đầu kia có thể tới, sao muội lại không thể tới?”

Trang Phong Tuyền buồn cười mà đứng ngoài quan sát trò hay, một màn này đã được trình diễn liên tiếp mấy đêm rồi.

Bạch Thế Phi hướng đến Trương Lục dạng lạy dài, “Tiểu muội à, ta van xin muội, sau này ngàn vạn lần đừng đến đây nữa, nhất là buổi tối, nếu không Thế Phi ca ca của muội quả thật là cười không được Từ phu nhân rồi”.

Bạch Thế Phi đưa ánh mắt liếc qua Trang Phong Tuyền, dừng đề nàng đi theo đấy, tiếp theo vội vã mà rời đi lại bỏ xuống một câu ngoan độc, “Ai không đồng ý ta sẽ bỏ người đó! Nếu muội phá hư chuyện tốt của ta, người đầu tiên ta hừ sẽ là muội!”

“Thế Phi ca ca!” Trương Lục Dạng không cam lòng kêu la, mà bóng người kia cũng đã nhanh chóng đi xa rồi.

Ra khỏi Lâm Uyển, trở lại Đệ Nhất Lâu.

Hắn đứng trước cổng vòm do dự một lát, đúng là vẫn không chống cự lại được tình ý trong tận đáy lòng.

Phát tay áo, khẽ thở dài, xoay người đi về phía Sơ Nguyệt Đình.

Thôi đi, Bạch Thế Phi hẳn hôm nay cúi đầu nhận tội, hẳn quả thực không có nàng thì thực sự không xong, lão tổ tông của hắn, dù trời có đánh xuống hắn cũng chấp nhận, nha đầu chết tiết kia nhất định là người do trời cao phái tới thu thập hắn đây mà, mới có thể giầy vò hắn đến mức không chịu được thế này.

“Công tử”. Trông thấy hắn đến, Văn Tinh đang làm việc trong sảnh đường kinh ngạc mà vui mừng, nhìn nhìn hướng gian phòng của Thượng Trụ, “Trụ từ đã ngủ rồi”.

“Sớm như vậy?” Hắn nhíu mày, sức khỏe nàng còn chưa tốt lên sao? Ni cô kia kê thuốc điều dưỡng kiểu gì vậy.

Từ phòng bên cạnh truyền đến tiếng Yên Nghênh Mi mĩa mai đã thương người: “Bạch công tử hôm nay rảnh rồi quá nhỉ? Thật khó cho huynh rồi, còn nhớ được Thượng Trụ của chúng ta ở viện này”.

Bạch Thế Phi xấu hổ vụn phàn, chỉ có thể chấp nhận, nhẹ tay đẩy cửa phòng Thượng Trụ ra.

Nàng vẫn áo quần chỉnh tề nằm nghiêng trên giường, đèn cây trong phòng không tắt, đại khái là đã nghe được đối thoại của bọn họ ở bên ngoài, cho nên lúc nhìn thấy hắn gương mặt cũng không có kinh ngạc, đôi con ngươi yên tĩnh có chút lóe lên ánh âm u, giống như xa lạ giống như quen biết đã lâu, lại giống như cô độc không nơi nương tựa, còn có một chút hồ nghi cùng hoài nghi, giống như một người đơn độc bị vứt bỏ đã lâu ngồi xổm trong xó ngay cả một con mèo nhỏ cũng khiến bị dọa sợ đến chấn kinh.

Trong lòng hắn hơi có vị chất.

Hai người ai cũng không mở miệng.

Qua một lúc lâu, hắn mới chậm rãi đi vào phòng, ngồi xuống giường cạnh bên nàng, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng lướt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nói khẽ, “Nàng có chỗ nào không khỏe sao?”

Nàng rũ tầm mắt xuống, quay đầu tránh khỏi tay hắn, trở mình đưa lưng về phía hắn.

Bạch Thế Phi cười khổ, nghĩ thầm ít nhất nàng không bảo hắn cắt ngay, có phải không?

Khom người bế nàng lên, hướng đến gian phòng bản thân đã chuẩn bị lúc đầu, bên kia thoải mái dễ chịu hơn nhiều lắm, song khi ra khỏi cửa phòng, lại bất giác dừng bước chân, nhất định phải là đêm nay thôi, sáng sớm ngày mai mấy nha đầu trong Sơ Nguyệt Đình người đến người đi, chung quy sẽ rất không thuận tiện.

Xoay người đi ra ngoài, nói với Bạch Kính đang canh giữ ngoài cửa: “Vào phòng ta lấy tấm chăn mỏng ra đây”. Cúi người nhìn xuống gương mặt nhỏ nhắn trong ngực ngay cả giày dũa cũng không vực dậy nổi tinh thần mệt mỏi, lại một lần nữa nổi lên đau lòng, không rõ vì sao phòng bếp mỗi ngày đều đưa sấm nhưng tỏ yên đến Sơ Nguyệt Đình, mà sắc mặt nàng vẫn cứ kém như vậy.

Dùng chăn mỏng che tốt thiên hạ trong ngực, Bạch Thế Phi ôm lấy nàng đạp nguyệt quay về Đệ Nhất Lâu.

Bạch Kính đi theo phía sau hắn, thỉnh thoảng nhìn quanh bốn phía xem có ai trông thấy hay không.

Con người vào đêm dễ dàng trở nên mềm yếu, hơn nữa nàng lúc này càng là cực kỳ mệt mỏi, Thượng Trụ sớm đã không còn chút sức lực nào để kháng cự, cuộn mình ở trong lòng ngực của hắn cảm giác thật ôn hòa yên ổn, đã không còn muốn hao tâm tổn sức suy nghĩ xem bản thân sẽ bị đưa đi đâu, trong mơ mơ màng màng nhanh chóng khép mắt lại.

Cũng không biết qua bao lâu, trong giấc ngủ không sâu bị chút lắc lư làm bừng tỉnh dậy.

Bạch Thế Phi nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, thấy nàng từ từ tỉnh dậy, ánh mắt hắn áy náy mang theo một chút sùng ái, cúi đầu xuống thân thiết mà hôn nàng, lại bị nàng hơi nghiêng mặt tránh khỏi.

Ý cười bên môi ngưng lại đành chịu không biết phải làm thế nào khẽ cười, hắn động thủ cởi áo ngoài cho nàng, sau đó cũng cởi đi áo ngoài của chính mình, nằm xuống nhẹ nhàng vén chăn lên, đem thân thể mềm mại nhỏ nhắn kéo vào lòng, ở bên tai nàng yêu thương nói: “Sáng mai ta có hẹn gặp Phiêu Nhiễm ở Cao Dương lâu, ta sẽ mời hắn đến phủ bắt mạch cho nàng nhé, được không?”

“Không cần đâu.” Khó được nàng lên tiếng, nhưng lại trực tiếp cự tuyệt.

“Khí sắc của nàng quá kém.”

“Đó là vì trông thấy ngài”. Nàng xoay mình đưa lưng về phía hắn.

Hắn dở khóc dở cười, thấy nàng thế nhưng vẫn gối đầu lên cánh tay của mình không dịch chuyển người đi, cười một tiếng, kéo người qua lại một lần nữa từ phía sau ôm lấy nàng.

Nàng đẩy đẩy hắn ra.

“Ta rất nhớ nàng.” Hắn nhẹ nhàng nói.

Nàng không lên tiếng, thật lâu, mới hơi nổi giận mà nói: “Tại sao không đi tìm hai viện kia đi? Đưa ta tới nơi này làm gì?”

“Nàng biết rõ trong lòng ta chỉ chấp nhận một mình nàng ——”

“Ta không biết!” Nàng đánh gãy hắn.

Hắn thở dài: “Mặc kệ ta nói gì nàng đều không tin có phải không?”

Giọng rất nhỏ bi thương khiến nàng một lần nữa trầm mặc, hai người lại lâm vào giếng co.

Hắn đành phải buồn bực nói: “Ngủ đi.”

Giờ phút này quả thực không đành lòng bức nàng, sức khỏe nàng kém như vậy, sẽ khiến nàng buồn bực hại thân, hắn không muốn thế, nhưng lòng bị thiên hạ trong ngực làm cho uất ức không chỗ phát tiết, hơi tức giận dùng lực dưới sự cân nhắc cắn vào vành tai của nàng, có chút hận ý mà kèm theo gặm trên môi: “Ta cắn chết nàng!”

Nàng ‘O’ một tiếng thét lên kinh hãi, sau đó thấp giọng bật cười, cả người co lại thành một khối tránh né khỏi khống chế của hắn, bởi vì động tác này, vốn là cứng ngắc thân thể cũng trở nên mềm mại xuống, giống như kích thích làm cho hắn không nén được bực bội sẽ khiến lòng nàng dễ chịu hơn nhiều, thuận tiện cũng bớt giận chút ít.

Hắn vui mừng không thôi, ngón tay thừa cơ thăm dò vào, càng không dám xác định, ăn nói khép nép mà cầu xin tha thứ: “Nàng quả thực không giận nữa đúng không?”

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau thế này còn buồn bực gì được nữa? Cách lớp áo bất lấy tay hắn, chỉ là vẫn có chút bực mình: “Ai nói ta không giận? Chẳng qua hôm nay ta không rảnh, cứ để đó sau này sẽ buồn bực chẳng?”

“Chỉ cần hôm nay nàng không buồn bực ta thôi”. Rốt cục được mây mờ trắng tỏ, tâm tình bừng bừng lập tức chứng nạo tạt nấy, hắn trêu chọc mà mút bờ vai tuyết trắng của nàng, “Về sau có muốn ta chết ta cũng vì nàng mà làm theo”.

“Dừng việc đó lại đi!” Gian nan mà đẩy khuôn mặt tuần tú thêm thường không thôi ra, nghĩ nghĩ, nàng thấp giọng nghiêm trang nói, “Quan phủ muốn đầy mệnh thu mua bản ghi chép, chuyện này có liên quan đến chàng đúng không?”

“Ừ, mới hồi đầu tháng thôi, cửa hàng vàng bạc của Bạch thị đã đem Kinh Triệu, Đại Danh, Thực Định, Phụng Tường, Hán Trung, Giang Ninh, Giang Lăng thất phủ... hơn phân nửa bản sao chép muối bỏ vào trong túi, tiếp theo ta còn muốn khống chế cả Thanh, Trần, Hứa, Hào, Tương, Đổng... 21 Châu Phủ”.

Nghe vậy nàng hoảng sợ biến sắc, như vậy chẳng lẽ không phải biến tướng mà là muốn nắm giữ triều đình, ngoại trừ tiền thuế nộp cống còn lại đều đem tất cả tài phú vào tay ư? Trờ mình qua, nàng có chút lo lắng mà nhìn hắn: “Chàng làm như vậy, là muốn chống lại triều đình sao?”

Hắn lơ đãng mà cong cong môi.

Triều đình dùng 50 văn tiền xâu thu mua sao chép muối, muốn lấy lại thế quân bình trong thị thành, lại dùng bản sao chép có được bán ra với giá 60 quan tiền, Bạch thị liền định giá 60 quan 20 văn tiền âm thầm thu vào, bởi vậy mặc kệ quan phủ từ ngoài thị thành mua về bao nhiêu, đều có một ít liên quan mật thiết đến chủ quán cửa hàng và quan viên vì thu lợi mà từ đó chuyển ra với số lượng lớn, cuối cùng tất cả vẫn là chảy vào trong tay Bạch thị.

Không uống công hắn bỏ ra ba tháng tí mĩ xếp đặt tính kế, không nói đến mấy quan doanh thu mua sao chép, ngay cả Tả Phụ ở bên người Lưu Ngã cũng bị hắn nhất nhất đá ra, cái gì triều đình Đại Tổng, trong mắt hắn bất quá cũng chỉ là viên đá lớn hơn con kiến một tí, phải cần hao tổn chút khí lực mới có thể bóp chết mà thôi.

Không muốn kinh hãi đến nàng, hắn không nói thêm nữa, môi mấp mép an mà nhẹ nhàng an ủi bên tai nàng: “Nàng chỉ cần để ý dưỡng tốt sức khỏe là được”.

Nhắm mắt thấp giọng thì thầm, đối với chuyện của hắn, nàng dù có lo lắng cũng không thể giúp một tay, con buồn ngủ đánh úp lại, không tự chủ được mà xê dịch thân mình vào trong lòng ngực của hắn.

Vết cười bên môi rung động, mắt thấy nàng chậm rãi ngủ say.

Sau khi chặn dòng chảy của quốc khố, bước tiếp theo, nên bắt tay vào cướp lấy binh quyền rồi.

Cuộc đời này hẳn sẽ không để cho thiên hạ trong ngực phải một lần nữa chịu khổ bị người ta đầu độc, ở trên đỉnh đầu của Bạch Thế Phi hẳn, tuyệt không cho phép bất cứ uy hiếp nào tồn tại, cho dù có cũng chỉ có thể là —— Càn Khôn Huyền Hoàng, lắng nhật thanh thiên.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Xuân ý không nhàn hạ

Tới Hoán Châu Các, ngủ lại Lục Ân Cư, cuối cùng Bạch Thế Phi lại đến Sơ Nguyệt Đình.

Sau khi tin tức được truyền ra lúc sáng sớm, trong Hoán Châu Các những đồ vật có thể ngã đều bị ngã, Chiêu Đề co rúm trốn ở một góc, mắt thấy tình cảnh hỗn độn đầy đất, nằng không dám lên tiếng khuyên giải, cũng không dám tùy tiện dọn dẹp.

Hạ Nhân Phinh quần áo tóc mai tán loạn, sắc mặt đầy phần uất xen lẫn âm tàn.

Phi công quanh co rốt cục đã hiểu được rõ ràng, tất cả chân tướng đều rõ ràng.

Khó trách lúc trước Bạch Thế Phi cứ lần lựa kéo dài hôn sự, khó trách nha đầu kia nhận thua ván cờ cho mình, thái độ luôn luôn khác thường đối đãi với chính mình khách khách sáo sáo mỗi khi đến Hoán Châu Các, khó trách địa vị của nha đầu kia trong phủ này lại cao như vậy hoàn toàn không giống dáng vẻ của một nha đầu, còn tưởng rằng nàng ta ý được Yến Nghênh Mi xem trọng, chưa từng nghĩ đến ——

Thì ra là nàng ta, không ngờ là nàng ta!

Hạ Nhân Phinh chậm rãi chọn một cái ghế ngồi xuống, hận ý trong mắt càng lúc càng sâu.

Chiêu Đề nom nóp lo sợ mà dè dặt tiến đến: “Tiểu —— Tiểu thư... vậy, vậy sau này...”

“Sau này cứ như cũ giả vờ như không biết chuyện gì cả! Nhất là trước mặt mấy tiện nhân bên Sơ Nguyệt Đình, nhớ đừng để lộ đầu mối, bằng không thì đang sống ta sẽ đánh cho ngươi chết!”

Chiêu Đề không hiểu chút nào, bạo gan góp lời: “Chẳng lẽ Tiểu thư cứ thế buông tha cho nàng ta sao?”

“Hiện thời chuyện cấp thiết nhất không phải là tìm nha đầu kia tính sổ, mà là không thể làm hỏng ước hẹn vào ngày sinh nhật của Công tử với ta”. Hạ Nhân Phinh nghiêng răng nghiêng lợi, còn nhiều thời gian, hưởng hộ địch sáng ta tối, nàng không sợ không bắt được cơ hội đùa chết nha đầu kia.

Trong thư phòng Đệ Nhất Lâu.

Ngồi ở trên ghế dài cùng Bạch Thế Phi đánh cờ, Thượng Trụy tự nhiên giật mình một cái, ‘A’ nhẹ một tiếng, Bạch Thế Phi trừng mắt lên, Bạch Kính vội vàng đem qua canh sâm nóng hổi do nô bộc đưa tới, còn đi lấy áo bào phủ thêm cho Thượng Trụy, sau đó lại đóng cửa lui ra ngoài.

Thượng Trụy nhặt quân cờ lên liếc nhìn về phía đối diện: “Nếu để người có lòng biết ta đang ở đây, chàng làm thế nào giải thích chuyện nữ giới không được vào Đệ Nhất Lâu?”

“Bỏn công tử làm việc khi nào còn cần giải thích với ai?”

“Nhưng các vị phu nhân của chàng đối với chàng lại rất cuồng dại”.

“Vậy sao? Mà ta đối với chuyện ép buộc hay tiện tay gì đó toàn bộ không có hứng thú?”

Thượng Trụy nghiêng đầu nhún mày, không có hứng thú còn lần lượt cưới một người rồi một người về? Rũ lông mi đặt quân cờ xuống.

Dường như nhìn ra trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, hắn cười cười, không hề lên tiếng, chỉ đem quân cờ trắng đặt xuống cạnh quân cờ đen của nàng.

Bình tĩnh mà xem xét, hắn đã cưới Yến Nghênh Mi rồi, nhiều hơn một phòng hay ít hơn một phòng đối với nàng mà nói đã không sao cả, gây ra nhiều chuyện chọc người như vậy, ngoại trừ bởi vì hắn không có cách nào giải thích rõ nguyên do với nàng được, còn có... cũng do nàng đối với hắn không đủ tín nhiệm nữa.

Cũng vì vậy, hắn và nàng đã trở nên ba phần hờn dỗi.

Thả quân cò trong tay vào bát, nắm lấy cổ tay của người đối diện đang muốn thu tay lại trên bàn cò, kéo nàng đến trước mặt mình, cho nàng mượn lồng ngực để nàng thoải mái mà dựa vào, lại cầm bát súp lên đặt kề bên môi, nhìn nàng chán nản uống canh, nhu hòa cười khê, hơi có chút hiếu kỳ: “Làm thế nào nàng thông suốt được hả?”

Nàng ngẩng mặt lên, lườm liếc hắn, lại cúi thấp đầu uống canh: “Văn Lộng kể chuyện mấy người ở phòng thu chi làm sổ sách giả khiến kho gạo bị thất thoát, nên bị phạt trưng thu đi, nếu quy định này của phủ là thật, như vậy cái ngày trước tiết Đoan Ngọ hôm đó chàng và Nhị phu nhân ở trong thư phòng, mà trên bàn thì đang mở sổ sách... là chàng cố ý?”

Quản sự phòng quy củ nghiêm khắc như thế, vậy thì những cơ mật trong sổ kia làm sao có thể để lộ trước người khác được?

Hắn cười đến ôn nhu mà thương thức, vật nhỏ này cũng coi như tâm tư tinh tế: “Cho ta thêm ít thời gian nữa, mọi chuyện rất nhanh sẽ kết thúc”.

Tóc mai tựa trên xương quai xanh của hắn, ngược lên nhìn hắn ngơ đầu hắn cũng đang rũ mắt xuống chăm chú nhìn nàng, nàng nhếch khóe môi giọng điệu ẩn chứa chút mỉa mai: “Kể cả ba vị phu nhân của chàng?”

Hắn khê hôn thái dương nàng, thần nhiên chắc chắn: “Kể cả ba vị phu nhân của ta.”

“Triều đại này bỏ vợ là chuyện thiếu đạo đức thâm độc, chàng muốn học trạng nguyên họ Trần kia khiến người đời sau bêu danh ư?”

Hắn giả bộ như hết sức kinh ngạc, nắm lấy cái cầm thanh tú của nàng chơi đùa: “Bổn công tử là loại người này sao? Loại chuyện bỏ vợ trời người khiến trách này ta làm sao biết làm chứ, chuyện này tuyệt đối tuyệt đối không thể được”. Mùi thơm trong ngực làm cho hắn cảm thấy như ăn hoài vẫn không đủ, cúi mắt nhìn xuống, ngạc nhiên nói, “Nàng mặc lên rồi à?” Một thời gian không gặp, sao chỗ dưới lớp áo như đầy đặn lên không ít.

“Chàng đừng có xằng bậy.” Nàng xấu hổ đỏ mặt, hơi có chút buồn bực.

Nàng không nói còn được, miệng vừa mở lời cự tuyệt xong, hắn dứt khoát lại ở bên tai nàng thổi hơi khiêu khích: “Ta xằng bậy chỗ nào hả?” Cao giọng trêu đùa.

Gối lên đầu vai của hắn, trán hơi ngẩng lên, ánh mắt mang nửa buồn bực liếc về phía hắn giống như nước thủy triều dâng cao, lại như hòn sỏi khiêu tình, trong lòng hắn rung động, ngay lúc nàng muốn mở miệng hắn lập tức nhanh chóng ngăn chặn môi của nàng, nàng chỉ nghe được một câu mơ hồ không rõ muốn hỏi chuyện: “Vị mi cô kia là ai?”

Trong lúc đang lờ lợ kéo quần quít tâm hồn như bất tỉnh mê man, không cách nào suy nghĩ, nàng nhè nhẹ lên tiếng trả lời.

“Mẫu thân ta là người Thọ Châu, hồi còn bé từng nghe bà kể về một người chị em song sinh, vừa sinh ra không bao lâu thì đứa bé yếu ớt có thể sẽ chết non, bà ngoại sợ đứa trẻ sống không lâu, nên đem bà ấy đưa vào Phật môn, khẩn cầu Bồ Tát phù hộ cho bà ấy được bình an trưởng thành, mẫu thân nói lúc ta vừa sinh ra bà ấy đã từng đến thăm chúng ta, về sau phụ thân thăng chức vào triều làm quan nhà của ta chuyển đến Khai Phong, dần dần không còn tin tức nữa, trước lúc mẫu thân qua đời dường như đã từng sai người đưa hộ thư của bà đến Thọ Châu, nhưng bà ấy đã ra ngoài Vân Du nhiều năm, cho đến khi qua thêm mấy năm mẫu thân ta không còn trên nhân thế, khi đó ta đã đến Yên phủ rồi”.

Hắn vẫn không nhúc nhích chỉ chuyên tâm lắng nghe, mà nàng nói xong đầu dần dần rũ thấp xuống, bởi vậy cũng không phát hiện gương mặt trên đỉnh đầu chan chứa đầy nhu tình, đôi đồng tử tuấn mỹ tràn ra ngàn vạn thương tiếc, lòng bàn tay phủ lên trán nàng, kéo đầu nàng về lại trong ngực, thờ dài tràn ngập yêu thương, “Giao, sau này còn có ta đối xử tốt với nàng...”

Hai tâm hồn quấn quít bên nhau không giấu được qua cánh cửa khép hờ, chỉ thỉnh thoảng mơ hồ truyền ra một hai tiếng thấp giọng dè dèn.

Bên ngoài gian phòng, sấm sét với những đường chớp thăm đăm đánh xuống, mây dày đặc suốt mấy ngày bốc lên cuộn cuộn giống như muốn bao phủ cả trời đất, phía chân trời nổi lên cuồng phong, từng hạt mưa lớn đập xuống mái hiên nhà, không lâu sau đã mưa như trút nước.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mị Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Phục nghe mái hiên mưa rơi bẽ bộn

Mấy ngày liền mưa to, mái hiên nhà ướt sũng như chưa bao giờ ướt đến vậy, trong Bạch phủ ngoại trừ một vài nô bộc và tỳ nữ thay phiên nhau ra ngoài làm việc còn lại đều bị màn mưa liên tục không dứt vây nhốt lại không thể đi đâu, lúc nhân hạ từng tốp năm tốp ba tụ họp lại ở trong phòng, cùng với tiếng mưa lộp bộp rơi trên lá chuối ngoài cửa sổ hòa nhau tán gẫu.

“Trụ từ, khí sắc của người đã tốt hơn nhiều rồi đó”. Văn Lộng cười đùa nói.

“Nàng ấy có thể không tốt sao? Mỗi ngày ba bữa uống canh bồ, nuôi dưỡng đến mức giống như chỉ ăn ăn ngủ ngủ mà thôi, người không thấy nàng ấy đã

đầy thịt thừa khắp người rồi à”. Văn Tinh mở miệng nói móc, tiếp theo lại phàn nàn, “Các người nói Văn Ngọc thật ra đã đi đâu vậy hả? Hôm nay cũng đâu phải phiên trực của nàng ấy, trời mưa to như vậy mà cả bóng người cũng không thấy đâu, công việc gì mà kỳ vậy”.

Thượng Trụ từ tốn đáp, “Người quản nàng ấy làm gì, đến lúc trở về nàng ấy tự nhiên sẽ hiểu cần phải về thôi”.

Khỏe miệng Văn Lộng giật giật, chần chừ nhìn mắt Thượng Trụ, giống như lời đã ra đến bên miệng, lại không biết có nên nói ra hay là không nói sẽ tốt hơn.

Đáy mắt lóe lên, Thượng Trụ cười cười, “Sao vậy, giờ ta là người ngoài hay Văn Tinh là người ngoài? Người có chuyện gì khó nói hả?”

“Hôm qua lúc ta đến phòng quản sự, trùng hợp gặp Thương quản sự và cháu trai của bà ấy, tuy là tiếng bọn họ nói chuyện rất nhỏ, nhưng lúc đi ngang qua họ ta vẫn nghe được một chút, bọn họ dường như đang cãi nhau, có chút không ai chịu nhường ai”.

Văn Tinh hiểu kỳ nói: “Bọn họ cãi nhau vì cái gì? Vì Trụ từ sao?”

Thượng Trụ nghiêng đầu liếc nàng ấy: “Đừng có chuyện gì cũng đổ lên đầu ta chứ”.

Văn Lộng chần chừ nửa ngày: “Không phải Trụ từ, ta mơ hồ nghe bọn họ nói đến tên Văn Ngọc”.

“Người nói gì?” Văn Tinh giật mình trừng lớn mắt.

“Bọn họ ——” Văn Lộng bỗng nhiên im miệng, sắc mặt xấu hổ vô cùng.

Thượng Trụ phản ứng nhanh nhất, lúc này ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa, chỗ cánh cửa có một góc vấy áo, Văn Ngọc đang đứng ở đằng kia, có thể là lúc vào cửa vừa vịn nghe tiếng Văn Lộng nói chuyện, thoáng cái tiến thối không xong, sắc mặt bởi vì thẹn thùng cực độ mà có hơi trắng bệch.

Văn Tinh nhảy dựng lên, kinh hãi mắng: “Người cái tên chết tiệt này mau nhanh chân vào đây nói rõ ràng cho ta!”

Văn Ngọc không nhúc nhích, chỉ quan sát Thượng Trụ, vẻ ấy này cực điểm còn mang theo chút ít nhát gan.

Thấy nàng ấy cúi đầu, vô cùng bất an mà xoắn vội mười ngón tay, Thượng Trụ cảm thấy có chút buồn cười, mở miệng mời đến: “Người vào đây đi”.

Lúc này nàng mới xê dịch bước vào trong.

Văn Tinh gấp quá, bước lên mạnh mẽ kéo nàng ấy tới: “Thật ra đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta ——” Văn Ngọc khàn giọng, một câu nghẹn ở cổ họng không biết làm sao nói ra thành lời, vành mắt đỏ hồng, cắn môi ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn Thượng Trụ, “Ta thực sự không muốn giấu các người, bản thân ta cũng không nghĩ tới chuyện sẽ —— sẽ ——”

“Sẽ cái gì chứ! Gấp chết người rồi!” Văn Tinh buồn bực gọi.

“Người yên lặng chút đi”. Thượng Trụ liếc nàng ta một cái, lại nhìn sang Văn Ngọc, chậm chậm nói, “Người không phải là đã thích Đình đại ca rồi chứ?”

“Hôm lễ Đoan Ngọ người đi tìm hán muốn từ hôn, ta thấy hán đau lòng đến vậy, chỉ cảm thấy trong lòng hết sức không đành lòng, mới đầu chỉ muốn an ủi hán một chút thôi”. Cũng không biết Văn Ngọc là bị ép buộc đến nỗi rồi, hay là bị lộ chuyện mà hoảng hốt lung tung, lúc thốt lời ra cũng không lựa được lời: “Người sớm đã là người của Công tử rồi, biết rõ không có khả năng ở cạnh hán, nếu không phải người đem hán ra làm tằm khiến, thì cũng đâu đến mức ——”

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mị Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72

Văn Tinh và Văn Lộng đồng loạt ngạc nhiên: “Trụ từ, người và Đình đại ca giải trừ hôn ước rồi hả?”

Khuôn mặt Thượng Trụ hơi tái nhợt, chậm rãi thu hồi tầm mắt trên người Văn Ngọc, gian nan mở miệng: “Người nói rất đúng, chuyện này quả thực là ta có lỗi với Đình đại ca”. Khẩu khí chân thành mà bình tĩnh, những người khác ở bên cạnh lại nhìn không ra cảm xúc của nàng lúc này là gì.

“Ta không phải có ý đó ——” Văn Ngọc gần như muốn khóc lên.

“Vây ý của ngươi là gì?” Văn Lộng ở một bên nhìn không được lên tiếng: “Cho dù Trụy tử có sai thế nào, ngươi cũng đâu phải người có thể nói lời trách móc? Sao ngươi không nghĩ tới, thường ngày nàng ấy đối xử với ngươi thế nào? Hôm nay bởi vì bản thân ngươi yêu thích một người đàn ông liền cứ như vậy mà trách cứ nàng ấy, ngươi có lương tâm không vậy!”

“Ta không có ý này!”

“Được rồi được rồi! Các ngươi đừng cãi nữa!” Văn Tĩnh vung hai tay lên rống một tiếng.

Thượng Trụy nhắm mắt vuốt vuốt huyết Thái Dương, một lát sau mi dài mở ra, lơ đãng mà cười nhẹ: “Ta bị các ngươi làm cho choáng váng luôn”. Nhìn về phía Văn Ngọc, trên mặt ý vui lại càng sâu thêm chút ít, “Ngươi đang lo lắng ta sẽ nghĩ gì sao? Kỳ thật mỗi lần nghĩ lại, ta vẫn luôn cảm thấy thẹn với Đình đại ca, ngươi thích huynh ấy ta cao hứng còn không kịp, sao lại để ý, và lại ta và Đình đại ca mặc dù từng có hôn ước, nhưng giữa hai người lại chưa từng có tình cảm, cho nên ngươi cũng đừng để trong lòng”.

Cúi đầu nghĩ nghĩ: “Nếu Thương quán gia không tán thành hẳn và ngươi ở bên nhau, qua ít ngày nữa chờ sức khỏe ta tốt hơn, ta sẽ giúp ngươi nghĩ cách”. Che miệng ngập nhẹ, vang giọng nói, “Trận mưa này ri rả suốt bắt đầu khiến ta khó chịu rồi, thật khiến người ta mệt mỏi, ta đi nhắm mắt một chút trước, các ngươi trò chuyện đi”.

Văn Ngọc sớm bị nước mắt làm nhòe tầm mắt, đã nói không ra lời.

Văn Tĩnh và Văn Lộng cùng liếc nhau một cái, thần sắc Thượng Trụy biểu hiện không khác gì so với ngày thường, nói chuyện một phen cũng khiến người ta không nhìn ra có vấn đề ở chỗ nào, nhưng trong lòng hai người vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ, cho tới bây giờ không thể tưởng tượng được nàng vẫn có thể trước sau như một nói lời hời hợt mà lại thành ra chu đáo đến vậy, chẳng những khiến người kinh ngạc mà còn cảm thấy lạ lẫm.

Giống như Trụy tử bây giờ đã không còn là Trụy tử mà các nàng quen thuộc trước kia.

Ngày đó trong dò nghe mưa, mái chèo đẩy nước làm sóng gợn vào thuyền, ngày nay dưới mái hiên nghe mưa, bên ngoài trời lại tối tăm u ám.

Trong phòng vắng người thật yên tĩnh, Thượng Trụy gối lên cánh tay nằm nghiêng người trên giường, đôi mắt lặng lẽ rơi trên mặt đất, người vẫn không nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nghe tiếng mưa đập vào màn vải ở phòng bên, ở sảnh ngoài Văn Tĩnh và Văn Ngọc lại thấp giọng nói chuyện, về sau giống như đã tán đi không còn nghe tiếng vang nữa, nàng trở mình nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Trận mưa này sợ là đến khuya cũng không ngừng...

Mặc cho mưa thế nào, dần dần cũng đến bình minh.

Sau đó lại qua thêm mấy ngày nữa, ông trời rốt cục mới chịu ngừng mưa.

Trời sáng rất chậm, không khí không có khói bụi, cây xanh như được gội rửa, gió thổi qua từng nhánh cây mang theo hơi thở tươi mát.

“Tơ lụa đặc biệt cùng với trăm cái đồ trang sức đều đã đưa đến chỗ Nhị phu nhân, đầu bếp chính đang chuẩn bị để người tự mình chọn món ăn, Nhị phu nhân nói muốn cùng Công tử đơn độc uống rượu một canh giờ, ngày sinh nhật chỉ là chuyện nhỏ bức này cũng không muốn lộ ra bên ngoài, cho nên đồ ăn thức uống đều được đưa đến Hoán Châu Các”.

Thiệu Ân ở trong thư phòng bẩm, nô bộc bên cạnh đem đèn từng cái từng cái đốt lên.

Bạch Thế Phi không đếm xỉa tới cười cười: “Ông cứ theo nàng ấy phân phó mà làm cũng được”. Lại quay sang Đặng Đạt Viên nói vòng quanh mấy chuyện, giây lát như nhớ tới cái gì, gọi Thiệu Ân đã đi tới cửa trở lại, dặn dò bổ sung thêm một câu, “Ông đến Sơ Nguyệt Đình nói với Tiểu Trụy một tiếng, tối nay ta sẽ đến thăm nàng”.

Thiệu Ân lên tiếng trả lời rồi lui ra.

Lúc này mới nghiêng đầu nói với Đặng Đạt Viên: “Chỗ Tiết Khuê sao rồi?”

“Gần đây đột nhiên nhảy ra một đám giặc cỏ ở vùng phụ cận Ngọc Môn quan quấy nhiễu dân tình, Tiết đại nhân bẩm báo việc này lên triều đình, trong triều lại trả lời về chi bảo ông ấy án binh bất động, trước tiên nên lặng lẽ theo dõi, đám đại thần lên nghị luận, không ít người hoài nghi giặc cỏ kia là người tộc Đảng Hạng đang ngày càng lớn mạnh giả trang thành, ý muốn thăm dò phản ứng của triều đình ta”.

Bạch Thế Phi gật gật đầu, không nói gì, sau một lát trầm tư lại hỏi: “Còn trong nội cung?”

“Điện Văn Đức đã sửa chữa được bảy tám phần rồi, lò gạch của Vương thị ở vùng ngoại ô thành Nam đã tốn hết mấy vò rượu và đồ nhắm cho Vương Nhị gia, lại còn tốn kém không ít bạc cho hai gã tùy tùng, cuối cùng đã được Đàng Tông Lượng đồng ý giao cho việc sửa chữa, đám người kia đã đem loại gạch xanh tốt nhất bán vào cung”.

Vừa nghe vừa gật gật, đầu ngón tay như có như không gõ nhẹ lên mặt bàn: “Tìm một hạng mục nào đó gọn gàng đưa vào cho điện Văn Đức làm đi, hoặc là lấy có đem mấy điện lân cận cũng đồng loạt đổi mới lại, khiến cho người bên trên thảo tấu chương, thỉnh Hoàng thượng chi mưòi vạn lượng trong quốc khố ra cho Đàng Tông Lượng tiêu xài”.

“Vâng”

“Còn vụ thu mua sao chép muối thế nào?”

“Bọn họ đã thu được phần lớn sao chép thông qua các khe hở mà rơi vào phủ ta hết, sao chép bên quan doanh muốn mua cũng bị các cửa hàng của Bạch thị đóng cổng viện vắng không tiếp, riêng đám quan chức trung gian ở giữa muốn kiếm lợi bỏ túi riêng thì chỉ chừa một phần nhỏ cho họ thôi, sau đó các nơi đều báo cáo lên rằng khoản thu được quá ít, hành động lần này hiệu quả không được tốt, hoặc là nhìn qua đều giá mua vào cao hơn so với tính toán vắn vắn, mấy hôm nay triều đình đã phê duyệt đồng ý cho phép lại lấy thêm mưòi vạn lượng ra chi dùng”.

“Người đem giá sao chép muối trên thị trường đẩy lên thành bảy mưòi quan một bản, sau đó cứ một bản bán ra với giá 60 quan 90 văn, 80 văn, 70 văn lần lượt giảm giá, lượng sao chép muối thu vào từng chút từng chút bán hết cho quan phủ, nhớ kỹ làm cho cẩn thận không để lại dấu vết”.

Đặng Đạt Viên nhận lời: “Từ đó, Bạch thị sẽ thu được lời từ khoản chênh lệch một cách rất khả quan”.

Thần sắc như trắng rằm, Bạch Thế Phi khoan thai tựa vào thành ghế: “Đâu chỉ có vậy, từ mấy năm trước bên quốc khố vẫn luôn muốn hàng hóa thu hoạch trong năm có dư, mà bên Tam Ti thường thường đều lấy việc thu hàng vào làm định mức, mỗi năm nhận tiền thuế tợ lựa của dân chúng từ Châu Phủ các nơi, đa số đều tiến cống vào trong kinh”.

Ánh mắt Đặng Đạt Viên lóe lên: “Như vậy nội trong năm nay hàng hóa nhập kho chắc chắn sẽ giảm mạnh không thể nghi ngờ”.

Bạch Thế Phi bỗng nhắc ngẩng nhìn ngoài cửa sổ, mấy ngày nay mưa không ngừng nghỉ, sắc trời vẫn tối tăm mù mịt, bầu trời đêm đầy mây đen bao phủ, tối như mực không có lấy nửa điểm ánh sáng.

“Năm nay mùa mưa tới sớm, theo tình hình này, không bao lâu trong kinh sẽ nhận được tin báo lũ lụt, người truyền lời của ta đi, nói năm nay mặc kệ nơi nào bị ngập lụt, thương nhân phú hộ chỉ cho phép quyền gạo góp quân áo, tất cả đều không được xuất tiền giúp đỡ nạn thiên tai, cứ để cho các Châu Phủ toàn bộ hưởng đến triều đình xin điều động ngân lượng cứu trợ”.

“Ý của Công tử là ——”

Bạch Thế Phi đứng dậy: “Làm cho trong khố trống không, lại để cho bọn họ nhập không đủ xuất”.

Nô bộc vội nhắc đèn lồng dẫn đường đi ở phía trước.

Bạch Kính đứng hầu bên ngoài trông thấy hán tử bên trong đi ra, vội vàng dâng lên một cái bình sứ tinh xảo: “Bên Nhậm y quan sai người đưa tới, nói là bên trong có món đồ Công tử muốn lấy ở chỗ hán”.

“Bạch Thế Phi nhét bình sứ vào trong tay áo: “Lần cuối cùng Hạ gia phái người đến là vào tháng trước có phải không?”

“Là ngày sáu của tháng trước, vào ngày năm Chiêu Đề có ra ngoài một chuyến, đến hôm sau thì Hạ gia phái người tới”.

Bạch Thế Phi dừng bước lại, nghĩ nghĩ, bên môi vẽ lên một ý cười nhẹ, nụ cười kia rõ ràng rất nhẹ, nhưng nhìn vào trong mắt Bạch Kính, chỉ cảm thấy sâu không lường được.

“Người nhanh một chút, đi tìm Phong Tuyên về đây”. Giọng điệu nhàn hạ phân phó Bạch Kính, tiếp theo ngẩng đầu nói với nô bộc cầm đèn, “Đến Hoán Châu Các”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tấn Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Nảy mầm

Thông minh mấy cũng có lúc lầm lỡ

Bầu trời mây đen bao phủ, phía chân trời không trăng không sao.

Trong Hoán Châu Các chỉ có một phòng được thấp đèn, dù cách một song cửa cũng có thể thấy được bên trong sáng như ban ngày, ngày thường ngoài cửa người đến người đi nhưng đến lúc này lại toàn bộ không thấy bóng dáng, giống như đã sớm bị điều đi nơi khác, theo ánh đèn lay động bóng của hàng cột kéo dài trên hành lang đến tận rừng cây sum suê trong sân, hiện rõ vẻ thần bí yên tĩnh.

Trong góc phòng, bên cạnh một gốc cây cành lá rậm rạp có bóng người đang nấp đằng sau, bóng đen lặng lẽ đứng vững, hai tay khoanh trước ngực, im lặng ngóng nhìn về phía cánh cửa khép hờ của chánh đường, từ trong khe cửa kia thỉnh thoảng truyền ra giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng mời rượu, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng cười sang sảng vui vẻ đáp ứng.

Trong phòng, Bạch Thế Phi cùng Hạ Nhân Phinh ngồi đối diện nhau, hai người bàn luận đủ thứ chuyện cổ kim, những tin đồn thú vị trong thành Biện Lương, khó có dịp được ở một mình một chỗ với nhau trong phòng như thế này, Hạ Nhân Phinh giống như cực kỳ vui mừng, thỉnh thoảng đưa đầy ly rượu với hân, chèn chèn thoải mái.

Qua ba tuần rượu đã hết một bình.

Hạ Nhân Phinh lắc lắc cái bình không, giống như có chút không thể tin, giong tan nói: “Nhanh như vậy đã hết rồi? Công tử ném thử mấy món này trước đi, rượu kia đang được hâm nóng ở phòng bên, ta đi lấy một bình qua đây”. Lúc đứng dậy lơ đãng nói, “Đêm nay sao lại không nhìn thấy Bạch Kính nhi, hân không theo ngài tới đây sao?”

Bạch Thế Phi nhàn hạ cười cười: “Thiếu quân gia có chuẩn bị cho Nhị phu nhân một phần lễ vật làm quà. Ta đã bảo hân đi lấy cho Nhị phu nhân, lát nữa sẽ đến thôi”.

Hạ Nhân Phinh đi qua phòng bên, trên bàn đang bày mấy cái chén đựng đầy nước ấm, lấy bầu rượu từ trong chén ấm ra, ba cái trong đó có vẻ hình một cành mai với những đóa mai màu xanh, bên cạnh lại có một bầu khác cũng vẽ hoa mai xanh nhưng lại có nhiều cành mai quấn quanh, nâng lấy bầu rượu có một cành mai, lại thuận tay cầm lên bình rượu không giống những bầu rượu khác kia, trước khi trở về phòng bên lại nhìn ra ngoài cửa sổ một cái.

Trong phòng Bạch Thế Phi nâng tay phải lên, ngón út nhẹ thấm vào trong chén rượu của Hạ Nhân Phinh.

Nấp ở phía sau cây, Chu Tấn thấy rõ Hạ Nhân Phinh bê hai bầu rượu xoay người trở lại phòng bên, cũng đem cửa cuốn nhẹ nhàng kéo lên, thân hình thướt tha biến mất trong tầm mắt của hân, hân vẫn như cũ đứng tại chỗ không nhúc nhích, bóng tối dày đặc che đi tất cả biểu lộ trên mặt hân, mà trong phòng lại một lần nữa mơ hồ truyền đến tiếng Hạ Nhân Phinh khẽ cười.

“Đây là bầu rượu Mi Thọ do Phong Nhạc lâu ủa ra, ta đặc biệt sai người từ chỗ chưởng quầy của Phong Nhạc lâu lấy về đây đây, Công tử ném thử xem chỉ là rượu Mi Thọ này tuy là mùi vị thơm ngon, nhưng không biết sao lại ngấm rượu rất chậm, ta chỉ sợ uống quá say, cho nên đã tự chuẩn bị riêng một bình rượu của Bạch Phàn lâu để uống cùng với Công tử”.

Bạch Thế Phi nâng chén rượu lên, để ở bên môi nhấp nhẹ, khen không dứt miệng, “Hương bay bốn phía, thấm vào trong cổ họng, rượu ngon như vậy Nhị phu nhân không ném thử thì sẽ rất đáng tiếc”. Nói xong buông ly rượu trong tay ra, cầm lấy bình rượu rót đầy vào ly của Hạ Nhân Phinh, cười nói, “Đến đây, ta cùng với Nhị phu nhân đối ẩm ba chén nhỏ”.

Không hề nghĩ tới hân sẽ đích thân rót rượu cho mình, đầy mắt Hạ Nhân Phinh nhanh chóng lướt qua vẻ bối rối, lúc này đối diện với Bạch Thế Phi đã nâng chén rượu lên, mỉm cười chăm chú nhìn nâng, lập tức không cách nào từ chối được, nâng đánh phải bày ra dáng vẻ tươi cười, gắng gượng đưa tay nâng chén rượu lên.

“Mời Nhị phu nhân”. Bạch Thế Phi chân thành mà hướng ly rượu đến mời nâng.

“Mời Công tử”. Hạ Nhân Phinh cắn cắn môi, đưa ra quyết định, ông tay áo che lên một hơi uống cạn sạch rượu trong chén.

Bạch Thế Phi nâng chén lên môi, tán thưởng nói: “Không ngờ Nhị phu nhân hào khí vượt mây ——” lời còn chưa nói hết đã không cẩn thận bị sặc, phụt một cái toàn bộ ngụm rượu bị phun ra ngoài, người liên tục ho không ngớt.

Hạ Nhân Phinh sợ hãi bước lên phía trước, dùng khăn lụa lau vạt áo bị rượu bắn tung tóe làm ẩm ướt của hân: “Công tử không sao chứ?”

Dưới tàng cây bên ngoài phòng, Chu Tấn đứng im thật lâu buông hai tay đang khoanh trước ngực ra chuyển thành chấp tay sau lưng, chợt nhớ tới mình còn chuyện quan trọng đang chờ, lại giống như đã chán đến cực hạn nghe giọng nũng nịu mềm mại trong gian phòng tràn ngập hương sắc kia, kiên quyết mà quay đầu, thân hình không tiếng động thoáng chốc tung người bay về phía ngoài viện.

Vừa mới hạ xuống một cành cây, đã thấy Bạch Kính ở phía trước cách đó không xa đang rung đùi đắc ý đi tới, trong miệng còn i i a a hát một bài dân ca.

Chu Tấn lạnh mắt nhìn hân từng bước một đến gần, thẳng đến chỗ tàng cây bản thân đang ẩn nấp, hân im hơi lặng tiếng mà nhảy xuống, ngay lúc vung tay phải lên muốn đánh vào phần gáy của Bạch Kính, Bạch Kính lại giống như có con mắt sau lưng đột nhiên nghiêng người qua bên cạnh, trở tay một cái ánh sáng lóe lên từ cây chùy thủ lao thẳng đến cổ họng kẻ đang đứng gần mình trong gang tấc.

Chương 75

Biến cố bất ngờ khiến cho Chu Tấn đang lao tới kinh hãi giữa không trung, vốn chỉ định chường ra ba phần lực đạo, nói thì chậm mà diễn ra lại rất nhanh, lúc này đổi sang dùng hết toàn lực, tựa như sấm sét đánh về phía huyết Bách Hội trên đầu Bạch Kính, trước hành động không tiếc lưỡng bại câu thương này Bạch Kính lui người lại, chỉ trong một hơi thở thừa dịp Chu Tấn xoay người nhảy ra ngoài một trượng, nhưng Chu Tấn vừa rơi xuống đất thì lưỡi đao sắc bén của chủ thủ như hình với bóng tấn công tới, Chu Tấn hiểm hiểm tránh thoát cho đến khi nhận ra trước ngực bị đánh trúng đau đớn, còn chưa đứng vững thì đột nhiên cảm giác được sau lưng có một lực mạnh đánh vào người, ngay sau đó chỗ thắt lưng cảm thấy mát lạnh.

Cả người hắn cứng đờ, trong nháy mắt lưỡi đao sắc bén trong tay Bạch Kính đã kề lên cổ của hắn, cùng lúc đó cũng điểm vào mấy đại huyết ở trước ngực khiến hắn không thể động đậy, lúc này Bạch Kính mới lui ra phía sau hai bước, cổ tay khê đao dao găm đã chui vào trong tay áo không thấy đâu nữa.

Chu Tấn quả thực không thể tin mà trừng mắt nhìn hắn, cho đến lúc này mới hiểu ra chuyện mà hối hận thì cũng đã quá muộn, Bạch Thế Phi không biết võ công đi ra ngoài cũng không mang theo hộ vệ hoặc võ sư, chỉ mang theo duy nhất tên hầu trẻ đáng yêu ốt thanh tú lúc nào cũng cười đùa tí tớn mặc kệ ban ngày hay đêm tối, thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh hắn ta không rời.

((Mình thích Bạch Thế Phi ở điểm này, gian, hắn ko biết võ công nhưng chẳng ai làm gì được hắn))

Tất cả cũng chỉ có thể trách mình sơ sẩy chưa từng có tâm phòng bị.

Tiếng bước chân rất nhỏ khoan thai từ xa tiến đến gần, Bạch Thế Phi từ cổng vòm của Hoán Châu Các bước ra, gương mặt ôn nhã vô cùng, mỉm cười lay dài thì lễ với Chu Tấn: “Chu đại nhân, đắc tội nhiều rồi”.

Mặc dù thất thủ bị bắt, thế nhưng Chu Tấn hết sức bình tĩnh: “Bạch công tử muốn xử trí Chu mỗ thế nào?”

“Chu đại nhân đã hiểu lầm, đại nhân ngài không chỉ là mệnh quan triều đình, mà hơn hết còn là người được Thái hậu tín nhiệm, kẻ hèn dù có lá gan to lớn bằng trời cũng không dám hành sự bất kính với đại nhân, chẳng qua là thấy trời đêm càng lúc càng tối, chắc hẳn trong nội cung đã sớm khóa cổng rồi, xin thỉnh đại nhân ở lại trong phủ ngủ một đêm, sáng sớm mai sẽ tiễn đại nhân bình yên vô sự mà xuất phủ hồi cung”.

Bạch Thế Phi nói xong, liếc về phía Bạch Kính ở bên cạnh một cái, hành động kia hiển nhiên là nên làm thế nào tự người hiểu rồi chứ? Sau đó lại chấp tay hành lễ với Chu Tấn, sóng vai cùng Trang Phong Tuyền rời đi.

“Thật ra đã xảy ra chuyện gì?” Trang Phong Tuyền tò mò hỏi.

Bạch Thế Phi cong môi cười, “Tháng trước, Chu Tấn từng đến chỗ Dương Khả Cửu y quan lấy một ít bí dược”.

“Chính là người được Thái hậu phái đi khám và chữa bệnh cho Lý thị, kết quả Lý thị lại chết bất đắc kỳ tử, Dương Khả Cửu?”

“Đúng vậy, vốn loại chuyện nhỏ nhặt này y quan trong nội viện cũng sẽ không ai để ý, chỉ là vừa vặn lúc tùy tùng của Dương Khả Cửu đi đến Tiểu Hoàng môn thì gặp tùy tùng của Phiêu Nhiên rồi quen biết nhau, trong lúc vô tình đã nói ra, về sau Phiêu Nhiên và đệ gặp gỡ ở Cao Dương lâu thì thuận miệng nói đến đề tài này, đệ liền nhớ tới Chu Tấn dường như đã có lần tới Bạch phủ, bởi vậy chú tâm hơn, trước đó lại nhờ Phiêu Nhiên cho đệ một ít thuốc bột khác”.

“Cho dù là vậy, nhưng đệ làm sao biết hắn sẽ lên vào phủ tối nay?”

“Kỳ thật đệ cũng không dám chắc tối nay hắn sẽ đến, chỉ là phỏng đoán thôi, giả sử đúng theo phỏng đoán của đệ thì Hạ Nhân Phinh sẽ có ý hạ dược với đệ, như vậy người đầu tiên nàng ta muốn đẩy đi sẽ là Bạch Kính, mà nếu muốn dẫn dụ Bạch Kính rồi đi thì người thích hợp để chọn lựa xử lý chuyện này không ai khác hơn chính là Chu Tấn”.

“Đúng đến cái đầu tính toán của đệ, bọn họ quả thật là tự tìm đường chết”. Trang Phong Tuyền lắc đầu thờ dài, lại nói, “Chuyện bên này coi như ổn thỏa rồi, ta định qua hai ngày nữa sẽ về Hàng Châu xử lý một số việc, trước khi Yến Nghênh Mi đến đó ta cần phải chuẩn bị chút ít mới được”.

“Trong Bạch phủ bên cạnh Tây Hồ có một tòa biệt viện, đệ sẽ bảo Đặng Nhị chuẩn bị phòng ốc rồi đưa huynh qua đó nhé”.

Không để cho Trang Phong Tuyền từ chối, Bạch Thế Phi đã cười từ biệt hắn, đi thẳng về phía Sơ Nguyệt Đình.

Xuyên qua mấy con đường mòn uốn lượn, đi đến hàng cột thẳng tắp, cửa sổ khắc hoa yên tĩnh không tiếng động, chắc hẳn mọi người đều đã về phòng nghỉ ngơi hết rồi, hắn đưa tay khê đẩy cánh cửa, kettt một tiếng mở ra đã thấy Thượng Trụ một mình ngồi trong sảnh, thần sắc có chút cô đơn, giống như một người không có chuyện gì làm cô đơn ngồi đấy, cảm nắm tóc nhàm chán chỉ chỉ vào thân nền.

Tiếng cửa mở vang lên, ngẩng đầu liếc thấy Bạch Thế Phi đẩy cửa tiến vào, trong đáy mắt nàng dường như đã chờ đợi một hồi lâu trong lòng mang thật nhiều bất an dần dần được buông xuống, tiếp theo một cảm xúc phức tạp không nói thành lời dâng lên, giống như rốt cục có thể nhẹ nhàng thở ra, lại giống như vui mừng vô cùng. Nàng có chút biến hóa như trút được gánh nặng, lại khiến cho vui vẻ trên mặt hần biến mất, sóng mắt như có sương mù tràn ngập, tâm động cùng cảm động xen lẫn vào nhau, người hần yêu, trong đêm tối chờ cửa hần, chỉ thấy trên bàn ánh nến tâm thường nhẹ nhàng nhấp nháy, so với trước kia lúc hần đến gặp bất luận lúc nào luôn luôn là chiếc đèn rực rỡ soi sáng, vào thời khắc đó trái tim tưởng nhớ lại một lần nữa dâng lên mãnh liệt, so với những thời khắc trước đây càng rõ ràng hơn, nửa đời sau này, hần chỉ biết chắc chắn sẽ ở cạnh bên nữ tử trước mắt này, từ nay về sau không ai có thể quên nhau.

Bước đến gần, đầu ngón tay khẽ nâng cằm của nàng lên, hần trìu mến nhẹ nhàng nắm: “Bé ngọc này”.

Cúi đầu thật sâu hôn môi của nàng

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Chuyện gì lên cao hô

Sắc trời dần sáng không rõ đang là giờ nào, sương mù dày đặc khắp núi đồi, khắp nơi đều mờ mịt, toàn bộ Bạch phủ vẫn đang đắm chìm trong giấc mộng, một bóng người không biết từ nơi nào lướt đến, từ chỗ hoa lá cây cảnh không tiếng động nhảy lên xuống mấy cái, đu người theo dây leo quấn quanh tường cao ở hướng tây nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Lại qua một canh giờ, tiếng gà gáy vang lên rốt cục đem không gian lặng yên bừng tỉnh, hai bên chái nhà trong hậu viện lục tục vang lên tiếng kéo cửa rất nhỏ, không lâu sau người hầu trong phủ đã bắt đầu đi đi lại lại bận rộn, hoặc chế cùi gánh nước, nhóm lửa nấu ăn, hoặc chà lau bàn ghế, quét tước lầu các.

Trong Hoán Châu Các, Hạ Nhân Phinh cũng đã thức dậy, từ trong mờ mịt ổn định lại thần hồn, sau khi hoàn toàn thanh tỉnh việc đầu tiên là gọi Chiêu Đề vào phòng.

“Tối hôm qua Công tử đi lúc nào?”

Chiêu Đề sợ hãi nói: “Nô tỳ đáng chết! Tối hôm qua, tối hôm qua nô tỳ ngủ như chết...”

Trên mặt Hạ Nhân Phinh có vẻ thất vọng, người giống như mệt mỏi không thôi, cũng không có sức lực trách cứ Chiêu Đề, chỉ phát phát tay cho nàng lui ra.

Thời gian ngày từng ngày qua đi, trong Bạch phủ vẫn yên ổn như cũ.

Rõ ràng lúc đó mấy vị phu nhân đã bắt đầu nổi sóng ngầm, thế nhưng lại bình thản đến nỗi ngay cả mấy chuyện lông gà vô tội cũng chưa từng xảy ra.

Người trong phủ cảm giác như bị rơi vào một loại áp lực to lớn mơ hồ nào đó, khiến họ không thể muốn làm gì thì làm, thậm chí giãy dụa cũng không được, chỉ cần dùng lực mạnh một chút sẽ bị sức mạnh vô hình kia hủy diệt, bởi vậy tình hình trong phủ cứ thế mà an tĩnh, giống như tất cả đang ở trong chén nước, mặc kệ mặt nước ngả về hướng nào ngẫu nhiên chén nước có thể sẽ bị nghiêng, lại thủy chung không tràn ra bên ngoài chén được.

Không ai nghi ngờ thế nhưng người gây ra và phát huy loại áp lực này lại chính là Bạch Thế Phi, mà hần lại làm cho áp lực này càng ngày càng phát huy mạnh mẽ xuống dưới, còn những người tùy ý thoải mái có thể thấy được là những người hầu trung thực.

Đến khi trời ngừng mưa, đúng như dự đoán của Bạch Thế Phi trước đó, không lâu lắm từ Hà Đông, Lưỡng Chiết cho đến vùng Kinh Nam to như vậy liền nhao nhao trình lên tâu chương khẩn cấp xin triều đình trợ giúp nạn thiên tai lũ lụt, trong lúc Tiết Khuê cũng hướng đến triều đình truyền tin cấp báo, thì giặc cỏ ở quan ngoại lại nhân đêm tối đánh lên vào binh doanh Tần Châu, dù chưa xảy ra thương vong, nhưng đã bị cướp đi hết một lượng vũ khí binh giới.

Nhiều lần, Hà Bắc cùng Vĩnh Hưng lộ truyền tin đến Sử Thượng thư nói rằng “Lo lắng vì thái bình đã lâu, Châu Huyện không còn duyệt binh luyện tập nữa, nay xin tuyền tướng luyện binh, vì hai bên biên phòng mà chuẩn bị”, thỉnh cầu triều đình gia tăng trợ cấp kinh phí chiến tranh.

Cho dù có Lưu Nga giặt dây ở bên, nhưng Triệu Trinh ở trong triều vẫn bị phiền muộn đến sút đầu mẻ trán, mỗi lần hỏi đến hai bên trái phải quốc khố đều chỉ có thể lấy được một ít, hai bên quốc khố do mấy năm gần đây đặc xá nhiều lần, ban thường phúc trọng, thuế má tiến cống hàng năm còn dư lại so với những năm trước bị giảm bớt trên diện rộng, chính là do đáp ứng chi tiền cho tu sửa điện đài, mà việc thu mua sao chép muối lại hao tổn nhiều, cho nên trong kho không còn thừa bao nhiêu.

Nguy ý, quốc khố ngày ngày được chi dùng không thỏa đáng, đã trở thành quần rách áo toi rồi.

Liên tiếp mấy ngày không ai có thể đưa ra hướng giải quyết thiết thực, Triệu Trinh rất tức giận, trên triều mắng: “Ngày thường mỗi người đều bàn luận nào là tùy cơ ứng biến, dùng mưu trí không ai bằng, đến lúc lâm nạn thì toàn bộ đều là thúc thủ vô sách, dè dặt cúi đầu chỉ cầu bình an cho bản thân, đúng là một đám phế vật tầm thường mà!” Dứt khoát buông tay mặc kệ, mượn cớ ốm bệnh mà an dưỡng trong tấm điện, đem mọi chuyện trong triều vứt hết cho Lư Nga.

Dính đến chuyện chi phí tiền bạc, Lư Nga dù có ẩn chứa ngàn vạn tâm cơ cũng chỉ đành vô năng vô lực, mỗi ngày bị việc chính sự quân tình quấy nhiễu tâm thần, hao tâm tổn sức mà tiêu hao không ít thể lực, suốt mấy đêm liền đều khó có thể ngủ ngon.

Sau đó có đại thần đệ trình lên rằng không bằng kêu gọi các nhà phú hộ góp tiền, lời này vừa nói ra ngay tức khắc mọi người liền nghĩ đến phú thương giàu có bậc nhất trong kinh thành Bạch Thế Phi, lúc này lại có thần tử tâu lên rằng Bạch công tử hiện không có ở trong thành Biện Lương, nghe nói đã cùng bạn tốt đi du sơn ngoạn thủy rồi, cũng không biết ngày nào trở về.

Đến lúc này các chư vị văn võ bá quan lại một lần nữa thúc thủ vô sách.

Nên biết không chỉ có thành Biện Lương, mà ngay cả các Châu Phủ ở bên ngoài Đông Kinh, Thục Định, Giang Lăng đều chỉ có duy nhất Bạch thị làm chủ, sai đâu đánh đó, không uổng phí Thế Phi lên cao hô một tiếng, triều đình muốn chiêu nạp ngân lượng trong tay phú thương các nơi chỉ sợ so với lên trời còn dễ hơn.

Phía dưới vô kể khả thi, Lư Nga cũng chỉ có thể cho người đưa chiếu thư đến Bạch phủ.

Không ngờ qua đến mấy ngày sau thư của Bạch Thế Phi mới được gửi trở về.

Đại ý nói là hần hiện đang ở Ứng Thiên phủ thăm viếng Yến Thư, mắt thấy nhạc phụ đại nhân suy yếu tha hương, vô thân vô cố, kinh phí thì ít ỏi, phòng ốc sơ sài cũ kỹ, tự cảm thấy bản thân là con rể mà hiếu đạo không tròn, trong lòng rất bất an, cho nên dự định sẽ ở lại lâu thêm ít thời gian, tu bổ lại đình viện cho nhạc phụ, mua sắm ruộng đồng để mời nô bộc tỷ nữ đến đây làm.

Trong thư càng là thành ý dâng cao, lời nói cũng gấp gáp như chuyện cấp bách của triều đình, chính là đợi hần an bài thỏa đáng mọi chuyện ở đây, sẽ ra roi thúc ngựa trở lại kinh thành ngay, tin rằng Thái hậu và Hoàng thượng thông cảm cho năng lực yếu kém của bản thân.

Mọi người trong triều hai mặt nhìn nhau, hàm ý trong thư này đã quá rõ ràng rồi.

Hôm sau, liền có quan viên thượng tấu, vì giải quyết tình hình khẩn cấp, tạm thời cần đưa ra kế sách thích ứng, thỉnh Thái hậu hạ chỉ phục chức điều Yến Thư trở lại kinh thành, phụ thân của Hạ Nhân Phinh Hạ Kính đường đường bước ra khỏi hàng phản bác, tuy nhiên phe tán thành so với phe không tán thành rõ ràng chiếm đa số, chính xác là người phản đối chỉ có lẻ tẻ, một mình ông ta không thể chống cự, cuối cùng bị một đám đại thần theo phe ủng hộ bác bỏ đến im miệng không nói gì nữa.

Lư Nga ngậm bực bội không thôi, không nói đến Triệu Trinh xưa nay giao hảo với Bạch Thế Phi nên đặc biệt không đếm xỉa đến, mà mấy vị thần tử có giao tình với Yến Thư cũng đều ra khỏi hàng trăn trối, cộng thêm mấy ngày liên tiếp thư cấp báo từ các nơi gửi về như bay, riêng ở trên bàn đã tụ đầy đặc thành một chồng cao rồi, chuyện quá khẩn cấp lại không thể kéo dài, tuy trong lòng bà cực kỳ không cam lòng, nhưng quốc sự làm đầu, cũng không còn cách nào khư khư cố chấp mà không để ý đến tiếng hô hào không dứt trong triều.

Mấy ngày nữa qua đi, khâm sai đại thần rốt cục mang theo thánh chỉ suốt đêm chạy đến Ứng Thiên phủ, phục hồi nguyên chức của Yến Thư, bất kỳ lúc nào cũng có thể trở về kinh, khâm sai kia khi trở về cũng mang theo một phong thư do Bạch Thế Phi tự tay viết ra, lên sai người đưa đến tận tay Nhị quân gia của Bạch phủ Đặng Đạt Viên.

So với triều đình trên dưới chưa từng gián đoạn việc giương đao múa kiếm đấu võ mồm thì ở Bạch phủ lại hết sức yên bình.

Bên trong phòng tranh, Yến Nghênh Mi vận dụng tài múa bút, hoặc tỉ mỉ phác họa, hoặc màu sắc đậm nhạt phối hợp, vẽ ra hoa sen đang đón gió trong hồ nước xanh như ngọc bích bên ngoài cửa sổ, Thượng Trụy ngồi ở một bên làm bạn, không có tinh thần gì mà quan sát Yến Nghênh Mi vẽ tranh, thỉnh thoảng môi miệng ngáp một cái.

Yến Nghênh Mi liếc nhìn nàng: “Muội có muốn về nghỉ ngơi trước không?”

Thượng Trụy lắc đầu: “Một người đợi càng buồn bực.”

“Mấy ngày nữa ta sẽ lại lên núi, cùng với các sư phụ trong Vô Tâm am trai giới nửa tuần”.

Thượng Trụy không cho là đúng: “Không ngờ tỷ đơn thuần như vậy, lại lên núi, mọi người trong thành đều đang suy đoán Đại phu nhân rất có khả năng sẽ trở thành cư sĩ tu hành tại gia, chỉ thiếu chưa truyền tin ra ngoài là tỷ đã xuất gia rồi mà thôi”.

Yến Nghênh Mi cười xoay chuyển đề tài: “Lúc nào thì Công tử về? Cũng đã ra ngoài được mấy ngày rồi”.

“Thiếu quân gia nói thêm mấy ngày nữa sẽ về đến, lão gia sẽ về kinh sao?”

“Trong thư mẫu thân có nói vậy, dường như đối với phụ thân của Hạ Nhân Phinh còn kín đáo phê bình nữa”.

Thượng Trụy cười cười: “So với tỷ thì, muội cảm thấy Nhị phu nhân giống như càng không muốn gặp muội hơn”.

“Muội nên cẩn thận thì hơn, phụ nữ khi đã đổ kị rồi thì trên mặt sẽ càng đáng ghét, còn cây sáo kia của muội nữa, tốt nhất nên sớm lấy trở về đi”. Thấy Thượng Trụy vô tình lại ngáp một cái, Yến Nghênh Mi không khỏi hiểu kỳ, “Hắn có biết chuyện này không?”

Thượng Trụy nhếch môi lên: “Thông minh cả đời, khó tránh khỏi hồ đồ nhất thời”.

“Muội cũng nên có chừng mực, ngày nào đó hắn biết rõ, chỉ e sẽ quở trách đến ngay cả ta cũng không được yên”. Yến Nghênh Mi thở dài, một lần nữa cầm bút lên, “Muội về nghỉ trước đi, ta về xong bức tranh này rồi sẽ về”.

Thượng Trụy không hề lên tiếng, thấy sắc trời đã gần đến giờ trưa, giờ này chắc thuốc đã được đưa đến Sơ Nguyệt Đình rồi, liền từ trên ghế đứng lên.

Kỳ thật cũng không phải không nghĩ tới, giấu diếm hậu quả rất có khả năng sẽ liên lụy đến những người bên cạnh, nhưng nếu cứ như vậy nói cho hắn biết, nàng cũng không cam tâm tình nguyện, trong lòng thủy chung cũng có vài phần băn khoăn, đang trong lúc do dự có nên nói hay không thì thời gian không nhanh không chậm đã qua hết mấy ngày rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Từng tìm sai lầm

Bất tri bất giác đã đi đến phòng ăn, nếu là bình thường, chỉ cần xa xa nghe tiếng từ trong phòng truyền ra, Thượng Trụy sẽ lặng yên theo đường vòng mà rời đi, chỉ là hôm nay nàng có chuyện trong lòng nên không chú ý, tức thời sơ sót.

“Nha đầu kia!”

Giọng nói bất thành linh vang lên cắt đứt suy nghĩ trong đầu, Thượng Trụy sững sờ dừng bước, quay đầu nhìn về chỗ phát ra tiếng, trong thính đường Hạ Nhân Phinh và Trương Lục Dạng đang dùng bữa, bảy tám người hầu hạ một bên, chỉ là không biết sao không thấy bóng dáng Đại quân gia Thiệu Ân đâu.

Người gọi nàng đúng là người đã cướp sáo ngọc của nàng Trương Lục Dạng.

Hơi do dự một chút, Thượng Trụy xoay người đi qua, nhắc chân bước vào cửa, thi lễ nói: “Nô tỳ bái kiến Nhị phu nhân, Tam phu nhân”.

Trương Lục Dạng bữu môi một cái: “Có phải người không đem mấy vị phu nhân chúng ta để vào mắt hay không?”

Đáy mắt Hạ Nhân Phinh trở nên lạnh lẽo âm trầm, nhìn lướt qua Thượng Trụy rồi lại liếc nhìn về Trương Lục Dạng.

Thượng Trụy thấp giọng cẩn thận trả lời: “Nô tỳ không dám”.

Trương Lục Dạng xùy một tiếng khê nói: “Vậy tại sao người thân là nha đầu, đi ngang qua chỗ chủ tử ngồi cũng không tiến vào ân cần hỏi thăm một tiếng!”

Lời này vừa ra, Hạ Nhân Phinh rốt cục xác định Trương Lục Dạng đang tìm Thượng Trụy gây phiền toái, trong mắt thoáng chốc lướt qua một vòng trách cứ oán hận, nàng vốn đang buồn bực không tìm được cơ hội sửa trị nha đầu kia, không ngờ giờ đã bị Trương Lục Dạng ngược lại ra tay trước rồi.

“Vừa mới rồi nô tỳ ở phòng tranh giúp Tiểu thư mài mực nên xiêm áo bị bẩn bẩn, sợ tiến vào sẽ cản trở, quá nhiều hứng thú dùng bữa của hai vị phu nhân, nên định là sẽ về thay đổi xiêm áo trước rồi mới trở lại hầu hai vị phu nhân”. Thượng Trụy cung kính đáp, trả lời rất cẩn thận, khiến người tìm không ra chỗ sai lầm.

Trương Lục Dạng cứ thế bị ghen nhất thời không lên tiếng được.

Hạ Nhân Phinh xem tình hình này, liền đặt chén trà trong tay xuống, giọng lạnh lùng nói: “Rót cho ta chén trà”.

“Vâng”. Thượng Trụy rũ mi xuống, nghĩ thời khắc uy hiếp cuối cùng cũng đến.

Lúc nàng xoay người đi, Hạ Nhân Phinh âm thầm liếc qua cho Chiêu Đề một cái ánh mắt, Chiêu Đề đi theo nàng nhiều năm, dĩ nhiên hiểu rõ ám hiệu của nàng, hơi gật đầu với nàng, làm cho Trương Lục Dạng ở bên cạnh sững sờ, không biết hai chủ tớ này đang có chủ ý gì.

Thượng Trụy châm trà xong, đưa tới cho Hạ Nhân Phinh.

Hạ Nhân Phinh đưa tay đón, một phen không cầm chắc cái ly, nước trà bắn ra tung tóe rơi trúng lên mu bàn tay, nàng bị bỏng nhất thời kêu ‘A’, ngay

sau đó ‘Chát’ một tiếng giòn tan, Thượng Trụ bị Chiêu Đề ném cho một cái tát thật mạnh: “Cái tên tiện nhân này! Ngươi làm vậy là muốn làm bỏng chết Tiểu thư nhà ta sao?!”

Thượng Trụ bị đánh đầu xoay sang một bên, chỉ cảm thấy trong lỗ tai ong ong tác hừng, đầu vầng mắt hoa, gần như đứng không vững, một bên mặt trắng nõn lúc này hiện rõ mấy đường dấu tay, khoe miệng cũng mơ hồ nhìn thấy vết máu, nhìn ra được người xuống tay có bao nhiêu hung ác.

Toàn bộ người hầu có mặt đều ngây dại, Trương Lục Dạng phản ứng đầu tiên, nhảy dựng chỉ vào Chiêu Đề chửi ầm lên: “Ngươi bắt quá cũng chỉ là một nha đầu tiện tỳ thôi, ở chỗ này vung tay cái gì!” Nàng tuy là rất chán ghét nha đầu kia, nhưng cũng không đến mức ra tay đánh người đâu.

Chiêu Đề không lên tiếng chỉ hừ lạnh, quay trở về đứng sau lưng Hạ Nhân Phinh, đối với lời chửi của Trương Lục Dạng căn bản là hờ hững.

Lúc đó không biết là người hầu có tuổi nào hồi thần kịp thời, thấp giọng hoảng sợ nói: “Mau đi mời Thiệu quán gia đến đây”.

Hạ Nhân Phinh bĩu môi một cái: “Ai dám bước ra khỏi cửa này ta xem thử!”

Nàng vừa quát lên đồng thời có một người hầu chần chừ ngừng một chút, cuối cùng vẫn là cúi đầu vội vàng đi ra ngoài, khiến cho Hạ Nhân Phinh tức giận đến mức muốn từ trên ghế đứng dậy.

Giữa lúc hỗn loạn thì từ phía cửa bỗng nhiên truyền đến: “Có chuyện gì vậy?”

Một tiếng này vang lên khiến cho toàn hiện trường đột nhiên yên tĩnh.

Chẳng ai ngờ Bạch Thế Phi ra ngoài đã lâu lại đứng vào lúc này trở về, đôi mắt hần nhìn đến nửa bên má sưng đỏ của Thượng Trụ đang đứng đó, mi tâm hơi nhăn, tiếp theo nhìn thẳng vào mặt nàng, từ lúc hần bước vào, thần sắc nàng đã trở nên lạnh như băng, lại thủy chung không nói một lời, không ai biết rõ rốt cuộc trong lòng nàng đang suy nghĩ những gì.

Thiệu Ân theo sau lưng Bạch Thế Phi nhìn thấy tình hình trước mắt, vốn là người gặp biến không sợ nhưng sắc mặt ông lúc này cũng đã hoàn toàn thay đổi, không nhìn đến thái độ của từng người mà chỉ lắc đầu, nói với nô bộc ở cạnh bên: “Mau đến hầm băng lấy một chút đá đến đây”.

Ánh mắt không hề có ôn hòa lướt nhìn qua Hạ Nhân Phinh đang cố gắng trấn tĩnh lại đồng thời nhìn đến Trương Lục Dạng cũng đang vô cùng khiếp sợ, Bạch Thế Phi chọn một cái ghế tròn bên bàn ăn ngồi xuống, cười nhẹ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Không ai dám lên tiếng, tất cả bọn người hầu đều là trong lòng run sợ mà cúi thấp đầu, chỉ có Chiêu Đề đang trốn sau lưng Hạ Nhân Phinh thì lúng túng một phen, mặc dù trên mặt Bạch Thế Phi giống như không nóng không lạnh mang theo ý cười yếu ớt, chẳng biết sao lại làm cho nàng sợ hãi thủy chung không dám tiến lên.

Nô bộc rất nhanh đem đến một thùng gỗ đựng ít đá cục chạy trở về.

Bạch Thế Phi nhìn về phía Thượng Trụ, giọng điệu lãnh đạm nói: “Tới đây”.

Thượng Trụ đứng yên bất động, sau một lúc lâu, tất cả mọi người hầu có mặt trong phòng đều đem ánh mắt khẩn cầu tập trung hết lên người nàng, mặc dù bị ép bắt quá trên mặt nàng vẫn hiện lên ý nghĩ chán ghét, chậm rãi đi đến trước mặt Bạch Thế Phi.

Bàn tay đặt trên eo của nàng kéo người ôm đến gần, nháy mắt tiếp theo nàng đã bị buộc ngồi lên chân của hần, Hạ Nhân Phinh và Trương Lục Dạng ngồi ở bàn đối diện lúc này đã tái mặt rồi, ngay sau đó một viên đá cục bị ném thẳng lên chén canh trên bàn, khiến hai người không kịp che chắn bị nước canh bắn tung tóe lên người mà thét chói tai.

Bạch Thế Phi cũng không nhìn hai người, như không có việc gì rử rử đầu ngón tay bị ẩm ướt, nhận lấy khăn lụa Thiệu Ân đưa qua, nhúng vào trong thùng băng, ấn nhẹ lên bên mặt sưng đau của Thượng Trụ.

Hạ Nhân Phinh bị nước canh bắn tung tóe chặt vật ở một bên nhìn thấy cảnh này trong mắt, hận đến mức muốn cắn nát môi dưới.

Ý thức được ngay cả chủ tử cũng rất khó có thể bảo toàn được bản thân, Chiêu Đề sợ hãi vội vã quỳ xuống một bên, run giọng nói: “Là nô tỳ đánh... đánh Thượng Trụ cô nương”.

“Vi chuyện gì?” Từ trong miệng phun ra ba chữ không mang theo cảm xúc, đôi mắt Bạch Thế Phi vẫn không rời khỏi gương mặt của Thượng Trụ, thấy nàng bị khối băng làm lạnh khiến đầu hơi nghiêng đi, hần chỉ biết đồng tình thờ dài.

“Bởi vì... bởi vì lúc nàng ấy đưa trà đến cho Tiểu... Tiểu thư, bị phóng... nóng tay Tiểu thư”.

Tay cầm khối băng dừng lại một chút, Bạch Thế Phi xoay gương mặt Thượng Trụ qua nhìn thẳng vào mình, cực kỳ không vui, “Vi sao nàng lại ở đây dâng trà?”

Thượng Trụ vẫn như trước nhếch môi không chịu lên tiếng chỉ hừ lạnh.

Luống cuống tay chân lau vết bắn dính trên người Trương Lục Dạng liếc trộm nàng một cái, e sợ khẽ gọi: “Thế Phi —— ca ca”.

Giọng nói tràn ngập bất an tâm thần bất định này đại khái đã có thể cho mọi người biết tình hình sự việc rồi, Bạch Thế Phi chỉ mất diếc tai ngo, khối băng

trong tay lại một lần nữa đập lên má Thượng Trụ, khoe mắt nghiêng lướt nhìn qua Chiêu Đề đang quỳ trên đất, giọng nói vẫn như cũ không nóng không lạnh: “Rót cho ta chén trà”.

Chiêu Đề không rõ hấn có ý gì cõi lòng sợ hãi mà đứng lên, xoay người đi về phía bàn trà, nhìn trước mắt bảy tám bình trà hình dạng không giống nhau, do dự không biết nên châm bình nào, liền chọn lấy một bình lớn nhất, lúc quay trở lại đứng trước mặt Bạch Thế Phi cũng không dám tự tiện buông ra, cầm ly mà toàn thân run rẩy chờ chỉ thị của hấn.

Bạch Thế Phi thả khăn lụa thấm nước trong tay ra, lấy một cái khăn khác lại nhúng vào trong thùng băng: “Quản gia”.

“Ồ đây ạ.” Thiệu Ân khom người về phía trước.

“Nói.”

“Công tử uống trà chỉ uống trà Long Phượng do Dương Châu cống nạp, nô bộc và tỳ nữ nếu lấy nhầm sẽ theo gia quy thứ 85 trong Bạch phủ, phạt ba tháng lương bổng”.

Bạch Thế Phi yêu thương thổi nhẹ lên mặt Thượng Trụ: “Chỉ có thế?”

“Nô bộc và tỳ nữ tự tiện ẩu đả, trách phạt, chửi rủa, khi dễ người khác, theo như gia quy thứ 35, phạt 20 trọng”.

Chiêu Đề bỏ nhào quỳ xuống, chén trà trong tay run lên đổ tung ra, hốc mắt đã sớm bị dọa đến đầy nước mắt, lại cố nén một chút cũng không dám khóc.

Thiệu Ân lại còn chưa nói xong: “Chủ mẫu quản giáo người không nghiêm, theo như gia quy thứ 36, phạt cấm túc ở trong núi phía sau từ đường, chưa đủ 20 ngày không cho ra”.

Hạ Nhân Phinh và Trương Lục Dạng đồng thời kinh hãi tròn mắt.

Bạch Thế Phi vẫn luôn nhìn chăm chú trên mặt Thượng Trụ lúc này mới nhìn qua đây, đầu tiên nhìn về phía Chiêu Đề, ngữ điệu vẫn ôn hòa không thay đổi, nhưng lại có thể làm cho người ta nghe ra như vô tình hữu ý hàm xúc giết một người răn trăm người: “Khẩu trừ ba tháng lương bổng, phạt hai mươi trọng, lần sau tái phạm, vĩnh viễn trục xuất khỏi phủ”.

“Nô tỳ biết sai rồi! Công tử tha mạng!” Chiêu Đề khóc cuồng quít dập đầu.

Thiệu Ân ra hiệu xuống, mấy người hầu cao lớn ở bên cạnh lập tức tiến lên đem nàng kéo đi.

Nhớ tới bản thân lúc trước ở Hoán Châu Các làm mưa làm gió, không biết đã đắc tội bao nhiêu người, ngày nay rơi vào tay người khác, hai mươi trọng kia đánh xuống chưa chắc đã còn mạng. Chiêu Đề hai chân như nhũn ra, trong sợ hãi khóc hô không ngớt: “Tiểu thư! Tiểu thư mau cứu nô tỳ! Nô tỳ cũng là vì Tiểu thư! Tiểu thư!”

Hạ Nhân Phinh nghiêng đầu đi không nói một câu, đối với khóc cầu của Chiêu Đề làm như không nghe không thấy, lúc này hỏi nàng làm sao có thể giúp? Cái này không phải là làm khó nàng sao? Một phương diện khác lại ngầm bức Chiêu Đề ở trước mặt Bạch Thế Phi kêu la mấy câu gì mà cũng vì nàng, khiến người khác lâm vào thế bí, sắc mặt trầm xuống, lạnh nhạt liếc nhìn Chiêu Đề bị kéo qua cửa.

Bạch Thế Phi chuyển sang nhìn về phía Trương Lục Dạng: “Gây chuyện sinh sự, phạt 10 roi tre”.

“Không muốn”. Trương Lục Dạng sợ tới mức kêu to, liên tục lui ra phía sau, xoay người muốn xông ra cửa.

Cuối cùng nhìn chằm chằm vào Hạ Nhân Phinh, giọng điệu rõ ràng vô tình: “Cấm túc ở Hoán Châu Các hai mươi ngày”.

Hạ Nhân Phinh đôi mắt đỏ bừng, môi dưới cắn đến trắng bệch, vô cùng oán hận mà bình tĩnh nhìn Thượng Trụ được hấn ôm trong ngực, sắc mặt cực kỳ dọa người, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên liều mình cho ngọc đá cùng tan, không tiếc tới cùng nhau chết chung.

Bên kia Trương Lục Dạng bị người hầu chặn lại hoảng hốt hét lên: “Thế Phi ca ca!”

Bạch Thế Phi nhìn trở lại Thượng Trụ, gương mặt dường như đã không còn kiên nhẫn: “Mấy người hầu ở đây, có phải đều chỉ biết nhìn nàng bị đánh hay không?”

Thượng Trụ rù mắt xuống, lạnh nhạt xen chút ghét bỏ: “Bỏ qua là được rồi.”

Hấn gật đầu: “Nếu nàng đã cầu tình, phạt trọng có thể miễn”. Nhìn về phía Thiệu Ân, “Toàn bộ phạt hai tháng lương bổng”.

“Vâng.” Thiệu Ân một chữ cũng không nhiều lời.

“Gọi hiệu thuốc điều chế chút ít thuốc dán tiêu sưng đến đây”. Bạch Thế Phi buông khối băng ra, ôm Thượng Trụ đứng lên.

Bị ngăn cản không thể tới gần Bạch Thế Phi, Trương Lục Dạng lập tức muốn theo hấn đi ra cửa, nàng gấp đến độ rốt cuộc bắt chấp tất cả hét lớn: “Thế Phi ca ca huynh không thể đánh muội!”

Bạch Thế Phi không thèm liếc nhìn nàng lấy một cái, thậm chí không có chút nào gọi là ngừng bước chân.

Trương Lục Dạng gần như rống lên: “Huynh thật sự không thể đánh muội! Muội có thai!”

Kinh hồn còn chưa trấn định lại, lúc này lập tức cả kinh, mọi người ở đây đều bị những lời này làm chấn động.

Ngay cả Bạch Thế Phi bước được mấy bước cũng phải đột nhiên dừng chân, chân phải chậm chậm rơi vào bậc cửa, hắn quay đầu lại, có chút mờ mịt nhìn Trương Lục Dạng, đối với lời của nàng như hiểu như không, lúc hắn rút cục phản ứng kịp thì trong ngực bỗng nhiên bị một lực đánh mạnh xuống, thình lình bị Thượng Trụ đẩy lao đảo lui về phía sau, lưng ngã mạnh lên cây cột trụ.

Thượng Trụ cực kỳ bức bối trừng mắt hắn, tự xưng bị người ta đánh một bạt tai đau nhức đến tận trong miệng, nói không tức giận là giả dối thế nhưng có thể oán được ai đây? Oán trời oán đất hay oán người khác, nói cho cùng còn không phải cũng bởi do hắn? Gây đến một đồng oanh oanh yển yển ghen tuông, làm cho nàng không duyên không cớ chịu khổ cũng thôi đi, hận nhất là loại ngày này còn không biết lúc nào mới có thể chấm dứt.

Bạch Thế Phi há mồm muốn nói, nháy mắt tiếp theo nhận ra giờ không phải thời cơ thích hợp, chỉ đành cái gì cũng không nói, miễn cưỡng tựa vào cột trụ, trên mặt lộ ra ý cười nhẹ, thoáng chốc không nháy mắt mà nhìn chằm chằm vào nàng.

((hắn vui vì nghĩ nàng ghen đấy mà))

Thần sắc hắn bất định khó hiểu lại khiến nàng càng thêm tức giận, không chút nghĩ ngợi, nàng nhắc chân hung hăng đá mạnh vào ống chân của hắn: “Trong lòng chàng không phải là hi vọng ta vì chàng mà tranh giành tình nhân đó chứ?” Trước mặt đám nô bộc và tỳ nữ nàng không hề cố kỵ một đá lại một đá, hắn đau đến mức kêu a a nhưng thủy chung vẫn không tránh không né, chỉ chịu đựng cho nàng phát tiết.

“Ta thật sự rất chán ghét mấy cái người Nhị phu nhân Tam phu nhân này của chàng! Bất quá nói thật ra trong phủ này người ta ghét nhất chính là chàng! Chàng so với đầu heo còn không bằng! Sau này đừng để ta gặp lại chàng nữa!” Nộ khí xông lên khiến gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bộ ngực bồng vì liên tục nói lời kịch liệt mà thở gấp, sau khi đại phát tính tình xong nàng bỗng nhiên vén váy lên xoay người, bỏ mặc một đám người không nói được gì ba bước cũng thành hai nhanh chóng đi mất.

Trong thính đường tĩnh mịch thật lâu.

Sau một lát, chỉ thấy Bạch Thế Phi một mình chậm rãi nở nụ cười, khoe miệng cơ hồ kéo đến tận bên tai, đáng tươi cười vui vẻ trong phủ từ trước đến nay chưa từng gặp, phui phui vật áo, hắn cũng nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Được nấu cây thạch xương bồ

Âm Lục Cư, sau khi Nhậm Phiêu Nhiên bắt mạch cho Trương Lục Dạng, đối thoại với Bạch Thế Phi: “Hơn một tháng rồi, theo như thời gian tính toán hẳn là khoảng trước hoặc sau tiết Đoan Ngọ thì mang thai”.

Bạch Thế Phi không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn vào cây sáo ngọc đặt ở chỗ góc bàn, rốt cục hiểu rõ vì sao nha đầu kia thời gian này không đến hoa viên, cũng khó trách nàng bị tích tụ đến mức phát giận trước mặt mọi người, trong mấy tháng này hắn vội vàng bố trí chuyện trong triều đình, quả thực có chút sơ sẩy nàng.

“Thế Phi ca ca...” Thấy hắn cầm lấy cây sáo, Trương Lục Dạng hơi chột dạ.

Bạch Thế Phi cười cười: “Muội nghỉ ngơi cho tốt đi”. Liền tiễn Nhậm Phiêu Nhiên ra ngoài.

Hai người dọc theo đường mòn trong viện mà đi, Nhậm Phiêu Nhiên nho nhã lịch sự cười nói: “Không ngờ động tác của người nhanh như vậy, có thể làm cho Thái hậu để Yến Thư trở về kinh, một lần nữa tham dự triều sự”.

Giọng Bạch Thế Phi ai oán thờ dài: “Không nhanh không được”. Tiểu thư đầu hồ kia đã sắp không còn tính nhẫn nại rồi, “Kế hoạch của ta là trong vòng nửa tháng làm cho Yến Thư thay thế Mật phó sứ, chấp chương chuyện huấn luyện võ sư trong Mật viện”.

Nhậm Phiêu Nhiên có chút kinh ngạc, tiếp theo tán thưởng nói: “Lúc trước Thái Tông thiết lập Mật viện vốn có ý muốn phân chia ranh giới quyền lực giữa văn võ, nếu Yến Thư chấp chương Mật viện, xét về mặt quyền lực chẳng những có thể cân sức ngang tài với thừa tướng Lữ Di Giản vẫn luôn ý lại vào Thái hậu, mà hơn nữa quyền lực trong triều thay đổi tất nhiên cũng sẽ dẫn đến quan viên liên tiếp thay đổi, càng tất nhiên không thể bỏ chuyện cướp lại quyền lực chấp chương quân sự của Binh bộ thượng thư Hạ Kính, chiều này của người thật đúng là một mũi tên trúng cả đôi nhạn”.

“Ngoại trừ Mật viện, điện Tiền Tư cũng là nơi ta muốn nắm bắt, thời kỳ thái bình đã lâu, trong kinh cấm quan quân không được huấn luyện, mỗi chỉ huy cầm binh chỉ có bốn năm trăm người, mà người tinh nhuệ bắt quả chỉ có trăm người, còn lại đều yếu mệt không thể dùng, Phong Tuyền ở lại Biện Lương nửa năm nay, là vì để giúp ta huấn luyện một đám võ sĩ cường tráng”.

“Nhưng mà điện Tiền Tư gần đây do người của Thái hậu toàn quyền chấp quản, chủ vị hiện thời Chu Tấn càng là người bà ta tín nhiệm nhất cũng là một tay chân đắc lực, người muốn thần không biết quỷ không hay trà trộn vào cũng không phải dễ dàng”.

Bạch Thế Phi khẽ cười nói: “Khó khăn rất lớn, cho nên nửa năm qua ta chân chính động đến chỉ có Túc vệ quân”.

Sắc mặt Nhậm Phiêu Nhiên cả kinh: “Đội quân thân cận nhất hộ tống bên người Hoàng thượng?”

Bạch Thế Phi vuốt cằm: “Nếu an toàn của Hoàng thượng không được bảo đảm, ta làm sao có thể thoải mái chân tay mà đối phó với lão thái bà kia, về phần điện Tiền Tư, mấu chốt duy nhất chỉ có Chu Tấn mà thôi”.

Hắn ngừng nói khẽ cười, phía trước có một tiểu tỳ bước tới, trong tay bê cái khay bên trên có đặt một chén canh được, lúc đi đến trước mặt hai người liền cúi người thỉnh lễ.

Trong chén khói bốc lên quần quanh, mùi thuốc bay ra, Nhậm Phiêu Nhiên không khỏi nhìn nhiều hơn một chút.

Bạch Thế Phi tùy ý phát phát tay, tiểu tỳ kia liền mang thuốc đi về hướng phía sau hai người.

“Hôm nay người có mang theo thuốc mỡ tiêu sưng không?” Bạch Thế Phi nói với Nhậm Phiêu Nhiên, đáng thương bắp chân của hắn ngày ấy bị đá đến tím xanh một mảng lớn, nháy mắt tiếp theo hắn bỗng nhiên quay đầu lại, “Đứng lại”.

Đang muốn tiến vào con đường đá dẫn đến Sơ Nguyệt Đình tiểu tỳ cuống quýt dừng bước lại.

“Thuốc này của ai?” Sao vẫn còn đưa đến Sơ Nguyệt Đình, nàng còn chưa khỏe sao?

“Là Đại phu nhân phân phó sắc thuốc này.”

Bạch Thế Phi nghĩ nghĩ: “Đi đi.”

Tiểu tỳ kia lập tức rời đi.

Nhậm Phiêu Nhiên bước tới, rốt cục nhìn không được cười rộ lên, nụ cười kia hết sức mập mờ: “Đây tâm gửi, thổ ti tử, hoàng kì, xuyên tặc đoạn, địa du cùng với thạch xương bồ”.

“Vô duyên vô cớ đọc tên thuốc lên làm gì”. Bạch Thế Phi khó hiểu nhìn hắn.

Nhậm Phiêu Nhiên cười mỉm nói: “Không nghĩ tới ngoại trừ mưu đồ chuyện trong triều, người đối với chuyện sinh con nối dõi cũng là một mũi tên trúng cả đôi nọ”.

Nghe ra một chút manh mối Bạch Thế Phi chậm lại bước chân, “Người nói gì?”

“Chén kia là thuốc dưỡng thai.”

Bạch Thế Phi đại kinh ngạc, ý nghĩ đầu tiên nghĩ đến không thể nào là Thượng Trục, nếu không vì sao nàng không nói cho hắn biết —— như vậy thật sự là Yến Nghênh Mi sao? Nhưng ở trong phủ không có bao nhiêu chuyện có thể tránh được mắt của hắn, hắn có thể khẳng định Trang Phong Tuyền ở trong phủ vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, chưa bao giờ vượt khuôn phép, trừ phi —— hôm tiết Đoan Ngọ bọn họ lên núi từ đó lỡ làm mà mang thai —— nhưng mà trong lòng thủy chung vẫn cảm thấy mơ hồ, dường như có chỗ nào không đúng.

“Người đang suy nghĩ gì vậy?” Nhậm Phiêu Nhiên hỏi.

Bạch Thế Phi quay đầu trở về: “Người đi theo ta.”

Rất nhanh đã đến Sơ Nguyệt Đình, lấy tay ra hiệu cho toàn bộ tỳ nữ trong viện không được lên tiếng thông báo, trên hành lang chỗ mái hiên nhà sau khi nhỏ giọng hỏi rõ, Bạch Thế Phi dẫn theo Nhậm Phiêu Nhiên đi thẳng vào phòng ngủ của Yến Nghênh Mi.

Hai người đột nhiên xuất hiện, khiến cho Yến Nghênh Mi và Thượng Trục đang ngồi trong phòng lần lượt ngơ ngẩn, Thượng Trục nhanh chóng quay đầu đi, không chịu nhìn về mặt cười hắc hắc của Bạch Thế Phi.

Bạch Thế Phi không để ý, mắt nhìn đến cái chén không trên bàn, hai chủ tớ này đều ngồi gần cạnh bàn, cái chén kia đặt ở giữa hai người, cũng nhìn không ra là ai: “Vừa rồi ta gặp người hầu đưa thuốc tới, các người có ai không thoải mái sao?”

Yến Nghênh Mi cười trả lời: “Là ta đó, mấy ngày nay cảm thấy hơi tức ngực khó chịu”.

Bạch Thế Phi nghe vậy hết sức quan tâm: “Vừa vặn Phiêu Nhiên ở đây, không bằng để hắn bắt mạch cho nàng nhé?”

“Vậy làm phiền Nhậm ngự ý rồi”. Yến Nghênh Mi dứt lời, hào phóng mà đặt tay lên bàn.

Nhậm Phiêu Nhiên đặt ngón tay lên mạch đập của nàng, tập trung tư tưởng suy nghĩ một lát, quay đầu nhìn về phía Bạch Thế Phi: “Tương tự như vị kia, cũng đã có thai hơn một tháng”. Quay đầu dặn dò Yến Nghênh Mi, “Thuốc kia tuy thích hợp dùng cho việc điều dưỡng, nhưng cơ thể người có chút hư hàn, dùng nên dùng nữa, ta sẽ kê cho người một đơn thuốc khác”.

Không nghĩ tới thật sự đúng là Yến Nghênh Mi, Bạch Thế Phi có chút thất vọng, nâng mi nhìn về phía Thượng Truy, từ lúc hấn vào phòng đến giờ nàng chỉ đưa ra nửa bên mặt xoay lưng về phía hấn, thủy chung không nhìn lại hấn lần thứ hai.

Hấn đi qua, xoay người nhìn thẳng vào mắt đen của nàng, từ phía sau lưng lấy ra cây sáo đặt vào tay nàng, ôn nhu dỗ dành: “Tức giận sẽ không tốt biết không?”

Nàng không nói, chỉ trừng mắt hấn, lần nào cũng thế, như vậy vui lắm sao?

Ánh mắt Bạch Thế Phi lóe lên tà ác, ngang ngược không thêm kiêng dè, cúi đầu hôn một phát lên môi nàng, sau đó tâm tình sung sướng nhìn gương mặt nàng hơi ửng đỏ kèm theo buồn bực, cười hắc hắc nịnh nọt: “Hay là ta hứa Tam phu nhân nhé? Thật buồn cười, dám cướp đoạt cây sáo của Tiểu Truy, ta nhất định sẽ hứa nàng ta!”

Thượng Truy nhếch môi: “Vậy sao? Chẳng cũng đừng làm cho ta cao hứng hụt”. Buông lời mỉa mai xong cũng thu hồi lại nụ cười giả.

Cho nàng là con nít ba tuổi sao? Hấn sớm không hứa muộn không hứa, ngay lúc người ta mang thai được hơn một tháng mới nói hứa, đừng nói bản thân Trương Lục Dạng sẽ như thế nào, ngay cả phụ thân của nàng ấy Trương Sĩ Tồn cũng sẽ không tha cho hấn.

Giấu đi ánh mắt trong veo mà lạnh lùng nàng tận lực che giấu ý muốn tiếp cận tuyệt vọng của hấn, khiến cho cảm giác thương tiếc lan tràn trong đáy lòng Bạch Thế Phi, không phải không biết trong lòng nàng có nhiều sợ hãi cùng bất an, trên thực tế hấn so với nàng càng nóng lòng hơn, càng muốn sớm một chút giải quyết hết mọi chuyện, chỉ là hấn phải cẩn thận từng bước từng bước một, bởi vì chỉ cần phạm phải dù là một chút sai lầm vô nghĩa, đều có khả năng làm cho cuối cùng thua cả ván bài.

Hấn có thể thua trận Bạch phù, nhưng, hấn thua không nổi nàng.

Nếu hấn không thể chấm dứt trận chiến biến ảo khôn lường tại đây, trong hung hiểm mà độ sức để có thể thắng được áp đảo, thì sau này hấn và tính mạng của nàng đều sẽ bị người khác nắm trong tay, sinh tử không còn thuộc về chính mình.

Lòng bàn tay ấm áp chạm trán gương mặt của nàng, vẫn giống như lúc hứa hẹn hấn nhẹ nhàng nói ra: “Được, ta đáp ứng nàng, sẽ không để nàng cao hứng hụt”.

Nhậm Phiêu Nhiên kê đơn thuốc cho Yến Nghênh Mi xong, liền theo Bạch Thế Phi cùng nhau cáo từ.

Lúc đi tới cửa Bạch Thế Phi bỗng nhiên quay đầu, lơ đãng nói: “Đơn thuốc dưỡng thai trước đó là do người nào kê?”

Không đề phòng hấn xông ra lời ấy, Yến Nghênh Mi ngẩn người, không biết nên trả lời thế nào.

Bạch Thế Phi không truy vấn nữa, mỉm cười mắt nhìn rõ ràng lưng Thượng Truy trở nên cứng đờ, xoay người nhanh nhẹn rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Bức cách trống rỗng

Bạch Thế Phi quả nhiên một lời đáp ứng nhất định sẽ làm, ngày hôm sau liền tự tay viết ra hai tờ văn tự, gọi Thiệu Ân đến, bảo ông đưa đến Âm Lục Cư.

Thiệu Ân chần chờ một chút, muốn nói lại thôi.

Bạch Thế Phi thấy ông dường như mang tâm sự nặng nề thì hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Sáng sớm nay lão nô nhận được tin do Nhị đệ mang hộ thư nhà đến, nói là mẫu thân gặp phải bệnh nặng dẫn đến đui mù, mỗi ngày đều gọi nữ danh* của lão nô, hết sức mong mỏi lão nô về quê gặp mặt bà lần cuối, vốn dĩ hiện giờ ở nơi này đang trong thời buổi rối loạn, lão nô cũng không muốn xin Công tử cho nghỉ, chỉ là ——”

((*nữ danh: tên thân mật trong nhà))

Bạch Thế Phi khoát khoát tay: “Có việc gì quan trọng hơn việc ông về nhà chứ, trong phủ còn có Đặng Nhị mà, sau khi đến Âm Lục Cư rồi ông mau chóng chuẩn bị đồ đạc, nhiều năm qua ông cũng ít khi về lại quê nhà, hãy dẫn theo con của ông ngồi xe ngựa trong phủ mà về đi thôi, còn nữa, ông đến phòng thu chỉ lấy 100 quan làm lộ phí đi đường, trở về cũng có thể mời thầy lang tốt đến xem bệnh cho lão nhân gia”.

Thiệu Ân cúi đầu thật sâu cảm ơn Bạch Thế Phi, sau khi ra ngoài mới giờ tay áo lên lau khôe mắt.

Âm Lục Cư, khi nghe Thiệu Ân truyền đạt xong, Trương Lục Dạng toàn bộ nhảy dựng lên.

“Cái gì? Ông nói thế Phi ca ca muốn hưu ta?”

Thiệu Ân trịnh trọng lắc lắc đầu: “Công tử đã năm lần bảy lượt nói rõ với lão nô, nói là hi vọng Tam phu nhân hãy hưu ngài ấy”. Đem một bản văn tự đưa cho Trương Lục Dạng.

Trương Lục Dạng không thể tin, kinh ngạc tròn mắt, muốn nâng hưu phụ? Loại chuyện kinh thế hãi tục này ngay cả phụ nữ tiền triều cũng chưa có ai làm vậy, quét mắt nhìn chữ viết, đơn giản đều là lời lẽ khách sáo, đại ý tình cảm giữa nàng và Bạch Thế Phi đã không thể vượt xa hơn nữa, cả hai tình nguyện giải trừ hôn ước, từ nay về sau nam hôn nữ gả không ràng buộc lẫn nhau vân vân...

Nàng lập tức nổi giận: “Ai nói ta và Thế Phi ca ca không có tình cảm với nhau? Ta không ký!”

Thiệu Ân giờ tay áo lên ấn ấn cái trán đỏ đầy mồ hôi: “Ý của Công tử là, nếu Tam phu nhân không chịu hưu phụ, vậy ngài ấy... đành phải hưu thế thôi”. Dứt lời đem tờ văn tự thứ hai đưa qua, “Công tử hi vọng Tam phu nhân xem thật kỹ hai phần văn tự này rồi hãy định đoạt”.

Trương Lục Dạng hồ nghi tiếp nhận, không chối từ nữa mà mở thư ra xem, vừa xem sắc mặt nàng liền biến sắc ngay tại chỗ, đã xấu hổ còn tức giận.

Thiệu Ân cẩn thận nói: “Công tử nói, nếu Tam phu nhân không chịu ký vào tờ văn tự kia, vậy thì tờ văn tự này... sẽ đưa đến tận tay cho Trương đại nhân ở quý phủ của phu nhân”

Trương Lục Dạng nghe xong, thoáng chốc đỏ vành mắt, cảm hai tờ văn tự trong tay đập mạnh lên bàn, cả giận nói: “Chẳng phải hưu phụ thôi sao? Có gì ghê gớm hơn người đâu! Ta ký là được!”

Thiệu Ân vội vàng từ trên giá bút lấy xuống một cây bút nhỏ, tẩm mực rồi lần lượt đưa qua, Trương Lục Dạng cẩn thận lưu loát viết xuống tên mình, Thiệu Ân lại đưa tới mực đóng dấu tay điểm chỉ, sau đó vứt tờ giấy xuống đất, ngồi trên ghế khóc to: “Ông đi hỏi hấn vậy đã hài lòng chưa! Thế Phi ca ca đáng chết! Khi dễ ta như vậy!”

Thiệu Ân khúm núm, chỉ cảm thấy trên trán mồ hôi đỏ càng lúc càng nặng, trước tiên gấp kỹ tờ giấy hưu phụ nhét vào trong tay áo, lại lấy ra một cái hộp gấm nhỏ: “Cái này là Công tử đưa cho Tam phu nhân làm lễ vật cho đứa nhỏ trong bụng”.

Trương Lục Dạng phát tay ném hộp gấm xuống đất, đồ vật bên trong rơi ra, nàng nhìn cũng không nhìn chỉ có kêu khóc: “Ta không cần hấn giả vờ tốt bụng! Ông đi đi!”

Thiệu Ân liền khom người lui ra, chân trước ông vừa bước ra ngoài, thì phía hậu đường đã có một người đàn ông cao lớn khí vũ hiên ngang bước ra, trong đôi con ngươi màu nâu nhạt của người nước ngoài lóe lên nét tinh anh hàm súc.

Trương Lục Dạng miễn cưỡng ngừng nước mắt, nghẹn ngào kể khổ với hấn: “Thế Phi ca ca cũng quá tuyệt tình, nói hưu ta là hưu ta! Ghê tởm hơn là ——” nàng run rẩy cảm phần văn tự còn lại lên, “Hấn rõ ràng chỉ trích ta không tuân thủ nữ tắc, phạm vào một trong bảy điều luật là dâm loạn!”

“Nàng đã là phụ nữ có thai rồi, không nên tức giận như vậy”. Bất đắc dĩ lau lau vệt nước mắt trên mặt nàng, Triệu Nguyên Hoan cố gắng nhịn xuống ý cười vui vẻ bên miệng, kỳ thật Bạch Thế Phi viết không sai chút nào, đương nhiên lời này đánh chết hấn cũng sẽ không nói với Trương Lục Dạng, càng không thể để nàng biết chuyện ‘Hưu phụ’ này bản thân mình cũng có tham dự trong đó, “Kỳ thật ta rất bội phục Bạch Thế Phi”.

“Ta nhờ vào! Hấn có gì để chàng bội phục đâu!” Uống công nàng đối xử tốt với hấn như vậy, trong mắt của hấn lại chỉ có nha đầu chết tiệt kia!

Nhìn chằm chằm Trương Lục Dạng, đôi gò má góc cạnh của Triệu Nguyên Hoan nhẹ nhàng cong xuống: “Bội phục hấn đội cái nón xanh lâu như vậy lại thật sự không rên lấy một tiếng”.

Trương Lục Dạng đỏ mặt lên, tròn mắt có chút chột dạ mà trái phải loạn xoay, sau khi phát tiết, ngấm lại lập trường của bản thân dường như cũng không phải là hận Thế Phi ca ca lắm, ngẩng đầu trừng người đàn ông trước mắt: “Cũng tại chàng không tốt! Nếu không phải lúc trước chàng không chịu đến thăm ngỏ lời cầu hôn với phụ thân ta, ta cũng đâu cần hôn dôi đi ép buộc Thế Phi ca ca lấy ta!”.

“Đúng, đúng, đều là ta không tốt”. Triệu Nguyên Hoan ăn nói khép nép, việc này là nỗi đau trong lòng hấn, lúc ấy sò dĩ không lập tức đáp ứng đến gặp Trương Sĩ Tổn xin cầu hôn, là vì hấn không ngại thơ hôn nhiên được như nàng, thử nghĩ có vị quan viên nào đồng ý gả con gái mình đến vùng biên tái sa mạc hoang vu, mà lại còn gả cho người của dị tộc nữa chứ.

Vốn hấn muốn bàn bạc kỹ lưỡng hơn, không ngờ nàng lại bỗng chốc vọng động tự gả chính mình ra ngoài.

“Khiến ta tức giận nhất là ngày thành thân hôm đó, Hạ Nhân Phinh cho người ngăn cản kiệu của ta, chàng đã xuất hiện, dứt khoát cướp ta đi cũng được mà, nhưng hết lần này tới lần khác chàng chỉ biết đánh lui người, ngay cả mặt mũi cũng không cho ta nhìn thấy, nhớ tới mà vẫn còn giận! Biết vậy tiết Đoan Ngọ đêm đó ta dứt khoát cùng Thế Phi ca ca chuyện giả hóa thật cho xong, cũng tốt hơn bị chàng ——” Trương Lục Dạng đỏ mặt nói không

được nữa, tức hận trong lòng lại dâng cao, giờ lên nắm đấm nện vào hán.

Triệu Nguyên Hoan bắt được tay của nàng, thở dài: “Nàng cho rằng phụ thân nàng tại sao phải đồng ý gả nàng cho Bạch Thế Phi?” Còn không phải bởi vì phát hiện chỗ không ổn của nàng, lo lắng hòn ngọc quý trên tay mình đơn thuần vô tri, không ngờ một lần bất cẩn liền bị tên đàn ông hoang dã lai lịch bắt mình lừa gạt mất.

Vì nàng, hán từ quan ngoại lần lượt lên vào quan nội, ngàn dặm xa xôi tìm đến.

Mỗi lần bớt chút thời gian đến thăm, nàng đều luôn miệng Thế Phi ca ca, nghe đến mức trong lòng hán có vị chua luôn, thực tế là vào đêm Đoan Ngọ hôm đó, hán ở trong Lâm Uyển nhìn thấy nàng một người trước giờ không hề thích khóc lại vì lo lắng cho người đàn ông khác mà rơi nước mắt, tuy biết rõ hai người họ chỉ có tình cảm huynh muội đơn thuần trong sáng, cũng khiến cho bình dấm chua của hán tăng lên gấp mấy lần, ngay trong đêm đó triệt để cường chiếm nàng.

Chỉ là không ngờ tới một mũi tên bắn trúng hồng tâm, lại làm nàng mang thai, hán làm sao có thể để người phụ nữ đang mang thai đứa con của chính mình lại tiếp tục ở trong nhà người đàn ông khác? Mặc kệ vận mệnh sau này có sai lầm thế nào, hán nhất quyết phải dẫn nàng theo bên người.

“Phụ thân ta bệnh nặng không dậy nổi, thầy pháp trong tộc nói sợ là không qua khỏi mùa hè này, hiện giờ mọi chuyện trong tộc đều do đại ca ta chường quản, ta và huynh ấy bất đồng quan điểm càng lúc càng lớn, nhiều khi hết sức khó xử nên không muốn nán lại nữa, ta định đưa nàng đến Tần Châu, sau đó chúng ta sẽ mai danh ẩn tích cả đời bên nhau, nàng có bằng lòng không?”

Biểu tình Triệu Nguyên Hoan hơi trầm trọng cùng với ngữ điệu sầu lo khiến trong lòng Trương Lục Dạng như bị xoắn lại, vùi sâu vào lồng ngực cường tráng của hán, nàng thấp giọng nói: “Chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng là được, ta không có tâm nguyện gì khác cả”.

Hai người ôm chặt vào nhau không nói một lời, qua một lúc sau, ánh mắt lướt nhìn đến hộp gấm và đồ vật rơi là tả trên mặt đất, Triệu Nguyên Hoan khom người cảm lên, phát giác khe ước nhà đất cửa hàng ngân phiếu cái gì cần có đều có, mà số tiền chỉ ngay cả hán cũng không tránh được có chút xúc động.

Chủ nhân nơi này càng tiếp xúc càng cảm thấy đáng sợ, lòng dạ hán thâm sâu cùng với những mưu tính chỉ sợ thiên hạ không ai có thể sánh bằng, may mà, mình không phải kẻ thù của hán.

“Thế Phi ca ca của nàng đối xử với nàng quả thực rất khăng khải”.

“Sao?”

Triệu Nguyên Hoan cười cười: “Hán tặng lễ vật cho đứa nhỏ của chúng ta, đủ để nó ngày sau ra đời có thể nói là đại phú ba đời ăn không hết”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Quấy rầy họa và nô

Thỏ phi ở Tần Châu càng ngày càng hung hăng ngang ngược, nhưng bởi vì hành tung quý dị, quan binh thủy chung không làm gì được.

Về sau Yên Thư dâng lên kế sách, thỏ phi chỉ ở từ xa đánh tới để tốc chiến tốc thắng, mà binh lính trong Châu lại ít, nên dùng kế lấy số ít trấn áp số đông, ngăn chặn đường lui của thỏ phi cũng tương đương với việc tấn công chúng, như thế sẽ tất thắng không thể nghi ngờ.

Sau khi Bạch Thế Phi nghe nói, liền dứt khoát quyên góp của cải với tư cách cứu trợ kinh phí cho vùng biên giới Tần Châu.

Triệu Trinh đem kế sách của Yên Thư chuyển đến Tần Châu, Tiết Khuê theo đề nghị của ông mà làm, quả nhiên thành công, tấu chương có nói trải qua trận đánh với thỏ phi quân địch vừa chết vừa bị thương hết bảy tám phần, cuối cùng đã bảo vệ được bình an cho trăm họ ở vùng biên quan.

Kể từ đó, những đại thần khác lập tức khuyến khích đưa Yên Thư đẩy lên làm quan Mật Sứ, Lưu Nga không thể không đồng ý đành để Triệu Trinh hạ chiếu đề bạt Yên Thư, đồng thời cũng mơ hồ cảm giác được thế lực trong triều đã không còn như lúc trước nằm trong vòng khống chế của mình.

Trong thư phòng Bạch phủ, luận bàn kế sách vẫn đang ngày qua ngày được bí mật tiến hành.

“Tộc chủ Triệu Đức Minh đã qua đời rồi, Ngọc Môn quan và Tiêu quan trở thành vùng hoạt động của tộc Đảng Hạng, người kế vị là con trai lớn của ông ta Triệu Nguyên Hạo cố ý không tiếp nhận phong hào của Đại Tổng, muốn hủy bỏ họ Triệu và của cải thành thị do triều đình ban tặng, để đề phòng bất trắc xảy ra, có lẽ triều đình sẽ tăng cường bố trí quân lực cho vùng biên cảnh phía tây”. Đặng Đạt Viên nói.

Bạch Thế Phi gật gù đầu: “Xem ra Mật viện và bộ binh rất nhanh sẽ vì tranh đoạt quyền khống chế chỗ đứng bên cạnh đại quân mà tranh đấu gay gắt,

người lập tức mật báo với Tiết Khuê, đem tình thế bên kia thông báo cho Yến Thư biết, đề ông ấy đề nghị điều thêm binh lính ra bố trí cho biên quan, nghĩ cách đánh bại cướp lấy binh quyền của Hạ Kinh”.

Lúc này có nô bộc đi tới: “Thưa Công tử, quà tặng của Trương Sĩ Tôn đại nhân và khiếu đều đã chuẩn bị tốt rồi”.

Bạch Thế Phi đứng dậy, chuyện của Triệu Nguyên Hoan và Trương Lục Dạng vẫn là do hấn ra mặt giải quyết sẽ tốt hơn, nếu để Triệu Nguyên Hoan tự mình đến thăm, chỉ sợ sẽ bị con giận dữ của Trương Sĩ Tôn đuổi ra khỏi cửa, đồng thời từ nay về sau đoạn tuyệt với con gái, lúc ra khỏi thư phòng hấn nói với Đặng Đạt Viên: “Người tìm một cái cớ, đưa Tiểu Trụy vào ở trong Đệ Nhất Lâu đi”.

Lúc này ở trong Sơ Nguyệt Đình, Yến Nghênh Mi đã đúng hạn rời phủ đến Vô Tâm am, hai người Thượng Trụy và Văn Tĩnh có thời gian rảnh rồi thường ở trong thính đường thêu thùa nói chuyện phiếm với nhau.

Bất tri bất giác đã đến giờ cơm, hai người đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Trụy từ! Văn Tĩnh! Không xong rồi! Không xong rồi!” Một tiểu nha đầu vội vã xông vào cửa, chính là Văn Phong bình thường vẫn giao hảo rất tốt với Văn Ngọc, thấy hai người đều đang ở trong sảnh, giống như rốt cục gặp được người tâm phúc để cậy nhờ, lập tức xông lại kéo lấy Thượng Trụy, gấp rút đến độ thiếu chút nữa muốn khóc lên, “Nhanh! Văn Ngọc xảy ra chuyện rồi!”

Hai người lại càng hoảng sợ, bất chấp hỏi han, chân đã vội vã bước theo nàng ra ngoài rồi.

“Văn Ngọc làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Văn Tĩnh sốt ruột hỏi.

“Vừa nãy ta và Văn Ngọc ở trong đại sảnh đem những đồ có giá trị xuống, lúc đi đến gần thư phòng sâu chuỗi Phật châu trên tay nàng ấy bị đứt, có mấy viên ngọc rơi xuống đất bắn ra ngoài vườn chỗ cột trụ trên hành lang, nàng ấy liền xuống dưới nhặt, kết quả phát hiện trong bụi cỏ có cái gì đó lấp lánh sáng đẹp, lúc nhặt lên xem thì ra là một cái túi thơm thêu chỉ vàng, chẳng biết tại sao bị người ta giấu bẹp ném vào đó”.

Thượng Trụy nhìn không được nhú mày, phàm là thân nô bộc và tỷ nữ ở trong nhà chủ sợ nhất là nhặt được những món đồ quý giá, so với việc không nhìn thấy gì thì việc này càng dễ rước họa vào thân hơn: “Lúc đó nàng ấy không đem món đồ kia đến giao cho vị quản gia nào sao?” Lỡ như trong phủ truyền ra tin tức có món đồ gì đó bị mất trộm, cái này chính là mui miệng cũng không thể nói rồi.

“Nàng ấy muốn giao ra nên mới có chuyện đó!”

“Là sao?” Văn Tĩnh không nhìn được thúc giục.

“Đại quản gia đã về quê, Nhị quản gia lại xuống phố Phan Lâu để tuần tra các cửa hàng, nên nàng ấy muốn đem cái túi giấu thêu chỉ vàng đó giao cho Thương quản gia, ai ngờ vừa vội gấp phải Nhị phu nhân ở ngoài phòng của Thương quản gia, mấy nha đầu Hoán Châu Các kia vừa thấy cái túi thơm trong tay Văn Ngọc liền kêu lên, níu lấy nàng ấy rồi mắng nàng là kẻ trộm, không ngờ chuyện cứ thế mà to ra!”.

“Công tử đâu? Sao người không đi tìm ngài ấy?” Văn Tĩnh oán giận nói.

“Ta có tìm! Nhưng nô bộc nói ngài ấy rời phủ đến nhà của Tam phu nhân rồi”.

“Hiện giờ mấy người Nhị phu nhân và Văn Ngọc đang ở đâu?” Thượng Trụy nhíu mày hỏi, mấy ngày nay nàng vẫn luôn chú ý cẩn thận, khiến cho Hạ Nhân Phinh khổ sở không tìm được cơ hội, hôm nay thật vất vả bắt được Văn Ngọc vốn có giao hảo với mình làm kẻ chết thay, e là sẽ không chịu từ bỏ ý đồ đâu.

“Lúc ta tới thì Chiêu Đề đang gọi người bắt Văn Ngọc đến đại sảnh, nói là muốn để Nhị phu nhân tự mình xử lý”.

“Có nên gọi người qua bên Trương phủ thông báo với Công tử một tiếng hay không?” Văn Tĩnh lo lắng nói, hai vị ở Hoán Châu Các kia không phải loại khó chơi bình thường đâu, mà trước mắt người có thể nói chuyện lúc này đều đang không có ở trong phủ, chỉ còn lại một vị và có thể đã đứng về phía Hạ Nhân Phinh rồi chính là Tam quản gia, chỉ e Văn Ngọc sẽ dữ nhiều lành ít.

Thượng Trụy tỉnh táo nói: “Không cần, nếu Công tử có chuyện quan trọng hơn cần bàn bạc với Trương đại nhân, lúc này đi quấy rầy ngài ấy chưa hẳn là thích hợp”. Bước nhanh tiến về phía trước giữa đường lại vội vã quay ngược trở lại, đơn giản rõ ràng phân phó mấy câu trọng yếu: “Văn Phong, người đi nói với Văn Lộ, bảo nàng ấy mau chóng xuất phủ tìm Nhị quản gia trở về, Văn Tĩnh người đến Vô viện ——” viện này ở xa quá, vừa đi vừa về không biết sẽ kéo dài bao lâu, “Hay là người cứ đến Đệ Nhất Lâu đi, nói rõ ý của ta, nhờ các đại ca hộ viện bên đó đến đại sảnh ngay”.

“Văn Phong đợi đã”. Văn Tĩnh kiên quyết cự tuyệt, “Công tử, Đại phu nhân và quản gia đều không có trong phủ, ta nhất quyết phải ở bên cạnh người”. Dù Văn Ngọc có bị đánh trọng, tạm thời còn chưa chết, nhưng nếu Trụy từ có bất trắc gì, nàng có chết muôn lần cũng khó tránh khỏi định tội của hấn.

Thượng Trụy nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn đồng ý, Văn Phong vội vã chạy đi tìm Văn Lộ.

Lúc hai người đến đại sảnh, chỉ thấy Văn Ngọc ở bên trong khóc quỳ rạp xuống đất, Hạ Nhân Phinh ngồi ngay ngắn trên ghế có tay vịn trước tấm bình phong lạnh nhạt nhìn, Chiêu Lung đứng sau lưng nàng ta, mà Chiêu Đề đang đứng trước mặt nàng ấy giờ cao tay, mắt thấy gương mặt của Văn Ngọc sắp bị đánh lên: “Ta cho người biết tay, tiện nhân này còn không nói thật!”

“Dừng tay!” Giọng điệu Thượng Trụy lãnh đạm quát lên.

Chiều Dề cả kinh rụt tay lại, ngẩng đầu lên nhìn thấy là nàng, trong đôi mắt đen toát ra vẻ trong sáng mà lạnh lùng đang nhìn chăm chăm vào cử động trên cổ tay của mình, mơ hồ có một loại uy nghi khiến người khác không thể nghịch ý, trong lòng lại càng e sợ, một tát này lập tức rút lại không dám xuống tay.

Đôi mắt Thượng Trục chuyển sang nhìn trên người Văn Ngọc đang quỳ rạp dưới đất, trên mặt nàng sưng đỏ, hiển nhiên đã ném qua khổ sở, trong mắt tràn ngập nước mắt đau thương đầy bất lực cùng khẩn cầu.

Nàng nhìn chăm chú Văn Ngọc trong chốc lát.

Đôi mắt đen kiên định kia dường như có một lực lượng làm cho người ta trấn tĩnh lại, lại như mơ hồ hứa hẹn nàng nhất định sẽ chủ trì công đạo cho mình, lòng Văn Ngọc tràn đầy khủng hoảng rốt cục ổn định chút ít.

Đúng lúc này, Thương Tuyết Nga cũng nghe tiếng mà đến, trông thấy Văn Ngọc quỳ trên đất, trên mặt không khỏi lộ ra nét chán ghét, trong giây lát nhìn thấy Thượng Trục đã ở đây, liền thu lại nét mặt.

Hạ Nhân Phinh cười cười: “Thương quân gia tới rất đúng lúc, ta muốn thỉnh giáo người một chút, một nha đầu không ra gì lại ở trước mặt chủ mẫu hô to gọi nhỏ, cái này có phạm phải quy củ nào trong điều lệ của phủ hay không?”

Thương Tuyết Nga chần chờ một lúc, cung kính trả lời: “Hồi Nhị phu nhân, bởi vì trong phủ chưa từng có nha đầu nào ở trước mặt chủ mẫu hô to gọi nhỏ, cho nên cũng không rõ trong quy củ của phủ có quy định nào như vậy hay không nữa”. Vừa mới rồi bà ở ngoài cửa cũng nghe thấy Thượng Trục kêu dừng tay, chỉ là nhìn vào vết xe đổ Chiều Dề, bà tuy rằng từng đứng về phía Hạ Nhân Phinh để có chỗ tốt, nhưng chuyện này quan hệ lợi hại, cũng không thể vô duyên vô cớ cứ như vậy bị lợi dụng được.

Không nghĩ tới Thương Tuyết Nga sẽ khéo đưa đẩy như vậy, Hạ Nhân Phinh ngậm bực trong lòng, lại phát tác không được.

Văn Tĩnh thấy mấy vị gia phó đứng bên cạnh Chiều Dề đều là người lạ mặt, mà mấy người quen trước đây từng gác ở đại sảnh lại không thấy đâu, trong lòng thầm cảm thấy kỳ quái, liền kề môi ở bên tai Thượng Trục nói khẽ mấy câu.

Đáy mắt Thượng Trục lạnh nhạt nhìn lướt qua một vòng, xem ra Hạ Chiều hai người từ lúc vào phủ đến nay, dùng tiền tấn công cũng không phải là toàn bộ không có thành công, ít nhất giờ phút này cũng huấn luyện được mấy tên cầm trọng trợ uy giúp đỡ.

Hạ Nhân Phinh lại giọng cười hai tiếng, giọng điệu trở nên lạnh: “Ta lại hỏi Thương quân gia một câu, nha đầu kia trộm cắp đồ của chủ nhân, theo như gia quy của Bạch phủ, phải xử trí thế nào?”

Thương Tuyết Nga lần này lại phối hợp lạ thường, nhanh chóng đáp lời: “Nô bộc và tỳ nữ trong phủ trộm cắp đồ của người khác, phạt 30 trọng; đồ vật giá trị dưới 10 quan, phạt 50 trọng. Đồ vật giá trị hơn 10 quan chính là trọng tội, phải chuyển giao cho quan phủ xử trí”.

“Túi thơm thêu chỉ vàng này của ta giá trị ít nhất cũng đáng 10 quan tiền, nếu giao người lên quan phủ thì ta ngại phiền toái, truyền đi cũng ảnh hưởng đến danh dự của Bạch phủ, chỉ bằng phạt 50 trọng vậy, người đâu, đánh cho ta!”

Thượng Trục chậm chậm chen lời vào nói: “Dù có chuyển giao cho quan phủ hỏi tội, cũng phải đưa ra được nhân chứng vật chứng, không biết Nhị phu nhân làm thế nào khẳng định, cái túi thơm chỉ vàng kia của người là do Văn Ngọc trộm mà có?”

“Nô tỳ thực sự không có trộm đồ của Nhị phu nhân! Lúc đó Văn Phong cũng nhìn thấy, nô tỳ nhặt được túi thơm đó ở trong bụi cỏ, thấy kiểu dáng của nó quý trọng, cũng không biết là do ai đánh rơi, vốn định nhanh chóng đưa đến giao cho Tam quân gia”. Văn Ngọc cấp bách hướng đến Thương Tuyết Nga giải thích, nói xong lại sợ hãi mà khóc nức lên.

Gương mặt Thương Tuyết Nga không có biểu tình đứng ở đằng kia, chỉ là nhìn cũng không nhìn đến nàng ấy.

Lúc này thì Thượng Trục đã hiểu rõ, đoán là Văn Ngọc vốn muốn cầm túi thơm thêu chỉ vàng nhặt được kia đến lấy lòng Thương Tuyết Nga, không ngờ đúng lúc Hạ Nhân Phinh cũng đến phòng Thương Tuyết Nga thăm hỏi... Thật là tai bay vạ gió mà.

Hạ Nhân Phinh kiêu ngạo liếc nhìn Văn Ngọc: “Cái này là lễ vật ta tặng cho Công tử vào tiết Đoan Ngọ, ta không tin Công tử ấu trĩ đến vậy, đem nó ra giẫm bẹp rồi ném vào trong bụi cỏ, không đánh người thì người sẽ không có câu nào nói thật phải không?”

“Đã như vậy, thì đợi Công tử về hỏi cho tận tường đi, chẳng phải sẽ rõ ràng chân tướng sao? Nhị phu nhân cần gì phải gấp rút nhất thời”. Thượng Trục vẫn như trước điềm tĩnh đáp lời.

Ánh mắt Hạ Nhân Phinh chứa đầy băng giá miệt thị nhìn sang nàng.

“Dù có chờ đợi thế nào, thì cũng có tôn ti phân biệt, bốn phu nhân đường đường là con gái của Binh bộ thượng thư, đồng thời cũng là người Bạch gia dùng tam thư lục lễ cưới hỏi đường hoàng đón về, ta ngồi ở trong phòng này, trông coi công việc theo bốn phận của vị trí phu nhân, khi nào đến phiên người tới làm miệng?”

Thương Tuyết Nga thấy tình hình này, chặn lại nói: “Lão thân còn có chuyện phải làm, xin phép không quấy rầy Nhị phu nhân nữa”. Việc không liên quan đến mình, lại không thể đắc tội với cả hai bên, vẫn là bứt ra thì tốt hơn, chỉ cần bà không có ở đây, mặc kệ xảy ra chuyện gì, Bạch Thế Phi đều không thể trách tội lên đầu bà đúng không?

Hạ Nhân Phinh lạnh nhạt lờ mờ bóng lưng của Thương Tuyết Nga, lão yêu bà chỉ lo chết sống của bản thân này sớm lẫn đi cũng tốt, đỡ bị bà ta ở nơi này vướng chân vướng tay, ngược lại càng dễ cho mình làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Xuỵ Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Phẩm cách

Một hoa chống muôn hoa

Lại nói sau khi Thương Tuyết Nga đi rồi, trong sảnh, Thượng Trụy một lần nữa mở miệng.

“Nhị phu nhân có địa vị là chủ mẫu, được quyền quản lý trông coi những việc trong nhà, nếu cái túi thơm này thật sự bị người ta lấy trộm mất, vậy kẻ trộm kia chẳng những không để Nhị phu nhân vào mắt, mà còn đem tai họa đẩy cho người khác nữa, một khi Nhị phu nhân có thể điều tra triệt để rõ ràng chuyện này, đây chắc chắn là một chuyện tốt, chẳng qua nếu xử lý một cách vội vội vàng vàng, không hỏi rõ nguyên do đã đưa ra kết luận bừa, chỉ e sẽ bỏ lọt kẻ xấu, ngược lại oan uổng người tốt”.

Hạ Nhân Phinh bị nàng lấy lời chặn miệng, há to mồm, tức giận vỗ bàn!

“Ta mặc kệ Công tử đối với loại tiện tì người xem như châu như báu hay coi như gà như chó, dầu thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật cả đòi người đều chỉ có thể là tiện tì! Loại tiện tì như người có tư cách gì đứng trước mặt ta khoa tay múa chân! Nếu không cầm miệng có tin hay không ngay cả người ta cũng đánh!”

Thượng Trụy vẫn như cũ không lạnh không nóng, bình thường nàng vẫn cúi đầu rũ chân mày xuống, tóm lại là yên tĩnh ít xuất hiện không muốn gây chú ý với người khác, hôm nay bị buộc bắt buộc phải xung đột với Hạ Nhân Phinh, thế nhưng cũng là lạnh nhạt không e sợ, đôi mắt đen xinh đẹp vẫn trong sáng, lấp lánh tinh anh, trong suốt thấy đáy.

“Nô tỳ cũng tự biết mình không có tư cách ở trước mặt Nhị phu nhân nói này nói nọ, chỉ là mọi sự trong thiên hạ dù thế nào cũng không hơn được một chữ lý, ngay cả trên công đường, thậm chí là trong triều đình, coi như thân phận người đó có là đương kim Hoàng thượng làm chủ của vạn dân có muốn đem một vị đại thần ra xử trảm, chắc hẳn cũng sẽ không biết không phân biệt tốt xấu, một khi muốn gán tội cho người khác chắc hẳn trước tiên phải nghe theo lời can gián hay những phán đoán sáng suốt, dùng lý phục người, Nhị phu nhân người nói có đúng không?”

Nếu nói phải, thì cũng giống như tự thừa nhận chính mình không phân biệt tốt xấu, lại chuyên quyền độc đoán, còn nếu nói không phải, lại chẳng phải bị nàng buộc tội trong lời nói, phạm phải tội phỉ báng Hoàng thượng ư? Hạ Nhân Phinh hỗn hển, nhìn không được bắt chợt từ trên ghế đứng dậy, chỉ vào Thượng Trụy chửi ầm lên.

“Đừng tưởng có Bạch Thế Phi che chở cho người thì người có thể hung hăng can quấy thế này! Hạ Nhân Phinh ta là người được Thái hậu chi hôn, giống như ‘Đan thư thiết khoán’, hôm nay dứt khoát sẽ là người chết ta sống, bắt nha đầu này đem ra đánh chết đi, để xem Bạch Thế Phi có năng lực gây khó dễ cho ta hay không! Các người lập tức đem hai đứa tiện tì này ra đánh chết hết cho ta!”

Mấy kẻ kia ước chừng là người hầu cấp thấp, mặc dù đối với mọi chuyện trong phủ có nghe thấy, nhưng bởi vì cách khá xa chủ tử nên hiểu biết không nhiều, lại chưa từng nhận biết thân phận của Thượng Trụy, chỉ xem nàng là nha đầu, cho rằng tới đây là người được nhìn trọng làm nha đầu thông phòng mà thôi, làm sao có thể sánh ngang được với Nhị phu nhân của Bạch phủ, cộng thêm đã sớm nhận bạc của Chiêu Đề, nên muốn ở trước mặt Hạ Nhân Phinh biểu hiện thật tốt một phen, nguyên một đám như lang như hổ lập tức vén tay áo lên xông qua bắt người.

Vân Ngọc nghe như sấm chớp vang trời, sợ tới mức bầy hồn bay mất sáu phách, không chút nghĩ ngợi liền ôm kéo lấy chân một người trong đó, khóc vội gọi: “Trụ tử người đừng để ý đến ta! Người đi mau đi! Trụ tử ——” còn chưa hô xong, đã bị người nọ trở tay một chưởng đánh ngã xuống đất, khô miệng chảy ra vết máu.

Vân Tĩnh thấy tình thế hỗn loạn, tuy rằng cũng hoảng sợ không thôi, nhưng vẫn vội vàng giang hai tay ra ngăn trước mặt Thượng Trụy, tăng thêm can đảm trong hoảng loạn cất tiếng quát: “Các người ai dám tới! Đều không muốn sống nữa rồi phải không?!”

Trái lại Thượng Trụy đứng sau lưng nàng, vẫn giống như trước dù thái son có sập xuống thì sắc mặt vẫn không biến đổi, ánh mắt lóe lên nhìn sang bên phải không chớp mắt, đôi đồng tử u tĩnh nhìn vào cái cảm nhuộm máu của Vân Ngọc, lát sau lại nhìn đến thần sắc oán độc của Hạ Nhân Phinh, đáy mắt rít cục nhàn nhạt mà hiện lên vẻ lạnh lùng không còn chút kiên nhẫn nào.

Dung nhan xinh đẹp cười cười, đối với tình cảnh trước mắt nhìn như không thấy, chỉ chậm rãi cất giọng phân phó Vân Tĩnh: “Ta đứng lâu có chút mệt rồi, người đi lấy cái ghế đến cho ta đi”. Vân Tĩnh nghe tiếng xoay đầu lại chần chờ một chút, giọng Thượng Trụy chợt trầm xuống, ra lệnh một tiếng, “Đi”.

Vân Tĩnh không dám chậm trễ, nhanh chân chạy đến chỗ cạnh bàn.

Thiếu đi Văn Tĩnh ngăn trở, hai gã ác bặc rất nhanh đã lấn đến trước mặt Thượng Trụ, bàn tay thô vừa muốn bắt lấy cánh tay của nàng, chợt nghe một tiếng cười nhàn hạ khẽ vang lên: “Ta chỉ là một nha đầu, các người có lỗi kéo ta như vậy thì cũng không sao, thế nhưng đừng nói ta không nhắc nhở các người, trong bụng ta đang mang huyết mạch của vị gia chủ Bạch phủ kia, Công tử là tam đại đơn truyền, chuyện hương khói này của hắn là nặng hay nhẹ, các người có cần phải để ý dè chừng hay không, có thể tự mình suy nghĩ cho rõ ràng”.

Giọng điệu không đếm xỉa tới giống như chỉ đang tán gẫu chuyện nhà, nhưng từng lời nói kia vang lên, lại khiến người ta nghe thấy mà kinh hãi, cánh tay của hai gã nam bặc kia thoáng chốc dừng ở giữa không trung.

Gương mặt Hạ Nhân Phinh đại biến.

Bên kia Văn Tĩnh đã bê ghế đem tới, cẩn thận vịn Thượng Trụ ngồi vào ghế, mà nàng đường đường ngồi xuống thế này, lập tức trở thành người có địa vị ngang hàng với Hạ Nhân Phinh.

Văn Tĩnh xoay người đẩy mạnh hai gã nam bặc lão đảo lùi ra sau, ý thể mắng người: “Ngay cả Đại phu nhân cũng không dám sai khiến Trụ từ làm việc, các người là người hầu của Nhị phu nhân thì coi là gì! Một đám ngu xuẩn không ai bì kịp, ở trước mặt nàng ấy hô đánh kêu giết, chán sống hết rồi sao?!” Tay quét ngang, trực tiếp chỉ thẳng vào Chiêu Đề đang trốn sau lưng Hạ Nhân Phinh, “Ngay chính tiện ti sai vật này! Ngày trước chỉ mới sờ một cái lên mặt Trụ từ thôi, đã bị Công tử trách phạt hai mươi trượng, thiếu chút nữa mạng sống cũng không còn, các người tùy tiện đi tìm một người hầu nào đó hỏi thử một chút xem có chuyện này hay không!”

Trong phòng từng ánh mắt chần chờ khó hiểu toàn bộ đều nhìn về phía Chiêu Đề, nàng lạnh run mà rụt rụt đầu, lúng túng đưa mắt nhìn Thượng Trụ, lại nhìn Hạ Nhân Phinh, không dám kêu lên một tiếng.

Mấy tên nam bặc ngu cao mã đại kia tuy đều là người thô kệch, nhưng ra ngoài kiếm ăn cũng đã lâu, không đến nỗi ngu ngốc đến ngay cả nhìn xem sắc mặt cũng nhìn không ra, thấy dáng vẻ Chiêu Đề như vậy, ít nhiều đã hiểu rõ lời Văn Tĩnh nói tám chín phần là sự thật, lập tức đều biến sắc.

Đúng lúc này, Văn Phong dẫn theo hộ viện của Đệ Nhất Lâu chạy tới.

Hạ Nhân Phinh xem tình hình này, gấp đến tức giận công tâm, trở tay chát chát hai tiếng thường hai cái tát vào mặt Chiêu Đề, nóng giận không chỗ phát tiết nên đối với lời kêu khóc xin tha của Chiêu Đề nét mặt nàng chỉ có ngoan tâm hơn, đánh thẳng đến khi bàn tay của mình đều co rút đau đớn mới ngừng lại.

Chiêu đề khóc ngã xuống đất, hai bên má đã sưng to.

Thượng Trụ nhú mày, không đành lòng nhìn tiếp, chỉ ra hiệu với Văn Tĩnh nâng Văn Ngọc dậy.

Hạ Nhân Phinh quơ tay lên mặt bàn đem chén trà đẩy xuống đất vỡ vụn, mái tóc có chút rối loạn, ánh mắt hung ác, đến cùng vẫn là xuất thân nhà giàu, khi đã phát tác rồi thì khí thế cũng dị thường bá đạo, hành động này lập tức khiến Văn Tĩnh sợ tới mức không dám bước chân qua, mọi người trong sảnh đều cúi đầu khom người, không dám có chút cử động.

“Ta tận mắt nhìn thấy cái túi thơm thêu chỉ vàng này ở trong tay nha đầu chết tiệt kia, ta nói nàng ta trộm, thì chính là nàng ta trộm!” Cho dù đối phó với Thượng Trụ không được, nhưng nếu ngay cả Văn Tĩnh cũng không trị được, thì sau này nàng còn mặt mũi gì ở trong phủ nữa, “Chiêu Lung! Người đi lên đánh chết nàng ta, để ta xem ai dám ngăn cản người!”

“Vâng”. Chiêu Lung e sợ mà liếc trộm nhìn Chiêu Đề đang khóc thê thảm, không dám làm trái, đi qua tóm lấy cổ áo Văn Ngọc muốn bạt tai.

Tuy là trong lòng Văn Tĩnh và Văn Phong rất gấp, nhưng Văn Ngọc dù sao cũng không phải Thượng Trụ, Bạch Thế Phi xem Thượng Trụ là tâm can bảo bối, ai cũng không được đụng đến, cho nên không cần sợ hãi mọi người, nhưng nếu đối là Văn Ngọc hay một tỷ nữ nào khác trong phủ mà Hạ Nhân Phinh quyết tâm muốn đối phó như vậy, cho dù ngày thường Công tử đối với nàng ta chỉ có khách sáo, nhưng liệu hắn có thể vì một người hầu mà làm cho vị Nhị phu nhân cao quý bạc này mất hết mặt mũi sao, cái này thì khó nói rồi.

Cho nên mặc dù hai người cảm thấy oán giận rất lớn, lại cũng chỉ dám tức giận mà không dám nói, Hạ Nhân Phinh rõ ràng là bày ra dáng vẻ ai dám mở miệng bênh vực sẽ là người tiếp theo bị xử trí, nói rõ ra chính là muốn giết gà cho Thượng Trụ xem, cũng đồng thời răn đe đám người hầu thấp kém này.

Mất thấy Văn Ngọc lại bị đánh tiếp một cái, Thượng Trụ hết sức bất đắc dĩ, bản thân Hạ Nhân Phinh kia thích làm việc tuyệt tình thì cũng thôi đi, hiện giờ lại bức nàng không đến đường cùng là không thể, sớm biết như thế, lúc trước nên gả cho Đình Thiện Danh để có thể trải qua cuộc sống ‘thanh bình tuế nguyệt’, không cần ở trong phủ phú quý này cùng với một đám người đầu đá ác liệt.

Khẽ thở dài, nàng chậm rãi lên tiếng.

“Theo như luật định của Triều đình, nô tỳ có tội mà chủ không đưa đến quan tòa cứ thế giết đi phạt 100 trượng, vô tội mà giết chết người thì tù hai năm, nếu hôm nay Văn Ngọc bất hạnh chết ở trong phủ, người nhà nàng ấy báo quan kêu oan, không biết đến lúc đó sẽ là Nhị phu nhân nhận hình phạt 100 trượng, hay sẽ do Chiêu Lung người chịu tội thay nhận án phạt tù hai năm?”

Chiêu Lung nghe tiếng nhất thời e sợ, ra tay quả nhiên có chần chờ, liền đưa mắt nhìn về Hạ Nhân Phinh.

“Còn thất thần cái gì! Tiếp tục đánh!” Hạ Nhân Phinh quát lên the thé.

Mỉm cười Thượng Trụ nhàn lại, hơi ẩn chứa bức bối, hàng mi dày chớp chớp khẽ nở nụ cười.

“Cái túi thơm thêu chỉ vàng kia không phải do Văn Ngọc trộm đâu, mà là tiết Đoan Ngọ hôm đó ở trong thư phòng, sau khi Nhị phu nhân đi khỏi Công tử đã đưa nó cho ta, ta ngại nó không thú vị, nên đưa lại cho Văn Ngọc, không biết lời giải thích này Nhị phu nhân nghĩ thế nào, nghe vô hay không?” Không tin đã ra tay đến nước này rồi mà còn không cướp giết được quân cò.

Hạ Nhân Phinh vừa kinh hãi vừa tức giận: “Ngươi đừng có ở đây ăn nói bừa bãi, mê hoặc lòng người!”

“Vậy ta đây hỏi Nhị phu nhân, người có từng ở trước mặt người khác nhìn thấy Công tử đeo túi thơm tơ vàng này hay không?” Tuy không rõ vì sao thứ này bị ném vào trong bụi cỏ hoang, nhưng chưa bao giờ thấy Bạch Thế Phi đeo nó đó là sự thật, Thượng Trụ quay đầu nhìn về phía mấy hộ viện của Đệ Nhất Lâu, “Các người ngày thường vẫn ở gần Công tử nhiều nhất, có ai từng thấy qua Công tử đeo món đồ này hay không?”

Bọn hộ viện nhao nhao lắc đầu nói chưa từng nhìn thấy.

Hạ Nhân Phinh vỗ mạnh lên mặt bàn, khàn giọng kêu to: “Ta không tin! Công tử quyết sẽ không tặng nó cho người đâu!”

Thượng Trụ nhẹ nhàng cười cười, sóng mắt càng thêm rực rỡ, nâng tay để ống tay áo thêu trượt xuống, lộ ra một đoạn cổ tay trắng muốt cùng với chiếc lắc tay đính ngọc màu lục bích kèm theo biểu tượng của Bạch gia, nàng vén vén tóc mai: “Nếu ta nói cái lắc tay này là do Công tử tặng, Nhị phu nhân có tin hay không?” Hai má hơi nghiêng về phía Văn Tĩnh, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười nhạt, “Còn có, cái chén ngọc Hỏa Long kia, nếu ta nhớ không lầm, hình như cũng là do Công tử đưa đến thì phải?”

Văn Tĩnh bật cười, cùng nàng kẻ xướng người họa: “Cả cây sáo ngọc do Thái hậu thưởng cho Công tử nữa, hiện giờ không phải cũng đang ở trong tay người hay sao? Dù người có muốn ngồi sao trên trời cao, chỉ sợ Công tử cũng sẽ vì người mà hái xuống”.

Khuôn mặt Hạ Nhân Phinh đã căng ra như gan lợn.

Thượng Trụ thân nhiên xoay trở lại nhìn nàng ta, khí định thần nhàn: “Hiện thời nhân lúc có nhân chứng ở đây, ta nói Văn Ngọc không có trộm đồ, Nhị phu nhân tin hay không tin, vẫn là câu nói kia, sao không đợi đến lúc Công tử trở về hỏi cho rõ? Hơn nữa, Nhị phu nhân đã tặng túi thơm này cho Công tử rồi, đó đã là đồ vật của Công tử, mặc kệ Văn Ngọc có tội hay không có tội, đáng đánh hay không đáng đánh, thì cũng phải chịu sự trách móc bởi chính Công tử?”

Ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập, Đặng Đạt Viên dẫn theo Văn Lộng vội vàng tìm đến, ánh mắt lướt qua hết phần đông người hầu trong sảnh, thấy Thượng Trụ bình yên vô sự ngồi trên ghế, hộ viện Đệ Nhất Lâu thì toàn bộ đứng ở sau lưng nàng, viên đá treo trong lòng cuối cùng thả lỏng được một chút, cúi đầu thỉnh lễ với Hạ Nhân Phinh.

Nhưng mà ngay trước khi hần muốn mở miệng, Thượng Trụ đã cướp lời, mỉm cười mà nói: “Nhị quân gia, ngày ngày Công tử sai người đưa canh bỏ đến Sơ Nguyệt Đình, ngài ấy không chê phiền nhưng ta uống ngán rồi, hiện giờ lại thấy buồn bức khó chịu vô cùng, có ý muốn tìm chút việc tiêu khiển, nhưng lại e sợ người bên ngoài nói lời quở trách, cho nên muốn hỏi Nhị quân gia một câu, những việc trong Bạch phủ này, Thượng Trụ ta quản được hay không quản được?”

Đặng Đạt Viên ổn định thân hình lại, sửa thành cúi đầu thi lễ thật sâu với nàng: “Hồi Trụ cô nương, tất nhiên là quản được, sáng nay Công tử đã phân phó, bảo tiểu nhân chọn giờ lành an bài Trụ cô nương chuyển vào Đệ Nhất Lâu ở”.

Lời này vừa ra, mọi người trong sảnh đều có chút hít hơi.

Chiêu Lung vội vàng buông Văn Ngọc ra, về mặt Hạ Nhân Phinh thì thất kinh vô thần, thẳng tắp ngã ngồi trên ghế.

Lúc này, gương mặt Thượng Trụ vốn mang ý cười đột nhiên trầm xuống, lạnh như băng: “Đã quản được, vậy ta đây cũng không cần khách sáo, ngày đó Đại quân gia đã từng nói, nô bộc và tỷ nữ tự tiện ầu ẩu, trách phạt, chửi rủa, khi dễ người khác theo như gia quy phạt 20 trượng, nay niệm tình lần đầu phạm lỗi, trọng hình có thể miễn, nhưng hành động ý lại hung tàn bậc này tuyệt đối không thể dung thứ, người đâu! Chiêu Đề này, và miêng 20 cái!” Ngón tay thon dài chỉ ngược lại tên người hầu đánh ngã Văn Ngọc xuống đất, “Khấu trừ một tháng lương bổng dùng làm tiền thuốc cho Văn Ngọc, từ nay về sau phạt làm tạp dịch!”

Không khí trong phòng khàn trương dị thường, mấy người được Chiêu Đề mời đến giúp đỡ đều lạnh run, biết vậy sẽ chẳng làm.

Bên ngoài cửa hông phía đông đại sảnh, Trương Lục Dạng khom người nghiêng tai nghe lén ở phía sau cửa không biết đã nghe được bao lâu đang cười cong cả chân mày, không phát ra tiếng động ngồi thẳng lên, đang định lặng lẽ kéo Mạc Ngôn cùng nhau rời đi, lúc quay đầu lại trong nháy mắt bị một cái bóng trắng chẳng biết xuất hiện ở phía sau từ lúc nào làm cho sợ hãi thiếu chút nữa hét lên chói tai.

Bạch Thế Phi một phát che miệng nàng lại, mỉm cười gợn ngón trỏ lên ra hiệu nàng chớ có lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Khuê phòng

Lúc Yến Nghênh Mi từ trên núi trở về, Thượng Trụ đã cùng Văn Lộng chuyển vào ở trong Đệ Nhất Lâu.

Cúi đầu phát khăn thêu, bước chân đi như ngọc.

Bóng trắng pha lẫn ánh đèn, nhẹ vẽ lên màn trướng, Bạch Thê Phi nửa tựa vào bình phong trước giường, đôi mắt như nước nhìn theo Thượng Trụ tới lui bốn phía trong phòng, cho đến khi nàng ngồi xuống bên mép giường, cũng không biết có phải vì mang thai hay không, chỉ cảm thấy người trước mắt mong manh như tờ mỏng, hương thơm xoay chuyển, đôi chân mây ngây ngô thu lại ý cười trên môi, chẳng biết từ lúc nào dung nhan đã lạng lẽ tăng thêm một phần đẹp đẽ như hoa, dường như càng ngày tư thái yếu điệu càng lộ rõ.

Uống được một nửa canh sâm trong chén, thấy hân lười biếng sáng khoái nhìn chằm chằm vào mình, cái thìa trong tay Thượng Trụ đang đặt bên chén, lập tức đưa tới môi hân.

Hân nhấp nhẹ môi lên cạnh thìa, cười: “Cái này là nấu cho nàng”.

“Ta uống ngán rồi, khổ đến đòi mạng”.

Bàn tay qua lại vuốt ve phần bụng hơi lồi lên của nàng, hân thấp giọng giễu cợt: “Nàng so ra còn kém đứa nhỏ của ta, nó dường như không ngại khổ”.

Nàng liếc nhìn hân một cái: “Đứa nhỏ của chàng báo mộng cho chàng biết à?”

Bát canh đang được đổ vào cốc hống thiếu chút nữa bị ho ra, hân cong môi đẹp: “Tiểu Trụ”.

“Ừ?”

Hân dừng một chút, lại nỉ non khẽ gọi: “Tiểu Trụ.”

Thìa súp lại được nhét vào trong môi của hân lần nữa, chặn lời gọi hồn của hân.

“Ta thích nàng”. Vừa hợp một ngụm canh khốc mắt vừa lén nhìn dung nhan của nàng.

Má nàng hơi ửng đỏ, dưới ánh mắt si mê quán quýt của hân lạng lẽ xấu hổ, xoay đầu đi.

“Tiểu Trụ.” Hân vẫn không thôi hy vọng.

Nàng quay đầu trở lại, ánh mắt lờm hân bắt đầu không còn kiên nhẫn.

“Nàng yêu thích ta không?”

Đôi má hơi ửng hồng thoáng chốc trắng như được bôi phấn, nàng gần như cầm lấy chén canh chắn ở trên miệng của hân.

Thật khô, hân nhúu mày.

“Tiểu Trụ.”

Nàng lập tức chặn lời hân: “Không cho nói nữa! Uống nhanh lên!”

Ủy khuất mà nhìn nhìn nàng, kỳ thật hân bắt quá chỉ muốn hỏi: “Ta có thể ăn một viên đường hay cục kẹo được không?”

Giọng điệu rất là u oán vì bị ngược đãi.

Nàng bỗng nhiên đứng lên, cắn cắn hàm răng, đi lấy trái cây trên bàn cho hân: “Ừ!”

Thấy nàng có vẻ hơi bức mình rồi, hân ngừng trêu chọc lại một chút, cười cúi đầu tập trung uống canh, nàng vừa mới thở nhẹ một hơi, ai ngờ ——

“Tiểu Trụ.” Hân đã lại gọi.

Nàng cầm trái cây trong tay đưa tới trước mặt hân.

“Nàng yêu thích ta không?”

Nàng cảm thấy mình sắp điên đến nơi rồi, chỉ cần hân nói thêm một câu nữa thôi, nàng hân sẽ dạy cho hân đẹp mặt! Chột dạ mà né tránh ánh mắt căm tức của nàng, hân thầm cười trong lòng, trượt người xuống, dựa tới bên người nàng và đứa nhỏ.

Lại cúi đầu thì thầm gọi: “Tiểu Trụ.”

Nàng rũ mắt nhìn hấn, lập tức đề phòng.

Đằng sau vẻ mặt đề phòng, lại mơ hồ có thể thấy được một chút thần sắc ngọt ngào không che giấu được.

Hấn mỉm cười: “Thôi một khúc cho ta nghe đi.”

Thấy hấn không trêu cợt nữa, nàng thả lỏng sắc mặt, lấy cây sáo tới, “Muốn nghe cái gì?”

Hấn khép lại mi dài, vẻ tươi cười không dứt: “Như cũ, nàng yêu thích ta”.

Trên mặt rốt cục nhìn không được, bị hấn trêu chọc lại nhẹ nhàng thần nhiên cười, nàng đưa tay đẩy đẩy hấn: “Nhưng ta có chuyện đứng đắn muốn nói với chàng”.

“Không nghe, ta chỉ thích nghe chuyện không đứng đắn thôi”. Đầu ngón tay đùa mà khêu khêu cằm của nàng.

Nàng nửa bức mình nửa xấu hổ đánh hấn vài cái: “Ta muốn giúp Văn Ngọc chuộc khế ước bán thân, chàng đi khuyên Tam quân gia nhé, để bà ấy đồng ý chuyện hôn sự của Đình đại ca và Văn Ngọc, có được hay không?”

“Được thì được, chỉ là tiền này của nàng không thể tùy tiện chi ra”.

“Có gì không ổn sao?”

“Mỗi người trong phủ đều là người quý người tinh, nhân từ nương tay của nàng mà truyền ra, chỉ e ngày sau mặc kệ chuyện lớn nhỏ gì đều sẽ có người tới cầu xin nàng, đến lúc đó nàng chắc chắn tránh không khỏi bị họ quấy nhiễu”.

Một Bạch phủ to như vậy, nhiều người nhiều chuyện phức tạp, quan hệ phiền phức, thân là chủ mẫu nếu đơn thuần tốt bụng thường thường sẽ làm hư mất quy củ, nếu muốn trong phủ được ổn định lâu dài, thực sự phải cần chút thủ đoạn cùng kỹ xảo để quản lý, quan trọng nhất là phải làm thế nào để xử lý sự việc được công bằng, để tất cả mọi người đều ngoan ngoãn làm việc.

Thượng Trữ nghe hấn nói xong, thần sắc theo đó có chút dăm chiêu, dần dần thì hiểu ra: “Ta hiểu rồi, chờ Thiệu quân gia thăm người nhà xong trở về, ta sẽ cẩn thận bàn bạc với ông ấy”.

Bạch Thế Phi tán thưởng cười cười: “Ngọc thô có thể khắc đây”. Một tay gối ở sau đầu, một tay ôn nhu dán lên phần bụng của nàng chậm rãi vuốt ve, lên tiếng nói, “Sau này mọi việc trong phủ không cần phải hỏi ý kiến ta, nàng cứ thương lượng với Thiệu Ân xử lý là được... Chỉ cần đừng mệt mỏi đưa nhỏ của ta thôi”.

Nàng bật cười, bàn tay nhỏ bé che ở trên mu bàn tay của hấn, trong lòng tự nhiên sinh ra một cảm giác yêu thương của tình mẫu tử.

Từ lúc nàng được Đặng Đạt Viên khích lệ chuyển vào ở trong Đệ Nhất Lâu, nàng gần như không hề lo lắng mà đáp ứng, lúc trước một thân một mình ở trên núi Đại Hưng An có thể nói là chỉ làm việc theo cảm tính, hiện thời thì nghĩ rằng trên đời này bất luận chuyện gì cũng đều không quan trọng bằng đứa nhỏ trong bụng, việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể cố gắng đi tiếp đảm bảo không có chuyện gì sai sót xảy ra.

Lại nói sau buổi phân tranh ngày ấy, Hạ Nhân Phinh liền tự giam mình trong Hoán Châu Các đóng cửa không ra ngoài, chỉ sai Chiêu Đề âm thầm đến hỏi Bạch Thế Phi, thật ra cái túi thơm tơ vàng kia đã xảy ra chuyện gì.

Bạch thế Phi chân thật trả lời túi thơm này là hôm tiết Đoan Ngọ bị Trương Lục Dạng mạnh mẽ cướp đi, quả thật rất áy náy, không ngờ Trương Lục Dạng lại ngây thơ như vậy, đem ném vào bụi cỏ dại, sau đó hấn lại lệnh cho cửa hàng trên châu đưa đến Hoán Châu Các rất nhiều Trâm ngọc cài tóc, coi như là muốn tạ lỗi với Hạ Nhân Phinh.

Hạ Nhân Phinh nghe xong câu trả lời cảm thấy Trương Lục Dạng quả thực có thể gây ra loại chuyện này, liền tin tưởng hấn không nói dối, biết rõ Bạch Thế Phi không tặng túi thơm cho Thượng Trữ ít nhiều cũng giúp cho lòng nàng thoải mái hơn một chút, nhưng nghĩ đến mặc kệ mình dụng tâm thế nào, bỏ ra bao nhiêu tình ý, toàn bộ đều như đem đá ném vào biển rộng, chỉ cảm thấy như khổ sở thấm vào tận tim, đến lúc nghe Thượng Trữ đã chuyển vào ở trong Đệ Nhất Lâu thì tuyệt vọng lại càng tăng cao.

Đêm xuống, nàng chấp bút viết một lá thư, phân phó Chiêu Đề hôm sau đưa vào trong cung.

Còn chưa yên tĩnh được mấy ngày, đến đầu tháng bảy, trong Bạch phủ lại một lần nữa truyền ra tin tức trọng đại.

Bạch Thế Phi và Tam phu nhân Trương Lục Dạng bởi vì vợ chồng không hòa hợp, được quan phủ phán quyết chấm dứt hôn nhân, ngày hôm ấy vẫn tự phán quyết được đưa ra Trương Lục Dạng liền ôm lấy túi đồ dẫn theo Mạc Ngồn đi mất, trước khi đi nàng để lại cho Thượng Trữ và Hạ Nhân Phinh mỗi người một phong thư.

Thư của Thượng Trữ nói rằng: “Trải qua con mắt quan sát kỹ lưỡng lợi hại của bốn đại tiểu thư, người nhất định là một mục đàn bà chanh chua”. Lại dặn dò Thượng Trữ phải ngăn theo trâm thuận với Bạch Thế Phi, tuân theo tam tông tứ đức cho tốt, nếu sau này để nàng ấy biết được Bạch Thế Phi lại vì nàng mà đau lòng, lập tức sẽ cho người nửa đêm đến lấy đầu nàng.

Thư của Hạ Nhân Phinh lại nói: “Trải qua con mắt quan sát kỹ lưỡng lợi hại của bốn đại tiểu thư, người nhất định sẽ là loại đàn bà bị chồng bỏ”. Còn nói nếu ngày nào đó Hạ Nhân Phinh bị Thượng Trữ đuổi ra khỏi Bạch phủ, không cần e ngại cứ đến Tần Châu tìm nàng nương nhờ, nàng sẽ thật tốt bụng

hào phóng mà nuôi dưỡng Hạ Nhân Phinh, như vậy thì, mỗi ngày nàng sẽ có tri kỷ cùng nàng nói xấu Thượng Trụ.

Thượng Trụ xem mà dở khóc dở cười, Hạ Nhân Phinh thì tức giận đến mức xé nát lá thư thành phần vụn ngay tại chỗ, trong lòng tích tụ đủ loại mà không chỗ phát tiết, bất bập được nô tài nào có nửa chút sai lầm đều sẽ một phen đánh chửi, mỗi ngày trong đêm dài khi mọi người đã chìm vào giấc ngủ, trong Hoán Châu Các thỉnh thoảng sẽ truyền ra tiếng khóc lóc rên rỉ được đè nén, khiến ai nghe thấy cũng động lòng trắc ẩn.

Từ đó về sau, Bạch phủ thiếu đi vị Tam phu nhân nghịch ngợm hay gây sự.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mĩ Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Trên lầu khách

Trong thành Biện Lương, ở đầu phía đông của phố Khúc Viên, có một quán rượu nổi danh gọi là Tiên Lâu.

Ở dưới chân thiên tử thì quán này là quán có đẳng cấp cao nhất về rượu và đồ nhắm, mặt tiền của cửa hàng quy mô to lớn, mái hiên nhô ra tẩm biển sơn hoa văn màu dạ quang, bố cục trước sau là lầu đài, hành lang đi theo dòng chảy giữa các khóm trúc, đường nhỏ yên tĩnh, rượu trong tiệm bán với giá 70 văn tiền mỗi bình, rượu Dương Cao thì lên đến 80 văn tiền, giá bán cao cực điểm nếu là dân chúng bình thường sẽ không thể ghé vào, trái lại, giới quý tộc phú thương thì thường xuyên đến đây ngồi thưởng thức chén rượu tiêu tiền.

Một ngày đẹp trời nọ, chiếc kiệu sang trọng quý giá dừng lại trước cửa Tiên Lâu.

Ngay lúc Bạch Kính vén rèm lên: “Trụ cô nương, đã đến rồi”.

Thượng Trụ vịn lấy tay hán tử trong kiệu bước ra, nhẹ giọng cười nói: “Công tử chắc đã uống say rồi hả?” Bằng không sao phải giống như người say khướt, hưng phấn với rượu và đồ nhắm đến mức phản phó Bạch Kính về phủ không đón được nàng đến thì không xong.

Tiến vào cửa tiệm có cột trụ chạm trổ xa hoa, vừa mới đặt chân lên cầu thang lầu hai, đã thấy Bạch Thế Phi đứng ở bậc cao nhất trên thang lầu kia, đón nhận ánh mắt chờ đợi của hán, hai người không hẹn mà cùng mỉm cười.

Nhìn nhìn nàng rồi bước xuống lầu, ý cười trên mặt hán chậm rãi hiện lên vẻ nghịch ngợm như một đứa con nít, biết chắc hán lại muốn trêu đùa, nàng vừa mới hỏi ra miệng “Chàng muốn gì”, đã bị hán một phát bế lên, trong miệng cười quát to: “Tất cả tránh ra!”

Trong lúc nhất thời tất cả âm thanh chén đĩa, tiếng hít không khí, tiếng ghé ngã sắp xuống đánh ầm lên tấm ván gỗ, tiếng tiểu nhị ở bậc thang khiếp sợ đến độ ngã sắp xuống, tiếng đồ ăn nước uống bắn lên tung tóe, tiếng thét chói tai, tiếng khiển trách, tiếng kinh hoàng xin lỗi, tiếng người vội vàng đi lại, toàn bộ âm thanh đều ầm ầm nổi lên không dứt.

Tất cả khách trong sảnh đều bị tiếng cười to kia gây sự chú ý mà kinh hãi nhìn chăm chú vào người đang mặc áo trắng.

“Chàng điên rồi! Mau thả ta xuống!” Thượng Trụ đầu vàng mắt hoa đánh lung tung vào lồng ngực của hán.

Đắc ý lại kiêu ngạo bề năng đi thẳng vào gian phòng nhỏ ở giữa, trong phòng bài trí lịch sự tao nhã, Trang Phong Tuyền và Nhậm Phiêu Nhiên đang ngồi đây, hai người họ toàn bộ bởi vì hành động của Bạch Thế Phi ở trước mặt mọi người không kiêng kỵ mà lộ ra vẻ ngạc nhiên, lúc này hán mới thỏa mãn nhẹ nhàng buông Thượng Trụ ra.

Trang Phong Tuyền nhìn về phía Nhậm Phiêu Nhiên: “Người nói thử xem bao lâu nữa thì hán có thể đón mỹ nhân về dinh?”

Nhậm Phiêu Nhiên hết sức chân thực mà nói: “Chắc không lâu nữa đâu, bất quá đây mới là hồi 14 thôi, ta nhớ trước đây có một hồi gọi là ‘Mỹ nhân ghen ghét xuống tay độc, Công tử phần nọ đã ác tỳ’ “

Bạch Kính ở bên cạnh bật cười ra tiếng: “Đó cũng là chuyện xưa tốt đẹp nhất rồi, tiểu nhân có nghe kể hồi mới nhất là ‘Hoán Châu Các bại trận địch không lại, Âm Lục Cư u sầu chủ tử bị đuổi đi’ “.

Trang Phong Tuyền ăn ý tiếp theo: “Ta đoán không bao lâu nữa sẽ có một hồi mới, đoán chừng tên gọi sẽ là ‘kinh thế hải tặc Tiên Lâu quán, không cần cưới hồi đã có bầu’ “.

Bạch Thế Phi vỗ mạnh lên bàn, làm cho mấy người đang đàm tiếu ngạc nhiên nhìn.

Dừng một chút, hán điềm nhiên như không có việc gì nói: “Tiểu nhị! Đưa rượu lên!”

Trang Phong Tuyền và Nhậm Phiêu Nhiên bật cười, còn Thượng Trụ thì lấy tay che miệng.

Bạch Thế Phi đặt khuỷu tay lên bàn chống đỡ gò má, nghiêng đầu nhìn nàng, thấy dáng vẻ nàng cười cong đuôi mắt hết sức đáng yêu, nhìn không được đưa tay qua, không hề kiêng kị mà nhẹ nhàng chơi đùa vành tai của nàng, ôn nhu nói: “Cái gì mà Hoán Châu Các với Âm Lục Cư, chỉ có mỹ nhân này mới được gọi là thể tử của bốn Công tử thôi”.

Hai người trên bàn đối với lời nói đáng phi nhỏ của hắn chỉ mắt diếc tai ngoi, cùng nhau nâng chén đối ẩm.

Bàn tay mân mê vành tai rũ xuống, đặt vào phần bụng dĩ nhiên muốn che cũng không thể che hết được của nàng, khoe mắt liếc thấy bóng người cao lớn xuất hiện ở cửa ra vào, nụ cười trên mặt hắn càng thêm sâu: “Hắc hắc, còn đây là chó con”.

“Bạch công tử hôm nay thật có nhã hứng”. Dù đã quá 50 tuổi nhưng vóc người thừa tướng đương triều Lữ Di Giản vẫn hiên ngang không cần mời mà vào, mang theo ý cười chấp tay chào mọi người đang ngồi.

Ba người trên bàn lần lượt đứng dậy đáp lễ, lúc này, từ ngoài cửa thang lầu một mình một người bước tới gian phòng nhỏ của Bạch Thế Phi vừa đứng ở giữa dãy lầu, trùng hợp gặp nhau, người bên trong cười nói: “Hẹn trước không bằng vô tình gặp gỡ, Lữ thừa tướng xin mời ngồi, cùng chúng ta đối ẩm mấy chén”.

“Đâu được”. Lữ Di Giản đùn đỡ nói, “Vừa rồi ở ngoài cửa nghe được tiếng nói chuyện của Công tử, nên đặc biệt vào chào hỏi chứ không có ý muốn làm mất nhã hứng của ba vị, bốn quan xin cáo từ ngay, khỏi cần tiễn, khỏi cần tiễn”. Dứt lời liên tục chấp tay, trước khi đi ánh mắt lơ đãng lướt nhìn người từ đầu đến cuối vẫn ngồi im trên ghế nhìn qua cửa sổ cuốn màn không nhúc nhích Thượng Trụ.

Ra đến cửa, sát mặt Lữ Di Giản chuyển thành lo lắng, vẫn đứng ở ngoài gian phòng thêm một chút rồi mới xoay người rời đi.

Gian phòng nhỏ đối diện với phòng bên này màn cửa vẫn im lìm bị kéo lên, một cái đầu từ bên trong thò ra, người nọ nhìn thấy bóng lưng Lữ Di Gian, lại nhìn về phía gian phòng của Bạch Thế Phi, lui đầu trở về, rũ màn xuống như cũ.

Ở bên này, Trang Phong Tuyền và Nhậm Phiêu Nhiên nhìn nhau rồi nghiêm túc nhìn về phía đối diện.

Bạch Thế Phi yên lòng vén áo ngồi xuống, cười rót rượu vào chén đôi mắt lướt nhìn Thượng Trụ, nàng rũ chân mày cúi đầu yên tĩnh ngồi bên kia, chẳng biết từ lúc nào vẻ tươi cười đã biến mất không thấy nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn không muốn bị người nhìn chăm chú mà cúi xuống sâu hơn.

Trang Phong Tuyền nói: “Khó trách hôm nay để lại nói toạc ra thế này”.

Nhậm Phiêu Nhiên đáp lời: “Là vì muốn Lữ đại nhân chú ý sao?”

“Đường như chúng ta vừa đến không bao lâu thì đã nghe bên ngoài nói thừa tướng đại nhân đến rồi”.

“Cho nên Bạch công tử trước nay không bao giờ đi cùng người nhà liền gọi người đón Thượng Trụ cô nương nên đến đây xem mặt”.

“Sau đó hắn lại cố ý gây ồn ào, để mọi người trên dưới trong Tiên Lâu không ai không biết không ai không hiểu, vị tân sủng của Bạch công tử lúc này đã lộ diện rồi”.

“Ngay sau đó, thừa tướng đại nhân ở trên phố rốt cục nghe được tin đồn về Thượng Trụ cô nương nên đến đây xem mặt”.

Bạch Thế Phi làm như kinh ngạc không thôi, nhướn mày cười nói: “Các người thật đúng là trí tưởng tượng phong phú”. Nghiêng đầu nhìn Thượng Trụ vẫn đang như cũ không nói một lời, hắn cảm thấy ngả lên, gấp vào chén nàng một ít đồ ăn, ôn nhu nói, “Món tay gấu hầm cách thủy này mùi vị ngon nổi tiếng ở đây, nàng nếm thử đi”.

Nàng nâng mi lên, thần sắc lạnh lùng mà nhìn hắn một cái, xoay lại tươi cười với Trang Phong Tuyền và Nhậm Phiêu Nhiên: “Ta cảm thấy có chút không khỏe, phải về phủ trước, hai vị huynh trưởng từ từ dùng”. Bàn tay ở dưới bàn không lưu tình chút nào hung hăng véo lên đùi Bạch Thế Phi một cái, trong lúc hắn kêu đau lập tức đứng dậy.

“Nàng lén véo ta...” Hắn bĩu môi, giống như cực kỳ ủy khuất.

Không ngờ hắn sẽ ở trước mặt mọi người nói những lời như vậy, khiến nàng thoáng chốc kinh ngạc, vì có hai người Trang Nhậm ở đây mà xấu hổ không thôi, lại phát tác không được, chỉ có thể trừng liếc hắn, giống như rất muốn nói lời ác độc véo chàng đấy thì sao.

“Đi thôi, để Bạch Kính đưa nàng về”. Hắn cười rộ lên, lúc nàng quay người đi hắn rất nhanh vỗ nhẹ lên cái mông tròn của nàng.

Nàng biến sắc kinh hô, hành vi này quả thực đi quá giới hạn rồi! gương mặt đỏ bừng chạy trốn khỏi gian phòng, Bạch Thế Phi đưa mắt nhìn nàng đã đi xa, trên mặt hiển hiện rõ nụ cười rạng rỡ vì trả được thù mà sung sướng dị thường.

Nhậm Phiêu Nhiên nhìn không được rên rì: “Vị Công tử này, xin nhờ ngài từ trong tình cảnh tình chàng ý thiếp cực kỳ khó coi mà hỏi thần về một chút cho, trước tiên cho ta một lời giải đáp hoặc giải thích rõ một chút được chứ? Tại sao người muốn diễn màn đùa giỡn vừa rồi?”

“Hôm nay là ngày Sơ Tam?” Bạch Thế Phi nhàn hạ hỏi lại.

“Là ngày Sơ Tam, thì sao, có liên can gì đến ngày này?”

“Ta hỏi ngươi, Thái hậu đối với những chuyện đại sự trong quân quốc nặng trọng nhất là ai?”

“Đương nhiên là vị vừa mới rời đi kia”. Còn không phải vị tể tướng quyền cao chức trọng Lữ Di Giản không ai có thể hơn kia sao.

“Trong hoàng cung người bà ta nặng trọng nhất là ai?”

“Cái này còn phải hỏi sao? Ngoài thống lĩnh cấm vệ quân Điện tiền Chỉ Huy Sứ Chu Tấn thì còn ai vào đây?”

“Vậy người thân tín nhất trong cung Khánh Thọ của Thái hậu thì sao?”

“Cái này thì bất kỳ người nào trong cung cũng biết là La Sùng Huân, hắn luôn rất tùy tiện lợi dụng quyền lực của mình, vào năm Thiên Thánh thứ bảy, trong triều có một vị gọi là Tào Dung, bởi vì có liên can đến chuyện ở tỉnh Thiên Uyên mà từ một tiểu quan nhanh chóng được lên chức vào triều, rất được Thái hậu thương thức, ngay cả Khấu Chuẩn cũng từng bị hắn ta vu oan một lần, về sau không biết có phải vì tranh công đòi sủng hay không mà đắc tội với La Sùng Huân, cuối cùng bị giáng chức lưu đày đến chết”.

“Đúng thế, trong ba người thân tín nhất của Thái hậu thì Chu Tấn là người luôn giữ mình trong sạch, mà La Sùng Huân cũng tự biết chức vụ Chỉ Huy Sứ của hắn ta là không ai có thể thay thế, cho nên hai người họ từ trước đến nay vẫn bình yên không có chuyện, nhưng quan hệ của La Sùng Huân và Lữ Di Giản thì lại không đơn giản như vậy, hai người này một đối nội một đối ngoại, Lữ Di Giản thân là đại thần chấp chính vốn đối với loại hoạn quan như La Sùng Huân vẫn có chút xem thường, mà La Sùng Huân nhờ nịnh nọt Thái hậu mà được tin cậy cũng không thể nào để Lữ Di Giản vào mắt, hai người cứ thế ngầm ngầm đầu đá lẫn nhau là chuyện thường ngày”.

“Lần trước Lý thị chết bất ngờ, La Sùng Huân không phải đã bị Lữ Di Giản thuyết phục lừa Thái hậu cho Lý thị dùng nghi lễ của Hoàng hậu nhập liệm sao?” Nhậm Phiêu Nhiên nghĩ ngợi hỏi.

“Việc này có thể thành là bởi vì tư tâm của La Sùng Huân, Thái hậu đã bao nhiêu tuổi rồi? Hoàng thượng mới bao nhiêu niên kỷ? Bất kể thế nào cuối cùng sẽ có một ngày Hoàng thượng gánh vác việc triều chính, La Sùng Huân cũng muốn chừa lại cho mình một đường lui chứ”.

“Ngươi nói rất có lý, nhưng chuyện hôm nay có phải là ngày Sơ Tam hay không thì có liên quan gì?” Đôi mắt Bạch Thế Phi híp lại, khẽ cười nói: “Mỗi lần đến ngày Sơ Tam La Sùng Huân đều xuất cung, giả trang thành một viên ngoại tìm đến gian phòng trong Tiên Lâu này, vì thói quen này của hắn mà cứ đến thời gian này, trong gian phòng nhỏ kia sẽ có vài tên ca kỹ, rượu ngon, vũ công nhảy múa, thường thường đến lúc hoàng hôn hắn mới chịu hồi cung”.

Nhậm Phiêu Nhiên có chút hiểu được, “Không ngờ hôm nay đúng lúc Lữ Di Giản xuất hiện, mà ngươi vốn biết La Sùng Huân đã đến, cho nên...”

Trang Phong Tuyền đột nhiên nhú lại, chỉ chỉ ra phía ngoài cửa, ra hiệu bên ngoài có động tĩnh rất nhỏ.

Đáy mắt Bạch Thế Phi lấp lánh, mỉm cười tự rót rượu tự mình uống, trả lời Nhậm Phiêu Nhiên, “Ta chẳng qua là muốn nói một câu cảnh tỉnh với Lữ Di Giản, nếu Thái hậu biết ông ta còn một đứa con khác, chưa chắc sẽ lại tin nhiệm ông ta như bây giờ không hề nghi kỵ”.

Lời chưa dứt rèm ngoài cửa đã bị người kéo lên.

Ba người tập trung nhìn sang, thế nhưng lại là tiểu nhị bê thức ăn vào.

Nhậm Phiêu Nhiên cười liếc Thế Phi, giống như đang nói, lời hát xướng của ngươi không có người nghe rồi? Ánh mắt Bạch Thế Phi lờm sang Trang Phong Tuyền, tại huynh, làm người ta sợ bóng sợ gió một hồi? Trang Phong Tuyền chỉ nghiêm nghị không nhìn đến hai người họ mất đi mây lại, động đũa gấp thức ăn, không ngớt lời khen: “Ngon, món này ngon thật!”

Bạch Thế Phi và Nhậm Phiêu Nhiên nhìn nhau, cùng nhau cao giọng cười to.

Nháy mắt tiếp theo ba người ăn ý nâng chén, vang lên tiếng va chạm ở giữa không trung.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tấn Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Phốc sóc đều thành mê

Tháng bảy ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, hoa phượng ganh đua sắc đẹp.

Trong triều Yến Thư tích cực dâng tấu, xin tha tội cho những nội thần đang bị giam cầm, đề ngày sau quân sĩ ở Biên Châu trong lúc đối đầu với địch có thể hóa bị động thành chủ động tấn công ứng chiến, lại chủ trương chiêu mộ huấn luyện đội cung tiễn làm hậu phương, nhằm tăng cường binh lực, mà Hạ Kính lấy quyền đứng đầu một phái lập tức đưa ra rất nhiều nghi vấn đối với đề nghị của ông.

Bởi vậy, lúc nghị triều đội ngũ hai phái người tới ta đi đánh võ nỏ, giúp đỡ công kích lẫn nhau, trải qua mấy lần tranh luận kịch liệt, cộng thêm Triệu Trinh ở bên thỉnh thoảng trợ giúp, cuối cùng Hạ Kính bại trận, Yến Thu được giao quyền hành chấp chương quân sự ở vùng Biên Châu.

Sau đó Triệu Trinh dùng thế sét đánh không kịp bưng tai, đem năm sáu vị quan viên trong phe phái của Hạ Kính từ trong triều đến quan địa phương đồng loạt bỏ cũ thay mới, không phải mình thắng ám giáng thì là cướp binh đoạt quyền, không bao lâu sau đã đem mấy chức vụ trọng yếu cùng với nhiều Châu lớn chặt chẽ không chế trong lòng bàn tay, từ lúc bắt đầu nghị triều liền từng bước tiến sát đến Lưu Nga.

Lưu Nga rốt cục không còn kiên nhẫn nữa, một mặt đối với chuyện Hạ Kính kiêu căng khinh địch dẫn đến sơ sẩy trong việc phòng bị cảm thấy cực kỳ bức bối, mặt thấy Triệu Trinh liên tiếp làm khó dễ mà không còn chút sức lực nào chống đỡ, càng đừng nói đến ăn miếng trả miếng, một mặt khác với việc chính mình lo là sơ suất cũng hối hận không thôi.

Hôm đó bà triệu Chu Tấn vào cung.

“Ta càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, lẽ ra với năng lực của Hoàng thượng dù có tài giỏi đến đâu Ai gia cũng xem không ra gì, với sức của hần thì khó có thể hành động lắm, nhưng vì sao bây giờ vây cánh của hần giống như trong một đêm trở nên cứng cáp”. Thật khiến người ta trở tay không kịp, Lưu Nga nhủ mảy khó hiểu, trong giọng nói nghi hoặc còn mang theo bối rối mơ hồ.

“Ty chức cũng cảm thấy kỳ quái, ngày thường cũng đâu thấy Hoàng thượng có động tĩnh gì”.

Lưu Nga trầm tư một chút, “Ngoại trừ người ở Hạ gia kia, những người khác vẫn không thể trà trộn vào Bạch phủ được sao?”

“Cũng có mấy người trà trộn vào được, có điều chỉ có thể làm chút ít chuyện thấp kém, mấy chuyện vặt ở hai bên trái phải gian nhà của nô bộc còn không được làm, đừng nói chỉ đến các phòng trong dinh viện, từ lần trước sau khi nha đầu kia bị hạ độc, Bạch phủ bề ngoài giống như không có gì thay đổi, nhưng thực tế việc quản giáo lại bắt đầu trở nên rất nghiêm ngặt, chẳng những âm thầm kiểm tra toàn bộ các nô bộc tỷ nữ vào phủ trong vòng ba năm, cứ cảm thấy có chút nghi ngờ nào đối với bọn họ đều kiểm chuyện đuổi ra khỏi phủ, ngay cả trong phòng bếp cũng khéo léo trừ định thực đơn món ăn từ lớn đến nhỏ giám sát chặt chẽ, mặc cho ai còn muốn động tay động chân vào trong thức ăn đều không có khả năng”.

“Các cửa hàng mặt tiền trên phố của Bạch phủ trong kinh thành số lượng rất nhiều, không thể từ những người này mà ra tay xuống được sao?”

Chu Tấn lắc đầu: “Đặng Đạt Viên so với Thiệu Ân còn tinh ranh hơn ba phần, làm việc cẩn thận, từ các quản sự cho đến chương quầy ở cửa hàng mỗi ngày từng cùng bàn bạc với người nào, toàn bộ đều chạy không khỏi hai mắt của hần, hơn nữa nếu ty chức đoán không sai, có khả năng hần còn đồng thời sai phái một nhóm bí mật khác, làm cho các đối tác chỉ có thể phối hợp với Bạch thị hành động mà lấy đi rất nhiều hợp đồng mua bán của quan doanh ta”.

Lưu Nga không nói gì nữa, vốn khi xem những tin tức do Hạ Nhân Phinh truyền đến đã cảm thấy Bạch phủ mặc dù tiền nhiều thế lớn, nhưng so với dự đoán của bà còn thua rất xa, đoán là đứa nhỏ Bạch Thế Phi kia cũng không làm được chuyện gì, không đủ gây sợ, cho nên với việc hần dùng số tiền lớn bức hiếp triều đình cho phép Yến Thu trở về kinh, bà chỉ cho là cậu ấm này nỏ không trôi chuyện lúc trước bà cưỡng ép tự ý chỉ hôn, lại giáng chức của Yến Thu làm mất mặt hần, cho nên lúc vất vả bắt được cơ hội liền bộc lộ tài năng, không thêm chờ đợi xem sắc mặt của bà.

Bây giờ quay đầu nghĩ lại, dường như mọi chuyện không đơn giản như vậy, giống như lời Chu Tấn nói, từ Bạch phủ thậm chí đến các cửa hiệu dưới trướng cứ như tường đồng vách sắt, ngay cả con ruồi cũng không thể bay vào, quả thực bà không thể không hoài nghi, thật sự Bạch Thế Phi có ngầm ở bên trong gây sóng gió hay không.

Suy tư xong, bà mở miệng nói:

“Hạ Nhân Phinh kia một lòng một dạ chỉ đề trong mắt chuyện nữ tử thường tình, đem việc Ai gia phân phó làm không ra gì, u mê thì cũng thôi đi, lại còn tự cho mình thông minh đùa mưu tính trí với Ai gia, nói hiện giờ nha đầu kia đang mang thai, nếu bắt nạt ta đi sẽ không lo Bạch Thế Phi không nghe theo mệnh lệnh, đây rõ ràng là đang tranh giành tình nhân, muốn mượn Ai gia giúp nâng ta một tay gạt bỏ cái đình trong mắt, dăm tính kế trên đầu Ai gia, thật sự là càng ngày càng không tưởng nổi! Con người này cực kỳ không nên thân, hoàn toàn không phải loại người có thể làm nên chuyện, người vẫn là nghĩ cách khác đi tìm hiểu cho tường tận đi”.

Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt giận dữ ghét bỏ đã hiện đầy lên mặt.

Chu Tấn cúi thấp đầu, cũng không nói gì nhiều, chỉ kính cẩn đáp vâng.

Nâng chung trà lên khê hóp, Lưu Nga hơi thu sắc mặt lại.

“Điện Văn Đức kia chừng nào thì tu sửa xong?”

“Theo như Đặng Tổng Lượng nói thì khoảng đầu tháng tám”.

“Đầu tháng tám?” Lưu Nga nhẹ giọng lặp lại, ánh sáng trong mắt dần dần lạnh, “Hần có theo như phân phó mà làm việc không vậy?”

“Đã xử lý hết rồi, cây cột trên hành lang nối giữa điện Văn Đức và Từ điện, Thần điện toàn bộ đều đổi thành gỗ tròn rắn chắc, lại cho sơn dầu làm mới, nhìn thấy rực rỡ hần lên, hần còn hỏi, điện Phúc Ninh tẩm cung của Hoàng thượng vẫn chưa sửa chữa gì, có cần sửa chữa luôn một lần hay không?”

“Hoàng thượng không thích ồn ào, hãy để cho hần yên tĩnh đi”. Lưu Nga buông ly, trôi chảy nói, “Nhưng sát vách phía tây của điện Phúc Ninh là tòa thư

viện, lúc xem diễn kịch với tham dự mấy tiệc cung yến thấy nó đã có chút cũ kỹ rồi, tốt nhất cũng đổi mới luôn đi, người bảo Đàng Tông Lượng thay vật liệu gỗ tốt một chút vào đó”. Dừng một chút, bà lại chuyên tâm suy nghĩ đắn đo một câu, “Người hãy cứ cầm quân vào kinh bảo vệ cho Ai gia đi”.

Trong đầu Chu Tấn một trận lộn bộn, rét lạnh toàn thân, mơ hồ cảm thấy trong hoàng cung biến ảo khôn lường này đã là nguy hiểm trùng trùng liên tục xuất hiện, cũng không biết sau lưng có bao nhiêu mũi tên đã lên dây đang chĩa vào mình mà hết sức căng thẳng.

Đúng lúc này, cung nữ đưa vào một phong thư, thấp giọng nói với Lưu Nga là của Hạ thị.

Chu Tấn nghe thấy trong lồng ngực không khỏi treo lên, nghĩ thầm Hạ Nhân Phinh kia cũng quá không biết cách làm vậy, được Lưu Nga đối xử ôn hòa với nàng mấy lần thì đã cho rằng có thể thử nghiệm và quan sát thánh ý, cũng không biết trong đó có bao nhiêu hung hiểm.

Nếu nàng cứ như bình thường giao thư tín vào tay hần trước, hần hoặc sẽ giúp đỡ nàng một tay, hoặc tự bản thân xem qua rồi quyết định có cần đưa lên cho Lưu Nga hay không, hiện giờ Lưu Nga đang có nhiều bất mãn với nàng, nàng lại ngu xuẩn như vậy không thể chờ đợi mà trực tiếp đưa thư lên, lỡ như trong thư bất quá có thông tin gì không đúng hoặc mạo phạm đến thiên uy, chỉ e sẽ rước lấy họa vào thân.

Thu hồi tầm mắt, đã thấy Lưu Nga mở tờ giấy thô ráp đơn sơ trong tay ra, không giống với những bức thư bình thường Hạ Nhân Phinh vẫn dùng giấy tuyền thành thượng đẳng, trong lòng Chu Tấn lại bất an thêm ba phần, bắt đầu mơ hồ cảm thấy không ổn.

Lưu Nga không nói một lời, xem hết lá thư sắc mặt lập tức tái nhợt, bàn tay vỗ mạnh lên bàn một cái, đẩy chén trà rơi xuống vỡ nát văng tung tóe khắp nơi, hiếm khi Chu Tấn thấy bà tức giận như thế, trong lòng rất thất kinh, vốn muốn dò xét hỏi một chút, nhưng lúc này cũng không dám lên tiếng.

“Thật là cha thế nào thì con gái ắt cũng thế nấy, hai đồng bunn nhào không trét nổi lên vách tường, thành sự không có bại sự có thừa!” Lưu Nga ném lá thư cho Chu Tấn, khoe miệng sắc bén chứa khí giận, “Người tìm thời gian đến Bạch phủ một chuyến cho ta”.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tấn Mĩ Loan* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Khó có thể rời bỏ

Tia nắng ban mai dần lộ rõ, gió đêm thổi xuống dòng sông màu đỏ rực.

Sau khi dùng xong bữa tối, Bạch Thế Phi như cũ cùng Đặng Đạt Viên đến thư phòng bí mật bàn chuyện, Thượng Trụ thì cũng Yến Nghênh Mi trở về Sơ Nguyệt Đình.

Nói chuyện phiếm xong, Yến Nghênh Mi nhìn nhìn Thượng Trụ, nói khẽ:

“Ta có chuyện muốn nói với muội.”

“Tỷ cứ nói đi”. Sao phải chần chừ do dự như vậy.

“Muội còn nhớ trước đây Trương Lục Dạng rời phủ như thế nào không?”

“Không phải là ký giấy hủy hôn với Công tử, do phủ nha đưa ra phán quyết đấy sao? Sao vậy?”

“Ngày ấy Thiệu Ân sai người đưa thư lên phủ nha không chỉ một lá thư”.

Thượng Trụ vẫn khó hiểu, đôi mắt giật giật, sau đó là ngạc nhiên: “Chẳng lẽ tỷ và Công tử cũng...” thấy Yến Nghênh Mi im lặng gật đầu, trong lòng chỉ cảm thấy hết sức khó chịu, lập tức bị tức giận mà quay lưng đi, “Chuyện lớn như vậy vì sao phải giấu gạt muội!”

Yến Nghênh Mi thấy nàng nóng nảy, vội vàng giải thích:

“Ta thực sự không có ý muốn giấu muội, chỉ là lúc đó muội và Công tử còn đang náo loạn không được tự nhiên, vừa vặn ta lại thu xếp xong mọi chuyện chuẩn bị đến Vô Tâm am đi tham thiền, nếu để muội biết ta và hần ký giấy hủy hôn, muội thế nào cũng sẽ ôm đồ đi theo ta thôi”.

Thượng Trụ lạnh nhạt trầm mặt, tức giận dâng cao: “Còn không phải tự tỷ đã có chủ tâm muốn giấu muội sao, chẳng qua là muốn vứt bỏ mặc kệ muội thôi, bây giờ tỷ mới nói rõ mọi chuyện với muội, tỷ sớm đã có tính toán bỏ đi xong hết rồi, muội cũng đâu thể trở mặt mà dính chặt lấy tỷ đòi theo!” Nàng sớm không nói, muộn không nói, hôm nay tự nhiên lại nói ra chuyện này, có thể thấy được nàng đã sắp đi rồi.

Vốn đã đoán trước Thượng Trụ có khả năng sẽ không chịu nổi, cho nên Yến Nghênh Mi vẫn một mực kéo dài không đề cập tới với nàng, lại vịn không nghĩ tới phản ứng của Thượng Trụ sẽ mãnh liệt như thế, bảo nàng làm sao tận tình khuyên nhủ mà giải thích, Thượng Trụ cũng đã nói rõ nghe không vào, nàng đau đầu không thôi, cuối cùng không thể không hạ quyết tâm.

“Ta sẽ nói cho muội biết hết sự thật, Sư thái từng nói qua với ta, bà vốn là vô tình dạy muội thổi sáo, lại trùng hợp Bạch công tử tặng cây sáo ngọc kia cho muội, có thể thấy được muội và hắn có duyên phận không tầm thường, lần trước lúc Sư thái gặp muội, nói tướng mạo muội có dấu hiệu của sao Thái Âm biến hóa kỳ với phúc đức hòa nhập vào mệnh số, nội trong năm nay sẽ gặp phải đại tai kiếp, mà Công tử có thể là quý nhân của muội, có hắn bên cạnh sẽ giúp muội bài trừ kiếp nạn”.

Thượng Trữ vẫn còn buồn bực khó tiêu, chỉ bán tín bán nghi mà liếc nàng một cái.

“Lần trước ta lên núi sở dĩ nửa đường trở về, là vì không yên lòng với muội, hiện giờ muội đang có thai, cũng đã chuyển vào Đệ Nhất Lâu, Bạch công tử đối với muội càng là che chở mọi đường, Trương Lục Dạng kia một phát bị hắn nắm được điểm yếu mà đuổi ra khỏi phủ, ta nghĩ Hạ Nhân Phỉnh cũng đợi không được bao lâu đâu, chẳng lẽ muội muốn ta ý lại ở trong phủ này, đợi đến lúc Công tử cũng đưa thư tới Sơ Nguyệt Đình hạ lệnh đuổi khách, mới hậu tri hậu giác mà thu dọn đồ đạc rồi đi sao?”

Thượng Trữ trầm mặc một lúc lâu, thần sắc ít nhiều đã hòa hoãn chút ít, chỉ lạnh lùng nói: “Những lời này cũng không biết là thật hay giả, tỷ bất quá là muốn để muội lại đây, thuận tiện cho bản thân cao chạy xa bay mà thôi”.

Yến Nghênh Mi thở dài: “Muội là tỷ muội với ta nhiều năm, ta còn có thể lừa muội hay sao?”

Thượng Trữ cúi đầu, hồi lâu mới thấp giọng nói: “Chừng nào thì tỷ đi?”

“Mẫu thân ta trải qua chuyện của phụ thân một phen chìm nổi trong quan trường, đối với thế sự hiển nhiên đã hiểu ra nhiều điều, ta định qua mấy ngày nữa sẽ về nhà nói rõ mọi chuyện với bọn họ nhân nhũ rõ ràng, sau đó triệu tập đầy đủ mọi người trong Bạch phủ, thông báo với mọi người ta đã quyết định sẽ lên núi Vô Tâm am tĩnh tu, sau này không trở về nữa, những người hầu kia xem đã thấy quen việc ta ăn chay niệm Phật, đại khái sẽ không suy nghĩ quá nhiều, mà bên am kia Phong Tuyền cũng đã tìm được người thay thế ta xuất gia, chỉ còn đợi chàng sắp xếp xong xuôi mọi chuyện sẽ lên núi gặp ta đưa ta đến Hàng Châu”.

Nếu đã nói đến vậy, Thượng Trữ cũng không thể không tiếp nhận sự thật: “Khi nào tỷ về, gọi muội đi cùng một chuyến, cũng lâu rồi muội không gặp lão gia và phu nhân”. Rầu rĩ thêm một lát, cũng đứng dậy rồi đi.

Nhảy mất ra khỏi Sơ Nguyệt Đình, nước mắt cuối cùng từ hàng mi dài mảnh mẽ chảy ra.

Còn nhớ rõ lúc đó nàng mười tuổi, chính vào cái hôm chàng vạng tối, tuyết rơi dày đặc bay tán loạn, lúc phát hiện mẫu thân mất lòng nàng đều đã hóa người lạnh, chỉ cảm thấy mình là một đứa nhỏ không ai muốn, dù là lên trời cũng không dung được, đau lòng cùng oán hận đan xen, kiên quyết đã vỡ rồi thì phá cho hư luôn, nàng một phen đốt lửa thiêu rụi phòng ngủ của phụ thân, trong ngọn lửa hùng hục chạy trốn bọn người hầu đuổi bắt, tận trong đáy lòng lại không ngừng hoảng sợ cùng tuyệt vọng, không ngờ tới hôm nay sau bảy năm tình cảnh này lại một lần nữa tái hiện.

Sau khi cùng Đặng Đạt Viên bố trí xong mọi việc, Bạch Thế Phi dẫn theo Bạch Kính rời khỏi thư phòng.

Nhưng mà, còn chưa bước vào cổng vòm Đệ Nhất Lâu, xa xa đã nghe thấy tiếng sáo, một khúc Dương Liễu như khóc như than, người thổi giống như đang hoài cảm tình cảnh biệt ly, khiến người nghe hết sức bi thương, hần hoi kinh ngạc, đứng lại ở cổng vòm hồi hồi, mới biết Thượng Trữ vừa từ Sơ Nguyệt Đình trở về, cảm thấy hiểu rõ được vài phần, vội bước nhanh vào trong.

Nhìn thấy bóng người mặc áo trắng nhanh nhẹn xuất hiện ngoài cửa phòng, tiếng sáo du dương thâm thiết im bặt mà dừng.

Bạch Thế Phi bước đến, ôm thân hình cô đơn đứng tựa bên cửa sổ vào lòng, để cho lớp áo ở bà vai hứng lấy nước mắt đã khóc đến mơ hồ của nàng, ôn nhu an ủi: “Nàng ấy cũng không phải muốn vứt bỏ nàng”.

Đầy ngập ứ khuất vì hần hiểu rõ tâm ý mà khiến nàng rơi lệ càng nhiều. Ngày đó chặn đường trốn ra khỏi nhà lại thiếu chút nữa táng thân dưới móng ngựa, được Yến Nghênh Mi nhặt về Yến phủ lúc đó nàng còn chưa am hiểu sự đời, một tiếng ‘Không muốn’ quả quyết cự tuyệt ý tốt của Yến phu nhân muốn nhận nàng làm nghĩa nữ, gần như khiến Yến phu nhân khó xử không thôi.

Nếu không phải là Yến Nghênh Mi kịp thời lên tiếng ‘Đề nàng ấy theo con đi’, cứ như vậy giúp nàng giải vây cho nàng từ nay trở về sau có nơi trú thân, nàng không thể tưởng tượng giờ này ngày này tình cảnh của mình sẽ thế lương đến độ nào, trong lòng nàng người thân duy nhất trên thế gian còn lại chỉ có một vị tỷ tỷ này mà thôi, nhưng hôm nay ngay cả nàng ấy cũng nói muốn rời khỏi mình mà đi.

Sợ hãi trời nổi, cả trái tim giờ phút này cấp bách mang theo ý lại, hai tay ôm chặt cổ người trước mắt, thân thể dán sát vào ngực hắn, nàng chảy nước mắt nghẹn ngào: “Ta vẫn luôn rất ý lại Nghênh Mi tỷ tỷ”.

Từ giờ khắc gặp gỡ Yến Nghênh Mi, nàng ấy đã trở thành trụ cột cho sinh mệnh của nàng, lúc Yến Nghênh Mi quen biết Trang Phong Tuyền là trước khi nàng biết Bạch Thế Phi, bảy năm qua hai người chưa bao giờ tách rời khỏi nhau quá 12 giờ, nhờ có Yến Nghênh Mi yêu mến cùng bảo vệ nàng mới có thể yên ổn sống qua ngày, đột nhiên trong lúc này, nói rằng từ nay về sau sẽ không còn đôi cánh chim này ở bên người nữa, trong lòng nàng thật sự rất hoảng sợ, không biết sau này một mình một người trên cuộc đời mong nàng làm thế nào để vượt qua.

“Hiện thời đến cùng ta vẫn muốn biết, tỷ ấy thủy chung vẫn kín miệng như bưng, không đến trước khi đi là không chịu nói với ta, có phải vì những năm qua ta đã trở thành gánh nặng của tỷ ấy hay không?”

Bạch Thế Phi nghĩ nghĩ, mới trả lời: “Cũng không thể nói là trở thành gánh nặng, bất quá hiện giờ nàng ấy đã có Trang đại ca, về sau tự nhiên chỉ phải là hai người bọn họ thôi, những người khác đều chẳng qua là người ngoài rồi”. Nâng gương mặt đầm lệ của nàng lên, đôi mắt hần nhìn chăm chú, “Thằng

thần nói cho ta biết, nếu không phải nàng đang mang thai, liệu nàng có... cùng với nàng ấy rời khỏi nơi này?”

Đáy mắt hắn thoáng có chút ý nghĩ sợ hãi nàng sẽ rời đi, đến lúc này khiến nàng tỉnh ngộ, thì ra hắn và mình cũng giống như bao người bình thường khác, cũng sợ hãi bị người ta bỏ rơi, chua xót thấm vào trong tim bất chợt làm cho cảm giác yêu thương vô hạn đối với hắn trào lên, loại cảm giác đau lòng này nàng đã quen biết rồi, sao còn nhẫn tâm để cho hắn thêm đau lòng?

Nàng lắc đầu, lại lắc đầu, một mực càng không ngừng lắc đầu, roi lệ đầy mặt mà dựa vào lòng hắn, không cách nào dùng lời nói cho hắn biết, không muốn để ai biết những mâu thuẫn thật sâu trong lòng nàng, lúc bị Yến Nghênh Mi bỏ quên tại đây nàng khổ sở muốn chết, nhưng vừa nghĩ tới phải rời khỏi hắn, lại khiến lòng nàng đau như cắt đau đớn không ngừng.

Khẽ vuốt tóc đen của nàng, bên môi hắn hiện lên một nụ cười mỉm cố ức chế không được, mặc dù biết rõ không nên trong lúc nàng đang bị thương như vậy mà mình cảm thấy vui vẻ, sau khi nhìn không được muốn biết đáp án trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ kỳ lạ, cùng lúc đó, nước mắt của nàng lại làm cho hắn vừa thương tiếc lại ác ý chờ mong, Yến Nghênh Mi đi lần này tốt nhất từ nay về sau đừng trở về nữa.

Để hắn trở thành người duy nhất trên đời này của nàng, cuộc đời này vĩnh viễn sẽ không rời khỏi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Tàn sát

Trời dần tối, tiếng mõ báo hiệu không lâu nữa sẽ đến giờ Tuất, Chu Tấn lên vào Bạch phủ thẳng hướng đến Hoán Châu Các mà đi, hắn mặc bộ áo xanh thường phục nhìn về phía trước mà đi tư thế hiên ngang, chỉ là không biết vì sao chân mày nhíu chặt, vốn là hình dáng hiên ngang đã bị vẻ nghiêm trọng lộ rõ trên gương mặt phá hủy đi vài phần tuấn tú.

Hạ Nhân Phinh vừa thấy hắn liền lộ vẻ vui mừng, vội vàng đứng dậy: “Có phải Thái hậu phái đại nhân tới?” Chu Tấn im lặng không nói, chỉ chăm chú nhìn nàng, đáy mắt dần dần hiện rõ u ám.

Hạ Nhân Phinh bị hành động khác thường của hắn làm cho trong lòng hoang mang, bất giác cảm thấy có chút hoảng hốt, chỉ miễn cưỡng cười cười với Chu Tấn, đưa tay mời hắn vào ngồi.

Chu Tấn quay đầu nhìn Chiêu Đề ở bên cạnh hầu hạ bọn họ, sắc mặt càng thêm ba phần u ám, quát khẽ một câu: “Đi ra ngoài”. Giọng nói ồ dột hơi có vẻ khàn khàn mệt mỏi.

Chiêu Đề kinh ngạc cả kinh, thần sắc bất an mà bước ra ngoài.

Hạ Nhân Phinh chỉ lo hỏi han: “Thái hậu nhận được thư của ta xong có nói gì không?”

Chu Tấn lạnh lùng nói: “Nếu ngươi muốn hỏi Thái hậu có phân phó xuống dưới làm thế nào đối phó với nha đầu kia, ta sẽ rành mạch nói cho ngươi biết, không có”.

Nghe vậy vẻ mặt Hạ Nhân Phinh thất vọng: “Nhưng mà...”

“Ngươi cầm miếng cho ta!” Chu Tấn quát lên một tiếng lớn, cánh tay đột nhiên nắm chặt lấy áo của nàng không chút nào thương tiếc đem người kéo đến trước mặt, đôi mắt u ám không thể nhìn được càng ngày càng tức giận, “Ta hỏi ngươi, có phải cho đến giờ phút này trong lòng ngươi vẫn chỉ nghĩ đến Bạch Thể Phi hay không?!”

Hắn đột nhiên nóng giận cùng với hành động thô bạo khiến Hạ Nhân Phinh sợ tới mức hoa dung thất sắc, ánh mắt hắn tròn to nhìn ở gần càng làm nàng thêm hoảng sợ ngay cả lời cũng nói không ra: “Ngài... mau... ngài mau thả, thả ta ra...”

“Ngươi trả lời ta ngay!”

Hạ Nhân Phinh bị hắn làm cho nóng nảy, tính khí ngang ngược cũng bắt đầu phát tác, vẫy tay lung tung kêu lên: “Ta muốn gả cho hắn thì sao chứ! Liên can gì đến ngươi?! Ngươi cho ngươi là gì của ta hả?!”

Lời này như một cây kim châm nhỏ đâm mạnh vào chỗ sâu trong ngực Chu Tấn, hắn ngẩn ngơ, chán nản buông tay, Hạ Nhân Phinh lập tức ngã xuống trên đất, mông eo một trận đau nhức, nhin đau không hô ra tiếng, gương mặt nhìn về mặt thảm đạm của Chu Tấn, nàng tâm hoảng ý loạn mà đứng lên, bước qua một bên sửa sang lại xiêm áo hỗn độn, không dám nói tiếp gì nữa.

Thần sắc Chu Tấn dần dần bình tĩnh trở lại: “Đi lấy bầu rượu đến đây”. Áp lực trong giọng nói ẩn chứa u buồn bất lực, “Đêm đó ta ở ngoài cửa sổ nhìn nàng đối ẩm cùng hắn, trong lòng đã nghĩ, nếu ta cũng như hắn có được cơ hội cùng nàng thống khoái chèn chế một trận, dù chết cũng đáng”.

Trong lòng Hạ Nhân Phinh chấn động, tuy rằng đã mơ hồ cảm thấy quan hệ giữa mình và hần tối nay có chỗ không đúng, bất quá dù sao cũng chỉ là suy đoán, hiện thời chính tai nghe hần nói ra, trong lòng cuộn cuộn dâng lên một loại cảm giác nhất thời không biết nên hình dung thế nào.

Cho tới bây giờ, bản thân nàng vẫn chỉ có khổ luyện người khác, đau đớn nhiều hơn là tổn thương, lại chưa từng nghĩ tới bên cạnh mình lại có một người cứ luôn im hơi lặng tiếng như vậy chú ý đến mình, cũng không biết là vì trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hay là cảm thấy người đàn ông trước mắt đồng bệnh tương liên với mình, giờ phút này nàng cũng rất muốn uống một chén.

Rất nhanh rượu đã được đưa lên, Chu Tấn liền tiếp uống mấy chén nhỏ, vừa nhanh vừa vội.

Thấy dáng vẻ hần như vậy, trong lòng Hạ Nhân Phinh cuối cùng vẫn có chút không đành lòng, thấp giọng nói: “Đa tạ Đại nhân ưu ái, chỉ là... Xin cho Hạ Nhân Phinh kiếp sau được báo đáp ân tình của đại nhân...” Nói xong lời cuối cùng nước mắt bất giác chảy ra, nếu nàng và Chu Tấn gặp nhau trước khi gặp Bạch Thế Phi, hoặc là nàng chưa từng vì phần si mê này mà vất óc tìm mưu tính kế gả mình đi làm vợ người khác, có lẽ mọi chuyện sẽ khác đi, nhưng hôm nay, đã không cách nào quay đầu lại được.

Nàng xoay người sang chỗ khác gạt lệ.

Chu Tấn cười đau khổ, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Đến khi Hạ Nhân Phinh quay đầu lại, rượu trong bình đã từng chút từng chút một bị rót cạn không còn, nàng đứng dậy đem bình không lui ra, lúc trở lại mang theo một bình rượu đầy, một lần nữa ngồi xuống châm rượu cho cả hai: “Ta kính Đại nhân một ly”.

Chu Tấn nhìn chăm chăm vào cái chén trong tay nàng, đáy mắt lướt qua vẻ bi thương tuyệt vọng, khàn giọng nói: “Chuyện đêm đó, nàng thật sự không có chút ấn tượng nào sao?”

Lúc rượu dính vào môi nghe hần nói chuyện, Hạ Nhân Phinh khẽ giật mình, ngẩng đầu nói: “Cái gì mà chuyện đêm đó?”

Chu Tấn miễn cưỡng gạt nhẹ khóe môi: “Là cái đêm nàng muốn hạ dược với Bạch Thế Phi kia, cuối cùng người cùng nàng điên loạn đảo phượng không phải hần... là ta”. Thật sự một chút cũng không nhớ rõ sao?

Keng một tiếng, chén rượu trong tay Hạ Nhân Phinh rơi xuống đất vỡ tan, lúc rượu chạm vào đất lại từng đợt từng đợt sủi đầy bọt, nàng kinh hãi nhìn Chu Tấn, lại nhìn nhìn lớp bọt tan đi chỉ còn lại vết rượu, mới đầu còn kinh hãi dần chuyển thành nghi hoặc khó hiểu cuối cùng là biến thành trắng bệch, vẻ sợ hãi trong mắt càng thêm sâu.

Chu Tấn si ngốc nhìn qua nàng, sau lần gặp mặt cuối cùng này, từ nay về sau sẽ là vĩnh biệt.

“Đêm đó ta bị Bạch Kính điểm huyết không thể động đậy, mà nàng chẳng những bị uống phải xuân dược, có lẽ còn bị Bạch Thế Phi hạ Tử thạch hần thực tán, có chút thần hồn không rõ”. Sau khi Bạch Kính sắp đặt cho hai người bọn họ ở trong màn rồi thì rời đi, nàng liền bò lên giặt quần áo của hần ra.

“Ngài... Tối nay ngài đến, là muốn giết... giết ta?” Nàng run rẩy nói không thành lời.

“Không phải ta, là Thái hậu muốn giết nàng”. Hần đau đớn nhắm mắt lại.

“Vi... vì sao?” Hạ Nhân Phinh dùng tay đè chặt phần bụng, trong con kinh hoàng vô tận muốn đề xuống cảm giác quần đau đang mơ hồ từ bên trong truyền ra, nước mắt lại một lần nữa tràn mi.

“Chiêu Đề mật báo với Thái hậu, nói nàng vì Bạch Thế Phi làm giả sổ sách, có chủ tâm che giấu lừa gạt Thái hậu”.

“A...” Hạ Nhân Phinh đau đớn co người lại thành một khối, bên tóc mai dần dần chảy ra mồ hôi hột, “Tiện... tiện nhân kia! Uống cho ta tín nhiệm nàng ta như thế, a... đau quá...”

Chu Tấn đột nhiên đứng dậy, như phát cuồng chạy qua ôm chặt lấy nàng, liên miên không dứt mà hôn lên mi mắt của nàng, nàng giãy dụa khóc rống không ngừng trong lòng hần, hần dùng ngón tay cái ấn lên đốt xương sống ở sau cổ của nàng, vuốt ve không buông, giọng khàn khàn nói: “Đừng khóc, chỉ một lát sẽ hết đau... Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ giết chết Chiêu Đề chôn cùng nàng, đời này kiếp này, Chu Tấn ta vì nàng không lập thê...” Nói ra lời này, đôi mắt hồ không ngờ đã chứa đầy nước mắt.

Ngón tay vừa định dùng lực, đột nhiên cảm giác mu bàn chân hơi ấm, Chu Tấn nói lòng nàng ra, lúc cúi đầu xuống thỉnh linh trông thấy dưới váy Hạ Nhân Phinh đã bị máu huyết nhuộm thành đỏ thẫm, từng giọt máu kia rơi vào giày vải của hần, dọc theo mặt giày trượt xuống, ngưng tụ thành một vũng máu nhỏ trên mặt đất.

Cả người hần ngây ngốc.

Sắc mặt của nàng xám trắng, môi tím xanh, trên gương mặt Hạ Nhân Phinh chảy đầy mồ hôi to như hạt đậu, lúc nhìn thấy trên váy mình nhuốm đầy máu cùng với vết máu trên mặt đất, nàng lại chịu không được, thân thể mềm nhũn rơi vào hôn mê.

Chu Tấn ôm cổ nàng cúi người ông lấy cả thân thể, giống như nỗi điên vội vã chạy ra ngoài.

Dưới bầu trời đêm u ám, trong Bạch phủ bỗng nhiên vang lên một giọng đàn ông hét to như sấm sét: “Bạch Thế Phi! Bạch Thế Phi ngươi đi ra cho ta!”

Tiếng gào kia chất đầy mê lương thậm chí còn làm kinh động đến chim chóc đang trú ngụ trong rừng cây, từ giữa đám cành lá nhao nhao bay lên.

Mấy nô bộc và tỷ nữ ở gần Âm Lục Cư nghe tiếng đều vô cùng hiếu kỳ, đứng dậy chạy ra dòm ngó.

Chu Tấn ôm Hạ Nhân Phinh gấp vội nhảy thẳng vào trong Đệ Nhất Lâu, hai chân liên tục đá bay mấy vị hộ viện ngăn cản ở chỗ cổng vòm, thân hình ở giữa không trung xẹt qua như đại bàng giương cánh nhảy thẳng về phía hàng cột trên hành lang, lúc này có mấy tên kiếm sĩ mặc áo đen từ trên mái hiên và các nhánh cây rậm rạp bay xuống, ánh kiếm đan xen giữa không trung, vô cùng ăn ý mà liên tục đánh vào.

Mũi chân vừa chạm đất Chu Tấn lập tức nhanh như sấm sét đánh chuông, bức lui hai gã kiếm sĩ đang ngăn trước mặt, bất chấp cánh tay trái đang ôm Hạ Nhân Phinh bị mũi kiếm tấn công tới đâm bị thương, hất hết lớn một tiếng: “Bạch Thế Phi ngươi ra đây cho ta!” Kèm theo tiếng gọi là một cước đá văng công chính, lập tức lách mình né đòn tấn công từ phía sau cửa đánh tới.

“Bạch Kính, mau dừng tay!”

Giọng nói tức thời kêu to làm cho thanh chủy thủ trong tay Bạch Kính như có ma thuật mà hóa thành một luồng ánh sáng mờ hồ rồi biến mất. Hắn thu thế đứng nghiêm lại, nhanh chóng ra hiệu cho bên ngoài, những kiếm sĩ mặc áo đen đột ngột xuất hiện kia lập tức biến mất giữa không trung không còn thấy bóng dáng.

Chân mày nhíu chặt mang đầy vẻ ngờ vực, Bạch Thế Phi từ trong phòng ngủ đi ra.

Chu Tấn ôm Hạ Nhân Phinh quỳ một gối xuống đất, bị thương mà nói: “Bạch công tử, cầu xin ngài hãy cứu nàng! Cứu con ta! Sau này cho dù muốn ta vì ngài xông pha khói lửa, muốn lần chết cũng không chối từ!”

Bạch Thế Phi kinh ngạc không thôi, bước lên phía trước dịu dàng: “Chu đại nhân mau đứng lên đi”. Xem xét tình hình của Hạ Nhân Phinh, không khỏi nhíu mày, nói với Bạch Kính, “Ngươi mau đi tìm Tuyết Di, bảo bà ấy nhanh chóng đưa bà đỡ đến đây ngay”.

“Nàng còn trúng hồng thạch tín nữa”. Chu Tấn run giọng nói, may mà lúc hắn bỏ độc trong chén rượu của Hạ Nhân Phinh liều lượng không nhiều, nàng uống cũng ít, bằng không thì giờ phút này chỉ sợ đã độc phát thân vong.

Bạch Thế Phi ngạc nhiên, vội vàng gọi Bạch Kính: “Mặt khác gọi người đi hỏi Đặng Nhị một chút, lần trước Phiêu Nhiên đưa tới thuốc giải độc cho Tiểu Trụy có lẽ vẫn còn thừa”.

Bạch Kính vâng lời, chạy vội mà đi.

Thượng Trụy sau khi về phòng cũng chưa có lên giường nghỉ ngơi, nghe tiếng đối thoại bên ngoài, nàng nhíu chặt chân mày, vừa định đi xem sao, đôi mắt lơ đãng lướt qua chỗ Văn Tinh sáo, lúc này nhớ tới món đồ được cất giấu trong cơ quan bí mật kia, vội vàng phân phó Văn Lộng đưa chén nước trong tới, từ trong cây sáo ngọc lấy ra một viên thuốc nhỏ bóp nát hòa vào trong nước: “Ngươi đưa ra cho Nhị phu nhân uống đi”.

Văn Lộng nói thầm: “Cũng không ngăn lại lúc trước nàng ta đối xử với ngươi như thế nào, ngươi còn lo cho nàng ta”.

“Mạng người là quan trọng, còn ở đây nói mấy lời nhảm nhí này làm gì, mau đi đi”.

Văn Lộng lập tức đem ra ngoài, chỉ nói là Thượng Trụy bảo cho nàng ấy uống.

Màu nước trong chén hơi hơi xanh, mờ hồ bay ra một mùi thơm thoang thoảng lạ lạ, mặc dù Chu Tấn không biết bên trong có gì, nhưng suy đoán Thượng Trụy đến cùng sẽ không vào ngay lúc này mà hại Hạ Nhân Phinh đâu, nhất thời nghĩ đến lúc tuyệt vọng rồi thì cái gì cũng nên thử, không thể lo nhiều được đến vậy, mở miệng Hạ Nhân Phinh ra rót toàn bộ bát nước kia vào trong miệng nàng.

“Ta cho nàng uống chính là Thánh Tiên đan, cũng không biết có thể giải được độc hay không nữa” Từ trong phòng truyền ra tiếng của Thượng Trụy, có một chút dường như ngay chính nàng cũng không quá khẳng định.

“Thánh Tiên đan?” Chu Tấn lẩm bẩm nói, vốn là đã tuyệt vọng, đôi mắt vô thần đột nhiên lóe lên, thất thanh nói, “Chẳng lẽ là đan dược có thể hồi sinh trong truyền thuyết do Y Tiên luyện ra?!”

“Sư phụ ta nói vậy.”

Chu Tấn vui mừng quá đổi, cúi đầu nhìn về phía Hạ Nhân Phinh trong ngực, biết nàng nhất định sẽ được cứu, trong lòng trấn định được hơn phân nửa, ánh mắt thoáng nhìn về phía vấy loang lổ vết máu của nàng, chỉ e thai nhi hơn phân nửa là giữ không được, lại thấy đau buồn, hai loại cảm xúc vui mừng đau buồn này cứ ở trong lòng hắn hỗn loạn đan vào nhau, làm cho đôi mắt hắn như ẩn ẩn có vết nước mắt.

Lúc này Bạch Kính dẫn theo bà đỡ vội vàng chạy tới, Chu Tấn liền ôm Hạ Nhân Phinh vào phòng trong giao cho bà đỡ xử lý, bản thân thì đóng cửa lại lui ra ngoài, quay đầu nhìn thấy Bạch Thế Phi chứa đựng vẻ ân cần đang đứng trong chính đường bên cạnh hai người Đặng Đạt Viên yên lặng chờ đợi, chỉ cảm thấy giống như sống sót sau tai nạn.

Chương 87: Hợp chiến

Từ nay về sau sẽ mai danh ẩn tích.

Hỗn loạn một đêm, rốt cục đến lúc trời tảng sáng thì Hạ Nhân Phinh tỉnh lại.

Trên người đã được thay bộ váy sạch sẽ, bố trí trong phòng lạ lẫm làm cho nàng không biết mình đang ở đâu, hữu khí vô lực mà nằm trên giường, suy nghĩ lại mọi chuyện trước khi té xỉu, chỉ cảm thấy dường như đã qua mấy đời người, cuối cùng ánh mắt rơi vào gương mặt Chu Tấn đang ở gần sát bên giường, cái cảm và bên cạnh gò má lúm chóm râu, thật nhanh vươn tay nắm lấy tay của hắn, suy yếu lại lo sợ không yên mà nhìn thật kỹ hắn.

Chu Tấn trầm mặc, nhưng biểu lộ khổ sở vô cùng kia đã cho nàng thấy rõ đáp án.

Hạ Nhân Phinh đỡ đỡ rũ tay xuống, lại không nói một lời.

Chu Tấn ngược lại cầm lấy tay nàng, xiết chặt trong lòng bàn tay mình: “Nàng có muốn rời khỏi Biện Lương với ta không?”

Hắn không giết nàng, khẳng định hoàng cung là không thể quay về rồi, cũng không thể trà trộn trong kinh thành được, mà nàng lần này may mắn thoát khỏi cái chết, khó bảo đảm Lưu Nga sẽ không phái người khác tới hạ độc thủ, sau khi cùng Bạch Thế Phi và Đặng Đạt Viên thương lượng, nhất trí cho rằng chỉ có hai người bọn họ xa chạy cao bay mới là giải pháp tốt nhất.

Thiếu đi Chu Tấn, người Lưu Nga có thể dùng càn chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, trong tình hình này bà ta sẽ không vì tức giận Hạ Nhân Phinh trốn đi mà đem Hạ Kính ra hỏi tội, điều này không thể nghi ngờ là trong lúc tình hình đang cực kỳ nghiêm trọng ngay trước mắt lại tự diệt binh tướng của mình, với cách làm người của bà ta, trái lại rất có thể sẽ càng đối xử tốt với Hạ Kính hơn nhằm lung lạc lòng người.

Hạ Nhân Phinh ngo ngoe mà nhìn lên đỉnh màn, một hồi lâu sau, mới khẽ gật đầu.

Trừ cách này ra, nàng không còn đường nào để đi nữa.

Chu Tấn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nếu nàng không chịu đi, hắn thật không biết nên làm thế nào cho phải, một lần nữa siết chặt tay nàng, mới buông nàng ra đứng dậy đi ra ngoài.

Bạch Thế Phi thấy sắc mặt hắn có chút thà lẳng, trong lòng đã đoán trước được kết quả, nhẹ gật đầu với Đặng Đạt Viên.

Đặng Đạt Viên đưa cho Chu Tấn lá thư đoạn tuyệt hắn đã viết đêm qua, trong thư đại ý nói là Bạch Thế Phi muốn hại Hạ Nhân Phinh, kết quả làm sảy mất đứa nhỏ chưa kịp chào đời, Hạ Nhân Phinh đau lòng khổ sở nên muốn được rời đi, mong phủ nha đại nhân minh xét phán cho hôn ước của hai người họ được mất đi hiệu lực, từ nay về sau phu thê chia lìa.

Chu Tấn xem xong, chấp tay cúi đầu thật sâu nói với Thế Phi: “Khẩn Bạch công tử phải gánh chịu tội danh rồi”.

Bạch Thế Phi lơ đãng khoát khoát tay: “Các người đi trước một bước, đợi đến lúc Đặng Nhị cầm thư đoạn tuyệt này qua phủ nha để đóng dấu, sẽ lại sai người chuyển đến cho ngài”.

Chu Tấn nhẹ gật đầu, nhận lá thư Đặng Đạt Viên đưa qua, xoay người đi vào trong cho Hạ Nhân Phinh ký tên.

Bạch Thế Phi lại thấp giọng nói với Đặng Đạt Viên: “Hộp gấm chuẩn bị xong chưa?”

“Đều đã chuẩn bị tốt, cũng tương tự với Tam phu nhân, đã đặt vào trong xe ngựa, xe ngựa kia cũng đang đợi bên ngoài rồi, lần trước lúc Công tử đến Ứng Thiên phủ báii kiến Yên đại nhân thuận tiện bố trí một cửa hàng ở đó, tiểu nhân vốn định để cho thuê, không nghĩ tới lúc này đã có thể dùng rồi”.

Bạch Thế Phi nhẹ nhàng vuốt cằm: “Trên đường đi phải thêm nhiều người bảo vệ một chút”.

Lúc này Chu Tấn vịn Hạ Nhân Phinh từ trong nhà đi ra, nhìn thấy Bạch Thế Phi ở ngay trước mắt, nàng ngừng bước chân, nhìn chăm chăm vào hắn.

Bạch Thế Phi chưa bao giờ thấy nữ tử nào có thần sắc như vậy, không phải là oán, cũng không phải hận, mà chỉ như một hồ nước phẳng lặng, rõ ràng là điềm tĩnh nhìn hắn, nhưng ánh mắt nguội lạnh giống như nhìn xuyên qua người hắn, phẳng phất như trên đời này không hề có hắn tồn tại.

“Đi thôi”. Chu Tấn hơi chưa chắc, không khỏi mang chút thúc giục kéo Hạ Nhân Phinh đi về phía trước.

Lúc đi ngang qua Bạch Thế Phi, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, nàng còn chưa hồi phục hẳn như cũ, gương mặt vẫn tái nhợt tiêu điều, miệng gần từng câu từng chữ hết sức đứt khoát: “Đa tình như ta, vô tình như ngài, đời này kiếp này, chỉ bằng đừng gặp lại nữa”.

Bạch Thế Phi cúi thấp đầu, thi lễ với nàng, trong lòng ít nhiều cũng có chút áy náy, chỉ là trong chuyện tình cảm, yêu và không yêu, căn bản không phải do

người.

Đúng lúc này từ trong phòng ngủ của hắc mị hồ truyền ra tiếng động, hình như có người đang mơ màng nửa tỉnh nửa mê sắp thức dậy.

Hạ Nhân Phinh quay đầu, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy cửa phòng đóng chặt, hoàn toàn không nhìn thấy được bên trong, cánh cửa khắc hoa mạ vàng kia, vẫn như từ trước đến nay làm một ngọn núi to cao sừng sững kiên quyết ngăn giữa hắc mị và nàng, chỉ có một người có thể đi vào, mà nàng, từ đầu đến cuối chỉ có thể ở bên ngoài, nhất thời tổn thương, không khỏi lăn cựa rơi lệ.

Đặng Đạt Viên thấy tình thế này, vội đi nhanh lên phía trước, không để lại dấu vết mà đánh lạc hướng: “Không biết đối với những nha đầu trong Hoán Châu Các, Nhị phu nhân có ý định thế nào?”

Vừa nghe hắc mị hỏi, Hạ Nhân Phinh ngược lại nghĩ đến Chiêu Đề, trong lòng càng thêm ngũ vị tạp trần, dù loại cảm giác đan xen, lại đặc biệt chua xót nhiều hơn, nếu không phải trước đây nàng hành hạ Chiêu Đề, thì sau này cũng đâu trở thành bị Chiêu Đề tổ giác, tự đẩy mình vào kết quả như vậy, cho dù lại oan oan tương báo trở về, thì cũng có thay đổi được gì đâu? Miễn cưỡng nói: “Bọn họ so với ta có nhiều đường để chọn hơn, thả họ rời đi hết đi”.

Đặng Đạt Viên đáp ứng, tiễn hai người đến bên ngoài cửa Thù hoa.

Sau khi thu xếp thỏa đáng, Chu Tấn và Hạ Nhân Phinh điều khiển xe ngựa trong sắc trời còn mờ sương lạnh lẽo lên đường, gió sớm se lạnh, vang lên tiếng xe ngựa chạy qua, những bụi hoa ở hai bên đường mơn còn ẩm ướt sương đêm không tiếng động rung rinh bay theo chiều gió làm rơi rụng những cánh hoa, không lâu sau xe ngựa ra khỏi cổng chính của Bạch phủ, rốt cục dần dần đi xa.

Đoán rằng chủ tử có lẽ còn có chuyện muốn an bài, Đặng Đạt Viên một lần nữa quay trở về Đệ Nhất Lâu, quả nhiên gặp được Bạch Thế Phi đang ngồi chơi trong chính đường, nâng chén trà nhỏ lên chậm chậm thưởng trà.

“Tiểu nhân không hiểu, tại sao Thái hậu lại ra tay với Nhị phu nhân?” Đặng Đạt Viên hỏi điều nghi hoặc đã tích tụ trong lòng từ lâu, nói thế nào thì Hạ Nhân Phinh cũng chỉ là một quân cờ không quan trọng, Lưu Nga cần gì phải đưa nàng ấy vào chỗ chết?

“Ta nghĩ chủ yếu vẫn là vì Hạ Kính, lúc ông ta tranh đoạt binh quyền thua vào tay Yến Thư, cứ thế để cho Hoàng thượng có cơ hội trở mình, trong lòng Thái hậu kim nén bức bối, nên có chủ ý muốn dùng kế ngao cò tranh nhau mà tính toán, bà ta bảo Chu Tấn giết Hạ Nhân Phinh ở trong Bạch phủ rõ ràng có ý muốn giá họa cho ta, châm ngòi để Hạ Kính cùng với ta và Yến Thư rơi vào thế lưỡng lập”.

Cẩn thận giải thích xong, Bạch Thế Phi tập trung tư tưởng suy nghĩ sâu xa: “Trong cung có động tĩnh gì không?”

“Đến trước hôm qua thì không có biểu hiện gì khác thường, duy chỉ có Đặng Tông Lượng đang chuẩn bị khởi công ở Thái Bình lâu, vận chuyện rất nhiều gỗ vào đó”.

“Thái Bình lâu”. Bạch Thế Phi thì thảo luận lại một lần, lâu này không phải nằm ở phía tây Phúc Ninh điện sao? Sóng mắt đột nhiên lóe lên, xem ra lão thái bà kia cũng giống hắc mị đang nghĩ đến một hướng đi rồi, trầm giọng nói: “Thái hậu đã lệnh cho Chu Tấn ra tay, hiển nhiên cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, người lập tức truyền lời vào cung cho túc vệ quân và tùy tùng bên người Hoàng thượng, từ nay trở đi không phân biệt ban ngày hay đêm tối đều phải cẩn mật lưu ý, tuyệt đối không thể lơ là”. Một chút không cẩn thận sẽ trở thành tai họa ngập đầu.

Đặng Đạt Viên hơi lộ ra kinh hãi, ngẫm nghĩ lại, đã hiểu ra ý nghĩa bên trong.

“Nếu đến trưa hôm nay mà Chu Tấn còn chưa tiến cung phục mệnh, Thái hậu tất nhiên sẽ nghĩ đến chuyện hắc mị đã xảy ra biến cố, chuyện Hạ Kính thất bại còn chưa xong, Chu Tấn lại đột nhiên bứt ra, mà chuyện điện thờ nếu không có hắc mị xuất hiện sẽ cứ thế mà bị tan rã, tiếp đến bị Hoàng thượng đổi binh rút tướng”. Chiếu theo tình hình này, Lưu Nga quả thực bất cứ lúc nào cũng sẽ ra tay với Triệu Trinh, chỉ cần kềm kẹp được Thiên tử, đâu cần lo lắng chuyện chư hầu nữa.

Bạch Thế Phi có chút cong môi: “Ta ngược lại không sợ bà ta gây khó dễ, chỉ cần bà ta vừa động, ta lập tức sẽ khống chế toàn cục, sợ là sợ bà ta không động thôi, nhìn vào thói quen làm việc luôn cẩn thận chặt chẽ của bà ta, nếu nhần nhịn không nổi lên tính khí muốn cùng ta bất phân thắng bại làm tiêu hao binh lực, vậy sẽ trở thành đại phiền toái rồi”.

Đặng Đạt Viên hơi kinh: “Chẳng lẽ Công tử có ý bức bà ta động thủ?”

“Đúng vậy, dứt khoát thừa lúc Chu Tấn trốn đi này, thêm một đòn đả kích nữa, đẩy bà ta vào đường cùng”. Đến lúc đó, Lưu Nga tất nhiên sẽ rơi vào thế đại loạn, bị hắc mị và Triệu Trinh làm cho nóng nảy, tâm trí lo sợ không yên sẽ khó bảo toàn bà ta có làm chuyện gì mạnh động hay không.

Trong phòng ngủ truyền đến tiếng Thục Trục nửa mê nửa tỉnh nói mơ, giống như không tìm thấy hắc mị.

Bạch Thế Phi hạ giọng: “Người nhanh chóng đến phủ Thừa tướng thông báo cho Lữ đại nhân biết Chu Tấn đã cao chạy xa bay, buổi gặp gỡ sơ ngộ ở Tiên Lâu ngày đó với ta không hiểu sao lại truyền đến tai La Sùng Huân, vì tính đến tình huống xấu trong tương lai vẫn nên đánh đòn phủ đầu, thể hiện rõ lập trường đứng về phía Hoàng thượng”. Nhần nhừ xong thấy Đặng Đạt Viên đang do dự giống như có điều muốn nói, hắc mị nhàn nhạt cười cười, “Người yên tâm đi, mặc kệ Lữ thừa tướng có cam lòng nguyện ý hay không, ông ta và ta sớm đã đứng trên cùng một con thuyền rồi”. Phải nói là nhất vinh câu vinh, một bên bị tổn hại sẽ đồng thời bị tổn hại,

Tiếng động trong phòng lớn dần, Bạch Thế Phi phát phát tay với Đặng Đạt Viên, vội vàng đi vào.

Trong màn trướng như mơ màng gặp ác mộng, khung cảnh hỗn loạn trong đêm dọa thần hồn.

Trên giường Thượng Trụ đã hoàn toàn tỉnh dậy, đệm gối hỗn độn, lười nhác đẩy đẩy gối.

Đêm qua lúc bà đỡ đến nàng đã mệt mỏi vô cùng, trong lúc bất tri bất giác đã chìm vào cõi mộng, mãi đến vừa rồi mới từ trong mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nghe bên ngoài có tiếng chim hót rộn ràng, ánh nắng sớm như thường lệ soi vào cửa sổ chiếu thẳng đến góc phòng, lại thấy Bạch Thế Phi hợp thời xuất hiện ở cửa ra vào vẫn đáng vẻ tươi cười như trước, giống như chuyện đêm qua lơ mơ chỉ là do nàng nằm mơ.

“Bọn họ thế nào rồi?”

Bạch Thế Phi đỡ nàng tựa vào bình phong trước giường, lấy một khối ô mai uy cho nàng: “Sáng sớm nay hân đã trà trộn vào thương đội đi Ứng Thiên phủ ra khỏi thành rồi”.

“VẬY... ĐỨA NHỎ CỦA NÀNG ẤY?”

Bạch Thế Phi lắc đầu: “Đứa nhỏ không còn”. Nếu không nhờ có Thánh tiên đan gì đó của nàng, chỉ sợ ngay cả tính mạng của Hạ Nhân Phinh cũng không giữ được.

Thượng Trụ không khỏi vuốt nhẹ phần bụng, thể hiện rõ cử chỉ tràn ngập bảo hộ, giống như cảm động lấy thấp giọng nói: “Nàng ấy chắc đau lòng lắm?”

Bạch Thế Phi cũng cảm khái: “E là Chu Tấn so với nàng ấy càng đau lòng hơn”. Bất quá là không biểu lộ ra thôi. Đôi mắt nhẹ nhàng nhìn vào sóng mắt đen sâu thẳm của nàng, hân giống như thể nguyện nhẹ nhàng nói, “Đổi lại là ta, nếu có ai làm hại tới đứa nhỏ của chúng ta, ta nhất định sẽ đem Thiên triều Đại tông này chôn cùng”.

Thượng Trụ lặng im, trước mắt vẫn là khuôn mặt tuấn tú như ngọc trẻ trung như trước, nhưng hai đầu chân mày không biết từ lúc nào đã lặng lẽ thêm vào một chút thành thực, dường như có gì đó bất đồng so với lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tấn Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Máng xối xuất thân thế

Sau khi Yến Nghêh Mi biết đêm qua Hạ Nhân Phinh đã rời phủ thì sâu sắc buông xuống mối tâm sự trong lòng, hai người Trương Hạ đều đã rời đi, trong phủ đã không còn ai có thể làm hại đến Thượng Trụ, nghĩ đến bản thân lúc này dù có bất đi thì cũng không còn gì đáng lo nữa, lập tức phân phó người hầu chuẩn bị lễ vật trái cây, gọi Thượng Trụ cùng nàng trở về Yến phủ.

Mà hôm đó ở trên triều, bất kể là ai cũng không ngờ tới lại có đại thần mượn cớ nhắc lại chuyện Lưu Nga cần trao trả triều chính cho Hoàng đế, đừng nói tất cả các bậc đại thần văn võ bá quan bên dưới đều rung mình trong lòng, ngay cả Triệu Trinh ngồi cao cao trên điện cũng ngăn người, tuy rằng sâu sắc như hân có thể lập tức nghĩ đến chuyện này hân có nguyên nhân, nhưng cũng không thể hiểu rõ được ẩn tình bên trong chỉ có thể cẩn thận mà quan sát tình thế.

Không lâu sau Yến Thư và Trương sĩ Tổn cũng tham dự vào, uyển chuyển điều khiển lại dùng ngôn ngữ sắc bén, kẻ xướng người họa đem chuyện Lưu Nga buông rèm chấp chính tạo thành đủ loại tai hại cùng với việc sớm trả lại triều đình cho Triệu Trinh tự mình chấp chính làm lý do, ngoài dự đoán của mọi người nhất chính là Lữ Di Giản quyền cao chức trọng thế kia lại gần như không nói lời nào, thỉnh thoảng vì thân phận ép buộc không thể không chen vào vài câu nhưng cũng chỉ là hàm hàm hồ hồ, không rõ ý đồ.

Mọi người vừa thấy ngay cả người được Thái hậu một tay nâng đỡ, từ trước đến nay mỗi khi gặp chuyện đại sự quân quốc đều nể trọng nhìn bà làm đầu, mà giờ đây thừa tướng lại có ý như đang muốn làm một vị tướng phản chiến, toàn bộ cục diện lập tức trở nên khéo léo trở dậy, những quan viên vốn luôn đứng về phía Lưu Nga đều âm thầm giật mình, ngoại trừ vài vị trung thành còn lại phần lớn đều bắt đầu bo bo giữ mình, mà đám đại thần vẫn giữ mình ở vị trí trung lập thì bắt đầu nhìn theo hướng gió nhanh chóng đưa ra lựa chọn, tranh nhau thể hiện ra ngoài lòng trung thành của mình với Triệu Trinh.

Cách một mảnh vải Lưu Nga tức giận đến run rẩy tay chân, chính xác là hoảng sợ đan xen, lúc này mặt mũi mất hết còn là chuyện nhỏ, chính thức khiến cho bà gấp gáp trong lòng chính là loại mây đen dày đặc đẩy bà lên đỉnh điểm khủng hoảng này, dường như trong im hơi lặng tiếng đã đưa bà vào tình thế không thể cứu vãn được nữa, lấy cơ thân thể không khỏe vội vàng rời khỏi triều nghị.

Trở về cung Khánh Thọ, biết Chu Tấn vẫn chưa xuất hiện, bà nửa tựa trên giường nhắm mắt dưỡng thần, lại như có chút đứng ngồi không yên.

Chốc lát sau một binh lính gác ở cửa Tiểu Hoàng lặng lẽ đi tới, tránh sau cây cột đứng thủ thế, thái giám thân cận của Lưu Nga vừa nãy cùng Lưu Nga trở về từ điện Sùng Chính nhìn thấy, liền thừa dịp Lưu Nga không chú ý, im hơi lặng tiếng lách mình đi ra ngoài, tên lính gác cửa ở Tiểu Hoàng kia cúi đầu thì thầm mấy câu với hân. La Sùng Huân nghe xong lộ rõ vẻ vui mừng, tròn mắt nhỏ xoay chuyển, nhẹ chân nhẹ tay quay trở lại trong phòng, bước đến trước mặt Lưu Nga, nhẹ nhàng khẽ nói: “Khởi bẩm Thái hậu, có chuyện này tiểu nhân không biết có nên nói hay không”.

Lưu Nga có chút nôn nóng không kiên nhẫn: “Đồng dài! Có gì thì nói đi.”

“Thái hậu có còn nhớ mùa đông năm Càn Hưng thứ năm, liên tiếp mấy hộ gia đình kéo dài từ đường cái cổng Nam đến ngõ Diêm Thủy đã từng xảy ra một trận hỏa hoạn lớn?”

Lưu Nga cẩn thận suy nghĩ, nhíu mày nhìn hần: “Người đang muốn nói đến chỗ ở cũ của Lữ Di Giản?”

“Đúng vậy, lúc đó Lữ thừa tướng còn đang giữ chức Hữu Giám Nghi đại phu”. Thời gian đó, suốt mấy ngày thành Biện Lương vừa vận tuyết bay đầy trời lại xảy ra trận hỏa hoạn là chuyện hiếm lạ đến cực điểm, cho nên không ít người đối với chuyện này đều khắc sâu ấn tượng.

“Việc này Ai gia đã từng nghe nói qua, thì sao?”

“Mấy ngày trước tiểu nhân từng đi một chuyến đến Tiên Lâu ở phía thành Tây, vừa vận ngày đó Bạch Thế Phi cũng đang ở trong Lâu, mấu chốt chính là ngay cả Lữ thừa tướng cũng có mặt”.

Ánh mắt Lưu Nga trở nên lạnh: “Người nói là bọn chúng hẹn gặp nhau ở nơi đó?” Nghĩ lại, gương mặt liền trở nên hơi nghi hoặc, “Nhưng hai người này nếu muốn làm mấy chuyện mờ ám gì đó, cũng sẽ không ở ngay trước mặt mọi người mà tụ họp như thế”. Vậy cũng quá gây chú ý rồi, không phải sao?

“Tiểu nhân lúc ấy cũng cảm thấy phiền muộn, nên bỏ ra chút ít bạc nhờ tiểu nhị nghe ngóng, thì ra hai người này cũng không phải hẹn gặp nhau trong Lâu, chẳng qua là trùng hợp gặp gỡ mà thôi”.

“Thế thì cũng là chuyện thường thôi”. Giọng điệu Lưu Nga lãnh đạm, ánh mắt lại hơi tối xuống.

“Vốn cũng chỉ là chuyện thường, ai ngờ tiểu nhị kia lúc xoay người đi còn nói một câu, ‘hôm nay chuyện chấn động nhất chính là vị Bạch công tử kia, hần ở ngay trước mặt mọi người bề một nha đầu đi vào gian phòng’, tiểu nhân nghe xong tự nhiên hết sức hiếu kỳ, liền hỏi hần nha đầu kia đáng về thế nào, hần nói, ‘gương mặt trái xoan vô cùng xinh đẹp, đôi mắt đen sâu động lòng người, xem về như là người đang có thai’, nói xong hần lại A một tiếng, ‘không nói ra thì không nghĩ tới, giờ nhắc tới mới thấy, nha đầu kia ngược lại có vài phần tương tự Lữ thừa tướng’”.

Lưu Nga đột nhiên ngừng đầu, nhìn chằm chằm La Sùng Huân, “Người mau nói hết mọi chuyện cho Ai gia nghe”.

“Lúc ấy tiểu nhân nghe xong, trong lòng cũng rất hồi hộp. Chỉ là mặc kệ tiểu nhân đưa ra nghi vấn thế nào, tiểu nhị kia cũng không nói thêm được điều gì, tiểu nhân liền sai hần nhân lúc mang thêm thức ăn tới gian phòng của Bạch Thế Phi thì lặng lẽ ở bên ngoài nghe lén, sau khi hần trở về thuật lại với tiểu nhân, rằng Bạch Thế Phi kia nói cái gì mà nếu Thái hậu biết rõ Lữ Di Giản có một đứa con khác tất nhiên sẽ không tin nhiệm ông ta nữa vân vân...”

Chân mày Lưu Nga càng nhíu càng chặt: “Lữ Di Giản có một đứa con khác?!”

“Tiểu nhân nghe xong lời này cũng thấy rất ly kỳ, chỉ là còn chưa biết rõ ràng nên không dám tùy tiện bảm lên với Thái hậu, lỡ như chỉ là chuyện không quan trọng miệng lưỡi sai lầm, tiểu nhân làm sao gánh nổi tội danh vu hại triều thần được? Thế nhưng tiểu nhân cảm giác, dường như trong đó còn có ẩn tình khác, lại nhớ đến năm đó sau khi nhà của Lữ Di Giản bị cháy trên phố từng có lán lan truyền tin nói rằng thật ra là do con gái của ông ta châm lửa, liền cảm thấy càng thêm kỳ quái”.

“Không phải lời đồn rằng con gái lớn của hần đã chết trong trận hỏa hoạn kia sao?” Chẳng lẽ nàng ta lại không chết?

“Lúc ấy người hầu của Lữ gia đều nói với bên ngoài như vậy, mọi người cũng tin là thật, sau khi tiểu nhân rời khỏi Tiên Lâu, đã ngấm ngấm đến phủ nha mời hai gã thám tử, bảo bọn họ đến khu vực xung quanh nhà cũ của Lữ Di Giản hỏi thăm một chút những hàng xóm lâu năm của ông ta trước đây, xem thử trận hỏa hoạn năm đó rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Con gái của ông ta thật ra còn sống hay đã chết?”

“Có tìm hiểu được không?” Lưu Nga vội vàng truy vấn.

“Đều đã rõ ràng, thám tử kia tìm được người phụ nữ lúc trước làm việc giặt giũ quần áo thuê cho Lữ gia, xác nhận thật sự hỏa hoạn là do con gái của Lữ Di Giản gây ra, sau khi xảy ra chuyện vợ lẽ của Lữ Di Giản đã cho tiền từng người hầu trong nhà đồng thời cũng rút hết tiền cho quan phủ, dặn dò bọn họ đừng nói lung tung ra bên ngoài, không chỉ có thế, ngõ hẻm Diêm Thủy kia vốn dĩ trước đây là một kỹ viện, mấy năm trước kỹ viện xuống dốc nên đã bị tiệm tơ lụa bên cạnh thu mua, tất cả mọi người trong đó đều tứ tán đi hết”.

“Chuyện này có liên quan gì đến kỹ viện kia?”

“Liên quan rất lớn đấy, vừa khéo sáng sớm hôm nay thám tử kia đã tìm được chủ chứa của kỹ viện kia, ngày nhà của Lữ Di Giản bị cháy không phải tuyệt rồi tán loạn hay sao? Cùng ngày hôm đó khách đến kỹ viện chỉ lác đác có mấy người, chủ chứa kia thấy thế nên muốn đi nghỉ ngơi sớm, ngay lúc bà ta đi ra ngoài đóng cửa thì tình cờ bắt gặp được một chuyện”.

“Chuyện gì mà quan trọng đến vậy?”

“Cô con gái kia của Lữ Di Giản từ trong hẻm thất kinh lao ra ngoài, thiếu chút nữa bị con ngựa đang chạy nhanh trên đường đụng phải, Thái hậu ngài đoán xem, người cưỡi ngựa kia lại là ai?”

Lưu Nga hồ nghi: “Ai?”

“Chính là Bạch Thế Phi!”

Lưu Nga kinh ngạc, ánh mắt càng thêm sâu, dường như trong lòng đã mơ hồ đoán ra được điều gì, chỉ còn thiếu một chút căn cứ xác thực thôi: “Sau đó thì sao?”

“Con gái của Lữ Di Giản không có bị Bạch Thế Phi đụng trúng, về sau lại được một bé gái khác dẫn đi, bởi vì bé gái kia có dung mạo nổi danh khắp thành Biện Lương, cho nên chủ chứa cũng nhận ra nàng ta, bé gái kia chính là...” La Sùng Huân dừng một chút, mới cất cao giọng hống thốt ra từng chữ, “Là Yến Nghênh Mi con gái của Yến Thư”.

Lưu Nga chấn động toàn thân, vừa định mở miệng, lại thấy ngoài cửa có thị vệ đang vội vàng tiến vào, bà lập tức ngồi thẳng người, sốt ruột hỏi: “Chuyện gì?”

Thị vệ kia quỳ đáp: “Hồi Thái hậu, Chi huy sứ đêm qua không hề quay về dinh phủ, người bên Bạch phủ nói lúc trời chưa sáng có một cỗ xe ngựa từ trong phủ đi ra ngoài, chỉ không biết là chở ai, đến giờ mẹo thì mấy nha hoàn thân cận của Hạ Nhân Phinh cũng được cho rời đi, sau đó thì Đại phu nhân của Bạch Thế Phi dẫn theo nha đầu trở về nhà mẹ ruột”.

Sắc mặt Lưu Nga đại biến, quay đầu nhìn về phía La Sùng Huân: “Chuyện của Chu Tấn vạn vạn không thể để truyền ra bên ngoài”. Ngũ quan hơi hơi vặn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ, “Đứa con gái kia của Lữ Di Giản tên gọi là gì?”

La Sùng Huân rung mình, cũng vội vàng quỳ xuống: “Nghe nói họ Lữ, tên gọi Thượng Trụy”.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tấn Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tiên hạ thủ vi cường

Ngày giữa mùa hè bầu trời tối muộn, mãi cho đến giờ Dậu hoàng hôn mới thật sự tối, vạn vật mông lung.

Yến Nghênh Mi và Thượng Trụy vẫn chậm chạp chưa về, nghĩ là nàng sắp chia tay nên trong lần gặp mặt cuối cùng này, chẳng những muốn cùng song thân nói rõ tình hình cụ thể, lại muốn ở lại bên Yến phu nhân nói thêm mấy lời lưu luyến chia tay mà không nỡ rời đi, vì thế mà chậm trễ cũng là chuyện thường tình.

Bạch Thế Phi tự cho là đứng dừng xong bữa tối, trong lúc rảnh rỗi, vẫn như cũ bước thông thả đi về phía thư phòng, nô bộc đang trực thấp mấy chum đèn đặt lên bàn thư án, làm cho gian phòng tỏa ra ánh sáng vàng cam nhu hòa, hần từ trên kệ bên cạnh tiện tay chọn lấy cuốn “Tùy Đường gia thoại”, lười nhác tựa vào ghế, chậm rãi lật xem, chờ đợi người trong lòng trở về.

Không có người quấy rầy, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, bắc đèn cây dần cạn, thỉnh thoảng vang lên tiếng trang sách được lật nhanh qua.

Ước chừng qua nửa canh giờ, bên ngoài vẫn không có động tĩnh.

Bạch Thế Phi buông quyển sách xuống, đứng dậy thông thả đi ra khỏi cửa phòng, bên ngoài hàng cột trong sân vườn ánh trăng so với ngày thường có phần âm đạm hơn, hần hơi ngửa đầu nhìn, trên bầu trời mặt trăng bị một tầng mây đen che khuất, nàng tiên ánh trăng tỏa ra xung quanh một quang sáng mờ nhạt, sắc đỏ nhàn nhạt mang theo vàng lục, nhìn lại cực kỳ quý dị, dường như trong mơ hồ lộ ra hung hiểm.

Trong lòng hần không hiểu sao lướt qua một tia bất an, quay đầu phân phó Bạch Kính: “Người ra ngoài cửa lớn nhìn xem các nàng trở về chưa, nếu còn không thấy bóng kiệu ở trên đường, người lập tức trực tiếp đến Yến phủ đón Tiểu Trụy về ngay”.

Bạch Kính vâng lời rời đi, lúc đến góc rẽ lại gặp Đặng Đạt Viên.

“Công tử.” Đặng Đạt Viên vội vàng tới, “Chu Tấn sai người gửi thư về.”

Bạch Thế Phi hơi kinh ngạc, cùng hần đi vào thư phòng, dưới ánh nến mờ thư ra xem xét, thế nhưng lại là bút tích của Hạ Nhân Phinh, khiến hần có chút bất đắc dĩ mà cười khổ, đem lá thư đưa cho Đặng Đạt Viên, “Không ngờ nàng ấy lại che giấu tình hình thực tế với Thái hậu”.

Đặng Đạt Viên xem xong, cũng có chút ngoài ý muốn: “Nàng ấy sửa lại danh mục cùng lợi nhuận trong sổ sách ư?”

Với tính tình kiêu căng của Hạ Nhân Phinh lại chấp nhận rước lấy họa sát thân đẩy mình vào nguy hiểm, có thể thấy nàng yêu được rất sâu đậm.

Bạch Thế Phi nhất thời không lên tiếng.

“Công tử! Công tử!” Bên ngoài truyền đến giọng Bạch Kính bối rối cũng với tiếng bước chân lộn xộn.

Ngực Bạch Thế Phi nhảy lên, ngẩng đầu nhìn thẳng ra cửa thư phòng. Bạch Kính dẫn theo một gã nô bộc chạy vào phòng, nô bộc kia có lẽ cũng đã lên lút chạy rất lâu, lúc này dừng lại, liền thở gấp không ra hơi.

“Đại phu nhân sai tiểu nhân chạy... chạy về trước báo... thông báo với Công tử...”

Bạch Kính thấy hẳn nói chẳng thành câu, nóng nảy, liên tục không ngừng xen vào: “Trụ tử bị Thái hậu cường ép tiến cung rồi!”

Trong đầu âm vang một tiếng, những lời này nổ vang khiến hẳn như hồn phi phách tán ngay tại chỗ, có chút choáng váng qua đi rất nhanh lại bị trống rỗng mờ mịt thế chỗ, không không chế được mạnh mẽ kéo gã nô bộc kia qua, sắc mặt Bạch Thế Phi trắng bệch như tờ giấy: “Chuyện xảy ra bao lâu rồi?!”

Lực tay mạnh mẽ thoáng chốc làm vạt áo gã nô bộc bị xé rách một đường, đôi mắt hẳn như ẩn chứa gió bão lại tràn ra băng hàn càng dọa người, hai chân gần như không chạm đất nô bộc kinh hồn táng đảm, lắp bắp nói: “Giờ Dậu, thời điểm cuối giờ Dậu, bắt đầu giờ Tuất...”

Bạch Thế Phi nhanh chóng nhìn về phía Đặng Đạt Viên: “Giờ là giờ gì?!”

“Lúc tiểu nhân tới đây, đã qua khỏi giờ Tuất hai khắc”.

Mi dài nhanh như chớp lóe lên một vòng sợ hãi, Bạch Thế Phi bỗng nhiên buông tay ra: “Tính mạng Hoàng thượng giờ phút này có thể nói là nguy hiểm chi trong sớm tối!”

Đặng Đạt Viên và Bạch Kính đều quá sợ hãi, nô bộc kia lao đảo lui ra phía sau, nghe vậy lại chịu không được kinh hãi, thân thể mềm nhũn toàn bộ ngã xuống đất ngất đi.

“Bạch Kính người mau chóng vào cung! Cần thận đem Hoàng thượng từ trong điện Phúc Ninh cứu ra!” Theo tình hình này, cung Khánh Thọ tất nhiên thủ vệ dày đặc, trực tiếp đi tới chỗ của Lưu Nga hiển nhiên đã không kịp, chỉ có thể khẩn cầu trời cao phù hộ Triệu Trinh bình an vô sự, như vậy Thượng Trụ có lẽ còn một đường sống!

Ánh mắt xoay chuyển cực nhanh, Đặng Đạt Viên lập tức kê bên tai Bạch Kính, nói thầm vài câu.

“Sau khi kiểm vệ trong phủ xông vào cung Khánh Thọ, nếu người có thể cứu được Hoàng thượng ra khỏi điện Phúc Ninh, lập tức đến cung Khánh Thọ phối hợp với hẳn”. Hàng loạt câu từ nhanh chóng được phun ra lúc đến chữ cuối cùng bỗng nhiên dừng lại, cảm Bạch Thế Phi cứng ngắc như đao khắc, gương mặt ngay lúc này chỉ trong chớp mắt trở nên thần kỳ bình tĩnh, ngay cả ngữ điệu nghiêm khắc cũng thành mềm nhũn, nhẹ nhàng như từ nơi xa truyền tới, “Nếu Tiểu Trụ... xảy ra chuyện gì, tối nay người hãy khiến cả cung Khánh Thọ chôn cùng nàng”.

Tình thế nguy cấp, Bạch Kính nửa chữ cũng không thêm, thân hình nhoáng một cái đã xuyên qua cửa sổ bay vút ra.

“Đặng Nhị, gọi người chuẩn bị ngựa!”

Bạch Thế Phi quát xong, lập tức bước đi, lúc nhấc chân lên dưới gối lại mềm nhũn, nếu không phải kịp thời vịn lấy bàn trà bên cạnh, thiếu chút nữa đã quỵ rạp xuống đất, trong lồng ngực sợ hãi khôn cùng xen lẫn đau đớn bấn loạn quẩn quít lấy, tựa như người đang sống sờ sờ bị xé thành nhiều mảnh nhỏ, bàn tay bóp chặt nổi lên gân xanh khiến các đốt ngón tay trở nên trắng, chỉ có thể dùng cách này lấy lại tự chủ.

Sau khi Đặng Đạt Viên nhấn nhủ cho nô bộc ở ngoài cửa liền quay đầu lại, thấy thế âm thầm kinh hãi, chưa bao giờ thấy qua hẳn lúng túng như vậy trước mặt người khác, mặc dù bản thân cũng sâu sắc cảm thấy lo lắng, nhưng vẫn thử mở miệng an ủi: “Công tử đừng quá lo lắng, còn chưa biết Thái hậu gặp Trụ cô nương để làm gì”.

Có lẽ Lưu Nga chỉ muốn hạ thấp uy thế của hẳn, cảnh cáo hẳn một chút mà thôi?

Bạch Thế Phi miễn cưỡng trấn tĩnh lại, cực nhanh giống như ngày thường đi ra ngoài.

“Nếu Hạ Nhân Phinh không nói dối, như vậy tài lực to lớn của Bạch thị có lẽ còn có mấy phần uy hiếp, Thái hậu đối với ta có khả năng còn có ít nhiều kiêng kỵ, bởi vì nếu ta không tiếc dốc hết gia tài ra bằng bất cứ giá nào cùng bà ta liều mình để cả chết lưới rách, cho dù không thể không chế đuổi được dòng họ Triệu thị của bà ta ra khỏi hoàng cung, thì cũng sẽ tạo thành một trận đại loạn, vị trí Thái hậu của bà ta có khả năng sẽ không ngồi được thư thái ổn định như vậy nữa”. Đến lúc đó khói lửa nổi lên bốn phía, thiên hạ sẽ không còn là thiên hạ của bà ta, hẳn không sợ ngọc đá cùng vỡ, bà ta lại chưa hẳn sẽ đại đột cầm giang sơn trong tay mà quăng đi cùng hẳn lưỡng bại câu thương.

Nếu thật như vậy hẳn còn chưa đến mức quá lo lắng, cho dù Lưu Nga bắt Thượng Trụ vào trong cung, cũng chưa chắc sẽ dễ dàng đối xử này nọ với nàng, có khả năng tối đa chỉ muốn dùng Thượng Trụ làm con tin để áp chế hẳn nghe theo mệnh lệnh mà thôi.

“Mà nếu những người thân cận đã biết Hạ Nhân Phinh đưa đi chính là sổ sách gia, tức là Thái hậu cũng không chân chính hiểu rõ tiền tài quyền lực của Bạch thị đến cùng có bao nhiêu to lớn, rất có khả năng sẽ cho rằng Bạch phủ ta chỉ đơn giản như trước đây, khó bảo đảm bà ta sẽ không giống như trước kia xem nhẹ ta, cho rằng ta vẫn như cũ không đủ gây sợ”.

Trong sân trước đồng loạt xuất hiện mười ba con tuần mã trắng kiệu đứng thẳng, trong đó có mười hai kiểm sĩ mặc áo đen võ công cao cường ngồi bên trên, một đám kiểm sĩ nắm chặt chuôi kiếm trong tay sắc mặt nghiêm túc, cầm chặt dây cương vận sức chờ phát động.

“Bây giờ ta chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào việc Hoàng thượng vẫn còn sống tốt, khiến Thái hậu có lòng kiêng kỵ, mà bà ta cũng còn chưa biết thân phận

thật sự của Tiểu Trụ”. Bạch Thế Phi rất nhanh túm lấy dây cương của con ngựa trắng đầu lĩnh, tung mình nhảy lên, tâm tư càng thêm trĩu nặng vô cùng lo lắng giọng nói cũng đã trầm khàn đi rồi, “Nếu Thái hậu biết rõ Tiểu Trụ đang ở trong tay bà ta là con gái của Lữ Di Giản, mà Hoàng thượng không chết, vậy thì Tiểu Trụ phải chết là điều không thể nghi ngờ”.

Lưu Nga tất sẽ hiểu lầm, thân tử đắc lực của mình Lữ Di Giản từ lâu đã cùng Bạch Thế Phi hấn và Triệu Trinh âm thầm hợp mưu. . . Càng đừng nói đến nàng đối với hấn sớm đã có nhiều ảnh hưởng không thể nhận được nữa, lúc này càng phát hiện thân tử tín nhiệm nhất của mình đã phản bội, hai đòn đá kích lớn đánh vào làm sao có thể không dậy nổi sát khí.

Mà bất kể là ra tay với hấn hay Lữ Di Giản, đều không bằng giết một Thượng Trụ, cực kỳ có hiệu quả.

“Giá! Giá...”

Tuyết câu hí một tràng dài, nhanh như sấm chớp cắt vó nhảy lên, phía sau hấn hai đường tuấn mã, tiếng ngựa hí vang xông thẳng lên trời.

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Mệnh lưỡng uyên ương

Mười ba người trong đêm tối vùng roi chạy nhanh như bay, gót sắt đập mạnh, như tia chớp lướt nhanh qua Châu Phố, tiếng chân ngựa giẫm ầm ầm làm cho mấy hộ dân còn chưa ngủ ở hai bên đường tò mò kéo ra một khe hở trên cửa, định nhô đầu ra nhìn trộm một chút, không ngờ bị bụi cuộn cuộn hất tung đập vào mặt, sặc sụa nhanh chóng rớt đầu trở về.

Cứ thế trốn ở phía sau cánh cửa, đợi cho tất cả tiếng vó ngựa như sấm rền kia đều chạy đi hết rồi, mới có người lớn gan mở cửa ra xem, không ngờ trông thấy ở xa xa có ánh sáng màu đỏ bay lên, dường như cả bầu trời đã bị vàng sáng này nhuộm đỏ, sáng đến mức có thể làm người ta trông thấy cát sỏi trên mặt đất.

“Trời ạ, các người mau ra đây nhìn xem! Mau nhìn bên kia! Bầu trời đỏ rực kia!”

Một tiếng kêu to kinh hãi này lập tức dẫn tới mấy tiếng ketttt vội vàng vang lên, mọi người nhao nhao mở cửa đi ra, tụ tập vào một chỗ vây xem, đều cảm thấy cảnh tượng ở chân trời kỳ dị khiếp người, nhất thời bốn phía nổi lên bàn tán.

“Bên kia là chỗ nào vậy, kỳ quái thật”.

“Hình như là cửa Tuyên Đức đấy”.

“Ngươi nói Hoàng thành sao?”

“Hôm nay là ngày gì vậy? Có phải là Bồ Tát ở trong cung hiển linh hay không?”

“Không đúng, ta thấy tình hình này nhìn thế nào cũng giống như lửa cháy...” đang nói bỗng nhiên vô dùi, lớn tiếng kêu lên, “Đúng rồi! Năm đó nhà của Lữ thừa tướng cháy quang cảnh cũng gần giống với bây giờ! Chỉ là lửa không lớn đến vậy mà thôi!”

“Ta thấy cũng giống! Chẳng lẽ trong hoàng cung thực sự có nơi nào bị cháy?!”

Một trận lửa lớn vọt lên cao qua khỏi tường thành, như lưỡi rắn hung mãnh phun ra, đem sắc trời ánh lên màu đỏ rực rồi nhanh chóng co lại xuống dưới.

Lần này mọi người đều thất thanh la hoảng lên, không rõ thiên tai vì sao hoành hành giáng xuống, lại liên tưởng đến vừa rồi đám kỵ binh mặc áo đen kia giống như U linh mang theo sát khí nhanh chóng chạy về phía Hoàng cung, nhất thời người nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng tất cả đều mơ hồ cảm thấy có điềm xấu.

Nơi xảy ra hỏa hoạn trong hoàng cung là Thái Bình lâu, gần sát với điện Phúc Ninh tâm cung của Triệu Trinh, bởi vì đang trong thời gian sửa chữa nên không có người canh giữ, cộng thêm sau giờ Tuất phần lớn người trong các điện lân cận đã hết giờ canh gác trở về phòng nghỉ ngơi, cho nên ngọn lửa ở trong đêm yên tĩnh bùng lên cao mà vẫn không có người phát giác ra.

Đồ đạc xếp đặt ở trong góc sát tường của điện Phúc Ninh đều là chất liệu gỗ hỗn độn nên bốc cháy rất nhanh.

Thế lửa trở nên lớn dữ dội lan nhanh ra bốn phía, càng là thuận theo hướng gió cuốn qua đầu tường, chỗ mái hiên trong góc hành lang điện Phúc Ninh cùng với phía trước điện không có chướng ngại gì lại đem đi đôi thành cột gỗ chống đỡ trên hành lang bắt đầu dẫn lửa, ngọn lửa hùng hục từ mái hiên nhà lan xuống, rất nhanh cuốn tới cửa điện Phúc Ninh đang đóng chặt, lúc này rốt cục được một cung nhân đi tiểu đêm phát hiện ra.

“Cháy rồi! Cháy rồi!” Hoàng sợ mở rộng yết hầu kêu to, kinh hoàng không kịp suy nghĩ nhiều, nhanh chân chạy ra cửa sau còn chưa bị cháy tới, “Cháy rồi! Mọi người mau ra đây đi!”

Trong lúc nhất thời cả điện như nổ tung, khói cuộn cuộn dày đặc nhanh chóng phủ xuống bóng người chạy tán loạn, tiếng kêu la liên tiếp, ai cũng bắt cháp ai, đều chỉ lo trốn chạy để bản thân mình thoát chết quan trọng hơn, lúc này người ngoài điện cũng đã giật mình biết xảy ra hỏa hoạn, thấy thế lửa to lớn như thế tất cả đều bối rối, một đám thị vệ cùng cung nhân vật tập lại với nhau sốt ruột cứu hỏa, hoặc chạy tới lui gọi người, hoặc nhát gan ích kỷ thừa dịp loạn bỏ trốn.

Trong lúc hỗn loạn cực độ này, một bóng người rất nhanh lướt về phía đông điện Phúc Ninh còn chưa bị cháy tới, dùng tay áo che mặt bay vào trong thế lửa dày đặc khói bao phủ cả người, một lòng chạy vào trong.

Cùng trong Hoàng cung, so với kinh thiên bạo động ở bên kia thì điện Khánh Thọ ở phụ cận điện Đông Hoa tọa lạc nơi xa xa điện Phúc Ninh lại lộ ra yên tĩnh dị thường, duy nhất chỉ có tiếng sáo như ẩn như hiện, trầm thấp ôn nhu, uyển chuyển triền miên, hai mắt Lưu Nga nhắm lại, nửa tựa người trên giường lót gối mềm, dường như đang bị tiếng sáo đã động, dưới khuôn mặt bình tĩnh lại chứa đựng một chút thần sắc phiền muộn.

Người ngồi ở phía dưới dốc lòng thổi sáo hiển nhiên chính là Thượng Trữ.

Lúc vào hoàng hôn, cổ kiêu của nàng và Yến Nghênh Mi hai người vừa từ trong Yến phủ đi ra, không ngờ gặp ba mươi tên hộ vệ mặc áo giáp vàng vây quanh ngoài cửa lớn, dẫn đầu là vị thái giám thân tín hầu hạ bên người Lưu Nga, âm giọng kéo cao chỉ nói Thái hậu nghe được nàng thổi sáo rất hay, nên mời nàng vào cung gặp mặt.

Ngoại trừ nàng, những người còn lại kể cả Yến Nghênh Mi đều bị ngăn ở trong phủ không cho phép đi ra.

Thấy bọn họ cảm đau mang theo khí giới đáng vẻ rõ ràng lại giả bất thiện, nàng chưa từng gặp phải tình cảnh bực này, trong lòng ngẫm kinh hoàng, tự biết sẽ không dễ dàng thoát thân, còn lo lắng nếu mình không đi theo, có khả năng sẽ liên lụy đến Yến phủ, Yến Thư mới phục chức không lâu, Yến phu nhân theo chồng trở về kinh còn chưa được mấy ngày yên vui, Yến Nghênh Mi càng là đã chuẩn bị sẵn sàng lên đường hướng đến Hằng Châu kỳ vọng mong ngóng đã lâu, rất nhiều băn khoăn, nàng lập tức im lặng nhận lời, thầm nghĩ mau chóng đem đám người kia rời xa khỏi Yến phủ, tránh khỏi phức tạp.

Một lần nữa kiêu được nhắc lên, trong lòng nàng lúc này kinh hoàng khó định, việc này chỉ sợ dữ nhiều lành ít, không khỏi vạn phần nhớ đến Bạch Thế Phi, chỉ không biết khi hẳn biết được chuyện này sẽ gặp thành dạng gì, cũng không biết sau khi mình vào cung rồi phải chăng vẫn còn được sống mà đi ra gặp lại hẳn một lần.

Đến khi vào tầm cung của Lưu Nga, chuyện ập lên đầu, nàng thu lại tâm thần bất định ngược lại trở nên bình tĩnh.

Nếu đã là thánh ý biến hóa khó dò, sao không lấy bất biến ứng vạn biến.

Lúc này không biết từ nơi nào loáng thoáng truyền đến tiếng động hỗn độn, hình như có người đến rồi lại vội vàng chạy đi.

Đáy mắt La Sùng Huân u ám co thành một đường, nghiêng đầu lắng nghe một lúc, lại đưa mắt nhìn hai người trong phòng, tiếp theo lặng lẽ nhìn quanh bên ngoài, qua một lúc lâu, rốt cục nhìn thấy cách đó không xa một bóng người vội vàng chạy đến, hẳn liền vội vàng khom người lui ra, đi đón người kia.

Người nọ đi lên thì thăm vài câu với hắn.

Sau khi nghe xong hắn lập tức quay người trở vào, im hơi lặng tiếng đi tới bên người đang nhắm chặt hai mắt, dường như đang chuyên tâm nghe hát, vòng qua bên tai Lưu Nga nói nhỏ: “Cửa sau của điện Phúc Ninh vốn đóng chặt đều bị người nện mở, có mười mấy người đã trốn thoát, hoàn toàn không thấy Hoàng thượng đâu, trước mắt trong điện đang cháy lớn, không thấy người chạy đến đây lánh nạn... hơn phân nửa đều đã táng thân nơi biển lửa”.

Ngụ ý, rất có khả năng Triệu Trinh đã bị lửa thiêu sạch hài cốt cũng không còn.

Sắc mặt Lưu Nga khẽ biến hóa, dừng lại một lát, vẫn không nhúc nhích, sau đó liền khôi phục nguyên dạng, một chút chán chừ như có như không rồi biến mất, bên môi xuất hiện một tia thương xót, không vì có người nhìn mà giật giật miệng: “Cho người cẩn thận xác định một chút, ngoài ra sai người đi cứu hỏa”.

La Sùng Huân vội vàng hướng ra ngoài cửa nhỏ giọng nhả nhủ vài câu.

Lúc này trong phòng, một khúc cuối cùng đã xong, dư âm còn lượn lờ trong không gian dần dần biến mất, Thượng Trữ rũ sáo ngọc trong tay xuống.

“Không biết Thái hậu còn muốn nghe khúc gì?” Nàng nói khẽ.

Trên giường Lưu Nga chậm rãi mở hai mắt ra, ánh mắt thâm trầm nhìn vào gương mặt của nàng, vẻ mặt hiền lành mà nói: “Ai gia từng nghe Chu Tấn nhắc tới, nói trên giang hồ lưu truyền câu chuyện về đôi thần tiên quyến lữ gì đó, còn có một khúc Vãn Thiên hoàn tình không được lưu truyền?”

Thượng Trữ rũ xuống mi dài, che đi đáy mắt hơi hơi lưu động, rõ ràng bên ngoài xảy ra chuyện lớn như vậy, nhưng lại không thấy có cung nhân vào bẩm báo, không khỏi vô cùng kỳ quái, đầu ngón tay miết chặt hơi bất an nhẹ xoay sáo ngọc, khắc chế khôn cùng sợ hãi cùng khẩn trương trong lòng, trực giác muốn kéo dài chút ít thời gian, nàng cẩn thận đáp nhẹ: “Thật sự có một khúc như vậy, Thái hậu muốn nghe sao?”

Lưu Nga bắt quá là thuận miệng đề cập đến thôi, nghe vậy cảm thấy ngoài ý muốn, ngồi thẳng lên: “Người sẽ thổi ư?”

“Ít nhiều cũng có biết qua, cung thỉnh Thái hậu nghe khúc”. Cử động sáo trên môi, âm thanh như tiếng giọt sương rơi trên lá trúc cực kỳ dễ nghe, trong chốc lát từ chỗ nặng nhẹ nhàng bay ra, lan khắp một phòng.

Ánh mắt Lưu Nga từ phần bụng lòi ra bên ngoài của nàng thu về, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Cũng không biết tiểu nha đầu này là gan lớn không hiểu chuyện, là lòng dạ thâm sâu có thể điếm tình như không, hay là đôi mắt sâu đen kia quả thực như vẽ hồn nhiên đang lộ ra bên ngoài, nàng không màng danh lợi trên dung nhan không mang chút sợ hãi nào, giấu tất cả trong những biểu lộ cung kính gần như chỉ còn lại một phần bình thân.

Tuổi còn trẻ, cử chỉ khéo léo đúng mực, ứng đối chu toàn, chẳng những xinh đẹp trong sáng mà so với Hạ Nhân Phinh ngũ quan cũng không kém, đôi mắt trong sáng thanh tịnh lộ ra lời nói mộc mạc tự nhiên, phần bình tĩnh kia càng là chiếu ra từ tấm lòng chân thành bình lặng, từ ngoại hình cho đến tâm hồn đều gần như không chê vào đâu được.

Rõ ràng tên tuổi không được lưu truyền, nhưng thật giống như các mặt đều so với thanh danh được ca tụng của Hạ Nhân Phinh càng tốt hơn, khiến người ta không thể không thầm khen ánh mắt Bạch Thế Phi quả nhiên cao tuyệt.

Ở ngoài cửa chờ tin, La Sùng Huân một lần nữa nhẹ chân nhẹ tay đi vào.

Sau khi nghe xong mặt bầm, đưa tay vẩy lui La Sùng Huân, Triệu Trinh đã không thoát được, tiểu nha đầu này cũng không cần lưu lại nữa, Bạch Thế Phi quá sức không biết điều, lại vẫn âm thầm trở mặt, cứ để cho hắn một giáo huấn trọn đời khó quên đi, đáy lòng càng cứng thả lỏng ra, bà bắt đầu chính thức tập trung tư tưởng suy nghĩ, lắng nghe Thượng Trụ thổi khúc Vân Thiên hoàn tình.

Âm thanh thuần khiết trong khúc nhạc bỗng nhiên như gió xuân thổi vào mặt, giống như thổi rung cánh hoa, nhìn nhau không nề hà, bỗng nhiên mềm mại như trăng sáng đầu canh, như đang đứng dưới tầng liễu, dựa sát vào nhau nói lời nhỏ nhẹ, uyển chuyển đi thẳng vào lòng người xoay chuyển trong lòng, không chịu nổi câu dẫn sớm đã bị ánh trăng rửa sạch, xóa hết chua xót, cằn như sóng triều khó nhìn dâng cao phủ lên trái tim nhắc về chuyện xưa cũ.

Ngoại trừ cung Khánh Thọ, điện Phúc Ninh gần như bị lửa lớn làm cho kinh động đến toàn bộ trong ngoài Hoàng thành, tất cả các nơi trong điện đều bị ánh đèn soi sáng, rực rỡ như ban ngày, gần như tất cả cung nhân cùng thị vệ đều chạy đi cứu hỏa, mụn mái hiên trên đỉnh điện mờ ảo che lấp, mấy bóng người mặc áo đen nhanh chóng nằm sấp xuống, thừa dịp hỗn loạn lao về chỗ phát ra tiếng sáo như có như không.

Ở chỗ binh lính gác bên ngoài cổng Đông Hoa, Bạch Thế Phi đơn thân độc mã gấp rút đuổi đến, một hàng người đứng trước điện dằng dề lo lắng không ai không nhìn thấy hắn, lại thấy hắn cầm trong tay thẻ bài bất ly thân của Chu Tấn, chỉ nói lòng hắn nóng như lửa đốt lo lắng cho an nguy của Hoàng thượng trong điện Phúc Ninh, lúc này cũng bất chấp không hợp quy chế trong cung, vội vàng phóng vào.

Bạch Thế Phi xoay người xuống ngựa, ngồi lên cổ kiệu hai người khiêng được đưa tới, chỉ kém phi nước đại đến bên cạnh kiệu phu.

Hương hoa Lan lan tỏa trong phòng, dư âm còn văng vẳng bên tai, một khúc rung động đến tâm can.

Đầu ngón tay đặt trên mặt sáo khẽ run, Thượng Trụ thu hồi lại âm tiết cuối cùng, Lưu Nga vẫn chưa thỏa mãn thở dài một tiếng: “Khúc Vân Thiên hoàn tình này quả nhiên không bình thường, Ai gia hôm nay kể như đã nghe được khúc nhạc vốn của thần tiên, ở thế gian lại được một lần nghe một khúc chân ý trong thơ như vậy”. Đang nói chuyện bàn tay chậm rãi gior lên.

La Sùng Huân hầu hạ bên cạnh lập tức bước lên phía trước, sai cung nữ dâng lên trước mặt Thượng Trụ một chén trà mát, Thượng Trụ nhìn chăm chú vào chén trà được dâng lên trước mặt, hơi nghiêng đầu thấp giọng nói cảm ơn.

“Ai gia thấy người cũng mệt mỏi rồi, uống chén trà nhỏ nghỉ ngơi một lát, lúc nữa đến phòng nhận thưởng rồi trở về đi”.

“Tạ Thái hậu”. Thượng Trụ đáp nhẹ, chậm rãi nâng lên chén trà bạch ngọc vẽ hình cảnh lá xanh ngắt quanh thân.

Cũng không biết là từ trên nóc nhà hay bên ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng gọi thét lên: “Ai?!” Ngay sau đó là một trận tiếng đao kiếm công kích vào nhau, có người vừa đánh vừa kêu to, “Mau lên, có ai không! Nơi này có thích khách!”

Hai người trên giường dưới giường tức thời biểu lộ khác nhau, Lưu Nga đột nhiên ngồi thẳng người, thần sắc khê khẩn trương mà nhìn La Sùng Huân nhanh chóng đưa ra ánh mắt, đôi mắt đen của Thượng Trụ âm thầm lóe lên, trong lòng kinh hi dâng lên, động tác liền trở nên hơi chần chừ.

Thủ vệ phản ứng cực kỳ nhanh chóng, thoáng một phát đã đóng chặt cửa cung lại.

La Sùng Huân bước nhanh tới gần Thượng Trụ, bên ngoài thì tươi cười nhưng trong lòng không cười nói: “Đây chính là trà thơm mới được đưa đến từ Phúc Kiến, một bánh trà nhỏ đã đáng giá hai lượng vàng rồi, Thái hậu ngay cả thuốc hạ thân tín cũng không cam lòng ban cho, không ngờ hôm nay Lữ cô nương quả là may mắn, lại được ban thưởng trà”.

Thượng Trụ đành phải đứng dậy tạ ơn Lưu Nga, ngoài cung tiếng nổ hỗn tạp vang lên, từng tiếng kêu thảm thiết dường như có rất nhiều thị vệ nhanh chóng lao qua, tiếng đao kiếm tiếp cận càng lúc càng kịch liệt, mà trước mắt nàng La Sùng Huân vẫn nhìn chăm chăm, hai tay đặt trong ống tay áo, cánh tay dường như có chút băng phẳng.

Gương mặt gian xảo của hắn ẩn giấu hung ác khiến Thượng Trụ lại càng hoảng sợ, bàn tay nhanh chóng che trên phần bụng, nhìn đáng sợ hắn giống như nếu nàng còn tiếp tục kéo dài, hắn liền bất chấp rút ra hung khí gì đó làm cho nàng máu chảy ba thước dài, nàng ôm bụng to có muốn tránh cũng tránh

không được, trốn cũng trốn không thoát, mà chỉ e động tác của nàng có thể sẽ lập tức làm cho bào thai trong bụng cùng nàng chết chung tại chỗ, dưới tình thế cấp bách, nàng dùng ống tay áo che nửa mặt đem chén trà kia một hơi uống hết.

Người ta là dao thót, nàng lại là con chim trong lồng, ngoại trừ thúc thủ chịu trời cũng đâu còn cách nào khác. Vẫn nhìn chăm chăm nàng, thần sắc Lưu Nga buông lỏng, La Sùng Huân liền lui về phía sau vài bước.

Đúng lúc này bên ngoài cửa cung đóng chặt đột nhiên truyền đến ồn ào lớn tiếng: “Bạch công tử xin dừng bước!”

“Cút ngay!” Một tiếng cực băng hàn quát lên, “Tôi nay kẻ nào ngăn ta sẽ chết!”

Bọn thị vệ đột nhiên biến sắc.

Thượng Trữ bắt chợt nghe thấy âm thanh quen thuộc nhất đời kia ở bên ngoài cửa, nước mắt gần như tràn ra khỏi mi, nháy mắt tiếp theo thân thể lung lay, một tay vịn thành ghế, một tay ôm bụng, giống như đau nhức không thể nhẫn nhịn, chân mềm nhũn quỵ trên mặt đất, run giọng nói: “Van cầu Thái hậu, để dân nữ được gặp... thấy mặt chàng lần cuối...”

Lưu Nga lạnh lùng bĩu môi: “Cho hán vào”.

La Sùng Huân tức thời khuyên can: “Thái hậu...”

“Chung quanh cung Khánh Thọ đều được thị vệ vây chặt như nêm cối, dựa vào hán có thể làm gì được Ai gia!”

La Sùng Huân không còn cách nào, chỉ phải giương cao giọng cho người mở rộng cửa cung ra.

Cửa mở kettt một tiếng ầm vang, Bạch Thế Phi đã phát cuồng xông thẳng vào trong, đập vào mắt là Thượng Trữ đang quỳ rạp trên đất, khuôn mặt trắng bệch đầy mồ hôi, khoe môi chảy ra nhàn nhạt tơ máu, hán gần như gan mật đều vỡ, bỏ nhào qua ôm lấy nàng, khàn giọng kêu to: “Tiểu Trữ nàng cố chịu đựng! Chúng ta đi tìm Phiêu Nhiên!” Ôm chặt người trong lồng ngực, cả khóc cũng khóc không được.

La Sùng Huân tiến lên muốn ngăn cản hán, Bạch Thế Phi cực kỳ hận không nói hai lời, một cước đạp vào ngực đẩy hán cút ra xa, đầu đập vào cột trụ hôn mê bất tỉnh tại chỗ, với con cuồng tính đại phát này của hán, Lưu Nga vốn không lo hán có thể làm nên chuyện gì cùng với cả đám thị vệ theo vào đều cả kinh thất sắc.

Vùi đầu trong lồng ngực của hán, Thượng Trữ cảm giác được hai cánh tay đang ôm mình có chút không chế không nổi mà phát run, nàng miễn cưỡng kéo tầm mắt, cực độ suy yếu đưa tay muốn leo lên ôm cổ của hán, Bạch Thế Phi vội vàng cúi đầu, thấy nàng đã gần đến hơi thở mong manh, nước mắt lại nhìn không được như trân châu từng giọt từng giọt lớn rơi xuống vật áo nàng.

“Công tử, nô tài đến rồi!...”

Một bóng người từ trên không trung luân phiên biến hóa, né tránh bọn thị vệ liên thủ chặn đánh tung mình lên cao nhảy vào, bị hun đến khói đen đầy mặt Bạch Kính mặc áo đen nghiêm túc nhìn rõ, thần sắc Bạch Thế Phi đau đớn tột cùng, ôm thật chặt Thượng Trữ, trên mặt mang hai hàng nước mắt chưa từng thấy bao giờ, hán gần như ngây người, nửa câu còn lại chưa nói xong cứ như vậy bị nghẹn lại trong cổ họng: “Hoàng thượng đã...”

Bạch Thế Phi giống như không nghe thấy, đột nhiên quay đầu, thẳng tắp nhìn về phía Lưu Nga về mặt kinh ngạc khó hiểu đang được bọn thị vệ bảo hộ xung quanh, bà cũng bị hành động không khống chế được của hán làm cho chấn kinh, khuôn mặt hơi trắng bệch rốt cục có chút sợ hãi.

Đôi mắt đỏ bừng chìm trong phần nộ có thể hủy thiên diệt địa: “Bà đối phó với ta thế nào không quan trọng, nhưng vạn vạn lần không nên lấy đi tính mạng của nàng”. Nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Kính, khuôn mặt cũng như ngữ điệu đều vô tình đến cực điểm: “Người biết làm thế nào rồi chứ?”

Mí mắt Bạch Kính rũ xuống: “Vâng”

Lập tức đến trước mặt Đặng Đạt Viên thông báo.

Hoàng cung, bên trong điện Văn Đức, dịch về phía góc tường bên trái có mấy khối gạch xanh chưa được xây lắp, chỉ cần xới tung chúng lên, lập tức nhìn thấy dưới lớp gạch xanh là một tầng giấy dầu mỏng, bên trong lớp giấy ép sát tường được chôn vô số thuốc nổ trên đầu cột sợi dây thừng làm ngòi dẫn, tất cả đồng gạch xanh này đều đã được trộn lẫn thuốc nổ vào.

Chỉ cần châm lửa vào giấy dầu kia, không đến một khoảnh khắc, điện Văn Đức sẽ nổ tung đổ vỡ tan tành.

Bạch Thế Phi cúi đầu nhìn người trong ngực, vẫn như lúc trước đôi mắt mang theo nước mắt cười cười, khàn giọng nghẹn ngào: “Nàng yên tâm, nếu nàng chết, ta tuyệt không sống một mình”. Toàn thân Thượng Trữ run lên, trào lên trên ôm chặt cổ hán, cô tay dùng chút sức, muốn gấp rút kéo hán xuống.

Mọi người thấy tình cảnh này, không ai dám tiến lên ngăn cản, chỉ nhìn hán ôm Thượng Trữ sai bước vượt ra ngoài cửa, trước đó đã hạ lệnh cho đám kiểm sĩ mặc áo đen đang tụ tập giương cung bạt kiếm giết hết mọi người, Bạch Thế Phi rốt cục nghe được giọng nói của Thượng Trữ, nước mắt trong mắt đầu tiên là vì ngạc nhiên mà ngừng chảy, nháy mắt tiếp theo liền ôm chặt nàng càng mạnh hơn.

Lúc này, ở một góc rẽ trên hành lang một bóng người khí định thần nhàn đi ra.

Vốn là trận địa sẵn sàng đón quân địch, bọn thị vệ vội buông đao quý xuống nghênh đón, trừ Bạch Thế Phi cùng Lưu Nga đang không cách nào tin nổi, toàn trường đều phủ phục quý xuống.

Bạn đang đọc truyện *Xuý Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Tình này đạt đến

Thật vất vả mới dập tắt được ngọn lửa lớn ở điện Phúc Ninh, không ngờ điện Văn Đức lại đột nhiên vang lên tiếng nổ làm lửa cháy bốc lên tận trời cao, lần này thế lửa so với trước đó càng hung mãnh gấp 10 lần, đám cung nhân và những người gần đó đã mệt mỏi cực điểm nên không thể dập tắt lửa được nữa, duy chỉ có thể làm cho đám chim thú mau chóng chạy thoát đi, chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi, trận lửa lớn kéo dài đến điện Sùng Đức, Trường Xuân, Tư Phúc, Hội Khánh, Sùng Huy, Thiên Hòa, Thừa Minh, Diên Khánh tám điện, gần như một phần ba Hoàng thành đã chìm trong biển lửa.

Tháng tám năm Minh Đạo nguyên niên, trận hỏa hoạn cháy suốt một đêm, cho đến khi cả tám tòa điện toàn bộ bị đốt thành tro tàn.

Sáng sớm hôm sau, lúc đến giờ các văn võ bá quan vào triều nghị sự thì cửa hoàng cung vẫn đóng chặt không mở.

Kể cả Lữ Di Giản cũng có mặt trong đám người, từ lúc đêm đã nghe chuyện chạy tới hỏi han, cùng với một đám đại thần phụ chính chờ đợi đứng ngoài không yên, nhao nhao thỉnh cầu được cho vào, không rõ khi nào, Triệu Trinh cuối cùng từ trong nội điện đi ra, tự mình leo lên đỉnh Thần Môn, đám văn võ bá quan ở dưới thành nghe tiếng cung nữ hô tuân lệnh phía trên lầu, dù là chưa tận mắt nhìn thấy Triệu Trinh, cũng đã liên tục không ngừng quý xuống.

Duy chỉ có Lữ Di Giản vẫn thẳng tắp đứng đấy, không đi theo bọn họ bái lễ.

Cung nữ bầm tấu lại, Triệu Trinh nghe vậy cảm thấy kỳ quặc, liền phái người ra hỏi ông ta, vì sao có hành động không hợp quy tắc như vậy.

Lữ Di Giản cũng kính đáp lời: “Thần nghe nói đêm qua trong nội cung có biến, thứ cho thần cả gan, kính xin Hoàng thượng ra ngoài để vì thần và bá quan đang chờ đợi được nhìn thấy thánh dung”.

Triệu Trinh nghe xong, ánh mắt hơi thu liễm, thái độ của Lữ Di Giản như thế, rõ ràng là muốn ám chỉ với các văn võ bá quan đang có mặt ở đây sự kiện cháy lớn trong cung lần này có phần đáng ngờ vực, chủ tâm muốn làm cho đám quần thần phỏng đoán cảm nghĩ trong đầu, phải chăng Thái hậu đã ra tay gì đó với hần vị Hoàng đế này.

Trong thời điểm này, việc đã như vậy, cũng là vì diệu đến cực điểm.

Nhìn xuống khen ngợi trong lòng, hần đứng dậy vén rèm lên.

Lữ Di Giản vừa nhìn thấy hần lộ diện trên công thành, lập tức vén áo quý xuống.

Triệu Trinh nhớ tới hung hiểm đêm qua, trong lòng không khỏi còn mang sợ hãi: “Nếu không phải có người đưa trăm chạy ra khỏi biển lửa, thiếu chút nữa thôi trăm đã không thể gặp được chúng khanh gia rồi”.

Dưới lầu các văn võ bá quan vội vàng hô to Ngô hoàng vạn tuế.

Hàng năm vào thời gian này, khí trời nóng bức hanh khô, nếu trong nội cung xảy ra hỏa hoạn, sau đó ngoại trừ chọn ra một vài quan viên để trách phạt rồi sai người một lần nữa sửa chữa, đa số đều không giải quyết được gì, vốn dĩ trận lửa của điện Phúc Ninh lần này chỉ là đám lửa nhỏ có thể dập tắt, hoàn toàn hợp ý với Lưu Nga, thế nhưng sau đó sự việc lại phát sinh làm liên lụy đến cung nhân.

Biết làm sao, Bạch Thế trong cơn giận dữ, thừa dịp bà phóng hỏa trong một đêm đã đem phân nửa hoàng cung san thành bình địa, kinh động đến toàn bộ thành Biện Lương, kể từ đó, không nói đến Triệu Trinh mặt rùng rợn giận dữ, ngay cả bản thân Lưu Nga cũng không thể làm bộ làm tịch, chiếu lệnh xuống dưới cần phải điều tra cho rõ nguyên nhân xảy ra hỏa hoạn.

Trong điện, Đổng Tông Lượng trở thành người đứng mũi chịu sào bị nghiêm khắc tra xét.

Làm cho người ta không tưởng được chính là, không biết có phải có người âm thầm sắp bày mưu kế hay không, Đổng Tông Lượng cùng thư ký cùng nhau cật lực thượng tấu can gián, cho rằng đám cháy trong nội cung nguyên nhân hiện rõ là do cung chế không nghiêm, không thể hết sức phòng ngừa hỏa hoạn, nhưng truy cứu đến căn bản, lại là vì Thái hậu giật dây bố trí, phụ nữ can thiệp vào chuyện quân quốc đại sự, khiến cho triều cương không được chỉnh chu, đây mới là nguyên nhân chính làm cho trời giáng đại họa.

Một phen ngôn luận này được đưa ra nghị luận lập tức nhao nhao, đều cho rằng lửa cháy lần này không có vết tích, sợ là ý trời muốn cảnh báo? Quả thực nghi lễ đạo đức phép tắc đều bị biến đổi.

Từ đó về sau, việc hối thúc Lưu Nga trả lại triều chính càng ngày càng nhiều, thái độ cũng càng ngày càng cứng rắn.

Triệu Trinh thuận lợi tiếp quản điện Tiềm Tư, giao việc sửa chữa lại đại nội cho Lữ Di Giản, phái đến bốn đội thợ thủ công cho ông sai khiến, càng uyển chuyển mà bức Lưu Nga giao ra hai mươi vạn xâu tiền gọi là phí trùng tu, lại dùng các loại chuyện lấy cớ đem đồ vật dư thừa trong cung Khánh Thọ ra mượn dùng.

Khiến Lưu Nga chẳng những trong tay không có nửa đồng vàng, mà ngay cả dưới bàn chân cũng khó bước đi.

Mặc kệ trên triều hay trong hoàng cung, Lưu Nga đều từng bước bị tước mất quyền lực, dần dần cáo ốm không vào triều nữa, miễn được gặp mặt đều có thể không gặp, cung nhân trong cung Khánh Thọ cũng bị bỏ cũ thay mới bảy tám phần, đến cuối tháng chín, truyền đến tin tức về lực lượng phò trợ cuối cùng mà bà vẫn ý lại vào, tin tức Đại tướng quân cánh tả ở Tây Kinh Vĩnh Hưng Quân qua đời, bà từ giả bộ bệnh thoáng chốc đã biến thành bệnh thật.

Triệu Trinh lập tức hạ chiếu chỉ xuống, không cho phép bất kỳ ai đến quấy nhiễu thanh tịnh của Thái hậu, thực tế là dùng bệnh tình của bà triệt để giam lỏng.

Ngày hôm đó, Triệu Trinh sau khi hạ triều ngự giá dời đến cung Diên Phúc đã hỏi Nhậm Phiêu Nhiên:

“Thế Phi ở đâu?”

“Đã dẫn theo Lữ cô nương đến Hàng Châu chờ sinh rồi”.

Triệu Trinh nhún mày: “Từ sau ngày rời cung đi ra ngoài đến nay, hắn không phải là không muốn trở lại nữa chứ?”

Nhậm Phiêu Nhiên khom người ứng đối cho qua, lại không hề lên tiếng.

Hắn hiểu rõ nguyên nhân bên trong, ngật một nỗi không thể nói rõ với Triệu Trinh thôi.

Triệu Trinh liếc nhìn hắn một cái: “Hắn sẽ không cho rằng, trăm cũng sẽ chim bay hết tình đứt khoát như tên rời cung mà đối xử với hắn chứ?” Nhậm Phiêu Nhiên vội vàng đáp: “Cái này dĩ nhiên là không, mùa đông ở Biện Lương cực kỳ lạnh lẽo, so ra không bằng với Hàng Châu khí hậu hợp lòng người, chờ sanh luôn luôn thích hợp, Hoàng thượng quả thực không cần lo ngại đâu, nghĩ sâu xa thì, hắn đại khái cũng chỉ vì bị trận kia làm cho kinh hãi, không muốn Lữ cô nương ở lại Biện Lương, sợ có khi nàng sẽ phải mạo hiểm thôi”.

Triệu Trinh hừ lạnh: “Thế cũng quá ngạc nhiên rồi, hắn dám gạt trăm lên chôn thuốc nổ trong cung, trên đời này Bạch Thế Phi hắn còn có chuyện gì để sợ sao?” Chính xác là to gan lớn mật, tùy ý làm bậy.

Nhậm Phiêu Nhiên cười lạnh: “Hắn làm như vậy cũng vì nghĩ cho Hoàng thượng thôi, Thái hậu một kéo hai kéo, thủy chung cẩn thận không chịu hành động, cứ như vậy Hoàng thượng cũng đâu thể ra tay trước được, đúng không?” Nếu rơi vào tay Sử quan ghi vào thư sách, khó tránh khỏi sẽ bị đời sau lên án hắn là vị vua thất đức, “Thế Phi vốn dĩ muốn tìm cơ hội thích hợp ở trong cung gây ra một trận hỏa hoạn mà thôi”. Lợi dụng việc này giá họa cho Lưu Nga, lại để thiên hạ cho rằng bà ta muốn hại Triệu Trinh, kể từ đó, Triệu Trinh tung ra tin tức về hành động bức vua thoái vị, cũng nhờ đó mà nên chuyện.

Chỉ là không nghĩ tới, Bạch Thế Phi lại chó ngáp phải ruồi có thể phá rối tâm tư của Lưu Nga, bà quả thật muốn thông qua trận hỏa hoạn kia mà giết chết Triệu Trinh trong vô hình.

Triệu Trinh cười cười, xem như ngầm đồng ý với lời Nhậm Phiêu Nhiên giải thích cho Bạch Thế Phi, đổi giọng hỏi: “Tiểu nha đầu kia làm sao mà tránh thoát qua kiếp nạn được vậy?” Hoi có chút tò mò.

Nhậm Phiêu Nhiên cảm thán: “Điều kỳ diệu là nhờ vào cây sáo ngọc Thái hậu đã thưởng cho Thế Phi lúc trước”.

Thánh tiên đan đã vì Hạ Nhân Phinh mà dùng hết một viên, vẫn còn dư lại một viên, sở dĩ nói mọi sự có nhân tất sẽ có quả là vậy, Lưu Nga muốn giết người, cuối cùng lại bởi vì bà từng vô tâm ban thưởng mà nhờ đó có thể giữ được tính mạng, bên trong tối tăm quả nhiên có đường lên thiên đàng.

Lúc này ở Hàng Châu xa xôi, gió nhẹ thổi lật phất trên mái hiên đình bên Tây Hồ, bên cạnh bờ là chiếc cầu Thanh Lưu hình vòm, hoa rơi như tuyết, rơi xuống mặt nước tạo thành những đường vân, thuyền đánh cá hát muện, cách đó không xa trên mặt hồ có một chiếc thuyền hoa, cảnh đẹp nơi này khiến người ta thoải mái vui vẻ hòa mình trong sóng nước bỗng bình xao động.

Trong khoang thuyền trang trí đẹp đẽ quý giá, Bạch Thế Phi lười nhác ôm lấy giai nhân nửa nằm trên giường, thỉnh thoảng lấy một củ ấu ngon ngọt giòn tan uy vào cái miệng nhỏ nhắn nức chứng bệnh kén ăn của nàng: “Lúc nàng theo Yến Nghênh Mi về nhà thăm phụ mẫu, sao lại nghĩ đến chuyện cầm theo cây sáo?”

“Sư phụ từng dặn dò ta đừng để sáo ngọc rời khỏi người, và lại khúc Vãn Thiên hoàn tình kia vừa vận ta đang trong thời gian tập thổi, nên bất tri bất giác đường thành thói quen lúc nào cũng không rời tay”.

“Nàng làm sao biết trong chén trà nhỏ trước đó không có độc, mà đến chén trà thứ hai mới có?”

“Kỳ thật ta không biết”. Chỉ là vì trải qua chuyện Hạ Nhân Phinh bị hại, lúc đối mặt với Lưu Nga nàng tự nhiên nhiều hơn một phần tâm tư, từ lúc vào cung liền thời thời khắc khắc đề phòng, một mực không đụng đến nước, không ăn trái cây, “Lúc chén trà nhỏ thứ hai được đưa lên, chẳng những Thái

hậu mở kim khâu muốn ta uống, mà vị thái giám kia trong lúc vô tình gọi ta là Lữ cô nương, cũng làm cho ta nổi lên cảnh giác”.

Bạch Thế Phi khen ngợi mà dùng chớp mũi đi từ từ trên gương mặt nàng, may mà nàng thông minh không đem viên đan dược kia lãng phí ở chén trà trước đó: “Ngay từ lúc nàng bắt đầu ngã xuống đất đã là nguy trang rồi?”

“Ừm, khi đó cửa cung đóng chặt, nếu ta không giả vờ trúng độc, Thái hậu một là sẽ không bỏ qua cho ta, thứ hai chỉ e bà ta cũng sẽ không thể khinh thường, không dễ dàng mà cho chàng vào như vậy”. Vì để giả trang cho giống, nàng còn không tiếc cắn đầu lưỡi, để cho tơ máu xuôi theo môi chảy xuống.

Bạch Thế Phi ôm chặt nàng, thấp giọng nói: “Làm ta sợ đến mức muốn mất mạng”.

Lúc nghe nàng bám vào bên tai nói ‘Ta không sao, chúng ta mau rời khỏi đây’, trong chớp mắt kia, hắn còn tưởng rằng vì bản thân đau đớn quá độ mà sinh ra ảo giác.

Thượng Trữ để cái trán tựa vào trán của hắn: “Chàng biết không, lúc ta ngồi trong kiệu theo thái giám kia vào cung, trong lòng một mực không ngừng hối hận, hối hận lúc trước tức giận với chàng, hối hận chưa từng thật sự đối xử tốt với chàng, hối hận ngày đó không nói thêm vài câu với chàng, hối hận không ở bên chàng sớm hơn... Nếu thế, thì con của chúng ta sẽ có thể chào đời sớm một chút, không đến mức bị ta làm hại...”

Bạch Thế Phi cảm động mà liên tục hôn môi cổ của nàng.

Nàng càng nói càng thấp: “Khi đó ta đã âm thầm thề hẹn với bản thân, nếu trời cao có thể cho ta sống sót trở ra, từ nay về sau, cả đời này của ta, tuyệt đối sẽ không còn bất luận kẻ nào bất cứ chuyện gì có thể làm cho ta và chàng có nửa điểm không vui”.

“Ta cũng vậy, mỗi ngày mỗi tháng, mỗi khắc mỗi khi, ta đều sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng”.

Bạn đang đọc truyện *Xuỵ Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Hơi lạnh

Đồng đi xuân tới, nháy mắt đã là năm Minh Đạo thứ hai, bệnh tình Lưu Nga đã ngày càng nặng thêm không dậy nổi giường.

Một ngày nào đó sau giờ Ngọ, từ sau khi bị Thái hậu giật dây Kinh vương Triệu Nguyên Nghiễm trước giờ không ra khỏi cửa tiến cung diện thánh, thông báo với Triệu Trinh, Lưu Nga cũng không phải mẹ ruột của hắn, đến bước này oán giận đan xen Triệu Trinh rốt cuộc hiểu rõ, vì sao Bạch Thế Phi lại kiên quyết muốn rời xa kinh thành, yên ổn ở một góc bên ngoài không màng thế sự, mặc kệ hắn thúc giục mời gọi thế nào cũng đều nhã nhặn từ chối không chịu về.

Sau khi được Dương thái phi ngày trước nuôi mình lớn lên ngầm chứng thực sự việc, Triệu Trinh sai người mở hòm quan tài của Lý thị ra, phát hiện quả là dùng nghi thức Hoàng hậu để an táng, có thể thấy được lúc ấy mọi người đều đã biết thân phận của Lý thị, duy chỉ có người làm con là hắn bị lừa không biết gì, nhất thời buồn phiền vô cùng đau thương thấm thiết.

Lúc này hạ chỉ đem chúng đại thần từng thân cận với Lưu Nga toàn bộ trục xuất, ngay cả chức Tể tướng của Lữ Di Giản cũng thế, nếu không phải niệm tình ông ta lúc trước từng đem hết cả vốn liếng, dùng nghi thức Hoàng hậu mà chôn cất cho Lý thị, e là sẽ không đơn giản bị tước chức đơn giản như vậy rồi.

Cũng bởi vậy, Lữ Di Giản rất bội phục Bạch Thế Phi trác tuyệt nhìn xa trông rộng, nếu không phải lúc đó hắn tới cửa chỉ điểm, phân phó bản thân làm như vậy, chỉ sợ giờ phút này mình đã không tránh khỏi xiềng xích gông tù.

Từ đó, Triệu Trinh đem Tiết Khuê cùng Phạm Lý Sương bị giáng xuống làm Thông phán ở Hà Trung triệu trở về.

Tháng ba năm đó, Lưu Nga bệnh chết, trước khi chết gần như không cách nào mở miệng nói chuyện, lại còn mấy lần đề cập đến quan phục liệm chôn theo, thủy chung không bỏ được hi vọng muốn được đội mũ miện mặc áo long cón của Hoàng đế, sau khi bà chết, nhờ Tiết Khuê can gián, Triệu Trinh cuối cùng vẫn dùng nghi thức Hoàng hậu chôn cất cho bà ta.

Lại qua thêm mấy tháng, tâm tình Triệu Trinh rốt cục dần dần bình phục lại.

Hắn sai người gấp rút đưa đến Hàng Châu lá thư tự tay viết.

Bên trong chỉ có ba câu:

“Trẫm là kẻ tuyệt tình tuyệt nghĩa đến thế ư? Nếu trẫm không phải, Bạch Thế Phi người lại phải?”

Bạch Thế Phi xem xong không khỏi cười khỏ, lập tức thu dọn hành lý, từ biệt Trang Phong Tuyền và Yến Nghênh Mĩ, dẫn theo vợ con trở về Biện Lương.

Chỉ là một đường du sơn ngoạn thủy, lúc trở lại Đông Kinh đã là cuối tháng bảy.

Tháng tám, Lữ Di Giản khôi phục được tước vị.

Trong Bạch phủ chuyện vui liên tục, đầu tiên là Văn Lộng cùng Đặng Đạt Viên kết liền cảnh, sau đó Văn Ngọc cũng được cho phép rời phủ gả cho Đình Thiện Danh làm thê, ngay cả Văn Tĩnh cũng truyền ra tin tức đã ngầm đính ước chung thân với người ta, có điều mọi người không biết đó là ai.

Lúc này là cuối mùa thu, Thượng Trụ dẫn theo đứa nhỏ xuất hiện tại Lương môn bên ngoài cửa thành Tây đối diện nhà của Tề tướng.

Nàng giờ đây đã làm mẹ, chuyện cũ trước kia cũng dần dần phai nhạt.

Nàng và Bạch Thế Phi kết mối lương duyên, trở thành giai thoại trong các vở ca kịch lưu truyền cho đời sau.

Người đương thời có câu thơ rằng:

Lúc ấy lửa hận tôi tâm, vung cương nhảy tuyết, nước mắt ngăn cản kinh phi chim khách.

Sơ Ảnh hương hàn tích lạnh, ám núi Hành Vân, nghe gió rít Ngâm nguyệt.

Buồn cùng chuyện đời đừng ước, làm thế nào kham nổi ký ức nhỏ, quay đầu họa lâu cô hồng diệt.

San ngăn cản quang cảnh vẫn còn đây, bụi trần đồ thế ngoại, giáo mặt mây mê vui mừng.

Tổ Tâm tại sao lặng lẽ kết, tay áo để ngày sâu, Minh Nhục tương tư khiết.

Lại oán tề Phụng hàm vũ, hoàn phương ủng nhụy, tình thâm xin đừng hỏi cung khuyết.

Uyên ương âu lộ cùng tri, tranh giành như không thấy, một ý Bò bàn tuyết.

Sứ quân thẹn thùng khỏ, mời hạ mảnh câu, trong bầu độc đắng ngả.

Đã quên trừ phi say mê đi, thê lương hoa gian, đảm nhiệm tàn cục chén ngược lại kiếm thiếu.

Hoa sen giống như giải thương tâm, tịnh đế đủ cảnh, ngoài đình trộm nói nhỏ.

Chân mây cong cuối cùng thổi không tan, vấn thiên còn, phát tịnh đa tình liệt.

Người phương nào giáo gọi oanh về, U Ảnh tích xưa, trở lại hơi lạnh thu vũ nghi.

(toàn văn hết)

Lời cuối sách của tác giả:

Bởi vì quyển này là văn cổ đại, cho nên có vài phương diện muốn nói rõ một chút:

Một, quyển sách này không phải sách lịch sử, chỉ là một quyển sách lấy bối cảnh lịch sử làm nền truyện ngôn tình.

Trong sách có một đoạn đưa Tống Nhân Tông vào, một ít sự thật trong lịch sử cùng một ít nhân vật trong lịch sử được đưa ra làm bối cảnh, nhưng toàn bộ câu chuyện đều là hư cấu, nếu chịu không được về phương diện khảo cứu lịch sử thì nên cân nhắc, ngoài ra, trong truyện có đề cập đến sự thật trong lịch sử, nhưng chi tiết bên trong so với những chuyện chân chính xảy ra trong lịch sử thì bất đồng về thời gian.

Hai, trong sách có nhắc tới chức vị Trung vệ thị lang trên thực tế là đến đời Tống Huy Tông mới có chức này, nhưng bởi vì ta ưa thích võ quan có chức danh này cho nên đã lấy ra dùng.

Ba, Tống triều gọi những nữ tử trẻ tuổi là ‘Tiểu nương tử’, dù có là con gái của quan lại quyền quý cũng không gọi ‘Tiểu thư’.

Trong lúc đó phàm là làm —— đều phải đăng ký nhập tịch, gọi là ‘Tiểu tịch’, cho nên từ ‘Tiểu tịch’ cùng âm với ‘Tiểu thư’ là để tiện xưng hô, mãi cho đến cuối thời nhà Nguyên Minh triều, ‘Tiểu thư’ mới phổ biến dùng để xưng hô cho con gái nhà quan gia.

Bất quá vì thuận theo thói quen của mọi người đối với cách đọc trong truyện ngôn tình cổ đại, cho nên những nữ tử trong sách đều là dùng ‘Tiểu thư’ cho tương xứng, do đó cần nói rõ.

Bốn, nam nữ thời Tống triều tương đối cởi mở, thí dụ như ngày Tết nguyên tiêu sẽ đến Tướng Quốc tự ném cầu ước nhân duyên, lễ mừng năm mới sẽ đi chơi thâu đêm, cho đến sau khi triết lý học của Minh triều phát triển mới áp dụng đạo đức trói buộc lên người phái nữ.

Năm, trong sách dùng không ít từ của cổ đại, thí dụ như cửa hàng giao dẫn, không phải là lỗi chính tả của ‘Giao dịch’, mà là thời điểm đó trong thành Khai Phong sử dụng danh xưng này.

Hoặc là, hoạn quan ở Tống triều không gọi là ‘Hoạn quan, thái giám’. Mà đa số dùng nội thần, cung nữ làm danh xưng, hoạn quan nô bộc và tỳ nữ các loại cũng không gọi ‘Nô tài’ mà đa số xưng hô là ‘Tiểu nhân’, trong hoàng cung y sur cũng không gọi ngự y, mà xưng là ‘y quan’, phàm những loại xưng hô này, đều không đồng nhất với công việc thực sự của họ.

Sáu, bởi vì đây chỉ là truyện ngôn tình, cho nên có một ít việc nhỏ không đáng kể cũng đừng nên quá mức chú ý nghiêm khắc, thí dụ như hoàng cung cổ đại ban thưởng đồ vật cho thần tử, thần tử đều không thể đơn giản là dùng tay lấy, mà ở trong sách tình tiết Bạch Thế Phi lấy cây sáo phần thưởng của Thái hậu để tặng cho Thượng Trụ chỉ là một tình tiết hư cấu.

Bảy, quyển sách tuy không phải truyện lịch sử, bất quá trong sách có đề cập đến giai đoạn Nhân Tông tự mình chấp chính đủ loại tình cảnh là sự thật trong lịch sử, tập tục ngày lễ, quang cảnh thành Bện Lương, dụng cụ đồ đạc, y quan trăm cài, tên Châu Phủ, kiến trúc, luật pháp, cưới gả hủy hôn các loại..., đa số là theo lịch sử của Tống triều, người và vật trong thời Đại Tống đều là căn cứ theo bút ký, độc giả có thể từ trong sách hấp thu không ít kiến thức tập tục của người cổ đại.

Từ trên tổng hợp lại, quyển sách vẹn vẹn là một câu chuyện ngôn tình hư cấu, so với lịch sử chính thống có chỗ khác biệt, cho nên xin đừng đem tình tiết trong sách so sánh như là lịch sử thật mà đối đãi.

——HẾT——

Bạn đang đọc truyện *Xuy Bất Tán Mi Loan* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.